

# Giới thiệu Cúc Trắng Trong Mưa

Truyện Cúc Trắng Trong Mưa tác giả chạng vạng truyện kể về một cô sĩ ảo làm mưa làm gió một thời nhưng giờ đã bị lãng quên, nhưng cô lại có được một chuyện tình thật đẹp và lãng mạn

Không ngờ số cô vẫn chưa tận. Lão thiên trêu người đem cô vút vào thế giới nào đó. Khi mới vừa chào đời đã chứng kiến được cảnh cha mẹ qua đời.

Cứ nghĩ kiếp này sẽ kết thúc, không ngờ.....Bố nuôi cô đến...

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 1: CÓ KIẾP SAU KHÔNG?

Đời người thật bình thản. Mỗi ngày chỉ cần bạn phóng tầm mắt ra có thể thu trọn cả đại lục vào mắt dù chỉ một chỗ.

Thế kỉ 26

Các lời tiên tri về ngày tận thế dường như đã vào dĩ vãng. Công nghệ thế giới con người phát triển. Hoà bình lập lại giữ các lục địa. Bình ổn giá cả kinh tế dường như trở thành mục tiêu chính cho tất cả các nước đề ra.

Cũng nguyên nhân đó, công nghệ phát triển. Đời sống con người được đáp ứng tốt hơn về mặt tinh thần và vật chất. Và nhắc đến tinh thần không ai không nhắc đến trò giải trí của những giấc mơ trong nay. Hiện nay bộ giáo dục dường như có xu hướng đẩy mạnh trò chơi, áp dụng vào học tập cho các học sinh. Mọi người đều háo hức chào đón, có người còn cố gắng nghĩ ra các thể loại khác cho trò chơi.

Phổ sá nhộn nhịp, không ai không vui đùa, đèn đường chạy bằng năng lượng mặt trời thu nạp hồi sáng đã đủ bắt đầu bật sáng mọi ngõ ngách. Nhưng tận sâu cùng của một con hẻm nhỏ, đèn điện vẫn không thể nào chiếu rọi được. Một con búp bê cũ kĩ, mái tóc hồng bị cắt xén vì lũ chuột gặm, quần áo cũ kĩ. Với chất liệu thép dường như đã rỉ sét theo năm tháng. Nhưng gương mặt búp bê kia vẫn trắng hồng, trên mặt vẫn giữ nụ cười tươi. Đưa mắt ngọc xanh biết, chỉ còn một con nhìn gắm phố xá đông vui ngoài kia. Nhưng một bóng đêm to tướng bao trùm con búp bê kia. Tiếp đến là một đám lông rậm rạp, mở chiếc miệng với chiếc răng nhọn hoắt đón lấy.....

\_Aaaaaaaaaaaaaa.....

Meyami bật dậy khỏi giường, ngồi bệt dưới đất mở hơi lăn nhanh xuống khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, nhưng mang chút trẻ con

\_Mimi em không sao chứ? Mimi???

Bên ngoài có tiếng gõ cửa dồn dập. Chính nó cũng kéo cô về hiện thực. Nhẹ nhàng cất tiếng: “Vâng em không sao, em nhìn nhầm thâm lau nhà là chuột thôi”

\_Em chắc là không sao?

\_Vâng ạ

\_.....ừm không sao thì xuống nhà đi. Papa đưa đi học

\_Vâng

Sau khi đợi bước chân dần nhỏ lại và biến mất trong không trung. Meyami từ từ đứng dậy, đến bên chiếc gương của mình. Tay phải xoa xoa khuôn mặt, tay trái sờ soạng kiểm tra khắp cơ thể. Được một lúc thở dài. Chỉ là mơ, cũng đã qua bao nhiêu năm rồi giấc mơ kia vẫn còn tiếp diễn.

Gọi là mơ? Nhưng thực chất nó là ác mộng

Một ác mộng không bao giờ xoá khỏi thế giới của cô. Minh là con búp bê bị vứt bỏ, ngày ngày chịu những vết cắn ghê tởm của lũ chuột không thì rần. Lâu lâu lại là loài mèo hoang điên khùng. Đến nỗi dường như lúc đó không có bộ phận nào trên cơ thể của con búp bê nguyên vẹn. Thân hình thì mất luôn nửa người. Tay không có. Mắt bị rách không ai sửa chữa mà rơi rớt. Nghĩa là lúc đó trong cô như một con búp bê bị ma ám. Phù phép đến đáng sợ.

Nhưng thật không may. Kiếp số cô được trời thương.

Kiếp thứ hai, cô là người. Không may lại là trẻ mồ côi, trở thành xác thủ. Suốt ngày chỉ chém chém giết giết. Hình như cô không có thời gian để nghĩ gì khác. Cuối cùng cuộc đời tẻ nhạt kia cũng kết thúc. Meyami không hối tiếc.

Kiếp này cô có gia đình.

Ít nhất là từ trong bụng mẹ, cô được cả hai người yêu thương. Nhưng thời gian quá ngắn, ngắn đến nỗi khi cô vừa ra đời cha mẹ bị tai nạn mà mất đi. Cuộc sống có lẽ sẽ kết thúc ngay sau đó. Nhưng khi cha Rintarou nhận nuôi cô, cuộc sống cô đã bước sang trang mới. Và có lẽ cô sẽ mãi không biết.

Trước Meyami còn có một đứa bé tên Ema Hinata, cô bé rất dễ thương, lớn hơn cô một tuổi. Trái ngược với tính cách của cô, Chi (tên cúng cơm của Ema) rất hoạt bát, năng động. Nụ cười của cô ấy luôn làm cho đứa em nhỏ như cô thấy ấm áp lạ thường.

\_ Mini em xuống nhà chứ? \_ bên ngoài phòng có tiếng vọng vào

\_ Vâng ạ \_ vội đứng dậy trên đôi chân trần

Ngồi này giờ cô không đỡ ý chân mình đã tê rần. Bước đi có chút loạn choạng, nhưng rất nhanh bình ổn chạy vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân.

Ngồi vào bàn ăn, thức ăn hôm nay không khác mấy, là trứng ốp la với bánh mì trét mứt. Thực chất cha Rintarou không khá giả, cũng chẳng nói là nghèo. Gia đình ba người, cha nuôi mua một căn hộ gần trường cho cả hai chị em tiện việc đi lại. Cuộc sống từ khi cô sinh ra ở thế giới này rất yên bình, ít nhất là tới hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 2: CHƯƠNG 2

Trước kia tuy là ảo, nhưng Meyami có thể nhìn thấy những hình ảnh cả thế giới nhờ những bản sao của mình. Cô có thể thấy từ nụ cười tươi vui khi nhận được quà của những cô bé hay vật yêu thích của mình, cho đến khi nụ cười đó thay đổi bằng ánh mắt chán ghét.

\_ Meyami, có chuyện gì vậy con?

\_ a....dạ không có gì

\_ ừm, vậy ăn đi đừng cầm thìa nữa

\_ a....vâng

Cúi mắt nhìn thìa nhỏ xắn vào bánh mì loan lổ. Cô thể là cô vô ý.

\_ sắp nghỉ hè rồi. Gia đình ta sẽ về thăm ông bà nội một chuyến

\_ thật ạ. Con rất nhớ họ \_ Chi vui mừng đứng phắt dậy

\_ không biết ông bà có khoẻ không \_ còn cô vẫn giữ nguyên, cười yếu ớt

Nhắc đến ông bà nội, cô lại nhớ đến gương mặt hiền lành đầy nếp nhăn. Khi nhớ ông bà không ngừng ngắt véo mặt cô. Đến nỗi ngày nào mặt cô cũng sưng phồng. Ông bà nội không sinh ra papa, nhưng họ xem papa như con ruột của mình, và tình thương ấy cũng lây sang qua những đứa cháu như chị Chi cùng cô. Cô lại nhớ đến những ngày mưa nhìn ra ngoài đồng lúa xanh mướt. Nhưng ngày hè nắng oi ả, nhưng bên dòng suối gần ngôi miếu cổ lại chảy róc rách qua khe, ánh nắng lung linh xuyên qua từng kẽ lá, rải đầy trên mặt nước tạo thành những đóa hoa xinh đẹp.

\_ rồi cùng đến trường nhé?

\_ vâng

Hai đứng trẻ lần lượt rời khỏi ghế ngồi mang chiếc cặp nhỏ hình thù con gấu cùng chú gà đáng yêu lên vai, papa giúp hai đứa bé mang giày vào chân rồi từ từ dắt ra ngoài.

Meyami cảm nhận vòng tay ấm của papa, rất dịu dàng. Papa là người tốt, cô nên tận hưởng phút giây này trước khi không còn thời gian nữa. Bởi vì thân nhiệt của cô không giống người thường

Lạnh! Rất lạnh!

Luôn có một dự cảm không may mang đến.

Mùa hè đến. Buổi sáng tinh sương, những khóm hoa còn đọng nước, bầu trời xanh quanh đàng. Vườn hoa papa trồng lại có thêm vài bông hoa nở rộ.

Trên cây cao, rợp lá những chú chim bay nhảy hót líu lo.

Một buổi sáng tốt lành.

Thời gian trôi rất nhanh, thoáng chốc dự định vào hè về quê cũng đến. Hôm nay papa sẽ đưa hai đứa về nhà nội. Chị Chi rất háo hức chạy quanh đem đồ sắp vào trong xách. Meyami chạy đi giúp papa Rintarou chuẩn bị chút thức ăn đi đường, Juli\_con sóc Ema nuôi cũng nhảy quanh nhà giúp hộ.

\_ Mimi còn không đem đồ chơi theo sao?

Papa bước vào nhà, nhìn đứa bé đang bắt ghé khuấy thức ăn trong bếp

\_ dạ không ạ

\_ không có đồ chơi thì sẽ rất buồn đấy!

\_ không sao ạ. Papa không biết chú chó nhỏ ông bà nuôi lớn đến mức nào nhỉ?

\_oa chắc nó lớn lắm đúng không papa? Bữa trước\* cún con rất đáng yêu\_Ema xen vào háo hức( \* Ema mới lên 7 nên một số từ vẫn không phân biệt được)

\_Chi. Không phải bữa trước. Thời gian lâu, như đã qua một năm. Phải gọi là năm trước\_papa ôn tồn nhắc nhở

\_vâng ạ. Năm trước

\_ ừm chắc nó cũng lớn lắm, không chừng cao hơn cả hai đứa

\_ oa, con thật muốn cười nó

\_em cũng muốn\_nói thế thôi, thật sự để người lớn ôm mình trên lưng chó nhà chạy qua chạy lại thật tội hết sức.

Những chú chó có bao giờ yên lặng, bắt buộc người lớn phải chạy theo vịnh hai đứa bé như chị Chi và mình rất là mệt.

\_rồi đến nhà ông bà, papa sẽ cho các con cười. Bây giờ xuống nào\_nói đoạn Papa nhất bồng cô lên đặt xuống đất\_các con nhanh vào thay đồ nào.

\_vâng

Hai đứa bé nhanh nhẹn chạy lên gác tách hai hướng

Tuy cả hai đứa đều có phòng riêng, nhưng chị Chi vì sợ nên thường ngủ với papa, nên đồ đạc của chị dường như để bên phòng papa cả. Còn Meyami ngủ phòng riêng của hai chị em. Nên dường như phòng đó trở thành phòng của cô.

Khoảng cách từ thành phố đến nhà ông bà nội không gần. Cả gia đình buộc phải đi ô tô. Quãng đường dài làm mất thời gian đến hơn nửa ngày mới đến. Nhìn qua cửa sổ, những toà nhà chọc trời, đứa phố xe cô, người qua người lại, các cửa hàng, những đồ trưng bày vật vãnh. Cứ dần dần lùi về phía sau. Xe papa dừng lại khi gặp đèn đỏ, những trụ đèn như thế này rất thường xuyên gặp ở khắp mọi ngõ ngách trên phố. Chiếc xe của ba cha con cũng không thể tránh việc dừng lại nhiều lần.

NHưng đó là thói quen, dường như không ai ý kiến. Chị Chi vì hào hứng nên đã ngủ quên trên xe. Papa biết con gái đang ngủ nên chẳng làm ồn, nhẹ tay bật nhạc trên đài nghe tin. Juli đem vài bịch kẹo cho cô rồi nhảy lên vai cô ngủ ngon lành. Chỉ có Meyami buồn chán, chông chênh nhìn ra cửa sổ. Đối diện với tầm nhìn của cô là một cửa hàng bán nhạc cụ truyền thống. Những cây sáo, những cây đàn violi,...rất nhiều. Nó khiến cô nhớ lại.....

Nhưng cô lại sợ cái quá khứ đó

Kiếp này chỉ e cô không dám nhìn lại quá khứ mà chỉ biết đâm đầu về phía trước mà đi.

Cánh cửa hàng mở, một người thiếu nữ mặc kimono tóc đen búi cao dắt tay một cậu bé tóc xanh dương. Gương mặt cậu bé rất đẹp, ánh mắt lại hiện lên tia thích thú khi nhìn ngắm cây sáo trên tay. Loại sáo làm bằng chất liệu tốt nhất từ gỗ, xung quanh còn trang trí những chiếc vòng xinh xắn, trên thân sáo được đục đẽo từng lỗ nhỏ tỉ mỉ. Vừa nhìn sơ qua biết đó là đồ đắt hàng.

Họ rời đi nhanh chóng. Meyami hơi bồn thần nhìn họ, rồi cố trấn tĩnh mình.

Không có ai quen hết. Thế giới này không ai quen ai.

Bánh xe tiếp tục lăn trên đường. Đường phố phồn hoa đã dần lui xa thay vào đó là những bãi đất trống, dãy núi cao cao, đường biển xanh ngọc, ánh nắng chói chan cùng bóng mát của cây rừng. Ngồi trên xe cô có thể ngửi thấy hương hoa từ những cánh rừng xa xa, nhìn những tia nắng đùa lẩn tăng trên mặt nước biển. Nhẹ lay chị Ema dậy chỉ chị xem những cảnh đẹp. Juli cũng theo hành động của cô mà thức tỉnh, ám sát mặt vào cửa kính xe nhìn, trầm trồ (kêu ra tiếng kít kít). Đến khi biển bị dãy núi che khuất, tất cả hương thơm hoa của rừng rất nhanh thay bằng con đường đất, cỏ cây, bụi rậm, cùng cánh đồng lúa xanh dịu dàng. Cũng là lúc mặt trời dần lặn xuống đỏ lửng.

Đã đến nhà nội, hai chị em vui vẻ xà vào vòng tay ông bà, chú cún con khi nào cũng đã nhanh lớn.

Một ngày mới lại bắt đầu trên vùng quê nhỏ. Hai chị em lại có những niềm vui an lành

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 3

Một ngày mới lại bắt đầu với hai chị em trên vùng quê nhỏ.

Buổi sáng tinh sương, Meyami đã thức dậy ra sau bếp, trong khi chị Ema còn đang ngủ vì đêm qua chơi đùa quá khuya. Nhìn những khóm lửa đỏ, ấm áp trong bếp lò. Hương của khói xám

Thật làm người cảm thấy yên bình.

\_ Mimi lại đây cháu

Bà nội ngồi bên bếp lò nhìn thấy cô. Vươn tay ngoắc cô lại.

Meyami chạy lại bên bà. Cô được bà ôm vào lòng. Rồi đưa tay sờ ải. Ngoài người nhà là papa cùng chị Chi ra, không ai biết cô có nguồn nhiệt khác người. Mà cũng chính điều khác biệt ấy khiến cho bà nội thương cô hơn. Những lúc cô vô tình nghe được đoạn đối thoại giữa papa và ông bà. Tiếng thúc thít của bà khuấy động trong không gian yên tĩnh khi nhắc đến cô. Trong lúc đó cô chỉ biết lặng lẽ rời đi. Cô biết đó là nguyên nhân tại sao bà nội buồn.

Cảm nhận hơi ải của bếp lò. Tình thương của ông bà, cùng sự che chở của papa. Meyami thật hạnh phúc khi kiếp này cô sống không phải ao ước hay chờ đợi về tình thương.

\_ Mimi dậy sớm thế cháu?

Ông nội đi từ bên ngoài vào, trên tay còn xách một ải nước sôi. Nhìn cô cười hiền lành

\_ dạ

Sáng nào cũng phải có tách trà để bụng. Đó là thói quen của ông nội. Nhà ông bà tuy nghèo nhưng hai người biết tự cung tự cấp cho mình. Khu đất ở nhà ông bà rất rộng. Bà nội thường trồng những loại rau, loại thuốc cung cấp hàng ngày. Trước nhà nội còn có những khóm hoa xinh đẹp. Đó là do công sức của ông trồng. Ngoài ra, những cây ăn quả quanh nhà đều là do ông vun đắp khi papa còn rất nhỏ cho đến bây giờ.

\_ lạ chỗ ngủ không quen sao?

Ông đặt ải xuống bên bếp cười nhìn bà, rồi lại nhìn sang cô

\_ không ạ. Cháu muốn thức dậy sớm thôi.

\_ ừm thức dậy sớm cũng tốt. KHó chịu ở đâu nói cho ông bà biết đấy.

\_ vâng. Papa đâu hả bà?

Ông bà cười nhìn nhau. Bà xoa đầu cô: “ chỉ biết papa thôi”

\_ Papa cháu ra vườn hái chút trái cây về ăn.

\_ Mimi, ra ngoài chơi đi cháu

Nói đoạn ông kéo cô ra khỏi lòng bà rồi đẩy cô lên nhà trên.

Mặt trời chưa ló dạng, tất cả mọi thứ dường như là tối om. Lâu lâu lại có những chú cóc nhảy từ bụi rậm ra bên ngoài. Tiếng kêu khe khẽ của những loài chim. Nhưng nụ hoa e ải. Xa xa còn là làn khói trắng bốc lên những ngôi nhà quanh làng.

Nhà nông thôn khác với nhà thành thị. Những hộ dân ở đây không cất nhà san sát nhau, mọi nhà cách một khoảng khá xa. Vì thế người nông thôn quanh nhà khu đất rất rộng. Thuận lợi cho điều kiện trồng trọt. Như ngôi nhà của ông bà nội, nằm cách biệt trên đồi đất nhỏ. Xung quanh là cây xanh không đồng lúa. Muốn đi đến chợ nhỏ trong làng thì khoảng nửa tiếng đồng hồ sẽ đến.

\_ Mimi con làm gì ở đây?

Papa Rintarou từ bên vườn đi vào, trên tay xách một túi nhỏ, cô đoán chắc đó là “chiến lợi phẩm” của ba cả buổi sáng sớm này.

\_ con ngắm mặt trời mọc thôi ạ

Papa cười đến xoa đầu cô, dấn dò một lát rồi đi vào bếp.

Thời gian trôi khá nhanh, thoáng chốc nơi cuối trời, sau những rặng núi đã xuất hiện những vệt đỏ đầu tiên. Vội chạy vào nhà lay Ema dậy, chị ấy còn mơ ngủ. Cho đến khi mặt trời bắt đầu hiện rõ chân trời, theo đó bầu trời cũng dần sáng lên, những đám mây thưa thớt nhẹ nhàng bay lướt qua. Mọi vật bắt đầu hoạt động

Một ngày mới bắt đầu.

\_ oa đẹp quá đi. Mimi nhìn kia đó là đàn cò đúng không?

\_ đâu ạ? Oa đúng rồi, đẹp quá

Hai đứa bé trầm trồ nhìn ngắm khung cảnh mới sáng. Bên này đứa trẻ có vẻ lớn tuổi hơn hết chỉ trừ cái này đến cái khác, đứa trẻ bên cạnh nhìn theo mà cho nhận xét. Những nụ cười trên gương mặt hai đứa trẻ như tỏ nắng, xinh đẹp, ngây thơ. Chim non vang hót, gió thổi nhẹ nhàng.

images.jpg

Một bức tranh thật đẹp.

Một kí ức trẻ thơ

\_ Chi, Mimi vào nhà ăn sáng nào

Tiếng bà từ trong nhà gọi vọng ra.

\_ vâng

Hai đứa trẻ nhỏ lon ton chạy vào nhà. Ngồi trên bàn reo vang tiếng “mời cả nhà ăn cơm” sau đó vụng về đem những miếng cháo khoai cho vào miệng.

Ông bà nội ngồi bên bàn uống trà, nhìn nhau cười vui vẻ. Papa Rintarou vẫn như thường ngày giúp hai đứa bé gấp thêm đồ ăn vào chén.

Ngôi nhà gỗ nhỏ, nhưng ấm áp. Mang bao tiếng cười lúc bình minh

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 4

Buổi sáng qua nhanh.

Hai chị em bắt đầu những cuộc phiêu lưu mới tại vùng quê papa đã sống.

Vì tính hiếu kì. Hai đứa bé nhỏ muốn đi tìm thêm đồ chơi đẹp, nên đã xin phép người lớn ra ngoài dạo chơi.

Papa cũng cần đi thăm bạn bè cũ nên không ngăn cấm. Còn ông bà cười vui vẻ nhìn hai đứa cháu hiếu động của mình gật đầu. Sau khi được dặn dò cẩn thận cả hai đứa bé gọi là “được thả rong”. Chị Chi rất lâu không về quê, chạy nhảy trên đường đất sỏi đá không biết mệt. Tội nghiệp cho Juli hết sức khi mãi bám sau vai chị hết bị nảy lên như bong bóng, lại đến kéo đi như cái khăn choàng. Cậu bé cố gắng hết sức để bám lại trên vai chị. Cho đến lúc mệt mỏi, Juli bỏ cuộc, nhân lúc chị Ema dừng lại ngắm nhìn những bông hoa, vội vàng nhảy sang vai cô. Đến nơi Juli còn làm một đồng tắt rất dễ thương, lấy tay lau mồ hôi trên trán.

\_ chị Chi đi chậm lại, nếu chị ngã, em sẽ mách papa.

Buông lời đe dọa, nhưng thực chất giọng điệu ngọt lịch, nhẹ nhàng dễ nghe, lại không chứa một chút sát ý nào khiến người bị đe dọa quay sang cảm thông.

Ema nghĩ mình lo chơi quên đứa em nhỏ, nên quay sang nắm tay cô bước đi. Vừa đi Ema còn chỉ tất cả những thứ cô cho là mới lạ, như chiếc xe to chở đầy thùng sữa “đó là xe chở bê con”, như một người dân đang gieo mạ “bà ấy thật chăm chỉ bắt sâu” cho dù trên cánh đồng chỉ có bùn đất và mấy cây cỏ lúa thưa,....

TRước những điều kì diệu mà Chi nói, giải thích cho cô. Meyami không phản bác chỉ hùa theo cười đùa, cùng bày ra vẻ mặt ngạc nhiên. Cô không giả tạo, kiếp trước cô không bao giờ có thời gian ngây thơ như bây giờ.....

\_chị Chi này chị nghe gì không?

Bên tai văng vẳng tiếng đàn, xa xa. Khúc hát hình như là của một đứa bé. Từ giọng hát trông có vẻ rất vui.

“Lấp lánh ngôi sao nhỏ

Trông người thật là đẹp...”

Bất ngờ Meyami lại có cảm xúc hát theo:

“Lấp lánh, lấp lánh ngôi sao nhỏ

Trông người thật là đẹp

Trên bầu trời cao của thế giới

Tựa như viên kim cương trên bầu trời

Lấp lánh, lấp lánh ngôi sao nhỏ

Trông người thật là đẹp...”

Ngôi sao nhỏ (ABC)

\_ Mimi em biết bài này sao?

Emma nghiêng người nhìn cô ngạc nhiên, papa chưa hát bài này bao giờ

\_ a....à không, em chỉ nghe rồi hát theo thôi

Giật mình, ngừng hát. Lắc đầu, cười. Cô phủ nhận, đúng là cô biết. Đây là bài hát đầu tiên cô tập tành trong thư giọng (ở kiếp đầu)

\_ ai thế nhỉ? Mimi đi xem nhé?

\_ dạ

Cô biết không thể ngăn một đứa bé đang hiếu kì. Đành chạy lon ton theo.

Hai đứa trẻ một trước một sau, chạy về hướng phát ra tiếng nhạc. Tiếng đàn piano du dương, vui tươi dẫn hai đứa trẻ qua một cánh rừng nhỏ, gió nhẹ lay qua kẽ lá vang lên những tiếng xào xạc. Qua khỏi khu rừng, tiếng đàn vang rất gần, trên một đồi trống, căn nhà gỗ cũ kĩ.

Mon men lại gần. Trong một gian phòng nhỏ, một chiếc đàn piano đen đã ngả màu. Bên cạnh là hai bà cháu đánh đàn, cô bé nhỏ bên cạnh trạc tuổi cô, mái tóc hồng gang vai, mắt vàng. Hiện rõ lên khuôn mặt là sự vui tươi và thích thú. Tiếng đàn dứt, cô bé bên cạnh kia vui cười vỗ tay. Yêu cầu bà đàn một lần nữa.

“Rắc”\_ vì muốn nhìn rõ hơn, Emma đã tiến sát bên cạnh cửa, không ngờ chân vô tình giẫm phải cành cây khô, gây ra tiếng động. Sự chú ý của hai bà cháu trong nhà nhanh chóng kéo về phía này. Cô bé tóc hồng kia ngay lập tức áp sát vào người bà mình.

\_ à..nhà có khách. Mau vào đây các cháu

Bà cười hiền lành, đưa tay vẫy hai đứa lại.

Hai chị em nhìn nhau sau lại chạy đến gần bà. Cúi đầu chào. Bà cười rồi đứng dậy bụng chút bánh cho hai chị em. Meyami có để ý đến cô bé tóc hồng. Với chiếc váy trắng, dây ri băng hồng thắt ngang ngực, trên mái tóc còn cài thêm chiếc nơ đỏ xinh xắn. Ngương mặt rất đáng yêu, xinh đẹp. Lớn lên cô bé chắc chắn sẽ thành mỹ nhân. Nhưng tại sao có vẻ cô bé sợ hai chị em?

\_ Các cháu không phải là trẻ con nơi này? Các cháu về thăm ông bà sao?

\_ Vâng ạ. Vì ngày hè, papa đưa hai chị em về thăm ông bà nội ạ

Chị Chi nhanh nhẩu nói trước. Cô ngồi yên ăn bánh, lát lại nhìn sang cô bé kia.

\_ à đây là Nanami. Ra ngoài gặp bạn đi Nanami

Bà nhận ra ánh mắt của cô. Kéo nhẹ tay cô bé sau lưng ra giới thiệu

\_ Chào bạn mình là Ema Hinata, còn đây là em gái mình Mimi

\_ chào bạn mình là Sayami. Bạn có thể gọi như chị mình, Mimi

\_ ....m....m....inh....

Hai đứa trẻ lần lượt đứng dậy tiến về phía đứa bé mới quen. Còn đứa trẻ kia lại đỏ mặt đứng yên một chỗ ngượng ngùng. Một màn này quá đáng yêu khiến cho bà của Nanami bật cười: “Con bé nó rất nhút nhát”

Sau bà ra vườn để cho ba đứa bé chơi trong nhà. Chị rất hoà nhã, cười đùa rất nhanh đã kéo Nanami ra khỏi cảnh ngượng ngùng. Theo hai người Meyami cười đùa, thêm bớt mấy câu khiến câu chuyện trở nên rất thú vị. Lát sau cô nhìn sang cây đàn piano, rồi lại cúi xuống.

\_ Mimi bạn muốn chơi đàn không?

\_ Oa, Mimi em chơi đàn sao?

Nhận ra được ánh mắt ngần ngại của cô. Nanami cười kéo cô đến bên bàn. Chị Ema háo hức nhìn theo.

\_ Mimi mình với bạn cùng chơi chứ? Sẽ rất vui. Ema nữa nhé?!

\_ ừm

Ema đứng phắt dậy chạy đến bên. Háo hức chạm tay vào phím đàn ấn xuống. Âm thanh phát ra khá thô. Nhưng ba đứa bé lại nhìn nhau cười rộ. Nanami rất hứng thú khi chơi đàn, nhìn cách cô bé hướng dẫn hai chị em chơi từng phím từng phím một khiến Meyami lại nhớ đến. ....

\_ Mimi bạn chơi thử nhé?

Nanami sau khi đàn cùng Ema xong quay sang cô.

\_ mình....sợ không được đâu.

\_ vậy mình cùng bạn đàn nhé. Bạn chỉ cần ấn các phím này.

Nanami rất vui, hôm nay cô bé có hai người bạn. Và lần đầu tiên cô được kết bạn với người nào đó. Vì thế những thứ cô thích luôn mang ra cho hai chị em, ngoài ra chỉ bảo rất tận tâm.

Meyami ngồi vào đàn, Nanami ngồi bên cạnh. Hai đứa trẻ bắt đầu đàn, và hát. Ema bên cạnh vang tiếng hát theo.

Gió bên ngoài phòng lùa vào cửa, nắng nhảy múa bên mái hiên, tràn vào trên sàn gỗ, một ít bánh ngọt còn cắn nửa, một ly trà bạc hà chưa cạn.

Ba đứa bé hát như những chú chim non vừa cất cánh bay tới bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 5

Buổi sáng qua đi rất nhanh. Mặt trời cũng đã lên đến đỉnh.

Chơi ở nhà Nanami được một lúc hai chị em được papa gọi về ăn cơm. Ba đứa trẻ quần quýt chia tay nhau. Ema còn dỗ dành Nanami sẽ quay trở lại đàn và hát tiếp, thì cô bé mới chịu nín khóc.

\_ papa, Mimi chơi đàn hay

Ema được Papa Rintarou dắt đi trên đường đột nhiên cất tiếng

\_ thật sao?

Papa cười hiền lành quay sang nhìn cô. Hình như ông nhớ ông chưa bao giờ cho con bé chơi đàn

\_ vậy Mimi con đàn bài gì nào?

\_ à, papa Mimi đàn bài lấp lánh, lấp lánh\* (Ema còn chưa biết tên bài cô bé chỉ nói được những câu trong bài hát)

\_ dạ là bài lấp lánh, lấp lánh

Cô hòa theo chị, nếu nói đến tên bài hát mà hai đứa trẻ chưa bao giờ học. Papa sẽ nghi ngờ.

\_ ừm, được rồi. Chúng ta về mau, ông bà nội đợi nào.

\_ vâng ạ

Papa sau khi nghe câu trả lời, ông chỉ cười lắc đầu, đưa tay xoa đầu đứa con gái nhỏ. Ông nghĩ chắc hai đứa trẻ được cô bé nhà Haruka chỉ đánh đàn. Chỉ là đứa con nhỏ tiếp thu nhanh hơn thôi.

Vì ba cha con đi đường rừng, cũng là đường tắt để trở về nhà nội. Cùng lúc papa lo hai đứa trẻ bị say nắng nên đã chọn con đường nhiều bóng cây để đi. Đường rừng cắt ngang bằng một dòng suối nhỏ. Nước trong suối chảy róc rách nghe rất vui tai. Nhất là những ngày hè nóng nực thế này, làm người ta có cảm giác rất muốn ngâm mình vào đó

\_ Papa nơi này, hình như rất quen

Ema một bên nép vào người papa, một bên lại đưa mắt quan sát khắp hướng

\_ đúng các con đã qua. Lúc nhỏ papa thường dẫn các con đến đây chơi

\_ bây giờ chúng khác quá

\_ papa ngôi miếu cổ còn không ạ?

Papa nghiêng đầu: “hình như là còn”, rồi giục hai đứa trẻ về nhà. Meyami được papa kéo đi, ánh mắt vẫn không rời trong bụi cỏ. Tại sao từ khi vào rừng cô luôn có cảm giác ai đó đang theo dõi mình? Dù gì cũng sắp ra khỏi khu rừng, cô cũng không nghĩ nhiều. Cổ trấn an mình quá cảnh giác.

Sau khi ba bóng đen đi khuất, từ trong lùm bụi một bóng dáng nhỏ bước ra ngoài. Thiếu niên tóc đen như mực, con ngươi đen như ánh lên chút buồn. Sau xoay người rồi đi.

Buổi trưa thường ngày tại gia đình ông bà nội cũng kết thúc nhanh. Hai đứa trẻ riết rít kể cho ông bà nghe về chiến phiếu lưu ngày hôm nay, cùng những chiến lợi phẩm mà hai đứa đã gặt hái được. Cả nhà lại tràn trong không khí vui vẻ.

Giờ nghỉ trưa là giờ yên lặng nhất nơi vùng quê. Chim cũng đã ngừng hót, gió nhẹ lướt qua nhưng cây lúa, đem theo mùi hương của trái cây trong vườn, còn mang chút ngọt lịm hanh khô của mùa hạ. Sau giấc ngủ, đầu óc luôn nghĩ về khu rừng buổi trưa. Meyami đứng dậy, lên lên rừng. Vì ngôi nhà ông bà không xa khu rừng, cùng lúc người lớn đã nghỉ hết nên cô dễ dàng thực hiện chính sách chuẩn tẩu trong yên lặng.

Đi được đoạn đường, cô nhìn thấy bờ suối nơi trước kia ba cha con đứng lại. Dấu chân của ba cha con vẫn còn y trên nền đất ẩm. Ngoài ra còn có một dấu chân khác, nhìn xem nó rất nhỏ. Giống như chân của một tiểu hài tử, còn mang guốc. Không phải chứ? Nanami vừa mới gặp lại muốn chạy theo sau sao? Phải không? Hình như Nanami không có thói quen mang guốc, bên trong nhà cô có để ý giày dép Nanami toàn là giày vải. Vậy ai là người theo dõi họ? Không phải chỉ là sự hiếu kì chứ?

\_ Aaaaaa.....

Bụi cây bên cạnh bất ngờ phát ra tiếng động. Cô vội vén lùm cây đi tới.

Trên một khu đất trống nhỏ, một cậu bé mặt bộ kimono, chân mang guốc, đang ngồi bệt dưới đất

\_ dừng lại đây!

Cậu bé kia hét lên khi thấy cô đang tiến gần mình. Trên người còn có chút run sợ

\_ tại sao cậu lại sợ? Cậu là người theo dõi sao?

\_ ....

Cậu bé cúi mặt im lặng, môi mím chặt, tay dưới đất nắm chặt.

Meyami nhìn quanh rồi vươn tay hái một ít lá, bước nhẹ đem đến cho cậu: “nhai đi sau đấy lên đầu gối có thể giúp vết thương cầm máu”

Cậu bé nhìn cô, rồi lại nhìn mấy cành lá trên tay cô. Run run đưa tay đoán nhận, nghỉ ngơi một chút sau đó bỏ chúng vào miệng nhai nhai.

Nhìn cậu bé nhai cọng lá thuốc như bò nhai cỏ. Cô lắc đầu: “cậu nhai nữa nó sẽ nhuyễn như cháo đấy. Đắp vào vết thương đi.”



Cậu bé im lặng làm theo, mỗi mím chắc cố gắng không phát ra tiếng kêu. Nhưng hốc mắt đã đỏ hoe.

Meyami nhún vai ngồi xuống. Đưa môi thổi vào vết thương trên đầu gối cậu bé. Người kia hơi sùng lại trước hành động của cô. Rồi chuyển sang đỏ mặt.

\_ cậu tên gì?

Dừng hành động của mình. Có lẽ cô thấy hơi kì, nên chuyển chủ đề khác. Cô không bắt buộc cậu bé tội danh theo dõi. CỒ nghĩ có lẽ là do lòng hiếu kì của đứa trẻ quá cao. Huống hồ ba cha con cô rất lâu mới về quê chơi, nên cậu bé không biết là phải.

\_ nhà cậu ở đâu?

\_ ....

Meyami không hỏi nữa, đứng dậy quay lưng rồi đi : “cậu nên về nhà đi, vết thương cần được tha thuốc sẽ chóng lành”. Rồi khỏi rừng, trở lại căn nhà, nằm bên chị Chi ngủ. Juli nghe tiếng động ngóc đầu dậy, đến bên cạnh dúi vào lòng cô ngủ tiếp. Nghe tiếng thở đều của chú sóc trong lòng, cô cười nhắm mắt.

Một ngày trôi qua rất nhanh. Thoáng chốc cũng đã qua một ngày, sau giờ cơm tối. Papa cũng đi thăm bạn bè lâu năm, để hai chị em ở lại với bà nội. Ông cùng các lão trong xóm hội cuộc họp vui trong làng. Ba bà cháu vì chán, nên ra ngoài hè ngắm sao, bà đã chuẩn bị cho hai đứa cháu những chiếc bánh mật ngọt để nhâm nhi. Chị Chi chơi đùa với chú chó của ông bà, con chó lớn lắm, lông mịn trắng muốt, như một dải thảm đẹp. CHỊ Chi thích thú ôm chú chó suốt ngày. Còn cô ngồi bên bà ăn bánh, thêm chút lời nói đùa khiến ba bà cháu cười rộ một góc nhà.

Yên lặng một lúc lâu, Meyami nhớ ra truyện trong rừng. Xoay sang bà hỏi. Lúc này bà bung thêm khay bắp luộc thêm phức ra ngoài nhà.

\_ bà ơi, bà có biết câu chuyện về ngôi miếu cổ trong rừng không ạ?

\_ ngôi miếu cổ? à bà có biết một chút. Là mẹ của bà tức bà cố của các cháu kể lại.

\_ bà cố là sao hả bà?

Em bên cạnh nghe bà sắp kể chuyện nhanh chóng chạy đến ngồi ngay ngắn lắng nghe

\_ bà cố là người sinh ra bà, bà gọi bà ấy là mẹ, còn các cháu sẽ gọi bằng bà cố. Hiểu chưa?

\_ vâng ạ.

\_ bà ơi câu chuyện ngôi miếu cổ bắt đầu từ đâu hở bà?

\_ ừm đó là câu chuyện nhân gian. Khi sinh ra bà đã nghe kể. Vậy các cháu muốn nghe bà kể không?

\_ vâng, bà kể đi bà

Em háo hức, ánh mắt sáng lên trông thấy. Cô cũng chỉ biết hùa theo.

Thực chất Meyami muốn hỏi bà về danh tính của cậu bé khi trước gặp ở trong rừng. Nhưng khi nghĩ lại nói thẳng ra chỉ sợ bà nội sẽ thêm lo vì tính chạy loạn của cô. đành chịu, cô sẽ cố lắng nghe xem câu chuyện cổ kia ít nhất cũng liên quan đến gia tộc nào đó, hay đến chuyện có thật nào đó.

Câu chuyện chỉ tóm lại một đoán ngắn là do một người đã nhờ thần linh giúp đỡ, nhưng khi đã hoàn thành thì lật lọng, qua cầu rút ván. Thần linh trở lại nguyên rủa người kia: “mỗi khi chạm vào người khác giới gia tộc của người sẽ biến thành con vật” Mãi mãi gia tộc các người sẽ không xoá được lời nguyền này. Sau khi bị tội, người dân bị người kia ức hiếp lập miếu cảm tạ thần linh, cầu ban phúc lành cho dân làng. Nên bây giờ mới xuất hiện ngôi miếu kia. Kết hợp coi câu chuyện cổ còn có một cái giếng. Nhưng về sau người trong làng không thấy nữa nên nghĩ đó chỉ là lời thêm bớt từ miệng nhân gian.

Theo đó bà nội còn thêm những tố chất huyền ảo. Làm cho đứa cháu bên cạnh mắt sáng rỡ, Em phút chốc lại bình luận về nhân vật trong truyện. Thế là câu chuyện kéo dài đến nửa đêm. Đợi đến lúc papa cùng ông nội trở về cả nhà mới đi ngủ.

Sau khi ngôi nhà gỗ tắt hết đèn, một con vật ánh mắt đen tuyền từ bên thân cây bước ra, Dưới ánh trăng sáng một con rồng trắng, vảy bạc. Nhìn chăm chăm vào ngôi nhà. Sau khi ánh trăng núp sau mây, chỗ nơi con vật kia đứng đã biến mất. Dường như mọi chuyện đều chưa bao giờ xảy ra.

Một đêm yên lành qua đi trong giấc mộng đẹp, trong vòng tay che chở của người thân

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 6

Mây trôi nước chảy.

Thời gian trôi rất nhanh, thoáng chốc hai chị em cũng đã ở nhà được một tuần. Chỉ còn ba bốn ngày nữa hai chị em sẽ trở lại thành phố và đi học. Vì công việc của papa cũng bắt đầu bận hơn. Nên thời gian thăm quê cũng kéo lại.

Mọi ngày như thường lệ, hai chị em buổi sáng đến nhà Nanami chơi đánh đàn, chạy ra vườn bà cô bé hái hoa, đuổi bướm. Trưa đến, Meyami lên người lớn đến gặp cậu bé kì lạ kia. Cậu bé đã quen cô hơn nhanh chóng cười nói, có lúc cậu bé còn chỉ cho cô thấy “khoá báu” cậu giấu trong miếu, như một con sò, một hòn đá bị nước mài nhẵn như gương, như một cánh bướm bị ròi, hay những thứ quả cậu nhặt được đâu đó.

Trưa nay vì ông bà nội không ngủ, cả nhà chuẩn bị cho đám đồ của dì ba (em của papa). Nên Meyami cũng không có thời gian đi gặp cậu bé. Nanami thì bị bệnh nằm trong, hai chị em chỉ có thể gửi một ít đồ ăn cho cô rồi đi về. Nhân lúc rảnh rỗi, hai chị em còn quá nhỏ nên không phụ giúp gì được, bị người lớn đuổi ra ngoài chơi. Buổi trưa, hai chị em chỉ biết quanh quẩn xung quanh nhà, đến buổi chiều thì chạy ra ngoài chơi. Hai đứa trẻ buồn chán đi dạo hết nơi này đến nơi khác. Những đứa trẻ trong xóm dường như không nhiều, ngoài đường chỉ đa phần là người trung niên và người già.

Đoạn đường đất, sỏi đá đi soạn soạn, tiếng chuông gió bên nhà hàng xóm nghe vui tai, còn có tiếng cóc cóc của cối giã gạo bằng lực nước.

Làng quê rất yên bình.

Tiếng khóc của một đứa trẻ vang lên bên cạnh tường nhà. Ema thắc mắc kéo tay đến bên ngói nhà của đứa trẻ đang khóc. Một đứa trẻ mái tóc đen, hai bên buộc hai bím tóc màu xanh. Ôm mặt khóc bên mẹ, còn mẹ cô bé thì kiên nhẫn dỗ dành.

\_ Mimi em ấy xấu quá đúng không? Khóc nè kia

\_ suýt

Meyami cười khỏ, có ai như chị cô không chứ. Đi nghe lên người khác còn bình luận, mà bình luận thôi đi còn cố gắng hét to lên làm cái gì?

Nghe được giọng nói của Ema cô bé bên kia rất nhanh nín khóc, đưa ánh mắt tím tròn xoe nhìn sang bên này. Cô bé chớp chớp hai con mắt đỏ rục nhìn về hai chị em. Mẹ cô cũng bất ngờ quay sang. Bà cười phá lên, đem tay ngắt mũi con mình rồi ra ngoài kéo hai cô lại:

\_ vào nhà chơi với bạn đi các cháu.

Hai chị em bị kéo vào nhà. Trong khi Meyami đang chuẩn bị tinh thần nghe chửi. Tình huống quá bất ngờ khiến cô đứng hình tại chỗ, mặt cho thân xác mình bị ai lôi kéo.

\_ hai cháu chắc là con của Rintarou sao? Đến hôm nay mới gặp thật là đáng yêu

\_ ui...

Meyami suýt xoa khi gương mặt của cô in hằn vết đỏ của bà chủ nhà để lại. Cô đoán đây là trả thù.

\_ vâng ạ. Nhưng sao cô biết ạ?

Ema cười nhìn em gái, rồi đưa tay xoa xoa mặt em.

\_ mấy bữa trước nhậu với Rintarou, lão khoe khoan lão có hai đứa con rất đáng yêu. Bây giờ nhìn lại đáng yêu thật

Nói xong bà chủ nhà lại quay sang nhìn cô, ánh mắt loé sáng.

Meyami nhìn bà mỉm cười, nhưng thực chất trong tâm đang gào thét đòi công lý. Cái này đâu phải là nựng bé đâu?!!!

\_ các cháu tên gì?

\_ dạ cháu là Ema còn em cháu là Meyami. Còn bạn?

Ema quay sang cô bé trung ánh mắt tím tròn xoe nhìn hai người như quái vật, im lặng này giờ

\_ mình là Tohru

\_ rất vui được gặp bạn Tohru.

Meyami đứng dậy đến bên cô bé. Cười tươi

\_ Mình cũng thế Meyami

\_ Tohru ơi!

Bên ngoài vang lên tiếng của hai đứa trẻ.

Mẹ Tohru nhìn sang rồi vui vẻ gọi vào: “Saki và arisa đấy à. Vào đây các cháu”

Hai đứa trẻ được mẹ của Tohru vội chạy vào, sau đưa ánh mắt dò xét của mình nhìn hai chị em Meyami

\_ mình là Ema, còn đây là em mình Meyami. Rất vui được làm quen

Ema không nghĩ nhiều cười tươi nói, cũng làm không khí căng thẳng giảm đi phần nào.

\_ chào các cậu

\_ chào hai cậu. Mình là Saki Hanajima còn đây là Arisa Utani. Rất vui được gặp các cậu.

\_ chào các cậu. Cậu đang khóc sao Tohru? \_ Arisa quay sang nhìn Tohru

\_ à...à

Cô bé đỏ mặt cúi người, ánh mắt còn liếc nhìn hai chị em xấu hổ.

\_ hahaah...con bé bị một câu nói của hai chị em làm nín khóc đấy. Sau này chắc cũng không dám mè nheo với mẹ nữa đâu nhỉ? Được rồi các con chơi đi, mẹ cần đi làm

\_ vâng một ngày tốt lành thưa cô.

Hai chị em cúi người chào mẹ Tohru.

Bà chủ nhà dặn dò một chút rồi ra ngoài.

\_ Ema, Meyami này các cậu ở đâu? Bọn mình chưa thấy các cậu bao giờ?

\_ Bọn mình ở cùng papa ở thành phố. Vì hè nên hai chị em có dịp về thăm ông bà.

\_ ở thành phố thế nào? Chắc vui lắm nhỉ?

\_ ừm vui thì có vui, nhưng rất ôn ào. Các cậu có thể đến chơi với bọn mình.

\_ thật sao....

Đoạn đối thoại được chuyển chủ đề liên tục, hai chị em Meyami lại có thêm người bạn mới, những người bạn sau này sẽ rất quen thuộc trong cuộc đời của Meyami.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Thoáng chốc đã tới khi ba cha con phải về lại thành phố, tiếp tục với cuộc sống hằng ngày. Hai chị em khóc ôm tòi khi phải xa ông bà nội, bữa đó cũng là ngày đi học. Bạn bè trước giờ hai chị em quen cũng không đến tiễn biệt. Có thể rất buồn. Nhưng buồn nhất có lẽ là Meyami, câu bé bí ẩn mấy hôm trước cô không còn gặp nữa kể từ khi đám đồ của đi ba. Buổi trưa hôm sau cô đến nơi cũ, nhưng đợi rất lâu không thấy cậu bé nên trở về. Hai ngày sau đó, vì chuẩn bị đồ đạc và các buổi tiệc chia tay. Hai chị em cô phải đi cùng với papa Rintarou đến các nhà hàng xóm chào. Ngày đó đi, hình như Nanami vẫn chưa hết bệnh, nên cả hai chị em không nhìn thấy cô bé. Bọn trẻ Tohru thì vì phải bận trên trường nên không thể gặp mặt. Meyami gửi cho mỗi người một bức thư sau đó rời đi. Chỉ không biết lần này đi rồi có thể quay lại gặp nữa không.

Tuyết rơi rồi!

Đã là mùa đông sau khi hai chị em trở lại thành phố được một mùa. Đứng bên góc cửa hàng bán đồ tiện dụng, Meyami ngắm nhìn hoa tuyết rơi nhẹ nhàng. Trời cũng đã tới, dòng người bên đường cũng thưa thớt. Bắt đầu khi kết thúc mùa hè. Papa Rintarou bận đi công tác liên miên, hai chị em cần phải ở nhà tự lo cho bản thân. Đối với cô bé như cô chắc sẽ không sao, chị sợ chị Ema không chịu nổi. Mấy bữa nay chị Ema trẻ trôi lăn ra sốt. Cô không biết làm sao đành chạy đi ra ngoài tiệm mua chút thuốc. Tiền papa gửi về cũng không nhiều. Hai chị em cần ăn uống tiết kiệm. Vì hôm nay bác hàng xóm có việc bận nên không thể giúp. Meyami đành một mình chạy đến bên tiệm. Không ngờ khi ra ngoài lại gặp trời đổ tuyết.

Một cơn gió thổi qua, cửa vào da thịt người. Meyami run mình, chính khăn choàng cổ lại, kéo mũ lên lúng xuống sâu hơn, đưa tay đút vào túi áo đi theo con đường về nhà.

Tuyết rơi. Tuyết rơi ngày một dày, đường phố hầu như trở nên trơn trượt hơn. Cô cầm đầu đi về hướng ngược gió, cố gắng nép vào mái hiên ở bên nhà để giảm đi lực cản. Người trên phố ngày một thưa đi. Mắt vẫn cúi gầm. Nhưng cô có thể thấy một cô gái lướt qua, cô ấy có mái tóc hồng mất xanh, hai tai đeo tai len, đầu trần, lần thân đi trong tuyết.

Giật mình Meyami quay lại.

Cô ấy đứng lại nhìn cô. Một lát sau rồi cười rộ.

Đúng Meyami cùng cô ấy giống nhau như hai giọt nước.

Cô chỉ là bản thu nhỏ của cô gái kia

Trong mắt cô, cô gái kia như một bản sao của hai kiếp người trong cô.

Bất chợt cô gái kia ngồi xuống kéo cô lại: “ban đêm tại sao em lại đi một mình?”

\_.....\_ giọng nói này cũng rất giống cô\_ là em muốn mua thuốc cho chị gái.

\_ ..... thật không ngờ .... Trên đời lại có người giống nhau thật .... Em nhìn xem .... Em rất giống hồi bé của chị .... Chị là Megumi còn em?

\_ em là Meyami

\_ ngay cả tên cũng sắp tương tự nhau ..... Meyami chị không còn thời gian .... Em giúp chị một việc được chứ?

\_ nhưng mà ...

\_ em sẽ giúp chị chứ? Móc ngoéo nào ...

Nói đoạn cô gái tên Megumi đưa tay ngón út mình ra nhìn cô. Cô hơi chần chừ một chút rồi đưa tay ngón út móc vào ngón cô. Cô nghĩ giúp một người sẽ không sao.

\_ chị là ca sĩ Meyami à ....

\_ ....

Sao cô lại có dự cảm không lành.

\_ nhưng không ngờ sự nghiệp chưa trọn chị bị một căn bệnh hiểm nghèo ..... vì thế Meyami .... Em sẽ trở thành ca sĩ chứ?

\_ dạ???

\_ em sẽ trở thành ca sĩ, về phần em, cũng cố gắng luôn phần của chị. Được chứ?

\_ nhưng tại sao chị chọn em???

Meyami cảm giác mắt cô sắp nhoà đi. Tại sao lại là ca sĩ. Điều mà cô không muốn nhất.

\_ chị không biết .... Chị có linh cảm em sẽ làm tốt ...

\_ nhưng chị cũng biết nếu nghề ca sĩ không yêu thích thì sẽ không làm được mà ....

\_ chị biết .... Nhưng chị cũng biết em rất thích công việc đó .... Chị không biết giải thích sao, nhưng lần đầu gặp em chị luôn có cảm giác kia .... Giúp chị nhé Meyami?

\_ em .... Hãy giúp chị .... Sống phần em .... Hãy sống luôn phần chị .... Được chứ?

\_ ..... Em đồng ý

\_ cảm ơn em Meyami ... cảm ơn em nhiều lắm ...

Megumi ôm chặt cô vào lòng, khóc to. Ngoài trời tuyết rơi. Giọt nước mắt ấm nóng trên vai cô. Lại làm Meyami cảm thấy xúc động oà khóc. Không biết sau này thế nào, nhưng hôm nay cô đã hứa. Cô vẫn phải tiếp tục đi theo con đường của ca sĩ ...

Đêm tuyết trắng xóa, Meyami trở về phòng mình sau khi cho Ema uống thuốc. Cô bé sẽ ngủ li bì cho đến sáng hôm sau khoẻ lại. Chuẩn bị chút cháo cho chị rồi lên phòng tắm rửa ...

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 7

Ngồi trên giường nhìn ra cửa sổ, tuyết rơi đọng một lớp dày trên khung cửa gỗ, tiếng lò sưởi dưới nhà lách tách. Tiếng cọt kẹt của những cánh cửa gỗ bị gió thổi. Meyami co ro lại một góc giường, tay ôm chân mình. Mắt nhìn chăm chăm vào tấm cart mà Megumi đưa cho.

Nhanh quá!

Cô vẫn không tránh được con đường này. Nhưng nếu không tránh được thì cô sẽ tiếp tục đi. Đi đến khi nào kiệt sức. Còn việc phải trả thù, sau vụ tai nạn đó kẻ chủ mưu đã trốn thoát, đến bây giờ vẫn không tìm thấy. Nhưng cô có nhìn thấy, cô còn nhớ rõ như in khuôn mặt của hắn. Kiếp này cô luôn ao ước trở thành luật sư, nhưng nếu cô đã chọn con đường nghệ thuật thì cần đẩy nhanh tiến độ trở thành luật sư.

Và trước tiên cô cần tiền. Vì thế cô nên làm những chuyện trong vòng kiểm soát này.

Trong một đêm, một cô gái thay đổi. Một lớp vỏ bọc bị lột bỏ, thay vào đó là những kinh hách của thế giới sau này.

“Tách...tách...”

Tiếng kêu của chiếc máy chụp liên tiếp vang lên.

\_ Được rồi Luka, cháu có thể nghỉ

Người đứng bên cạnh máy ảnh, nói to. Cô gái với bộ tóc hồng vẫn giữ nguyên nụ cười cúi đầu

\_ Vâng, cảm ơn mọi người đã vất vả nhiều rồi.

Meyami bước ra khỏi bậc khung ảnh đến nhận khăn bông từ chị Lily\_ chị quản lý cô.

\_ em đã vất vả rồi. Về thôi.

\_ Vâng.

Hai người cùng trở về phòng riêng. Cô đã thay đổi trang phục, đến ngồi bên bàn uống nước. Lily bước tới đưa điện thoại cho cô.

\_ Mimi này, cả ngày hôm nay em luôn có tin nhắn.

\_ Vâng.

Đem điện thoại lên. Là tin nhắn của papa, mỗi tiếng là một tin, mà mỗi tin lại đọc đến mỗi mắt. Tin nhắn “khủng bố” của papa có hơn hai năm rồi. Từ khi papa có bạn gái, và hai chị em chính thức biết mặt khi Papa dẫn đi về nhà.

Meyami nhìn màn hình điện thoại, ngày 16/5/\*\*\*\*.

Cũng đã được 10 năm kể từ khi cuộc gặp gỡ kia kết thúc. Sáng hôm sau, đang ăn bữa sáng, hai chị em được đoán tiếp người khách lạ. Đó là một người phụ nữ có mái tóc vàng, được uống xoắn ở phần đuôi. Cô giới thiệu là người quản lý Meyami từ bây giờ. Vài hôm sau, cô bắt đầu được học các tác phong trong ngành, tiền hỗ trợ của cô là do Megumi tài trợ. Meyami dường như được hưởng không tài sản kết xù của cô ca sĩ Megumi kia một cách vô điều kiện (sau khi cô ấy chết được một năm, làm giấy chuyển nhượng cho Mimi).

Cô tự hỏi cuộc đời có quá may mắn, hay chỉ là trong truyện tranh mới có. Nhưng cũng nhờ số tiền kia, Meyami bắt đầu bước đi vững chắc trên con đường nghệ thuật, đến nay tên tuổi ngày một lớn mạnh trong ngành giải trí. Ngoài ra Meyami bắt đầu tìm hiểu các bộ luật của đất nước, trên thế giới. Lần đầu tiên mở bộ luật hôn nhân ra, cô sắp để mắt mình rớt ra ngoài, nghĩ mọi cách, cô có nghĩ cũng không nghĩ được bộ luật thế giới này cho phép “NP”. Sau này cũng dần miễn dịch mà quen dần với thế giới thừa nam thiếu nữ này. Vì sự giúp đỡ của Lily làm người chịu trách nhiệm, Meyami thi được bằng luật sư giỏi nhất. Đến bây giờ cô cũng trở thành luật sư trẻ tuổi, tài giỏi nhất thế giới. Tuy nhiên vì một lý do nào đó, dường như cô bị dấu đi tên tuổi cùng hình dáng thật, các vụ án được cô biện hộ trở nên sôi nổi nhưng riêng người phá án thì vẫn sống trong bóng tối. Sau này Meyami mới biết đó là do nhà nước bảo mật về thông tin của cô, giữ nhân tài cho đất nước.

Cuộc sống nhộn nhịp trên thành phố ngày kéo cô vào cuộc chạy đua với công việc. Đến nỗi biết được thông tin ngày ông bà nội mất muộn đến hai ngày. Lúc đó cô mới tắt tả chạy về, không ngờ chỉ gặp mặt ông bà lần cuối trước khi đóng quan tài. Sau này, vì công việc của papa hai chị em cũng không thể trở về với vùng quê yên bình kia nữa. Những người bạn của cô nghe đâu cũng đã chuyển nhà, Tohrou mất mẹ chuyển đến sống nhà họ hàng. Nanami trở về với cha mẹ trên thành phố. Còn cậu bé bí ẩn kia bật luôn tung tích. Tất cả đều cắt đứt liên lạc. Về phần hai chị em cô, Ema luôn gửi những tin nhắn cho cô khi hai chị em nói chuyện. Vẫn giữ được tình cảm ngày xưa nhưng Meyami đã chuyển đến ở gần công ty cho tiện việc đi lại.

Lúc đó Ema hình như mới 13 tuổi, khi biết tin papa đã kịch liệt phản đối. Vì papa lo cho con gái mới nhỏ phải xa nhà, chị Lily đã khuyên hết lời mới để papa đồng ý với điều kiện, ông phải được nhắn tin với con gái mỗi ngày.

Hiện tại, papa cùng sắp kết hôn. Hai người bàn nhau đưa hai chị em về sống chung nhà với các anh trai (có nghĩ gom đám con lại để dễ dạy bảo ý mà). Nghe được câu phản đối của cô. Mỗi ngày papa bắt đầu tăng lượng tin nhắn, tăng lượng điện thoại, tăng lượng nhắc nhở. Đến hôm nay cô bỏ cuộc, con đường nghệ thuật còn khá dài. Meyami nghĩ nên dừng lại một chút để sống như người bình thường, sau này có bằng đại học rồi hẳn tiếp tục.

“Ting...ting...ting.”

Điện thoại lại báo tin nhắn gửi đến.

CHị Lily đứng bên nhìn cô nãy giờ. Đành ngồi xuống bên cạnh, vỗ vai cô:

\_ em định dừng lại sao? SỰ nghiệp của em đang phát triển rất mạnh.

\_ Vâng, em nghĩ mình nên nghỉ để xác định chính đáng con đường mình đang đi.

\_ ừm vậy cũng tốt. Nhưng nếu quay lại hãy nói chị, chị vẫn rất sẵn sàng làm quản lý của em.

\_ vâng cảm ơn chị

Meyami biết chị Lily luôn thương cô như một em gái. Ngoài mặt luôn nghiêm túc, những lúc có hai chị em Lily luôn lộ ra những mặt khiến người ta không đoán được. “Khi nào chị cưới?”

\_ cưới? cưới ai?

Lily hét lên, trưng ra bộ mặt ngây thơ nhất nhưng không biết hai má đỏ rực đã tố cáo chị

\_ à chừng nào cưới nói cho em. Bây giờ em chuyển nhà đây. Chị Chi còn chờ em ở nhà.

Meyami đứng dậy mang túi vào vai, ra khỏi phòng. Để lại trong phòng tiếng hét như chộc tiết của ai đó.

Con đường phố lúc trước khi nhỏ hai chị em cùng đi đã đổi khác rất nhiều. Hiệu bánh kem bên đường đã thay bằng tiệm giặt ủi, quán bán thịt cũng đã chuyển đầu mất, thay vào đó là một hộ dân. Cây bên công viên cũng đã bị chặt mất, thay vào đó là hình nộm của một bộ phim hoạt hình đang nổi tiếng... Mới đi được 4 năm nơi này đổi khác rất nhanh.

Đường đi từ chỗ làm việc về nhà Papa phải đi qua hai lần tàu điện, đến nơi còn phải đi bộ thêm một khoảng thời gian nữa mới tới được nhà.

Đứng trước ngôi nhà nhỏ, một căn hộ son cửa cũ kĩ. Meyami chợt thấy hồi hộp khi đưa tay lên bấm chuông. Trong óc cô bắt đầu hiện lên hình ảnh cười đùa vui vẻ của hai đứa trẻ, còn cảnh kiên nhẫn của papa khi hai đứa trẻ hỏi những vấn đề không đâu vào đâu. Nhưng tất cả đều gom góp lại một hình ảnh, một đứa trẻ khóc bù lu bù loa khi phải chia tay với đứa em gái mình.

“Ting...toong...”\_ ngón tay nhẹ nhấn lên nút đồ trước cửa. Trong lòng hồi hộp cũng có cười khỏ.

KHông biết cô có còn nhận ra chị Chi, hay chị có còn nhận ra cô.

“Cạch...”\_ Mimi lâu quá

Ngoài ý muốn của cô, sau khi cánh cửa mở, Meyami bị cuốn vào cái ôm ấm áp của một cô gái, giọng nói nghe rất nhẹ, những giọt nước ẩm rơi trên vai cô ngày một nhiều. Mất cô bắt đầu nhòa đi, vỡ oà ôm chặt lấy Emma. Juli trên vai chị cũng nhảy đến cạ vào cổ cô an ủi.

Sau một mảng nước mắt, hai chị em cũng phải tiếp tục hành trình chuyển nhà. Đường đi hai chị em luôn nói truyện rôn rã. Thời gian trôi nhanh quá, Emma lớn lên như thổi, nay trở thành một thiếu nữ dịu dàng. CŌn rất đáng yêu nữa. Juli đâu còn cậu sóc nhỏ như trước, cũng đã lớn, nói được rất nhiều điều (chị có hai chị em mới hiểu được tiếng của Juli, ngoài ra còn một số người). Nhưng không hiểu sao từ khi gặp nó lại bám lên vai cô miết mà không phải là chị Emma. Ngoài ra nó nói không ngừng nghỉ, toàn là chuyện không đâu vào đâu.

Trước giờ Meyami nhận mình là người rất kiên nhẫn, nhưng sao đối với một con sóc.....một phút nữa cô sẽ ném con sóc này xuống đất.....

\_ Juli, em cứ luôn miệng nói họ là sói nhưng họ là anh trai của chúng ta mà?

Emma nghe nãy giờ, trên tay cầm một tờ giấy do papa chỉ đường, một bên nghe ngóng chuyện của Juli. Đến khi bức xúc nên mới nói ra.

Meyami nhìn sang tờ giấy. Lúc trước chị Chi đưa cô tờ giấy, ngay lập tức bị cô khuróc từ. Đùa à, papa vẽ thật xấu, có công lực tốt như chị mới xem được. Đưa cho cô?? Thôi khỏi đi còn vui hơn.

\_ Mimi này em nói thử xem họ là sói hay là anh trai mình??

Sau một hồi cãi nhau, Emma nhìn sang cô buộc làm trọng tài.

Riêng cô nhìn chị đồ mờ hơi lạnh. Nên nói sói hay anh hả? Cái này nên để chị trải nghiệm mới biết được chứ sao hỏi cô? Cô thề ở nhà đó không được nhiều đâu. Không có chuyện gì cô cũng trốn ra ngoài chơi à. Tạo cơ hội cho chị cùng các “anh trai”.

\_ Mimi nói đi

Bốn mắt liếc về cô. Mimi lạnh toát người. Cười khở.

\_ là anh là anh trai. Juli cậu thôi cãi đi!

Không ngờ Juli nghe lời thật im lặng ngồi trên vai cô.

Hai người đi qua một hẻm nhỏ, hai bên đường vẽ những bức tranh kì lạ đầy màu sắc, đến những con hẻm đầy bong bóng được gió đưa đi khắp nơi. Con đường đến nhà anh trai sao như đến thiên đàng vậy? Và tất nhiên là thiên đàng hay địa ngục đến nơi thì hãy nói

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 8

Ra khỏi hai con hẻm, cuối cùng cũng tới nhà. Trước một ngôi biệt thự lớn, một chiếc xe tải vừa rời đi.

Trước cổng là hai bóng người, người lớn mái tóc hạt dẻ, áo sơ mi cùng quần tay trắng, đứng cùng cậu bé tóc hồng mắt vàng. Trên tay còn ôm con thỏ.

Vừa thấy họ, Meyami chưa kịp nói, chị Ema đã phản ứng nhanh hơn, chạy đến bên hai người. Cô đành cười khở chạy theo, trên tay còn giữ Juli tránh cậu bé khỏi rơi.

\_ Em xin lỗi ... ừm

\_ Chào em anh đã mang hành lý của em lên phòng rồi

Người trước mắt hình như biết được hai người sẽ đến đây không bắt ngờ còn nói ngắn gọn

\_ à ... vâng ạ

Ema hơi ngạc nhiên rồi cười. Trước giờ Meyami vẫn giữ nguyên nụ cười của mình.

\_ anh là anh cả, Masaomi .... Còn đây là em út Wataru

\_ em chào chị ạ

Wataru cúi người chào hai người.

\_ ừm chào em .... Từ hôm nay xin giúp đỡ em ạ

\_ chào em Wataru. Chào anh cả

Sau Chi, cô bước ra cuối chào, thực chất phóng tới bên cạnh Wataru nựng má (sau này em ấy tránh cô như tránh tà cho xem).

Căn nhà của gia đình Asahina rất rộng cũng vì có lẽ có nhiều anh em. Bên cạnh nhà còn có những bông hoa tuyệt sắc toa hương rất đẹp. Giữa sân còn là một cây hoa anh đào, đáng tiếc cây chỉ toàn lá xanh ươm, đợi thêm ít bữa nữa. Đến mùa anh đào nở chắc chắn sẽ rất đẹp. Nhà rộng không phải đi cầu thang mà là bằng thang máy. Nghi lại cũng đúng căn nhà này toàn là những thiên tài, tiền bạc vô số. Nhà lớn còn được danh dự, mà con người ai chẳng muốn như thế.

Hai chị em được anh cả Masaomi đưa đến phòng riêng (mỗi người một phòng). Juli cũng đã nhảy lại trên vai Ema, Meyami nhìn đồng thùng giấy bỏ ngổn ngang trong phòng, thờ dài. Cởi áo khoắng, xoắn tay áo bắt đầu dọn phòng. Nơi nào là bàn học bỏ sách, nơi nào bỏ đồ, nơi nào bỏ khăn, .... vân vân và mây mây. Dọn xong cô như cá chết, phoir trên sàn. Chỉ có đồng hồ đặc thôi mà kéo mất thời gian nửa ngày của cô. Thật sự mệt đứt hơi. Lần sau chuyển nhà, thì chuyển nhà nhỏ một chút, thời gian đi bộ gần gũi chân còn cái tính ưa sạch sẽ ....

Có ngày cô chết sớm (- -!!)

“cốc...cốc...”

Bên ngoài nghe tiếng gõ cửa rất nhỏ, Meyami lẩn lên bờ tường đứng dậy mở cửa.

\_ Juli? Chị Chi đâu?

Rồi hiểu luôn. Bà chị này vì tính hiếu kì không nghe lời Juli “dạy dỗ” nên chạy loạn đâu rồi. Đừng nói chị ấy chưa dọn phòng nha?

\_ Mimi, cậu cùng mình đi tìm Chi.

\_ ừm đi

Có cần lo như thế không? DỪ gì cũng là anh em. Sao có người sắp chết không ai lo.

Tiu nghỉu, đề Juli lên vai, đi tìm chị Ema. Ema có tính hiếu kì, từ nhỏ đến lớn chị ấy không bao giờ thay đổi. Hazi khỏi cho cô em này bị nhân vật phụ (Juli) hành hạ. Nếu bây giờ chị ấy đi, có lẽ đã đến phòng khách. Bật thang máy đến đó đi, nhanh một chút về ngủ.

“Tĩnh .... Toong ....”

Thang máy mở, định bước vào ai dè có người ra. Vô ý va chạm .... Muốn gãy mũi. Chiều cao của cô không bằng người ta, chạm vào với lực mạnh trúng xương, Meyami ê chề.

\_ a .... Xin lỗi em có sao không?

Người đối diện giật mình cúi người nắm vai cô

\_ em là ai?

Người bên cạnh mái tóc đen cao lớn, nhìn cô

\_ em là Meyami, papa bảo em cùng chị đến sống với các anh trai mình

Vừa ôm mũi suýt xoa, vừa nói chuyện. Cú va vừa rồi ... trời phạt cũng báo trước chứ!

\_ à ... em là con của chồng mama. Subaru cùng đưa em ấy đến phòng khách đi. Anh thay đồ đã.

\_ vâng

Nói xong người kia rồi đi, đẩy cô vào thang máy. Juli thì ngồi bên cạnh không ngừng kể về danh tính của Subaru. Meyami bó tay. Cô văng tên nhóc này thật à.

\_ em là Meyami?

\_ à ... vâng

\_ sao em lại lang thang ở đây?

\_ em tìm chị Ema, chị ấy bỏ quên sóc con đi chơi.

\_ .... À ...

Thang máy đi được một đoạn thì dừng lại, một thanh niên khác bước vào. Người mái tóc bạc, mắt hổ phách, trên người còn mang đồng phục học sinh. Hình như trường chuyên về kinh tế.

\_ em ấy là bạn gái của anh sao?

Câu nói rất bình thản từ trong miệng người kia nói ra.

\_ em gái của chúng ta.

\_ không phải có hai người sao?

\_ à, chị Ema đã đi lòng vòng thăm nhà rồi ạ

Cô cười cắt đứt cuộc đối thoại, từ trước đến nay cô ghét phải trở thành trung tâm bình luận, dù đó là tốt hay xấu.

\_ Meyami có lẽ phòng khách có thể gặp chị em

Sau khi thang máy mở, Subaru quay sang kéo tay cô ra ngoài, người kia cũng chạy theo. Meyami bên ngoài nở nụ cười, nhưng trong lòng lại hơi bị thất vọng. Nam chủ Subaru sao tự dưng bao gan dữ vậy? không phải trong truyện nói anh ấy ngay cả tay nữ sinh cũng không dám động sao.

“Bốp”

Trong khi nghĩ liên miên, cô đã bị anh trai kéo đến phòng khách, và diễn ra trước mặt là “cuộc cận chiến” của các anh rề giảnh chị gái (nói hơi quá). Meyami đứng hình. Anh trai cô trong truyện, trong anime rất đẹp trai, nhưng giờ nhìn trước mặt. Thật sự di Miwa-san rất có phúc khí. (nói đúng hơn cô thấy xấu hổ với nhan sắc của mình)



\_ bạn gái của Subaru?

Người mái tóc bạc quay sang nhìn cô, đừng nói ánh ấy định chào đoán bằng một cái ôm nha?

\_ em gái cũng ta Meyami

Người tóc vàng hồi nãy gấp trên thang máy nhìn cô nháy mắt

Nháy mắt rất đẹp, nhưng cô cảm thấy thật tội tệ cho một ngày.

\_ gì chứ? Sao anh biết?

\_ anh may mắn gặp em ấy trước cậu thôi.

\_ này ....

\_ Mimi, Juli

Em nhìn thấy hai người vội kéo lại làm phe đồng minh. Meyami cười cúi đầu

\_ em là Meyami, sau này mong các anh giúp đỡ

Hôm nay là ngày nghỉ, nên gia đình Asahina hầu như tập trung đầy đủ, chỉ trừ bốn người bận công việc và ở xa. Khi gia đình tập trung lại một chỗ, hai chị em được cả nhà giới thiệu tất cả các thành viên.

\_ chị Meyami, chị là công chúa kẹo ngọt (biệt danh các Fan tặng cô)?

Wataru rất tinh mắt, nhìn lướt qua cô cũng có thể nhớ tất cả các động tác của cô

\_ sao em lại nói thế?

\_ vì chị giống y hệt cô ấy.

\_ à vậy sao?!!

Meyami chỉ biết cười, mong tránh được nghi ngờ. Cô không muốn nói, nhưng cũng không thể dấu. Dù gì họ là người nhà của mình, và cô lại không muốn họ đối xử với cô quá đặc biệt. Trong lòng âm thầm thở dài, nhưng ngoài mặt vẫn nặn ra ý cười yếu ớt.

Trong khi cả nhà nói chuyện rôm rả, ánh mắt cô vô tình liếc sang cặp song sinh Tsubaki và Azusu. Kiếp trước cô dạo trên mạng chợt tìm thấy một truyện có tựa đề “nếu có kiếp sau hãy để em được yêu anh”, trên một diễn đàn. Là một đoạn văn, khá ngắn, nhưng tác giả chú trọng tả về hai nhân vật chính, cũng chính là cặp anh trai song sinh trước mặt cô đây. Trong truyện nói về mối tình của họ, hai người yêu nhau, nhưng lại biết tình cảm ngăn cấm đến khi Azusu bị căn bệnh hiểm nghèo. Đến cuối cùng họ cũng không thể nói được lời yêu. Câu truyện đó đọng trong kí ức của cô gần một năm. Sau đó dần nhạt đi, bây giờ nhìn thấy họ tự nhiên có cảm giác câu truyện kia là thật. Nếu cái đánh hồi nãy của Azusu tặng cho Tsubaki là đánh ghen, thì Em đã biến thành kẻ thứ ba. Hai người vì muốn đối phương chỉ nghĩ về mình nên đã tìm mọi cách cướp người trong lòng họ yêu (Em) ...

\_ Mimi, Mimi, ...

\_ a ... dạ

\_ em sao thế, cứ nhìn về phía Tsubaki và Azusu suốt?

\_ à không có gì ... em mệt em về phòng được không ạ?

\_ ừm nếu em muốn, tối anh sẽ gọi em.

Masaomi cười đến xoa đầu cô, nhưng cô cảm giác anh đang đo nhiệt.

Mọi người trong phòng cùng cười gật đầu, nên cô đứng dậy cúi người rồi về phòng. Bây giờ cô cần tắm rửa và đi ngủ một giấc. Và suy nghĩ lại những gì mình đã nghĩ, nếu là sự thật cô thật sự nên giúp họ.

Đêm đến, một đêm yên tĩnh nhất.

Giống hệt cái đêm khi còn ở nhà ông bà nội. Không biết bây giờ căn nhà đó ra sao rồi nhỉ? Nghe papa Rintarou nói nó sắp được xây lại trở thành nhà tù đường. Ông bà nội chỉ có ba là con, di ba cũng đã qua đời rất lâu. Đường như anh em họ cũng không có, nhà tù đường chắc sẽ rất vắng vẻ. Nhưng ông bà chỉ chờ một chút nữa thôi, chị Chi sẽ dẫn cháu rể về thăm ông bà. Tư dung nhớ đến mùi vị bánh mật ngọt của bà, với cái mùi thơm phức của bắp non mới luộc.

Thèm ăn thật đấy.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 9: TẬP LÀM QUEN

Đêm khuya.

Trăng lên cao, đem ánh sang yếu ớt chiếu rọi bầu trời, những ánh sao lấp lánh nhẹ nhàng len lỏi qua từng kẽ lá, rải đầy xuống mặt đất lạnh. Gió từ cửa sổ kéo vào từng đợt lạnh buốt.

Đêm nay là đêm đầu tiên Meyami ngủ trong nhà (à mà được gọi là nhà)

Nằm lăn trên giường. Cô đành ngồi dậy. Cũng có lẽ bởi vì sang đã ngủ quá nhiều, mà cũng vì bụng đói không thể ngủ được. Biết làm sao được khi anh Masaomi luôn bận công việc, có thể là quên gọi cô xuống ăn cơm. Mà cũng có thể chính cô đã ngủ quá say không nghe anh gọi. Dù gì đi chăng nữa cũng là lỗi của cô.

Vì cô quá tham ngủ.

Rời khỏi phòng. Cố gắng giảm bớt tiếng động để không đánh thức mọi người. Đã lâu lắm rồi cô không sống trong một ngôi nhà có nhiều thành viên như thế này.

Từ khi nào nhỉ? Chắc là khi cô 10 tuổi bắt đầu gia nhập vào thế giới nghệ thuật.

“Em sẽ suy nghĩ lại”

Meyami nhớ đến lúc cô đánh bài chuẩn với chị Lily. Cuộc sống trên thế giới ca sĩ không phải đơn giản. Mỗi ngày luôn tránh những vụ scandan, rồi lại các tay nhà báo lá cải. Cô không bao giờ cảm thấy người hâm mộ phiền phức, vì bản tính cô không muốn lại biến thành con búp bê thủy tinh để mọi người soi mói.

Cũng không muốn trở lại cái quá khứ kia nữa!!

Thời gian nghỉ ngơi. Cô cần nạp lại năng lượng. Cảm nhận cuộc sống này, cô có pama, có anh trai, có chị gái, có cả em trai. Kiếp này lão thiên lấy đi của cô những người ruột thịt nhưng trên đời vẫn còn có những người luôn yêu thương cô và bên cạnh cô mỗi ngày. Cố gắng tận hưởng cuộc sống của một người bình thường.

Chẳng phải rất vui sao?

\_ À vậy sao ...

Đi được một đoạn, cô chợt nghe thấy tiếng người bên phòng. Có thể là các anh còn thức. Đến hỏi anh đường đến nhà bếp đi. Thực chất này giờ bắt một đứa mù đường có tiếng như cô đi tìm xung quanh cái nhà rộng lớn này .... Sợ đi cả buổi sáng không có kết quả.

Bước đến nhẹ nhàng mở cửa, nhìn vào trong. Bên trong phòng là Tsubaki và Azasu. Tối thế họ còn làm gì? Nay đừng nói tỏ tình với nhau chứ?

Trước mắt cô hai người kia rất ư là thân mật. Tsubaki còn vòng tay qua vai Azasu ôm sát vào người. Hình như, như thế, không cần cô tát hợp sao? Nay công việc làm bà mai của cô chưa nảy mầm đã bị úng trong lòng đất sao? Quá đáng lắm đấy.

Nhưng mà dù có “oan ức” Meyami cũng nên ý thức được mình đang là người thứ ba nên đành quay đi.

“Phải rồi anh không thể giấu nó mãi được ...”

Giọng nói Tsubaki khiến bước chân cô khựng lại. Tự nhiên muốn xem màn tỏ tình giữa hai người à. Thế là cô đứng lại nép vào một góc tối nghe tiếp

“Anh đã không thể dừng lại nên anh đã tỏ tình với Azasu”

Nói đoạn ánh xoay người hôn lên môi Azasu.

“Dù sao đó là tình yêu cấm đoán mà phải không?”

Tsubaki cười hiền hòa, ánh mắt rất trìu mến nhìn người bên cạnh.

“Em chút hai anh hạnh phúc”

“Bốp ... ui ...”

Meyami từ trong góc tối bước ra định chúc mừng họ. Ai ngờ giọng nói kia phát lên cùng lúc có một bóng đen xẹt qua. Đường nhỏ, lại hẹp, nếu cô có thể tránh sẽ nép vào một bên. Nhưng vì người kia bất ngờ chạy ngang qua không thể tránh né.

Meyami một lần nữa trở về với đất mẹ

Khi cô hiểu hai người kia không phải đang nói chuyện một mình cũng đã muộn. Mông cô cũng đã tiếp đất .... Trời phạt cô tội gì chứ? Bờ sương chậu rồi người ơi T.T

“Meyami??!!”

“Này các em có sao không?”

Ema từ dưới đất bò dậy, giật mình nhìn cô. Bên kia Tsubaki, Azasu và Subaru cũng đã đến, Subaru giúp Chi đứng dậy còn hai người kia đến đỡ cô.

“Hey ... em vô tình nghe hết rồi. Chúc mừng nha”

Meyami nặng ra khuôn mặt cười sáng lạn, đem tay vỗ vỗ vai hai người vừa mới diễn trò kia. Thực chất sau nụ cười là những giọt nước mắt đau thương. Nếu cô nhớ sớm đã khỏe rồi. Đoạn này không phải thuộc trong một nản đối thoại giữa câu truyện sao. Tại trí nhớ của cô thôi.

Mà kì lạ thật. Mới tới đây một ngày cô ôm đất mẹ hai lần (à lần đầu xem tí nữa). Về cô cần niệm kinh, bái phạt.

Lâu lâu lên chùa thắp hương nữa.

Bốn người kia nhìn nhau cũng không thể nói gì, Subaru cùng Chi không thể mở lời giải thích. Riêng cặp anh em sinh đôi lại nhìn nhau lắc đầu. Azasu trừng mắt anh mình, trò đùa của anh trở thành sự thật trước mắt em gái mình. Mà là đứa em nhỏ nhất.

“Mimi đêm thế này em ra khỏi phòng làm gì?”

Chi liền đổi đề tài khi thấy mọi người quá khó xử.

“em đói”

Meyami đưa ánh mắt tròn xoe nhìn chị. Tại cô ngủ quá giờ. Bây giờ có mì gói cô ăn không?

“Anh Ukyo còn để dành phần ăn cho em đấy. Ema nếu em bận thì làm việc của mình đi. Để anh dẫn Meyami đi cũng được.”

Azasu đem đề tài đẩy qua một bên. Anh liếc nhìn người anh song sinh hay gây rối của mình rồi thờ dài.

“Thật ra bọn anh là diễn viên lồng tiếng ... bên kia là kịch bản của bọn anh”

Hai người giải thích trò đùa của mình. Một hồi ba đứa trẻ được người ta cấp cho hiểu nhầm cuối cùng cũng gật gật cái đầu như mổ thóc. Từ đây Meyami cũng kết luận. Hai tên song sinh này rất thích trêu người.

Cách xa một chút.

Khi Subaru đưa chị Chi về phòng, hai người anh cũng dẫn cô đến phòng ăn. Anh hai\_ Ukyo đã dành một phần ăn cho cô. Lúc trước vì anh Masaomi bận công việc đột suất cũng quên gọi cô xuống.

Meyami thờ phào, may cô chưa trở thành heo.

Ngồi trên bàn ăn, vì đêm nên cả nhà đều nghỉ. Nhưng hai người anh sợ cô buồn nên đã ngồi cùng cô nói chuyện phiếm đến khi bữa cơm được cô dọn dẹp sạch sẽ. Tsubaru rất vui tính, thường đem những câu chuyện vui kể cho cô nghe. Chi có mỗi tội hắt kể đúng những lúc cô định nuốt cơm xuống bụng lại sặc ra. Khi Azasu đem mất trứng anh thì mới thôi.

Trở về phòng mình. Meyami thờ dài, nằm trên giường. Một ngày trôi qua, nửa buổi gặp gỡ các anh trong nhà.

Ngày mới sẽ bắt đầu ra sao đây. Cầu mông đừng ôm đất mẹ nữa là được.

Bụng no, cô cũng đã chìm vào giấc ngủ. Ngôi nhà mới, thành viên mới sẽ bắt đầu đoán chờ cô. Ngay cả những chuyện không thể ngờ

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 10: ANH TRAI

Một buổi sáng tốt lành.

Meyami rời khỏi phòng sau khi sửa soạn cho mình đầy đủ cho việc học. Tuy hiện tại cô đã có bằng luật, nhưng cô còn là người trong chính phủ bảo vệ. Chuyện đi học vẫn phải tiếp diễn, và những kiến thức học sinh cô phải đến trường như nữ sinh bình thường. Đeo cặp lên vai vào phòng ăn, đưa tay gỡ đầu. Hai kiếp, cô học bắt đầu từ đọc những tiếng “ơ ... a” cho tới khi chuyển đến kiếp thứ hai, nếu đã là sát thủ. Meyami bắt buộc phải nổi trội hơn mọi người.

Chỉ có thể cô mới thể sống.

Nghĩ lại cũng hơi thất vọng. Bản chất sát thủ trong máu cô lại không có phát tác bên người than như Chi. Một cách khác cô sợ chính cô đang yếu đi. Hai vụ va chạm hôm qua cũng đủ thấy khả năng nhảy của cô giảm rất nhiều.

Meyami cần tập luyện trở lại.

Trước tiên nên vạch ra một kế hoạch tốt.

“Meyami, chào buổi sang”

“A ... vâng buổi sang tốt lành ạ”

Người đứng dưới lầu có mái tóc vàng, trên người là bộ đồ công sở, tuy nhiên anh lại đeo thêm chiếc tập dờ tự nhiên phong cách cứng cỏi chuyển sang ôn nhu. Cô bước xuống nhà, nhìn đến bàn ăn, những miếng cá được thái gọn, nướng chín, bên cạnh còn có bơ.

Đúng chuẩn phong thái người Nhật.

Thường thì người Nhật thường ăn buổi sáng có phần rút ngắn thời gian chế biến tiếc kiệm thời gian chạy đến kịp tuyến tàu tốc hành, như là bánh mì ốp la hoặc là phở, bơ sữa. Nên có rất ít người Nhật chuẩn bị bữa ăn sáng cầu kì đến thế này.

Gia đình Asahina thật có một đầu bếp tài ba.

“em có thể giúp được không ạ?”

“ừm đương nhiên. Em sỏi com giúp anh nhé”

Ukyo đem giá xới com đưa cho cô, rồi lại nhìn trên bàn. Anh nói với cô về một số thành viên trong gia đình không có thói quen dậy sớm. Một số khác vì bận công việc cả đêm qua, còn đang ở công ty nên hiện tại chỉ mới 5 người thức dậy.

Ukyo là người anh ôn nhu, anh giải thích cho cô tất cả mọi chuyện anh biết khi cô đề cập đến. Anh còn chỉ cô cách xới com thật xốp và ngon.

Meyami chăm chú làm theo. Cô cảm nhận được tình thương của anh trai, tuy không khác với chị gái cho lắm, nhưng cô luôn có cảm giác có anh trai như có thêm một sự che chở khác. Một tình thương mới.

Ông trời đem đi của cô là cha mẹ ruột thịt, lại mang đến cho cô những người quan tâm cô, yêu thương cô trên đời.

Sự bù đắp xứng đáng?! Sợ sẽ không có nữa đâu...

Hai người rón rả nói chuyện đến sự xuất hiện của Ema khiến hai người bất ngờ. Rồi lại nhìn nhau cười, có thể câu chuyện của họ quá hăng say.

Trong gia đình dường như còn một số thành viên chưa chấp nhận được sự có mặt của hai chị em cô. Ví như Yusuke, anh dường như không trả lời lại câu chào của cô, đối với chị Chi là liếc mắt. Ví như anh Subaru, anh thể hiện rõ ra mặt khi chỉ đáp lại câu chào của chị Chi.

Cô không được đón tiếp thật sự.

Có chút buồn. Nhưng sẽ nhanh thôi, nếu như cách thêm hai ba bữa nữa. Sau đám cưới của Pama cô sẽ xin ra ở riêng. Dù gì công việc luật của cô cũng sắp thêm nhiệm vụ. Mấy bữa trước đồng nghiệp đã gọi điện báo cô sắp chuẩn bị một vụ án khác. Đối thủ của cô không ai khác Ukyo.

Anh em đối đầu nhau trong phiên tòa.

Sợ đến khi đó cô chính thức bị đuổi khỏi nhà nhanh hơn đến. Có ai như cô không, sống nhờ nhà người khác lại đối đầu với người ta. Cái này giống tục ngữ nói : “nuôi ong tay áo này”

Vậy cô chính là một con ong xấu xí không biết mặt dày rồi ...

Bữa sáng rất im lặng, phút chốc lại nghe tiếng thìa canh chạm vào bát sứ. Meyami không ngờ mọi người nơi này ghét cô đến thế.

Mắt cô hơi cụp xuống, hàng mi dài cong như cánh bướm khẽ lay. Cố gắng ăn hết bữa cơm của mình rồi đứng dậy.

Đường đến ga tàu không quá xa nhà, có thể đi bộ mất 15 phút. Chuyến tàu cô bắt vào 7:30 bây giờ dường như còn rất sớm. Cô muốn đi dạo loay hoay một chút. Tránh ánh mắt của những người chán ghét cô.

Như thế tâm trạng của họ sẽ tốt hơn đúng không?

DỌn xong bữa sáng, Meyami đứng dậy ra khỏi nhà, nhưng bị Ukyo giữ lại. Anh nói có chuyện cần bàn với cô. Hiện tại chị Chi cùng anh Yusuke cũng đã đi học, họ phải đi sớm, hôm nay là ngày họ trực.

“Em uống đi.”

“à ... vâng”

Ukyo đem cốc sữa đặt trên bàn cho cô, rồi đưa hai chiếc khăn khác màu đặt lên bàn.

“Meyami này, em chọn màu nào?”

“ạ?”

“ý anh là em muốn chọn màu hồng hay kem? ANh nghĩa em thích chúng”

“em thích màu tím, nhưng nếu chỉ được chọn một trong hai em sẽ chọn màu kem”

Ukyo im lặng đem khăn màu kem lên ngắm nghía. Trước ánh mắt ngạc nhiên của cô Ukyo xoay người xoa đầu cô cười hiền hòa.

“anh biết em buồn, không hiểu lý do gì. Nhưng Meyami này, từ giờ em là em của bọn anh, vì thế nếu là thái độ của mọi người khác đối với em khác thường thì đừng buồn.”

“không có đâu ạ”

“có đấy, khi ngồi ăn sáng em không nói một lời. Còn mắt tập trung, ánh mắt lại như đồ hoe muốn khóc.”

“...”

“mọi người đều xem em như thành viên trong gia đình. Subaru cùng Yusuke là những đứa không biết thể hiện tình cảm. DÙ chúng có thích hay ghét thì sẽ không thể hiện trên mặt đâu. Vì thế thái độ vụng về khiến mọi người xung quanh buồn là rất thường xuyên. Với lại khi ở nhà Tsubaki luôn trêu chọc bọn chúng, nên lại xuất hiện khuôn mặt bất cần đời như thế ...”

“Mimi thấy buồn vì hai anh mình sao?”

“không có ạ”

Một giọng nói xen vào cắt đứt lời nói của Ukyo, một thanh niên tóc bạc mắt tím bước đến gần cô. Khiến cô giật mình. Thực chất nói xong câu kia cô muốn khóc rồi. Cô cần mỗi không phát ra tiếng nấc, cúi mặt càng thấp. Papa cũng đã có đi Miwa. Chị Ema sắp có các anh rồi. Cô cũng không còn quan trọng với chị nữa. Cô là người thừa. Nên rồi đi.

“Mimi đừng khóc. Nào ngon em là một phần trong gia đình. Mimi sẽ không đi đâu hết. Em rất quan trọng không được bỏ gia đình này. ĐƯỢC không?”

Louis đem tay xoa đầu cô, nhẹ cười. Cô bé này khi mới tới anh không có cơ hội gặp mặt, chỉ gặp được Chi-chan, cô bé trong mắt anh là người dễ thương, gần gũi, tính tình rất vui vẻ. Nhưng cô em gái Mimi này lại trái ngược hoàn toàn với chị mình, quanh cô luôn tản mát một loại khí cô đơn. Nhất là khi buồn.

Juli nói đúng, anh thấy lo cho đứa em gái út này nhiều hơn. Rất nhiều.

Cô bé luôn giữ tâm trạng mình với mọi người, lại ít nói. Từ khi nào đứa bé này lại trở nên như thế đây?

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

# Chương 11: HỌC LẠI PHỔ THÔNG

Bàn tay của anh Louis rất ấm, nhất khi chạm trên đầu cô.

Meyami cảm nhận được tình thương trong đó. Nhưng cô không khóc, hai kiếp người cô chưa bao giờ khóc, kiếp thứ ba cô khóc được sao?

Chỉ sợ là không.

“Các anh bị lừa rồi”

Cô ngược đầu cười tươi, le lưỡi với hai người. “Em có khóc đâu.”

“Mini em đùa bọn anh sao?”

“Trò đùa của em gái?”

Ukyo cười, quay sang nhìn Louis lắc đầu. Hai người đưa mắt nhìn nhau không nói gì. Rồi lại tỏ vẻ tức giận khi nhìn về phía cô.

Meyami đứng phắt dậy, chạy đến lấy cặp, xin phép đi học. Rồi chạy nhanh ra khỏi cửa, như cô sợ nếu ở với họ thêm sẽ bị ăn thịt.

Ánh mắt họ thật đáng sợ!

Gió cây xào xạc, trời thật cao, không một bóng mây. Dòng người qua lại trên đường thật nhiều và đông. Một số trong đó là học sinh. Họ đi xe đạp, không thì cũng sẽ có nhóm bạn đi bộ cùng.

Nhìn lại mình mà suy ngẫm. Có lẽ mãi cô chỉ là con búp bê bị bỏ rơi như trước kia.

Nụ cười vừa rồi trên choker các anh đã tác liệt, ánh mắt mông lung nhìn khung cảnh chung quanh. Anh Louis nói đúng, cô là một thành viên của gia đình. Nhưng thế giới này là câu chuyện của riêng họ. Cô vẫn là người ngoài.

Một người ngoài không hơn không kém.

Ngôi trường Meyami chuyển tới là ngôi trường chuyên môn. Ở đây các học sinh được chọn các môn học mình sẽ theo. Từ đó nhà trường sẽ đưa họ chú trọng hơn vào môn học đó. Nhưng với cô, lớp học thường là nơi cô chuyển đến. Ở đó cô cảm thấy mình là người bình thường. Như bao nữ sinh khác, không cần phải ngồng mình tránh né những nhà báo lá cải.

Nơi cô cho được bình yên!.

Giờ vẫn còn sớm. Ở nhà bị hai ông anh quan tâm “quá đáng”, vậy đi loanh quanh trường xem. Sẵn tiện sau này không sợ bị lạc. Trước tiên đến phòng hiệu trưởng lấy bản đồ, cùng tên lớp. Cô giáo chủ nhiệm chắc cũng sẽ biết tên cô rồi. Đến giờ đi về lớp là được.

Bây giờ bắt đầu chuyển tham quan.

Ngôi trường phổ thông rất rộng. Sân tập cũng có rất nhiều đàn anh chơi, khu vực chạy thật rộng.

Kiểu này, giờ tập thể dục cô kiểu ôm dài dài.

Vườn hoa trường được người chăm sóc rất tươi tốt. Nhưng trái ngược với màu sắc tươi mới kia. Nhà kho nằm ngay lối vào vườn hao lại mang theo bản sắc u ám đến dọa người. Có lẽ cũng chính vì thế nên mọi học sinh không dám đến nơi này. Nơi này trở nên một phần yên tĩnh.

Mang tai nghe nhạc vào bên tai (lúc sáng cô đã bỏ nó vào cặp), đi dạo xung quanh bồn hoa. Ngồi bệt xuống thảm cỏ. Nơi này rất thích hợp để trốn học.

“Meoooo .... Meoooo ...”

Tiếng mèo kêu sao? Nghe dễ sợ thật khi ở một không gian yên tĩnh này.

Meyami định đứng dậy tìm con mèo kia. Nhưng nó lại nhảy ra trước mặt cô, may rồi tính cô lười có tiếng, bây giờ khỏi cần tìm, tiết kiệm “ka ro”

“Meooo ...Meoooo ...”

Mèo trước mặt cô có bộ lông đen tuyền, ánh mắt lại màu vàng óng. Rất đẹp. Nó không biết sợ người, còn càng ngày lại tiến gần cô.

Cô hơi thấy lo rồi đây. Con mèo này không nghĩ mình chiếm chỗ của nó chứ? Kiếp đời bị mèo hoang cầu sế đủ lắm rồi. Tiến gần hơn nữa không biết cô theo quán tính sẽ làm gì đâu.

“Dừng lại nếu mày chưa muốn chết. Nói thật đấy”

Hạ giọng cúi người thấp hơn. Đưa ánh mắt nhìn nó. Con ngư vàng rất đẹp, tuy nhiên ... Khoan sao không có sát khí? Chuyện gì vậy? Nó nhảy ra rồi, chạy không chạy, đi tới gần cô làm gì?

Hey! Vui vẻ muốn vuốt ve sao?

“Meoooo .... Meooooo ....”

Vừa suy nghĩ xong, mèo đã ngay lập tức nhào đến bên chân cô. Đem đầu bong gòn cọ vào mắt cá chân. Còn ra vẻ rất thích thú.

“Ngươi làm trò gì vậy?”

Đưa tay xách mèo lên. Cô công nhận người cô không có chuyện gọi là dễ thương. Đem nó đưa qua đưa lại trước mắt. Nó là mèo hoang sao? Dạng dữ! Không sợ cô xé thịt nó à?

“Mày đi theo tao?”

“Meoooo .... Meoooo ....”

“ta không hiểu? Nhưng xem như ngươi đồng ý đi”

Đem mèo bỏ vào cặp. “Suýt”. Nên biết nhà trường không cho đem thú nuôi vào. Cũng chẳng có học sinh nào đem đi, ngoài những người nổi tiếng, mà họ ở các lớp học chuyên hết rồi. (lúc này đi qua phòng học chuyên văn, cô cảm tưởng nơi nuôi mèo, hoặc vương quốc mèo đấy). Giờ cũng đến giờ lên lớp, cô nên nhanh một chút thôi.

Ngôi trường sang trọng có khác, đường đi đều lát đá tản. Không gồ gề ngoài ra còn rất sạch sẽ.

“Reeeeeeng .....reeeeeeeng .....”

Tiếng chuông vang bên tai. Cô sẽ trở mắt.

“Bốp ..... á .....”

Khi chạy qua góc ngoẹo, không ngờ lại có người chạy qua.

Meyami lại ôm đất mẹ ???!!

Đời thật bất công.

“Ui ....”

“Đi đường kiểu gì thế hả?”

Cô ngoài dậy trên đất ngay lập tức bị người ta chửi rằng không có mắt. Giọng con trai nhí? Đồ con trai chanh chua!

Thật chán khi mãi ôm đất mẹ.

Kiểu này chắc cô phải lên chùa dài dài. Ngồi dậy xoa xoa móng, phui bụi trên người. Con mèo trong cặp của cô không biết có bị xẹp lép chưa nữa. Lúc này đứng khá mạnh, cặp trên vai cũng văng ra.

Chết rồi quá.

Bước đến mở cặp, mèo đen mở ánh mắt vàng hoe nhìn cô, rồi rên “ư ừ”. Ôm mèo vào lòng xem vết thương trên đầu gối. Thở dài, xui xẻo.

“Này cậu không bị sao chứ?”

Quay sang hỏi cậu học sinh kia. Dù chanh chua nhưng cô cũng vẫn phải thể hiện lòng tốt. Nếu cô không đeo tai nghe thì có thể tránh được ngon núi như cậu ta.

Nhưng không hỏi thì thôi, khi hỏi thì cậu kia hất mặt lên trên nói gì là bồn thiếu gia thật xui xẻo khi không coi tử vi, rồi lại xem như bỏ qua. Meyami không có hứng thú tranh cãi, xách cặp, vào lớp.. Đến ngày đầu trẻ thế này sẽ không có ấn tượng tốt giữa mọi người. Cô còn muốn sống những ngày yên ổn, không muốn bị cô lập đâu.

“Em chào cô. Xin lỗi em đến trễ”

Sau vài phút lạc đường, Meyami cũng lếch thán xác đến trước cửa lớp. Cô giáo đang điểm danh, quay mắt qua ngoài cửa. Trên mặt nở nụ cười. Đi ra ngoài đưa cô vào.

Cô giáo chủ nhiệm của lớp là người tuổi trung niên, tuy thân hình không thon thả nhưng vẫn đem dáng người xinh đẹp. Tính tình ôn nhu, cô dẫn dắt cô

vào lớp. Thật bất ngờ khi lớp cô học trùng lớp với cô bé Tohru khi nhỏ. Cùng hai người bạn của cô bé.

Có mừng nhưng cũng có chút mất mát. Đã lâu như thế rồi, họ còn nhận ra mình?

Tiết học hôm nay cũng không có gì đặc biệt. Cô giáo gọi Meyami trả lời một số câu hỏi, giải một số bài tập, dịch một số ngôn ngữ triết học rồi cho cô ngồi xuống.

Meyami ê chề.

Làm ơn đi! Cô đến đây để học, cô giáo cứ mãi xoay vòng cô như thể thật bất công. Rõ ràng cô, rất cúi thấp đầu, ghi chép cũng đầy đủ. Không dám quay qua lại nói chuyện. Tại sao cô giáo cứ mãi “nhất kim chi\*” vào cô? Còn bên bàn cạnh cô, Tohru rất ngoan ngoãn luôn giữ tay phát biểu. Tại sao cô mãi đem ánh mắt sáng rực “thieu” lên người cô? Có đọc sai tên cũng vài lần thôi chứ? Cả buổi thấy cô nào vào cũng thế là sao?

Chết cô rồi.

Một buổi học ê chề là thế. Cuối cùng cũng tới giờ ra chơi. Lúc sáng vội tránh mặt hai ông anh quên mang theo thức ăn trưa. Xong rồi. Giờ để bụng đói đi ngủ một giấc đã.

“Meyami. Là cậu đúng không Mimi?”

Một giọng nói trọng veo phát lên bên cạnh, khiến hành động cô khựng lại. Ngược mắt nhìn, cô bé tóc hạt dẻ, tròn xoe mắt tím nhìn cô. Trong mắt có chút vui mừng. Bên cạnh còn hai người, một tóc tếp rít mắt đen, một ăn mặt như chị hai tóc vàng thả ngang vai. Họ cùng đứng nhìn cô, ánh mắt lại mong đợi.

“Đúng cậu ấy rồi. Thật nếu không phải tên bọn này sẽ không nhận ra mắt”

Saki đặt tay lên đầu cô đề xuống.

Meyami hôn bàn ?!!!

“Saki!!”

Arisa cùng Tohru giật mình kéo người cô lại, người khác đến bên xoa giúp mũi cô.

Mũi cô có ngày gãy sớm lắm đấy.

“Tohru ... đây là bạn mới của lớp sao?”

Một giọng nam rất nhẹ cất lên bên cạnh. Tohru bên Saki ngất lên nhìn cậu cười hiền hòa, rồi nhìn sang cô ánh mắt sáng rực. Cô nghĩ nếu mắt cô là tia la de chắc cô sẽ thủng mấy lỗ rồi. Làm gì đưa ánh mắt đó nhìn cô chứ?!

“chào cậu Minh là Yuki Sohma. Rất vui được biết cậu”

Yuki đưa tay về phía trước ý bảo bắt tay. Meyami quen với việc xả dao này, dù người trước mặt đẹp đến mức nào. Đưa tay bắt tay anh nở một nụ cười đứng mực.

“Rất vui được gặp cậu, mình là Meyami. Sau này mong giúp đỡ”

“..... à ..... mong giúp đỡ ...”

“ngượng ngùng?”

Arisa nheo mắt nhìn Yuki bình thần nói ra một cậu. Cô thả tay khỏi tay cậu nhìn Tohru cười, cô không dám cướp nam chủ khỏi nữ chính đâu.

“này đồ ăn sao tập trung đồng thế?”

Giọng khác lại xen vào, giọng này nghe hơi quen. Khiến cô phải ngẩn đầu, nam sinh mặc đồng phục của trường tóc vàng mắt vàng. Là người cô chạm vào lúc sáng.

Vừa nhìn thấy cô ngay lập tức cậu ta nhảy dựng lên chỉ tay vào mặt cô “TẠI SAO LÀ CẬU?!”

“Kyo, Mimi hai người quen nhau sao?”

Tohru hơi tò mò nhìn hành động hai người

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.



## Chương 12: BẠN MỚI THẬT KHÓ THÂN + PARTY SÂN THƯỢNG

“Kyo, Mimi hai người quen nhau sao?”

Tohru hơi tò mò nhìn hành động hai người. Meyami chỉ biết cười, xoa lại mũi (xem thử mũi mình gãy chưa ý mà!)

“Lúc sáng mình đụng cậu ấy. Khiến cả hai té ra đất. Mình xin lỗi cậu ấy không biết có bỏ qua hay không. Giờ chắc còn thù”

“Ai rảnh rồi ôm thù với mấy người?!”

“Không thù mà mới vào đã chỉ vào mặt người ta hét lên như thế sao? Hay bộc lộ cảm xúc quá mạnh vì vui mừng?”

Kyo hét lên sau khi nghe cô nói. Saki bình thân nói ra câu trêu tức. Cuối cùng cuộc chiến hai người kia xảy ra. Meyami vô can.

Ngồi chống cằm nhìn kịch vui trước mặt. Cô chưa bao giờ có ý tốt muốn giúp người ta à! Từ đầu tới giờ vẫn vậy. Từ nhỏ đến lớn vẫn vậy. Và không biết nó bắt đầu từ khi nào. Mọi chuyện xảy ra trong cuộc sống của cô luôn là điều cô phớt lờ đầu tiên.

Đã quyết định đâm đầu về phía trước đi.

Có cần quan tâm đến?!

“Tohru, nghe nói mẹ cậu đã mất. Vậy cậu đang ở đâu? Nhà ông ngoại sao?”

“Ừm...”

Trong lời nói của Tohru có chút lấp lửng, nhưng khi cô bé trao đổi ánh mắt với Yuki, thì cô cũng hiểu. Cô quên mất Tohru trong truyện, đoạn này đang ở nhà của anh em Yuki.

“Meyami, nếu rảnh mình có thể mời bạn đến nhà chơi không?”

“..... được thôi .... Mình mới chuyển trường cũng chưa quen ai. Nếu cùng Tohru và Saki, Arisa đến thì thật vui”

“Ừm tất nhiên rồi. À mình có chuyện mình đi trước một lát”

“Ừm”

Yuki cúi người rồi rời đi. Cô nhìn bóng lưng cậu bé.

Thật khó hiểu.

Chẳng phải dòng họ Sohma tránh gặp người bên ngoài nhất là người khác giới sao? Tại sao cậu ta cả gan mới cô tới nhà? Không sợ bị lộ bí mật sao? Tohru biết chưa đủ não sao?

“Này, Yuki có về quan tâm đến bạn”

Arisa bên cạnh nói nhỏ vào tai, hơi lạnh của cô bé khiến cô thoáng rung mình. Cô ấy đang “phóng điện” mình sao? Trong lòng nghĩ thế, nhưng phải trả lời câu chính đáng cho cô bé đang ghen này.

“đương nhiên rồi! Có lẽ vì mình là học sinh mới”

“Chưa có cô gái nào được Yuki mời về nhà chơi. Dù đó là học sinh mới”

“Chuyện này mình không biết”

Đúng làm sao cô biết được chứ. Tên Yuki kia nổi chứng gì. Không chừng ngày mai mau mau đến xin rút lại lời cũng nên.

“Hai người đó cãi nhau hoài như vậy sao?”

Chán chừ chỉ tay vào cặp oan gia Kyo cùng Saki kia. Hai người kia muốn phá lớp rồi.

“Ừm, lúc nào cũng vậy. Meyami này cậu biết hông?”

“Biết chuyện gì?”

Tohru khéo léo đẩy chủ đề qua một nơi khác. Cô bé nói chuyện với cô như đang nói chuyện với Yuki, lời nào không có tên Yuki hình như cô bé ăn không ngon. Người chịu trận như cô đành chịu thôi. Ai biết người ta là nam thần của nữ chính làm gì. Mà cũng chẳng ai bảo cô là bạn của Tohru. Thế là buổi trưa trôi qua, tuy không được ăn trưa.

Meyami cũng cảm thấy đủ no khi cùng Tohru “tám” toàn chuyện trên trời dưới đất.

Trọng tâm vẫn là nam thần Kyo với Yuki.

Meyami một lần nữa bị trời hành!!

Tan học, cô hơi chán chừ về đến nhà. Đứng trước cổng lại không dám vào. Thế là cứ mãi đi lòng vòng quanh nhà. Nhìn vết thương rồi nhìn bộ đồng phục bản đến đáng sợ. Lúc sáng bị dính bụi vì đụng Kyo, cả ngày này chỉ ngồi một chỗ, vết thương cũng đã đóng vảy, nhiễm trùng không biết có hay không cũng là chuyện sau đó. Cộng với cả ngày mồ hôi chảy ra.

Vào nhà? Sợ chỉ thêm phản chán ghét giữa các anh.

Hay đến nhà chị Lily? Không được, nếu nhờ làm phiền chị đi sắm đồ cưới thì sao? Cách này không được, cách kia không được. Giờ làm sao đây?

“Mimi, sao em không vào nhà?”

“à em chờ chị”

Em đi đâu về, trên tay còn xách rất nhiều túi giấy. Không để chị lo, cô lấy đại cái kè rồi xách đồ phụ chị vào nhà.

Chuẩn bị tinh thần cho ánh mắt chán ghét.

“Em làm sao biết chị ra ngoài mà đợi?”

“Em đoán”

“Đoán hay thật”

“Hihi, ủa chị định làm bánh kem sao?”

Nhìn vào túi mình đang xách, là bột làm bánh, còn có trứng, bơ cùng mấy thứ linh tinh khác. Bánh kem là thứ cô thích ăn nhất. Chị Chi thương cô nhất.

“ừm, ngày mai là sinh nhật Subaru đấy”

Câu trả lời ê chề

Meyami bên ngoài cười tươi: “Thật sao, em nên mua quà”. Thực chất sau đó là : “chị có chồng rồi quên đứa em gái này phải không?”.

“Mimi, Ema, các em mới về”

“vâng ạ”

Hai người bước vào nhà, đã được sự chào đón của các anh. Ema vui mừng, cười tươi rồi. Cô nói cái này chỉ dành cho chị Chi thôi có được không? Buổi sáng thái độ khác, buổi tối thái độ khác. Nói dành cho cô?

Xin lỗi tiêu hóa không kịp!

Anh Ukyo cười tươi xoa đầu cô, đem túi trên tay cô đưa vào bếp. Bảo cô nhanh đi tắm để ăn cơm. Mọi người chờ.

Hơi ngạc nhiên nhưng cũng nghe theo. Sống dưới mái hiên người ta phải nép mình. Dù đó có giả tạo. Tắm rửa sạch sẽ, không làm họ thấy ngứa mắt đi.

Bạc thang máy lên lầu. Không ngờ giữa đường lại gặp Fuutan. Người con thứ 12 của di Miwa.

Bất ngờ thật.

Lúc trước cô cũng đã cùng cậu chụp ảnh trang bìa. Cùng các bộ phim. Hay các bài hát, hình như là khoảng hai năm phải.

“Mimi, Mimi sao cậu ở đây?”

“... Mình là con của papa Rintarou mà ...”

“Thật sao?”

Fuutan nheo mắt nhìn cô như kẻ nói dối. Cô như tội phạm sao? Cái nhà này hết nhìn cô bằng ánh mắt chán ghét đến điều tra? Đùa à?

“ chào mừng đã trở về Me ... ya ... miiiiiiii”

Giọng nói của Tsubaki. Hình như cô cảm giác không được tốt cho lắm.

Đúng như suy nghĩ cô, một bong đen nhà đến

“ a .....”

“ A...”

“Bình ... bóp ... rầm ... bóp ....chặt .... ạch ...”

Tiếng động vang lên. Ngay lập tức những âm thanh liên tục phát ra. Náo loạn cả căn nhà. Mọi người ở tầng dưới ngay lập tức chạy lên.

“Mimi ...”

Chi tròn to mắt nhìn đứa em gái của mình. Rồi nhanh chóng chạy đến đỡ em dậy. Xoa xoa vùng trán đã bị súng đồ ăn cần hỏi thăm. Các người khác mỗi người một việc giúp ba anh em khác đứng dậy.

Một ngày xui xẻo!

Meyami không ngờ cái nháy mắt của anh Kaname lại ám ảnh lâu như vậy.

Oan hồn bất tán.

\*Quay lại 15 phút trước\*

Lúc Tsubaki nhảy nhào vào cô, bất ngờ khẽ “ a ...” một tiếng nhảy sang một bên tránh thoáng. Không ngờ, ông trời không tha. Lúc Tsubaki nhảy tới cũng là lúc Fuutan kéo cô lại. Theo quán tính lực tới vào kéo, hai khuôn đầu va chạm nhau “Bình”, Fuutan ăn đau đầu ngã ra sau đụng vào tường “ Bóp”, ngay lúc đó Tsubaki mất đà ôm trọn vào đất mẹ “Rầm”. Vách tường chạm đầu, Fuutan lại bậc ra lần nữa, hai người cô cùng anh “thân mật” hôn đầu. Meyami ngã ra sau, ngồi trên lưng Tsubaki. Đúng lúc Azasa chạy lại, muốn ngăn Tsubaki, ai ngờ Fuutan bậc ra sau cú va chạm với cô lần hai, nhào người tới Azasa. Đụng chạm thân mật, không phải khổ như cô. Mà là qua môi “Chặt”. Bị cô ngồi lên người Tsubaki khẽ rên một tiếng, nằm bẹp dí dưới đất “Ach”.

Sau đó là cả nhà chạy lên. Mắt A mồm O rồi nhanh chóng đỡ bốn người dậy.

Tính ra trong cuộc va chạm này chỉ có Azasa được lời thôi.

Tại sao? Cô cũng là con gái mà. Cũng biết đau long chứ.

Sau chuyện này, cặp song sinh này không chừng sẽ thù cô đến chết mất.

Khi cả nhà đến, Fuutan còn đang nằm trên người Azasa, môi răng hai người còn dính nhau mà.

Oa! Đau quá đi.

Có ai ngờ được chứ. Cái nháy mắt của Kaname ám cô tới bây giờ chưa dứt .

Âm hồn bất tán!!!

Một ngày xui xẻo!

Ngồi trên ban công nhìn bầu trời đêm. Chắc bây giờ cả nhà đang cười nói vui vẻ ở phòng khách rồi nhỉ. Ánh sao quá nhỏ bé, không thể chiếu rọi tất cả thế gian.

Cô tránh mặt cho họ được vui!

“ meoooo ..... meooooo ....”

“ là mày à!”

Quay người đưa tay ôm lấy mèo đen vào lòng. Nó như có linh tính, cọ cọ đầu vào ngực cô. Nheo mắt.

Không ngờ xúc vật cũng biết cách ăn đậu hủ ngon!

Đưa tay ngó lên đầu nó, rồi thả nó ra. Ngày mai là sinh nhật của anh Subaru, không biết nên tặng gì nhỉ.

Mai có xui đến thế nữa không?

Đem tay xoa vùng trán bị xung, rồi lại đến vết thương ở đầu gối. Gió trên cao rất mát, rất nhẹ. Nhưng cô có cảm giác từng đợt như cắt vào da thịt, khê rung mình. Dựa người vào thanh chắn. Đưa mắt nhìn ánh đèn thấp thoáng xa xa.

Thật mờ nhạt!

Như ước mơ của cô. Không thể với tới. Cũng chẳng thể tìm ra. Cô có ước mơ không?

Hai kiếp, hai số phận. Hai hoàn cảnh. Cô chưa bao giờ biết được mình có ước mơ.

Gió lạnh quá. Lạnh như đêm tối ở nơi số sinh bỏ quên. Ngoài kia là nụ cười sang rực của loài người. Họ nói họ cười họ đi lại, họ mua cho nhau những món quà, họ tặng cho nhau những lời chúc. Họ kể nhau nghe về trò chơi “thế giới trong mơ của họ”.

Không một ai!

Đúng không một ai nhớ đến con búp bê nằm trong góc tối đã cũ rách, dơ bẩn.

“em đang nghĩ gì Mimi?”

“ước mơ ....”

Một giọng nói phát ra từ phía sau. Trong mộng, cô lại trả lời. Giật mình quay lại phía sau. Mở tròn mắt nhìn.

Mọi người!

Tất cả mọi người đều đứng sau lưng cô. Ngươi vừa cất tiếng nói là anh Loius. Anh đến bên cô thật nhẹ, ngồi bên cô khi nào. Đến khi bị bàn tay anh nhẹ nhàng đặt lên vai. Cô mới tỉnh, trở về hiện thực.

“Ước mơ của cậu là gì? Mimi?”

Fuutan chạy đến ngồi bên cô, đem bàn tay lạnh buốt làm ấm. Cậu cười thật tươi. Không giống thằng nhãi hay trêu cô trong làm việc. Ánh mắt có phần ấm lên.

“Sao mọi người lại ở đây?”

“Nhà chúng ta bị thiếu một thành viên. Không ngờ đứa em đó lại chạy lên đây ngấm sao một mình”

Iori mỉm cười nhìn bên cạnh. Lò nung?

Này mấy người định mở picnic đấy à?

“Nhân dịp, trời đầy sao. Chúng ta không mở party nhĩ?”

Yusuke cười tươi, đem cây xúc xích đặt lên than.

“Meyami, cười lên nào”

Wataru nhảy tới bên cạnh cô kéo má cô. Bắt buộc phải cười. Cô nặng nề mở miệng nhe răng, nhưng chắc chẳng không thể cười nổi. Kiểu này chắc chị Chi đi tìm cô, họ lo cho chị nên mới tham gia thôi. Đi xuống đi, thời gian của họ rất tốt.

“Em tham gia chứ Meyami- chan? Cả nhà lâu rồi mới có dịp vui như thế này.”

Subaru lấp lửng tới bên cô. Iori cũng mỉm cười “cùng tham gia nào!”.

“Ước mơ cùng gia đình ... Có không Mimi? Tham gia cùng mọi người?”

Fuutan đem tay sờ vùng trán bị xung đỏ của cô, nhiệt độ của cô khác với mọi người. Đúng là cơ thể rất lạnh.

“dạ”

Cười tươi đứng dậy đến bên bếp lò. Đem miếng thịt cùng chị Chi nướng.

Cô không biết. Giả tạo, hay sự thật? Nhưng cô vẫn muốn gia đình luôn là hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 13: SINH NHẬT- CHỌN QUÀ

Buổi sáng tốt lành.

Mong là thế.

Nghĩ đến ngày hôm qua, hôn đất mẹ ba bốn lần, xem gãy mũi nờ lần. Vết thương trên thân thể không chỗ nào không trầy xước.

Sáng nay có bình yên không đây.

“Buổi sáng tốt lành!”

Vừa bước xuống nhà đã gặp mọi người. Hôm nay dường như rất sớm. Cả người dậy trễ như Fuutan.

Cô ngủ quá muộn sao?

Cười tươi chào lại mọi người. Món ăn hôm nay là phở? Anh Ukyo đâu rồi? Loại món này là của chị Chi.

“Thấy lạ sao? Ukyo bận việc công ty từ tối qua. Hình như hôm nay em ấy còn phải có vụ án.”

Masaomi lên tiếng. Meyami hơi ngẩn người, rồi lại mỉm cười “à” cho qua.

Buổi sáng trôi qua trong yên bình. Độ ẩm của gia đình làm cô cảm giác đó là thật. Như hôm trước, cô phải đi tàu điện ngầm một chuyến rồi cuộc bộ đến trường. Fuutan có công việc, cậu ấy cũng chẳng đến trường được. Hình như một năm chỉ thấy Idol Sakurakun đến trường tính trên đầu ngón tay. Thời gian rảnh cậu nhóc chỉ dành để ngủ. Nghi cũng đúng, lúc “chạy nhảy” trong ngành chính cô cũng thế mà. Công việc bắt buộc thức dậy sớm, giải quyết một đồng lịch trình, gấp fan, rồi đến chụp ảnh bìa, các album âm nhạc, thăm hỏi các “tiền bối” trong ngành, ... Vân vân và mây mây. Nhiều đó thôi cũng đủ nuốt trọn thời gian trong một ngày. Có lúc còn có cả thâm luân vào nửa đêm.

Bây giờ nghĩ lại. Minh thật cừ!!

Rảnh rồi rồi. Ở nhà hết ăn rồi ngủ thấy mệt. Buổi sáng quen luôn chạy bộ. Kiểu này cô thành heo rất sớm.

Sáng sớm .... Nhắc đến mới nhớ, buổi sáng Ukyo không thấy nhí. Hình như có vụ án. Có liên quan gì đến vụ án cô chuẩn bị làm không nhí?

“Riiiiing .... Tiiiiing .... Tiiiiing ...”

Tiếng điện thoại reo trong cặp. Cô không có thói quen đặt nhạc cuộc gọi đến. Do đó tiếng kêu cũng khá nhỏ. Có những lúc cô bỏ luôn cuộc gọi, vì không nghe chuông. Cái tính này bị chị Lily rầy miết nhưng vẫn không thể đổi. Cô không muốn ồn ào, âm bình bình là được rồi. Nhìn vào màn hình, nhắc máy. Nói tiếng xin chào

“Đồng nghiệp, đã lâu không gặp!”

Bên đầu dây là giọng bồn chồn. Nam nhân. Nếu không phải làm cùng tòa án, không hiểu tính cách của anh chàng này chắc chẳng câu đầu tiên cô nói là “Đồ khùng” sau đó là cúp máy. Nhưng hiện tại cô vẫn nhận, tính cách của anh chàng này không có chuyện sẽ không gọi cho cô đâu.

“Tomp, anh có thời giờ đó không? Chuyện gì ạ?”

Hắn ta lớn hơn cô hai ba tuổi gì đó. Cô không nhớ nữa. Điều cô nhớ về anh ta là một thiên tài. Tuy lớn hơn cô nhưng là thiên tài đúng chất. Chỉ có cái tính là dễ dễ ươn ươn khó ai chịu nổi. Mà xui xẻo thay cô lại cùng đội với anh ta.

“Mimi thật vô tình!!”

“Vui nhí? Chuyện gì ạ?”

“E hèm ... được rồi vụ án bắt đầu rồi. Chúng ta cần tìm manh mối. Tan học anh sẽ qua đón em ... Chúng ta cùng hèn hò nhé. Hôn cái nào!”

“pít ... pít ...”

Miền dịch rồi. Tên này khó mà tìm được bạn gái lắm đấy.

Bỏ điện thoại lại trong cặp, khóa cẩn thận rồi mang trên vai. Đi đến trường, vừa đi vừa nói cô cũng chả biết mình đến trường khi nào.

Bản tính này có nhiều khi lạc đường cũng nên.

“Cô là Meyami?”

Vừa bước vào hành lang cô đã bị chặn lại bởi ba cô gái. Mặt hầm hầm sát khí, một tóc tro cột đuôi ngựa hai bên. Hai bên là cô gái tóc nâu, và đen để tóc ngang vai.

Gì đây mới sang gặp chị hai của trường sao?

“Ừm ... các bạn là?”

Hỏi thế thôi nhưng thực chất: “gặp hội fan nào? Của hoàng tử nào đây? Cuộc đời!”

“L,O,V,E, LOVE YOU, YUKI , .....”

Đoạn sau cô nghe không kịp, nhưng đoán đoán. Hội fan của con chuột ... ý nhằm hoàng tử Yuki. Hiểu rồi. Trong lòng tự nhiên nổi lên tán thưởng, hàm mộ đến uốn dẻo được cả thân hình như diễn viên là rất hiếm thấy. Bây giờ cô hiểu rồi.

Trong lòng không ngừng tán thưởng.

“à ... vậy các bạn tìm mình có chuyện gì?”

“nói mau, tại sao hoàng tử Yuki lại mời bạn đến nhà?”

“tại sao một người bánh bao, đẹp trai cả trường như thế lại mời bạn tới nhà?”

“bạn cảm nói dối, Yuki là người học giỏi, đáng yêu từ tế nhất trường. Bạn cảm được nói dối!”

“.....”

Đứng như tượng nhìn ba người kia diễn tuồng. Đùa à, này giờ cô có nói lời nào? Ba người tự hỏi tự trả lời mà! Ủa hơi lạ, hình như ba người nên nói với nữ chính là Tohru mới đúng chứ?

Tin đồn thiệt hại.

Mới chưa đầy một ngày tin Yuki mới cô đã lan khắp trường sao?

Hơi động trời à.

Đứng nhìn ba người vừa biên vừa diễn. Được rồi cô xem kịch. Họ hỏi tự trả lời có khi nào cho cô mở miệng đâu.

Mới sáng đây! Oan hồn!

“Nè”

Nhìn ra phía sau, ba nữ sinh cũng sững sốt quay người lại. Meyami nhìn người tới mà nhảy dựng. Trời ơi Saki! Mình yêu cậu.

“Ba bạn thôi đi. Này giờ các cậu có cho Mimi giải thích”

“Còn lời thôi nữa ....”

Tohru cùng Arisa cũng đi theo sau. Hùng hùng hổ hổ đuổi ba nữ sinh kia. Ba người kia lập tức cong đuôi chạy. Cái chính là họ sợ Saki và Arisa chứ còn giọng Tohru. Meyami có cảm giác như cô cho thêm dầu vào lửa để chửi cô tiếp vậy.

“Mimi cậu không sao chứ? Ba đứa đó lại làm phiền cậu cứ nói mình”

“cảm ơn”

Cười tươi nhìn ba người bạn. Thực chất cô có hiền lành gì đâu mà cần Saki ra mặt giúp chứ. Nhưng hành động của họ khiến cô cảm giác được tình bạn, trong cuộc sống có bao nhiêu người được những người bạn như thế này?

“Bọn đó là hội fan cuồng của Hoàng tử mặt trắng ...”

“Saki ...”

“À không, Yuki, Cậu ấy được mệnh danh là hoàng tử của trường. Tohru cũng có kể cho bạn biết rồi.

Tohru khẽ đẩy khủy tay, Saki vội sửa miệng. Arisa đứng một bên im lặng mỉm cười. Meyami cũng chỉ biết cười, không phản bác. Ba người lên lớp. Hôm nay là ngày trực của cô và Tohru, cô không biết. Ba người kia lại nghĩ cô bị ba nữ sinh lúc sang chặn đường nên không thể lên lớp. Meyami đã giải thích khổ cả lười. Ba người vẫn khăng khăng do ba người kia.

Bó tay!

Đôi khi tính cứng đầu của con người là thứ đáng sợ nhất.

Hội fan Yuki? Cậu ta cứ mãi giúp người này người nọ, cho tới khi họ gặp đám fan của cậu ta lại biến nhẹp. Cô ghét nhất là những loại người đó. Nhìn sang Tohru. Cậu cho cậu được bình yên. Ánh mắt quay vòng tròn trong lớp, lại dừng lại chỗ Kyo. Cậu bạn ngủ nguc trong lớp, ánh nắng vàng chiếu lên mái tóc cậu ta. Tạo nên một vòng sang như vị thần, có cảm giác âm áp tận đáy lòng.

Xem ra tên này lượng fan cũng chẳng khác nào tên Yuki kia đâu. Bản tính nóng nảy nhưng thật thà. Tính tình lại hoạt bát, cười thì sáng khoái buồn thì ra mặt. Bạn gái hẳn không cần bận tâm đoán cảm xúc.

Nên chọn nơi nào đây.

Nhảy vào một hội fan cuồng đỡ bị hành như hồi sáng .

Tan học, cô cùng Tohru phải ở lại dọn lớp. Giờ ra chơi đã đi ôm một sấp bài kiểm tra đến phát cho lớp. Bây giờ nhìn đồng bàn ghế phải chổng lên.

Cô cần mua giấy dán mắt xa lưng mới được.

“Meyami, Tohru bọn này ở lại giúp hai cậu”

Ờ ai dạy? Tốt vậy! Saki phải về nhà có chuyện gia đình, Arisa bị giờ giới nghiêm. Giọng con trai, nghe quen lắm.

Quay đầu, hai người Yuki cùng Kyo. Rồi không dọn cũng đủ biết bữa dọn hôm nay cũng như không.

Hai người kia như nước với lửa. Dọn dẹp kiểu gì?

Đánh nhau cho cô xem còn nghe hay hơn.

Tohru cúi người cảm ơn. Cô quay lại chỉ mỉm cười gật đầu. Tự thân tự lực bơ bàn ghế chổng lại. Hai người kia nhanh chóng chạy tới bơ hộ. Bọn họ vừa bơ, vừa cãi nhau.

Lớp học này thật nhộn nhịp nha~

Meyami cùng Tohru quét lại lớp, rồi lau bàn. Đem trang bị lớp bỏ lại chỗ cũ. Xong sui mới khóa cửa phòng tắt đèn ra về. Hành lang vắng tanh, chỉ lát đất vài học sinh còn ở lại bị phạt hoặc như họ. Đến khi đến cầu thang thì không còn bong người. Ánh sáng lọt qua khe cửa sổ khiến nó trở nên u ám lạnh lẽo hơn. Kyo như sợ nhưng miệng vẫn la to rằng bọn thiếu gia chỉ xem việc còn con.

Im lặng

Thực chất cô không thể nói được nữa rồi. Cậu ta nói không sợ thì khỏi đen nào cứ mãi nép sau lưng cô chứ?

“Meyami giờ cũng tối, cậu có thể qua nhà mình ăn tối chứ?”

“Xin lỗi, mình có chuyện ở nhà. Cảm ơn lời mời của cậu”

“Ừm không sao, hôm khác cũng được. Nhưng không được từ chối nữa đấy”

“Đương nhiên rồi”

Cô cứ nghĩ cậu ta sẽ rút lại lời. Không ngờ lại hẹn thêm bữa khác. Dù không hiểu lý do, cô cũng lười quản. Bây giờ cô đi với Tompa tìm hiểu thêm về vụ án đó. Ngay cả mặt nhân chủ cô còn chưa biết lấy đâu ra mặt người đối đầu.

Đêm nay sẽ dài lắm đây

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 14: BÓNG ĐÊM

Ra khỏi trường.

Meyami đi về phía sau trường học. Nơi có một chiếc xe ô tô màu đen đời. Trên xe, một nam nhân dựng lưng vào cánh cửa, sơ mi sọc trắng không buồn thả, quần tây trắng, trên ngực còn để cho vài cái núm chưa gài(cổ ý để đẩy), lộ ra khuôn ngực rắn chắc. Trên mặt còn mang theo cặp kính đen. Môi tựa tiêu phi tiêu đỏ hồng, tóc vàng để mặc gió tung bay.

Anh ta muốn chết sao?

Tôi như thế còn muốn mang kính râm.

À mà có hiệu quả lắm đấy. Mấy nữ tử đi qua đều chết đứng trước sắc đẹp của anh ta kia. Bằng chứng là trước khi nhìn thấy xe. Cô đã nghe thấy lời thì thào từ những nữ nhân trên đường. Ngoài ra trên mặt còn mang theo những tầng mây đỏ. Không đoán cũng biết lão đồng nghiệp này lại lợi dụng mã đẹp trai đi tán tỉnh người ta rồi.

Chỉ có cô xui xẻo là miễn dịch thôi.

“Hey ... Người yêu đâu!”

“ ... ”

Lập tức nhảy lên xe.

Cô bị điên mới đứng lảng quan quanh xe nếu chưa muốn bị chết. Ai mà biết sau khi nghe những lời anh ta nói những cô nàng điều đứng vì anh ta có ánh mắt như thế nào với mình chứ?!!

Trốn là thượng sách.

“Hey ... mèo con em muốn đi đâu?!”

“Anh à, làm ơn đi. Anh trời còn xanh lắm. Vào vấn đề chính đi!”

Hắn nói làm da gà da vịt có bao nhiêu cái của cô nổi lên hết rồi. Tự nhiên cảm thấy bị ám ảnh nữa rồi.

Thoát được oan hồn \*nháy mắt\* bây giờ tới anh ta??

Trời phạt đúng không?

Tompa mỉm cười nhìn cô, vào xe rồi lái thẳng đến tòa. Tòa án lớn nhất nằm trung tâm thành phố. Lái xe cũng chẳng mất bao nhiêu giờ, chuyển đi trên đường may Tompa không nói gì thêm nếu không cô lập tức nhảy xuống xe. Thay vào đó là thái độ rất nghiêm túc.

Rất hiếm khi.

Tompa tòa thái độ này khiến cô lo, có chuyện gì đó sao? Anh không phải là người hay chính chẳng như thế này. Mà hơn hết dường như Tompa luôn đưa ánh mắt dè dặt nhìn cô( nếu cô không nhìn nhầm). Đến tòa án, hai người nhanh chóng vào phòng họp.

Nói đúng hơn phòng chỉ hai người.( Phòng được công ty phân chỉ có hai người làm việc, có đầy đủ tiện nghi, ngay cả các tập hồ sơ về tòa án lẫn về các luật sư giỏi và đồng nghiệp của họ) Đến phòng hồ sơ, Tompa rút ra sắp hồ sơ đặt trên bàn, đưa một sắp hình cho cô.

Meyami kiểm tra lại sắp hồ sơ, rồi lại xem dữ liệu.

Hơi có bất ngờ cũng có chút nghi ngờ.

Nhìn sang sắp hình, đôi mắt cô mở to. Như cay cay khóe mắt rồi nhòa đi. Nhưng giọt nước mắt cô nuốt vào trong, quay sang nhìn anh. Tompa không nói gì chỉ mỉm môi gật đầu. Cô hiểu, người chủ nhân cô ra tòa lần này là nạn nhân bị cưỡng bức về tình dục. Kẻ cô phải đối đầu là luật sư Ukkyo Asahina.

Tất cả đều không ngoài dự đoán. Nhưng ...

Kẻ cô cần đối đầu là ca sĩ lầy lừng một thời Shintake. Nói đúng hơn kẻ đã gây ra cái chết của cha mẹ ruột cô 17 năm trước. Đã lâu như thế thật không ngờ lại ở ngay trước mặt.

Vì sao cô nhận ra? Ánh mắt thù hận của một đứa nhỏ không bao giờ quên khi chiếc xe hiệu nổi tiếng nhất thời đó, cố tình lao thẳng vào cô khi đã nhận thấy hai người kia đã chết. Lúc đó nếu không có papa Rintarou hô hào cho mọi người tới, chắc chắn cô đã trở thành cái sắt dưới bánh xe. Sau tai nạn đó. Nghe đâu chiếc xe bị đốt ở một vùng quê hoang vắng, ngoài ra còn không thấy dấu vết của hung thủ.

Papa Rintarou đã nuôi cô lớn lên thế. Ông luôn cố tình giấu về cha mẹ ruột ở cô, khi cô hỏi đến. Đến lần thứ hai, cô cũng không hỏi nữa mà vẫn âm thầm tìm kiếm.

Hiện giờ có cơ hội rồi. Chẳng phải sao?



“Mimi ... bình tĩnh lại. Chúng ta cần có một số chuyện giải quyết trước đã. Một ca sĩ lừng lẫy một thời không phải dễ dàng muốn hủy là hủy được.”

Tompa nhận ra điều gì đó khác lạ ở cô, từ đằng sau ôm bả vai cô. Cố trấn an cô. Anh đã đứng. Cô bé này đang để hận thù chiếm mất lý trí. Chỉ sợ nếu không có anh, chắc chắn cô đã đem dao trực tiếp giết người kia.

Bị Tompa lay, giật mình tỉnh giấc. Đưa tay đặt lên trán. Bình ổn tâm trí sau đó từ từ ngẩng đầu cười với anh: “em không sao”, đưa tay vỗ nhẹ bàn tay anh.

Đôi lúc ông anh này rất lo cho cô.

“Bây giờ cần soạn tất cả số liệu. Đến khi chúng ta cần thêm nhân chứng. Nên biết đối với một tội nhân thì không phải chỉ một lần!”

“vâng”

“Chúng ta cần các tập tài liệu này. Em đến văn phòng luật sư trưởng lấy các hồ sơ về nhân chủ chúng ta. Đêm nay hơi mệt đấy”

“Vâng”

Cô không cãi anh, bước ra khỏi phòng. Đêm nay sẽ dài, nếu như cô còn muốn chạm vào vụ án. Cách tốt nhất đem ngay ý nghĩ giết người. Lúc trước nếu không có Tompa chắc chắn,.... Bước đến phòng luật sư trưởng. Chào mấy lần các tiền bối. Họ biết cô sẽ gặp vụ án khó nên không gây khó dễ. Mang theo hồ sơ cô cần đưa ra. Sau đó bảo cô không nên quá sức.

Số liệu khá nhiều, hồ sơ ngập đầu. Nhân chủ của hai người có phải người hiền lành gì cho cam. Thế này, hai người đang bị xoáy vào vụ scandal của giới nghệ sĩ nữa rồi. Meyami đã nghỉ xả hơi vẫn phải quay lại.

Mệt hết biết.

Làm việc xong cũng đã mất hết cả buổi chiều, ra khỏi công ty cũng là 8h, 9h rồi. Hai người cùng đi ăn sau đó trở về nhà. Lúc đi ngang qua cửa hàng bán đồ lưu niệm. Cô giật mình nhận ra mình quên mất hôm nay là sinh nhật của anh Subaru. Dù đã nhắn tin cho chị Chi nói mình về trễ, không nên không tặng quà (dù người ta ghét cô). Nhờ Tompa dừng lại, vào trong cửa hàng.

Nói thật cô chưa bao giờ nghĩ sẽ tặng quà cho anh trai mình, tuy có chị Chi thì sinh nhật rất dễ tìm. Lớn lên từ nhỏ với nhau cô vẫn biết sở thích của chị.

Chọn đại đi!

Subaru là thành viên câu lạc bộ bóng rổ. Nếu thể thì cần băng mềm quấn tay. Cô từng chơi bóng rổ vài lần. Nó cũng là môn thể thao ưa thích khi rảnh rỗi. nên cô biết băng quấn rất quan trọng cho tay cầu thủ, nó giúp bảo vệ tay khiến không bị trượt rút còn không dễ để bóng rời khỏi tay mình.

Chọn nó đi.

Nói là làm, cô mua hộp băng quấn. Quà chỉ tặng cho có, còn quà quan trọng là ở chị Chi, cô có liên quan gì?

“Em chuyển tới nhà mới sẽ quen chứ?”

“Ừm cũng tốt rồi ạ. Anh trai rất thương em, ngay cả em trai”

Tompa liếc nhìn cô một chút rồi lại không nói gì nữa. Chỉ “à ... ờ” rồi thôi. Một đường lái thẳng xe về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 15: ĐÊM MƯA

Đêm tối.

Bước từng bước vào nhà. Ngược mắt lên phòng khách. Ánh đèn sáng còn có vài bóng người. Xem như cô chưa về trễ đi. Đem quà tặng thôi.

Cô cứ nghĩ sáng mới tặng được.

Rảnh nợ!

Lên phòng khách. Từ trên lầu nhìn xuống hình như chỉ có vài ba cái bóng. Những bữa tiệc tùng kiểu này chắc cũng do mấy lão anh sẽ say khướt cho xem.

Trong đầu bắt đầu tưởng tượng biết bao hình ảnh của những lão già say mềm. Rồi lại ọe mưa tứ tung, đi chân thấp chân cao. Meyami lại ngược lên trên. Hay đây.

Những soái ca, vừa đẹp, vừa có tiền lại có tài. Tự dung có những hình ảnh đó sao nhỉ? Nếu có .... Cô chuẩn bị điện thoại rồi. Sau này đem lên mạng khoe với bạn.!

Nghĩ là thế nhưng có thực hiện được không là chuyện khác.

Bây giờ cô lại không có tâm trạng vui nữa.

Sắp tới sẽ là tòa án tranh đấu.

Cô nhất định phải thắng. Chỉ có kết quả đó chính cô mới được thỏa mãn.

Quá đòi hỏi?!! Nói cô như thế cũng được. Dù gì đó vẫn là ước mơ từ nhỏ của cô.

Bước lên bậc cầu thang. Tiếng nói chuyện thì thầm, có nhiệt độ rất ấm. Đêm lạnh kiểu này có chút độ còn thì rất tốt. Nhanh đi xem các lão anh ra đáng gì rồi.

Mở nhẹ cánh cửa. Meyami hơi giật mình có một bóng người đứng trước mặt. Quay lưng về phía mình. Dáng dõc rất nhỏ bé. Là chị Chi.

Chị không xuống chung vui sao?

“Thật tâm thương sao? Em dám nói thế đấy”

Meyami hơi dừng bước chân. Giọng nói Tsubaki. Có vẻ như nửa giỡn nửa thật. Nhìn bóng lưng Ema, quyết định im lặng. Cô muốn nghe họ nói thật về những kẻ ở nhờ như cô.

“Không phải em rất thích hai cô em gái chúng ta sao? Đây ai trong hai người đi vào tim em rồi?”

“E-em chưa bao giờ nói thế”

“Vậy em nghĩ gì về hai đứa em hả? Subaru?”

“Nói gì?”

“Em không thể nói có nghĩa anh đoán đúng rồi. Thấy chưa em thích ....”

“Nhảm nhí!”

“Sao? Không phải như thế?”

“Nói thật thì .... Nó rất phiền phức!”

Meyami đứng hình. Những lời nói tiếp theo cô sẽ nghe được là những lời nói chán ghét. Cô không biết nhưng cô nhớ đến đoạn này rất quen. Cô không thể ngăn được miệng của lão anh kia.

Xong chị Chi rất sốc cho xem.

Cô thì không sao. Nhìn gương mặt chán ghét của mọi người tự dung cô quen rồi. Riết da mặt cô rất dày mới đứng. Nhưng chị Chi ...

Vội đem túi quà chạy nhan xuống lầu. Ema chỉ cảm thấy một bóng đen lướt qua mình. Sau khi cô định thần đã thấy Meyami xuống dưới lầu.

Hành động không suy nghĩ.

Meyami đứng sừng sững dưới lầu nhìn bốn người anh trong nhà. Họ cũng hơi sững người nhìn cô. Subaru gương mặt ửng đỏ, mắt mở lớn nhìn cô.

“M-Meyami, em nghe hết rồi?”

“.... V-vâng đã nghe hết. À đây là quà của em tặng anh nhân ngày sinh nhật. Chúc sinh nhật vui vẻ.... À còn ngủ ngon nữa”

Nói xong chạy vụt lên lầu. Kéo tay chị Chi rồi nhanh đi về phòng.

Về phòng mình.

Ngẩn người nhìn vào mắt Ema. Không một giọt nước mắt. Lâu rồi không gặp xem ra chị ấy rất mạnh mẽ. Lúc trước chỉ một chuyện Chi sẽ khóc ầm lên đến khi cần papa tới dỗ dành. Đưa tay khép cửa lại. Thở dài, tựa theo cánh cửa ngồi bệch xuống đất lạnh.

Đã quen rồi!

Đưa mắt nhìn về khung cảnh đêm tối mùng đêm dày đặc. Biết là họ rất ghét mình nhưng sao lại cảm giác lồng ngực có cái gì đó như chặn gھen lại.

Thật là ...

Lắc nhẹ đầu, môi khẽ kéo lên một đường. Rồi khỏi mặt đất. Bây giờ cô cần tắm lại cơ thể. Rũ bỏ hết tất cả suy nghĩ miên man. Đêm nay cô cần sắp xếp thêm tài liệu về vụ án. Ngày đối đầu với anh Ukyo không còn xa.

Subaru ghét cô cũng được, không ghét cũng được. Anh Ukyo vẫn tốt với cô. Lăn ra mắt này không nên để anh ấy thất vọng về đối thủ của mình.

Ngồi trên bàn máy tính. Ánh sáng xanh chiếu rọi, tóc mái che đi một nửa khuôn mặt. Nhìn đến thế nào cũng không thể đoán được suy nghĩ. Tay phải không ngừng click chuột tay trái lại nhấn vào các phím liên tục.

Ngoài trời dần chuyển đổi màu. Ánh sáng ảm áp của mặt trời dần thay thế cho đêm lạnh giá.

Cô gái đã gục trên bàn, mái tóc hồng dài thướt tha bị nắng chiếu vào chuyển sang màu bạc trắng. Trên khóe mắt còn có giọt sương đọng lại ở mi. Môi mỏng khẽ mím. Gió khẽ lay màng cửa. Kéo vào đùa giỡn với mái tóc đẹp.

Sáng sớm sẽ có mưa?

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 16: NGÀY MỚI?

“Chào buổi sáng”

“... M-Meyami ... chào buổi sáng”

Ngày mới tốt lành bắt đầu. Rồi khỏi bàn học. Cô thần thờ ra khỏi phòng. Cố gắng nặn ra nụ cười tươi với Ukyo.

Đối thủ.

Trong đầu khi gặp anh chỉ có hai từ. Bây giờ không. Nhưng chưa chắc sau này không có.

Ngồi trên bàn, nhìn món ăn. Anh hai thật kĩ tính, không như tính chị Chi, hay như cô. Buổi sáng Ema thường nấu những món ăn nhanh như trứng ốp la, hay phở. Riêng cô bữa ăn, bữa lại không ăn. Chị Lily có nhét vào miệng bao nhiêu cũng nôn ra hết( cái này không sợ béo nè).

Thực chất cô háo ăn ngọt nhiều hơn( cũng như không ( - -!!) )

Có những bữa vì công việc, cô trốn luôn cả ăn sáng. Nhớ lại lúc ấy dường như một tuần ăn sáng hai ba lần gì đó. Có khi cả tuần còn không ăn. Trưa lại bụng đói sắp ngất rồi mới mò mẩn tìm đồ ăn.

Chính vì thế, cũng là kẻ ăn mắng miết. Đến nỗi người ngoài nhìn vào cứ nghĩ chị ấy lấy danh quản lý bắt nạt cô.

“Hôm nay ngày nghỉ, em định đi đâu?”

Ukyo đem cốc nước đặt trên bàn, chân chừ kéo ghế ngồi xuống. Từ lúc thấy cô bước từ lầu xuống anh hơi có vẻ ngại. Meyami đoán chắc là chuyện tối qua, về lời nói Subaru. Cô hiểu ý, chỉ cười rồi lắc đầu. Ukyo thấy thế cũng không hỏi thêm, cúi người ăn bữa sáng của mình.

Đưa thức ăn vào miệng. Miếng thịt tan ra khi gặp nước bọt. Ukyo này không cần làm luật sư cũng là một đầu bếp giỏi.

“Thế nào? Khẩu vị mỗi người trong nhà khác nhau. Em cũng đi suốt anh không có thời gian hỏi ý kiến của em”

Ukyo nhìn hành động ăn của cô đứt đoạn. Nhẹ hỏi, trong lời nói còn có ý quan tâm. Giống như là : “Nếu em ăn không được để anh nấu món khác”

Meyami nhìn anh nhẹ cười. Nói qua loa về khẩu vị, tất nhiên không chê bất cứ thức ăn nào của anh cả. Anh là đầu bếp giỏi của gia đình, cô không được quyền, và cũng không có quyền. Vài ngày chuyển về nhà Asahina cô cũng đại khái hiểu được tính cách của vài người anh. Nhất là Ukyo, người anh thứ

hai này tuy là luật sư, nhưng tính cách khá ấm, dịu, không quá tỏ vẻ lạnh lùng như mọi người khác.

Trên thế giới chỉ có hai người lập dị!

Là Tompa với anh hai-Ukyo này đây.

Sáng nay là cuối tuần, Meyami có hẹn với Tompa sẽ đi tìm nhân chứng. Vụ án xảy ra ở gần vùng nông thôn. Nơi này khá hẻo vắng, Tompa cũng không đồng ý để cô đi một mình nên cấp tài liệu mang theo. (Mặc dù trong công ty đã cấp cô chiếc xe riêng thuộc quyền sở hữu). Hẹn anh ở gần nhà gas tàu, có thể cũng nên đi rồi.

“Meyami, em đi chơi sao?”

Tsubaki từ trên lầu đi xuống, Azasu cũng theo sau, tiếp đến là Loui, Iori. Cô hơi bất ngờ đấy. Iori là người cô ít gặp nhất trong nhà. (sau Fuutan). Anh dành hầu hết thời gian ở trường cho hội học sinh, bây giờ có thể nói cô gặp anh chỉ một lần duy nhất khi mới chuyển đến. Quay mắt nhìn Tsubaki.

Anh không ghét cô để tiểu thụ của anh chạm môi người khác sao?

Được sủng đến thất kinh đấy!

Trả lời câu hỏi rồi nhanh rời đi. Lão Tompa mà biết cô đến trễ sẽ không ngừng khủng bố cô những câu hết sức “quan tâm” và bên cạnh đó người đi đường (nhất là những cô gái chưa chồng) cũng sẽ tặng thêm cho cô những ánh mắt rất ư là “tình cảm”. Rời khỏi nhà, đường đến nhà gas như thường lệ. Hôm nay cuối tuần rất nhiều người qua lại. Nhìn xem không phải hơn 50% đã là các cặp đôi sao?

Nhưng thật xui xẻo.

Hôm nay cô có cặp thật đấy. Nhưng không có đi chơi. Nếu được cô cũng muốn thử có tình ....

Lắc đầu mình, cô đang nghĩ gì vậy? Không được, những suy nghĩ kia thật vớ vẩn. Thế giới này tuy cô sống ở nó, nhưng không biết khi nào cô rời đi. Chính vì thế tình yêu không có ý nghĩa thêm cho cô.

Nó chỉ khiến làm con người cô thêm suy sụp.

Cô sợ tình duyên.

Còn nhớ không? Mục tiêu nơi cô sẽ đâm đầu phía trước mà chạy. Chạy đến khi kiếp này kết thúc.

Mãi luân hồi kiểu này thật khiến cô mệt mỏi.

Có thể sau kiếp này hết. Cô sẽ tan biến.

Như thế cũng tốt đúng không? Nhớ lại nhiệt độ trên cơ thể mình xem. Cô đã nói không thể như người bình thường được mà.

Ngồi bên ghế đợi, ngẩn đầu nhìn mái che. Suy nghĩ miên man về một vùng đất mình sẽ luân hồi. Có thể vùng sa mạc, có thể vùng công nghệ, nhưng cũng không có gì hết khi linh hồn cô mãi mãi tan biến.

Không bao giờ trở lại!

“Mimi! Em đang nghĩ về anh sao?”

Một hơi thở ấm nóng thổi ra bên tai, giọng nói ấm áp pha lẫn sự hồi hận.

Không quay lại cô cũng biết là tên nào. Không phải Tompa thì còn ai vào đây.

“Tompa, anh có thôi ngay trò dọa ma người khác không?”

“Thật đau lòng. Anh chỉ muốn quan tâm em mà”

Nói đoạn anh đưa tay ôm ngực, ra vẻ rất tiếc nuối.

Nghe hai từ quan tâm từ miệng anh xuất phát sao mà ớn lạnh. “Quan tâm” của anh có thể đổi lại rất nhiều ánh mắt “tình yêu” của mọi người cho em đấy.

Nói đùa hai ba câu nữa. Hai người đi đến bãi đậu xe. Chiếc xe ô tô đen lao nhanh ra khỏi thành phố. Thành phố dần bị xa vời. Meyami nhớ lại lúc nhỏ khi cùng chị Chi và papa về nhà nội. Khung cảnh cũng như thế này. Thật không thể nghĩ đến được hôm nay lại là hoàn cảnh khác. Nơi cô đi là tìm nhân chứng cho cha mẹ. Nếu có dịp cô thật muốn về quê thăm mộ ông bà.

Lâu lắm rồi.

Ừm cũng đã mười mấy năm rồi. Cô không biết cậu bé bí ẩn kia còn ở đó không? Nhà Tohru vì mất mẹ chắc cũng không chuyển về nữa. Chi sợ cậu bé

kia chắc cũng đã chuyển đi.

Cậu bé thoát nhìn ốm yếu lắm, nhưng lại rất tinh nghịch và thông minh. Nhưng trên người cậu như có bệnh, cậu sợ tiếp xúc với cô. Lúc đó có đi chơi cũng đứng cách xa ra. Bây giờ nhớ lại tự nhiên thấy nhớ. Chuyện là cô khi nhặc ốc, lỡ chạm vào người cậu bé kia vài lần. Có cả khi ngã xuống nước (lúc đấy cô không dám về nhà chỉ dám ngồi chơi đợi cho khô rồi mới trở lại). Cậu bé cười tươi hơn khi hỏi cô về họ. Hỏi cô về 12 con giáp.

Thật khó hiểu.

Bao năm như thế dường như đã không còn tin tức gì nữa. Meyami cũng có chút khó hiểu nhưng rồi cho qua.

Cô không biết sau này còn gặp lại không.

Nhưng rồi gặp sẽ nhận ra nhau sao?

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 17: CON THÚ TU?!

Ngồi trên xe được một lúc Tompa dừng lại nơi quán nước sẵn tiện mua một tờ báo. Meyami ngồi trên xe ngắm nghía tứ phía, tình cờ lại mở hộp xe ra. Bên trong là một bao thư rất dày. Đúng lúc Tompa quay lại, cô đành đóng hộp lại.

“Meyami!”

Tompa đưa cốc trà sữa cho cô, rồi ngồi vào lái. Sẵn tiện anh liếc qua tờ báo trên tay rồi vút luôn cho cô.

Cô là người hầu của anh!

Ngồi nhắm nháp ly sữa, mắt ngắm khung cảnh ngoài đường. Rồi lại xoay vòng trong xe. Đi tìm nhân chứng thật lâu! Mắt dừng lại trên bìa tờ báo.

Tompa bất chợt mở hộp xe đem phong thư vút qua cho cô. Meyami đỏ mặt hỏi hột. Từ sang đến giờ đồ anh ta đưa như vút vào mặt cô ấy. Thật anh ta muốn gì thế?

“Xem thử đi. À mà nói trước sợ máu thì đừng coi. Toàn là thi thể người chết đấy”

“Là sao?”

“Đọc báo chưa?”

Meyami lắc đầu

“Đúng con người không theo thông tin”

Tompa gõ lên đầu cô, đem báo đưa cho cô. Nhận báo lật và lật đa số chỉ là các vụ án về vũ trường, quán ba, scandal của sao, các ngôi sao mới nổi... Hình như cô cả cô thì phải, nó được in một góc nhỏ bên phải giữ tờ, nội dung chủ yếu nói cô đã vắng bóng trên sàn diễn đã lâu. Cũng theo đó là những lời phán đoán về chuyện cô sẽ quay lại sàn mang đầy bất ngờ. Không biết là thời gian bao lâu nhưng chắc sẽ là quả boom hẹn giờ không lối thoát.

Sao họ không nói cô không trở lại nhỉ?

Nhưng mà có gì mới đâu mà báo cô đọc. Thường ngày chỉ có tin tức thể thao mà. Tompa liếc nhìn cô thờ dãi.

“Trang hai, tờ bên trái, chữ nổi vài to. Có luôn chữ bóng. Đọc giúp đi cô nương!”

Liếc nhìn anh rồi làm theo. Chuyện gì chứ? Sau nửa tiếng đồng hồ, án mạng trên tờ báo nói nạn nhân đa số là phụ nữ từ 25- 35 tuổi, mỗi nạn nhân đều bị hút 120 ml máu, tất cả đều có dấu hiệu dẫn co. Ác nhân còn đang truy nã, mong mọi người cẩn thận. Đề tài “con quỷ hút máu”. Gập tờ báo lại liếc sang phong thư, rồi lại đưa mắt nhìn anh. Tompa mỉm cười gật đầu. Anh cười nhẹ.

Meyami đem phong thư mở ra, những tấm hình được chụp trên hiện trường, tất cả các nạn nhân đúng như lời báo nói. Nhưng chỉ có khác cơ thể nạn nhân đều để trần từ phần cổ đến bụng, phần bụng bị xé lộ ra cả nội tạng và xương sườn. Nhìn thấy rất đáng sợ. Nếu là cô gái khác chắc chắn sẽ nôn mửa. Nhưng cô vẫn tỉnh bơ, nhìn sang anh, đưa ánh mắt khó hiểu tròn xoe với màu mắt xanh.

Tompa co rút khóe miệng, từ ngày anh biết chung đội với cô bé này anh cũng không có phản ứng gì. DÙ gì với bản tính của anh cô bé Lo chạy sớm, nhưng điều làm anh bất ngờ là cô bé dường như lơ anh luôn, và tính nhẫn nại không bao giờ có giới hạn. Đến nỗi anh đầu hàng. Hôm nay muốn thử đưa

bé có chút tín nữ giới, nhưng điều làm anh thất vọng những bức hình kia không may mắn đến cô.

Tompa bó tay! Anh hết cách đưa cô bé này về với thế giới người rồi!

“Đây là những bức ảnh do bạn anh đưa cho, sau vụ án này chúng ta sẽ tiếp nhận nó”

“Chúng ta là luật sư!”

“Đây có thể là công việc luật sư. Vì nhân chứng chúng ta cũng sẽ ở vùng gần nơi đó. Vì thế nên cẩn thận một chút. Nhất là em! Cẩn không được rồi anh nửa bước”

“Vâng!”

Meyami không phản đối chỉ dựa vào ghế, đưa mắt nhìn từng bức ảnh. Nạn nhân chết đều mở to cặp mắt trừng tới. Trên tay vẫn giữ nguyên ly sữa, từ từ hút vào miệng. Tompa một lần nữa cho cô là người ngoài hành tinh. Khi tên bạn kia đưa cho anh liếc qua các tấm ảnh, cũng không kiềm nổi chất từ trong bụng trào lên qua họng. Con bé này như thế lại vừa uống vừa xem.

Mặt không đổi sắc!

Quá biến thái!

“Trong hiện trường còn gì nữa không?”

“Ừm có, hình như nghe đầu hung thủ bỏ lại hung khí tại hiện trường, tại ba vụ án đều phát hiện các chất lỏng khác nhau pha với máu của nạn nhân”

“Ừm”

Tompa không hiểu, anh không định hỏi. Cô bé này anh hiểu, nếu không muốn nói có cạy miệng cũng đừng mơ có nửa chữ. Meyami cất đi các tấm vào phong thư trả lại chỗ cũ. Tay chống cằm nhìn ra ngoài trời, nhìn mây. Ly sữa cũng hết cô không có gì để uống hết, hết vui!

Chiếc xe nhanh chóng chạy về nơi hai người cần nhân chứng. Người đó là một cụ già độc thân, khó tính. Lúc đầu khi hai người mới bước vào đã bị cánh cửa đóng sập lại. Tompa nhìn cô cười ngượng, cô lại nhún vai tỏ vẻ không quan tâm. Anh lại liếc cô bằng ánh mắt kì lạ.

Meyami đến gõ cửa, nói vài lời giải thích cho ông cụ, rồi thỏa thuận với lão già đó. Ông già gật đầu mời hai người vào nhà trước ánh mắt như quả trứng của Tompa.

Cuối ngày, hai người còn đi thu thập thêm vài bằng chứng cùng nhân chứng nữa. Ngày ra tòa cũng sắp tới, hai người cần đẩy nhanh tốc độ. Cả một ngày, hai người ra về với kết quả tốt đẹp. Ngày mai chỉ cần đến nhà nhân chủ để thảo luận, nhân chứng cùng vật chứng đã ra tòa. Chỉ cuối cùng xem tài chính luật của cô ra sao thôi.

Hai người nhanh chóng trở về. Tompa nói hung thủ có thể tìm đến hai người nên đưa cô về nhà sớm hơn mọi khi. Anh đưa cô tới tận cổng sau đó mới rời đi. Anh nói là đàn anh, nếu để em gái mình xảy ra chuyện thật không đáng mặt.

Meyami nhìn anh không nói. Anh ta càng giải thích cô càng cảm thấy, anh ta đang trừ cô là nạn nhân.

“Này nói cho anh bí quyết em thuyết phục được lão khó tính đó đi!”

Tompa đột nhiên bật tiếng khi hai người đi trên đường. Meyami đang chăm chú giải quyết bịch kem của mình.

“Chẳng có gì hết, lão ta là người sống một mình. Trong nhà lại góa vợ. Chuyện rất dễ dàng lão ta cần có một thứ quan trọng. Máu chó. Em để ý trong nhà có con chó, lông lại rất mượt, chứng tỏ được chủ chăm sóc rất kĩ. Mặc khác khi chúng ta đến còn thấy lão mắng chửi đám trẻ vì lỡ đá bóng trúng nó. Chứng tỏ lão ta rất yêu con chó của lão. Lúc khi lão ôm chó, em thấy trên bụng nó có những đốm đỏ, chắc là dị ứng. Em hỏi và câu trả lời đúng như thế. Đúng lúc em biết một chút về thuốc được nên chỉ cho lão. Em hứa sẽ viết lại đơn thuốc để chữa bệnh. Lão đồng ý hợp tác. Hết”

“Thế thôi? Vậy lúc ra về anh thấy em đưa tờ giấy cho lão là đơn thuốc không phải về vụ án?”

“Vâng”

“... em biết y được?”

“Biết một chút”

“Sao không nói?”

“Có hỏi đâu mà nói”

“...”

Anh còn muốn nói gì nữa. Anh phục đứa bé này rồi. Đưa đến cổng nhà, anh đợi cô vào cửa rồi mới rời đi.

Nhìn bóng Tompa khuất bóng, Meyami quay lưng vào nhà. Thả giày rồi lên nhà bếp. Mọi chuyện qua thuật lợi.

Nó khiến cô bất an. Bao giờ trước một trận bão luôn là ánh bình minh.

Xuống bếp, cô gặp anh cả - Masaomi, cùng đứa em út- Wataru. Hai người đang chụm đầu vào một thứ gì đó. Cô bước xuống nhà cúi đầu chào, rồi đi thẳng vào bếp.

“Mimi hiện tại có những kẻ sát nhân, em không nên về tối!”

Meyami quay sang cười rồi cúi người. Đến bên ngồi cạnh Wataru. Cậu bé nhìn thấy cô rất mừng, lập tức nhảy nhào vào ôm cô. Wataru là đứa bé dễ thương, trong nhà chắc cũng chỉ có em là người sống thật nhất với cảm xúc của mình.

“Meyami em về rồi à!”

“Vâng”

Ukyo từ lầu xuống, sau lưng anh còn là một cô gái tóc vàng, xinh đẹp. Chiếc váy đỏ, áo khoác lông, tất lưới che đi chân thon dài (cô nghĩ thế). Đôi giày cao gót. Cô gái đó cười tươi nhìn cô. Meyami ngăn người, một lát hoàn hồn đã thấy cô gái đó ngồi xuống bên cạnh vuốt tóc cô.

“Chị là bạn gái của anh Ukyo à? Chị đẹp quá đi. Chị dâu”

“...”

“...”

“....”

Bốn người trong nhà im lặng, nhìn cô.

“phụt .... Hahahahaha. Cô em gái đáng yêu thật!”

“Không đâu ạ. Khi nào hai người cưới? Anh Ukyo?”

Meyami vui vẻ nắm tay cô gái xinh đẹp, ngồi như sáp lại gần, bộ ngực cô gái này hơi kì. Nhưng cô cũng chẳng quan tâm, đem câu hỏi của mình vắng cho Ukyo. Một lần nữa ba người trong nhà bất động. Chỉ có cô gái cười xoa đầu cô, khẽ ôm chặt cô vào lòng: “Tuần sau”

“A ... hai người đám cưới trong dịp papa cùng đi Miwa-san luôn ạ. Vậy đám cưới đôi sao ạ? Anh hai sao không cho em biết?”

Cô nhìn hành động mọi người. Cô nói gì sai?

“Meyami ... Anh Hikaru. Sao anh về không báo?”

Fuutan vừa bước xuống lầu. Hét lên, cậu chạy đến kéo cô ra khỏi lòng anh. Meyami đang bắt đầu hoạt động lại bộ não “Anh??”

“Mimi đây là con thứ tư của Miwa-san, Hikaru Asahina.”

“Con trai??”

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 18: BÌNH YÊN TRƯỚC BÃO!

Một ngày mới đến.

Như thường lệ, sau khi làm vệ sinh cá nhân, Meyami bước xuống nhà dưới ăn sáng. Hôm nay Ukyo không làm thức ăn. Ema ở trong bếp đang loay hoay. Cô chạy đến giúp đỡ chị. Về phần Ukyo, nếu không để chị Chi nói cô cũng biết anh ta ở đâu. Vụ án sắp bắt đầu. Cuộc tranh luận ở tòa sẽ xảy ra.

Ukyo cần chuẩn bị cho công việc.

Còn cô? Không biết nữa, bây giờ chỉ còn gặp nhân chủ sau đó ... Không biết. Có thể là nghỉ ngơi. Cũng có thể đến thư viện công ty xem lại một chút về

vụ án, hay xem lại sách luật.

“Mimi, em nghĩ gì?”

Ema đột nhiên đẩy khuỷu tay vào cô, làm cô giật mình. Vì đang chiên cá, xém tý sẽ cháy rồi. Quay sang nhìn chị với ánh mắt cảm kích. Ema cười rồi lắc đầu, tiếp tục làm việc của mình. Một lát sau, chị quay phác lại hết lên lỗ tai cô.

Cô đâu có điếc. Mà cô cũng đâu để cái gì cháy đâu.

Quay sang nhìn chị với ánh mắt nghi ngờ, ngón tay thon dài chỉ chỉ về phía sau cô. Meyami đỏ mặt hột hột. Nói cho cô biết có khi nào cô bị ma ám? Máy móc quay ra sau, anh tư\_Hikaru khi nào đã đứng sau lưng.

“Anh tư”

“Chị dâu chứ”

Giọng bồn chồn. Cô chắc chắn đó là giọng bồn chồn.

Có ai như lão anh này? Bị em gái gọi đồng tình chuyển sang thích thú. Nhìn hình dạng của tên này làm cô liên tưởng đến tên biến thái nào đó trên công ty.

Hồn ma bắt tan!

Cười nhẹ với anh rồi đem đồ ăn dọn trên bàn. Hikaru không ngừng đem giọng điệu kia trêu đùa cô. Meyami nghe thật như một con ngốc. Lúc đó đáng nhẽ cô phải phát hiện sớm hơn. Mà lúc khi cô nhận ra bộ ngực của anh ta có vấn đề thì phải tránh xa một chút.

Khôn lâu năm đại một giờ.

Mà cái một giờ này đủ cho cô bị ăn đập mấy năm đấy.

Được một lúc khi mọi người xuống nhà, Hikaru cũng không nói nữa. Có điều ánh mắt anh ta chỉ nhìn cô rồi mỉm cười.

Ánh mắt nói lên tất cả. Anh ta sẽ không tha cho cô khi đã đổi giới tính của anh ta trong mấy phút.

Mồ hôi liên tục chảy ra sau lưng, nhanh lờ đi ánh mắt. Quay sang chỗ chị Chi, bị chị kéo vào một góc. Cô bất động để chị kéo, động tác quá thô bạo. Trong chị nhỏ con, ngon hiền, không học võ .... Mà làm cách nào tay chân mạnh đến thế? Bóp nát cổ tay cô rồi.

Chết!!?

Có phải chị đang ghen? Xong cô rồi, nghe nói nữ ghen rất đáng sợ. Không ngờ cô lại phải nhảy vào tình huống này, mà còn là nạn nhân.

Tiêu đời!

“Mimi”

“....dạ”

Mồ hôi tiếp tục đổ, giọng chị Emma rất trầm. Cô lạnh cả người. À mà nhầm, mồ hôi lạnh rồi giờ lạnh thêm.

“....”

“....”

Chị Emma à chị nói gì nói lẹ đi. Để người khác đứng tim chị vui lắm hay sao? Chị càng ngày càng khủng bố rồi. Kiểu này chắc chẳng lão tỷ phu nào đã dạy chị này. Ai bước ra, nếu mà cô biết được cần thận xuống địa ngục.

Trong lòng là thế, nhưng thật ra bên ngoài là cố gắng nở nụ cười tươi nhất. Mong xoa dịu được nỗi lòng của ai kia. Bất chợt tay Emma vung lên, Meyami sắp nhận được một cái tát cho bữa sáng (cô nghĩ thế).

Theo bản năng mí mắt sắp xuống. Người cứng đờ.

Sau vài phút rất yên tĩnh, trên không trung cũng không nghe tiếng phát ra. Cô mới dần hé mắt nhìn chị. Emma đứng trước mặt cô, khuôn mặt đất ý, tay chống bên hông nhìn ở cổ. Đưa tay lên cổ mình sờ sờ, một sợi dây chuyền, được mạ vàng. Hình trái tim mặt ngoài còn có một ổ nhỏ để cho chìa khóa vào.

Bao năm rồi, dây chuyền này là của mẹ ruột cô còn để lại, chìa khóa bị papa Rintarou cất giữ. Dây chuyền cũng chỉ để cô đeo. Đến bây giờ cô vẫn không biết bên trong là thứ gì. Vào năm cô 13 tuổi, đúng lúc cô dọn nhà cũng đã làm rơi mất nó. Lâu lắm rồi cô không còn cảm giác được nhiệt độ của dây chuyền. Hôm nay chị Emma đưa nó cho cô. Vậy bao năm nay?



“Khi em đi, chị thấy trên cổ không có sợi dây chuyền. Ánh mắt cũng có vẻ buồn. Tối hôm đó chị đã thức cả đêm để tìm nó giúp em. Nhưng tìm thấy rồi chị không thể đưa cho em được, nên đành để cất nó bên hộp.”

“C-Cảm ơn .... Chị”

“Vì đó là vật của em mà. Đúng không? Nhưng khi chị tìm thấy nó ở bên đồng hồ dưới bếp, chắc là do mắc vào kệ nên bị buồn ra. Chị có nhờ thợ sửa nó, điều may mắn là mặt dây chuyền rất chắc chắn không mấy may hư hỏng. Đến hôm nay buổi sáng khi chị soạn lại đồ mới thấy nó. Chị nghĩ nên đưa cho em”

“C-Cảm ơn”

“Ngốc, chúng ta là chị em. Chuyện của em cũng giống như chuyện của chị. Lúc nhỏ em không giỏi chia sẻ cảm xúc. Mọi thứ đều do chị dạy. CHị hiểu em hơn ai khác, và chính em cũng hiểu chị hơn tất cả mọi người. Chính vì thế đừng làm việc quá sức. Đừng buồn khi mọi thành viên trong nhà không biết cách ứng xử. Cùng chị, em hòa nhập vào gia đình mới. ĐỪNG chứ?”

Meyami ngược mắt nhìn chị. Ema từ nhỏ rất mạnh mẽ, vui tươi hòa đồng. Mọi chuyện đều thay cô làm (dù sau đó là để papa RIntarou dọn chiến trường). Tính tình của chị khiến mọi người yêu mến. Trái ngược với cô, chị Ema quen với thế giới nhộn nhịp, còn cô chỉ quen với cô đơn và bóng tối.

Chắc vì thế các thành viên trong nhà hòa nhập với chị hơn cô. Họ thích chị hơn cô cũng là chuyện dễ hiểu đúng mà. Nhẹ cười gật đầu. Ema là chị cô, Ema không lừa cô, đó chính là cảm giác của cô sau bao nhiêu năm sống chung. DÙ mọi người có ghét cô, chị Chi sẽ luôn bên cô. Có cả Juli, nhắc mới nhớ, từ khi nào tên nhóc đó đã nhảy lên vai cô cọ cọ.

“E hèm ... Xin lỗi đã cắt ngang. Nhưng các em ở đây dám nói xấu bọn anh là không được!”

Giọng nói từ bên cạnh phát ra. Cả hai giật mình nhìn về phía sau, cả nhà?

Cả nhà lúc nào đã đứng sau lưng hai người. Họ nghe hết rồi? Xong, cô là kẻ lạc lời nữa cho xem.

“Ema, em dám nói xấu bọn anh trước mặt đứa em út”

“Chị Chi thật xấu”

“Chi-chan nói xấu sau lưng người khác sẽ không tốt”

“À ... mọi người đó là”

Cô chen vào nói đỡ cho chị, ai dè bị phản ngược lại.

“Meyami, em không thoát tội được ....”

“....”

Thế là cả buổi sáng đó hai chị em bị nhà Asahina, à không bị các anh trai của mình gián lý thuyết. May mắn điện thoại bắt đầu vang lên. Là Tompa.

Chưa bao giờ cô cảm nhận được mình yêu Tompa- đồng nghiệp của mình như bây giờ.

Quay sang nháy mắt với chị Chi. Chị hiểu ý cũng viện kế đi mua đồ ăn chuẩn bị cho cả nhà nên cuộc giảng thuyết kết thúc đến đó.

Chạy lên phòng thay đồ, nhanh thoát khỏi ngôi nhà. Hôm nay ăn chữ no luôn. Muốn gặp một chút yên tĩnh thật đấy.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 19: CUỐI TUẦN PHẢI VUI!?!

Theo như kế hoạch, cả hai người Tompa và Meyami đều đến nhà nhân chủ bàn về vụ ra tòa tiếp theo.

Nhưng mà ....

Này có ai cho cô biết bàn về vụ án thì ít mà ngược lại cô nghe những lời tán tỉnh của Tompa thì nhiều không? Trong tâm bắt đầu đề phòng lão đồng nghiệp này, loại nào cũng ăn được. Về sau nên tránh xa nếu không ăn đạn lạc từ những tiểu tam sẽ chết người đấy.

Được 2 3 canh giờ. Meyami được giải thoát được căn nhà. Nói thật thì ở bên trong như cái bóng đèn của người ta ấy. Mồ hôi ngày một lạnh hơn, đổ

ngày một nhiều. Lão Tompa chết tiệt, mất cả buổi sang của cô chỉ để ngồi làm ki đà nghe những lời mật ngọt.

Đa gà cô còn nổi đây này!!

“Mimi đi đâu?”

“Về!”

Câu nói ngắn gọn khiến lòng ai đó như kim đâm.

Thực chất, Tompa đã sử dụng nụ cười rất tươi khi nói với cô câu đó. Nhưng vì “cảm giác” lúc này chưa lắng hết, lão ta đem nụ cười tỏa nắng kia trở thành nụ cười ác quỷ trong mắt cô. Về ngủ cho chắc.

Ma bớt ám!

“Hôm nay là cuối tuần đi chơi nhé!”

Tompa ngược nhìn trời, rồi quay sang nháy mắt nở nụ cười đúng chuẩn với cô.

“Sao anh không nói em giúp anh tán gái?”

“...”

AI đó bị trúng tim đen, quanh thân bắt đầu tỏa ra luồng khí hắc ám.

Meyami lắc đầu. ĐƯỢC rồi, cô giúp, lão anh này chỉ đến thế là cùng. Dù gì cũng đến cuối tuần, cần vui chơi một chút.

Yên tĩnh thế này. Sóng tới sẽ ngã!

“Vậy chúng ta sẽ đến công viên trò chơi”

“Nơi đó toàn hoa đã có chủ”

“Giết chủ cướp hoa!”

Giọng nói quả quyết, không để cô nói thêm anh đã đạp gas chạy nhanh về phía công viên. Cô ngồi bên cạnh đồ mớ hôi hột. Lão không cần thể hiện thiếu thốn đến thế chứ?

“Tiiiiing ..... Tiiiiing .....”

Tin nhắn điện thoại. Là của chị Lily. Thật lâu rồi không gặp cô cũng rất nhớ chị. Vì sợ làm phiền cho công việc chuẩn bị lễ cưới nên cô cũng không gọi tới.

Nên biết mỗi khi chị gặp cô dường như là nấu cháo điện thoại. Thực chất chị giống mẹ cô hơn, từ lớn tới nhỏ chỉ đều nói căn dặn rồi nhắn tin. Mỗi lần bắt được điện thoại của chị, cô chỉ cần nghe rồi lên tiếng “vâng dạ” còn lại toàn để chị nói. Công việc này kéo dài đến mấy năm nên cô quen luôn rồi. Lâu này không có tiếng chị cảm thấy trống trải, còn buồn nữa.

Click vào tin nhắn, nội dung chủ yếu là sắp tới chị sẽ mở tiệc đám cưới. Chính vì thế chị nói chuẩn bị đồ đẹp đi ăn. (Lâu lâu tự nhiên cô thấy chị Lily giống đang căn dặn đứa con nít ba tuổi hơn nhắn tin với đứa đã 17 tuổi như cô). Còn nội dung đa số là căn dặn về cuộc sống hằng ngày. Hình như không có chị vài thứ cô cũng bỏ lỡ luôn rồi.

Cúp điện thoại, không nhắn tin lại. Chị ấy quá bận rồi. Lâu rồi không gặp chị nhớ quá đi. Trong tin nhắn đám cưới của chị trùng ngày với đám cưới của papa Rintarou. Lúc đó không biết cô có đi được không đây. CUỐI thư chị còn nói “rất mong đoán em làm cô dâu phụ”

Thật là, sao biết chắc cô tới chứ? Chứ cô dâu phụ sợ cô muốn cũng không với tới rồi.

“Tới rồi!”

Chiếc ô tô đen dừng lại nơi bãi đậu. Âm nhạc vang lên từ các cỗ xe ngựa. Tiếng la hét của mọi người, tiếng vui đùa, tiếng tranh cãi. Còn có cả tiếng rao bán. Meyami nhìn ra ngoài cửa mà ngẩn người. Cô chưa bao giờ nhìn thấy khung cảnh vui vẻ đến thế này. Họ thật vui. Họ cười họ nói, nhưng đó chỉ là họ khi cô chỉ là con búp bê nằm nhìn. Họ chạy họ nhảy. Cô chỉ ngồi nhìn khi cô thực hiện vụ ám sát nhanh gọn.

“Meyami, em không sao chứ?”

Nhận được sự khác biệt ở cô. Tompa cúi người nhìn qua cửa kính.

Cô lắc đầu rồi bước ra khỏi xe. Tay được Tompa kéo đi, mắt cô chỉ nhìn những người xung quanh. Đây là lần đầu tiên cô gia nhập vào thế giới này.

Ở nơi này đúng chất là cuộc hẹn hò của những cặp đôi. Người đi đường đã chiếm hơn một nửa số người, đồ lưu niệm cũng chiếm hơn 99% là dành cho các cặp đôi. Nơi này dự định mở ra cho trẻ con, nhưng vì dự án thay đổi. Các trò chơi mạnh như tàu hải tặc, tàu cao thấp, hay cốc của Alice được nâng đôi rất nhiều. Thu hút rất nhiều khách. Nghe nói công ty này mỗi năm thu được lợi nhuận rất lớn.

Bị Tompa kéo đi, Meyami thật sự đủ trải nghiệm. Lão anh chọn toàn những trò chơi bạo lực. Ngay cả súng bắn 3D cũng muốn cô chơi. Nhà ma cũng chẳng ngoại lệ. Và cuối cùng gây ông đập lưng ông.

Cô tỉnh bơ còn lão sau khi ra khỏi nhà ma bắt đầu nôn mửa. Người đi đường nhìn đến, người qua đường chỉ trỏ. Ngay cả đứa bé cũng nói bằng câu nói đùa được.

Meyami bỏ tay.

Xem xem lão muốn tán gái hay muốn dọa cô? Tán gái thì chưa thả, còn dọa cô lại đem rớt hết về phía mình. Hay lắm đấy.

Cuối tuần này rất vui rồi.

Nhìn lão mặt mày xanh lét, cô cũng thấy tội đề nghị đến quán ăn vận nghỉ ngơi rồi trở về. Nghe ăn mất lão sang rục (hơn cả đèn pha), kéo cô chạy như bay đến.

“Meyami, là cậu đúng không?”

Một tiếng nói rất nhỏ vang lên phía sau. Cô còn có cảm giác giọng nói này đang run rẩy. Quay sang nhìn người phía sau. Một cô gái tóc hồng, cắt tóc ngang thả bên vai, mắt hồng, trên người còn mặc một bộ váy hồng phấn. Nhìn người này cô thấy quen quen.

“Ừm mình là Meyami còn cậu là?!”

“LÀ mình Meyami, Mimi cậu quên mình. Chúng ta cùng chị Ema đã đánh đàn với nhau”

“Em biết đánh đàn?”

Tompa vừa nghe, ghé sát tai cô thì thầm. Meyami liếc anh không nói. Nhìn sang cô bé bên cạnh.

“Bạn là .... Nanami?”

“ĐÚng rồi lâu rồi không gặp. Cậu thế nào? Còn chị Ema nữa. Mình nhớ các cậu nhiều lắm đấy. Lúc trước hai cậu đi không nói. Bây giờ cậu ở đâu?”

“À Nanami lâu rồi nhĩ! Nanami mọi người khỏe cả. Papa mình sắp kết hôn, hai chị em đến nhà sống cùng với con của mama. Nếu có thể đây là địa chỉ nhà mình, đến đó chơi nhé!”

Nanami lâu lắm rồi. Cô bé ngày một lớn một xinh đẹp. Kể từ khi cô nhận ra thế giới của cô bị đảo lộn tất cả các câu chuyện, cô mới từ từ xác nhận lại thế giới mình đang sống. Nanami là nữ chính trong truyện “Yêu em 1000% lần”. Sắp tới cô sẽ có con đường tương lai của mình. Chỉ sợ lúc đó kí ức về cô đã phai nhạt.

Nói chuyện với cô được vài phút, Meyami bị Tompa kéo về. Đúng lúc cha của Nanami cũng gọi cô trở lại. Hai người trao đổi số điện thoại rồi chia tay về nhà.

Mọi người đều đã gặp. Ai đã bỏ vùng quê yên bình trở lại thành phố tấp nập này.

Có bao giờ gặp lại lần nữa?

## CHƯƠNG 19: ĐẦU TUẦN HỜI BỊ LIỆT NẤO

“Reeeeeng .....Reeeeeng .....”

Tiếng đồng hồ báo thức vang lên trong căn phòng yên ắng. Hôm nay Meyami đã quyết tâm dậy tập thể dục. Hai ngày cuối tuần qua cô cảm giác mình yếu đi khác nhiều. Nhất là vào nhà Asahina này cô càng nhận rõ hơn.

Rời khỏi phòng, trời còn chưa sang hẳn, mọi vật trong căn phòng dường như tối sầm. Bật điện thoại 4h, trời còn rất sớm. Mùa sắp lập đông cũng không mấy mát mẻ gì. Khoác thêm chiếc áo len lên người, đeo tai phông vào tai, rời khỏi nhà.

Trước tiên cô cần đặt giờ kiểm tra sức chạy của mình. Vòng đầu tiên xung quanh nhà. Sau này sẽ xa hơn. Bây giờ cô còn chưa biết sức lực của mình nữa.

Sau tiếng đồng hồ. Nhìn lại giờ. Cô chạy được mấy vòng, nhưng nhịp tim vẫn bình ổn. Xem ra sức lực cô cũng không quá tệ. Không đến nỗi như cô nghĩ chạy về zero.

Nhưng là kết quả quá thấp vọng.

“Meyami”

“Anh Ukyo”

Chuẩn bị vào nhà nhận thấy có người bước về phía mình, quay sau. Ukyo từ công ty trở về từ đêm qua. Trên người còn mặt áo sơ mi trắng, quần tây. Trạng thái rất mệt mỏi. Đến gần xách cặp giúp anh. Nhìn nhìn, rồi lại nhìn nhìn. Cô không nói gì, nhưng Ukyo thì khó hiểu quay sang cô. Bắt gặp ánh mắt của anh, giật mình quay chỗ khác. Mặt có chút nóng.

“Gi thế Meyami?”

“Dạ .... À không có gì”

“Thật sao?”

“À ... cái này ... Anh Ukyo này. Anh sắp có vụ án sẽ ra tòa sao?”

“Ủm chuyện này sao em biết?”

Meyami cười cười, thật cô ở trong tòa án. Tại sao tình hình đối thủ mình lại không biết chứ. Trả lời qua loa, rồi cùng anh và nhà.

“Meyami này, lát nữa vào phòng anh. Anh có chuyện muốn nói!”

Cười tươi gật đầu. Chuyện gì không gọi mọi người đến lại bắt mình vào phòng anh ta? Anh ta biết mình là đối thủ? CHuyện này không thể, chính phủ bảo vệ thông tin mặt của cô rất kĩ. Nếu có chỉ có các hack cơ chuyên nghiệp, trên thế giới này nếu không phải cô là hack cơ thì còn ai khác sao?

Trở về phòng mình. Mang tâm trạng lo lắng. Ukyo là người trầm tính, bề ngoài là dịu dàng. Người đàn ông đúng chuẩn của các cô gái. Nhưng bên trong không ai đoán được. Nên biết một luật sư như Ukyo đủ cáo già bao nhiêu để đến chức vị nhất nhì trong giới. Anh ta đã biết được chuyện gì sao?

Rời khỏi phòng như lời anh, đứng trước cửa phòng. Nhưng chần chừ gõ cửa. Ukyo bước ra với bộ sơ mi trắng kẻ sọc, quần tây trắng, trên người không biết cổ tình hay vô ý để lộ khuôn ngực rắn chắc qua áo sơ mi không cài nút sọc sặc sỡ. Hơi ngấn người nhìn anh. Mới sang, anh ta động kinh sao? Nên biết có em gái ở đây chứ?

“Em định không vào à?”

“À .. Vâng”

Bước vào, nhưng cô vẫn để cửa mở. Ukyo mời cô ngồi xuống bên giường, rồi đi lục cái gì đó trên tủ sách. Lát sau lại đến ngồi bên cạnh đưa cho cô. Meyami nhìn bọc giấy: “Là hồ sơ của cô sao?”

“Một số tài liệu cho cuộc thảo luận lần tới. Em có cần phải nói với anh chứ. Tại sao mãi làm một mình như thế?”

“Dạ?”

“Anh lúc trước qua trường em, gặp được cậu bạn tên Yuki. Cậu nói nhóm em và cậu cần có bộ tài liệu về một số vụ án đã giải quyết hoàn tất. Nhờ đó cần dùng làm bài thảo luận về luật. Bài thực hành của em gặp khó khăn nên đã đi tìm kiếm”

“.... À cái này”

“Meyami này!!!!”

Cô im lặng. Ukyo nhìn cô, rồi lại lắc đầu. Bên ngoài cô nở nụ cười nhưng bên trong lại có cảm giác không lành : “Yuki che giấu cho cô, cậu ấy không biết sự thật. Nếu như cuộc tranh cãi của hai anh em trong nhà xảy ra, cậu ta sẽ bị dính líu. Dù gì cô cũng nợ cậu ấy một lời giải thích”

Ukyo nhìn cô, rồi lại thở dài. Đưa người vào vai cô. Meyami định đẩy ra, không ngờ bị tay anh kéo lại, đem giọng trầm thấp phả vào tai cô

“Đừng động, cho anh mượn một lát”

Meyami im lặng đưa mắt nhìn anh, rồi lại liếc nhìn ra ngoài trời. Cô biết không thể để tình huống mờ mờ này. Nhưng cô còn làm được gì khác? Tay Ukyo, một vòng sau lưng, một lại ở trước ôm chặt eo cô. Có nhích cũng không được lấy đâu bỏ trốn?

Ngồi được một lát lại nghe tiếng thở đều đều của anh. Mùi bạc hà từ cơ thể anh xông thẳng vào mũi. Giọt nắng đầu tiên cũng xuyên qua cửa sổ, reo rắc trên nền phòng, gió đưa màng cửa bay phấp phật. Lúc này Ukyo mới tỉnh dậy dụi mắt, rồi lại nhìn cô: “Xin lỗi, vai em chắc đã mỏi?”

“Dạ em không sao, em về phòng ạ!”

Ukyo không nói đứng nhìn cô, nhưng khi vừa bước chân ra khỏi cửa. Meyami lại quay lại nhìn anh “Đối thủ của anh sắp tới là kẻ rất cứng đầu. Người đó muốn phải thắng vụ này. Anh nghĩ thế nào?”

“Không biết, nếu như đúng thế thì anh bỏ thôi. Nhân chủ của anh không có hào cảm. Lão ta ..... Sao em hỏi thế?”

“Dạ không có gì”

Mỉm cười rồi rời đi. Bỏ? Nghe anh ta nói đơn giản nhỉ? Anh ta không có hào cảm với nhân chủ của mình? Họ có lực đực nội bộ? Vụ án này sẽ kể thúc nhanh sao?

Hôm nay lớp do Yuki cùng Kyo trực nhật. Meyami nhún vai. Có thể cô đến qua sớm sao? Thay vì nghe họ tranh cãi bắt mình làm trọng tài, cô rời khỏi lớp đến tìm hội fan của Kyo.

Tại sao không chọn fan của Yuki? Thứ nhất cô chọn Yuki sẽ làm ghi ngờ thêm mối quan hệ giữ cô và cậu ấy. Hội fan kia chắc chắn sẽ gạt cô ra ngoài nhanh chóng. Mặc khác phiên tối của cô bắt đầu tăng theo chiều khủng bố. Thứ hai cô muốn nhìn thử hội fan của Kyo có đúng số lượng như cô nghĩ (bằng với Yuki) từ đó nên tác hợp cho Tohru với ai (nhiều chuyện một chút).

Nói thật cô thích tính tình của “đại thiếu gia” Kyo hơn.

Không cần phí sức đón mò!

Mở cửa bước vào. Cảnh hỗn chiến đập vào mắt cô. Meyami đỏ mặt hôi hột. Đây không phải là ngày tốt sao?

“À ... Xin chào, mình muốn gia nhập Clup Kyo”

“Thật sao?”

Ba cô gái, một đỏ. Một tóc hạt dẻ ngắn, một tóc xanh đậm ngang vai. Tóc đỏ đuôi ngựa mắt sang rục. Trăm miệng một câu. Tiếp theo là màn giới thiệu. SAU đó là hình ảnh Kyo.

Cô nên công nhận fan của cậu ấy là hội chụp lên đúng chất.

“Meyami, cậu thật giống thần tượng của mình”

“À vậy sao? ... Thần tượng của cậu là ai?”

“Công chúa kẹo ngọt- Megurine Luka đấy”

Cô gái tóc đỏ Kahono chen vào. Cô gái tóc hạt dẻ ngắn là Mio, còn cô gái tóc xanh đậm là Naori. Nói chuyện được một đoạn cô phải trở về lớp họ mới buồn tha cho cô. Họ nói Kyo biết có thành viên mới sẽ rất vui

Khoan! KYO biết? Nay đừng nói với cô “đại thiếu gia” kia tự mình lập ra hội này đấy nhé?

Lên trên cầu thang, giật mình khi thấy Yuki đứng đó. Cậu đang làm gì?

“Meyami. Mình có chuyện muốn nói!”

“À ...”

Cô cười, nhanh thật phải giải thích thật sao? Thật cô không muốn người khác xem cô như người ngoài hành tinh khi nhảy lên được chức luật sư mới 17 tuổi.

Yuki đứng đó không nói gì. Càng làm cô đứng tim hơn. Cười ngượng tìm đại đề tài khác, nhưng lại bị cậu ta quay về chủ đề. Cô nên làm sao đây.

“Meyami, tại sao cậu nói đi học trong khi cậu đến khu vui chơi với bạn trai?”

“Hả??”

“Cuối tuần, mình có việc phải đến nơi đó làm việc. Mình gặp cậu đi với một thanh niên tóc vàng. Mình biết mình không có quyền hỏi những câu này nhưng anh cậu đã đến gặp tớ”

“Yuki này. Đó không phải bạn trai tớ mà là đồng nghiệp....”

“Mình hiểu rồi. Nhanh lên lớp thôi!”

Meyami bị cậu kéo đi, trong đầu không thể hoạt động. Không phải cậu ta cần giải thích? Không phải cậu ta kêu cô giải thích? Vậy cô nói chưa hết câu đã cắt ngang.

Yuki có vấn đề về mặt thần kinh?!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 20: CHƯƠNG 20

Một tuần trôi qua rất nhanh. Kể từ khi cô vào fan của Kyo thì trên máy không ngừng những tin nhắn về hình ảnh Kyo. Fan còn bắt cô phải chụp một tấm hình để tỏ lòng là fan của Kyo yêu thích. Hết cách, giờ ra chơi, cô đứng trước mặt hân đưa điện thoại chụp một tấm rồi chuồng nhanh.

Trong khi cậu bạn không hay biết gì. Không ngờ nhờ bức ảnh đó cô được hội fan cuồng của cậu ta cho miễn chụp luôn. Tại sao?

Giải thích, bức ảnh được chụp với góc độ nghiêng, một cậu con trai tóc vàng tỏ nắng đang đứng bên bực cửa nhìn ra ngoài sân, ánh mắt lim dim muốn ngủ. Nắng ấm chiếu rọi lên người anh.

Trông thật yên tĩnh và hiền hòa!

Ồ chính vì cái đó đấy. Họ nói cô đã luôn ở bên Kyo nên cũng chẳng cần chụp vào mỗi tuần nữa. Khi nào bức ảnh đẹp thì đưa ra thôi.

Meyami nhún vai không cho ý kiến. Nếu họ miễn cô cũng chẳng đại trư vào. Dù sao lâu lâu xin chút hình của Kyo từ Yuki chẳng phải rất nhanh sao?

Rời trường về nhà. Đường về nhà vẫn vậy, nhưng hôm nay lại thấy vắng lặng. Có thứ gì đó làm cô sồn gai óc. Cô có cảm giác ai đó đang ở sau lưng cô. Nhưng khi quay lại thì không một ai. Cô nghĩ nhiều? Hoặc tay bảo lá cái nào đó đã biết gì về cô? Trên mũi lại ngửi thấy mùi tanh tươi, Meyami chột rùng mình. Mùi này giống máu bị đông cứng lại.

Cô có cảm giác bất an. Nhất là khi hành động của mình đang bị người khác nắm trong lòng bàn tay.

Qua một ngõ ngoặc, Meyami lập tức rẽ vào, nhảy lên bờ tường. Chỉ một ít phút, một người trung niên, tóc tai bù xù, không nhận rõ nam hay nữ, trên người bốc mùi hôi thối. Bên trên chiếc sơ mi trắng còn dính mảng nhỏ đã đông lại. Đợi cho người kia rời đi, cô mới từ từ tuột xuống. Nhìn hướng đi người kia. Rồi theo đường về nhà.

Loại kẻ không liên quan tới mình tốt nhất không chạm vào.

Ngoài ra, nếu hân là kẻ biến thái. Chỉ sợ mục tiêu không còn là cô nữa.

Nhìn dòng người qua lại trên đường, rồi ngược mặt nhìn trời xanh. Hôm nay ngày đẹp trời nhỉ.

Vụ ra tòa kia có thể kết thúc chưa? Sao cô mãi có cảm giác bất an?

“Meyami”

Tiếng gọi vọng từ bên đường vang lên, xoay người nhìn lại. Một chiếc xe ô tô trắng đậu bên cạnh, bên trong là người thanh niên trên tay còn mang theo ly café. Nếu là phong thái này chỉ có một người, Masaomi.

“Anh cả”

“Cùng về đi, dù sao anh đang về. Em đi học về sao?”

“Dạ, mà anh không trực ạ?”

“Em muốn anh ở bệnh viện suốt hả?”

“Dạ không”

Meyami nhìn anh cười, Masaomi quay mặt lại lấy xe. Nhất thời không gian trong xe yên tĩnh đến lạ. Cô lại không buồn nói, với lại mắt cô bận nhìn ra ngoài cửa sổ, cô không biết ánh mắt của người cùng xe đang len lén sang cô. Được một lúc, Masaomi hắng giọng lên tiếng

“Trong nhà em đã quen với mọi người chưa?”

“Dạ? À vâng đã quen”

Masaomi nhắc đến về những chuyện trong nhà, thành viên trong nhà rất hoang nghênh hai chị em nên không vì thế khiến các em gái của mình tủi thân. Anh là anh cả anh nhận ra rất rõ người trong nhà quen với Ema nhanh hơn cô. Thứ nhất vì Ema tính tình hiếu động, thời gian trên trường ngoài ra chỉ ở nhà. Thứ hai anh không hiểu tại sao công việc của cô không đến nỗi bận rộn tại sao không thấy mặc cô ở nhà. Anh lo lắng có phải cô có chuyện gì giấu tất cả mọi người.

Meyami nghe xong chỉ cười tươi viện kể biện bạch. Ít nhất sẽ khiến Masaomi tin tưởng. Còn nếu nói về chuyện đầu giếm. Thì cô có rất nhiều thứ giấu họ đấy!

Chiếc xe đưa hai anh em trở về nhà. Tiếng cười vang vọng khắp không gian khi cô đặt chân vào nhà.

CÓ cảm giác ghen tỵ rồi!

Trong tiếng cười họ đem cô làm trò cười sao? KHI nghe tiếng anh trai nào đó nhắc đến tên cô rồi cười rộ lên. Thật là khi nào cô lại trở thành đề tài chính thể kia.

Đi thẳng lên phòng thay đồ rồi xuống bếp ăn cơm. Trong đầu không ngừng nghĩ về người đàn ông theo dõi cô. Nhà báo lá cải? Đến khi nào lại nhê nhếch đến thế? Với lại chị Lily không phải đã xếp đặt một thông tin ảo khác cho cô hay sao? Hoặc là kẻ khác? Nhưng thực chất là ai?

Trong đầu bất chợt hiện lên tờ báo lúc cuối tuần Tompa đưa cho cô. CÔ trở thành mục tiêu rồi! Kẻ lập dị đó thiếu máu sao? Chuyện gì đang xảy ra khi một tội nhân lần khuất cố tìm cách đến chỗ đồng người để tìm kiếm con mồi như cô. Không phải ở mọi nơi đều có con mồi sao? Nhất là vùng quê hẻo lánh hắt đang trốn.

“Meyami! Meyami!”

“Á ... Dạ”

Giật mình, tiếng Tsubaki cùng Azasu bên tai. Cô xuống tới nhà khi nào?

Dường như tối này mọi người đều có mặt trong nhà. Trừ một thành viên ở riêng. Các anh nói anh trai đó đi công tác sang ngày mai mới trở về. Riêng cô thì chỉ nghĩ anh ta sợ phiền toái.

“Em không sao chứ Mimi? Em ngẩn ngơ suốt cả buổi tối. Mọi người đã ăn xong rồi!”

“À dạ em xin lỗi”

Nhìn lại đĩa mình. Cô lại không buồn ăn nữa. Đặt thìa xuống, mỉm cười “Em đã no rồi”. Đứng dậy cùng anh Ukyo dọn dẹp, đẩy chị Chi ra ngoài. Tiếp tục vừa làm vừa đem vấn đề mình suy nghĩ theo phương thức khai phá tầng dần.

Rốt cuộc người kia có mục đích gì đây?

Bên cạnh Chi thấy em gái mình ngăn người, ngay cả giọng nói Ukyo bên cạnh không nghe được, cô đành kéo em gái mình sang phòng khách giao cho các anh trai khác. Riêng mình đến giúp Ukyo, công việc cũng gần xong nên cũng chẳng giúp được gì nhiều. Ema vui vẻ cùng Ukyo trở lại phòng bếp. Trong khi đó Meyami đang ở trong tình trạng thần người ngồi một góc. Cô không biết cả nhà đều nhìn cô một cách kì lạ. Futan muốn đến gọi cô bị các anh khác trong nhà lắc đầu cậu đành ngồi im.

Từ đầu đến giờ cô nhớ không đụng chạm ai? Tại sao vậy? Hay có liên quan gì đến ha mẹ ruột cô? Từ nhỏ đến lớn cô chưa hề biết về lai lịch họ, chỉ chăm chú vào cách trả thù. Thật bên trong vụ án còn ai đứng sau nữa sao?

“Nghe nói vụ án trên tòa sắp tới là một vụ về nghệ sĩ lão thành đúng không?”

“Nghe anh nói lão ta là nhân chủ của anh?”

Iori khơi dậy đề tài, tiếp theo Lious nói theo. Ukyo gật đầu nói gì đó về đối thủ mình. Meyami trong tình trạng mất hồn nên chẳng nghe lọt vào tai chữ nào. Vận động não riết cô cũng thấy mệt mỏi. Trước mắt nên giải quyết vụ này cho xong đã.

Mắt bắt đầu chớp chớp, đưa tay lên xoa mi tâm. Thở ra

“Cậu tỉnh rồi à?”

Giọng nói của Futan làm cô giật mình. Lúc nào cô lại ngồi nơi này. Ema lo lắng cho cô ngồi bên cạnh không ngừng sẫm soi từ trên xuống dưới. Cả nhà nhìn cô như người ngoài hành tinh. Thật sự cô chưa làm gì hết mà.

“Meyami em biết em trong trạng thái thất thần bao lâu?”

Masaomi nhận ra trước nhất, vì khi ở trên xe anh biết cô đang suy nghĩ gì. Về đến nhà cũng im lặng, mọi người nói câu đùa giỡn cô lại không cười đi thẳng lên lầu, rồi lị trong khoảng thời gian ăn cơm đến bây giờ. Đưa em út nhập tâm suy nghĩ cái gì đó khiến mọi người lo lắng. Anh là bác sĩ lại thấy khó chịu khi nhìn cái xác không hồn kia của cô.

Meyami chỉ cười, viện đại lý do rồi trốn tránh. Thành viên trong nhà biết chuyện, nhưng nếu cô không muốn nói họ cũng chẳng có quyền hỏi vì thể chuyện cô lấy lý do quá dễ dàng nhận ra họ cho qua.

“Mimi khi đến phiên tòa em sẽ đi chứ?”

Kaname ngồi đối diện cô đưa mắt tình tứ, rồi bất chợt nhảy một cái. Meyami lạnh người

“Vâng em nhất định sẽ đi”

“Em đến anh sẽ rất vui, nghe nói em đang làm bài thực hành về luật có thể giúp được gì hãy nói anh”

Ukyo cười nói, giọng nói có phần quan tâm rõ ràng. Anh bị Tsubaki chọc đến đỏ mặt vì câu nói đó, nhưng mặt cô vẫn tĩnh bơ khiến cặp song sinh nào đó chán nản.

“Anh hai nghe nói về đối thủ của anh chưa?”

“Ừm có nghe một chút, nhỏ hơn anh còn là nữ sinh, hình như là một thiên tài!”

“Phen này anh hai khó đỡ rồi”

Subaru cười lắc đầu nhìn cô. “Cảm ơn vì món quà lúc sinh nhật. Và cũng cho ah xin lỗi. Chuyện lúc trước chỉ là lời nói dối của anh.”

Anh đứng dậy đến trước mặt hai chị em cô cúi người, “CÒN về chuyện tối đó Ema...” Gương mặt anh có chút đỏ lên ngượng ngùng “Anh xin lỗi”

Tiếp theo là Ema vội vàng đáp lễ. Meyami biết tình thế nhảy sang bên cạnh Wataru cùng Fuutan ngồi để hai người kia có không gian riêng. Trong mắt mọi người rất bình thường những trong mắt một số người thì tim bay là tả. Ví như cặp song sinh TSubaki cùng Azasu, hoặc ví như .... Meyami.

Vì là người biết trước mọi tình huống, cô cũng chẳng cảm cần ngược lại cho thêm vào câu “kích thích” cho “tình trạng “ giữa hai người bắt đầu phát triển. Bên cạnh đó cô lại khoi thêm chút “màu” từ cuộc nói chuyện giữ hai cặp song sinh.

Đêm hôm đó, mọi thành viên trong nhà bắt đầu thấy được một con người khác của cô. Có hai người muốn cô im lặng, ngược lại tất cả các thành viên trong nhà mong cô cười mở nhiều hơn.

Meyami lên phòng, mắt chợt liếc sang Ukyo. Là đối thủ, sẽ không còn những giờ phút này nữa rồi. Sắp tới cô cũng nên tìm nhà mới. Hai đối thủ trong phiên tòa lại sống cùng nhà sẽ không tốt cho công việc sau này.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 21: HỒI VUI MỘT CHÚT- MÀ SAO MUỐN CHẾT LUÔN!

Một ngày tốt lành sẽ đến vào sang nay. Tại vì sao?

Hôm nay là lễ cưới của papa RIntarou cùng di Miwa-san.À sau này cần gọi là mẹ chứ nhì. Bây giờ cũng tập lần thôi.

Chạy được vài vòng, Meyami lại vào nhà. Trời hôm nay rất mát mẻ và trong xanh. Đám cưới kiểu này miễn lầy lội.

Đùa thôi, đám cưới được diễn ra ở một nhà thờ sang trọng, xung quanh còn lát rất nhiều đá tảng, bên cạnh còn có một vườn hao xanh thơm, thơm sắc. Lấy đâu ra đất với các ở vùng quê.

Nhắc mới nhớ, papa có vợ quên luôn con gái. Hai người kia “lén lút” đi về quê nội mà không nói cho hai đứa nhỏ này biết chuyện. Rất nhanh sau đó, sau khi về, đến bây giờ cô mới biết họ về thăm nhà từ đường. Hồi có người cha nào quá đáng không chứ?

Đúng chẳng khác câu có mới nói cũ!

Nghĩ là nghĩ thế, nhưng thật tâm cô chúc phúc cho papa. Ông đã vì cô và chị chăm sóc hết cả tuổi thanh xuân mình. Đến bây giờ mới lấy vợ cũng là chuyện đáng tiếc một chút. Tuy nhiên trong từ điển của lão cha già ( tính như trẻ con) kia thì không chắc có từ đó. Sau này papa có di, chị Chi cũng có các anh chăm sóc. Câu chuyện này cũng kết thúc rồi. Cô nhanh sẽ rời đi.

Nhưng vấn đề ở đây là dọn nơi nào?

Đến nhà chị Lily không chắc sẽ tiện. Chị sẽ cưới chồng trong bữa nay, đến đó làm bóng đèn sao? Hay đến đó nghe những lời tình tứ của họ? Đi ở trọ? Cho xin đi cô ngồi không cả mấy bữa nay rồi, tiền ca sĩ có chất đồng cũng hết hướng chỉ nói đến tiền ăn ở (thực chất nữ chính chúng ta đang tiết tiền)

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, cuối cùng nữ chính chúng ta quyết định. Đi ở chui. Có nghĩ cô sẽ lên rừng dựng một túp lều để ở, đùa thôi, ở trọ cũng được nhưng cô hơi lo ngại về các vụ án mạng xảy ra gần đây. Chỉ sợ đến lúc cô trở thành con mồi, bản tính sát thủ tự nhiên bộc phát thì chẳng hay ho



cho lắm.

Với lại các vụ án hiện nay, không biết cô có bao nhiêu kẻ thù. Meyami thực chất lo về thông tin mình bị tiết lộ quá nhanh. Đối với các mật mã của chính phủ chỉ như lật bàn tay cho đội hack cơ sát thủ. Không nghi ngờ, những con người ở thế lực ngầm hiện nay không phải là ít ỏi.

Chuyện này nên mau chóng giải quyết sớm.

Meyami bước vào nhà, lên phòng ngâm mình vào nước ấm mới xuống nhà. Hôm nay cô giúp Ukyo phụ làm đồ ăn sáng. Đến bên bếp, tiếng nước sôi gõ vào nồi sùn sục, nhưng lại không thấy chủ nhân căn bếp đâu, ngược lại nầu nước sôi càng dữ, đến nỗi nước văng ra bên ngoài. Cô lắc đầu đến bên mở nắp nồi, bỏ nguyên liệu bên cạnh vào, hạ gas, dùng muỗng khuấy đều. Anh Ukyo không phải vì quá lo cho việc chuẩn bị đồ đạc nên vứt bếp ở đây chứ?

Đưa mắt nhìn căn bếp. Hôm nay cô phải nấu bữa sáng rồi!

Nói là làm, công việc nấu đồ ăn sáng không phải xa lạ với cô. Từ nhỏ đã biết làm, chỉ vì công việc quá bận rộn, lớn lên dường như cô không đụng vào việc bếp núc nữa. Vì thế tay chân có chút vụng về, nhưng được vài phút theo thói quen, công việc lại thành thạo như trước. Hôm nay Ukyo định nấu cháo hầm xương sao? Bên trước mặt chỉ toàn là nồi cháo cùng các miếng sườn, đến thịt, cùng các nguyên liệu khác, bên cạnh còn có một nồi cá.

Gia đình này khó chiều về khẩu vị thật!

Loay hoay trong vòng vài phút, món ăn cũng hoàn thành. Tiếng bước chân dồn dập từ trên lầu xuống, một bóng trắng lướt qua cô đứng bên bếp.

Meyami nhìn rồi lại tiếp tục công việc dọn bát đĩa của mình.

“Xin lỗi anh quên mất. Là do em nấu sao?”

“Người trong nhà thôi ạ. Vâng, không ngon đừng mắng em làm hỏng buổi sáng của các anh đấy!”

Meyami cười, rồi đi vòng qua anh mang từng bát mút cháo. Ukyo ngăn người nhìn cô, khi bắt gặp ánh mắt của cô thì quay sang nơi khác. Được vài giây lại luống cuống giúp cô dọn bàn.

“Nha~ Meya-chan hôm nay vào bếp”

Không quay lại cũng biết là ai, giọng nam tính nhưng lại mang theo điệu đùa bỡn còn ai khác là Kaname-anh trai thứ 3 trong nhà. Cô bưng bát cháo dọn trên bàn, mỉm cười với anh.

Đội mọi người xuống nhà, mới ngồi vào ăn cơm. Họ nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên. Nhưng trái ngược với mục tiêu của họ, Meyami nên nói gì đây? Cô đâu phải người ngoài hành tinh, nếu cô cho giả đường hay giả muối vào nồi thì nói. Nhưng thực chất món này cô thường làm rồi, đừng nói cô không cho cũng xuất hiện khẩu vị kiểu kì quái đó đấy.

“Hồng bữa sáng của mọi người rồi sao?”

Đem thìa cháo bỏ vào miệng, mùi vị, hương vị. Có làm sao đâu? Ngược mắt lên nhìn người trước mặt, là Fuutan. Khẩu vị cô có vấn đề sao?

“Thế nào? Mimi?”

Louis cười đem thêm thìa cho vào miệng. CÔ nhìn anh khó hiểu, rồi lại liếc sang cặp mắt của mọi người. Dời mắt cầu cứu chị Chi. Nhưng bất lực rằng chị ấy lắc đầu. Hiện lên đúng “vài” chữ trong đầu cô hiện giờ: “Rồi xong! Bữa sáng này kết thúc và đem lại thêm mấy ngàn lần chán ghét của người trong nhà này”

“Em biết nấu ăn khi nào Mimi?”

“Hả?”

Meyami tròn mắt nhìn, chị Ema hỏi cô kiểu lạ vậy? Không phải lúc nhỏ, chị ấy quên rồi. KHI đó chỉ mới 6 7 tuổi thì ai còn nhớ.

“Lúc nhỏ, tới bây giờ Mimi chưa từng nấu ăn. Hôm nay là món ăn đầu tiên của em ấy làm”

“Vậy Meyami là thiên tài rồi. Ukyo không giúp đỡ gì sao?”

“Không lúc này em tìm hồ sơ trên phòng, đến khi em ấy dọn xong em mới ra”

“Chị út nấu cơm!” \_ Wataru mắt sáng rực tiếp tục ăn.

Trong nhà chắc chỉ có cậu bé là thể hiện bằng hành động nhiều nhất.

“...”

Meyami nhìn mọi người. Không phải chứ, chỉ là nồi cháo thôi mà. Có cần làm loạn lên như thế không? Cháo mà ai chẳng biết nấu, trẻ con cũng biết cho

thật nhiều nước, dù vô tri vô thức cũng biết bậc lửa. Dù trẻ con nhỏ xíu cũng hiểu khẩu vị chứ ( cái này sai rồi, trẻ con hiểu khẩu vị nhưng không biết làm khẩu vị mà)

“ Mọi người, thật ra em biết nấu ăn. Từ lúc nhỏ, tới bây giờ là tay chuyên rồi không phải mới lần đầu đâu. Ngược lại em không ngờ khẩu vị người trong nhà lại trùng với khẩu vị của em. Về phần nêm nếm em chỉ theo vị của mình mà thêm vào thôi!”

Meyami đầu đầu hoặc tuyển giải thích. Ánh mắt từ đó mới dăm xuống, riêng Ema vẫn mang ánh mắt nghi ngờ nhìn cô. Một số khác nhận ra “bóng đèn” của Ema soi nơi nào cũng bắt đầu sinh nghi.

Cô không biết làm sao, đem tức ăn tống vào miệng nhanh cho hết rồi nhanh chóng nhảy lên phòng, với lý do : “ Em lên chuẩn bị cho lễ cưới”. Rồi chuẩn lẹ.

Hôm nay cũng là ngày cưới của chị Lily, đám cưới của papa không thể không có mặt, đám cưới của chị Lily lại hứa từ trước. Phải làm sao đây? Gởi lời cho đồng nghiệp mang qua? Chị Lily có giận không?

“Tiiiiing ..... Tiiiiing .....”

Điện thoại báo tin nhắn, là chị Lily. Địa điểm tổ chức là ở nhà thờ. Khoan! Nhà thờ này cùng nơi của papa tổ chức. Cuối thư chị còn nói sẽ giữ đúng lời hứa cho cô làm phụ dâu. Hãy đến và sẽ có bất ngờ.

Chị ấy có trò hay để diễn sao?

Đùa, chị Lily có bao nhiêu trò mà diễn trong lễ trọng đại trong đời chứ? Điều bất ngờ ..... Đừng nói với cô là .....

Thay đồ xong xuống nhà cho Louis làm tóc. Mang đôi giày cao gót cùng chiếc váy đi tặng. Cô sắp ngất rồi, có ai nói cho cô biết tại sao mẹ lại đưa cô cái đôi guốc cao ngất này không? Chiều cao của cô nhớ không tệ đâu mà, mang nó đến cứ như đứng vượt đầu các anh, cũng hơi ngại. Nên len lén đổi đôi guốc thấp hơn, kiểu dáng giống hệt. Còn đôi guốc này?

Để sau này rảnh cô bán đấu giá. Với tiêu đề: “Vật phẩm tình thương của mama”

Mãi suy nghĩ miên man cô lại không biết có vài ánh mắt len lén nhìn cô rồi vội quay đi nơi khác.

Nhà thờ trung tâm thành phố là nơi được các cặp đôi chọn diễn ra lễ cưới. Không chỉ vì không gian đẹp, cách bài trí trang hoàng. Nhà thờ còn có những vị sơ đáng kính cần chăm sóc khách mời. Những căn phòng được bố trí gọn gang, rộng rãi đủ thoáng mát và nơi để cô dâu và chú rể chuẩn bị trước khi mở tiệc.

Đi trên đường hành lang, tiếng guốc vang nện lên sàn vang lên tiếng cộc cộc. Mặt sàn sáng bóng. Cô vì nói chuyện à không “xay cháo” với cô dâu Lily nên giờ mới đến gặp papa mama. Không ngờ hai cặp này lại tổ chức đám cưới đôi. Chị Lily là em kết nghĩa của di Miwa-san nên cả hai quyết định không ai biết. Họ nói để mọi người bất ngờ. Ngược lại ai bất ngờ thì bất ngờ, riêng cô thì ngã ngựa.

Hai người này tuy húng quá trời.

“Papa, mama”

“Nha~ Nha~ xem ai đến kìa. Ema vừa mới ra ngoài con có nhìn thấy không?”

Di Miwa-san niềm nở chạy đến ôm cô. Rồi lại lấy tay bẹo má cô. Đã mấy năm rồi, má cô không thoát khỏi kiếp nạn này.

“ Mimi con phụ dâu của Lily sao?”

“ À dạ!”

“Này con cũng giầu cha mẹ đấy nhé!”

Papa cùng di hùa nhau chọc cô. Meyami tìm kế chuẩn tiếp. Má cô luôn bị bẹo, trên đầu luôn bị xoa, bên tai luôn nghe lời chọc đến đỏ mặt. Nói cô không chuẩn thành quý rồi. Hứa rồi, Meyami đến phòng Lily chuẩn bị cho công việc làm dâu phụ.

Trời! Cô có cái duyên nào đâu mà bất cô làm dâu phụ.

Ngước mặt lên trên muốn kêu cũng chẳng được. Lễ này cô bị gài bẫy.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 22: CHƯƠNG 22

Lễ cưới được tổ chức ngay sau đó. Và đương nhiên, Meyami bị xách đầu làm phụ dâu. Cô cười thật tươi nhưng thực chất tâm đang cố gắng gào thét. Có phải hay không các người bấy chưa đủ? Bộ trang phục, đúng hơn bộ váy của mama Miwa-san tặng là lễ phục cho “nàng dâu phụ”. Cô mặc sau đó mới được nhận quà.

Meyami bó tay.

Ngồi trên phòng nghỉ, mở chiếc túi quà của hai bà “mẹ” tặng cho. Một chiếc váy liền, áo cánh hở vai, trên eo còn đính các viên đá nhỏ như hìn thê bài sang lấp lánh. Chân váy là hình cánh hoa xòe. Đi kèm cới đôi guốc đen và cái lặc chân. Meyami nhìn hộp quà mà cười.

Đây mới đúng phong cách của cô

Rời khỏi phòng đợi. Meyami đã thay đổi bộ váy. Thật đừng đùa ai mặt váy cô dâu đi ăn tiệc chứ. Bộ mới may này còn thoải mái chán. Vừa bước ra khỏi phòng, cô gặp Chi, chị đang ngồi nói gì đó với Juli. Con sóc này lâu rồi không gặp nó còn trầm tĩnh hơn cô rất nhiều. Định bước chân đến lại có một bong người đến trước. Một nam tử tóc vàng, hồ ly đứng bên cạnh chị. Hai người nói chuyện gì đó rất vui. Meyami nhún vai, là người ngoài nữa rồi. Sao anh rề ngày càng cướp mất chị đi nhỉ? Mà tại sao chị ấy quên luôn đứa em này rồi?

Nói thế thực chất, trong tâm cô lại không một chút may mắn. Ema lấy chồng, papa sẽ không còn gượng ép mình sống trong nhà các anh nữa. SAU này muốn nhảy hay lặn gì cũng được. Cùng lắm là đi “bụi” không đề lão nhà lá cái tìm thấy mặt.

Đến đại sảnh, những trang phục xinh đẹp, bộ váy lộng lẫy. Tiếng nói cười rộn rã. Meyami chỉ đến đưa món ăn vào đĩa mình ngồi lại một góc thần thờ ăn. Mấy bữa rồi, xem phía Tompa rất yên lặng. Cô nhắn tin cho hần, hần nói tốt hoàn toàn.

Có quá chú quan không?

Vụ án sẽ kết thúc nhanh như thế? Kiểu này tâm cô không yên được. Hai người chỉ biết tìm những bằng chứng xảy ra mấy bữa trước, cô bị Tompa ngăn không chạm vào vụ án quá khứ nữa. CÔ cũng nghe theo, nhưng lại thấy không yên cho các vụ khác. Mặc dù đồng nghiệp đã nói tất cả các chứng cứ rất chắc chắn.

NHưng mà .....

“Mimi cậu sao lại ngồi đây. Đến lúc ném hoa rồi kìa!”

Fuutan đánh thức suy nghĩ của cô bằng cách lay nhẹ. Tay cậu kéo cô đi đứng bên các anh “Mimi cậu không muốn thử nhận hoa sao?”

“Đương nhiên là muốn”

Cô cười méo sệch. Cô có thể nói không muốn sao? LÀM người ta bảo cô gây ấn tượng cho idol hiện nay sao? Nên biết đến đây cũng kém là những fan cuồng của Idol Sakurakun. Thờ ra, đưa mắt nhìn xung quanh khắp nơi. Lực tay ném của chị Lily cô biết, không chắc bó hoa trên tay chị ấy sẽ nhảy được vào tay cô. Nhưng đề phòng vẫn tốt hơn. Ngược lại, đúng lúc tìm chỗ nấp, nếu hoa mà bay về phía cô lo chạy, né. Nếu không bó hoa kia không tới cô sẽ hôn gót giày người ta. Nhìn và nhìn.

Cuối cùng quyết định đến đứng đầu hàng.

Tại sao? Cô có chỗ để chạy, ngược lại bó hoa có lực ném cong, cong quá cao thì sẽ là hàng thứ hai không phải cô. Nếu thẳng đứng? CÔ xong chứ sao, nhưng chắc chị Lily chưa có sức mạnh kiểu đó đâu nhỉ. Cũng là hàng ít được nhận hoa nhất.

Tại sao cô lại sợ bó hoa đó đến như vậy?

Meyami âm thầm nhún vai. Cô không muốn bị đem ra làm trò cho cặp sinh đôi Tsubaki cùng Azasu kia hàng ngày.

“1.....2.....3.....”

“.....Bốp ..... bốp ..... bốp.....”

Meyami nhìn bó hoa trên tay đứng hình, liếc mắt nhìn chị Lily, bà lão còn dám nháy mắt với cô. Tìm mọi cách, căn cứ vào kích thước... Kiểm chế cảm xúc muốn kéo cổ áo của bà già tính kế mình. Nở nụ cười méo sệch, phía sau không ngừng vang lên tiếng trêu của ai kia. Meyami tiêu thật rồi.

“Nha ~ mama Miwa-san kìa”

Meyami ngay lập tức đổi chỗ. Câu chuyện này cô biết, đề phòng bà chị Lily nhưng không đề phòng mama, chị Ema sẽ nhận được hoa. Cô né sang gần các anh là được rồi. Nói là làm cô đứng gần nhất chỗ các anh. Quay mắt rung rung nhìn papa “con nhận được một bó, vậy con còn có thể đứng sao?” Tâm thực chất muốn gào thét papa lặc đầu đi ả!

Nhưng ngược lại papa mỉm cười gật đầu. Meyami cười theo, nhìn xuống tay. Cô muốn bóp nát bó này rồi. Thờ ra, nhit một nhit. Theo nhịp điệu mà đếm, Meyami chuẩn bị tăng tốc chạy trước khi bó hoa rời xuống. Cô bị ám ảnh rồi. Và mục đích phía sau lưng các anh trai.

“1.....2.....3.....”

“.....Bô.....”

“Á aaaaaa”

“Mimi ...”

“.....”

Tất cả mọi người có mặt nhìn cô như người ngoài hành tinh. Tiếp theo lại là một trận pháo tay. Meyami đứng hình tại chỗ, mắt liếc sang bó hoa của chị Lily rơi bên cạnh. Thực tâm cô muốn ngược lên trời hỏi có phải hay không hôm nay cô mang thứ gì hấp dẫn hoa như thế?

Sau được một buổi sáng tàn tạ. Meyami lếch về phòng, nhìn bó hoa trên bàn. Ai biết được lúc đó Ema nhìn nhăm cuồn non của hoa thành con sâu chứ. Lúc đó ma mà biết đám anh trai sợ bản né đường cho hoa “rời” đi còn cô lại lãnh đủ. Giờ thì sao đây, nói cô cười được mấy chồng?

Điền hết biết.

Giờ bụng đói, xuống nhà lại để đám người kia làm trò cười. Xong rồi. Lập tức tìm nhà trọ ở đi!

“Meyami, em không muốn ăn cơm sao? Xuống đi!”

“Vâng ...”

Biết sao giờ anh trai lên gọi. Muốn phản? RỒi đầu đấy.

XUống đến nhà, tất cả mọi người trong nhà có cả người khi cô gặp hồi sáng nói chuyện với Ema. Cúi người tỏ ý chào rồi ngồi lại trên bàn.

“Hình như em không thích những bó hoa đứng không Meyami?”

Iori nhìn cô , đem giọng nói rất nhẹ nhàng cho cô. Mắt cô bắt đầu sáng lên khi nghe câu sau. Ánh mắt trong suốt vui mừng “Em có thể tặng anh được chứ?”

Gật ngay đầu “chờ em chút” cô muốn tổng nó đi lắm luôn chứ. Chạy ngay lên phòng đem hai bó hoa đưa cho anh.

Lúc Meyami quay người lại không biết không khí trong phòng bếp bắt đầu có những tia điện. Mục đích chính là Iori, còn anh chỉ ngồi mỉm cười. Ema nhìn hành động khác lạ trong phòng không dám lên tiếng. Wataru im lặng nhìn bong chị út biến mất thờ dài rồi cúi người ăn

“ Iori em nhanh tay thật đấy!”

“ Cảm ơn đã quá khen!”

Tsubaki ngồi liếc sang Iori, vẫn giữ nguyên tình trạng anh nhún vai. Tia điện tiếp tục tăng cao. Mà người là mục đích của mọi nguyên nhân chỉ có ý nghĩ nhanh tổng vật thể lạ ra khỏi mình.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 23: ÁC MỘNG

Đã qua hai tuần.

Mọi chuyện đối với Meyami vẫn bình ổn như thế. Cô đang tích cực tìm nhà trọ ở. Trong ngày nghỉ cô cũng đã đi “thăm hỏi” nơi mình sống, nhưng thực chất các căn hộ không hợp với cô. Quá cao sang chỉ sợ cô nhanh bị để ý, nhưng quá tồi tàn (bằng chứng là căn phòng góc mái) hai bên đều là bốn bức tường che kính, mùa đông cửa không cánh gió lùa vào như một hầm băng. Ngược lại mùa hè nó như một lò sưởi giữa trời. Meyami lập tức chạy lấy người. Chọn cách ở chung với mọi người sinh nữ khác, nhưng khi mới bước vào phòng.

Ê chề!

Các loại đồ ăn vứt lung tung, đủ mọi nơi. Xa xa còn có chiếc tất đặt trên nôi. Vòng qua cửa bếp, cô còn ngửi thấy mùi hôi thối từ la bô rửa bát. Trước khi xuất hiện đến cổng phòng, cô còn nghe tiếng cãi vã về việc gì đó ở nhà vệ sinh của phòng.

Thực chất như một cái chuông heo!

Mặc dù trong phòng có đầy đủ ba cô gái, ăn mặc rất xinh đẹp, gọn gang. Nhưng phòng, để ngổn ngan nội y khắp sàn nhà. Meyami cùng không muốn cho lắm.

Cuối cùng tìm được căn nhà lại là một căn nhà ma. Chuyện này thì không sao, nhưng khi nào đến ở thì cô chưa biết. Tiền thuê đã xong, chỉ chờ đến khi dọn dọn dẹp và chuyển sang.

Vì nơi ở cũng khiến cô lăm nhúc đầu!!

Papa Rintarou sau khi được cô giải thích vấn đề công việc. Ông cũng đồng ý, nhưng mặc khác khi xong vụ án nhất thiết cô phải trở về nhà các anh hoặc nếu ngại hãy trở về nhà cũ của ba cha còn khi trước ở. Meyami chấp nhận, nhưng vụ án này chỉ sợ xong rồi sẽ có vụ án khác. Những vụ án tiếp theo sẽ không chắc cô không đối đầu với anh lần nữa. Vì thế tốt nhất về nhà mình, nhưng ở nơi nhà cũ hình như nghe nói đã trong dự án hủy hoại. Sau này không biết làm sao.

“Meyami cậu ổn chứ?”

“Ngươi thần thê suốt cả buổi rồi. Có chuyện gì sao?”

Hôm nay là ngày trực của cô và Tohru, vì thế như thường lệ. Hai người đứng hơn là nhờ Tohru cô lại có thêm hai người giúp việc. Tuy hơi phiền phức khi họ làm cả trường âm i vì tội cãi vạ.

Cả hai tuần nay, cả lớp ngay cả thầy cô cũng nhận thấy có điều khác lạ ở Meyami. Khi hết giờ trên trường cô lại biến mất, rất khó để mọi người tò mò. Các thầy cô giáo nghĩ là do các vụ trên tòa, nên chỉ đến gần an ủi vài câu rồi tiếp tục công việc giảng bài của mình. Hôm nay cũng như thế, tình cảnh này khiến cho người quan tâm cô thấy lo lắng.

“Meyami, cậu bị sao không? Hay hôm nay về nhà mình ăn tối chứ?”

Yuki nhận thấy sự khác lạ, đưa ra ý kiến. Cô đã nói nếu có dịp tới cô sẽ không chối từ chẳng phải sao?

“Meyami ngươi đã hứa gì nhớ không?”

Kyo biết cô mở miệng từ chối, ngay lập tức chặn họng.

Meyami biết nói gì, chỉ lo gật đầu rồi làm cho xong chuyện. Ra khỏi trường ba người nhằm tính luôn cả cô là bốn người trở về nhà Yuki ăn tối. Meyami nhận tin cho chị Chi thông báo hôm nay về nhà muộn. Chị cũng dặn dò một chút rồi chúc cô đi chơi với bạn vui vẻ.

“Tohru bạn không đi làm sao? Hay là ....”

“Đương nhiên có nhưng hôm nay là ngày nghỉ phép của mình”

Tohru biết cô định từ chối liền ngăn lại. Thực chất hôm nay cô cũng không có làm. Giờ làm của cô không phải hôm nay. Mà mấy ngày trước cô được giám đốc công ty cho nghỉ phép vì công việc cô làm hàng ngày rất tốt. Tohru đang phân vân không biết chuyện này có sự nhún tay của Yuki không?

Meyami đành im lặng. Xem ra hôm nay muốn trốn cũng chẳng được. Trên đường đi, ba người luôn là trung tâm chú ý của mọi người nhất là nhữg cô gái. Nam sinh như Yuki rất hiếm, trên người luôn tỏa ra hào quang ấm áp để mọi cô gái dựa vào. Bên cạnh Kyo như một vị thần nóng nảy nhưng lại tính nóng nảy rất đáng yêu. Sau những cuộc “đối thoại” giữa hai người, Kyo bị Yuki luôn chọc vào điểm mấu chốt làm cậu đỏ mặt. Chính thế nên sức hấp dẫn càng mạnh hơn. Bên cạnh lại có giọng nói nhẹ nhàng, 99 % là dịu dàng. Có thể nói là kẻ nữa cần người tâm lạnh.

Bên cạnh hai vị thần là một nữ sinh tuy không xinh nhưng cô có đủ phần đáng yêu và quyến rũ. Nụ cười trên môi như tỏa nắng, tiếng nói dịu dàng yền chuyển. Luôn là trung tâm của mọi cuộc đối thoại vui vẻ. Cùng lúc là những ánh mắt ghen tị của những cô gái.

Meyami lù lù đi phía sau ba người, cô không muốn nổi bật. Lấp mình vào bóng tối dường như là hình thức cô đã rất quen. Bạn bè? Trước kia cô không có bây giờ cũng không. Trước kia có Nanami, nhưng chỉ gặp trong hè, trước kia có cậu bé bí ẩn nhưng giờ lại không còn liên lạc, trước kia có chị Chi nhưng sắp tới chị sẽ theo chồng, Trước kia có Tohru nhưng sao hiện tại cô thấy bạn ấy đã có người quan trọng hơn bạn bè.

Cuộc sống luôn cô đơn như thế!

Meyami không phải loài người bình thường

“Riiiiing ..... riiiiing. ....”

Tiếng chuông điện thoại. Là Tompa, có chuyện gì sao? Nhắc máy, bên đầu dây kia là giọng quen thuộc nhưng có phần rất hốt hoảng, cùng thờ dốt. Chờ đến khi bên kia bình tĩnh thì cô cũng đã không bình tĩnh được nữa. Nhấn lại vài lời cho ba người bạn, Meyami vụt chạy đi.

Mặt cô bắt đầu tái, đầu cô trống rỗng, còn ong ong tiếng chuông như tiếng đèn thờ bỏ hoang. Trong điện thoại Tompa nói nhân chủ của hai người đã bị giết hại. Nhanh đến đó. Chiếc xe Tompa chờ cô ở ngã tư, hai người chạy như bay trên đường đất nhựa. Đến một khu chung cư tồi tàn. Sau các vụ scandal của nhân chủ, cô ta đã chuyển đến đây. Nhưng chuyện là cô ta mới chuyển đến đây chưa đầy một ngày. Ác nhân nào đã rat ay như thế?

Bước vào hiện trường, cảnh sát đã phong tỏa vụ án lại, những chuyên viên kiểm tra và lấy bằng chứng từ từ thì. Tompa đưa thẻ chứng nhận, ngay lập tức cảnh sát cho hai người bước vào. Một vũng máu, đã đông cứng. Trên cơ thể thân chủ để trần từ cổ đến ngực, bụng bị vật nhọn vạch ra. Bước vào phòng, chiếc xác được sắp xếp ngay ngắn. Chứng tỏ chỉ mới tới, nhưng lạ ở những bộ quần áo bị vun vãi ra đất. Chuyện gì đã xảy ra? Bước sang phòng bếp, tất cả các loại dao, tất cả đều đủ chỉ trừ một con dao thái trung bình.

Định xoay người rời đi, nhưng lại có một thanh niên lớn hơn cô vài ba tuổi. Meyami nhìn anh rồi lại đánh giá. Có chuyện gì đó, nam sinh bình thường không cho phép đến nơi này. Anh ta đứng nhìn mấy sau đó lại liếc qua cô, ánh mắt sâu thẳm. Meyami hơi chần người, con người này??? Có thể là mất âm dương.

Bỏ chuyện đó sang một bên xem xét phòng ốc một chút cô xuống lầu nhìn chăm chăm vào cái xác nhân chủ. Bị rạch bụng. Đã chết, tất cả bằng chứng hai người đã sử dụng chuẩn bị cho vụ ra tòa sắp tới như vô dụng. Lão già kia tiếp tục nằm ngoài vòng pháp luật.

“Meyami, anh nghĩ trong thời gian này em nên về nghỉ”

Nhìn một số cảnh sát đã bị điều động đi hết do một cậu nam sinh kì lạ. Tompa quay sang mới phát hiện sắc mặt cô không tốt. ANh nghĩ nên đưa cô về nhà. Vì bây giờ không chắc cô đang rất bình tĩnh.

“Tompa anh còn những tấm hình những vụ án trước không? Cho em mượn được không?”

“Còn, nhưng em định làm gì? Đây về nghỉ đi!”

“Tompa anh có đem chứng không?”

“Anh bỏ chúng ở nhà. Nếu muốn thì anh sẽ chuyển cho em vào ngày mai, hôm nay đã quá khuya rồi!”

Meyami vâng dạ rồi xoay người về xe. Tompa đưa cô về nhà. Trên đường đi dường như không khí trong xe rất yên lặng. Tompa không biết nói gì an ủi cô. Meyami lại luôn cười lạnh trong lòng. Đúng như cô dự đoán không có chuyện gì dễ dàng như thế. Trận ra tòa này hai người thua chắc. Nếu không có bằng chứng tốt hơn nữa. Cô nên moi móc quá khứ sao? Tại sao nhân chủ cô mới gặp tuần trước còn lạnh lùng bây giờ trở thành cái xác không hồn? Tên ác nhân chọn tình cờ đến thế sao? Cô cần xác nhận tên kia trước đã.

Về đến nhà, trước khi rời khỏi xe. Tompa quay sang hỏi cô : “Còn muốn theo vụ án ấy thì anh cũng sẽ đồng hành cùng cô. Chúng ta vẫn là một đội!”

Meyami mỉm cười cảm ơn anh, rồi rời đi lên phòng mình. Tự nhốt trong phòng một tiếng đồng hồ, sau đó xuống nhà tắm rửa ăn cơm.

Cả buổi tối đó dù các thành viên trong nhà có nói chuyện vui, đùa giỡn nhưng cô lại im lặng. Nửa chữ cũng không phát, giống như một người câm, một bóng ma trong nhà. Ăn đủ lại lên phòng, tiếp tục lấy các tài liệu về nhân chủ đã chết. Ngay cả tài liệu về nhân chủ của đối phương. Cuối cùng xem cách cuộc tranh luận trên tòa của Ukyo. Nhận xét và đánh giá. Tất mản hình lục tìm tiếp các bước ảnh về scandal của lão nhân chủ Ukyo, các bước ảnh. Ngay cả vụ án của cha mẹ ruột khi nhỏ. Tiếp tục cố gắng nhớ lại nhìn về phía vụ tai nạn năm đó.

Đêm nay mới chính là con quỷ muốn giết người.

Bằng mọi cách mọi thủ đoạn, mục đích dù trời có sập vẫn là mục đích.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 24: CHƯƠNG 24

Hai tuần nữa lại trôi qua nhanh chóng.

Kể từ cái ngày nhân chủ bị hại chết. Meyami không bao giờ ngừng nghĩ tìm kiếm thông tin, bóc móc các vụ từ rất xa khi đã mất hết nhân chứng. Cũng sau đó hai ngày, nhân chủ cô chết, cảnh sát đã bắt được tội nhân giết người. Thực chất tối đó Meyami đã gọi điện cho Tompa nhờ anh chuyển lời lại bên cảnh sát. Một số khác, Meyami đề cho người nam sinh khi cô gặp ở hiện trường là người giải. Cô vẫn chìm vào trong bong tối.

Sau hai tuần, thành viên trong nhà rất ít thấy mặt cô, bạn bè trên trường cũng thế. Dường như Meyami trở nên biệt tích. Về nhà cô không nói nửa chữ, ra đường Meyami lại đi xe riêng của công ty, đến các vụ án khác mà lão nhân chủ Ukyo che dấu. Trong hai tuần cũng đủ cho cô biết lão ta che dấu không những một chuyện. Đến việc đụng chạm với các fan hay đến các nghệ sĩ tên tuổi khác cũng không hề nhẹ. Tompa nhìn đồng nghiệp xem như đưa em mình như người mất hồn vắt kiệt sức mình vì công việc, anh không thể ngăn được. Trong lòng lại dấy lên sự áy náy, anh đành ở bên cạnh, giúp cô xem lại các chi tiết nhỏ nhặt cho vụ ra tòa tiếp theo.

Lúc này, nếu Tompa đang vùi đầu vào công việc, thì Meyami đang lấy của công để đi làm việc riêng cho mình. Ngồi trên chiếc ô tô đời mới mui trần, dạng thể thao với tốc độ nhanh nhất, cô chạy như bay đến ngôi nhà mà mình đã đặt cọc. Hôm nay cũng là ngày công nhân vệ sinh đến dọn dẹp giúp

ngôi nhà. Cùng các đồ đạc cô phải chuyển đi dần. Nhưng không may một tuần trước các nhân viên lại đến sớm hơn. Bây giờ Meyami chỉ có việc đến thăm nhà và chuyển sang ở. Vào sáng nay, cô nhận được điện thoại của bà chủ nhà rằng khu nhà cô đang ở đã bị sập đất, lỗ vùng dưới chân nhà. Dường như không có khả năng hồi phục.

Meyami bắt đầu điên tiết, không thể nghĩ công việc đang bù đầu, cái ngôi nhà cô ứng ý lại xảy ra chuyện. Đến nơi Meyami chỉ thấy một đống đồ nát còn đồ đạc của cô lại được chuyển luôn ra ngoài.

Cái quái gì đây?

Thực chất không phải là đồ đạc mình đã ở bên ngoài mà là hai cái bóng lưng rất quen thuộc đứng đối diện với cô. Một người tóc tím một người tóc cam, còn một người nữa với bộ kimono màu xám tro đứng trước cửa nhà à nhầm trước đống đồ nát trầm trồ gì đó.

“ Là cháu, thật cháu đến rồi!”

Bà lão nhà trọ chú ý đến cô gọi lớn rồi đi lại. Trông bà có vẻ rất áy náy. Cùng lúc ba người kia cũng xoay người nhìn về phía cô.

“Meyami? Sao cậu lại ở đây? Cậu thuê ngôi nhà này?”

“Meyami, cái đồ xui xẻo, xem ra người không có nhà ở a~”

“Ồ một cô bé, anh không ngờ em dám thuê căn nhà mà này đây. Cứ nghĩ người ở nhà trọ sẽ là một người cao to lực lưỡng ...bla ....bla ....”

Meyami đứng một bên mà đỏ mặt hồi hộp. Cái tình huống quái gở gì đây? Đi thuê nhà cũng gặp lại ôn thần như Kyo, gặp được máu chó rắc rối như Yuki. Xem ra những ngày tháng sau ở ngôi trường sẽ không được yên a~. Nhìn xem nếu cô không gia nhập vào hội fan của Kyo không biết chừng tới giờ cô nhanh chóng không còn thấy.

Liếc sang ngôi nhà, cùng đồ đạc được sắp đặt gọn gàng. Bây giờ cô phải làm sao đây? Ngày ra tòa cũng sắp tới, lại đi tìm nhà sẽ không kịp mắt, hay là về lại nhà cũ nhỉ? Papa có chuyện cũng chẳng về, Mama cũng về nhà các anh. Về đó là tốt nhất, nhưng nơi bị huy hoạch kia chỉ còn hai ngày nữa. Mọi người ở đó cũng đã dọn đi hết. Phải làm sao bây giờ...

“Xe của cậu sao Meyami? Cậu chưa đủ tuổi lái xe đâu”

Yuki đưa mắt nhìn về phía xa. Cái xe khá to với đường đất nhỏ, nên Meyami cũng đã dựng xe ở nơi khuất bóng cây, không ngờ cậu ta lại tinh mắt đến thế. Kyo nhìn đến cũng trầm trồ, nhưng lại liếc xéo cô tại sao lại dám đi xe ô tô trong khi cảnh sát không phát hiện. Cô đứng yên chỉ biết lắc đầu gật đầu theo câu hỏi của họ, nói được gì sao? Nhanh chóng tìm nhà nữa, cô phải đi ngay còn cả đồng tài liệu cô muốn quay về làm gấp. Trong thời gian qua chỉ biết làm và làm. Cô sắp kiệt sức thật sự, sắp đến cô lại đánh một cú sốc cho gia đình Asahina, chuẩn bị cho tinh thần của ánh mắt ghê lạnh.

Cô không còn thời gian nữa rồi!

“ Xin lỗi, nhưng ngôi nhà đã bị sập lở như thế, chỉ sợ không ở được. Cháu còn thời gian đến tìm nhà khác không?”

Bà lão thuê nhà cũng là một người hiền lành, sau khi trò chuyện cô mới biết bà cũng thuộc tộc Sohma chính thế nên hôm nay mới có mặt với hai người nổi tiếng của trường này. Bà bàn về chuyện thuê nhà của cô, rồi đưa tiền lại cho cô.

“Meyami hay nếu cậu không kịp thời gian thì đến nhà mình ở đi. Còn có cả Tohru nữa đây.”

“ Cái gì? À mà thôi người tới làm người hầu cho bốn thiếu gia thì tốt chứ sao!”

Yuki ngó ý, trong khi đó Kyo phẫn bực, sau đó lại xem cô như người hầu. Hai người lại nổi lên tranh cãi. Đứng mềo với chuột mà. Meyami ngồi một bên suy rồi tính. Vẫn là tốt hơn khi đến tìm một căn nhà khác, như thế tiền thuê nhà chắc cũng chẳng cần lấy lại, có nhà trước mắt còn có Tohru ở cùng sẽ không sao rồi.

“ Bà ơi cháu sẽ thuê một căn phòng của họ Sohma tại nhà của anh Shigure Sohma vì thế tiền nhà cháu không lấy lại đâu ạ.”

“Như thế thì sẽ không ổn cho lắm! Hay như thế này ta đưa luôn cho Shigure, dù gì cậu ấy cũng là chủ nhà”

“ Vâng tùy ý bà ạ”

Cuộc đối thoại kết thúc ở đó, thay vì thuê ngôi nhà mà , Meyami thuê một căn phòng ở nhà Sohma ở cùng đám người nhân vật chính trong truyện “Hóa giải lời nguyền”. Yuki cùng anh họ mình\_ Shigure Sohma ngó ý sẽ giúp cô chuyển hết đồ đạc lên nhà, Kyo có việc đứng chờ cô lấy đồ sau đó cùng dẫn cô về nhà trọ mình. Xong công việc Meyami trở lại nhà sắp xếp đồ đạc.

Được nửa tiếng đồng hồ đi xe.

Ngôi nhà Asahino khá yên tĩnh, có lẽ hôm nay là cuối tuần không ai ở nhà. Chắc đã cùng Ema chạy đi chơi. Cô đã nhắn cho chị ấy hôm nay cô sẽ chuyển đi. Papa cũng đã nhắc về chuyện này nên các thành viên trong nhà không có ý phản đối. Ema gần sắp thi đại học, cô viết lại một lá thư cùng gửi lại một món quà cho chị. Ngôi nhà khá yên ắng, nhìn lại ngôi nhà rồi rời đi. Tuy thời gian không lâu nhưng cũng đủ cô biết được tình thương của một gia đình và cảm nhận được tình thương của anh chị em trong nhà. Ngày đó rất vui khi mở party trên sân thượng. Có lẽ khi đó họ khiến cô giảm đi bớt rào

cản về họ. Cũng có thể họ khiến cô mở lòng mình hơn. Nhất là Ema sau này phải sống tốt. Chỉ sợ không biết sẽ quay lại ngôi nhà này nữa không.

Ra ngoài xe, đem xách đồ bỏ lên cốp sau. Mắt chợt chạm vào sấp tài liệu trên hộc. Mấy ngày qua, ngoài việc tìm kiếm về vụ án cô còn không ngừng tìm hiểu về bằng chứng về cái chết cha mẹ ruột. Thật bất ngờ! Khi càng đi sâu vào thì Meyami lại càng cảm giác được cái chết của ba mẹ cô là có ý do ai đó sắp đặt.

Mọi chuyện càng xoáy mạnh vào bóng tối.

Meyami sắp bị mù đường rồi! Tra chìa khóa vào ổ, đạp gas đưa xe chuyển bánh. Hướng đi cô khi ánh mắt trời bắt đầu lên cao\_ đứng bóng.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 25: KYO CÒN CÓ MẶT KHÁC

Căn nhà yên tĩnh sau khi chiếc xe nhanh chóng rời đi. Meyami thật sự không biết trong nhà thật sự còn có sự có mặt của một người. Từ khi cô bước vào nhà và trở ra. Ánh mắt kia vẫn không rời cô nữa bước, sau khi chiếc xe khuất sau dãy nhà cao tầng. Từ trên lầu, trước cửa phòng khách, chiếc rèm trắng bị kéo ra, nam nhân mặt áo sơ mi trắng kẻ sọc bỏ gọn trong quần tây trắng, đôi mắt phượng khẽ nheo. Động trên mặt là nỗi buồn sâu thẳm. Anh nghĩ gì không ai biết, sau được một lát anh lại kéo rèm lại, để mặt cho gió thổi vào màng rèm. Anh yên lặng đứng rất lâu sau đó.

Đến khu rừng cũ.

Meyami một tay “được” xách đồ, một tay nghe “được” toàn là những câu phàn nàn của con mèo nào kia. Đi được một lúc, tai cô sắp lìa ra khỏi đầu, cuối cùng cô mới được yên tĩnh. Thật cực hình! Nhớ lúc ở nhà, dù sao cô cũng trốn trong phòng tránh gặp mặt các anh trai, lại còn tạo điều kiện thêm cho chị Ema nên một ở phòng hai chạy luôn ra ngoài “đạo chơi” thời gian đâu biết được tính cách nào của anh nào nói nhiều như tên Kyo này.

Nghĩ về Kyo kẻ ra cũng rất lạ, cô thực chất khi đến thế giới lại sinh ra vào năm con mèo, nhưng tại sao lại cùng lớp với Tohru? Chẳng phải cậu ấy tuổi con chó sao? Có thắc mắc nhưng rồi cũng chẳng hỏi, vì thế giới cô đang sống đây Tohru thực sự tuổi mèo và Yuki và Kyo giống thế. Nếu nói về phong tục Nhật thì con mèo không có trong 12 con giáp, vậy có nghĩa Meyami cũng thuộc con thỏ.

“Meyami này ....”

Đang đi, cô chìm trong suy nghĩ của mình không nghĩ Kyo đã dùng chất giọng phàn nàn từ khi nào. Tiếng cậu nói làm cô giật mình, chỉ quay sang : “À ..ờ” rồi lắng nghe cậu nói. Nhưng cậu ta hình như không muốn nói hoặc là lừa cô, vì câu nói của cậu ta cứ lặp lững mãi, không nói hết câu. Khi cậu định mở miệng thì cũng đến nhà. Trước cửa nhà Tohru vui vẻ đón cô cùng phụ xách đồ giúp hộ. Meyami sắp xếp đồ đạc được một lúc trời cũng sắp tối. Vì căn phòng cô ở cùng với Tohru nên đồ đạc cô đưa ra cũng chẳng nhiều. Sau vụ án, Meyami sẽ tiếp tục tìm nhà mới để ở. Mua đứt một ngôi nhà sau này ở luôn, an thân được rồi mới tính tới chuyện đại học Âm Nhạc. Cô vẫn không thể quên được lời hứa của cô với chị Meguri, chị ấy đã đặt hết tất cả vào cô. Ngược lại chính cô lại không thể hiểu được ước mơ của mình. Vậy thì hãy đi trên ước mơ cô đã chọn từ hai kiếp trước. Không phải là trả thù, chỉ là muốn thấy lại được nụ cười của mọi người khi nhìn thấy cô. Dù sau này có kết quả ra sao cô vẫn chấp nhận.

“Mimi, này xuống nhà ăn cơm nào!”

Tohru từ nhà dưới gọi vọng lên. Meyami giật mình, đứng phắt dậy, chạy ra ngoài. Bữa cơm Tohru nấu không như anh hai Ukyo, có phần cầu thả hơn, mùi vị cũng không giống như anh. Dù sao vẫn là Tohru đứng đầu bếp, khẩu vị Meyami thì không kén chọn, chỉ có chút thay đổi khác làm thích ứng không kịp thôi.

Ban đêm.

Meyami không ngủ được nhìn ra ngoài trời, bầu trời về đêm trên núi rất đẹp. Từ phòng có thể nhìn thấy toàn cảnh vật, nhất là những ngôi sao nhỏ ngoài kia. Rất sáng và đẹp. Cô lại nhớ lúc nhỏ ở nội cùng đàn cùng hát với Nanami, rồi với cả chị Ema, cùng cậu bé bí mật ... Cô đã quên cậu ấy rồi, ngay cả hình dạng cậu ta cô chỉ còn nhớ lơ mờ.

Nhẹ cười, lắc đầu, đưa tay lên xoa mi tâm. Có thể là rất lâu rồi cô không còn cái tuổi thơ vui vẻ kia nữa. Hoặc cũng có thể cô là kẻ dối trá, tự dối mình rằng mình có tuổi thơ vui vẻ, trong khi cái ngây thơ cùng tuổi cười kia đều là giả tạo. Tự dối người gạt mình mà thôi.

“Riiiiing .....riiiiiing ....”

Tiếng điện thoại rung, Meyami nhắc mấy thì là số chị Lily. Chị ấy còn ở khách sạn hai vợ chồng chị đi trăng mật mà.Sao đêm thế này lại gọi cho cô?

“Chị Lily! Em đây ạ, giận chồng gọi em chửi để buồn sao?”

“Con bé này muốn chết à?! Không đùa nữa, anh chị đang hưởng năm trăng mật”



“Năm trăng mặt?”

“Ừm! Vui không?!”

“Chị hai à, tối rồi còn đùa. Nói đi chị gọi chuyện gì?”

“Này lâu lâu không gặp ăn ngày một lạnh đấy. Được rồi, chị quên nhắc em về chuyện này. Thực ra khi lúc trước chị đã kí hợp đồng với công ty game lồng tiếng, họ chấp nhận chọn em làm nhân vật nữ lồng tiếng cho game, nhưng công việc em tạm dừng cùng những công việc khác chị quên bèn đi. Ngày mai là ngày thử giọng, và nhận kịch bản. Em nhớ đến. Xin lỗi chị quên mất!”

Meyami cười, đi trăng mặt lại nhớ đến đưa em gái này như thế. Chị Lily khổ rồi, cô : “không có gì ạ. Hai anh chị vui vẻ. Em cũng ngủ đây. Ngày mai em sẽ đi, chị ngủ ngon!”. Tiếng điện thoại đầu dây kia e dè tắc máy. Meyami không nói nhìn màn hình điện thoại rồi tắt máy. Mắt vẫn nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Ngày mai cô còn chuyện phải làm, nhưng có nằm xuống cũng chẳng chợp mắt được, nghĩ rồi cô quyết định đi dạo một chút.

Rời khỏi nhà, đi dạo vòng quanh trong rừng, đêm thế này anh Shigure vẫn ngồi trong phòng viết truyện. Anh nói phải làm gấp cho nhà xuất bản, Meyami chào anh, nghe anh dặn một chút về các khu vực dễ sặc lờ rồi ra ngoài. Ban đêm dạo trong rừng cũng là một cái thú vui, gió se lạnh, mang theo nhưng hơi sương như những hồn ma quanh quẩn bên cạnh người, tiếng xào xạc của lá cây, rồi lại tiếng côn trùng kêu râm ran. Nghe rất vui tai, trầm mình vào thế giới của cảnh đêm. Tự nhiên Meyami thấy lòng mình có thể thả lỏng. Yên tĩnh đến là thường. Tiếng bước chân sần sật trên nền đất, tiếng sỏi cùng tiếng róc rách bên khe suối nhỏ. Cô đi dạo một vòng rừng rồi lại dừng lại trước đám vườn nhỏ ở bãi đất trống. Ánh trăng le lói chiếu xuống những cọng hành xanh mơn mớn xinh đẹp, còn đọng sương lấp lánh. Rất đáng yêu.

“Meoooo .....Meoooooooooooo.....”

Tiếng mèo kêu ở đâu đó gần đây. Cô cảnh giác nhìn quanh, trong bụi tối, có thứ gì đó động đậy, sau một lúc một bóng đen vọt ra nhảy lên lưng cô. Bất ngờ cô lui về phía sau hút ngay khủy tay vào phần bụng nó, khiến nó ngã lăn ra đất. Khi bình tĩnh, cô mới phát hiện đó là con mèo đen lúc trước cô mang nó về. Lúc đó khi được hai ba ngày nó đi mất rồi mà. Khi cô chuyển đến đây làm sao nó biết được? Ngồi xuống vuốt ve mèo, rồi thì thầm xin lỗi, ôm nó vào lòng. Tiếng bước chân người đi từ phía sau ra, trong bóng đêm. Meyami nấp mờ nhận ra được người nào đó rất quen. Giống như .... Kyo sao? Cậu ta cũng đi dạo đêm? Đánh chết cô cũng chẳng tin. Vậy cậu ta làm gì nơi này, cô e dè đứng dậy thả mèo đen xuống đất. Nhìn cậu, Kyo sau ra khỏi bụi rậm nhận ra cô. Ánh mắt cậu thoáng bất ngờ rồi mỉm cười đến gần cô.

“Người lại ở nơi này? NGủ không được khi chỗ lạ?”

Cô cười, thả bớt cảnh giác xuống. Trả lời vì muốn đi dạo. Kyo rủ cô cùng về, cô đồng ý. Đường đêm rất yên tĩnh, hai người vẫn im lặng theo lối mòn về nhà, tiếng bước chân chạm vào cát nghe rất buồn tẻ.

“Ừm, Meyami này, người có từng..... thích một ai chưa?”

Nói xong Kyo như đỏ lên quay nơi khác. Cô nhìn hành động rồi chỉ cười, gì đây? Nhờ cô làm cầu nối cậu ta với Tohru sao?

“Chưa ... oa cậu thích bạn gái rồi sao?”

“L-Làm .....có .....làm gì có! Vế vắn. Nhưng Meyami này, nếu như muốn tặng quà cho người mình thích thì thế nào?”

“Ừm cái này .... Tôi cũng chưa biết, nhưng nếu là mình, chắc chắn sẽ đặt ra những câu hỏi đại loại như “bạn thích gấu bông sao?” hay là “bạn thích mèo không?” rồi gắn tên câu nói ấy vào tên cô gái cậu thích đằng sau. Có rất nhiều cách khác, như để ý lời nói hằng ngày, hoặc hành động vô ý hay thói quen xấu mà bạn ấy không biết.”

“Ừm ...”

“Không hiểu đúng không? Như thế này nhé, người cậu thích có thể dễ sai sót trong lời nói cái gì đó lặp đi lặp lại nhiều lần, hoặc như người cậu thích nói dối thì mắt láo liên, môi mím chặt, hoặc muốn nói gì đó nhưng lại không nói thì có hành động khác như môi mở nhưng lại nuốt vào cổ, mắt nhìn cậu rồi lại cúi gầm mặt làm việc của mình. Đó mới là mấu chốt lấy lòng người bạn thích!”

Kyo nhìn cô rồi im lặng, lát sau cậu lại đổi đề tài về học võ. Cậu tỏ ra rất sôi nổi về ước mơ của mình, trên đường về tiếng cười nói lúc nào cũng vang lên. Khiến khu rừng yên tĩnh cũng không còn buồn tẻ, đến nhà Meyami tạm biệt rồi về phòng mình tắm lại rồi lên giường ngủ.

Giấc ngủ ngon lành, một giấc ngủ không còn ác mộng.

Nhưng không chắc vào những tương lai cô không gặp ác mộng của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 26: CHƯƠNG 26

Sáng đến, Meyami quen luôn với lịch tập thể dục của mình nên có nơi nào cô vẫn chạy xung quanh rừng để kiểm tra sức khỏe. Tối hôm qua nghe nói hôm nay Saki và Arisa đến nhà Sohma chơi. Cô lo tránh, đúng lúc có nhiệm vụ chị Lily giao nếu không sợ hôm nay không phải yên bình mà chuyển sang yên tĩnh.

Thật chất Tohru đã nói cho mọi người đều biết, cô chỉ nghe xong bỏ qua, đường nào trưa mới về. Bữa nay cuối tuần chẳng lẽ hai người kia chỉ lo tám không về nhà? Thật Meyami trốn là cách tốt nhất, lần quần ở đó không biết chừng sau này bị xóa kí ức nữa chết a~.

Một buổi chiều trôi qua

Meyami trên chiếc xe mình đi dạo thành phố, sẵn tiện quay lại nơi cha mẹ bị tai nạn đứng mà nhớ lại. Bằng chứng, cô cần bằng chứng, rồi tiếp tục đi dạo một vòng thành phố nữa. Nhìn ngắm những ngôi nhà chọc trời rồi đến những ngôi nhà bị giải tỏa, đứng trước cổng nhà mình, nhớ lại những kí ức xa thoi thơ ấu. Tự nhiên có tâm trạng muốn lái luôn xe về thăm phần mộ của ông bà. Nhớ cái mùi bánh mật ong rồi lại đến món bắp non luộc mềm, rồi lại đến đêm đom đóm nay khắp sân nhà. Nhớ đến những câu chuyện của bà. Có thể lúc đó cô là đứa trẻ mới 3 hay 6 tuổi, nhưng hồn cô là người trưởng thành, là hồn của hai kiếp đời người. Hiểu chân lý, sự đời. Cảm giác ấm áp khi nhỏ cũng không thể quên, bà thương cô, bà thương hai chị em. Cô lại rất nhớ con đường đất nhỏ, rồi cái miếu cũ. Nhớ đến papa, cũng lâu rồi papa không nhắn tin cho cô nữa. Papa Rintarou đang rất hạnh phúc, chị Ema đã có gia đình riêng. Và cuối cùng cũng chỉ có cô là kẻ ở ngoài thế giới này.

Meyami nhẹ lắc đầu rồi lái xe đi dạo một vòng nữa thành phố, mùa đông sắp đến rồi. Cũng sắp đến, ngày đổ của cha mẹ. Cô nên chuẩn bị đã.

“Riiiiiiiiing ..... riiiiiiiiing .....”

“Tohru có chuyện gì vậy?”

“Mimi về nhà đi, Saki cùng Arisa đến rồi, họ đang chờ cậu đấy. Về nhanh đi nào!”

“Ừm mình xin lỗi mình về ngay”

CÚp máy, thờ dài. Xem ra muốn trốn cũng chả được. Không có cô cũng có sao đâu chứ. Quay đầu xe lại, đưa xe chạy về nhà Sohma. Bỏ xe ở nhà dưới núi, rồi đi bộ lên nhà, đến nhà cũng là thấy hai người bạn ngồi nói chuyện vui vẻ với mọi người. Meyami vào nhà cúi người chào rồi ngồi xuống. Hai người bạn trách cô tại sao không nói họ khi cô chuyển đến nhà Sohma ở? Meyami chỉ cười rồi trả lời lý do về gia đình, hai người cũng chẳng hỏi nữa mà bắt đầu quay sang vận vẹo Tohru. Thực tâm, tự nhiên cô cảm thấy hai người Saki với Arisa đến nhà để xem mặt con rể có đối tốt với con gái mình là Tohru hay không. Thật là hai người kia giống bộ mẹ vợ quá luôn chứ bộ.

Ngồi nói chuyện được một lúc, Tohru bảo có trò chơi để chơi. Rồi cậu ấy chạy vào phòng. Meyami ngồi bất động, rồi rắc rối tự rước nữa rồi. Chuồn lẹ! Cô còn ngồi đây không chết cũng bị thương. Thế là Meyami nhích, rồi lại nhích. Cơ thể chui toạt vào góc tối rồi định chạy. AI dè bị Kyo thấy rồi tóm lại bắt ngồi lại chỗ cũ. Trước mặt hai người bạn cũng ông anh chủ nhà cô không thể đập vào mặt Kyo rồi đi, đành ngồi chờ số phận. Tâm hồn chuẩn bị cho những “tai nạn” có thể nhằm chắc chắn xảy ra. Ngồi được một chút hai người Saki bắt đầu nói sự thật về tình bạn về hai người với Tohru. Rồi đến hai hoàng tử an ủi. Sau được một chút Tohru mua một bộ bài về bắt cả bọn chơi. Chơi thì chơi, mà hình như Meyami chạy và bên phe Kyo nói ở cùng phe cậu ta rồi ngồi một góc im lặng.

Mọi chuyện đều tốt, nhưng nếu không bị cặp sao hóa Kyo và Saki làm loạn, cô bé lỡ tay chạm vào người Kyo khi cậu cãi và vì việc đi WC, rồi đến khi Saki trượt chân, Tohru nhào đến đỡ, Yuki chạy đến đón, thế là hiện nguyên hình. Meyami thờ dài nhìn hai con chuột và mèo chạy khỏi phòng. Trong lòng phát cờ, cuối cùng cô vẫn tránh được. Trong hai người kia lo lắng cho Tohru, Meyami kiêu về phòng, thực chất đem bộ đồ của hai tên kia trả lại, tiện thể phi tan chứng cứ.

Vòng ra sau nhà, ôm hai bộ đồ trên tay, im lặng mà đi. Hai người kia chỉ có cách trốn ở đây thôi. Lúc về cô thấy cửa phòng cả hai người đều khóa trái cả cửa sổ lẫn cửa chính, hai người kia chuẩn bị khóa than giữa rừng cho xem.

“Kyo, Yuki ra ngoài đi. Mình biết hai cậu ở đây!”

XÀO xạc bên bụi cây rồi hai người nhằm một mèo một chuột ra ngoài. Nhìn họ chỉ thờ dài rồi đưa trang phục họ rồi xoay người rồi đi. Kyo nhìn Yuki rồi hất cằm trở lại hình dáng người mặt trang phục vào sau đó vào phòng. Vào đến phòng lại bị Saki làm nháo tập n. Meyami khóc ròng, đường nhiên cô không muốn lại đi đưa đồ cho hoàng tử nữa a~. Tohru và anh Shigure. Không là chó và Tohru mới đúng.

Meyami “.....”

Tohru “À à .. a .. quên mất, mình quên cho chó ăn. Mimi giúp mình .... A ..a”

“Anh Shigure đi đến phòng anh Shigure ăn cơm nào!”

Meyami đến xoa đầu chó rồi xách đầu nó rồi đi. Không quên mang theo luôn đồ. Một ngày cô trở thành người hầu.

Trong khi đó Tohru phải lo chuyện đánh lạc hướng hai người kia. Meyami ngồi thu lu trong góc xoa đầu mèo con. Từ giờ khi hai người kia về mình hứa không ra khỏi phòng.

Bên ngoài ra sao mặc kệ đi!!!

Một ngày trôi qua, sáng đó Meyami nhận được tin nhắn từ chị Lily, công ty đã nhận cô làm người lồng tiếng. Cô phải đến làm ngay lập tức khi game đang chuẩn bị ra mắt. Và thế là cả ngày hôm đó cô mất cả buổi sáng cho công ty nên về nhà chỉ ăn cơm nhanh rồi lên phòng. Thật là cô thu âm thì hình như hai nam diễn viên chính và phản diện hình như không tới. Hoặc cô đoán là do công ty chưa chọn ra người. Vì thế không thấy họ, nhưng mà ..... Tại sao chưa tìm thấy hai vai thì bất cô lồng tiếng gấp gấp như thế chứ?

Hành người quá đáng!

Mở lên phòng, đem theo ít sữa cho Hắc miu uống. Ngồi bên cửa sổ, đón gió. Nơi đây có nhiều bóng cây nên ít thấy nóng bức, mà ngược lại sẽ rất mát mẻ. Giữ thời tiết giao mùa cũng thế. Liếc mắt sang mèo con, đưa tay xoa nhẹ đầu nó. Con mèo này rất kì lạ, tại sao lại mãi thích đi thì đi, đến thì đến, cái cốt là cô nơi nào nó cũng tìm ra. Ánh mắt của Hắc miu không giống các loại mèo khác lại là màu đen tuyền như mắt người. Mỗi khi cô nhìn vào mắt nó có hơi giật mình khi linh cảm như có một con người đang nhìn cô.

Uống xong sữa, mèo con cọ đầu bong vào mắt cá chân cô. Meyami mặc cho nó thích làm gì làm, tựa người vào cửa sổ, trầm ngâm nghĩ mien man cái gì đó rồi quay lại nhìn khung cảnh. Cứ thế cho đến lúc tiếng gõ cửa bên phòng vang lên, hôm nay Tohru đi ra ngoài làm việc thêm nên ở trong nhà chỉ còn lại bốn người, cô ở trong phòng khá trầm tĩnh, cũng nên trở ra dọn dẹp nhà. Có thể cô ở nhà người ta lại làm biếng nhưot thây như thế họ sẽ ghét. Mà nói thì lại nhớ, ở nhà Asahina cô chưa từng chạm vào cây lau nhà thì phải.

Đứng dậy mở cửa, Yuki cùng Kyo đang đưa ánh mắt “tình tứ” nhìn nhau đầy “thân mật”. Meyami lắc đầu ngao ngán, lên tiếng: “Xin lỗi mình xuống dọn nhà ngay. Xin lỗi!”

“À, Meyami này, chưa cần dọn gấp đâu, vào phòng khách mọi người cần gấp cậu”

Yuki kéo tay cô lại khi nhận biết cô định chạy đi dọn phòng, cậu nhìn Kyo rất ăn ý rồi đưa cô về phòng khách. Trên bàn gỗ trà bánh ngự ngất, Shigure đã ngồi đó nâng tách trà của mình mà nhấm nháp. Khi thấy cả ba vào, ánh liếc mắt rồi cười nói đến đây cô ngồi xuống nệm. Meyami chưa hiểu chuyện gì lại bị anh Shigure mời ăn bánh, cô nghe lời ngồi gặm, rồi đến uống trà. Họ nói những chuyện cười, mà cô lại không cười nổi, thực chất họ đang muốn nói chuyện gì đó mà cô không để ý. Ngần đầu nhìn Shigure, bỏ tách trà xuống. Thực cô thấy ghì ngờ, không hiểu tại sao lại có chuyện này, gia tộc Sohma trước giờ rất ít khi tiếp xúc với người ngoài gia tộc nhất là người khác giới, hình như họ chịu một lời nguyên. Gì đó về 12 con giáp, nhưng ở đây, hình như ..... Hiểu rồi, họ muốn nói cho mình biết ...

(chị dẫn đến thế sao? / Người dám!?)

“U-ừm... xin lỗi ....”

Hình như không phải, lời nguyên 12 con giáp nếu họ chạm vào người khác giới sẽ biến thành con vật, Meyami đã từng chạm qua Kyo vào ở khuôn viên trường, rồi lại bị Yuki níu tay nhiều lần ..... Cúi đầu nhìn bàn tay mình, cô thuộc gia tộc Sohma sao? Tại sao họ không biến thành con vật? Nhưng như thế không phải, Fuutan có thể chạm vào cô mà?! Thực chất là sao?!

Sau khi nghe lời Meyami nói, ba người đồng thời quay sang, nhưng không ngờ câu nói bị nuốt lại trong miệng. Rồi họ thấy cô chần chừ, mắt lại nhìn xuống bàn tay. Dù không hiểu nhưng họ cũng vẫn nên nói cho cô biết về chuyện này.

“Meyami mọi người có chuyện muốn nói với bạn”

“Ừm...”

Cô ngẩn đầu, chính cô biết họ phải nói, nếu ở trong cùng nhà phải nói. Và biết trước về chuyện xóa kí ức của cô

“Thật sự gia tộc Sohma có một lời nguyên từ xa xưa, không biết khi nào, nhưng người gia tộc khi chạm vào người khác giới ngoại gia tộc sẽ bị biến thành con vật và con vật được tính theo 12 con giáp. Vì thế ....”

“A-ừm... xin lỗi cho em hỏi, nếu là người khác giới tại sao khi em chạm vào Kyo khi ngã ở khuôn viên lại không biến đổi? Còn Yuki kéo tay em cũng chẳng sao?”

“A- cái này ..... Thật sự anh không biết, em là trường hợp đặc biệt”

“Ừm, Meyami chính thế mình mới nhờ gặp các thành viên trong nhà cậu nhưng họ cũng chẳng thuộc tộc Sohma, ngược lại khi mình mời cậu đến nhà là hỏi cậu chuyện này, mình nghĩ có thể cậu biết.”

“Không, mình chưa biết gì về chuyện này. Nhưng mà tại sao ... Kyo lại là con mèo của phương Đông?”

“U-ừm... người lắm chuyện”

Nghe được câu hỏi Kyo trước giờ yên lặng bây giờ mới nổi cáu lên: “Bồn thiếu gia không cần người quản!” Rồi tiếp một đồng cấu trúc nào là, ta thích thế, rồi người chỉ người hầu lắm chuyện, ... bla ... bla...

Meyami ngồi một bên im lặng, Yuki nhìn cô ghì ngờ nhưng rồi không nói, thực chất cậu chưa hiểu, cậu tin Tohru không nói ra về bí mật này, nhưng tại sao cô lại biết về họ khi đã gặp họ biến hình chỉ một lần. Còn về cô biết về Kyo là mèo, và về không thuộc 12 con giáp. Nhưng những thứ này cậu

không tiện hỏi, chỉ im lặng nhìn cô. Meyami còn rất nhiều điều giấu họ.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 27: CHƯƠNG 27

Giữa trưa, Meyami nhận điện thoại từ Tompa.

ANH nói cần có việc lên công ty gấp, cô liền xin phép rồi đi. Đến nơi, khung cảnh nơi tòa soạn thật sự rất tập nập. Một số người ra lại vượt qua mặt cô để ra cổng hoặc vào phòng làm việc. Một số người nhận ra cô nên chỉ cúi chào cho có lệ rồi gấp rút rồi đi làm công việc của họ.

“Tiiiiiiiiing .....Tiiiiiiiiing .....”

Tiếng tin nhắn điện thoại, là Nanami, nhìn màn hình điện thoại Meyami cười trừ. Sao cô lại quên cô bạn này, lúc trước ở công viên trò chơi cô cũng có trao đổi số điện thoại cho cô, tới giờ nếu cô bạn không nhắn tới chắc cô cũng sẽ lãng đi rất nhanh.

“Mimi lúc nào rảnh đi chơi được không? Lâu rồi không gặp cậu, gọi cả Ema nữa nhé! Bọn mình lâu quá rồi không gặp. Mà bạn hư lắm đấy, không nhắn tin cho mình một tiếng nha. À mà Mimi này, bạn học trường nào?”

Đọc một đoạn tin, Meyami nhấn lại trả lời, sau nhanh chóng lên phòng làm việc. Bước vào cửa, trên bàn làm việc bao nhiêu là tập hồ sơ bìa cứng màu vàng, xanh dương, lục các loại. Có nhiều kích cỡ khác nhau, cùng các sấp giấy bị xếp xộc xệch. Tompa ngồi trên ghế xoay bút, đưa lưng về phía cô, mắt đắm chìm về phía cửa kính. Cô không nói bước lại gần anh, từ khoảng cách của cô cũng đón được anh đang nhìn cái gì, hôm nay trời gió rất mạnh, những cô gái đi đường nếu mặt váy quá ngắn hoặc quá rộng có thể bị gió phát lên. Và bên trong họ không có “dự bị”, cô cứ lặng im nhìn và nhìn, rồi liếc sang Tompa được hai phút đồng hồ. Meyami đem cuộn sách trên bàn, mà cô đã thuận tay vớ lấy, đập lên đầu anh ta.

“Meyami, em giết anh à? Ủa mà khi nào đến đây?”

“Em đến đây khi anh còn ngắm cái gì bày bạ dưới kia!”

“À ra thế, nhưng em xem anh vì em lao đầu vào công việc, không giải tỏa một chút chắc anh sẽ thành ông cụ già!”

Cô liếc anh, rồi ngồi lại vào ghế: “Giải trí của anh cũng lành mạnh thật!”. Đem xấp hồ sơ trên bàn nhìn qua, những số liệu, cùng quyển sách Tompa đang ghi. Tất cả các tài liệu, những chi tiết nhỏ cô không để ý đến đều được anh liệt kê trong này. Meyami thờ dài, xem ra cô nợ anh một lời cảm ơn.

Lúc này Tompa cũng đã ngồi xuống đối diện cô, lật thêm những tập khác đưa ra. Cô chỉ đón nhận, rồi kiểm tra

“Anh tìm chúng đấy. KHi anh đến nơi cảnh sát về bằng chứng, anh xem lại chiếc xe mô tô kia rồi, em biết anh thấy gì không?”

“Anh thấy được?”

“Được chứ! Này nhé .....”

Lúc đó một cơn gió thổi mạnh vào phòng, chỉ nhìn cánh môi đỏ ửng của Tompa mấp máy, rồi hai người nói thêm chuyện gì đó. SAu bữa đó, Meyami muốn mời anh đi ăn nhưng anh nói đã có hẹn với người tình, cô đành bó tay. Đúng lúc, cô định trở về nhà Sohma thì điện thoại vang lên. Màn hình hiện rõ là tên chị Chi, đêm nay cũng sắp tới giáng sinh, ngoài đường cũng tập nập người qua lại, nhưng xem như bây giờ cũng đã khuya. Chị Ema không nghĩ ngại còn gọi cho cô ban đêm, nếu thường ngày hai chị em cũng nhắn tin cho nhau mà. Chắc là chuyện gì?

Nghĩ thế, Meyami bắt máy, đầu dây bên kia là tiếng hỏi hà : “Mimi anh Tsubaki có ở chỗ em?”

Hơi bất ngờ nhưng, cô vẫn trả lời rằng không, rồi Ema cúp máy, không nói gì thêm. Nhìn màn hình điện thoại, chuyện gì đã xảy ra rồi? Hai cặp song sinh đó lại giận nhau bắt chị Chi đi tìm sao? Thờ ra, dù gì cũng là anh trai cô, lúc ở nhà không giúp được gì khi đã quyết tác hợp cho hai người, bây giờ lại để sự việc ra thế này. Nói đi nói lại cũng do lỗi của cô, biết trước lại không nhún nhường. Đạp gas, lái xe tìm khắp mọi ngõ ngách, đến khi kiệt vọng. Meyami đến bên công viên bên hồ, nơi này cũng khá gần nhà các anh nên cũng có thể anh đến đây.

Công viên về tối dù khuya nhưng có những cặp núp trong bóng tối để tâm sự. Đi dọc bờ hồ khi cô không muốn làm kì đà cản mũi của họ, bờ hồ khá vắng, trời về đông cũng chẳng còn sao hay trăng, bầu trời đen kịt, chỉ có những bóng đèn đường xa xa chiếu rọi trên mặt nước, gợn sóng lấp lánh.

Đi được một quãng, cô chợt thấy bóng người. Thờ dài, quay đi, sao cô lại ngốc nghếch đi tìm những nơi này chứ? Nơi này chẳng phải do các cặp đôi sao? Một người đang buồn tới đây càng buồn thêm thôi. Nhưng quay đi được nửa vùi cô chợt nghe tiếng gọi tên mình về phía đằng sau. Là tiếng của nam, giọng rất quen, nhưng cũng lạ. Xoay người nhìn : “anh Tsubaki!”

“Meya-chan sao em ... Em tìm anh sao?”

“Vâng. Ở nhà có chuyện gì ạ? CHị Chi gọi em hỏi anh có đi cùng em không?”

Sau một hồi nói chuyện, Tsubaki kể cho cô nghe về sự nghiệp của mình và tin báo xấu vào sáng nay, anh nói chỉ muốn ra đây ngồi suy nghĩ cách an ủi Azusa để cậu em tiếp tục đảm đương vai nhân vật kia. Meyami nhìn anh, rồi hơi trầm một chút, cuối cùng cũng phải hỏi : “Game anh lồng tiếng tên gì?”

“Địa ngục tận thế, có chuyện gì sao?”

“Này chắc anh cũng biết em là ca sĩ đúng không?”

Hỏi thế cô cũng biết chị Ema cũng nói cho cả nhà biết về công việc của cô. Nói dối nữa cũng vô ích. Tsubaki chỉ nhìn cô rồi xoa đầu: “ÀNh biết!”

“Vậy anh cũng biết một ca sĩ cũng có thể trở thành diễn viên lồng tiếng khi công ty đó mời đúng không?”

Tsubaki nhìn cô, mở tròn mắt sau đó như nhận ra gì : “Em cũng...”

Câu nói của anh nuốt vào trong khi thấy cô gật đầu. Meyami mỉm cười: “Anh chắc không biết em lồng cho vai nào đâu!”

“Chắc là vai nữ chính?”

Meyami lắc đầu, nói là ngược lại cơ. Thực chất cô lồng cho cả hai vai nữ chính và vai nữ phản diện. Nhưng vẫn nói thế vì cô có cảm giác lời thoại nữ phản diện dài rất nhiều lần. Anh mắt nhìn lên bầu trời đêm rồi, hạ giọng. Cô nói về sự nghiệp cô tự dựng dậy một mình, tuy là không ai theo cùng hay cũng không ai nói về động lực cho cô đứng lên. Gặp khó khăn cô chỉ biết tiếp tục tìm cách vượt qua nó. Meyami ghen tỵ với Tsubaki, cô nói cô ghen tỵ với anh vì có một người em trai luôn xác cánh bên mình. Hai người có thể chia sẻ cho nhau nhiều thứ. Như về công việc giúp đỡ nhau. Sau khi nghe nhận vai chính của anh trai mình Azusa cũng rất bàng hoàng đi tìm anh khắp nơi. Khuyến anh trở về cùng bàn lại với em mình.

Tsubaki nhìn cô lại không nói. Anh có thể nói chuyện gì thì lại nuốt vào trong. Nhẹ vươn tay ôm chặt cô vào lòng. Meyami không đẩy anh, mà vươn tay vỗ nhẹ trên lưng anh. Cô biết một người nghệ sĩ cần sự yên lặng khi thất bại, và một người chia sẻ với mình khi mệt mỏi. Nhưng một con người bị tình cảm chi phối trong công việc cần sự yên lặng gấp bội và tách hai người ra một chút. Tsubaki lựa chọn đúng, hai người cần suy nghĩ tốt khi đưa ra lựa chọn cho mình.

Ngồi được một chút tiếng chuông điện thoại, Tsubaki vang lên. Anh bắt máy một chút. Sau khi tắt máy, anh nhìn cô với ánh mắt tỏa sáng. Cô không biết anh nghe được những gì nhưng vẫn nói tiếng chúc mừng. Đêm đến, nói chuyện với Tsubaki được một lúc cô cần trở về nhà Sohma.

“Meya-chan ... Em chuyển ra ngoài ở thật sao?”

“Dạ ... ả vâng”

“Tại sao? Papa Rintarou có nói về công việc, nhưng em là học sinh công việc nghệ thuật cũng không đến nỗi phải xa nhà ...”

“....”

“Em định khi nào dọn về?”

“.... À khuya rồi, em đi về ạ”

“Meyami nếu em trở về mọi người luôn chào đón. Nhớ về sớm đấy!”

“.... Dạ ...”

Meyami nhanh chóng rời đi. Quay về? Ngày mai phiên tòa đã mở, nếu các anh biết chính cô là người đối đầu thì chưa chắc đã cho cô quay về. Còn chào đón? Chỉ sợ sẽ mãi không có được.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 28: ĐỐI THỦ

Đêm đến, Meyami không ngủ được. Mai là ngày ra tòa.

Sau khi trở về nhà Sohma, cô tự đánh mình trên chiếc bàn học, lật tiếp những tài liệu khác, và ôn lại thật kĩ những chứng cứ đã tìm thấy.

“Mimi bạn không ngủ sao? ... Gì thế?”

Tohru dụi mắt thức dậy nhìn cô vẫn ngồi trên bàn từ đầu tới tới giờ, đến gần, Tohru như muốn choáng, trên bàn đều là giấy khổ A4 hay A3, trên mặt đầy những chữ in bằng mực máy đen kịt. Meyami giật mình gấp cuốn sổ lại, quay sang nhìn cô cười trừ.

“Mình đánh thức bạn sao? Xin lỗi”

“À không có, bạn nên ngủ sớm vào ngày mai chúng ta còn đi học đấy!”

Tohru vẫy tay rồi nằm lại trên nệm, Meyami chỉ cười rồi đến nệm mình nằm xuống. Cô nghĩ không nên nói cho Tohru biết về ngày mai cô phải lên tòa, mặc công Tohru xem cô như người ngoài hành tinh rồi lại xa lánh cô nữa thì nguy.

Sáng hôm sau, Meyami nhận được tin nhắn từ Tompa, anh nói phiên tòa thứ nhất để anh xử còn thứ hai, thì sẽ đến lượt cô. Bây giờ anh bảo cô nên đi gặp đến cảnh sát lấy chứng cứ. Khi nhìn thấy anh quên đem về rồi.

Rời khỏi nhà, cô chạy xe thẳng đến đồn, đưa giấy chứng nhận cho họ. Cô được một cảnh sát trưởng đưa đến căn phòng cũ kĩ, giữa bậc cao là một xe mô tô đời cũ nhưng nhìn cũng biết chủ nhân nó trang hoàng như thế nào trong xe. Đời mới của một thời, và cũng là đời huy hoàng nhất của hãng xe này. Chi Cục trưởng đưa cho cô tấm bìa giấy dày cộm. Meyami chỉ kịp cảm ơn rồi nhanh chóng đi gặp. Phiên tòa mở ra, cô cần xem Tompa tranh kiện.

7h- toàn án Trung Tâm thành phố Tokyo.

Giữa bàn gỗ là những vị thẩm cao nhất trong nước, cùng với những vị khác. Ngồi hai bên là bang luật sư đối đầu, bên phải là công ty của Meyami, Giữa những hình bán cầu cong để một người đàn ông mặc áo vest trông lịch lãm và tề nhị. Nhưng những lời ông ta nói ra và trên gương mặt ông ta không có chút là khiêm nhã.

“Này, thằng chó này nói dối!”

Lão phát ra, chỉ tay vào Tompa khi anh đang đề cập đến tội mình. Phiên tòa luôn nhắc nhở lão giữ yên lặng.

“Này tên tóc vàng, ta dùng tiền thuê anh đấy, có biết không. Cũng nên giữ một chút gì mùi tiền đi chứ”

Còn rất nhiều lời khác lão nói với hai luật sư trên tòa. Meyami nhìn lão rồi đến bên ngồi vào vị trí công ty mình. Phiên mới tới cô, hiện tại nên từ từ mà xem xét cách giải án của Ukyo.

Đang cố nhìn xuống tức giận khi bị lão già kia hét la đến hết. Lão thực không biết hành động đó sẽ khiến luật tranh cãi thêm vô dụng. Anh cũng đành bó tay, dù gì anh cũng chẳng muốn phá cái vụ án nhảm nhí này. Nhận tiền rồi cho qua có lẽ, dù gì anh cũng chẳng ưa gì anh ta. Mà chuyện ra tòa này Ukyo cũng phải đối đầu với Tompa, tân sinh viên mình từng dạy dỗ. Thật muốn thử thách tính chịu đựng của cậu nhóc. Nhưng khi nhìn thấy bóng người quen thuộc bước vào tòa, tâm anh như nhảy cẫng lên, em ấy đã giữ lời hứa. Nhưng chẳng được bao lâu, anh rời nhanh vào đáy vực. Cô là đối thủ của anh trong phiên tòa này. Vì tính tâm lý, Ukyo gọi một người bạn cùng phòng thay phiên, anh cần nghỉ ngơi, khi anh liếc sang nhìn Meyami, cô nhìn anh mỉm cười xem như chào hỏi. Ukyo im lặng nhìn sang nơi khác. Tâm hồn hiện tại cũng đã không còn tại nơi này.

( Ukyo lớn hơn Tompa chỉ 2 tuổi, anh đã từng là tiền bối của Tompa).

Trên ghế người xem, thành viên trong gia đình Asahina cũng ở đó, tuy chỉ vài người một số khác do bận việc và do hôm nay là đầu tuần nên bắt buộc phải lên lớp. Kaname cùng Masaomi nhìn nhau rồi lại nhìn xuống dưới tòa, cặp song sinh mỗi người một vẻ, Azasu nhìn anh trai mình, Tsubaki chống cằm, đáng vẻ xem cuộc vui nhưng không ai biết trên khuôn mày đã bắt đầu nhếch lên một đường mờ nhạt.

Sau được một tiếng đồng hồ, phiên tòa được nghỉ ngơi. Meyami đứng dậy chờ Tompa đi về phía phòng nghỉ ngơi luật sư, mà phiên tòa đã chuẩn bị. Trên hành lang nhiều người qua lại, tiếng dày lộp cộp trên nền sàn đá hoa, tiếng guốc như đinh đang gọi theo. Tompa nhìn cô, rồi lại im lặng. Làn gió thổi qua khe cửa mang đến khung cảnh nhẹ nhàng. Meyami liếc mắt nhìn bầu trời quang đãng, họ biết rồi. Cô cũng thấy đáng vẻ khó chịu của họ, xem ra không cần nói thì quan hệ giữa cô và các anh càng ngày lại tệ thêm gấp bội. Chỉ mới vui mừng, nói chuyện được một chút vậy mà .... Dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng cô sao thế này?!

“Meyami!”

Tiếng vọng gọi từ phía sau, khiến cô giật mình quay lại. Ukyo, anh đi đến chỗ cô ngay một nhanh sau đó nắm tay cô kéo đi. Nhẹ gật đầu với Tompa một cái xem như chào hỏi. Cô nhìn cô tay bị anh hai- Ukyo nắm đồ ừng còn có cảm giác rất đau, nhưng lại không vùn vẩy. Cô biết hiện giờ có phản ứng thì cũng như thế không thoát được, đường nào cũng sẽ trở ra thế này. Nói hết kéo dài dài lắm mộng. Dắt (kéo) Meyami đi đến khuôn viên sau tòa, Ukyo bỏ tay cô ra xoay người đối mặt cô. Trong mắt anh, Meyami có nhìn thấy những giọt lửa giận.

“Anh Ukyo chuyện này ....”

“Meyami thì một trần ra trò đi!”

“Dạ?!”

Ngước mắt nhìn. Thi đấu? Ukyo muốn thi. Lát sau cô hiểu ra, anh muốn đấu với cô, gật đầu mỉm cười quay lại phòng ăn, cô biết nên làm gì. Và nợ cả nhà một lời giải thích thực sự. Hôm nay cô chơi, sau này sẽ không thể tiếp tục. Phải cho họ biết vì dù gì cũng là người nhà.

“Meyami, em là đối thủ của anh hãy cho anh thấy đối thủ của anh tốt đến thế nào!”

“...”

Chợt Ukyo nhìn cô, rồi đưa tay vuốt nhẹ mái tóc cô, hạ giọng thì thầm: “anh không giận em, chỉ có bất ngờ. Nhưng không giận chút nào là hơi nói dối, giận không phải em là đối thủ của anh, giận vì em giấu anh chuyện này. Ngốc, em phải giải thích.”

Trong khi Meyami đang xừng người nhìn anh, thì Ukyo đã rời đi. Đợi được một lát, hồn trở lại xác, cô chỉ biết thờ dài đến phòng nghỉ ăn lót bụng cái gì đó.

Và hai người không biết sau gốc cây còn có những cặp mắt khác nhìn họ.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 29

Sau giờ ăn, tòa án bắt đầu làm việc.

Nhìn Ukyo bước vào vị trí của mình, Meyami mỉm cười với anh. Bây giờ tâm trạng không còn nặng như trước nữa. Mà có đôi chút thoải mái hơn rất nhiều. Tiếp theo chỉ chờ ở cô, vụ án này hãy trở thành đối thủ thực sự của anh trai mình.

Trận đấu sẽ vui lắm nhỉ?!

Sau một tiếng đồng hồ tranh luận, hai bên đều ngang sức ngang tài. Nhưng không vì thế mà cuộc đấu giảm đi phần gây căng, ai cũng biết các luật sư ở đây đang ra sức bảo vệ nhân chủ của mình, nhất là bên phía công ty Tompa, chủ nhân bên này đã bị giết trước ngày hành tòa. Mọi chứng cứ dường như không có người đối xứng, cũng như không có câu khẳng định của đối phương. Chính thể nhân chứng, hay luận cứ đều trở nên vô dụng. Tuy thế, nhưng luật sư bên người kiện đã làm rất tốt công việc của mình, có đôi lúc nắm gọn quyền chủ động trong tay, mặc khác lại ngang tài ngang sức với chức vị nhị luật của quốc. Mà một luật sư đứng đầu quốc chỉ là một nữ sinh mới lên 16 hay 17. Cái này có coi là năm nay có quá nhiều thiên tài hay không đây?

Meyami đưa tay lau đi bàn tay đang chảy đậm mồ hôi, đưa mắt nhìn sang Ukyo, anh cũng không kém gì cô là mấy. Từng giọt mồ hôi như hạt đậu đang rịn trên trán anh, tóc mái màu vàng như bị ướt dính lại một đoàn. Cô thực không ngờ, Ukyo có nhiều bằng chứng như thế, nếu cô không có các chứng cứ tìm thêm, chắc chắn đã thua ngay từ vòng ra trận. Nhìn anh nở nụ cười. Đối thủ đáng ngòm, một người anh tốt, lại có mặt khác như thế, như thế đối với các cô gái không phải là điều tốt đẹp hay sao?. Đưa mắt nhìn đồng hồ treo lên tường, thời gian vụ án cũng đã kết thúc, nên cho ra rồi.

“Meyami ...”

Tompa ngồi bên cạnh nói khẽ đủ cho hai người nghe, tòa án không cấm việc trao đổi với đồng nghiệp cùng công ty. Tompa khẽ gật đầu, cô hiểu ý, đến lúc mấu chốt.

“Thưa quý tòa, theo luật \* bộ Luật Hình Sự số \*\* của nước chủ nghĩa Nhật ta, nếu về trường hợp của nhân chủ tôi là bị dụ dỗ cưỡng hiếp. Nên biết vị nhân chủ của cô Meyami bên kia đã có những hành động như thế nào đối với nhân chủ tôi. Tôi xin nói về mặt tâm lý một chút, nếu là đàn ông “mở đảng đến miệng mèo” thì con nào không ăn!”

“Thưa quý tòa tôi phản đối ý kiến của ông Asahina bên kia”

Meyami bật dậy chắn ngang lời anh, đàn ông ... Hay nhờ, đứng cùng một lượt.

“Nếu như theo luật \* số \* của bộ Luật Thẩm Phán, chúng ta không thể bàn về mặt tâm lý bên này, nhưng nếu ông Ukyo bàn về mặt tâm lý thì tôi nên nhắc cho ông nhớ rằng đối với một người chủ trương tốt thì sẽ không cho tâm mình lay động, đối với một người giữ tâm mình yên lặng như mặt nước thì mới không sa vào những sự lôi kéo. Mặc này nhân chủ của ông Asahina từng là người được mệnh danh là vị thần lương thiện (theo giới nghệ thuật) và là người đàn ông giữ tâm mình chính chắn nhất (theo giới gia đình). Vậy cho hỏi nếu như ông có những hành động kia, phải chăng là báo giới đều nói về tin vịt?”

“...Thưa quý tòa tôi xin hết ..”

Ukyo nhìn cô rồi cúi đầu im lặng, Tompa nhìn cô, anh không hiểu cô đang nghĩ gì, nhưng anh tin cô luôn có chủ ý của mình.

“Vậy bên luật sư Meyami cần nói thêm?”

“Thưa quý tòa còn một thứ tôi chưa đưa ra, về một vụ án 16 năm trước có liên quan đến nhân chủ của ông Asahina đây.”

“Mời cô đưa lên!”



Meyami nhìn Tompa cười vui vẻ, anh chỉ biết lắc đầu. Gây náo một đồng sau lại đưa ra cách giải quyết kiểu này sao? Ra mắt cũng hơi choáng rồi! Bằng chứng được đưa lên. Chiếc hộp đen, hộp thứ hai trong ô tô cảnh sát không bao giờ chạm tới, đúng hơn nó bị cố tình giấu đi trong xe khi chủ nhân nó không có thời gian. Thời gian trôi, vì nước bảo bọc hộp đen là chất hiệu tốt, vẫn giữ nguyên chất lượng bên trong.

Nhìn thấy chiếc hộp, mặt lão già kia tái đi, miệng run lập cập, môi đánh môi lại không mở miệng. Lão đưa ánh mắt cá chết nhìn về phía cô, Meyami ngoi đi dù có thấy nó.

“Không thể nào! Không thể nào! Tại sao nó có thể? Đám người kia đã chết, chuyện ấy cũng bị chôn vùi trong quá khứ cũng đã 16 năm nhưng con bé kia có thể tìm ra! Không thể nào.”

Lão ta ngục mặt mà suy nghĩ, ánh mắt tròn lớn nhìn về phía hộp đen đang cho chạy vào băng hình. Trên bức tường trắng, ảnh phim màu hiện ra, đúng như Tompa cùng Meyami dự đoán, chất lượng vẫn còn nguyên mẫu. Trong hình từng hình ảnh chạy qua khiến người ta kinh hoàng, một chiếc ô tô đời mới chạy như điên về phía trước, qua gỗ ngặc chiếc xe đâm sầm bởi chiếc xe màu trắng đi ngược chiều, khiến chiếc xe màu trắng lật ngược, lộn trên đất mấy vòng, xăng đổ, người ngồi trên xe cố gắng đem người rời ra ngoài. Đem một bọc tả lột văng ra ngoài, hai người mới bò ra khỏi xe. Chiếc xe màu đen hiện tại mới dừng lại, đứng nhìn, người ngồi trên xe không xuống chỉ nhìn tình hình. Người phụ nữ trên xe đối phương, kéo bọc tả lên vệ đường, bắt chột nằm sấp xuống, người chồng của bà ta đang cố gắng kéo xác vợ ra khỏi chiếc xe ô tô cách càng xa càng tốt. Sau khi đoạt được như ý, ông cũng ngã xuống mặt đường lạnh tanh, cố gắng tiếp tục kéo bọc tả kia ra xa hơn cả hai người. Đợi được rất lâu người trên xe màu đen kia mới bước xuống, lão ta đến bên xác hai người, kiểm tra hơi thở. Giật mình nhìn đưa trẻ, đang nằm nhìn lão. Lão từng bước tiến lại gần, gần hơn, gần hơn nữa. Khi tay lão bắt được cổ đứa bé bắt đầu mà dùng sức đè xuống, khi cô bé như muốn tắt thở, một chiếc xe khác rọi đèn chạy về hướng này. Lão ta nhanh chóng rời khỏi người đưa trẻ, leo nhanh lên xe chạy mất ...

Tiếp theo đó là những khung cảnh nối tiếp đường và cách lão ta còn đâm thêm vài người khác rồi giấu xác đi ...

Phiên tòa kết thúc, lão nghệ sĩ kia bị kết án tử.

Meyami theo Tompa về công ty. Chuẩn bị cho việc sắp xếp lại thứ tự án của công ty đã tranh đấu, rồi về thẳng nhà Sohma. Người rọi đèn xe cứu mạng và cũng là người báo cảnh sát là papa Rintarou. Đã lâu rồi, rất lâu rồi cô không còn chứng kiến lại cảnh đó nữa. Thực chất đã chuẩn bị tinh thần để đối mặt nhưng không như thế, nhìn lại tất cả hình ảnh, dù mình đã nghĩ trong đầu, liên tưởng lại, mơ về nó. Nhưng khi nhìn thấy những hình ảnh kia, nó giống như mới xảy ra ngày hôm qua. Lúc này cô mới bước ra khỏi ác mộng.

Ukyo cùng các anh về nhà. Vụ kiện lần này anh thua, anh thấy nặng nề, không vì cuộc thua này, mà là những hình ảnh kia ... Tương quan hệ sẽ hang gấn nhưng không hề biết nó càng ngày lại càng nứt toạt ra.

Ukyo anh nên làm sao đây?!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 30

Tuần nữa trôi qua.

Hôm nay không còn bận việc, Meyami lại đến trường, thực chất cô nên cảm ơn Tohru cùng gia đình Sohma luôn ở bên nói những chuyện vui để cô nhanh chóng quên đi quá khứ kia. Họ không biết cô buồn chuyện gì, đại khái cô chỉ chối không nói. Nhưng họ lại là những người bạn tốt đối với cô.

Hôm nay tiết học Văn có tiết kiểm tra, cô cùng Yuki ngồi cuối phòng, bàn cuối. Cô ngồi gần cửa sổ, còn cậu ta ngồi bên tai phải cô. Từ đây nhìn trên bàn rất dễ coi tài liệu. Thực chất, thầy cô môn này rất khó tính, kiểm tra cũng như giờ học. Lớng ngó nhảy vào sổ đầu bài đi trực trường như chơi. Trong trường ai cũng than về môn này quá khó điểm quá khó viết.

Giờ học bắt đầu, giấy kiểm tra được phát ra cho mỗi học sinh, khi đến trường, Meyami cũng có xem qua ít sách vở. Nhưng giờ nhìn tờ đề ...

Ai nói thiên tài là biết hết chứ?

Dù nó có quen đến đâu, bây giờ cô nhớ gì cô khen tài. Nói gì nói cô là tay làm biếng nhót thầy cũng không phải vừa, học bài? Xin lỗi quyển sách này cô “lờ tay” văng nó luôn vào một góc nào đó rồi. Giờ thi bắt đầu, kiểm tra một tiếng. Meyami nhìn quanh lớp, hết nhóm cổ, đến quay ngang quay ngửa, bị lão thầy la mắng, mà không chữa. Cuối cùng lão phải đứng sau lưng cô, làm cô phải ngồi cúi đầu như con đà điểu trốn kẻ thù. Nhìn sang Yuki cầu cứu, cậu ta biết cô có ý định nói bị một tiếng tăng hấn của lão thầy ...

Thế là xong ... Meyami tự lực gánh sinh!?

Nhìn lại tờ đề, được rồi. Cô đã làm, đã làm rồi. Nhớ lại xem rất quen, hình như mấy lần rồi. Bằng chức mấy câu trắc nghiệm cô đều biết kết quả. Thực ra nó ở đâu? Tích cực tìm lại trí nhớ, bên này gần hết giờ, đám người Tohru cùng Kyo nhìn sang Yuki, Yuki nhìn sang cô, Saki cùng Arisa nhìn cô lo lắng.



Lão thầy rất khó tính, họ không thể làm

Nhìn trên tường đồng hồ, nửa tiếng. Làm đúng một bài luận, ác quá nhỉ?

Đặc bút mà viết, gấp gấp, thay giấy rồi lại thay. Xin lỗi dù không nhớ thì một luật sư cũng biết cách giải thích cách chuyển trắng thành đen, hay vẽ rắn có chân chứ. Lạ hơn là khi đặt bút ghi được vài từ, chữ đâu trong đâu nó chui ra, chảy như nước lũ. Nên như thế mới có thể viết trơn tru.

“Hết giờ. Nộp bài.”

“Bộp...”

Meyami thờ hắc ra, ném luôn cây bút. Nửa tiếng, gần bằng hai mặt turo giấy A4 (cái nàyg tự tín a~). Xem như cô siêu nhân đi. Nhìn sang đám người Tohru, đưa hai ngón tay ra vẽ chiến thắng, cười tươi. Trước con mắt như người hành tinh của đám kia.

Giờ ra chơi, Meyami cầm cúi ăn món ăn mình tự làm. Xem ra món mình làm vẫn cảm nhận được thành tựu kết quả hơn. Ăn quả ăn, không biết ánh mắt như sao chổi nhìn về phía mình.

Hôm nay xem như là đời nữ sinh bình thường của cô đi!

( Bình thường?! Người bình thường chỗ nào? / Câm! Ta hỏi người à?)

Giờ vào học, cô giáo chủ nhiệm dẫn vào một nam sinh làm cô muốn đột quỵ. Chả là lúc đó bên trong miệng còn đang nhai đồ ăn hang, nên sắc thay cho hành động hôn đất mẹ kia. Fuutan đứng nhìn cô bằng con mắt treu tức, cô còn thấy trong mắt hắn nói lên câu : “ Đã lâu không gặp Mèo đen”

Đúng học sinh chuyển đến, đúng hơn là nam sinh kia là Fuutan, con thứ 12 của gia đình Asahina. Lúc cậu ta bước vào toàn là tiếng la hét của nữ sinh trong lớp, bên ngoài lớp cũng nhối người vào reo hò theo, (nguyên nhân thứ 2 để tính đột quỵ), mà học sinh năm trong lớp càng náo loạn hơn không biết nguyên nhân gì nhìn ánh mắt họ như tia lửa. Chính thế điện nổ tí tách lúc nào cũng nhảy xung quanh phòng. Lâu lâu còn đánh trúng bọn rùi mũi như Meyami đây.

“E hèm... Sakurakun em có thể tự chọn chỗ ngồi!”

Thấy tin hình lớp căn thẳng. Cô giáo lên tiếng dập tắt, nhưng chỉ là về ngoài, song dữ vẫn còn là ngầm.

Fuutan thông thả bước xuống dưới lớp, các sinh nữ nhanh chóng nhích người vào, nam thì còn trống nhanh chóng đem than nằm lên luôn. Meyami?

Cô cầu ôn thần nhanh đi!

Cuối cùng cậu ta chọn ngay chỗ Yuki ngồi xuống, cậu bạn nhìn Fuutan chỉ mỉm cười nhit qua một bên. Meyami ngoeo đầu, các học sinh trong lớp ngoeo đầu nhìn hai người kia. Một nam thần Idol một hoàng tử của trường, ngồi gần nhau sẽ không chừng ánh hào quang càng sang rực rỡ. Sakurakun chọn đúng chỗ rồi, họ thật ngốc không nghĩ đến thế.

Riêng Meyami, nghĩ gì à? E hèm, cô đang liên tưởng đến tiểu thụ và tiểu công trong truyện ngôn tình. Thực chất rất đẹp đôi nha~ Chỉ tiếc có đem lên vài câu:

“Trai Đẹp Thi Hiếm, Mà Tụi Nó Còn Yêu Nhau”

Mà mặc kệ, Fuutan có người yêu giành hết cho Yuki không phải cô được tránh đạn lạc sao? Tốt lắm biết không, vì thế ai nói gì nói, ta tung hoa. Và chúc phúc cho cả hai người nữa nha~ Còn về phần Tohru có Kyo rồi nha~ Vẹn cả đôi đường, bắt đầu kế hoạch tác chiến hợp uyên ương nha~ ^^

(Người điên rồi!/ Mặc ta!)

Giờ cuối tiết, Fuutan tạm thời không cho cô ăn đạn lạc nhưng không chắc sau này, đang nghĩ miên man, cô giáo thông báo: “Còn bảy ngày nữa, trường ta sẽ tổ chức lễ hội kỷ niệm 19 năm thành lập trường. Các em bàn về chúng ta nên tổ chức gì”

Yuki là lớp trưởng đến bên bục giảng phát động ý kiến của mọi người, cậu nói cái gì mọi người đồng ý, cô im lặng, gì cũng được, có trò chơi cô vui à. Lâu rồi không thả mình một chút được. Ánh mắt chột nhìn quanh lớp, họ vui thật đấy, lại dừng lại bên Kyo, cậu bạn như muốn nói cái gì đó. Tò te mèm lại gần, dùng khuỷa tay đụng cậu cười gian

“Muốn tỏ tình với ai sao không nói?”

“Cái đầu mị, bọn họ không nghe lời ta ..”

“Này người thích nhà ma không?”

“Đúng ý kiến ta rồi...”

“Gi thế cho tham gia với!”

Fuutan từ đầu lòi đầu lên, nhìn hai người đang thì thầm. Meyami nhìn hấn mà hắc tuyến chảy rờn rờn, ám nữa rồi à?! Còn Kyo nói thầm với thì, hai người gật đầu, không bàn với cô. Bắt đầu đập bàn, gõ mõ (đem giấy gõ luôn trên bàn)

Meyami “ ... ”

Nhanh chóng rút quân, Cuối cùng lớp công nhận ý kiến của Kyo sẽ tổ chức nhà ma, nhưng về phần nhân vật?

“Nha Kyo đảm chức người sói đi”

Một nữ sinh khác nói lên chỉ tay về cậu. Saki cùng Arisa đồng thanh, trong lớp ai cũng biết không ai dám cãi lời Arisa lạng vạng. .... ăn điện. Kyo đành ngậm ngùi

“VẬY TÔI LÀM MA CẢ RỜNG NHA~”

Sakurakun lên tiếng ai dám phản đối, sau cả lớp gật đầu, liếc sang Meyami. Cô đang nhai kẹo nhìn ra cửa sổ, cô là thường dân, đang tính toán chuẩn bị “ngân lượng” đến quét vào ngày đó. Tự nhiên nghe trong này yên lặng hẳn, liếc mắt vào ...

“Ánh sáng đèn pin” nhìn cô như vật lạ. Chỉ lơ đãng thôi mà cần ác thế không?

“Meyami cậu làm phù thủy đi”

“Ặc ... À được ..”

Meyami nhớ mình đâu có ác đến thế mà họ biến cô làm phù thủy rồi! Giờ học kết thúc.

“À còn nữa, ừm ... xin lỗi mình bóc thăm, lỡ tay bóc trúng lá thăm này!”

Tohru nói lên, đưa lá thăm trên bàn. Cả lớp tuy biết chuyện chẳng lành nhưng cũng nhìn bộ dáng đáng yêu của cô bé nên bỏ qua, họ đồng ý cho cô bé nói

“Thực ra lá thăm yêu cầu chúng ta sáng tác một bài hát”

“Sáng tác? Ý cậu là tự viết lời và nhạc luôn a~?”

Tohru không trả lời cúi đầu, rồi xin lỗi. Cả lớp bắt đầu bàn tán về bài hát, không ai lên tiếng trách cô bé. Vì họ cùng đồng ý cho cô bé bóc thăm còn gì!

“Không sao, lớp chúng ta có một Idol còn gì?”

SAki lên tiếng chỉ luôn vào Fuutan. Cả lớp mới nhớ ra ồ lên một tiếng, nhìn hết về phía cậu. Fuutan chỉ cười liếc mắt sang cô ....

Có chuyện không lành!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 31: CHƯƠNG 31

Ánh mắt của Fuutan khiến Meyami lạnh người.

Cô nhớ rồi, cái này rất dễ tính kể này. Mà người bị tính kể không phải là cô thì còn ai?!

Vậy giờ Meyami mới cảm giác được tai họa, biết rằng trước sống dữ luôn là bầu trời quan đấng, nhưng là ...

Cúi đầu càng ngày càng thấp, khi Fuutan đang “giảng bài thuyết trình của mình”. Cậu ta thành công thu hút tất cả các sự chú ý của lớp nhưng sao Meyami cảm thấy từng lời nói của cậu ta luôn có một chút gì đó đụng chạm đến cô. Bằng chứ?!

Có lẽ nhìn ánh mắt của cậu ta là rõ nhất, mỗi đoạn nghỉ luôn đưa ánh mắt lóe sang bên này.

Đầu cúi lại càng thấp hơn. Như muốn chon mình vào bong tối không muốn cho người khác thấy. Nhưng cuối cùng chuyện gì đến sẽ đến, Fuutan đột nhiên chỉ tay về phía cô, Meyami mở hôi hột đổ như mưa. Trong lòng cầu nguyện không bao giờ đụng đến nữa.

Nhưng xem ra cô có trốn cũng không được.

Ở nhà Sohma,, đúng hơn là ở phòng cô cùng Tohru.

Meyami trùm chăn lên đầu lần và lộn lại. Bây giờ làm sao đây làm sao đây. Cô cũng chỉ muốn yên ổn sống qua ngôi trường với cái lễ kỉ niệm thôi mà. Có cần nhất thiết kéo cô vào không.

“ Mimi cậu không sao chứ?”

Tohru từ bên ngoài bước vào, nhìn cái “kén” to đùng bên góc phòng, còn không chịu đứng yên lộn qua lộn lại. Thật rất giống trẻ em bị bắt cóc a~ Tohru bức vào, đẩy vào đóng chặn, cố nhìn cười hỏi thăm. Xem ra người bạn mới tới lớp rất thân quen với Meyami, cậu ấy nói rất nhiều về cô khi Meyami thất thần nhìn ngoài cửa sổ. Nhưng có hơi bất ngờ, Mimi có thể quen với một idol nổi tiếng như thế.

“ Tohru a~ làm sao đây, làm sao đây!”

Từ trong ổ chăn chui đầu ra, đôi mắt tròn xoe ngập nước, đầu tóc bù xù, giọng nói làm nũng, tay lại níu áo Tohru. Không khác một đứa bé làm nũng với mẹ là mấy. Tohru nhẹ ho khề, đúng là Mimi rất đáng yêu trong hình dạng đó. Nhưng mà tính cách hằng ngày của cậu ấy chạy đâu mất rồi lại để cái này chồi lên?! Nha~ Meyami cuối cùng có người trị.

Meyami mà nghe được suy nghĩ của Tohru chắc chắn, ngay lập tức nhảy khỏi nhà, xách dao đi chém tên nào đó rồi. Nên nhớ một điều, cô không bao giờ thích bị người ta kiểm soát, mà tốt hơn lại là giết người. Bản tính sát thủ không phải ngày một ngày hai tự tiện biến mất.

Nhưng đáng tiếc, Fuutan thoát được một mạng khi Meyami không có năng lực đọc suy nghĩ của con người. Trước mắt cô là cô bạn tóc đã đang cố nhịn cười vì điều gì đó. Mà đúng hơn là trạng thái cô bây giờ.

Giờ cơm tối, gia đình Sohma không có đầu bếp như người nhà Asahina, nên Tohru cùng Meyami xuống bếp làm việc. Sau một ngày làm nũng với Tohru, hét kéo đến năm, làm cô bạn khóc không ra nước mắt khi cố giữ phép lịch sự nín cười. Cả buổi hết vò tới nhéo góc áo của cô bạn, Tohru chuẩn bị khổ phải ừ ừ.

Và sau khi làm nũng xong, tâm trạng hồi phục. Meyami sốc ngời dậy, lôi kéo Tohru đi làm bữa tối khi bị anh Shigure gọi vọng , sau đó dưới nhà hình như nghe tiếng vật gì nện vào da thịt người, và tiếng cãi nhau í ếp của Kyo cùng Yuki.

“ Ừm ... Meyami này!”

“ Há?!”

Yuki cùng Kyo đứng sau cô, ấp úng định hỏi gì đó nhưng lại thôi. Cô đang dọn bát đĩa, khi quay người lại đã nhìn thấy hai người đứng khá gần cô. Điều này khiến cô có phần khó chịu, nhưng cũng không cự tiệc họ. Không hiểu, nhưng ánh mắt của hai người khiến cô không cảm thấy được sát khí. Nhìn nơi khác Tohru đã từ khi nào chạy đâu mất. Nhớ giờ ăn tối Tohru còn ở đây lau bát với cô.

“ Có chuyện gì sao?”

“ Người ồn chứ?!”

“ Ôn có gì mà không ồn?”

Tránh sang nơi khác giữ khoảng cách cả hai người. Đúng lúc công việc cũng làm xong, cô ra phòng khách ngồi xuống nhăm nhì tách trà của anh Shigure. Anh chỉ nhìn cô cười không nói thêm, ánh mắt lại quay ra ngoài không gian im lặng bên ngoài. Có chút kinh ngạc nhưng rồi lại thôi, nếu họ nói thì sẽ nói. Biết nhiều quá sống cũng chẳng yên.

“ Đây thật bất lịch sự, ta đang nói với người a~. Mà đây chuyện ...”

Kyo nổi điên ngồi đối diện cô, nói câu nữa chừng lại thôi. Meyami nghiêng đầu nghĩ rồi lại nghĩ. Hôm nay hai người kia lạ lắm, cái gì mà như thiếu nữ tò tính thế kia.

“ Cái này, nếu họ nghe được thì sao nhỉ! \*cười gian\* / Chẳng sao trắng. Ta chết \*nhún vai\*)

“ Các cậu định hỏi về sáng tác bài hát hả?”

Không nghe tiếng trả lời nhưng hai người kia nhìn nhau rồi im lặng, cũng đủ cho Meyami hiểu được.

“ Không sao cả, Fuutan không bắt mình làm (thực chất là ép buộc, hấn đưa ra lợi nhuận rất lớn a~). Được thì làm không được cậu ấy tự làm (tự giết người). Thế thôi!”

( Ta nên nói người là mẫu người hám lợi/ Ừm đúng đấy, nhanh giàu)

Kyo nhìn cô nheo mày, nhưng lại không nói. Yuki đứng dậy ra ngoài. Cậu nói Tohru đã chạy đi làm thêm, cậu cũng ra thăm vườn một chút. Nhìn cậu rồi đi Kyo cũng đi theo, chỉ trong chốc lát Kyo đã mất bóng trong bóng đêm.

Ngồi trên bàn uống thêm ngụm trà rồi đặt xuống. Tối uống trà không tốt cho giấc ngủ. Mà Meyami là con sâu ngủ, vì thế càng muốn tham lam mơ về soái

ca. Shigure nhìn cô rồi lại cúi đầu viết truyện của mình. Ngồi nhìn ra ngoài trời, Hắc miu lại chạy đầu rồi, con mèo này có thể nói là rất biết tìm chủ lấy đồ ăn hay không đây?

“Meyami, ...”

Nghiêng đầu nhìn anh, Shigure chỉ nói nửa câu rồi bỏ chữ: “À không có gì”

Meyami cũng chẳng hỏi thêm, gia đình Sohma có chuyện gì sao?

\*Ở một nơi nào đó\*

Trong căn nhà gỗ theo kiến trúc xưa, hòn núi giả sau vườn, nước chảy róc rạc, cùng những viên sỏi nhỏ bị một đôi guốc gỗ giẫm lên lạo xạo. Chiếc guốc đó đến bên sàn nhà gỗ trong phòng, đặt xuống. Đôi chân trần của một nam nhân lập tức lập sau chiếc áo kimono quá khổ, cậu ta chỉ tầm 20 21 tuổi, nhưng phong thái lại rất lạnh lùng. Đôi đồng tử đen láy, nhìn về phương ra, trong tay còn nắm chặt một vật gì đó màu hồng cát, pha trắng. Giống quả sò xinh đẹp. Nó được cậu nắm nó từ lâu lắm rồi, từ khi ngày cậu còn nhỏ, đến bây giờ cũng không có ý định buông tay. Nam tử khác ngồi phía sau bằng kiểu cách quý gồi của người bờ trên, có thể nói mỹ, nhưng ánh mắt sắc bén lại để ở sau lớp kính mờ khố léo che đi được phần nào ma mị của anh. Thanh âm rất ôn nhu, trầm ổn, nhưng cũng không kém phần cung kính đối với người kia. Sau khi dứt tiếng, người kimono đứng dậy xoay người nhìn anh, ánh mắt có phần sang lên, nhưng lại một chút rồi liền tắt.

“Đến lúc nên xem người khách của gia tộc Sohma rồi”

“Ngài định làm gì?”

“ ....”

“Akitou ...ngài ...”

“Nếu anh muốn nghĩ thế”

Nở nụ cười vừa tắt nhìn về phía bóng đen rời đi. Tay nắm chặt thứ trong lòng, có thể gấp lại sao? Lâu đến thế rồi còn nhận ra cậu không. Một người rất kì lạ nhưng lại rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 32

Một tuần thấp thoáng trôi nhanh.

Buổi sang thứ sáu . Có thể xem là bữa sang bình yên đi.

Đến trường Fuutan đưa cho cô quyển soạn nhạc cậu đã làm. Meyami nhận rồi nghiêng đầu nhìn cậu. Trông có vẻ rất thích thú với công việc này, cậu ta thức cả đêm để viết sao? Nhìn trên gương mặt có quần đen ở cuối mắt dù đã che dấu rất kĩ. Cô cũng hơi bất ngờ, một năm làm việc với cậu ta nói không nhiều thì không phải, mà ít cũng không, thời gian đó cũng đủ cho cô hiểu một chút về tính cách của cậu. Fuutan ngoài việc lên sân khấu cho phép trang chút phần, còn lại ở nhà cậu rất lạnh xa. Cũng chính vì thế mà cậu mới thân với cô thế, sự thật, Meyami lên sân khấu không bao giờ đánh phần son, ngoại trừ bị Lily bắt buộc. mà thói quen của cô khó sửa nên những lúc đạo diễn hay người chủ trì không để ý, Lily cũng chán nản cho qua luôn.

Cuối giờ, vì chuẩn bị cho trang phục cùng các phụ kiện trong ngày lễ, cả nhóm Tohru và Meyami đều rủ nhau đi ngoài mua sắm. Khu phố chợ cùng các cửa hàng may mặc rất nhiều, cũng có rất nhiều người, nhưng hôm nay không phải cuối tuần nên không quá khó khi cả nhóm đi dạo thoải mái khắp nơi. AI cũng náo nức, Tohru bị Saki cùng Asari kéo vào các shop thời trang, mà không biết cố tình hay là “lỡ tay” hai người kia cũng nhét cô luôn một phần.

Meyami mẹ người chỉ lơ mờ theo, đến khi đến một cửa hàng cả bọn bị đắm chìm, cô tìm cách rời đi mua nhanh rồi về. Trong người cảm thấy không khỏe, không thể ở ngoài lâu, có thể nếu cô cử động nếu có thể ...

“Ồ Yuki, Kyo này. Mình cùng Meyami ra ngoài xem nhạc cụ chút nha~ Bài nhạc sắp xong rồi !”

Fuutan vỗ vai hai người rồi nhanh chóng kéo tay cô đi trước. Hai người kia nhìn nhau, Kyo điện tiéc định nhào tới nhưng bị Yuki kéo lại. Tiếp tục một cuộc cãi vã

“Ngươi điên à? Sao lại giật lại? Hấn dẫn Meyami đi rồi kia?”

“Ngươi quá nhiều chuyện!”

“Nhiều cái đầu nguoi, Con chuột thối. Nguoi sẽ mất Meyami!”

“Nguoi... cũng sợ sao?”

“...”

Cả hai cãi và một hồi rồi yên tĩnh, nhìn theo bóng lưng hai người kia rồi đi. Mà nguyên nhân cuộc tranh cãi không hay biết, cô chỉ theo thường lệ hai người kia như nước với lửa. Chẳng bao giờ nghĩ sẽ có những cuộc nội chiến như thế. Bị kéo qua ngõ khuất bóng cả nhóm, Fuutan dẫn cô đi được một đoạn thì dừng lại, Meyami vì một trong người không muốn tranh cãi, với lại Fuutan là bạn cô không có chuyện cậu ấy làm chuyện xấu.

“Mimi, cậu bệnh?!”

Giọng Fuutan trầm xuống, anh thật khó chịu. Trong tâm rất khó chịu, nhưng một chút may mắn cũng chẳng nhận ra, chỉ biết cố nắm chắc lấy bàn tay lạnh ngắt hàn nhiệt của cô mà bóp chặt, thay cho lời trách móc. Tự nhiên khi anh chạy xong “xô” gấp gấp về nhà làm một ly trà sữa cho cô. Không ngờ khi đến nhà lại là cái tin cô đã dọn nhà rồi đi. Anh đã biết chuyện này sẽ sớm thì muộn, nhưng thật không thể chấp nhận. Cô xem anh là gì? Một người bạn hay gì khác? Hoặc trong cô không hề để ý tới anh, nếu có thì chẳng phải cần nói chuyện hay lý do sao?

Đến khi Meyami lên tới tòa án, lúc đó cậu không đến kịp nhìn Ukyo đấu trận đầu, khi tới đã là giờ giải lao, cậu cũng đã tình cờ gặp Ukyo cùng cô đứng sau khuôn viên tòa. Có chuyện khi cậu biết một trong các người anh của mình thích cô, cứ chỉ dịu dàng đến thế khiến cậu nổi nóng. Nhưng vẫn yên lặng khi biết bên cậu còn có một người khác đang nấp.

Meyami chuyển đi, Fuutan cũng chẳng buồn về nhà, đến đêm lại leo tường vào nhà, bị các anh bắt mắng miết. Em nhìn cậu rồi lại khuyên nhủ, nhức đầu cậu lên thẳng phòng chơi game, khi quyết định đến học cùng cô cậu đã rất vui. Nhưng lại điên hơn khi gặp hai tên nào kia lại cứ quẩn riết lấy cô. Mấy ngày nay cô gắng tìm cách tách những kẻ kia ra thực chất rất khó. Đó không phải là những kẻ tầm thường, Yuki là hoàng tử của trường cũng là lớp trưởng tất nhiên là học giỏi cùng cả năng lực, còn cái tên khủng Kyo kia không chỉ nhìn bề ngoài, mà thực chất nhìn về số điểm, hẳn chẳng thua kém gì.

Một chuyện khác, gần đây cậu nhận ra hai tên kia có thái độ chuyển sang đối đầu.

“Đau..”

“A.. xin lỗi không sao chứ?”

Bị Fuutan nắm riết tay bóp chặt, Meyami khẽ siết xoa, không ngờ cậu giật mình đem tay cô lên nhẹ thôi.

“Mimi ở nơi này chờ mình, chạy đi bên kia một chút”

“Ồ... à được”

Dù không hiểu nhưng cô vẫn đồng ý, cô không đoán được suy nghĩ con người, nhất là hành động thất thường như Fuutan, mà gần đây dường như độ nhạy bén của cô giảm đi rất nhiều, một số tâm lý thường gặp như đối bụng hay suy nghĩ về quá khứ, ... cô không đón được.

Như lần khi buổi tối, cô leo lên gọi Kyo xuống ăn cơm, không ngờ cậu nhảy lên nóc nhà, cô chặt vật leo lên một nửa bị trượt chân té xuống. Chắc sẽ hôn đất mẹ, tuy cách mặt đất không xa nhưng cũng có thể gãy xương, không ngờ lúc cô lại rơi vào cái ôm của Kyo rồi đưa lên nóc nhà, cậu nhìn cô một hồi nằng nết sau đó lại ôm cô chặt cứng. Cô nghĩ là cậu nhớ mẹ mình nên vỗ vai an ủi, không ngờ lại bị cốc đầu, bảo cậu đối bụng.

Cũng như lần món ăn thử cô tự chế đem ra cho mọi người. Yuki vào phòng bếp trước giúp cô. Cô nhờ cậu nếm nếm, nhé miếng bánh vào miệng cậu. Thoáng chốc cậu quay nhìn sang nơi khác, Meyami không hiểu tới hỏi tại sao, lại bị cậu nói nhớ về quá khứ.

Cũng như lúc này, Fuutan không còn vẻ bướng bỉnh như hằng ngày mà đem ra vẻ mặt nghiêm nghị nhìn cô, giọng nói cũng không cao mà trầm xuống như ra lệnh. Meyami chỉ biết làm theo.

Nhưng khi đứng đợi được nửa tiếng lại không thấy cậu đâu, con chóng mặt lại làm cô say sẩm. Ngồi phục xuống vệ đường ôm đầu, lắc nhẹ. Trong đầu vang lên tiếng đàn piano, càng ngày rất nhanh, những nốt đen của đàn đều được chơi. Thật nực cười đến giờ vẫn còn nhớ đến nhạc.

Nhưng tiếng đàn càng ngày càng réo rắt, tứ phương. Khi tỉnh tâm lại khiến cô cảm nhận, người chơi đàn rất điêu luyện. Không phải là nhạc từ trong đầu có tiếng đàn từ nơi nào đó. Meyami đứng dậy mò mẫm theo vách tường tìm tiếng nhạc, qua một con hẻm nhỏ bắt ngang qua đường tắt. Một khu phố, với cửa tiệm cũ, toàn là nhạc cụ, con phố khá nhỏ cũng khá vắng. Dường như rất ít người qua lại. Dừng lại trước một cửa tiệm bán dụng cụ âm nhạc, bán giới thiệu khá nhỏ in một cây đàn piano. Điều đặc biệt hơn là tiếng đàn phát ra từ nơi cửa tiệm. Nhẹ mở cửa bước vào, tiếng chuông treo lên cửa ren ken cách nhẹ nhàng. Con đường cửa tiệm rất nhỏ, bên cạnh đặt một tủ sách chính giữ lối đi chia căn phòng làm hai, Meyami đi thẳng khi xuất hiện trước mặt cô một piano màu đen, trên là một nam tử tóc lục, còn mặc trang phục học sinh đánh đàn, hình như cùng trường. Nước da màu mặt ánh mắt nhắm nghiền mơ màng trong tiếng nhạc, thân thể di chuyển theo từng cử động của ngón tay lên phím đàn.

Rất say mê.

Meyami đứng thần người nghe, tiếng nhạc rất vui cũng rất ấm, nó như kéo người khác vào ánh ban mai buổi sang bỏ hết mệt mỏi. Lâu lắm rồi cô vẫn chưa được nghe lại, âm nhạc dẫn dắt cô đến với một vườn hoa hướng dương dưới ánh nắng chói ló. Dưới chân là thảm cỏ trên cao bầu trời xanh may trắng. Gió thổi quan đặng làm bay cả tóc. Cô mãi đóng chìm vào nó khi tiếng nhạc dừng lại, người trên đàn đứng bật dậy.

Meyami giật mình khi cảm giác có luồng sát khí đến bên, mở mắt nhìn người trước mặt, cậu ấy nổi giận vì cô nghe lầm.

“Xin lỗi mình không cố ý, mình đi ngay ạ”

Nói xong vội chạy ra cửa, mắt hoa đầu vẩn nhưng vẫn cố sức chạy. Cô không biết là trốn thứ gì, có thể là cậu kia, nhưng cũng có thể là chính âm nhạc của cậu. Âm nhạc kia khiến kí ức kia hiện về, âm nhạc vẫn du dương bên tai như thế, tiếng cười nói vẫn như thế. Nhưng góc đứng của cô là một bầu trời đen kịt, cũng không có chút nào về anh sang mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 33

“Meyami ... Meyami ...”

Tiếng tí tí vang lên bên tai, cùng giọng nói lo lắng trầm trầm. Chuyện gì thế? Xung quanh cô toàn là bóng tối, không một ai, cơ thể thì lại không cử động được. Chuyện gì đang xảy ra? Cơ thể cô đang nóng ran lên, rất nóng. Đã lâu rồi cô không còn cảm nhận nhiệt độ nóng bức này nữa.

Thế này là sao? Ai đang gọi cô?

Mò mẫm trong bóng đêm, tối đến nỗi cả ngón tay cũng chẳng thấy. Chân trần đi trên một nền đất lạnh băng, trơn trượt. Ánh sáng chợt lóe rồi chợt mất, đến khi chạm được tới ánh sáng mờ nhạt nó lại lan tỏa ra, tạo ra một chum sáng chói mắt mà ngày lại càng rộng. Theo quán tính Meyami lấy tay che mắt mình, tránh ánh sáng quá bức người. Sau khi bên ngoài đã tốt hơn cô nhận ra mình đang đứng một con hẻm nhỏ, cái nơi mà đường phố ở kiếp búp bê cô từng gặp.

Bắt đầu rồi đi, từng bước từng bước rời ra thành phố bên ngoài, những cửa tiệm, những món đồ chơi. Là lễ hội sao? Những đứa trẻ kéo tay cha mẹ để đòi quà, những chiếc xe ô tô thời mới chạy nhanh qua đường để lại một vệt đen, hoặc con gió quanh người. Đèn các cửa hàng sáng rực, tiếng nhạc du dương. Bước tiếp hòa mình vào dòng người kia, nơi này cô rất quen thuộc, đã từng thấy, những lễ hội mà chưa bao giờ cô bỏ qua trừ khi tới ngày cô bị lôi xuống kệ trưng bày.

“Mẹ, mẹ mua cho con đi!”

Bên cạnh cô một cậu bé nhỏ chỉ tay vào món đồ chơi gần bên, là con búp bê, giống hệt hình dáng của cô khi đó. Đúng là cô, đó là bản gốc, không biết vì sơ ý hay cố ý mà bản gốc như cô bị lạc trên các cửa hàng, từ đó cô cũng mất dần liên lạc với các hình ảnh xung quanh bản sao của mình. Điều đó không hề có ấn tượng với cô đến khi cái ngày đó xảy đến, cô mới nhớ lại ...

Bà mẹ đứa bé là một người phụ nữ trung niên hiền hòa, bà chấp nhận mua cho đứa bé con búp bê. Cả hai người ra về, Meyami như hồn ma, đi theo hai người về nhà. Thời gian trôi đi, đứa bé cũng đã lớn lên, với những mơ ước của mình, nhưng nó không còn xem búp bê như là đồ chơi nữa mà nó xem là đồ chật nhà. Cậu bé kia ném búp bê vào nhóm đồ chơi, ngày qua ngày, búp bê nhìn bé con càng lớn, càng thành tài, nhưng luôn lao vào trò chơi mới hiện nay. Đến một ngày đồ chơi được soạn lại, chính con búp bê kia nhanh chóng vứt ra bãi rác. Meyami đứng bên người búp bê, cúi xuống nhặt nó lên, nhìn đứa bé lớn rồi đi. Cô đưa tay ra, môi mấp máy nhưng lại không thể. Giọng nói không thể thốt lên lời, cô muốn nói :

“Đừng đi, đừng bỏ tôi một mình!”

Rất muốn nói như thế, rất muốn gào lên : “Cậu là bạn tôi mà! Rất muốn níu giữ cậu bé lại!”

Nhưng tiếc tay nói không được, cổ họng khô đắng lắm!

Ngày trôi qua, Meyami ngồi một góc nhìn con búp bê bị thời gian phá nát cùng bọn mèo hoang, rần chuột như nhuốt đến tìm mồi răng mình. Cô rùn mình khi nhìn cảnh đó, cũng đã khóc khi nhớ lại chính mình trong thân thể kia. Không một ai bên cạnh

Lạnh! Lạnh lắm!

Chợt cô cảm giác cổ họng mình như được nhẹ hơn, một nguồn nước truyền vào cổ mình, tay lại ấm lên. Ai đó đã giữ ấm nó, rất ấm.

Là ai thế? Là ai giúp cô thế?

Cô muốn thoát khỏi giấc mơ này, muốn ôm người ở bên ngoài. Giấc mơ của cô luôn là ác mộng, ác mộng không thể xóa đi.

“Meyami ...”

Trong căn phòng màu trắng, sắc mùi xát trùng. Tiếng tí tách của máy đo nhịp tim cùng tí tách của vật truyền nước. Một nữ tử nằm trên ga giường màu trắng, tóc hồng buồn thả bên người, đôi mắt giấu với hàng mi cánh bướm nhắm hờ, da thịt trắng nõn như phát sáng. Người nam nhân đứng bên giường xem đo nhịp tim, lại nhoe mắt nhìn cô, lại người người ngồi bên giường, nắm chặt tay cô. Người ngồi bên giường nắm bàn tay lạnh gắt, ngất ngao nhìn chăm chòng cô như sợ cô sẽ tan biến đi.

Masaomi nhìn cô lại ngồi xuống gạt đi những sợi tóc loạn trên gương mặt, mày đẹp nhăn lại khi bắt chợt gạt đến giọt nước mắt đang chảy ra nơi cô : “ Trong mơ em mơ thấy gì Meyami? Đừng khóc được không? Anh luôn bên em”. Đưa tay lên vuốt nhẹ trán nhỏ lạnh ngắt, trong tâm đang cảm giác gì?

“ ANh, khi nào cô ấy tỉnh lại?”

Fuutan nhẹ gọi, anh muốn ngay lập tức Masaomi biến khỏi đây.

“ .... Không biết, nhưng tình trạng nguy kịch đã qua ...”

Masaomi nheo mày, không mấy may đến cậu, tiếp tục vuốt lại tóc cho cô. Fuutan im lặng, cậu không muốn cả hai an hem bất hòa, nhưng giữa hai người đã có được dòng điện rồi. Từ khi nào chẳng ai biết.

“Đừng cho mọi người biết họ sẽ lo. Anh đi thêm nước cho em ấy”

“Vâng, anh ....”

“ ...”

Masaomi đến gần cửa nghe tiếng gọi dừng cực bộ. Im lặng

“Nếu có nhóm bạn cô ấy tới thì cũng không nên...”

“ .. anh biết ...”

\*Căn nhà Sohma\*

Yuki nhìn ra ngoài trời, tối mịt. Meyami là cô gái sống nội tâm, nhưng tính cách cũng đã không quá tệ đối với mọi người bạn. Cậu ấy cũng biết cười, nụ cười rất đẹp, cậu ấy rất thích nói đùa, nấu ăn cũng rất ngon, ... Nhưng Meyami biết khóc không? Từ khi nào cô bạn trong lớp lại để cậu quan tâm nhiều đến thế? Khi nhận ra ... Meyami đang ở đâu?

Kyo ngồi trên nóc nhà cũng chẳng hơn kém gì với Yuki, nhà Sohma sắp xóa kí ức của cô rồi, cô còn nhớ cậu không? Cô có sợ khi gặp hình dáng kia của cậu? Mọi chuyện đều rất lo sợ, người con gái đầu tiên chạm vào cậu không biến hình, ngoài dòng họ Sohma, cũng có thể cậu thích nụ cười của cô. Meyami rất ít cười, những chuyện chỉ tự làm mà lại rất hay buồn, tuy mặt không nói nhưng ánh mắt đã thay vào lời của cô. Ánh mắt của Meyami sâu lắng, xanh như nước biển, nhưng lại như một viên ngọc biển dưới đáy đại dương, nó như vòng xoáy khiến cậu bị cuốn vào. Ngày đầu tiên, Meyami leo lên nóc nhà với cậu, nhìn cậu như con ngốc mới biết trèo tường. Không biết sao khi cô trượt tay rơi xuống thì tâm vụt qua thứ gì đó mất mát. Chuyện gì đó khiến cậu muốn giữ chặt cô.

Trong nhà Shigure lại nghĩ khác, anh nhìn Tohru rồi lại viết chuyện. Con bé Meyami hôm nay không về nhà, đứa bé này gia đình thực sự có chuyện gì sao? Còn về mặt tiền bạc, tài chính cùng xe cộ. Nó lấy từ đâu ra? Meyami không hơn không kém là một ẩn số trong nhà anh.

\*Gia đình Asahina\*

Nơi phòng khách có phần đông vui nhưng lại thiếu mất thành viên không thể thấy nụ cười trên mặt mọi người, Ema nhìn ra lại buồn nhất. Cô nhận được lời tỏ tình của Subaru nhưng với cô Meyami chưa được tốt đẹp, cô không muốn đồng ý với lại hai người là anh em mà, không thể. Gần đây cô thấy gia đình rất lạ, nhất là các anh. Trừ Wataru hỏi miết về Mimi ra, thì mọi người vẫn im lặng. Họ không thích em cô sao? Tại sao?

Thực ra mọi người trong nhà cũng có một suy nghĩ riêng, ngồi nói chuyện được một chút Ukkyo rồi lên phòng, Iori cũng cúi chào lên phòng, trong phòng anh còn những đóa hao cúc trắng đang nở, anh muốn tặng nó cho ai chỉ có mình anh biết.

Ngay cả nhân vật nhỏ nhất nhà cũng có cảm giác, tuy khoát lên mình bộ áo trẻ con. Nhưng sống mãi với mấy ông anh lão làng cũng là trở nên cáo. Cậu nhớ chị út, chị ấy ít cười nhưng lại rất hiền, cậu nhớ lúc chị ấy chọc cầu trẻ con. Cậu nhớ ánh mắt xanh ngọc kia, rất dịu. Hương thơm trên người chị cũng rất thích.

Mọi người trong nhà đều suy nghĩ khác nhau, mục tiêu khác nhau, nhưng chung quy sau này sẽ có chuyện gì?

Sẽ không ai nhận biết được.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 34

Ngôi trường Meyami đang học là một trong ngôi trường cũng khá nổi tiếng trong nước. Hiện tại nó còn nổi tiếng rất nhiều khi có sự có mặt của Idol mới đến. Vì số lượng phòng, và diện tích của trường không đủ cho học sinh mới chuyển đến (fan của Fuutan ấy. Hoặc một số Idol khác). Nhà trường đã mở thêm rất nhiều khu tập sự cũng như lớp học. Khu vực nhà kho mà cô từng đến trốn tiết bây giờ cũng sắp giải tỏa. Những bông hoa đủ màu kia cũng đã dần mất đi rồi.

“Meyami sao thế?”

Nhận thấy sự khác lạ ở cô, Fuutan dừng bước cúi người nhìn thẳng vào mắt cô: “Có chuyện gì sao?”

Meyami chỉ cười rồi kéo cậu đi tiếp, bây giờ họ cần đến phòng hiệu trưởng hỏi thăm nhạc cụ, nếu có thể xe tìm được đàn Piano, còn ghita đã có trong tay Fuutan. Thực chất nếu là một ca sĩ hay Idol việc bắt đầu để tạo bài hát hay từ sáng tác nhạc ghi ta là nhạc cụ chủ yếu. Một số người khác dùng piano, ngược lại ghita gọn nhẹ, dễ di chuyển, các bước nhạc và đàn rất dễ nắm nếu bạn thích chăm chỉ học hỏi. Nên chuyện tìm ghita không phải là vấn đề hiện tại. Mà về piano có kích thước rất lớn, mà ít ai dùng piano chơi nhạc tại nhà, nó chiếm khá nhiều diện tích không gian.

Đây mới chính là chuyện khó!

Có ai chơi nhạc cụ khác để họ đem lên sân khấu đây.

Đi được một vòng, không có được nhạc cụ. Thời gian cũng dần tối, tiết mục biểu diễn cũng đã bắt đầu, đã hai ba nhóm. Hai người nhìn nhau, đều thấy lạnh người. Không xong thật rồi, bây giờ không còn nguyên nhân ai làm nữa mà là hiện tại tìm cách nào để có nhạc chơi. Meyami bắt đầu lo lắng, cô biết là người nước tới chân mới nhảy, tất cả các tính xấu đều tập hợp lên người cô được chưa. Hai người chơi ghita cho bài hát thôi.

“Đã xong chưa!”

“Vâng!”

“Xem ra lớp nó hiện tại sẽ đẹp mặt rồi!”

Khi đến bên nhà khoa hai người nhìn nhau, vậy mọi chuyện này do lớp kể bên làm ra, chả qua vì lớp bên cũng có một Idol mới tới cũng đã là đối thủ trên sân của Fuutan. Và Meyami chắc chắn cậu ta cũng biết cô ..

“Này các người làm gì đó!”

“... Kyo .....”

Nghe giọng nói khiến hai người giật mình, khi trấn tĩnh giọng nói khá quen làm Fuutan muốn nổi cơn bộp chộp chết tên điên nào kia. Nhưng thay vì hành động bất tiện kia, cậu bộp hòng Kyo nhận xuống đứng bên cạnh khiến hai bên không để ý nghe tiếp cuộc đối thoại. Meyami im lặng bật điện thoại, điều chỉnh độ sáng, đưa lại gần hơn tới lời nói.

Được vài phút, cả đám đã nói chuyện xong chuẩn bị rời đi, Meyami đáp Kyo ra đứng giữ cửa nhà kho, khi cậu bạn còn ngơ ngác. Sau khi đã xong, hai người Fuutan cũng cô ra ngoài, meyami cẩn thận cắt điện thoại vào một nền an toàn, và đảm bảo không bất kì ai chạm đến được ngoài cô ra.

“Nghe hết rồi”

Kyo tỏ vẻ chán chường gãi đầu nhìn họ: “Thật không nghĩ một Idol mà lại làm trò dơ bẩn như thế đấy.”

“Các người ... Rồi sao nào? Các người nhắm sẽ ra ngoài được sao?”

Khi đám học sinh nam, đứng nhẵn mặt là nam. Toàn nam thấy ba người, lúc đầu là giật mình sau đó là cười. Họ chế giễu những tên ngốc đứng ở trong này. Dù có nghe được thì sao chứ, họ cũng đông hơn cả ba người.

“Cũng đúng lúc bọn ta đang buồn đây. Nghe nói ca sĩ Luka rất xinh đẹp, lâu nay giấu giếm thế là đủ rồi. Cho thưởng thức chút đi nào”

“Bọn mày ...”

“Được thôi. Nhưng nếu các người có thể”

Kyo cùng Fuutan nổi khùng, thì bị cô cắt đứt, ngẩng đầu lên cười đến sáng lạng. Rồi lại nhìn sang Fuutan: “Nếu không muốn bị hư mặt thì ra ngoài canh cửa!”

“Cái gì? Mimi cậu bị khùng à?”

Đường đường là võ sĩ karate đai đen lại ra giữ cửa. Điên à! Với lại ai để con gái ở đây nội chiến còn cậu trốn chứ?

“Này mình nghiêm túc đấy!”



“Ờ”

Fuutan định cãi lại nhìn thấy ánh mắt như thần chết của cô nên lại thôi lùi thui ra ngoài nhưng lòng vẫn điên vạn phần khi tại sao cô nói cậu mà không nói con khi tóc vàng bên cạnh. Ước chế chết cậu! Thật sự cô coi cậu là cái gì chứ!?

Meyami ở này lại nghĩ khác, Fuutan là thần tượng, quan trọng nhất là khuôn mặt điều này ai cũng biết khi ở giới nghệ sĩ. Còn mặt khác, Fuutan chỉ được tập võ không có kinh nghiệm thực chiến như Kyo, điều này ở lại khiến cậu càng thêm nguy hiểm. Mà trong cận chiến, bản tính sát thủ bộc phát khi nào cô cũng chẳng biết, nếu nhờ nhằm đánh trúng cậu. Cô không thể nghĩ đến hậu quả!

“Nha bé gái muốn đánh nhau sao?”

Meyami không nói im lặng, nhìn Kyo: “Cậu bên phải mình bên trái. Không được xâm phạm vào lãnh địa của mỗi bên”

“Tại sao!”

“...”

Tại vì nếu cậu đến bên mình sẽ giết chết cậu. Hiện tại cô nóng lắm rồi, mắt cả đồng thời gian, đáng lẽ là phải chơi và thưởng thức các món ăn, cô còn dự định sẽ đến lớp chị Chi vào tối này, vì giờ đó cả trường đều đến sân khấu xem văn nghệ, việc này dễ dàng cô ăn vịt. Nhưng kế hoạch đều phá sản khi gặp đám Sứ nữ này. Tức chết cô! Bây giờ không giết họ, chỉ cho họ một bài học. Nếu sai này bọn chúng đủ bản lĩnh tìm cô trả thù thì cô mới tiếp được.

“Rời đi”

Kyo hiểu ý cũng chẳng nói gì thêm. Hai người theo hướng định xông vào trận đấu. Kyo nắm đấm, cùi chỏ. Meyami chỉ đá chân rồi lên gối, còn có những đường đá cong người về phía sau rất điêu luyện. Cô đẩy được tên này văng ra, tên kia lại lên đấm nhào vào, Meyami né đòn, xoay người 360 độ rồi lên gối, cong chân vòng cung đặt mạnh gót chân xuống gáy cậu ta, khiến cậu ta tê liệt không cử động được (điểm nguyệt vô thuật bí truyền Bình Định a~^^). Đứng sau lại có thêm một người nhào lên, Meyami xoay người né tránh không ngờ sau lưng lại là một nam sinh mặc bạn nằm dưới đất đập lên người bạn đá chân tới. Bất quá cô bèn lùi lại vài bước, xoay người nhảy lên cao đập vào cổ của nam sinh. Hai người trước mặt nhào đến, Meyami ngồi xuống tránh né, gạt thẳng bằng của họ, chờ cơ thể họ ngã xuống rồi lần lượt lên gối rồi dùng góc tay đánh luôn vào mạch máu cánh tay.

“A ...”

Meyami giật mình, cô đem chiêu thức vừa rồi nhớ lại. Nó là chiêu hiểm độc, của sát thủ. Không được gọi là hiểm nhất cũng chẳng được xếp vào hạng hiểm, nhưng đó vẫn là chiêu của sát thủ dùng giết người. Vừa rồi như cô có cảm giác muốn phá đi cánh tay cậu nam sinh họ. Chết tiệc trận đấu nên dừng lại tại đây!

“Meyami làm sao?”

“À không có gì”

Cô đưa mắt nhìn hai người bạn đứng trước mặt, một người tông cửa chạy vào một người khác giải quyết gọn nhanh chóng phóng về phía cô, giải quyết nốt bọn cuối cùng. Đưa mắt nhìn nam sinh không dám đến gần nữa, lại cúi người co rùng không muốn nhận thua.

“Được rồi, tha cho họ đi!”

Kyo cười nhìn vóc dáng bé nhỏ kia, thật sự không nên đánh giá bề ngoài. Meyami gạt đầu, Fuutan cũng gạt đầu.

“Được rồi đứng lên đi!”

Fuutan đến đưa tay ra trước mặt một người tóc bạc, Meyami nhìn thấy rất quen, hình như là đối thủ của cậu, nhưng cũng hình như cô đã gặp cậu ta ở đâu đó. Cậu bạn chần chừ đưa tay cho Fuutan kéo dậy, cậu liếc sang cô, Meyami chỉ cười trừ đến bắt lấy tay kia của cậu mà kéo đứng lên.

“Không nên để long ích kỉ che đi niềm đam mê của bạn!”

“.....”

“Bạn có thể nói mình đang dạy đời bạn. Nhưng thật không phải thế! Mình chẳng là gì để dạy bảo bạn, nhưng mình cũng là người trong ngành, chẳng phải bạn đã đến được các bước này chỉ vì ấp ủ một niềm đam mê sao? Ước mơ của bạn có phải là ở đây tìm con đường nghệ thuật?”

“.... Xin lỗi...”

“Xin lỗi vì đã đánh bạn nặng đến thế. Nhanh đến y tế, các bạn cần chữa thương”

“Này còn lời xin lỗi...?”

“... Được chấp nhận..”

FUutan nhìn cô rồi lại nhìn Kyo cả ba người cùng cười rồi gạt đầu.

Tình bạn mới. Meyami sẽ có bạn mới chứ? Chắc vậy, nhưng giờ vấn đề là ở buổi biểu diễn cả hai phải làm sao đây!?

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 35

“Được rồi các bạn các em không sao, thật không hiểu té kiểu gì mà ra thế chứ? Quá nghịch ngợm!”

Cô giáo y cười xoa đầu cô, Meyami chỉ cười trừ, cô cũng hơi bất ngờ khi bọn nam sinh khi không nói đám người cô đánh mình. À nói làm gì chứ, chỉ mạng nhục, chẳng phải để một con gái đánh đến tởm tã rất khó coi sao? Mà cứ để họ nghĩ thế đi nếu họ mà biết cô đem sát chiêu muốn giết họ không biết chừng cô lại chết sớm hơn các nam sinh kia.

Ba người vào phòng y tế thăm bệnh, những người được thuốc sát trùng, cùng các băng keo cá nhân đắp lên vết thương. Meyami ê chề! Bây giờ cô muốn ngấn đầu lên trời kêu gào:

“TẠI SAO THẾ GIỚI NÀY LẮM TIỂU THỤ TIỂU CÔNG ĐẾN THẾ A~”

(Bó tay, người điên rồi phải không?!/ Thông cảm, cảm xúc không thể kiềm nén)

“Mimi ...Mimi ...”

“Ồ ...há?!”

“Cậu làm cái gì thế nhìn cậu ta suốt”

“Ồ chẳng có gì tại thấy cậu ta giống tiểu thụ thôi ấy mà”

“...”

“...”

“Này ...”

Cả phòng yên lặng, không ai nghĩ Meyami sẽ thốt ra câu vừa rồi. Tự nhiên họ thấy một bản chất khác của ca sĩ nổi tiếng giới Megumi Luka

Cuồng đam mê!

“À mà đàn đứt rồi các cậu làm thế nào?”

Kyo chợt nhận ra tình huống khẩn cấp vội nói, bên ngoài lại vang lên giọng thông báo: “Tối tiếc mục trình diễn của lớp 12D10, do \*\*\* cùng \*\*\* nhảy hiện đại”

Sau đó là một tràng vỗ tay, Meyami đen mặt, xem ra phải chơi ghita thật rồi. Xoay người rời đi, nhưng trong phòng lại vang lên tiếng nói.

“E này ... phòng kí túc xá mình còn mang theo một cây piano điện. BẠN biết chơi chứ?”

“Ừm cũng biết, nhưng làm sao bây giờ lấy đây?!”

“Vây chờ mình nhờ bạn cùng phòng mình”

Nói xong cậu bạn rút điện thoại gọi đến số bạn cậu ta, Meyami nheo mắt, xem ra cậu bạn này rất hợp tác. Nhìn theo khuôn miệng mấp máy của cậu cô biết cậu đang nói gì. Sau lại quay chỗ khác, sau lớp 12D10 sẽ có hai lớp nữa, còn đủ thời gian.

Tiiiiiiiiing .....Tiiiiiiiiing .....

Điện thoại báo tin nhắn, Là của Nanami. Mà cô bé có học trường này không? Sao không thấy cậu ấy đi tới đây? Lớp của cậu lớp mấy?

Tiiiiiiiiing .....Tiiiiiiiiing .....

Lại là tin nhắn, lần này của Tohru, cậu ấy lo lắng cho cô khi sợ cô trốn góc nào đó khóc. Khoan khóc? Cô có nước mắt đâu mà khóc chứ? Còn chuyện trốn ... cho cô xin đi trong tủ quần của cô không có ghi (à cùng lắm có thì là chuẩn thôi à)

Điện thoại luôn liên tục rung lên báo hiệu tin nhắn, chứng tỏ cả lớp rất lo cho bọn họ. KYo cũng bị khủng hoảng tin nhắn đến nỗi phải tắt luôn điện thoại, Fuutan cũng không kém nhưng điện thoại đúng lúc hết pin nên chỉ mình cô là lãnh đủ. Ngồi nói chuyện với đám bạn mới một chút, chờ cho dụng cụ âm nhạc đến. Nhưng đã qua 2 tiết mục vẫn không thấy người bạn cùng phòng của bạn đâu. Tất cả bắt đầu lo lắng.

“Không được rồi, chúng ta cần về nếu không trễ mất”

Fuutan kéo tay Meyami chạy đi, từ đầu đến cuối cô không đến ngồi mà chỉ đứng nhìn ra cửa sổ. Trầm tư đến yên tĩnh, mà yên tĩnh đến đáng sợ. Kyo cũng hiểu ý chạy theo.

Trong lớp Tohru cùng Yuki nhìn nhau lo sốt vó lên. Ba người bạn của họ đều mất tích, mà tiếp theo lại là tiết mục của trường, việc trừ điểm chỉ là thời gian, cả lớp đều đón nhận được nhưng nếu như hai người kia đột nhiên biến mất khiến cho tất cả mọi người rất lo lắng. Họ sẽ không bị khủng hoảng tinh thần đi, còn Kyo nữa, cậu ấy đi đâu đến giờ vẫn chưa thấy mặt.

“Vâng cảm ơn bài trình diễn của lớp 11B3, bây giờ sẽ là bài nhạc tự sáng tác của Idol Sakura cùng với bạn của cậu ấy Meyami lớp 11A2”

“ ... ”

“Chết rồi!”

Trên sân khấu im lặng, không một bóng người xuất hiện. Đám người trong lớp càng lo lắng hơn

“Vâng bây giờ là bài trình diễn của lớp 11A2”

Vì nhận được mất thời gian, MC của trường lại giới thiệu lên một lần nữa.

“Meyami cậu ấy có bị sao không nhì?”

“Thật mình biết Meyami sẽ không giúp gì cho lớp mà”

“Không đúng, tuy cô ấy ít nói nhưng đối xử với mọi người trong lớp rất tốt. Cậu nên lo cho cậu ấy mới phải!”

“Mọi người ... Meyami là một người tốt, Sakuraku cũng vậy, và nghị lực của họ rất phi thường mình tin họ sẽ không bỏ cuộc đâu”

Tohru nghe được lời bàn tán, lập tức chen vào. CÔ muốn bảo vệ bạn của mình, thật sự muốn. Meyami là bạn của cô, là bạn thân của cô. Meyami không nói nhưng cô biết bạn đang buồn, ánh mắt đã nói hết lên điều đó.

SAu khi Tohru nói hai người Asari cùng SAKi cũng đồng thanh tiếp lời, Yuki cũng bắt đầu nói ý kiến của mình, dần cả lớp bắt bỏ tất cả ý kiến hai người bạn trong lớp bỏ cuộc.

“Về rồi đây!”

KYo từ ngoài chạy vào, cả lớp nhao nhao hỏi tìm về hai người bạn kia. Cậu gật đầu. Lúc khi chuẩn bị ra cửa, cậu bạn cùng phòng với cậu tóc bạc đã chạy đến đưa nhạc cụ cho ba người. Kyo giúp hai người cầm nhạc đến sân khấu lắp ráp rồi mới trở về. Bây giờ chỉ cần đứng thưởng thức bài hát họ viết thôi.

Tốt nhất không nên để mọi người thất vọng

“Có lẽ vì sự cố kĩ thuật chúng ta sẽ giới thiệu lại. SAu đây là bài trình diễn của lớp 11A2. Xin mời”

MC lui ra, bắt đầu tiến đàn Piano vang lên dồn dập mà vui nhộn, tiếng ghita cũng kéo căng theo nốt nhạc. Từ trên sân khấu ánh sáng lập lòe phát ra hai bóng người một ghita một Piano đứng cách nhau cỡ hai bước chân. Khi nhìn rõ, cũng là lúc cả khán đài như nổ tung ra. Người gào thét về Sakuraku người lại nhận ra cô mà gào thét biệt danh không thì lại tên giới nghệ. Hai người như đã quen không mấy may lo lắng mà thay phiên nhau đệm nhạc, cũng như hát lời chính, và lời phụ. Cả trường bắt đầu tràn ngập trong màu sắc tươi mới của những cơn mưa rào bất chợt rồi qua đi, lại một cơn mưa dầm dề, rồi một chiếc ô màu hồng với cô nữ sinh đi trên phố:

Trời mưa nhưng cây dù tôi chẳng bật

(“Thật vui khi gặp bạn!” Con mèo gừ gừ nói)

Những chiếc giày cao gót trong nước mưa

Chẳng phải lo gì hết về hôm nay, nên coi kìa

Nếu bạn muốn thay đổi thì hãy nhuộm mình trong sắc chàm xanh

Khoảng khắc hình ảnh mình được phản chiếu trên vũng nước.

Tôi muốn trông thấy, dù chỉ một lần thôi

Nhảy đi nào! Cả thế giới

Đang lung lay. Và quay tròn

Với tốc độ. Ngày càng nhanh lên

Bằng mọi cách, tôi chỉ muốn chạy và nhảy đến ngày mai.

Tu tú tú ... tú tú tú ... a a a á

Dù bình minh hôm qua không còn ở đây nữa.

Vẫn ôn thôi.

Nó sẽ tiếp tục mãi.

Chắc chắn tiến bộ hơn.

Và càng thêm yêu thương.

Mỗi ngày, cả bạn nữa.

Dù vấp ngã bao nhiêu lần.

Hãy tiếp tục đứng lên.

Nếu bạn làm vậy có thể hôm nay,

Những cảm xúc chúng ta sẽ được hòa quyện

Một giọt mưa rơi trên má cô bé

(Già rồi không thấy, con mèo gừ gừ)

Cái đầu ủ rũ cuối xuống, nổi nhàm chán chất chồng lên.

Đã là một lời nói dối đã vượt qua khỏi lòng tốt.

Nhưng lại nhuộm màu buồn bã bởi sự thật.

Những hạt mưa bắt lên tung tóe trong mặt nước

Như thế vút nhẹ bờ môi với đầu ngón tay

Vẽ bức tranh. Chơi điệu nhạc.

Sáng lấp lánh. Hiện thực hóa.

Mong Ước của tôi!

Vươn lên. Và tăng chiều cao.

Bằng mọi cách tôi chỉ muốn chạy và nhảy ...

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 36

“Giỏi lắm Meyami”

Vừa xuống khỏi sân khấu, Meyami ngay lập tức tối sầm khi định cô mới biết mình trong lòng Ukyo. Bất ngờ. ĐÚNG là bất ngờ. Cá ôm của anh là siết chặt, siết rất chặt. CÔ không hiểu, nhưng như là lời trách cứ vậy.

“Ukyo-chan, bỏ Mimi ra.”

Ngay sau đó Fuutan kéo ngay cô ra khỏi lòng anh, đẩy cô vào lớp: “Vào giải thích với mọi người đi. Chắc họ đang chờ!” Nói xong rồi đi không quan tâm, Ukyo đang nhũn mảy. Các anh sau lưng anh cũng chẳng khác gì, trừ anh tư –Hikaru chỉ muốn xem kịch.

“Meyami cậu làm bọn này lo quá!”

“Lo sao? Sợ mình chạy à?”

Vừa bước vào lớp, bị mọi người bao quanh, cô chỉ cười rồi nói vài câu đùa. Yuki không nói chỉ đứng nhìn cô cười rồi lại quay sang tranh cãi với Kyo. Buổi đó trôi qua rất nhanh, cuối cùng cô cũng trốn được đi tới lớp chị Chi ăn. À mà tiết một chút là phải trả tiền

(Người ăn không muốn trả tiền à? Đồ ki bo \*hét to\*/ \*tinh bo\* Nhanh giàu/ \*hắc tuyền\* Đem xuống âm phủ ăn luôn đi!!)

Còn sự xuất hiện của hai người mà cô không biết. Chỉ nghe Tohru kể lại họ phải trở về sớm vì có việc bận. Tohru tỏ vẻ tiếc nuối khi không để cô gặp được họ. Meyami chỉ cười, cô tuy không biết hai người kia là ai nhưng nếu như thuộc dòng tộc Sohma, thì cô nghĩ càng không nên tiếp xúc.

“Mimi này”

Meyami định ra ngoài giữ xe chạy về nhà. Hôm nay cô sẽ về nhà với chị Chi, các anh cũng đã nói. SAu mùa đông này cô phải quay về với nhà Asahina.

“Ngày mai nếu có rảnh bạn cùng mình đến nhà tộc Sohma được không?”

“Đến nhà họ SOhma? Ủa sao thế?”

“À không có gì, vì mới tối này Momiji cùng anh Hatori mời chúng ta tới”

“... ờ chắc được ... Ngủ ngon Tohru ...”

“Ngủ ngon Mimi”

Xoay người vào xe anh Hikaru, ngồi xuống. Hai cái tên này ... ừm vậy thôi nhưng chắc sẽ không đến xóa kí ức đấy chứ? Mà xóa có sao không nhỉ? Mình còn nhận ra được Yuki cùng Kyo hay là anh Shiguri? Quên đi rồi sẽ có sao không nhỉ? Dù gì mình cũng rất vui khi gặp họ, thật khó khăn khi mình mới nhận họ là bạn mà. Thật cảm thấy khó chịu. Ngược rất khó chịu.

“Em sao thế Meyami?”

Ngồi trên ghế lái, nhìn sang, Hikaru nhìn cô lấy tay che ngực như người bị đau tim. Cảm giác có chuyện không hay, sau xe mọi người nói chuyện rôm rả, nhưng cô lại ngồi im. Trong nhà chưa thích hợp với cô sao? ANh nhớ khi cô mới chuyển tới được vài ngày thì lại chuyển đi, đúng hơn anh không gặp mặt cô ít hơn cả hai lần. KHi thấy cô là vào lúc đám cưới của Miwa-chan sau đó cô lập tức rời đi. Đợi lâu không nghe trả lời, anh bèn một tay giữa lái một tay đẩy vai cô.

“Dạ”

“Em nghĩ cái gì mà anh hỏi lại không trả lời?”

“À dạ không có gì.”

Cười trả lời lại, như người thức trong mộng, thực sự cô đang nghĩ gì? Cô còn lại không nhớ được. Đưa mắt ra đằng xa ở trước kính xe, bầu trời đêm tối quá, âm u quá sẽ không sao chứ?

Xe chạy đến nhà dừng lại tại bãi đậu xe, cô cùng các anh vào nhà. Chị Ema ngay lập tức bắt lấy tay cô chạy về phòng mình. Cô không nói chạy theo, dù gì cũng tối cô cần tắm rửa để ngủ. Mượn đồ chị vậy.

Nhà các anh như nhà ở nhờ vậy!

Cô cười thầm trong lòng trong khi tắm xong xuống luôn phòng bếp. Ukyo chuẩn bị một chút đồ ăn vào buổi tối để mọi người ăn sau bữa tiệc ở trường. NHìn đồ ăn trên bàn, tự nhiên lại nhớ khi cô mới chuyển đến nhà, lúc ấy còn có rất nhiều người không ngần ngại tiếp cô nhỉ. À mà nghĩ lại cô cũng chẳng là cái gì để ngênh đón thật nồng nhiệt, chỉ cần một chút ánh mắt được rồi. Mà nó lại có ý gì lại tự hiểu.

“Meya-chan lại nghĩ gì rồi”

Đang suy nghĩ lại bị một bàn tay đặt lên đầu cô rồi cổ sức vò. Meyami từ mộng tỉnh ra, quay đầu chỗ khác tránh đi cái vò ác ăm kia. Tự mình âm thầm lắc đầu. Lâu quá suy nghĩ, các suy nghĩ cô càng như người thất thân. Lại còn nhớ lại quá khứ. Từ này về sau không nên như thế nữa.

“Anh ba xin đừng chọc Mini ạ”

Emma như có vẻ sợ anh, nhưng vẫn đứng ra kéo cô lại chỗ ngồi. Meyami nhìn biểu đạt của chị rồi ại mỉm môi, ở nhà này bắt đầu “tấn công” rồi sao? Ông bà ơi chuẩn bị nhìn mặt cháu rể đi ạ. Kaname chỉ cười rồi ngồi xuống bên cạnh cô lâu không gặp anh chỉ cảm thấy muốn ôm cô thôi mà. Nên biết than hình cô bé Meyami này rất nhỏ nhắn, ít nói lại luôn cho người ta cảm giác khó gần, lúc thì vui vẻ cười đùa. Rất bí ẩn, cô như một ẩn số bắt anh tìm ra. Thú vị với cô chỉ có thế.

Meyami ngồi bên nói đùa với mọi người chợt quay sang nhìn người bên cạnh. Kaname nhẹ nháy mắt với cô, Meyami cười rồi quay sang nơi khác. Không hiểu sao nháy mắt vừa rồi cô cảm nhận được mùi nguy hiểm.

Cô còn không nhận ra còn một nụ cười khác ẩn trong góc tường. Nụ cười theo dõi hết cử chỉ của mọi người từ lúc mới về đến bây giờ : “Ngôi nhà này sắp vui vẻ rồi!”

Mắt anh chợt dừng lại bên người cô bé tóc hồng mắt ngọc kia. Miệng cười, lời nói đùa như cô suy nghĩ có ý nói ra nhưng thực chất đôi mắt sâu như biển kia không bao giờ đón được. Thật sự cô em gái này đang nghĩ gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 37

Buổi sang, gió hơi nhẹ nhưng từng đợt thổi qua như muốn cắt vào da thịt người.

Meyami đứng bên cửa sổ nhìn cây hoa anh đào trên sân trơ trọi lá, còn ướt đậm một chút tuyết đầu mùa. Âm thầm thờ dài, thế là qua rồi. Tuyết đầu mùa rơi trong đêm, cô đã bỏ lỡ nó. (Người Nhật thường quan niệm khi người gặp tuyết đầu mùa sẽ may mắn trong năm sau. Mỗi thất bại trong năm đều bị tuyết xóa đi)

“Mimi em nghĩ gì đấy?”

Từ phía sau vang lên lời nói, là Louis. Anh đứng cạnh cô khi nào nhỉ? Cô không cảm giác được. Louis là người anh thứ tám trong gia đình. Anh làm nghề tạo mẫu tóc, anh khá nổi tiếng trong ngành, các mẫu tóc bắt mắt nhất trong giới đều nhờ anh làm. Ngay cả Futan cũng làm qua, anh cũng là người luôn tạo mẫu tóc cho cô, nhưng thời gian gặp mặt rất hiếm. Vì khi lên sân khấu, Meyami rất ít khi đổi kiểu tóc màu mè, hay uốn xoắn. Cô ý kiến với chị Lily giữ nguyên mẫu hình kiểu tóc của cô. Vì chính cô thích nó, mà cũng phải nó đã theo cô đến gần ba kiếp người rồi còn gì.

“Anh! Anh không xuống ăn sang với mọi người ạ?”

“Ừm. còn em? Bỏ bữa sang sao?”

Meyami không nói chỉ cười. Thật cô định bỏ bữa sang thật hưởng hồ chuẩn bị cô đến nhà tộc Sohma. Louis nhìn cô không nói gì, lại nhìn ra cửa sổ, thờ dài

“Em bỏ lỡ mất mùa hoa anh đào đúng không?”

“Dạ?!”

Quay người nhìn anh, cô không hiểu ý anh ám chỉ gì nhưng rồi vẫn gật đầu: “Vâng em bỏ lỡ rồi!”

Louis xoa đầu cô rồi cười, cái cười của anh rất dịu dàng. Có thể anh là người xã hội nên rất ít khi thấy anh nói lời tức giận về ai. Trong giới nghệ sĩ, những bậc tiền bối rất thích anh, lâu lâu còn nghe các nhà phê bình thời trang khen ngợi trên báo chí.

Gia đình Asahina không ai không giỏi!

Hai anh em nói chuyện một chút rồi rời đi xuống nhà. Louis bắt cô xuống, Meyami cũng phải nghe lời. Anh lớn hơn cô, nói những lập luận theo tính luật sư với anh không như với anh cả \_ Masaomi. Cô đành đi theo anh xuống nhà ăn.

Nhà ăn gia đình Asahina vẫn thế, nhưng hôm nay cô lại gặp một người mới, tóc vàng, mắt đeo kính cô chỉ lướt qua chào hỏi rồi bị chị Chi kéo về chỗ

mình. Cô không nhìn thấy được mắt anh, cũng chẳng đón được anh có nghĩ gì về cô không. Nếu đứng theo trí nhớ của cô đó là anh thứ bảy\_ Nastume, anh ấy rất lạnh và trầm tính. Meyami bắt đầu kêu trời, mới thoát khỏi ánh mắt khó chịu đến ánh mắt nhìn như một người phiền phức sao? Trời ạ, một chết cô rồi.

Phải chuẩn bị tâm lý thế nào đây? Chuẩn là tốt nhất

(Vây người nói trong từ điển không có chạy/ Ồ thì ta nói không chạy nhưng có phải chuẩn đâu!?!/ Nhưng nó cùng một nghĩa a~/ Ồ dzậy hả? Sao ta không biết nhỉ?)

Trong bữa sang, mọi người nói gì cứ việc nói cô cầm cùi ăn, ăn và ăn. Không quan tâm, chọc vào chuyện người ta sẽ chết không toàn thây. Dưới mái hiên nhà người ta phải cúi đầu. Nhanh còn gặp Tohru đáng yêu, cô bé đang chờ chồng. Ý quên chờ bạn thân là mình đây.

Đứng trước cửa nhà bằng gỗ của họ Sohma, Meyami nhìn trái nhìn phải, rồi nhìn trên nhìn dưới. Xem thử có “lỗ chó” nào có thể chui được vào không. E hèm đùa thôi. Vì đứng trước nhà người ta như người không được chào đón ấy, vắng tanh, còn ngọn gió chạy qua sống lưng. Hơi ớn lạnh rồi a~

Tiiiiiiiiing ..... Tiiiiiiiiing .....

Tiếng điện thoại vang lên cắt đứt không gian yên tĩnh. Là Tompa, lâu rồi không gặp anh có chuyện gì đây? Nhát máy, vừa dứt tự nhiên Tohru và Meyami nhìn nhau, không lập tức lại trở về yên tĩnh đến rợn người.

“Này người tình nhỏ bé”

“... ANh Tompa ... Có chuyện gì vậy ạ?”

Xem ra lâu không nghe anh nói chuyện tự nhiên thấy ớn lạnh khi cách anh xung hô. Vấn đề gì với anh? Càng ngày càng thấy ớn lạnh. Nội dung chỉ vắn vắn hai cái: “Cô có nhớ người chủ nhân vụ án trước (vụ án đối đầu với Ukyo ấy), thăm mộ người ta a~ Nghe nói người chết 49 ngày sẽ rất cô đơn. ANh muốn đến thăm. Thực chất sợ khu “nơi nào” đó lạnh lẽo nên kéo cô theo nhìn thử một chút”

Chỉ nhiều đó thôi anh làm mất cả hai phút đồng hồ của cô. Tohru đứng một bên nước mắt lưng tròng, biết Meyami ít nói, nhưng giờ lại càng ít nói hơn. Nghe điện thoại chỉ nói vài tiếng ờ, ừ, cái gì, rồi sao, dạ. Cuộc nói chuyện rất nhàm chán, chỉ thấy biểu hiện trên mặt cô đôi mày khẽ nhăn, hay thoát chốc đề giọng. Nhìn Meyami như một con búp bê, mà mang khí chất lạnh bên người. Tohru bắt đầu hình dung trên đầu kế hoạch kéo Mimi cô bạn thân ít nói lại làm người.

“Ồ chị Tohru ... A chị có phải là Meyami mà chị Tohru nói không?”

Vừa gặp máy, trước mặt Meyami ngay lập tức xuất hiện một bóng người, tóc vàng mắt vàng, mang trang phục cổ điển của thiếu gia Pháp, cô chưa kịp nói thì Tohru đã chạy tới kéo Momiji ra khỏi người cô.

“Xin lỗi, Momiji rất hiếu động, bạn đừng trách cậu bé”

“Chị Tohru không được nói xấu em với người khác. Em rất ngon đấy”

Cậu bé buống bình cãi lại rồi lại chạy đến ôm cánh tay cô: “CHị là người chạm vào Kyo và anh Yuki không biến hình ạ?”

“CHị không biết đâu nhóc, nhưng em đã kiểm chứng rồi đấy thôi!”

Nói xong nhìn sang cánh tay phải mình bị cậu bé ôm rất chặt. Cô đỡ cậu ôm chặt tay Tohru như thế đấy. Momiji chỉ cười cười, ra vẻ hiểu ý rồi mời cả hai vào nhà. Momiji nói ngày thường ngôi nhà này rất đông người, nhưng họ đã trở về nhà chuẩn bị cho bữa tiệc năm mới sắp tới. Meyami chỉ nghe rồi gật đầu, nhìn khung cảnh xung quanh, bên cạnh vẫn bị Momiji xiết chặt như đồ lên. Cố nhìn, vì biết khi một đứa trẻ ôm hay xiết chặt ai đó có nghĩa đứa bé đó rất thiếu tình thương. Và chắc cô là người ngoài tộc đầu tiên cậu chạm vào không biến đổi nên khiến cậu có cảm giác không muốn bỏ. Đến bên phòng của Hatori, Momiji mở cửa đẩy cả hai người vào.

Trên bàn gỗ, kiến trúc đơn giản, theo thời Nhật ngày xưa. Đứng sau cửa là một người mặt áo vest đen, bên trong là áo sơ mi trắng, nhìn thấy hai người anh khẽ gật đầu rồi mời cả hai ngồi. Meyami và Tohru đưa mắt nhìn nhau rồi ngồi trên tấm nệm (nệm để quỳ- phong tục của Nhật thời phong kiến). ANh đến bụng cho hai người hai tách trà rồi ngồi đối diện hai người. Momiji lúc này cũng rời ra ngoài chơi. Không gian lại bắt đầu chìm vào yên tĩnh, thật không có giọng nói thánh thoát của cậu bé Momiji như thiên thần kia chỗi ngôi nhà này rất buồn tẻ.

Đưa mắt nhìn ra ngoài trời,, đối diện với phòng là một hòn non bộ, nước bị mặt hồ dường như đóng một tầng lớp băng mỏng, tuyết phủ trắng xóa. Mưa tuyết bắt đầu rơi, càng rơi càng nhiều. Bão tuyết? Mới đầu mùa sao?

“Hai người chắc biết về vấn đề hai người đến đây?”

Giọng Htori rất trầm, trầm đến lạnh. Tohru bên cạnh run nhẹ người, Meyami im lặng cúi đầu. Nhưng trong lòng lại cảm ơn anh. Nếu thật anh không nói chắc chắn cô tiếp tục nghĩ về những chuyện gì chính mình cũng không nhớ nổi sau đó.

“A ... Có phải là về bí mật của gia tộc Sohma?”

Tohru hơi run run nói. Bên cạnh Meyami đưa mắt nhìn cô, nhìn tướng nhúc nhát nhưng xem ra khẩu khí cũng lớn ghê. Cô phục rồi, nói ra anh ta đánh giá

không khiêm nhả nữa khỏ. Nhưng nếu Tohru đã nói chẳng lẽ là bạn cô không đi bên cô ấy được?

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 38

“U-Ủm ... EM nghe nói nếu người ngoài biết về chuyện gia tộc Sohma sẽ xóa kí ức. Vậy có lẽ?!”

Cô lấy hết can đảm ngẩn đầu nhìn anh. Trong lòng có run sợ, vì trong truyện cô xem qua thực Hatori là người rất lạnh lùng, nhất là sau đoạn tình cảm của anh. Ua mà nhắc mới nhớ, cô nhớ trong truyện có nói anh đặt ảnh người yêu trên kệ sách mà nhỉ? Mà nhìn quanh phòng lại không thấy?!

“Ủm em nói đúng đấy”

Hatori thở ra rồi đứng dậy nhìn ra ngoài cửa. Rồi lại nhìn lại trong phòng, dung giọng nói trầm trầm như ma ám. Mà sao anh đứng xa mà cô cảm giác như lạnh xương sống thế nhỉ?!

“Tùy mỗi con người khi biết bí mật của nhà Sohma thôi. Không phải bất kì ai cũng phải xóa.”

“ ... ”

Anh ta đang nói gì đây? Chẳng lẽ chuyện là bịa đặt sao? Chẳng phải nhà Sohma bắt buộc sao? ANh ta thất tình cũng lấy sang thần kinh à?

“Mà các em có thích sống nhà Yuki cùng Kyo không?”

“Dạ cũng thích lắm ạ”

Tohru nhanh nhẹn trả lời, cô chỉ gật đầu. Hatori nghe xong chỉ cười nhìn cô, Meyami bên này cúi gằm mặt. Bên cạnh cố gắng nhéo tay mình để không cảm giác lưng mình chầy ướt đầm mồ hôi. Ông anh à~ Cháu biết chú rất đẹp trai, mà cháu cũng biết cháu không có khả năng đấu lại chú, vì thế đừng đem ánh mắt lóe sáng sau loạn tóc mái nhìn cháu được không. Ma dọa người không chết mà là Người dọa người sẽ đứng tim đấy.

“Ủm thích thì tốt rồi. Nhưng có một vấn đề khác, lý do các em đi khỏi nơi đó cũng chính là nó. Liên quan tới nhà Sohma chẳng bao giờ là hay ho cả”

“ ... ”

“Hãy trở về nhà trước khi quá muộn. Shigure có thể nói với các em biết tất cả, nhưng không hoàn toàn là tất cả. Vì một số thành viên trong nhà cũng chẳng được quyền biết tới về những điều bí mật. Cuộc sống này không đơn giản đâu ... Những bóng ma những tội ác luôn lơ lửng đâu đó quanh đây .... Vì thế trước hồi tiếc ... Tốt nhất nên rời đi ... Không còn quan hệ gì đến với tất cả gia tộc này nữa kể cả nhà Shigure và Yuki và Kyo”

Hatori đến lại ghé ngồi, Meyami chăm chú nhìn anh. Có chuyện gì đó rất khác về anh ta. Không phải là lời nói đuổi khách mà như cầu xin cả hai ở lại dù trong một kí ức cũng được. Lời nói rất đặc biệt, không muốn dính đến phiền toái, nhưng khi ở trong nhà, ngoại trừ việc cô và Tohru gặp ba người và một số thành viên khác trong nhà biến đổi thành thú vật của mười hai con giáp. Ngoài ra chẳng có gì, nói xong anh đưa Tohru đi dạo quanh nhà, còn cô Momiji dẫn cô đi đến nhìn tuyệt trời.

“Chị .... Chị tên Meyami đúng không ạ?”

“Ủm, em có thể gọi chị là Mimi như Tohru cũng được”

“Mimi ... Mimi ... Mimi thật giống con mèo”

“ ... Tùy em thôi! .. ”

Meyami cười, đứng đấy cô chưa nghĩ mình sẽ có tên giống mèo như thế. Nhưng lại không biết lý do tại sao papa Rintarou lại đặt biệt danh như thế. Sau này cô cũng chẳng tra cứu làm gì, vì đó là cái tên của người cha luôn yêu thương cô đặt ra. Là vị ân nhân cứu mạng cô khi sắp chết

“CHị Mimi, chị Mimi”

Thấy cô không nói gì cậu bé chợt lo lắng khi sợ cô không thích cậu nữa. Liên tục xin lỗi rồi xin lỗi. Meyami lắc đầu, xoa đầu cậu, hành động này rất giống Wataru. Tiếp theo hai chị em dạo quanh hòn non bộ cùng phòng khác. Một căn phòng gỗ nhỏ, thoáng qua mùi hương khi họ đi qua. Meyami tò mò khi nhìn sang cánh cửa kéo gần giấy gỗ. Nó rất quen thuộc, là gì nhỉ? Cô không nhớ, nhưng nó quen lắm.

“Chị, căn phòng này của ngài Akito. Ngài ấy khá trầm cảm, nhưng lại rất hay cười. Đối xử rất tốt với mọi thành viên trong nhà. Nhưng căn phòng này ngài kiên quyết không cho ai chạm vào, cũng không cho ai vào trừ ngài”



“... Ngài Akito của gia tộc? Chắc ngài ấy rất nghiêm khắc nhỉ?”

“Ngài Akito không giống các trưởng gia tộc đời khác, ngài là người vui vẻ, luôn đối xử dịu dàng, tốt bụng với mọi người. Như cả vợ chồng anh Hatori”

“VỢ chồng sao?”

“Ừm là vợ chồng, à mà thôi đến bên kia đi ạ, em kể chị nghe”

Momiji kéo tay cô chạy đến bên ngồi bên cửa sổ nhìn ra, trong khu phòng khác. Tuyết không ngừng rơi, trời cũng bắt đầu tối, nếu nó rơi tiếp hôm nay cô không thể trở lại nhà Sohma. Nhìn sang Momiji đang trầm mặt, tự nhiên thấy cậu bé này lớn trước tuổi. Với khuôn mặt này cậu bé đã trải qua những chuyện gì?

“Chị hỏi về vợ chồng của Hatori đúng không?”

“Em không muốn nhắc đến?”

Vì nhìn thấy sự phẫn nộ trong đôi mắt vàng tròn xoe kia, còn ướt nước. Cô tự nhiên không muốn hóng thêm chuyện nữa. Rồi đứng dậy kéo tay Momiji đi chơi tiếp lại bị cậu bé kéo lại ngồi xuống.

“EM mệt rồi ngồi nghỉ đi ạ”

Meyami khẽ gật đầu rồi không nói, nhìn khung cảnh ngoài trời. Tuyết năm nay rơi cũng rất nhiều như mấy năm trước khi cô gặp chị Megumi. Cũng là bầu trời tuyết tan thế này, nhưng hôm đó lạnh lắm. Em thì ôm đầu riết khiến cô đến lo lắng, tiền giành giụa lại không nhiều. Sau đêm đó, sáng hôm sau cô mới bắt đầu gặp mặt chị Lily và bắt đầu bước tới bây giờ. Có lẽ đêm đó là định mệnh, Megumi như một bản sao kiếp trước của cô, trên người mang tuyệt vọng nhưng vẫn nắm giữ một chút hy vọng thật nhỏ nhoi. AI đó sẽ nhìn lại cô và quan tâm cô. Cảm giác với âm nhạc giữ cô và Megumi giống nhau. Có lẽ đã đến lúc, đến lúc rồi!

Đến lúc bắt đầu lại mọi việc!

“Mimi này? Chị có thể nghe em kể chuyện về cô tích?!”

“... ĐƯỢC thôi ... CHỊ rất mong chờ”

“Ngày xưa, một chàng trai vì một lời nguyện nên không thể gặp người ngoài hoặc không thể yêu ai. Nhưng đến một ngày một cô gái đến bên giúp anh biết yêu thương, xóa tan trái tim băng giá. Họ sống với nhau rất hạnh phúc nhưng rồi ngày kia, chàng phát hiện ra cô không thật lòng đến mình, mà vì cô muốn khai thác thông tin trong gia tộc. Tộc trưởng không nói gì, chỉ nhìn anh mỉm cười rồi vào phòng. Anh quỳ xuống bên cửa ngài rất lâu nhưng trong phòng không có phản ứng. Mục đích của anh chỉ muốn xin lỗi ngài đã chọn sai người. Nhưng Ngài Akito lại tự giằng mình rằng lại mình mà chàng trai trong gia tộc mình không hạnh phúc. SAu hai ngày, thành viên trong tộc, phát hiện ngài tộc trưởng đã ngất trên sàn.”

“Sao lại ngất?”

“Vì ngài ấy bị bệnh xuyên, cơ thể rất yếu đuối. Ngài rất ít khi tức giận, nhưng người lại biết cách không chế lời nói mình không làm thành viên trong gia tộc ghét bỏ. Chàng trai đã chữa trị cho bệnh ngài, và quyết định xóa đi kí ức của cô gái kia. Từ đó cả hai người không gặp nhau nữa. Riêng ngài tộc trưởng lại nghĩ vì căn bệnh của ngài mà khiến hai người kia tách ra. Ngài rất ít khi gặp thành viên bên ngoài, luôn giữ kính cẩn phòng của mình. Từ đó chẳng ai thấy nụ cười trên môi ngài tộc trưởng nữa ...”

Nói tới đây Momiji dừng lại ôm mặt khóc, cô không biết làm sao đành ôm cậu vào lòng nhẹ vỗ lưng cậu

“Mimi chị biết không? Từ nhỏ anh Akito rất thích cười, anh cười rất nhiều. Anh kể do một người bạn bí mật chỉ anh cách cười đùa. Anh nói người trong gia tộc có thể bình đẳng với nhau, có thể yêu thương người khác tộc nhưng phải chắc chắn là hạnh phúc. Nhưng chỉ vì một cô gái kia, một người đã khiến anh Hatori ấy nẩy cả cuộc đời, khiến ngài Akito không còn cười được nữa. Em rất muốn giúp họ .... EM muốn cùng ngài chơi đánh sô nữa chị ơi!”

“... Được rồi ... chuyện gì cũng sẽ qua nhanh đúng không?”

Momiji ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt đọng nước mắt đầy ngạc nhiên. Meyami chỉ mỉm cười đưa tay gạt nước mắt cho cậu.

“ĐỪNG khóc, con trai phải mạnh mẽ. Còn về chuyện giữa hai người kia, chắc chắn sẽ có một ngày họ sẽ hiểu đúng không!?”

Làn gió nhẹ vờn qua mái tóc, tóc mái hồng trên trán tán loạn, Meyami cười nhìn tươi như đóa hoa. Momiji tự dụi mắt mình, chớp vài cái. Có phải cậu hoa mắt, nhìn thấy cô mọc thêm đôi cánh?

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 39

Tối đến, vì Shigure lo bão nên đã đến đón cô cùng Tohru trở về sớm. Momiji bám co miết đến khi cô hứa quay lại mới chịu bỏ tay ra. Nhưng trước khi ra khỏi cổng bị Hatoru gọi giật lại. Trên tay anh cầm theo một vỏ sò nhỏ, màu trắng, có chút đốm trên thân. Chạm trên vỏ, là nó còn ấm nóng, dường như có ai đó nắm rất chắc nó vào tay. Là người nào? Meyami cơ bản không đoán được, về Hatoru chỉ lo chào Tohru rồi kéo Momiji vào nhà. Cô không đoán được có phải anh ta hay không, nhưng nếu là anh ta tại sao lại đưa cho cô qua tặng khác lạ này. Chỉ duy nhất có một người đã từng tặng cô món quà đó.

Chẳng lẽ là ....

Quay đầu về hướng sau lưng, đối mặt với cô là khung cửa gỗ bị đóng chặt. Nhưng gió thoảng qua, truyền qua khe cửa cô có thể thấy được một góc áo màu trắng vụt qua. Là ai? Người nhìn có từ khi bước vào nhà sao? Cô không nhận ra được đến khi ánh mắt kia như muốn thiếu trên người cô.

“Meyami nhanh về thôi, bão sẽ đến đấy!”

“Vâng ạ!”

Thôi suy nghĩ miên man, đem vỏ sò bỏ vào trong túi áo, cúi người chạy theo hai người Shigure. Cô không biết sau cửa sổ kia còn một ánh mắt đen sâu thăm nhìn cô rồi đi cho đến khuất bóng. Lúc này sau lưng anh, Hatoru bước vào, quỳ trên mặt đất, Akito quay người mỉm cười nhìn Hatoru: “Cảm ơn Hatoru”

“ ... ”

Hatoru mở miệng muốn nói gì đó nhưng lại thôi, anh muốn hỏi tại sao lại tặng cho cô bé kia vỏ sò không phải thứ khác. Từ bao năm rồi không còn nhìn thấy cậu cười, hôm nay vì một chuyện nhỏ đến thế tộc trưởng lại cười và nói cảm ơn anh. Có phải quan hệ của họ được khá hơn rồi không?

Về đến nhà cũng là lúc cơn bão tuyết bắt đầu. Meyami tắm rồi lên phòng cuộn tròn người vào chăn, đem vỏ sò ra ngắm nghía. Đã lâu lắm rồi, vỏ sò này tự nhiên xuất hiện, có thể không phải đúng như cô nghĩ nhưng còn biện pháp nào khác sao? Cậu bé lúc trước luôn e sợ khi cô lại gần, có thể sợ mình biến thành con vật. Mặc khác nếu đây chỉ là món quà thì cũng có thể trùng hợp.

Nếu cậu bé kia có gặp lại, chắc bây giờ cũng đã trưởng thành. Số tuổi của cậu bé bây giờ chắc cũng nhỏ hơn Hatoru mấy tuổi. Rồi khi gặp, cô còn nhận ra cậu không?

Mang suy nghĩ rồi chìm vào giấc ngủ, trên tay vẫn nắm chắc vỏ sò còn hơi ấm. Bên ngoài cửa sổ, bão tuyết vẫn nổi, nhưng bên trong căn nhà yên ả đến là thường. Không ai hay biết một cơn bão đen từ cửa sổ nhảy xec vào, đến bên cô gái tóc hồng cúi người vùi đầu vào lòng cô rồi nhanh chóng nhảy ra ngoài biến mất.

Sáng hôm sau vì nhà trường cho nghỉ qua cơn bão tuyết, mà cũng đúng vào ngày nghỉ đông của các học sinh. Vì thế gia đình Shigure hôm nay quyết định đi tắm suối nước nóng. Meyami không hiểu tại sao ngày đông này không ngủ mà tới suối nước nóng làm cái gì. Với lại trong truyện chẳng phải các người đến suối nước nóng sau mùa xuân hay ngày lễ tình nhân gì đó sao?

Chọn đúng cái lúc cô đang muốn ngủ đông nha~.

Ở nhà được có mấy ngày, nằm ngủ cho có mơ rồi sang năm tiếp tục cắt nó ra để bán lấy tiền ( ý là làm việc trên thế giới nghệ sĩ ấy mà). Và đương nhiên cô từ chối lời mời, không ai ngờ được họ nói nếu cô không đi họ cũng không đi, mà Tohru có muốn đến mấy cũng vẫn ngồi lì ở nhà mặc cho anh Shigure chèo kéo đến mức nào. Bất buộc là phải rời “ổ” để ngồi trên xe buýt cả nhân chạy ra khỏi nhà, đến vùng núi lạnh ngắt tìm nước nóng để tắm. Mặc dù ở nhà nếu rảnh rỗi một chút có thể tự đun tự cấp. Và việc quan trọng là càng lên cao không khí càng loạn ra, các người không sợ chết nhưng cô sợ chết. Cái nhiệt độ trong cơ thể đã như thế này (lạnh) còn gặp không khí trên núi vào ngày đông.

Giết cô đi còn hơn.

Trên xe Tohru nói hết chuyện này đến chuyện khác, Meyami liếc sang bên cửa xe. Thật đáng sợ toàn là tuyết, kiểu gì cũng bị chạm chuyến trở về..... Ngồi trên xe, Tohru bắt đầu tưởng tượng mình là công chúa xinh đẹp với là xinh đẹp. Meyami chống cằm nhìn trời, được rồi cô bạn này rất ưa là ngây thơ, và trong sáng. Và đến lúc người ta “ ăn” hết khi nào cũng chẳng biết. Xem như cô vô can vào vụ này đi, Tohru có nam thần bên cạnh bị kiểu đó (ăn) là ngày một sớm một chiều. Momiji chạy theo cùng xe cũng hùa theo. Này nhóc chị hỏi thiệt em nha, em là nam hay nữ mà cứ suốt ngày hoảng tử với công chúa thế hả? Nhìn từ đầu đến chân, tốt cô nên kết luận một câu: “Tiểu thụ trong tương lai”

“Meyami cậu cũng thành công chúa nha~”

Chơi vui, Tohru thuận tiện kéo luôn cô vào. Meyami đồ mờ hồi hột. Cô mà làm công chúa chắc chắn các cậu làm lọ lem hết rồi đấy. Công chúa? Xin lỗi cô không dám nổi.

“Không nha~ Mình ghét phải làm công chúa a~”

“Vậy không công chúa, chị sẽ là ai?”

“Hehehe Meyami của em sẽ là phù thủy bắt công chúa a~”

Momiji bắt ngờ chen vào, cô chỉ cười rồi xoa đầu cậu bé. Đúng mà, trong lớp người bạn xem cô là phù thủy vậy làm phù thủy đi. SÀu này miễn ai ăn hiếp được. Mà làm phù thủy cũng sống lâu nhất trong truyện đó thôi, cho dù kết thúc thảm hại thế nào. Nhất là còn lưu danh sử sách đấy.

(Khoan đã! Người nói Tohru ngây thơ, bây giờ sao không nhìn lại mình?/ Ta? \*chỉ tay vào mặt\* ta làm sao?/ \*hắc tuyến\*)

“Này cậu muốn làm phù thủy sao?”

“Người làm phù thủy thì hại được ai?”

Yuki cùng Kyo từ đầu đến giờ im lặng, lập tức chen vào. Cô cười trừ cho qua đi, hỏi như thể cô trả lời chỉ có một câu: “ĐÚng đấy!”. Kyo nhìn cô rồi lại nhìn sang cửa sổ, không ai biết khoe miệng đã nhếch lên một đường cong hoàn mỹ.

“Đến rồi nó ở ngay phía trước đây!”

Cả nhóm đứng trước một ngôi nhà nhỏ nhìn vào trong. Ngôi nhà theo kiểu phong kiến thời xưa khá cũ kĩ, bên sân nhà còn đọng cả vườn tuyết như mới được vén lên. Nhìn khung cảnh hữu tình (lời của Tohru) ghé góm, chính xác gió lạnh thổi qua, tiếng côn trùng từ nơi nào kêu ran, không khí se lạnh mang theo mùi vị của nơi âm u, rồi lại tới những cành cây còi cọc bị gió đưa qua lại. Thật giống loại cây bị ma ám. Tuy nhiên hai con người nào kia vẫn chơi trò công chúa với hiệp sĩ ngon lành nơi này. Meyami chợt thấy rùn mình, có thể Tohru không phải là thực nữ giống cô nghĩ.

Chơi đã rồi, bây giờ vào phòng. Thật bên trong nhà nhảy ra một người phụ nữ mà Momiji gọi là bà chủ của suối. Bà cô kia nhào lại nắm chặt tay Tohru, mắt tròn trắng, gương mặt trắng bệch: “Tôi chỉ phòng cho mọi người nha”. Nhiều đồ cũng đủ làm trò công chúa kia của Tohru dừng lại.

Còn tại sao bà cô không nhào đến Meyami, xin lỗi nữ chính nhanh chân chạy qua sau lưng Kyo nấp rồi, một cảm giác của cô. Bà chủ nhà trò có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 40: SUỐI NƯỚC NÓNG!

Mới trở về phòng, bị Momiji cùng Tohru chạy vào kéo đi tắm nước nóng. Họ thật không biết nếu thay đổi nhiệt độ đột ngột cơ thể sẽ tạm dừng hoạt động (ngất)sao? Nên cô bảo họ đi trước chuẩn bị đồ đi theo. Suối nước nóng nằm sau lưng khu vườn của ngôi nhà, và cũng thuộc quyền sở hữu của Sohma. Meyami tự hỏi, nếu họ xa lánh tiếp xúc với người lạ, thì cơ nghiệp này dựng lên như thế này có nghĩa họ rất tài giỏi rồi.

Tiiiiing .... Tiiiiiiiiing...

“Meyami, em chạy đi tắm suối nước nóng lại không bảo anh đi cùng!?”

Tin nhắn của Tompa là tin nhắn thoại, thật cô cho ông anh này theo mọi chuyện sẽ không tương được như cách Tohru tưởng tượng mình về công chúa như khung cảnh như bãi tha ma kia.

“Meyami em lại lơ anh à?”

“Tompa thân mến, xin lỗi em đã không nhắn anh đi cùng. Nhưng về nhà em sẽ tích cực làm mọi thứ cho anh”

Viết như một bức thư, cô nên chấp tay bái ông anh này làm sư phụ sao? Nên biết ông anh này chỉ có chuyện đó mới nhắn tin cho cô thôi a~ Còn thường?

Cả một tin nhắn nói: “Ồ” cũng gọi là tốn tiền đấy!

Bước ra ngoài nước nóng, khu tắm của nữ và nam lúc nào cũng được chia vức hoặc ngăn cách bởi một hàng rào kính. Vì thế vừa bước ra ngoài, không biết bên kia có ai nhưng Meyami biết chắc chắn là có Momiji. Cậu bé không bao giờ chịu ngồi yên đâu.

“Chị Tohru chị đang làm gì đó, em qua tắm với chị ha!”

“Mày có im lặng đi không hả?!”

Tiếp đến là cả đồng lời mắng của Kyo cùng Yuki, Meyami nhìn Tohru khi cô phát hiện ra cô, từ từ ngấm mình xuống nước ấm. Cơ thể từng tí chỉ như nở ra. Yên ả thật. Đưa mắt nhìn lên trời, không phải đẹp nhưng nó sẽ báo hiệu sắp đến những ngày mùa xuân xinh đẹp. Hoa đào sẽ nở, muôn vật lại hồi sinh. Nhưng trước mắt ngày giỗ cha mẹ sắp tới cô cần chuẩn bị rồi.

Liếc nhìn sang tấm hình Tohru đang cầm trên tay. Là mẹ cô bé, bà mẹ lúc trước gặp cô một lần bẹo má đến sưng cả mặt. Bây giờ nếu muốn cơ hội chắc

cũng chả được. Đòi người trôi qua nhanh quá, bình thân đến đáng sợ. Như kiếp trước, một đêm không sốt không đau, chẳng bị thương. Khi làm xong nhiệm vụ ám sát về, khí lạnh trong người cô bắt đầu lan tỏa khắp cơ thể đến khi đông cứng tìm lại. Nhiệt độ máu cũng hết. Cô lại được xuyên qua trong bụng mẹ ruột mình kiếp này. Và cô cũng chả biết khi nào nó kết thúc nữa.

“Chị Tohru, chị Meyami đã ra chưa ạ?”

“Ừm chị ấy đây này”

“CHuyện gì Momiji?”

Nghe giọng nói, Meyami hỏi vọng lại từ bên này. Cậu bé nhanh chóng kéo cô về thực tại rồi đấy. Nếu không.

“Meyami chị hát đi ạ”

“...”

“Không để em hát nha~ Chị hát theo đi ạ. Cả chị nữa Tohru”

“Ừm chắc chẳng rồi”

Tohru vui vẻ gật đầu dù Momiji có thấy không. Cậu bé bên kia bắt đầu hát bắt cả hai người hát theo. Meyami kéo Tohru lên bờ rồi hăng hát, nên cậu bé bên kia chờ lâu la ôm tôi. Meyami ngồi bên phòng uống trà nhìn Momiji hỏi tại sao không nghe lời cậu. Rồi hết ôm cổ Tohru rồi lại chạy đến lay tay cô. Meyami chỉ cười rồi rút tay ra.

“Thằng nhỏ này nguoi ngồi im đi!”

“Không chịu đâu, Meyami trả lời a”

“im đi Momiji”

“Cả Yuki cũng thế không chịu đâu. Meyami họ bắt nạt em kìa”

CÔ chỉ cười đem tay xoa đầu cậu: “Momiji này em có biết ngâm quá lâu trong nước nóng sẽ bị say không? Lúc em cùng Tohru xuống hồ là khi nào? Khoảng 15 phút cơ thể bắt đầu có triệu chứng say hoa mắt. Nếu không lên bờ ngay sẽ uống nước khi nào không hay đây!”

Momiji chỉ ngất đầu rồi nhìn lại cô, cậu cúi đầu suy nghĩ rồi xin lỗi cô, chạy sang bắt tay Tohru xin lỗi. Meyami cười nhìn bóng dáng cậu bé đi ngủ: “Trẻ nhỏ dễ dạy”. Trở lại phòng mình áp trong chăn ấm. Nhấn tin với chị Ema cùng Nanami. Cô bé này sớm muộn gì cũng thành công chúa nhanh thôi. Nhưng sao cô thấy Nanami này bám riết lấy cô thế nhỉ. SAU này đứng nói lấy chồng cũng nhờ cô chọn à. Khô thân.

Bên này tin nhắn của chị Ema, lúc trước ngủ với chị. Ema nói nhận được bức thư của Subaru, hỏi lời khuyên của cô. Meyami biết nói sao đây? Nói họ không phải an hem ruột mà cô cũng không phải con đẻ của papa nên cứ tiến tới sao? Hay là nói Subaru cố gắng tấn công? CHỈ sợ lúc đó Ema chạy mất dép rồi.

Là em khổ quá mà!

“Mimi cậu không chơi với mọi người sao?”

Bên ngoài vọng lên tiếng Tohru. Ừ nhỉ cô đi ngủ sớm quá thì phải. Ngồi dậy từ trong chăn xuống phòng. Họ đánh bóng bàn sao.

“A”

“... Vụt ...”

Vừa bước vào phòng với tâm trạng muốn xem một trận đấu cuối cùng bị quả banh bay thẳng vào mặt. Rất may để ý trước nếu không cô ăn đạn lạc như chơi. Từ dưới đất mò mẫn ngồi dậy, nhìn cái banh sau lưng mình rơi thẳng trong tường dính vòá đó luôn. Hắc tuyết chảy ròng ròng. Cô đang nghĩ có nên trở lại phòng an phần không nhỉ.

“Mimi xin lỗi mình mới chơi, cậu không sao đấy chứ?”

Tohru tắt tả chạy lại xem trên xem dưới. Xin lỗi rồi rít. Cô không biết nói gì chỉ cười. Đòi là thế cô chẳng trách được ai.

“Tohru cậu ghét mình đúng không? Lần sau ám sát nhớ nói một tiếng mình biết đường lãnh đạn”

“Ồ không phải mà xin lỗi xin lỗi”

“Không lỗi phải gì hết, tối nay mình quyết định dạy cậu chơi bóng bàn. Không nên đừng trách mình”

Nói rồi kéo Tohru vào trong phòng để mặt sáu con mắt mở to nhìn cô, rồi lại nhìn quả bóng. Meyami muốn dạy Tohru chơi bóng cũng không cần phá

sản đến thế nha~

Tôi nay sẽ vui lắm đây. Tohru sẽ khổ lắm đây!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 41: CHƯƠNG 41

“Mimi cậu tìm con mèo này sao?”

“Đâu ờ... nó ấy”

Từ trong phòng chạy ra, thật Meyami không biết loài mèo cô nuôi có tính cách tha đồ lung tung, bữa trước xem tí nữa nó vút vòng cổ của cô ở một số tối rồi. Mà hôm nay cũng là ngày giỗ của cha mẹ, cô xin phép Shigure ra ngoài vào buổi sang. Mặc cho Tohru muốn đi theo, khóc ôm tôi (có vài lúc cô thấy Tohru bị lấy Momiji ấy).

Đường sá chỉ toàn tuyết và tuyết, hôm nay lại lười lái xe cũng vì vậy cô đến sân gas để đi tới phần mộ. Ngôi mộ của cha mẹ ruột cô nằm ở gần khu trung tâm thành phố. Lúc nhỏ Meyami loáng thoáng nghe papa Rintaroi an bài ở đó khi chịu trách nhiệm về việc mai táng. Nhìn trên trần nhà, nghe tiếng tích tách của những hạt tuyết rơi trên mái tênh, còn những bước chân người xung quanh. Ngày bão tuyết, nhưng sân gas lại không thiếu người, còn có phần đông hơn những ngày trước. Mọi người đều vội vã đổi chuyến tàu của mình để kịp về quê nhà, chuẩn bị cho năm mới cùng gia đình. Chuyến tàu Meyami bị trì hoãn do đường tuyết quá nhiều, cũng vì khí lạnh trong các đường hầm đang loạn. Còn 10 phút nữa cô mới lên tàu, Meyami đi quanh các cửa hàng bán đồ ăn vặt, mua cho mình vài bịch bánh ngọt cùng cốc soda nóng ngồi chờ trên hàng ghế băng.

Từ khi tắm nước nóng trở về cũng là khoảng ba tuần sau đó. Nhà Sohma cũng đã bắt đầu công việc dọn dẹp nhà cửa, lúc đó nhớ xem cô làm gì nào.... ừm hình như là làm hư cái cánh cửa rồi đập luôn một cái bình ^^!! Lúc đó Shigure không bảo cô đền tiền là may rồi, khi đập còn thông minh lựa cái bình rẻ tiền nhất mà đập nữa.

(Thật ra vì cuối năm mà quyển sách mới của Shigure chưa được xuất bản, nên nhà tài trợ hồi hã báo với nhà xuất bản, nhà xuất bản lại chạy đến nhà tìm anh. Với điều kiện hãy giúp anh làm công việc nhà để anh viết chương mới. Thế là mọi chuyện Meyami chạm vào mau mắn là chỉ có hai lần làm hư đồ, còn nói đến hai người Yuki cùn Kyo .... Mất luôn cái phòng vì cháy nhà bếp)

Khu vực nghĩa trang vào ngày mùa đông khá lạnh cũng như khá vắng. Nhưng ở đây lại hiện lên vẻ yên tĩnh sau giấc ngủ vĩnh hằng của mỗi con người. Meyami tự hỏi nơi này có phần cho cô trong kiếp trước. Cô thật lập dị khi thích cảm giác này. Một cơn gió lạnh thổi qua người khiến cô run lên, nhưng nó đúng là liều thuốc để trấn tĩnh con người: “Đi gặp cha mẹ thôi”. Đường mòn lát đá gồ ghề, cũng lối đi nhỏ xíu dường như chỉ dành cho hai người đi qua cùng một lúc. Rẽ trái rồi lại phải, phải rồi lại trái, đi sâu vào bên trong những khung hình nhỏ, được đóng trên tường đá cẩm thạch sáng lên như có người đang chào mừng cô vì đã đến đây.

Meyami không biết mình có ảo giác hay không nhưng bên tai lại nghe những câu như:

“Chào mừng cháu đã đến.”

Hoặc như:

“Ồ cô bé này lạ quá, đến thăm ai nhĩ”

“Là đứa con của ngôi mộ mới sao?”

Từng lời như cô thu hết vào bên tai khi đi qua các khung hình. Thật lạ đúng không, nếu như với một con người yếu tim sẽ vút đi bỏ hoa trên tay chạy rồi. Nhưng đối với cô lại là chuyện thường tình, bây giờ cô hiện không chắc rằng đó là ảo giác hay thật, nhưng từ nhỏ dường như cô đã nghe những câu chuyện mà loài thi thảm bên tai lại không thấy hình, rồi những câu chuyện xa lắc xa lơ khi ngày xưa. Mà điều này chỉ có cô biết được, Meyami đoán có lẽ vì linh hồn xuyên qua nhiều kiếp nhưng vẫn giữ được ký ức, vì thế có bệnh đồng cảm với những cảm xúc con người kia.

Đứng trước phần mộ của cha mẹ, hai ngôi mộ được đặt bên cạnh nhau như khi còn sống. Cha chưa bao giờ rời mẹ nửa bước nhất là khi mẹ có mang cô, khi chết, cô có nhìn thấy bàn tay của cha nắm chặt lấy tay của mẹ. Có thể cô không hiểu về mặt tình cảm nhưng cũng hiểu được cái tình âm gọi là yêu kia lớn lao như thế nào khi hai người đến chết vẫn không rời. Đặt bó hoa ly trắng ( bó hoa cô chuẩn bị từ trước khi đến đây) trên mặt mộ của hai người, tro cốt của hai người được papa Rintarou trộn lẫn với nhau, điều đó có nghĩa họ cũng chẳng bao giờ rời xa nhau. Sau này cô mới biết papa Rintarou cũng là bạn của hai người, ông vì chuyện công tác trở về đêm đó nên tình kẻ bắt gặp.

Đời có những lúc gọi thật tình cờ mà chính con người cũng chẳng đoán được!

Điều làm Meyami ngạc nhiên là tuyết đã rơi rất lâu, nhưng trên phần mộ của hai người ruột thịt trước mặt cô, lúc cô mới đến chỉ có lát đất vài hạt tuyết tan trên mặt. Tháo găng, đem tay trần lau qua trên bờ mặt. Đóa hoa bên cạnh, chứng tỏ còn có một người khác đã đến đây. Đóa hoa rất nhiều màu, và cũng được bó cẩn thận. CHÚNG TÔI người này rất thân quen với cha mẹ. Là ai? Cô không đón được. Papa Rintarou đang ở nước ngoài cùng mẹ Miwa.

Chắc chẳng không phải họ!

Có thể là người trong dòng họ cô. Nhắc mới nhớ, từ nhỏ đến lớn Meyami chưa bao giờ nghe papa nói về dòng họ của mình. ĐƯA mắt nhìn vào bức ảnh trên tường. Cô có ánh mắt giống papa, rất giống. Ánh mắt xanh biếc, nhưng sâu thẳm. Nó như viên ngọc dưới đáy đại dương không thể nào chạm tới, nó như xoáy người khác vào cái nhìn của mình : “ Cảm ơn vì con đã tới”

“ ...”

Meyami đứng hình, giọng nói của cha cô sao? Ấm ấm, ó như cái ôm của papa Rintarou khi cơ thể lạnh cóng này té xuống con sông gần nhà ông bà nội. Trong mắt cô từng thấy mỗi mẹ nhất lên vui cười. Hai người họ biết mình tới sao? Họ còn rất vui nữa. Đưa tay đặt lên mặt đầy chướng lạnh ngắt, mọi mảnh mồi về dòng họ cô chỉ nằm trong này, nhưng cô không tài nào mở được khi chìa khóa nằm trong tay papa. Cha mẹ! Hai người có muốn con nhận lại nhà mình?

“ Thì ra em đã biết!”

Câu hỏi vừa hiện lên trên đầu cô, lại bị một giọng nói khác phủ kín. Từ khi nào đã đứng sau lưng cô? Một giọng nữ, là Ema.

“ Đây là lý do khiến em không muốn về nhà sao Meyami?”

KHÔNG chỉ có chị Ema mà còn có Masaomi, Ukyo, Tsubaki – Azasu, Subaru, Louis, Fuutan, còn có cả Wataru. Họ đều đến đây cả. mà người hỏi câu vừa rồi là Masaomi. Anh cau mày nhìn cô. Meyami chỉ cười không trả lời. Cô biết họ cần lời giải thích, nhưng cũng chẳng muốn cô trả lời. Thà để họ tự suy luận còn hơn. ĐỨNG dậy, cúi chào trước mộ rồi rời đi.

“ Meyami dừng lại!”

Không ngờ một bàn tay nắm chặt lấy cổ tay của cô mà kéo lại.

“ Trở về! Vì em chính là thành viên trong gia đình.”

“ Đứng đây Mimi, trở về cùng bọn mình đi”

“ Mimi em còn có chị đứng không?”

Meyami nhìn cổ tay bị anh Ukyo nắm chặt, rồi tới mọi người nói theo chỉ mỉm cười: “ Em sẽ trở lại, vì các anh và chị là gia đình của em mà! Và không phải lý do của là con riêng mà một mặt khác!”

“ Mặc khác?!”

“ Các anh đang theo đuổi chị Chi em tạo không gian riêng cho mỗi người mà”

“ ...”

“ Tầm phào”

Fuutan mặt không đỏ tai không tím, mắng cô. Ukyo giật tay cô kéo vào lòng quay người rời đi. Masaomi chẳng nói gì quay sang nhìn mọi người ngật đầu: “ Về nhà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 42: CHƯƠNG 42

Hiện tại trước giáng sinh Meyami đã chuyển về lại nhà Asahina. Ở lại ngôi nhà với chị Chi và dường như mọi người đều hiểu ý không nhắc đến chuyện ở nghĩa trang nữa. Những ngày tiếp theo ở với các anh trai rất yên bình, họ không còn đưa anh mất xa lạ với cô. Mà đôi khi có những hành động bất ngờ, Meyami tự hỏi họ có bị chị EMA chuyển giới hay không?

Ví như ở nhà bếp, Ukyo đột nhiên cười là lướt khi nhìn rửa bát. Ví như với cặp sinh đôi, họ bắt cô tập lời thoại trong game với họ. Cuối cùng người vượt

tóc người lại bạc má.

KHi chịu hết nổi, Meyami chạy luôn ra ngoài với Wataru với kế đi mua bánh pizza. Cô thoát họ. Nhưng ngày sau đó, được sống yên bình trong gia đình cùng các thành viên mới. Papa Rintarou lâu lâu lại nhắn tin đến cho hai chị em cùng các bức ảnh cho cả nhà. Ngay cả những bức ảnh khiến người ta ganh tỵ nhất đưa cho cả nhà phát điên.

Mùa đông năm nay trôi qua trong sự đầm ấm của gia đình cùng các anh chị gái và em trai. Meyami vui lắm rồi.

Một năm trôi qua, mọi người đến đền thờ cầu chúc cho năm mới được nhiều điều tốt đẹp và an lành. CHị Ema thi đỗ đại học vào trường với Subaru trong khi đó anh Yusuke không bỏ cuộc cũng chạy theo ngôi trường của chị. Điều bất ngờ anh lại được xếp chung lớp với EMa. Với Meyami năm nay cũng là năm cuối của phổ thông, mọi người lao đầu vào học. Còn cô? Không biết nữa, chắc chẳng phải ôn lại tập sách vở “bỏ quên” trong góc tối mấy năm qua. Dù sao nghe nói ngôi trường cô chọn vào lấy điểm rất cao, mà mùa thi lại tổ chức vào tháng 10 năm nay. Lại có đổi mới.

Meyami lao đầu vào học.

Hai tuần sau khi đến trường hội Fan của Kyo tổ chức party chia tay các thành viên trong hội rồi trường trong đó có cả Kahono, Naori, Mio. Cũng đã bắt đầu rồi trường, nghe họ nói đã lọt vào trường âm nhạc truyền thống gì đó. Lúc đó chính cô cũng chẳng nghe rõ, vì sau lời nói của họ là tiếng kêu gọi ầm ĩ của các thành viên khác trong nhóm khi Kyo mang về mặt đen hơn thang vào phòng.

Nhận ra cô, Kyo hơi đứng người sau đó quay sang cô cười, gật đầu. Meyami cũng chỉ cười theo cúi đầu xem như chào hỏi. Sau giờ, mọi người đều ra người trở về lớp mình, cô cùng Kyo đi lên cầu thang vào lớp. Sắp tới cũng sẽ có bài kiểm tra cho môn ngoại ngữ.

“Meyami này, lúc trước tộc trưởng có mời cậu đến tham gia cùng bữa tiệc với gia tộc SOhma”

“Tộc trưởng sao?”

“Ừm”

Cô nghiên đầu nhìn cậu, khi Kyo nói về tộc trưởng không lộ gì về vẻ chán ghét hay sợ sệt. Cô còn nhớ lúc trước hình như cách biểu đạt của Momiji đối với ngài Akito không phải như một cấp trên mà là một người anh. ĐỐI với câu chuyện của Hatoru cô cũng có nhiều thắc mắc nhưng rồi lại bỏ sau đầu. Bây giờ nghĩ lại, chẳng lẽ những câu truyện nói không đúng sự thật. Nhất là về tính cách của người tên Akito? Meyami hơi thắc mắc về việc này, đầu tiên là luôn cười, sau đó lại là buồn vì nghĩ do mình làm sai, qua lời Momiji tộc trưởng gia tộc xem bình đẳng cấp còn không tự tiện xóa đi kí ức bất kì ai trong truyện. Nhưng những chuyện này có thay đổi khác gì trong truyện? Thật lạ nhưng cô vẫn là người ngoài

“Này Kyo cậu nghĩ gì về tộc trưởng?”

Tự nhiên quay sang cậu hỏi một câu ngớ ngẩn, hỏi xong mới biết mình ngu ngốc. Muốn tự tay vả vào miệng mình, Kyo nói sao? CHắc chẳng không, còn bảo cô là kẻ nhiều truyện.

“Ngài rất khác với các tộc trưởng đời trước. Ngài rất quý mọi người, tuy trong người luôn có bệnh ít ra ngoài nhưng ngài vẫn giữ chắc nụ cười trên môi. Còn khi mọi người .... Tóm lại ngài khiến mình tôn quý nhất”

“Ừm, thật đáng ngưỡng mộ”

“Mà mình không đến ngài có giận không vậy?”

“Ngài biết lý do khi cậu trở lại nhà, vì thế không nói gì, chỉ cười rồi tiếp đãi Tohru như khách quý chơi trong lễ hội cũng rất vui. Rất lâu rồi mình mới thấy được nụ cười của ngài ấy”

“...”

CÓ cả Tohru, không phải xóa kí ức đấy chứ? Nhưng Kyo vội nói khi cô chưa hỏi: “Không phải là xóa kí ức đâu đấy”. Meyami chỉ nghiêng người nhìn cậu. Cô càng mê mịch về người này hơn rất nhiều.

“Kyo người đây rồi. Ngài Akito đến đây”

Chưa bước vào cửa, Kyo bị Yuki đẩy vào góc tường tức giận. Meyami cũng chẳng muốn can dự, nhưng cậu đi chung với cô sẽ có phần liên lụy. Nói trắng ra cô ích kỉ rất nhiều: “Kyo là đi chia tay fan của cậu ấy!”

“Mà Meyami, ngài cũng muốn gặp cậu nhưng không gặp được đấy. Tohru nói cậu đi với Kyo. Thì ra thế”

Meyami ngẩn người, đối với Akito người bí mật kia, cô luôn có cảm giác anh ta muốn tìm mọi cách gặp được cô vậy. Nghe Yuki nói, anh ta mặc trang phục học sinh vào trường. Ngoài đầu vào lớp, Momiji đang trong đồng phục nữ cùng với một người tóc hai lize đen trắng đứng nói chuyện với Tohru. Cô không nhớ cậu tên gì nhưng hình như bé hơn cô rất nhiều.

“Meyami, cậu có thể gặp tộc trưởng mình một lần được không? Xem ra ngài rất muốn gặp cậu.”

“Ừm có lẽ bản chất đặc biệt của mình”

Yuki nhìn cô không nói gì, lại nhìn sang Kyo. Hai người khẽ lắc đầu: “Nếu là thế thì tốt rồi!”. Giọng nói nhỏ trong hòng. Meyami không nghe được khi đã trở vào lớp nhập với đám người Tohru

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 43: Gặp Nanami

Hôm nay à cuối tuần, rảnh rỗi. Ema rủ cô cùng đi chơi với Nanami. Nhắc về cô bé này cô mới nhớ, hình như cô đã mời đi rất nhiều lần nhưng vì lu bu công việc trong thời gian qua, cả cái gặp mặt lần thứ hai cả hai người cũng chưa biết. Nanami chỉ cùng cô nhắn tin qua điện thoại rồi thôi. Các lời mời bị từ chối khéo không biết cô bé có buồn. Ema biết cả hai đứa em mình bận việc học nhưng vì muốn gặp mặt bạn cũ, cô chèo kéo theo cả Mimi đi, con bé trong mỗi ngày đã bắt đầu ngoan ngoãn học tập. Không còn chạy ra ngoài rồi biến mất dạng, lâu nay trong nhà cũng trở nên hòa thuận hơn rất nhiều. Ema không hiểu nhưng cô có thể biết chính em gái mình tự lập nên bức tường cách li quanh mình, dù có cười, có nói nhưng một người chị lớn lên từ nhỏ chính Meyami cũng chẳng thể giấu giếm gì được với Ema. Sống chung một nhà hơn 12 năm, bây giờ cùng với các anh, Ema luôn là người chị dẫn đầu nhưng đối với Mimi thì chỉ là cái mác bên ngoài.

Ema không sống nội tâm như Mimi, cô song trong cuộc sống của papa cùng các anh vui vẻ, còn Mimi em gái cô chỉ thuộc típ người nhìn mọi người trong góc tối. Rất nhiều lần cô muốn kéo em ra khỏi cuộc sống quá cô độc kia, nhưng thực chất lại ngược, nó chỉ càng làm thêm cho em gái cô đau lòng. Dần già, Ema bỏ cuộc, chỉ mong thời gian sống với thành viên mới trong nhà cô bé có thể mở lòng mình hơn. Hơn ai hết cô vui khi nhìn thấy em mình có thể hòa đồng như thế. Nhưng mặc khác, Ema cũng không biết cảm xúc kia có phải là thật lòng khi có một người cô thầm mến, một người đứng trước mặt cô luôn nhắc đến cô em gái mình.

“Đang nghĩ về người trong mộng sao?”

Tiếng Meyami bên cạnh vang lên, Ema giật mình nhìn phía trước, đã khi nào hai người đứng trước một cửa tiệm cà phê mèo. Mimi đẩy nhẹ tay cô tránh cô khỏi thất thần mà kéo cô vào trong.

-----phân cách-----

Nanami hẹn cả hai chị em ở trong quán cà phê quen phố gần một ngôi trường cô nhi. Thời tiết hiện tại tuy hết tuyết nhưng không phải là nắng ấm. Những giọt tuyết còn lắng đọng trên lá cây vệ đường, dù chưa đủ nhiều nhưng cũng có thể tạo ra một khung cảnh trắng xóa một góc nhỏ. Gió còn se lạnh mang theo hơi hạ của mùa xuân. Nó cũng báo hiệu cuộc chia tay giữa giao mùa. Nanami kéo cả hai mua quà tặng cho cô nhi, thực cô đi một mình không mang hết nên mới nhờ hai người bạn từ nhỏ này làm cu ly khiến vác giúp. Lời nói xong là cúi đầu xin lỗi.

Hai chị em nhìn nhau, có ai tính kể mà lại nói toẹt cho người khác nghe hết không chứ.

“Mà kể cũng lạ ... tại sao Nanami không nhờ bạn trai vác giúp nhỉ?”

“Ừm đúng đấy, người khiến vác phải là con trai chứ tại sao lại nhờ bọn này?”

“A .... Vì .... Vì ...”

“Vì Nanami ngại nói chuyện với con trai!”

Nhìn cô bé đỏ mặt Ema cười tùm tùm nhảy vào, câu nói vừa thốt khiến cả ba người cười rộ lên, nhưng ai cũng biết Nanami ngại cười đồn thời cũng đỏ mặt thay cho câu trả lời.

Cô nhi viện Sakura là nơi tập trung đông nhất các trẻ em bị bỏ rơi, hoặc gặp tình cảnh nghèo khổ. Theo lời các sư nói ở đây các em được chăm sóc dạy dỗ tốt, ra đời còn có thể địa vị trong giới. Meyami nhìn ra ngoài cửa sổ, những quả cầu tuyết bay vun vút trên không trung. Một trận đấu bóng tuyết diễn ra ngay ở trên sân viện, cùng với hai người nữ sinh đáng yêu \_Nanami, Ema. Meyami ở đây vì bị cử đi làm các thủ tục tặng quà cho viện, mọi người đến đây đưa thực phẩm đều phải ghi danh, tuy nhiên ba người chỉ nhờ viện ghi giúp về ba trường rồi chạy ra chơi. Cô biết lời của các sư trong cô nhi không phải là nói dối, nhìn cách chúng chào ba người khi mới bước và sẽ biết. Nhưng ngoài mặt là thế bên trong ai biết được có phải thế không. Khi cô nhi rất nhiều miệng ăn, tình thương con người cũng ít đến thế thảm. Tuy các sư giống mẹ chúng nhưng cũng không thể quản được các cuộc chiến xảy ra sau lưng các mẹ. Nhiều đứa trẻ như thế sẽ hạnh phúc không.

“Chị ơi!”

Rời khỏi phòng, đi trên lối nhỏ ra sân viện, Meyami bắt gặp cô bé đứng sau mình. Tò mò đến gần cuối người bẹo má đứa bé cười hiền hòa.

“Có chuyện gì nào nàng công chúa?!”

“Chị có thể tìm ba mẹ em không?”



“...”

Lời cô bé vừa nói ra khiến cô giật mình, nhìn đôi mắt tròn xoe kia cô phải trả lời như thế nào đây? Nói dối cô bé? Nếu như cô bé phát hiện chỉ có chữ tội nghiệp thôi, mà nếu đi tìm biết tìm nơi đâu bây giờ?

“Tại sao em vào đây?”

“Em bị lạc mẹ khi đi mua búp bê, mẹ bảo em ở chờ mẹ. Nhưng em chờ rất lâu mà không thấy.”

“.... Vậy có lẽ mẹ em bận thôi, đến một ngày nào đó mẹ sẽ đón em..”

Thật nói dối cô bé thì không thể nhưng đem cho cô bé một hi vọng để sống tiếp cuộc sống tươi đẹp của mình có thể chứ. Cô nói dối một cô bé, có lẽ suốt đời là tội lỗi. Mà cô bé nhỏ không hiểu chuyện lại cười mắt tròn xoe nhìn cô đinh ninh là lời nói thật. Cũng cô dắt tay ra vườn chơi với các bạn. Sau này qua trò chuyện với các sư, cô mới biết cô bé được người lạ đem đến đây chỉ mới vài tuần, không cười cũng chẳng nói. Chỉ muốn đến nơi mua búp bê đứng trước cửa hàng chờ mẹ mình. Mà mẹ cô bé lại không biết tại sao lại bỏ cô, có lẽ vì căn bệnh trong người.

“Hatsune( tên cô bé) này! Em không ra chơi với các bạn à?”

Nhìn cô bé ngồi một góc khi mới bước ra sân, Meyami hơi thất thần đến gần. Cô đơn đến thế sao? Nghe rằng cô bé nói các bạn trêu cô vì tội khóc nhè, Meyami không biết làm gì bèn gọi mọi đứa trẻ đang chơi tới gần phát kẹo rồi đưa cho cô bé thêm vài viên kẹo đưa cho các bạn khác. Dần khi quen thuộc cô bé đã chạy nhảy ra chơi thêm với các bạn, nụ cười nở rộ. Tiếng cười vang xa.

Những đứa trẻ với tâm trí ngây thơ, sẽ thế nào trong thời gian sắp tới khi đối mặt với cuộc đời thật này?

Sau thời gian chơi đùa, cả ba cũng trở lại nhà. Nanami vui mừng vẫy tay xoay người khi xe ba mình đến đón. Hai chị em cũng đến lúc về nhà.

Đêm đó khi ngủ không được Meyami lại tự mình ra ngoài sân ngồi bệch trên thảm cỏ dưới gốc anh đào hóng gió. Trời có lạnh, gió cũng rét rung nhưng nó làm cô thôi mái. Với cái vẻ yên tĩnh này. CHợt trong đầu hiện lên lời nói của cô bé khi sáng : “Chị có thể tìm cha mẹ em không?”, trên đời này không có người mẹ nào bỏ con mình trừ khi hoàn cảnh không cho phép. Như cha mẹ ruột của cô đến hơi cuối vẫn cố gắng cứu vớt mạng sống thôi thóp của chính cô. Mẹ ruột cô bé bỏ bé sao? Hay là .... Nhưng nếu như bố mẹ muốn tìm cô bé đã là đăng báo trước đó rất lâu. AI lại để cho cả hai tuần mà không thấy tin tức. Vậy làm sao đây? Một mặt chỉ muốn an ủi bé gái nhỏ, mặt khác lại có ý muốn đi tìm. Cô có quá lo chuyện bao đồng không đây? Hay quá rảnh rồi nên xem một phần cuộc đời người khác làm trò chơi rồi.

Ngước mắt lên nhìn trời, không trăng cũng không sao, tối đen như mực. Rất giống mục tiêu tương lai của cô hiện tại. Tompa ... Nhớ rồi, tự nhiên nhớ đến người anh điên khùng kia lại ra cách giải quyết. Nhắc máy gọi cho anh, biết bây giờ chắc đang ôm mỹ nhân ngủ ngáy, nhưng cô thích phá thế đấy. Công sức cô biến thành mỗi câu bây giờ nên trả lương đi

“Oa ... Mimi em giết anh đi nửa đêm rồi đấy”

“Oa ... Anh Tompa-chan “

“Cái gì nói đi, đừng chất giọng ấy giúp anh”

Tompa bật dậy khỏi giường, bật đèn ngủ, không thể tin được hôm nay em gái lại dùng giọng làm nũng với anh, đúng anh rất mong đợi rất lâu rồi nhưng cho dù qua điện thoại vẫn có thể đón được cô đang tính kế. Nên nhớ, số lần Meyami gọi điện có anh có thể tính trên đầu ngón tay. Mà gọi qua chỉ có thể dùng đúng một chất giọng : làm nũng, nhưng làm nũng có kế hoạch.

“Anh trai à, giúp em ...”

Vẫn giữ nguyên chất giọng, lâu lắm rồi không chơi với lão này, tưởng hấn miễn dịch rồi chứ. AI dè còn như dị ứng tăng gấp bội nha~ Nói xong kế hoạch, đầu bên kia đồng ý. Meyami liền tạm biệt tắt máy. Về nhà ngủ.

Bên này Tompa nhìn màn hình điện thoại, này ai nói anh biết tại sao đứa bé này chỉ nói chuyện với anh bằng kiểu như công việc, còn chuyện khác thì như kim mò đáy biển không? Dùng anh làm công cụ làm việc thôi, chết anh rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 44: TRUYỆN KHÔNG LIÊN QUAN – NGƯỜI NGOÀI LO CHUYỆN BAO ĐỒNG!!

Đề xe dưới đồi, chạy trên đường đất lầy lội, đi theo đường tá qua cái hồ trên đồi, rừng cây rập rập, các rễ cây đã nhiều lần làm cô té ngã, nhưng cái lo lắng lại nổi trội hơn là vết thương đau ở chân. Mưa rơi bên tai, trên mặt lá, nghe tiếng nước chảy róc rách khi chạy đến gần hồ nước, mưa rá riết rơi xuống, mù dày đặc. Như muốn cản bước chân người, nền đất lại bắt đầy thối đẫm những chiếc ổ to nhỏ đọng thành những vũng nước bùn, khi Meyami không quan tâm chỉ chạy hướng một đường, giẫm lên nước càng chày nhanh. Bỗng không là gì khi sơ nhất sắp sẽ mất thêm một người mình quý mến.

“A ....”

Một rễ cây to chắn ngang đường khiến chân vô vướn phải rồi ngã sập xuống đất, bùn đất lầy lội, nhơ nhớt bám đầy người lên cả tóc mặt mũi. Cố gắng đứng dậy khi biết cổ chân mình bị trật khớp, tay vurun ra bám chặt vào thân cây, cố gắng đem từng bước chân như đang lếch đi tiếp.

Mưa một ngày lại một to, to đến nổi xung quanh chỉ nghe được tiếng mưa chạm vào đất rồi tạo thành hồ nước. Qua được nửa rừng, đột nhiên Meyami khựng người khi nhìn thấy Tohru cùng Yuki đang đứng bên hồ, còn trước mặt họ là một con ... Nói sao đây? Cho không phải chó, mà chuột chẳng phải chuột, thân hình cao lớn gấp đôi con người, ánh mắt đỏ hung ác, lại đem tiếng gầm gừ của mình như trước mặt họ.

Đứng một bên quan sát, khoan đã đoạn này ... cái đoạn này .... Đây tại sao lại lỗi cô vào? Tự nhiên đang yên đang lành Tohru gọi cho cô cái cuộc gọi kì lạ kì, rồi để cô lo lắng chạy đến đây. CUỐI cùng thì sao đây? Đây là một phần của cốt truyện khi linh hồn của loài mèo bắt đầu phát triển mà. Cái quái gì vậy?

Quá đáng vừa thôi chứ!

CÔ là người ngoài mà! Nhớ sao ra cô hay dzữ thần luôn. Không phải trước tiên Tohru phải nhớ được tới hai cô bạn kia sao? Buồn ghê gớm, tự nhiên lo chuyện bao đồng. Về thôi ạ. Câu truyện này không phải cho người ngoài như cô.

Thế là cố cắn răng quay lại trở về, không ngờ lại ...

“Rắc ....”

Cành cây khô từ đây ra, mưa tứ tán khắp phía không biết tại sao cành cây này không ướt giúp cô đi. À mà có ướt đấy, chỉ là ướt một nửa. Và xui xẻo kiểu gì cô giẫm trúng chỗ khô của nó. Và ba người bên dưới kia đều là nghe rõ, à không phải là tất cả chỉ có tai của Kyo bên nhon ai biết biết đâu quay ngoắc sang cô.....

Tieu a~

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 45: CHƯƠNG 45

“Meyami?!!”

Tohru giật mình khi nhìn cái bong núp sau gốc cây. Cô nhớ có gọi cho Mimi một lần, nhưng hình như không nói gì. Nhưng có thể cách gọi ấp úng của cô đã khiến cô bạn lo lắng mà chạy đến đây. Nhìn bộ dáng chật vật của cô, Tohru thật thấy áy náy chính mình đã hại cô bạn như thế.

Im lặng! Khung cảnh này trong mưa sẽ rất lạnh, nhất là con người cực khổ như cô đây. Nước mưa, rồi gió. Cô sẽ cảm lạnh, rồi để cho các anh trai lo. Bên tai còn toàn là những lời trêu chọc của Tsubaki, cô cũng mệt rồi, còn tới lời phản nản của anh cả, hay anh hai. Dù gì cô cũng là người tạo ra tình huống này, chính cô cần phải giải quyết. Nếu Tohru ở đây Kyo không còn chạy nữa, vậy cũng chẳng sao khi cô đến gần. Phải lếch chân đến đó thôi.

“Cậu không sao chứ?!”

Tohru vội chạy lại đỡ cô khi biết ý định của cô.

“TRÁNH XA TÔI RA!”

Vừa bước được vài bước, Kyo hét lên. Câu xoay lưng về phía cô nên không biết được cậu đang ra sao. Tuy nói không quan tâm, nhưng Tohru ở đây, cậu không đuổi lại đuổi cô đi. Có quá đáng lắm không? Dù gì cô cũng là bạn bè, cô vì lo cho Tohru mới chạy đến đây, nhưng giờ cậu ta cũng là bạn cô như thế không khiến cô không lo sao? Á đúng rồi cô đến để lột da cậu

“BIẾN ĐI! NGƯỜI KHÔNG SỢ BỊ ĂN THỊT?!”

Kyo lại hét lên khi biết lời của mình không được vào tai ai đó. Đưa ánh mắt giết người qua ngời sau lưng. Tohru rùn mình khi bắt gặp ánh mắt kia. Bước chân bắt đầu chậm rì rì rồi dừng lại để mặc cho Meyami dù chân đau vẫn cố sức đi tới trước.

Gi chứ? Tại cậu ta mà chính cô ra nông nổi này. Tắm trong mưa, lại tắm trong bùn, đầu tóc quần áo không chỗ nào bẩn thiếu. Cậu ta khiến cho Tohru sợ dọa luôn đến cô, cả mặt cá chân cũng bị trặc. Bây giờ còn muốn đem ăn thịt cô? Muốn ăn thì nên để cô lột da cậu ta trước đã.

Bước chân Meyami không ngừng bước đến gần, đối mặt với khuôn lưng. Không ngờ Kyo hét lên vun tay ra đằng sau, vì chân đau phản ứng có kịp đến đâu vẫn không tránh được. Bàn tay to dài đánh ngã cô lăn ra mặt đất. Thầm chửi thề, tại cô ngu ngốc đến gần tên điên nào đó quá !

“...ĐỒ NGỐC! ĐỒ CỨNG ĐẦU..”

Kyo nhìn hành động mình vừa làm, nhìn vào bàn tay của mình. Tức giận hét vào mặt cô rồi vụt chạy đi. Không ngờ bước chân lại khựng lại khi có vật nào đó kéo chặt tay của mình.

“.... Buông ra ...”

“Cậu có lỗi tại sao không chịu nhận? Chỉ ích cần đỡ mình lên rồi muốn đi đâu thì đi!”

“Buông ra đồ ngốc!”

Kyo vùng tay, Meyami trượt ngã bằng khi đang dùng hân làm vật đỡ đứng dậy. Vụt mắt trọng lực, cô lại ngã sập người xuống đất. Bộ dáng không thể nào chật vật hơn.

“Meyami!!”

Yuki giật mình chạy lại đỡ cô, đưa ánh mắt tức giận như phát ra lửa liếc sang Kyo. Tại cậu ta, tất cả là tại cậu ta. Chính cô gái này cũng làm bị thương, vậy cậu ta luôn miệng nói...

“Đồ ngốc! TẤT CẢ TẠI CẬU NGU NGỐC. BIẾN ĐI!”

“CẬU MỚI CHÍNH LÀ ĐỒ NGỐC. TRỐN TRÁNH NHƯ THẾ CÓ VUI KHÔNG? HAY BẠN CẬU CHỈ BỎ CẬU MÀ ĐI?!”

Hết chịu nổi rồi, cô ích ki đúng là cô ích ki. Nhìn bóng lưng Kyo, cảm giác cô đơn kia lại ủa về. Chờ đợi một ánh mắt thương yêu, chờ đợi một ánh mắt vui mừng của người tìm thấy vật báu. Nhưng ngược lại là sao? Chỉ toàn là chuột và rắn. Trên cơ thể không chỗ nào không bị hư hỏng. Búp bê không biết đau, nhưng lúc đó sao cô lại muốn đem thứ cào trong ngực mình lôi ra ngoài...

“Kyo .. đừng đi nữa ...”

Tohru biết bây giờ cô không nên nói nhưng cô muốn nói đỡ cho Meyami vài lời. Cô bạn đã sắp ngất rồi.

“Kyo ... Cùng về nhà thôi ...”

Yuki đến bắt vai cậu, xoay người. Ánh mắt đỏ đẫm nước. Kyo khóc, khóc rất to. Cúi người ôm chặt Meyami vào lòng. Cậu sợ, sợ khi cô nhìn thấy hình dáng này của cậu, nhưng cậu càng sợ khi cô bị mất kí ức về nỗi sợ hãi này. Cậu không gặp cô, không còn bên cạnh nhìn thấy nụ cười của cô, khi gặp chỉ cái gật đầu rồi quay đi làm như hai người không quen biết. Cái cảm giác đó. Mẹ đã bỏ đi, cha tự nhốt mình trong phòng, còn nhiều người bạn khác nữa. Ngay cả ngài Akito dù cười đùa vui vẻ với mọi người nhưng cũng bắt khóc thét khi gặp hình dáng của cậu khi còn nhỏ. Và khi Tohru nhìn thấy cô ấy đã chạy đi.

Cậu sợ, cậu sợ Meyami cũng như họ.

Sợ cô quên cậu, quên đi những ngày cậu và cô noi chuyện cùng cái nhau hay những cái nhìn như treu tức của cô.

Ướt đầm cả áo, giọt nước mắt ấm nóng làm ướt cả vai áo. Kyo khóc, khóc trên vai cô. Ôm riết cô vào lòng như sợ cô biến mất. Cậu đã rất lo, cảm giác còn pha lẫn vui mừng khi cô còn nhận ra cậu. Khi cô vẫn đến gần được với cậu.

“Xin lỗi ... C-Cảm ơn ...”

Từng tiếng nấc khiến câu nói đứt quãng khó khăn lắm nó mới trở lại thành cậu hoàn chỉnh. Meyami mỉm cười, vòng tay ôm chặt cậu : “Ồ rồi, mọi thứ ...”

“Mimi!”

“Meyami!”

Yuki cùng Tohru vội chạy đến, Kyo cũng đã cảm nhận được cơ thể của người trong lòng ngày một nặng. Đem tay bế cô về nhà. Nhưng khoan đã ... Tay? Đôi bàn tay? Bề da thịt, chính đôi bàn tay của cậu .....

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 46: Bột Vẽ

Sau chuyện đó trở đi. Đường như Kyo bám dính cô nhiều hơn, ngoại trừ thời gian cô ở trong nhà hoặc tìm manh mối giúp vụ kiện tới với Tompa.

Thì hình như gặp mặt cô, Kyo lại nhào đến ôm vai, cười nói. CÓ nhiều khi cô cảm giác, cậu ta xem cô như .... Một thằng bạn !!!

Nhưng chuyện đó chẳng làm phiền gì đến cô, khi biết lời nguyện của Kyo được hóa giải. Tuy đó không phải chuyện mọi người nói ra nhưng, cô có để ý trên tay cậu không còn đeo theo chiếc vòng ngọc. Cậu cũng vui tính, ít nổi cáu, cũng như cười nhiều hơn. Như vậy đã đủ rồi. Kyo nên như thế đối với mọi người xung quanh, chứ không phải thu mình vào cái vỏ bọc kiên cường tránh xa mọi người. Một tương lai mới cho cậu bé mèo nóng tính.

Vấn chương quá nhỉ?!

Tự cười với ý vị của mình, đưa mắt nhìn ra sân. Bóng dáng quen thuộc tóc cam, mắt vàng đang chuyển tay đồng đội bóng rổ. Nhà trước sắp tổ chức sân thi cho các khối, Yuki và Kyo là thành viên tiền cử, có cả Fuutan nhưng sau vì lịch trình quá dày nên câu từ chối.

Ngày dài sắp qua rồi, hôm nay cô có hẹn với tộc trưởng Sohma. Đến lúc quên cái gì cần quên thì phải quên thôi. Cô có muốn cũng không được... vậy thì tạo những kí ức đẹp trước đó đi.

“Mimi”

Kyo từ trong sân chạy ra, nhận lấy khăn từ tay cô. Lúc này cả đội đã nghỉ ngơi, Yuki cũng chạy lại đem nước đổ lên người mình. Từ lúc nào hai cậu bạn đã đổi cách xưng hô chính cô cũng chẳng nhận ra, khi chú ý đến cũng là thói quen của họ rồi.

“Các cậu vất vả rồi! Mà hôm nào Tohru cũng chạy đi về sớm, mình gọi không được. Cậu ấy bị sao thế?”

“À Tohru có hẹn với anh Hatoru rồi!”

“...”

“Cậu không biết gì sao, Mimi? Hai người đó đang hẹn hò mà!”

“Hẹn hò?”

Khoan! Khoan đã, tại sao lại có chuyện này xảy ra hẹn hò sao? Không phải trong truyện hai người Kyo với Yuki mới đúng là ... Chẳng lẽ truyện nói sai? Không phải thế, nếu thế giới này trong truyện thì tại cô sao? Tại cô xuyên qua làm xáo trộn?!

Cô nên làm sao đây? Đưa mọi chuyện về chỗ cũ? Không được, nếu cố gắng đưa nó về chỉ sợ càng rối thêm thôi. Làm sao bây giờ. ...

“Mimi ... Mimi ...”

“Hả ... à ờ chuyện gì?”

“Điện thoại cậu reo kìa”

Yuki nhìn cô như kẻ thất thần khi nhắc đến Tohru đứng hơn nhắc đến anh Hatoru. Meyami có vấn đề gì với anh ấy, khuôn mặt suy tư lo lắng, lại chuyển sang áy náy. Chuyện gì đây? Mimi có tình cảm với anh ấy? Thật nực cười khi cậu suy nghĩ như thế. Nhưng nếu là thật ...

Tâm Yuki có cái gì đó đang cào cào, một Kyo đã quá đủ để cậu chịu đựng rồi. Tối hôm đó không muốn kéo Mimi ra khỏi lòng cậu ta vì ngại chân cô đang bị thương, nhưng không có nghĩ cậu bỏ cuộc trong chuyện này. Đến lúc phải làm gì thì cậu nên làm rồi!

Sáng cuối tuần.

Theo đúng lịch hẹn, Akito chờ tại nhà chính của tộc Sohma. Meyami chỉ cần đến đó mà gặp mặt. Anh Shigune nói chỉ cần nói chuyện. Nhưng chính ánh mắt đã tố cáo anh đang nói dối. Anh rất hoang man khi nói đến thế. Cô không hiểu cái ý nghĩ hoang man trong mắt anh là gì nhưng cô biết dù gì cô cũng phải đến đó.

Vượt qua sân lát gạch, dường như ngày hè thì có ngời gia tộc đều ở đây, dòng nước bên hòn non giả, còn cả các cảnh cây xanh um, khác hẳn với ngày cô cùng Tohru tới nơi này đầu tiên. Cũng chẳng gặp lại cậu bé tên Momiji nhảy chân sáo kia. Có chút buồn đấy ....

Mọi chuyện sẽ qua mà nhỉ?!

Ngồi trong phòng gỗ, căn phòng được lộng gió tốt nhất trong ngày hè, sàn gỗ mát rượi, bên ngoài còn có thể nghe được tiếng nước và gió rìch qua khe lá. Yên tĩnh quá! Nhưng nó không còn là cái tẻ nhạt mà là sự yên bình đến nhẹ nhàng, như lời hát của người mẹ ru đứa trẻ ngủ, như tiếng ếch kêu quanh ngoài đồng ruộng khi về đêm, như những câu truyện của bà kể về dê khuya bên ...

Nhớ quá đi. Sau chuyểnnày phải về thăm ông bà đã!

“Roẹt ...”

Tiếng cửa kéo ra, Meyami chẳng quay lại, cũng biết là ai bước vào. Tiếng bước chân nhẹ nhàng, không trọng lực. Có thể là ngài Akito, vì chỉ có người hện cô mới tới căn phòng này. Quy định của quý tộc luôn rất phiền!

“Mình tìm cậu khó thật. ... Nhưng không ngờ cậu lại nơi này. ... Rất gần ...”

Giọng nói có chút ồn ồn, cũng có chút ấm như những người đã vỡ giọng thôi. Nhưng khi qua tai cô ... Nó rất quen, như cô đã nghe nó một thời gian rất dài. ...

“Meyami đúng không? Cái tên này rất giống với cậu. Mèo hoang!”

“ .... Bọt về ...?!”

“Rất vui khi gặp lại cậu, mèo hoang”

Akito đưa tay xoa đầu cô khi đã ngồi xuống trước mặt. Cậu cười với cái cười thật trẻ con, hồn nhiên như khi còn bé. Trong khu rừng nọ, một cô bé mặt váy loli, với cậu bé kimono rộng thùng thình với màu trắng nhảy trong nước xanh mát ngày hè nắng ôi ả. Buổi trưa nắng lên đến đỉnh đầu, nhưng khu rừng không biết một lát vang lên tiếng hót líu lo trong ngày nắng mới. Tiếng cười của hai đứa bé làm xao động cả một góc rừng xanh thẳm.

“Cái tên ngộ nghĩnh đó đã theo tớ rất lâu rồi Meyami, ngay cả cái lúc cậu đặt tên cho tớ khi bị cả đám cả màu dính đầy mặt. Nhờ tên đó mình đã thay đổi cuộc sống từ là một cậu bé chỉ bị áp chế trong chức vị, trở thành một tộc trưởng Sohma hòa đồng. Nhưng Meyami này .... Tại sao cậu lại chạy loạn? Tại sao lại để mình đi tìm mãi đến tuyệt vọng? ... Cậu có còn nhớ mình không?”

“Akito ...”

“Bọt về nhĩ?!”

“Mình nhớ cậu ... Có đi tìm cậu, nhưng bật vô âm tính ... Bọt Về ... Dường như mình đã quên mặt cậu rồi. Vì thế, cho mình chơi chút nào!”

Biết Akito sắp khóc, cố nhào đến bẹo má cậu như ngày nhỏ, xúc cảm rất mềm mại, lại còn rất đáng yêu nữa. Kí ức mùa hè năm đó lại ùa về, một cậu bé bị trượt ngã, khi theo dõi người lạ. Nức cười thay người lạ bị theo dõi lại quay sang làm bạn với chính cậu.

“Đau lắm đấy!”

Ôm mặt mình xoa nhẹ. Akito phụ phịu như một đứa trẻ con bị trêu chọc

“Tại cậu đáng yêu quá mà!”

“Nè mình không phải nữ đâu nhé!”

“VẬY là tiểu oa nhĩ!”

“Nè ...”

“hahahahaaaaa...”

Hai người bạn nhìn nhau rồi bật cười. Vui vẻ như còn khi nhỏ. Sau cánh cửa còn ai đó đang đứng nắm chặt bàn tay mình. Rồi vội biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 47: Masaomi Ghen

“Meyami mối quan hệ giữ cậu và tộc trưởng Akito như thế nào thế?”

“Bạn bè từ nhỏ”

“Thanh mai trúc mã sao?”

“Không phải”

Tohru đã rất nhiều lần hỏi như thế về cô khi đi chung trên khuôn viên trường. Nhưng lần nào cũng thúi chung cầm thêm sách, hay quyển vở để học bài.

Nên những câu trả lời khá ngắn gọn, với lại lực chú tâm vào câu hỏi cũng chẳng nhiều. Akito là Bột Vẽ, điều này đủ sốc cho cô, mà biết nguyên nhân chính là do câu nói từ nhỏ phát ra từ miệng Meyami.

“Một con người đều có số phận của đời mình, không cần thoát ra, chỉ cần cậu làm tốt chức vị theo sở thích của mình là được. Như những màu sắc của cầu vồng, hay như bụi cỏ bên kia chẳng hạn. Bạn thấy rất nhạt nhẽo, và cứng nhắc khi nó mãi được sắp xếp theo một thứ tự hoàn chỉnh. Vậy thì làm nó xáo trộn lại đi, làm cho nó thoải mái hơn. Làm cho nó bất mất hơn. Như chiếc áo chỉ đơn độc một màu trắng trên người cậu, cho thêm chút màu đỏ của quả gấc, dù bản nhưng lại rất xinh đẹp”

Đó là lúc cô dạy cậu chơi với đất đây. Không ngờ cậu bé nhớ mà thay đổi thành một con người hoàn toàn khác trong truyện. Và lúc đó cô cũng không biết rằng, chức vị của cậu ta là tộc trưởng kẻ nhiệm. Chỉ nói đúng về cuộc đời mình chạy ra sao và kết thúc ra sao vào hai kiếp trước. Tất nhiên đó là những câu truyện trẻ con, và người già thành kẻ cho cô nghe là bà nội.

Mấy ngày này cũng đã khá yên lặng rồi, công việc học tập cũng đã tốt hơn. Sau ngày lễ hội vụ mùa, cũng là lúc thi cuối cấp. Cấp phổ thông kết thúc ở đó, Meyami cũng thông thả mà đi đến cô nhi viện Sakura gặp những đứa trẻ đáng yêu. Khi đó cũng kéo theo Tohru chạy đi, lại để cho hai nữ thánh mẫu làm quen, họ cũng khá hòa đồng. Đúng là những thiên thần cùng dòng có khác, cái gọi là ngưng ngưng hay khó xử cũng đẹp qua một bên mà chạy nhảy cùng mấy đứa trẻ tạt nước toi bởi vườn hoa mới nở. Bị các sơ khuyến trách họ mới chịu quay vào phòng thay đồ, rồi lại nhảy ra chơi đất với bọn trẻ.

Meyami “...”

Không ngờ nữ chính thánh mẫu “T” đến thế đấy. Nhưng hôm nay lại khác, Meyami chỉ đi một mình, Tohru lại có hẹn với bạn trai nên kiêu. Bó tay! Cô đi vậy. Hôm nay hình như Nanami cũng không có đến, sao vậy nhỉ? Nếu Nanami đến thì chắc chắn ở một góc sân nào đó dưới gốc cây sẽ trưng bày các đồ gốm sứ xinh đẹp do tụi trẻ làm, khi chơi trò gia đình. Tụi trẻ hôm nay cũng chưa ngủ dậy sao? Trên đường lát đá, vào trong nhà thờ chính, bắt gặp các sơ còn đang cầu nguyện, lát đất được vài người trên chiếc ghế gỗ dài trước mặt Chúa.

Nhìn đồng hồ, cô không lạ gì chuyện này, giờ cầu nguyện đã hết từ lâu nhưng không còn một số người muốn chuộc lỗi lại giữ nguyên vị trí mình lâu hơn. Khi đi qua khu nhà chính, gió nhẹ thổi qua khiến cô run người, có chuyện gì đó bất an trong lòng. Đi tiếp một đoạn, vào phòng chơi của lũ trẻ, căn phòng hôm nay không vang tiếng cười mà ngược lại là tiếng thở dài. Tiếng thở dài? Thật sao? Còn nhỏ như thế, bọn trẻ lo lắng chuyện gì?

“A chị Meyami”

Một đứa bé reo lên khi nhận ra sự có mặt của cô, rồi chạy lại ôm ngang eo cô. Bọn trẻ khác trong phòng cũng đứng dậy nở nụ cười chạy lại bên cô. Meyami cười, cúi người bẹo má đứa trẻ ôm mình, gỡ nó ra đem bít bánh kẹo đưa cho bé để chia cho bạn. Bọn trẻ lại vui cười chia nhau đồ ăn, nói chuyện râm ran, nhưng vẫn có chút gì đó khiến Meyami khó hiểu.

“Kito này, hôm nay chắc chị Nanami bạn học không đến với các em được, để ngày khác nhé~”

Cúi người xoa đầu đứa bé gái đứng sát bên mình có vẻ mặt buồn nhất, tay cầm bánh nhưng không ăn chỉ nhìn vào đám bạn. Kito nghe cô nói ngắn đầu, cười tươi, rồi lại lắc đầu:

“Lúc này chị Nanami có tới đây ạ. Nhưng chị ấy vào bệnh viện rồi!”

“Bệnh viện? Người nhà chị ấy cho chuyện hay Nanami có bị bệnh?”

“Không ạ! Bạn Lisa bị đau bụng nên được chị ấy gọi xe đến bệnh viện kiểm tra. Thật lâu rồi, bọn em không thấy chị ấy về. Chị hôm nay nghĩ sẽ không đến nên không dám nói với các sơ để các sơ lo lắng!”

Giọng nói non nớt của đứa trẻ nhẹ nhàng gỡ bỏ những tháo nút trong suy nghĩ. Nhưng cô bé Lisa kia đau bụng, lúc trước cô cũng bắt gặp cô bé ngồi ôm bụng mình. Nhiều ý kiến khuyên cô bé đến bác sĩ lại bị cô bé từ chối, và cơn đau sau đó kết thúc, cứ nghĩ để thư thả vài bữa anh Masaomi đến khám giúp, nhưng không ngờ...

Chơi với bọn trẻ đến trưa rồi, cô chạy thẳng vào bệnh viện. Hỏi một y tá đang trực ở đó, căn phòng Lisa nằm khu bệnh nhi. Rất may hôm nay cũng là ca của anh Masaomi cũng chính anh ấy làm phẫu thuật cho cô bé. Cũng đã ổn khi cô đến, thở phào nhẹ nhõm ngồi trên giường cô bé, đem tay vén sợi tóc mái rối loạn trên đỉnh đầu bé gái đang nhắm tịt mắt.

“Meyami, ra đây anh nhò”

Masaomi từ bên cửa phòng bệnh, gọi nhẹ cô ra. Anh nhìn cô từ đầu đến chân, con nhóc này chẳng quan tâm ai là ai hết. Đến thăm an cũng không thèm lại chạy đến bệnh viện thăm một đứa bé. Tức chết anh rồi, hèn gì hôm nay đặt chân đến bệnh viện này. Thế lực đứa trẻ này có bao giờ suy yếu ngoài trừ lúc mới chuyển đến đâu. Thực muốn quay lại lúc đó quá đi mà!

(Chết! Anh để chị nghe thấy... / Nghe rồi thôi biết làm sao, sau này hảo hảo bồi thường / Chà anh bồi thường... / Nhóc con cảm nghĩ bậy bạ / ...)

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 48: Eq Bằng Không

Hai tuần trôi qua, ngày cô bé Lisa nhập viện. Không ngờ mới nhỏ cô bé lại bị sỏi.

Hiện tại được bệnh tình cũng đã bình thường, Meyami cùng Tohru sau giờ học thường đến thăm cô bé, sẵn tiện Ukyo nhờ cô đem cơm cho anh Masaomi khi có ca trực. Mấy bữa nay bệnh tình cô bé biến chuyển khá tốt, nên anh cả cũng không dành nhiều thời gian trong phòng bệnh như mỗi khi hai cô tới nữa. Meyami dẫn cô bé ra ngoài chơi, để Tohru nghe điện thoại.

Dẫn cô bé đi qua công viên như hằng ngày, và mặt khác cô bé đòi đi ra đó. Cô bé nói có một anh hát rất hay, bọn trẻ như bé thường ngày hay tụ tập nơi đó để chơi đùa và hát theo anh. Lisa cười hồn nhiên nắm tay cô lon ton chạy đi. Meyami mỉm cười bước khể cúi người chạy bên cạnh cô bé.

Chạy trên đường lát gạch một hồi cô bé cũng mệt, ngồi bên bệ hoa nghỉ ngơi, Meyami ngồi bên cạnh Lisa, đem khăn lau tay rồi lau mặt cho cô:

“Em thật là, biết mình mới khỏi bệnh lại chạy nhanh như thế. Nhỡ ngã ra đất thì làm sao.”

“Không có đâu ạ! Mà bây giờ anh ấy đã dạy hát rồi, nếu không nhanh lên sẽ trễ mất.”

“Bé Lisa rất thích nghe anh ấy hát nhỉ?”

Meyami cười bẹo má em, một người làm cho đám trẻ trong bệnh viện mến thế có lẽ là bác sĩ. Cũng không khác gì với anh Masaomi lắm, trong trí tưởng tượng cô là thế. Nhưng với cách cô bé xưng hô là anh chứ không phải bác sĩ khiến cô thấy hiếu kì về người kia. Có thể đặc biệt đến mức khiến cho cô bé Lisa luôn luôn kiêu ngạo này trở nên thích thú như thế.

“Lisa này, em khát không? Chị đi lấy nước giúp em!”

“Vâng ạ! Chị đi nhanh rồi về nhé!”

“Ừm, nhưng em ở đây một mình nhờ bị ai bắt thì sao đây?”

“Không đâu mà, em lớn rồi chứ bộ”

“Ừm ... chị biết em lớn rồi, nhưng có những thứ sức mạnh hằng ngày không thể lớn được. Em đang bệnh, ngay cả la cũng không thể thì lớn đến mấy cũng không tốt”

“Vậy mọi người lớn đều như thế sao?”

Meyami cười ngồi giải thích cho cô bé, đồng thời kéo dài thời gian nhắn tin cho Tohru tìm đến. Khi gặp được bóng dáng của cô, Meyami nhẹ vẫy tay sau đó để bé ngồi đó rồi đi mua nước. Máy tự động bán nước không cách chỗ hai người ngồi lúc này cả một vòng sân, đi cũng khá mệt.

“Meyami!”

“Anh Masaomi”

Masaomi vừa xong ca phẫu thuật, định đi dạo cho khuây khỏa. Không ngờ gặp cô ở đây, trên tay còn cầm theo túi nước. Hôm nay xem như anh khôn mệt rồi.

“Anh khát sao?”

Nhìn thấy ánh mắt của anh như chăm chăm vào túi nước của cô, đem một chai đưa cho anh. Không ngờ Masaomi như trẻ con được quà nhận lấy cười tươi. Meyami khó hiểu nghiêng đầu, nhưng rồi cũng cho qua, tạm biệt rồi quay đi về phía Lisa, cô bé còn đang chờ cô mang nước đến.

“Meyami cùng đi đi, anh cũng đến đó”

“Anh biết em đến đâu sao?”

“Không biết!”

“Vậy ...”

“Em đi đến đâu anh đi đến đó ... Đi nào!”

Masaomi đến gần vuốt tóc cô, nhẹ thổi vào tai cô luôn hơi ấm. Meyami nghiêng đầu đầu khó hiểu đang vận động đầu óc giải trừ ý nghĩ của câu đã bị anh nắm tay kéo đi. Ngơ ngác nhìn người mặt áo blue đi trước. Bàn tay anh nắm chặt, cô còn cảm nhận được độ ấm từ tay anh truyền ra. Ánh nắng bị anh che khuất đi ngược chiều, gió phất nhẹ trên mặt cảm giác được che chở thật yên bình. Vội chạy theo đi song song với anh. Để anh kéo như thế cô té chết!



Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 49: Gặp Gỡ Cậu Đồng Học

Vừa bước đến gần bên cạnh vườn hoa sau lưng bệnh viện, giọng hát liu lo của những đứa trẻ vang lên, nghe vui nhộn cả góc nhỏ. Đưa mắt nhìn sang Masaomi khó hiểu, anh chỉ cười, với về mặt bình thần kéo cô tiếp tục bước đi.

“Cậu ấy là bệnh của khoa bên khoa ngoại, cậu ta bị một trận tai nạn giao thông làm hư hai chân. Rất may đã không sao, tuần trước cậu ta tập chung bọn trẻ lại chơi đùa, rồi dạy chúng hát. Vì bệnh nhi ở khoa luôn không có chuyện vui đùa, vì các bậc phụ huynh ngại khi con mình bệnh, từ ngày có cậu ta khoa nhi này vui nhộn hơn rất nhiều. Những đứa trẻ còn trở nên nhanh khỏi bệnh hơn rất nhiều. Có thể bác sĩ như bọn anh phải cảm ơn cậu ta.”

“À ra thế ..”

Masaomi cùng cô dừng bên góc tường, trước mặt cô là một người mặt áo bệnh nhân, ngồi trên chiếc xe lăn, được vây quanh bởi những đứa trẻ, ngay cả Lisa cũng có trong đám đó. Trông cô bé vui vẻ vỗ tay theo những nhịp nhạc, rồi hát theo. Bọn trẻ khác đưa ngó, đưa đũa đưa người hát theo. Nụ cười trẻ con trên mặt tất cả trở nên như những giọt nắng xinh đẹp đọng lại sau cuối ngày.

Meyami đứng trần người, nghe những điệu nhạc như đã từng nghe cũng như quá xa lạ, một bài hát của tiếng pháp, cô đã từng hát, và cũng từng nghe. Giọng hát của người hát chính\_ người ngồi xe lăn, giọng hát rất trầm và ấm. Nó đưa cô về một vùng biển ấm, nghe tiếng sóng vỗ về và những vị thần nữ xinh đẹp nhảy múa, những nàng tiên cá cất lời hát như cầu nguyện một điều ước. Meyami chìm trong cảm giác được song vỗ về vào giấc ngủ sâu... Và còn không bao giờ tỉnh nữa ...

“Meyami ... Meyami ..”

Masaomi lay cô khi thấy cô trần người đứng nhìn về phía bên kia. Tâm anh lại nổi lên cảm giác muốn che đi tầm mắt của cô, nhưng cảm giác lo lắng lại lấp đi tính cách ích kỷ. Meyami luôn như vậy khi đứng chăm chú nhìn về việc gì, đến nỗi tác động xung quanh cũng không thể làm cho cô dừng lại. Nếu chỉ có điều đó anh sẽ bên cạnh cô đánh thức cô, nhưng tại sao bên cạnh cô lại mang thêm một luồng khí cô độc khiến cách xa mọi người. Ngày cả anh cũng không thể chạm đến?

“À ... anh hai ...”

“Về thôi, cô bé để Tohru chăm sóc. Đưa cho anh để anh giúp em đưa cho cô bé! Về nhà với anh!”

Meyami nhìn anh rồi lại thần thờ. Vừa rồi! Cô đã suy nghĩ gì? Không nhớ nữa, hình như nghe tiếng nhạc mà thần người. Có thể là cô lại bị mất thêm một phần ký ức nữa. Nghe lời anh đưa bịch nước cho anh rồi lên ngồi trên xe.

Masaomi trở lại lái xe đưa cô về, ánh mắt không ngừng dõi theo cô. Nhưng Meyam không hay biết chỉ chống cằm nhìn ra ngoài qua khung cửa kính. Từng hạt mưa bắt đầu rơi xuống, đọng từng giọt nhỏ trên mặt kính xe. Đường phố bắt đầu lên đèn, những khuôn bảng hiệu của các cửa hàng bắt đầu lên đèn, lấp la lấp lánh như một thành phố trong mơ.

“Meyami này. Việc học hành của em thế nào rồi?”

“Đạ ổn ạ”

“Vậy em định chọn trường nào?”

“Âm nhạc nghệ thuật”

Masaomi cười, anh biết câu trả lời như thế, nhưng vẫn muốn phá vỡ bầu không khí im lặng này. Đã qua một lần cô ngồi trên xe anh không nói chuyện, đương nhiên anh không muốn cảnh đó lại tiếp diễn. Rất khó khăn để đi cùng với cô, mãi im lặng như thế từ bệnh viện đến nhà rất tẻ nhạt, lại quá vô bổ.

Vì thế Masaomi bắt đầu kể những chuyện cười, những lời nói, cùng những cách ứng xử trong việc nói chuyện với bệnh nhi đều được anh vận dụng. Meyami ngồi một bên mà bật cười, không vì những câu chuyện mà tính chất ngốc nghếch của anh trai, không ngờ một bác sĩ dẫu đang lại có một mặt méo trệch như thế. Anh cả đem câu truyện mà cô đã nghe kể lại, bằng chất giọng dụ dỗ trẻ con ăn kẹo. Và anh đang xem cô là trẻ con.

Nhờ đó trong xe không còn là không khí im lặng đến xa cách như trước, mà là những tiếng cười râm rã trên con đường về nhà.

--- -----phân cách----- -----

Một năm trôi qua.

Một năm qua sống trong gia Asahina khiến cô càng yêu các anh mình hơn, vui cười, nói chuyện, ngay cả những động tác thân mật như ôm, bá cổ, hay choàng vai không còn là cách cư xử thái quá, ngày ở nhà cùng các thành viên mới khiến cô vui vẻ, và thu lại trên người thật nhiều niềm vui. Nhưng Meyami không biết một điều, những hạt giống cô vô tình thả xuống, nó đã gieo lên những cây non xinh đẹp dưới nắng hè. Và bây giờ nó bắt đầu đang phát triển rất nhanh trong những người anh cô.

Những tháng hè vừa rồi, cũng đã đủ thời gian cô chạy đi đăng kí học viện âm nhạc. Mùa đông năm nay tuyết đến khá sớm.

Sáng hôm nay cô thức dậy đã thấy một mảng trắng bên cửa sổ, gió lạnh tràn vào khiến cơ thể nhẹ nhàng. Cô không phải là người yêu màu trắng, nhưng cô thích mùa đông, cái mùa mà cô có những kỉ ức đẹp, lẫn buồn, và cả vui trộn lẫn. Cái mùa mà papa Rintarou đem cuộc sống cô chuyển sang trang mới.

“Mimi xuống nhà đi, em còn đi thi nữa đấy”

“Dạ”

Cô cũng chưa quên hôm nay cô có kì thi vào học viện âm nhạc, và chắc chắn không để sót. Cô không muốn bị thất hứa với chị Megumi. Chạy xuống nhà với bộ đồng phục trường, chuẩn bị cặp và sách vở, có cả đồ ăn mà anh hai Ukyo đã cho vào, rồi khỏi nhà bằng sẽ của anh tư.

“Thật là em lại ngủ trễ rồi đúng không?”

“Dạ ... hihhi ..”

Gãi đầu le lưỡi với anh, Hikaru một tay giữ lái, một tay xoa đầu mình. Ở chung một nhà với cô em gái này, lâu dần cảm giác thú vị muốn tìm hiểu cũng tiêu tan thay vào đó là niềm vui khi ở bên cô bé. Meyami là gió xoa dịu anh khi mệt mỏi, là mưa xóa đi những vurusan bận trong anh. Anh muốn ở bên cô bé để ôm ấp, không phải chỉ để trêu đùa. Nhưng thật tiếc, ngày một con đường cô bé đi lại quá xa với nơi anh đang đứng. Anh có nên chạy theo hay đứng lại nhìn em, nhìn bóng lưng trong lòng từng chút một rời xa.

“Anh trai này!”

Trong suy nghĩ, Meyami bỗng cất giọng nhìn anh. Hikaru giật mình: “à hử” xem như là nghe thấy.

“Anh hôm nay bánh lắm”

“Nói gì thế! Anh em lúc nào không thế!”

“Kẻ tự kỉ ... hahahaha ...”

Bất chợt nhìn nụ cười của cô mà sững người. Nó đẹp lắm, nhưng cũng hiếm lắm, đến một lúc nào đó anh sẽ mất nó sao? Anh đã quyết định rồi ...

Đùa chơi xong cũng đủ, đường đến trường âm nhạc khá xa so với ngôi trường bình thường, có thể cô sẽ ở kí túc xá trong trường. Ngôi trường mất đến hai tiếng mới tới được bằng ô tô. Từ đây dường như tới gian gặp mặt của cô và chị Ema cũng giảm đi đáng kể rồi. Còn không thể gặp bé Wataru thường ngày. Mỗi tuần dường như chỉ có đủ một ngày trở về nhà. Nghe đâu Yuki cùng Kyo cũng học vào ngành kinh tế, ngôi trường của hai cậu còn cách xa hơn cả trường của cô, còn Tohru thì mất biệt luôn, không số điện thoại cũng chẳng tin nhắn. Tohru tổ chức đám cưới với anh Hatori rồi đi ra nước ngoài sống.

Meyami thật sự oán thăm, con nhỏ này ngay cả bạn cũng chẳng báo. Âm thầm tổ chức đám cưới rồi chạy luôn. Bạn kiêu kì vậy?

Nhưng lại mỉm cười khi nhìn ảnh cưới của hai người. Xem nụ cười Tohru vui hơn cả khi chạy nhảy với cô, và đám Arisa. Một tháng sau đó, Tohru gửi tin nhắn về cô có thai rồi.

Meyami “ ... ”

Không nói cũng biết, hai người kia ăn com trước kén. Tohru nói đùa bé trai xinh xắn. Meyami cười tươi đi khoe với đám Arisa lại bị hắt luôn chậu nước lạnh vào mặt: “Bọn mình cũng biết rồi! Mới cách đây một phút”

Từ đó cô chuẩn luôn, con bé Tohru đó, thật làm tức chết cô. Ngay cả cách cư xử giấu giếm giếm của hai con nhỏ kia cô cũng hiểu. Bọn chúng đã có người trong tương lai rồi. Mấy ngày này cô bị tin nhắn của Saki nhào đến hỏi quà. Mà quà gì? Ở thì họ nói gót Tohru đấy, chuẩn bị cưới nữa rồi.

Cô sắp già rồi!!!

“Ồ kia ... có phải đồng phục của trường em không đây?”

Hikaru nhìn ra cửa xe chỉ qua bên đường. Một cậu con trai tóc đỏ, mang ô chạy như điên trên vỉa hè.

“À đúng rồi, chắc cậu ấy cũng đi thi đấy ă!”

“Ồ vậy thôi!”

“Gi chứ? Vậy thôi là sao? Cậu ấy cũng đi muộn mà, cho cậu ấy đi xe nhờ đi anh tư!! ĐI mà anh tư”

Dùng giọng nói làm nũng với anh. Hikaru liếc sang cô, khoe miệng mỉm cười nhưng rất nhanh vụt tắt. Trong hoàn cảnh giúp đỡ mới đề ra những câu đó, đôi giọng thì nhanh lắm, nhưng chưa bao giờ thấy cô em này đôi giọng vì anh đâu. Hôm nay lại với một người xa lạ, mà còn là đối thủ trong trường thi. Chuyển chất giọng nghiêm ngặt liếc cô

“Không được, em nên nhớ cậu ta cũng là đối thủ trong trường thi của em. Loại được một người càng tốt cho em thôi.”

“Em biết như thế! Nhưng nếu bỏ một đối thủ ngang tài ngang sức khi trong thi và học tập vậy thật rất chẳng hay ho gì. Chỉ làm công việc học tập của mình xuống dốc”

“Nói thì hay ho lắm, tự tình ghê luôn. AI mới sáng nay khóc lóc nhờ anh lái xe đưa đi hả?!”

“Hè hè .... Thôi mà anh tư!”

“Bỏ đi ...”

Hikaru nhìn cô, rồi tập xe vào lề, nhấn chuông xe ô tô. Khiến cậu kia dừng lại, từ từ hạ cửa kính xe xuống. Nhìn cậu, mỉm cười:

“Lên đi! Cậu thi học viện âm nhạc đúng không?”

“Vâng ạ!”

Hikaru cười liếc sang cô một chút rồi, bật cửa sau cho cậu ta bước vào. Xem như anh đã làm đúng theo lời của cậu bé đi. Bên trong xe khá ấm, cậu bé bước vào nhẹ rùn mình sau đó vội nói cảm ơn. Anh tư nhìn qua gương chiếu hậu cười, nói cùng đường nên tiện thôi. Rồi liếc sang cô, với ánh mắt đầy hàm ý: “Thù lao sau vụ làm tài xế taxi của anh, lo chuẩn bị đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 50: Hận Từ Đầu

“Ồ vậy cậu tên Jto Oyama hả?!”

“Dạ vâng. Cảm ơn anh đã giúp đỡ”

“Gi chứ bỏ đi, dù sao em gái tôi cũng cùng đường.”

“Hey ... vậy em nên cảm ơn em gái anh rồi!”

“Đúng là ...”

“...”

Meyami đưa mắt nhìn ra ngoài cửa kính, khung cảnh xung quanh tuyết rồi nữa rồi. Tay chống cằm tay kia về hình tròn trên cửa kính, thật tròn thật tròn. Trò chơi ngớ ngẩn này làm cô thích thú, lát lại mỉm cười như trẻ nhỏ. Mặt kệ câu chuyện bên trong ra sao. Biết sao được, khi cậu bạn đồng học bước vào, anh Hikaru không thêm nói chuyện với cô nữa mà tất cả lực chú ý đặt hết lên người cậu bạn rồi. Không nói cũng được người anh tư hỏi giờ trúng tiếng sét ái tình rồi. Bây giờ cô là người ngoài, đành tự ki chơi một mình chờ đến nơi thôi.

Bên ngoài trời tuyết một ngày lại càng dày, trên đường lại khá vắng xe cộ qua lại. Mùa đông năm nay quy chế thi lại cải cách, số điểm của học viện âm nhạc cũng tăng vọt. Chính lý do mười mấy hay hai mươi năm trước ấy (Meyami cũng chẳng nhớ) có những thiên tài ra từ ngôi trường đó. Sau này tuy đã lắng xuống nhưng vẫn để lại chút danh tiếng cho trường. Sau năm năm số điểm thi đầu vào có giảm xuống rất nhanh, và rất ít học viên còn muốn chạy vào trường học nhạc. Nhưng chả hiểu sao hai năm vừa qua lại tăng lên một cách đột ngột đến thế, với lại trúng vào năm cô thi vào.

Số xui không thể thoát mà !!!

Chiếc xe anh Hikaru dừng lại trước sân trường, anh vội tháo dây an toàn, sau mở cửa xe. Rồi quay sang mở dây giúp cô, Meyami chặn lại, cô có tay để cô mở được. Mở cửa bước xuống xe, không nghĩ nền đất bị dính tuyết trơn trượt mới đi được vài bước, tuyết khiến bước chân khó nhằn. Loạng choạng đi được vài bước, bước chân bị hút ngã luôn ra mặt đất. Xong ôm đất mẹ nữa rồi.

“Cẩn thận!”

Một bàn tay từ phía sau đẩy cô lên, giữ chặt vai cô giúp cô đứng vững.

“Meyami .... Em không sao chứ?!”

“ ... À dạ không sao!”

Cậu bạn tên Jto Omayia kia khi nào đứng sau lưng cô? Cô không có cảm giác với sự có mặt của cậu ta?! Hoặc là cảm giác luồng khí không phải sát khí trên mọi người ngày một tệ hơn gấp bội lần. Nhưng mà .... Meyami tập luyện hằng ngày, mỗi buổi tối mọi người đã ngủ còn ra sân sau tập lại các cách đánh nữa mà. Chúc năng sát thủ cần có đã tập qua và ôn lại, cô như thế vẫn không cảm giác gì với con người tóc đỏ kia.

“A ... anh tư đâu”

Đang suy nghĩ miên man lại cảm giác được cổ tay bị lực đạo nắm chặt. Liếc sang, Meyami khóc không ra nước mắt, hiểu rồi! Cái này là hình thức ghen của anh tư, đánh tất cả ai tiếp xúc với người trong lòng. Và Meyami cô đây là người vinh dự được thưởng thức đầu tiên, mặc dù chỉ là giúp đỡ cho cô em anh ta đứng vững.

Cuộc đời quá xui!!

Hikaru tức giận, anh đang thực sự tức giận. Trên xe anh đã cố gắng hết cách để cậu nhóc kia chỉ chú ý nói chuyện với anh không quay sang Meyami, ai ngờ bây giờ cô bé lại bất cẩn chạm vào viên đá trơn giữa sân. Trong khi anh vội chạy tới lại đỡ cho thằng nhóc kia nhanh tay hơn. Anh hận, cái trường rộng lớn này tại sao lại để một viên đá nhỏ xíu ở đây chứ? Còn hận hơn nữa ánh mắt cô bé lại cứ mãi nhìn vào cậu ta. Tức chết anh rồi!! Không tốt, sau kì này đem cô bé về nhà, cứ như thế mãi cô rơi vào tay người khác mất. Anh không cho phép!!

“Thôi ngay đừng dây dưa mãi”

“Á ...”

Tiếng ồn ào từ bên xa vọng vào, cố gắng rút tay ra khỏi anh tư. Anh nhìn cô như muốn giết, không chạy mau chờ lột da rồi chạy thì đã muộn. Nhưng Meyami cố đến mấy vẫn không đem tay thả tự do, đúng lúc cô định kêu lại có giọng khác vang lên.

Ừa ai thương mà kêu giúp cô vậy?!

Nhìn sang bên phía cổng, một cô bé tóc cam, áo long trắng, giày ủng màu vàng đang nằm ngồi bệch dưới đất.

“Nanami?!”

“ ....”

Nhìn thấy cô tiến về phía trước Hikaru cũng nói lỏng tay ra, đi sau lưng cô. Jto cũng chạy theo hai người. Từ đầu cậu cảm giác được cuộc nói chuyện với Asahina – senpai thật khó gần, các cuộc nói chuyện như muốn cô lập em gái anh. Cậu không hiểu, anh ghét cô bạn đó? Nhưng cũng không giống, cậu cảm giác khi cô trượt chân, anh trai cô ấy rất lo lắng. Tuy nhiên mặc dù thắc mắc nhưng cậu vẫn yên lặng, chuyện của gia đình người khác cậu không nên xen vào.

“Nanami cậu không sao chứ?!”

“Mimi?! Cậu cũng thi học viện Saotome sao?!!”

Meyami cười đỡ cô dậy, phui tuyết trên người cô: “Sao tự dưng nằm ra đất thế? Muốn chơi tuyết thì về nhà chơi chứ?!”

Nanami đỏ mặt cúi người, giọng nói lí nhí. Hai người bảo vệ, đi đến lướt qua người Nanami xem như không sao rồi chuyển sang nghiêm nghị giải thích. Sau câu chuyện của họ cô cũng hiểu đôi phần, hình như là Nanami đi thi trễ, mặc dù thời gian quy định là 8h 30 phút sẽ đóng cổng, nhưng còn đến 15 phút nữa mới đến cuộc thi. Cô bé cố gắng xin được qua cổng, nhưng vì trách nhiệm và cũng vì .... Cái máy quay trên đầu trụ kia, các bảo vệ vì tiền cơm ăn nên nghiêm khắc không dám cho cô bé vào. Vô ý đây cô bé ngã là chuyện ngoài ý muốn, họ cũng đã xin lỗi, đây không phải là lỗi của họ.

“Nhưng vẫn còn tới 15 phút nữa, vậy xin hai bác hãy cho cậu ấy vào đi ạ”

“Xin lỗi không được. Thử lỗi cho chúng tôi đều làm nhiệm vụ”

“Nhưng chủ tịch có thấy hai bác giúp một học sinh đâu. Mà nếu có chắc ông ấy sẽ rất vui vẻ vì hai bác đã làm việc tốt. AI biết được hai bác nếu không cho cô ấy vào sẽ bỏ sót một thiên tài cho ngôi trường. Và nếu chủ tịch biết thì sẽ nổi giận”

“Hahahaha ... cô bé đừng như trẻ con như thế. Nếu cô gái này có đam mê thì đợi năm sau vẫn không muộn. Ngay cả những người nổi tiếng cũng chẳng có một lần làm sai sao”

Hai người bảo vệ sau khi nghe xong lời nói kì lạ của cô lại cười phá lên. Họ cho rằng cô bé đang nói chuyện cổ tích. Cũng cho rằng có lẽ là người quen mà cô bé không có lời giải thích nên bịa ra lý do nào xem như là hợp lý thôi.

Nanami đứng sau lưng Meyami mỉm cười, giọng lí nhí nhưng lại có phần kiên định:

“Làm ơn! Cháu ... cháu muốn vào học viên âm nhạc này! Có thể sau này cháu không thành tài nhưng đây là ước mơ của cháu, cháu sẽ theo đuổi ước mơ mình và không chờ đợi vào năm sau. Xin các bác ạ!”

“Không ....”

“Xin lỗi... Nhưng hai người đã thấy cậu ấy nài nỉ như thế. Và có cả một cô bạn bỏ thời gian giúp cô ấy. Vậy nên cho cô ấy vào chứ ạ!”

“Không được là không được. Cô ta đi trễ có nghĩa đã không thuộc vào học viên Saotome”

Meyami đứng hình, năn nỉ đến thế nhưng .... Được rồi chính cô vẫn xem đồng tiền lên trên đầu mà. Vậy nếu như không thấy lão già chủ tịch kia chắc cũng chả biết và bằng chứng đâu nhỉ. Hay là lấy khăn len bịch máy quay của lão lại? Không được, nếu như thế chính cô bị loại ngay, lời hứa với Megumi cũng chả được thực hiện. Con đường tương lai của cô lại càng thêm mù mịt khi không có mục đích. Năm sau? Có không khi cô dự định trở lại dòng tộc mình tìm hiểu, nếu như họ có gặp chuyện gì rồi sao?! Giấc mơ khi lúc nhỏ không còn thay vào đó là những giấc mơ đầy bóng người. Trong căn biệt thự đầy trang nhã và cũng yên tĩnh đến đáng sợ. Meyami đứng giữ sảnh đợi nhìn lên lầu, những con mắt đỏ rực như quỷ nhìn chằm chằm cô. Lâu đài này cô chưa bao giờ gặp qua, nhưng cảm giác được thân quen, nhưng bóng dáng kia dường như cô chỉ nhận ra đúng hai người đó là cha mẹ ruột của cô. Sau đó .... Có không khi sắp chạm vào họ cô đã bị tỉnh giấc vào nửa đêm, cố ngủ lại cũng không thể gặp nữa. Mỗi ngày cứ thế, cảm giác như hai người đang dần xa cô.

“Mimi!!”

Hikaru khẽ đẩy tay cô, gọi cô về thực tại. Meyami nhìn anh rồi mỉm cười: “Em ồ!”. Được rồi bây giờ không phải là lúc suy nghĩ liên miên cho chuyện khác, giúp cô bạn này trước đã. Nhờ chị Lily thử xem, ủa mà khoan. Đoạn này ....

Thôi mệt quá, xen vào chuyện người khác nữa rồi. Chuẩn cho sớm đi! Ủa mà nhắc mới nhớ, anh nam chính đầu ta, công chúa của anh đang gặp nguy hiểm này. Đưa mắt ngo nghiêng, ngo nghiêng. Này công chúa của anh là bạn tui đấy nhé?! Không ra tui cướp về làm vợ à! Đếm từ 1 đến 10 không chui đầu ra đừng trách.

Cần nhấn như điện rồi tự nhắm nhắm trong miệng: “1.....2.....3....4.....5....”

Hikaru cùng Jto đưa ánh mắt nhìn nhau, và không nói cũng đủ nói lên một đồng cảm. Họ không hiểu con người này lên thần kinh gì. Còn Nanami bám riết vào tay cô, cô bé chắc chắn Mimi có phép thần thông đưa cô bé qua khỏi tường vào giờ thi.

“8.....9.....10.....”

“Như thế không tốt, cần nguyên do chứ!”

Một giọng nói nhẹ nhàng mang khá nhiều ôn nhu từ trong xe phát ra. Meyami đầu chảy hắc tuyến, tưởng lên cốt cướp nữ chính từ tay nam chủ, ai dè lên được đến đỉnh bị tên điên kia đập một phát nhào xuống âm phủ chơi. Ra khi nào không ra, đến đếm tới mười mới chui đầu hỏi. Trời chọn đúng lúc ghê luôn.

ĐÚNG đến nỗi mình muốn giết hắn!!!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 51: Tình Cảm Của Anh 10

Sau cuộc thi cũng là hai tuần sau, tuyết ào mùa đông lại rơi càng dày hơn. Gió lạnh từ bên ngoài như tát vào mặt người đi đường. Những cành cây trơ trọi bị phủ đầy tuyết, trên cành lá những cây thông cũng chẳng tránh khỏi tuyết phủ trắng xóa, đường đi bị tắt nghẽn, ngày nào cũng lên truyền hình lại nghe về chúng, riết người xung quanh cũng quen thuộc. Một những nơi ổn định hơn sẽ cử người đến giúp hoặc quyên góp tiền hỗ trợ cho những người nơi khác gặp khó khăn hơn.

Ngồi trên ghế sofa, mắt không rời khỏi chiếc laptop, tay lại bấm như điên. Biết làm sao được, cả nhóm Yuki cùng Kyo, ngày cả Akito cùng nhắn tin hỏi tình hình về cô. Có cả cô bé Tohru và nhóm Saki hỏi cuộc sống cô giờ này ra sao. Còn cô bé Nanami than phiền miết. Meyami là người chịu khổ ngồi chơi với họ. Lúc trước cô cũng đưa họ vào nhóm, chẳng hiểu tại sao họ rời ra dần hết sau đó nhắn tin riêng với cô. Meyami đưa vào hai lần họ cũng như thế, đành bỏ tay.

Ở nhà Asahina một thời gian, Meyam bắt đầu làm việc nhà giúp chị Chi, sau đó sắp xếp giúp các anh phòng riêng mình khi họ nhò. Và đương nhiên cô chẳng dám bén mần đến phòng người tình của chị. Mới sáng nay, Meyami bị Ema ôm trong phòng khóc sụt mướt, nào là căn dặn nào là giữ sức khỏe. Tự nhiên cô cảm thấy sắp phải đi chết vậy, cô chỉ ở trên trường được hai tuần sau đó về nhà vào cuối tuần. Tuy số lần về nhà ít nhưng cũng có thời gian ở nhà chứ có chạy đi xuyên nửa quả cầu đâu mà khóc lóc ghê dữ vậy? Còn nữa nha~ Tại sao Ema khóc xong cô đồ không được lại để anh Yusuke hay anh Subaru, còn cô bộ hai Nastume với Louis nữa.

Thật là con em này ra lẽ rồi này!

Chẳng ai còn thương cô nữa hết mà!! Thế là giữ tư thế ủ rũ ra khỏi phòng chị để họ muốn làm gì thì làm. Nhưng thật tâm đang muốn tung hoa.

Thoát rồi!

Bà chị Emma càng ngày lại càng mít ướt, cô đồ cả hai ngày còn không xong lấy đâu mà hiền dịu nữa. Gọi cho đám đó còn may ra còn sống được mà về phòng chết. Tới Papa Rintarou cũng chẳng đỡ được chị nữa mà. Ừm mà papa có mama Miwa rồi mấy bữa nay cũng chẳng thèm gọi điện cho con gái luôn. Thật là tui thân hết sức.

Ông nội bà nội chuẩn bị nhìn mặt con rể đi a~ !

Ngồi chơi được một chút lại nhận được email của Tompa. Vì hôm nay cũng đã làm xong việc nhà, ngồi xả hơi một chút. Nhìn email lâu, hình như có cảm giác không muốn bấm vào đấy. Lâu chẳng có chuyện gì gửi email cho cô, vì một lý do duy nhất: “Hết gái rồi! Làm mỗi câu cho anh nữa đi!”.

Cho cô xin đi, tiền lương cô lâu còn chưa trả lại muốn thuê nữa. Miễn đi.

Đùa thôi! Bây giờ chị Emma đã yên ổn rồi. Papa cũng có người chăm sóc, như thế càng dễ dàng khi cô chuẩn bị trở về nhận lại dòng họ. Cô để ý từ nhỏ đến lớn, papa chưa bao giờ không nhận những bức thư từ một địa chỉ lạ. Lúc đó cô ra ngoài lấy thư vào, nhìn địa chỉ thắc mắc, là từ nước Pháp, địa danh rất lạ. Chạy vào hỏi papa lại không tìm ra được thông tin gì mà còn ngược lại bị papa đuổi khéo ra ngoài chơi. Bên ngoài vì lờ ngợ, Chị lại ngã, nên Meyami cũng chẳng để ý lắm vội chạy ra ngoài đỡ chị.

Bây giờ mối liên lạc của dòng họ của cô cũng mất, từ trước nghĩ họ không quan tâm mình nên không đến tìm mộ cha mẹ. Nhưng sau đó ý kiến đó bị bác bỏ, vì hằng tháng dường như papa đều nhận được thư từ địa chỉ lạ kia. SÀu này chuyển sang nhà anh em Asahina, papa cũng rời đi qua nước ngoài công tác với mama, cô cũng không thể hỏi ông có còn giữ được liên lạc với những người kia nữa không.

Tin nhắn của Tompa chỉ vồn vện hai câu: “Đến rồi! Mau đến giúp anh”

Meyami nhìn tin nhắn rồi nghĩ nghĩ, đến rồi. Cô không đoán sai đúng không? Tên điên kia đã bắt đầu hết gái rồi. Mà tin nhắn mờ ám này .... Mấy anh mà thấy nhất là tên Fuutan kia chắc chắn sẽ không xong. Hắn ta sẽ làm âm lên cho xem. Nào là tại sao lại để email cho người khác biết, rồi tại sao lại nhắn những cái tin mờ ám như thế. Và rồi vân vân và mây mây.

May mắn bây giờ tên điên đó không có ở nhà nếu không chắc chắn. Cô tiêu, khi cô mờ lotop lên cậu ta cứ kè kè theo mãi, đến nỗi Kyo hay Yuki nói gì thì nhào vào nói, sau đó là giật luôn lotop của cô để chửi lộn. Akito thì hình như khác hai người kia, biết lời nhắn của cô thay đổi cậu im luôn. Tên này cô công nhận càng ngày càng lạnh rồi.

“Này mèo hoang, khi nào em đi học?! Nghe nói em thi vào học viện âm nhạc nhỉ?!”

“Ừm, hình như sang năm mới giống các học viện khác!”

“Ừm anh nghe nói học viện Saotome bắt đầu học sớm hơn các học viện khác. Không biết năm nay có thay đổi gì không. Nhưng nếu học sớm thì nhớ giữ sức khỏe, thời tiết thất thường sẽ không tốt cho em.”

“Vâng .... thật là quan tâm thái quá.”

Trên dòng nhắn của cô hiện lên đã xem, rồi nick cậu cũng tối đen. Có lẽ là gia tộc có việc. Meyami cũng quen những cuộc trò chuyện bị ngắt quãng hay bị Fuutan chiếm lotop. Akito thì khá im lặng, lâu rồi không gặp anh, trong tin anh cũng đã đổi luôn cách xưng hô. Cô cũng chẳng tính toán cho lắm những chuyện xưng hô sau đó tất máy. Yuki cùng Kyo sau khi chửi với Fuutan một lại quay sang rầy cô: “Lần sau nhắn tin với mình nhớ vào phòng, cấm cho tên khùng kia nhìn thấy tin hiểu chưa?!”

Meyami không hiểu chỉ cười trừ, rồi gửi lại rằng: “Đã hiểu”. Có xem hay không cũng có sao đâu chứ, những câu chuyện bình thường thôi, tuy nhiên có những lúc họ hỏi về mối quan hệ của cô và Fuutan, chưa kịp trả lời đã bị cậu ta cóc đầu rồi giật mất. Bảo rằng không bao giờ chịu nghe lời, rồi ngồi cái ồm lên.

Cô cũng dần quen với những trường hợp đột ngột như thế, và cũng quen dần với những lời giải thích sau các cuộc tranh cãi. Riết rồi cô có cảm giác mình trở thành nhà đàm phán tài ba luôn.

“Mimi...!!”

Iori từ trên lầu đi xuống, tay cầm điện thoại của cô. Meyami cũng vừa tầm đặt lotop xuống đến nhận lại.

“Điện thoại của em kêu suốt. Và cái tính quên đồ vẫn không chữa”

“Hìhìhi ... cảm ơn anh ạ, em đang cố gắng sửa đây.”

Iori nhìn cô rồi xoa đầu, thời gian anh gặp cô em gái này vẫn không nhiều. Nhiều nhất chỉ là vào những ngày cuối tuần trong những ngày học. Lễ nghỉ đông năm nay kéo dài khá lâu, anh cũng ở nhà được một khoảng thời gian. Mọi chuyện trong nhà tiến triển quá nhanh, khi anh về cũng không tránh khỏi bất ngờ. Ngôi nhà bị chia ra làm hai bên, không phải là thành viên trong nhà bị thu hút bởi hai mẫu chốt khác nhau. Anh Louis, cùng Yusuke hay anh

Subaru, Nastume đang hẹn hò với Ema, chuyện này anh không ý kiến. Cô em gái khác dòng máu cùng chẳng có huyết thống nào với các anh hay người cha dượng, tính cách cũng khác thân mật khiến anh không ghét bỏ cô bé. Với lại dù sao tình cảm của các anh là thật long, vậy thì để họ tiếp tục theo đuổi đi. Anh cũng vô tư có rượu ngon uống. Nhưng xem ra bên Ema đã thành công rồi, công cuộc dường như hạnh phúc tốt đẹp. Còn .....Cô bé này khiến anh cười, nụ cười lâu nay chưa từng có khi cha mất. Cùng với các anh chỉ là một tình cảm huyết thống. Hai tháng ở nhà, cùng sống với cô bé, ưu điểm anh chẳng thấy, mà rõ nhất chỉ là cái tính hậu đậu không sửa được của cô. Hỏi tại sao anh biết?

Một ngày còn hơn 24 lần để quên điện thoại ở một góc vách nào đó. Cái chính là cô bé toàn lo suy nghĩ chuyện gì đâu à. Và cái lý do ngớ ngẩn khi cô đi tìm điện thoại là cô đã vứt nó ở trong số nào rồi. Đầu tiên có thể là nghe câu nói đùa, nhưng mà thật ra cô em gái này vứt thật đấy. Lúc nào tìm ra cũng là ở một góc tường chật hẹp hay dưới nệm ghế sofa. Và đến khi tiết vọng ngòi thờ mới tình cờ phát hiện.

Iori cũng bó tay.

Còn nữa, khi nói cái gì ra trước người thì bờ môi lại mím mím, ánh mắt sang rực. Rất dễ nhận ra. Lời nói dối vụng về nửa giả nửa thật khiến người khác tò mò. Còn có ngón tay nhỏ thường đặt trên môi hay chống cằm khi nghe chăm chú tiếng lanh canh của chiếc chuông gió hay nhìn về phong cảnh với ánh mắt sâu thẳm buồn rười rượi vô định hình.

Còn rất nhiều thứ nữa khiến Iori yêu cô. Một cô bé có chỉ số thông minh cao ngất ngưỡng, là một luật sư tài ba, lại còn là nghệ sĩ trên sân khấu khiến cá nước yêu thích. Nhưng sau lưng lại là vẻ mặt vô tâm vô cảm của người ngoài cuộc, ngay cả cái hậu đậu thường ngày và thói quen không ai giống mình. Meyami đã trở thành một phần trong đời sống đến nỗi đi đâu cũng cần gọi cho cô bé lo rằng cô bỏ quên điện thoại ở đâu đó lại bỏ ra đi tìm.

“Anh Iori .... Anh Iori!..”

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 52: Ukyo Quá Bá Đạo

Hai tuần sau khi cơn bão đã qua. Hôm nay cũng là ngày giỗ của cha mẹ Meyami.

Buổi sáng cô đã ra ngoài từ rất sớm, mang theo một bó hoa cẩm tú mà mẹ thích nhất, đem đặt trên mộ cha mẹ. Đưa tay phủ nhẹ tầng tuyết trên mộ, sửa sang lại đám cỏ quanh mộ, lau bụi bám lên ảnh của hai người. Rồi ngồi thờ ra đó rất lâu. Cô đang nghĩ, cô có rất nhiều thứ cần làm. Sau năm này khi nhận được bằng thì chính cô phải chạy đi tìm gia tộc mình. Nhưng cái vấn đề chính ở đây là làm sao lấy được chìa khóa từ tay papa Rintarou để mở chiếc vòng trên cổ.

Loại vòng này rất chắc, và Meyami cũng không có ý định muốn phá hư kỉ vật của mẹ còn sót lại trên đời này. Và tâm cô cũng dấy lên lo sợ về con đường tương lai quá mù mịt.

“Con phải làm sao đây!”

Đem tay trần vút lên tấm ảnh nhỏ trên mộ, ánh mắt mông lung muốn khóc. Chuyện nhận lại gia tộc nếu papa Rintarou biết sẽ buồn. Dù không phải cha ruột nhưng ông cũng là người nuôi dưỡng cô từ nhỏ, từ cái thời mới đẻ lọt lòng.

Tiiiiing .....Tiiiiing...

Tin nhắn điện thoại, từ khi cô không nhận được cuộc gọi của anh Masaomi thì không biết tại sao Wataru cũng không dám chạm đến điện thoại cô mà đổi nhạc chờ nữa. Có lẽ cậu bé bị anh cả rầy, nhưng cô thường hay bị quên lãng cho điện thoại một số nào đó, tìm đến khi một mới lời được “đầu” chứng ra, riết anh Iori chuyển luôn chức năng nhận dạng chủ nhân trong điện thoại. Bây giờ thì khỏe rồi, rồi được điện thoại nửa bước nó lại kêu inh ỏi. Trừ cái giờ ngủ hay ăn ra, cô lại bỏ nó bên mình suốt. Đến nỗi khi anh Masaomi thấy lại nhắn mặt đem điện thoại cô muốn đập nát.

“Mimi em ra đây làm gì?! Trời lạnh lắm đây?!”

Ngần người, ra đây làm gì? Xem lại tên chủ gửi, không có tên trong danh bạ của cô, đây là số lạ. Tên Mimi có thể là biệt danh, nhấn nút gửi lại, thông báo với họ đã báo nhầm. Rồi bỏ nó vào túi trở về. Sáng nay cô cần làm bữa sáng, anh Ukyo nói anh còn một sấp tài liệu chưa làm xong, chị Ema thì đã bận cùng anh Subaru và Yusuke có chuyện phải đến trường. Còn các anh khác vì công việc nên một số ở công ty, một số khác đang chờ ăn sáng của cô. Tuy vẫn thắc mắc về tin nhắn của người lạ mặt nhưng mang theo ý nghĩ là tin nhắn nhầm thì cô cũng chẳng quan tâm làm gì cho mệt óc.

“Mimi em xong chưa, lên phòng anh nhờ chút chuyện”

“Dạ”

Loay hoay trong bếp, rửa bát đĩa. Bữa sáng hôm nay cũng không có nhiều người. Ngày nghỉ đông chưa hết, nhưng công ty phải chạy theo số lượng khác. Với lại ở bệnh viện anh Masaomi còn có ca phẫu thuật, lát nữa cô cần mang cơm cho anh ấy. Anh Iori tự nhiên nói có chuyện ở câu lạc bộ hoa, thế là bữa sáng này anh không ăn, chạy đi luôn. Meyami dành phần cơm lại cho anh, nhưng không chắc anh có về vào buổi trưa, vì nếu là hoa thì Iori mê

chết lên chết xuống đến quên trời quên đất, lấy đầu ra về nhà.

Cái tính này Meyami cũng biết về anh khi đọc qua truyện, tuy nhiên nếu nói về thế giới cô đang sống. Có vẻ như cái tính của anh gọi là cuồng chứ không còn là yêu nữa rồi.

Đem tạp giẻ tháo xuống. Bước chân lên bậc cầu thang đến phòng của anh hai Ukyo. Gõ cửa bước vào khi nhận được câu đồng ý. Buổi sáng khí hậu khá lạnh, mới bước vào đã khiến các tập giấy từ trên bàn bay là tả trên mặt đất.

“Á em xin lỗi!”

Vội cúi đầu xin lỗi rồi đưa tay nhặt lên. Cảm giác được luồng sát khí từ trên đầu mình giáng xuống, cô chỉ biết cúi đầu. Ukyo nổi giận cô chưa thấy bao giờ, nhưng nếu nổi giận mà đem sát khí đem lên cho cô thế này.... Được rồi cô sợ hân sẽ bẻ gãy cổ cô mất.

“Vào phòng trời lạnh nên đóng cửa lại. Anh không ăn thịt em đâu miễn lo”

“Dạ không phải ....”

“Bên kia, một số hồ sơ anh cần sắp xếp, giúp anh chuẩn bị nó đi. Được chứ?!”

“Dạ”

Run lên, anh đưa cho cô chất giọng lạnh tanh, và uy nghiêm như một ông hoàng. Còn về phần khi chưa nói hết lời giải thích thì bị anh cắt ngang. Đây chứng tỏ một điều, nếu cô không ngoan ngoãn chắc chắn ..... Mất đầu!!

Sắp xếp xong tài liệu trên đất, quay sang kệ sách sắp xếp lại theo ý anh. Đây mới là bất ngờ, Ukyo là luật sư, sách luật có thể dễ tìm kiếm, nhưng với sách y?!!! Anh còn có nhiều hơn cả luật, vậy có lẽ ước mơ của anh không phải là luật sư. Cô được biết anh Masaomi có một kệ sách riêng về y học, dù có chật đến mức nào anh cũng sẽ không bỏ nhờ qua chỗ em trai mình. Vì cái chính, Masaomi không muốn làm phiền em trai về công việc của mình.

“Cái này là của anh khi còn nhỏ!”

“À ...”

Định quay lại nhưng cơ thể đã bị không chế ở phía sau. Từ khi nào? Cô không biết, chỉ biết hiện tại Ukyo đang dán người mình vào lưng cô, một tay khác vòng qua eo giữ chặt. Tay kia lại đem quyển sách đặt lên kệ cao.

“Anh...”

“Tóc em thơm thật đấy Mimi”

“Tư thế này ....”

“Chẳng sao cả, anh thích như thế”

“Nhưng mà ...”

“Biết không Mimi?! Em quá ngốc khi tự mình nhận ra. Vì thế anh sẽ chỉ em cách tăng chỉ số EQ lên”

“????!!”

Gỡ tay anh ra xoay người lại nhìn anh. Cô biết EQ là gì. Chẳng phải là chỉ số tình cảm sao? Chỉ số của cô có vấn đề gì? Mà không cần anh chỉ, chuồn nhanh thôi chị Ema mà thấy chắc chắn xách cô ra đánh ghen mất. Với lại anh ba lần bảy lượt cắt lời nói của cô. Rồi tự nhiên ngửi mùi tóc. Bây giờ đòi chỉ dạy cái chỉ số bình thường của con người kia.

Không có hứng!

“Em giỏi thì chạy đi!”

Ukyo bắt lấy eo cô cọ sát vào người, đến nỗi chót mũi của hai người chạm vào nhau. Meyami còn nghe được hơi thở từ anh ra. Chất giọng ồn ồn, làm người cô nóng ran lên, nhất là hai má. Nó sắp phòng rồi. Bộ dáng đến đáng yêu như mèo nhỏ xù lông.

“Sao anh chắc rằng tôi không thoát được?!”

“Thử đi!?”

Giọng nói cô trở nên lạnh hơn, Ukyo ôm chặt cô nhếch mép cười như không nhận thấy chuyện gì. Bàn tay trái rảnh rãnh đến nỗi xoa lên mặt cô, ánh mắt say đắm lướt qua bờ môi đỏ thắm ngọt ngào.

“.... Buông ra ...”



Rùng mình với hành động vừa rồi của anh. Tuy cô quý anh nhưng không phải là cách này thể hiện tình anh em. Cố sức vùng vẫy đến vo vọng. Cô đành dùng đến tay, vẫn không được. Bất quá lên gối lại bị anh bắt lại xoa nắn bóp đùi. Tức chết cô rồi! Không thể tin được!

“Biết tại sao tôi biết cách đánh của em sao?!”

“Mỗi buổi sáng em không phải thường ra vườn sau để tập sao?”

Meyami dừng hành động của mình nheo mắt. ANh có thấy được? Vậy anh ta ở nơi nào? Cô không cảnh nhận được, ít nhất cũng phải cảm nhận được hơi thở chứ!!!

“Năm 6 tuổi, tôi đã học về y học. Cộng thêm đó cùng các anh chạy đi học Karate. Chính vì thế tôi nhận biết được ...”

Cúi người liếm vào vành tai cô, phả một luồng khí khiến cô càng đỏ hơn. Vùng vẫy đến dữ dội. Ukyo chỉ cười, nhẹ nhàng áp cô vào kệ sách, đưa môi lại gần cô

“DỪNG lại, Ukyo anh nên nhớ chúng ta là ...”

“Anh em chứ gì?!”

Ukyo cắt luôn lời nói của cô, ánh mắt nhìn cô cười đến đau sót.

“Meyami đừng nói thế được không? Nếu không phải lo lắng về mối quan hệ anh em thì anh đã không đợi em nhận ra. Nếu không phải lo cho mọi người trong nhà trách phạt em thì không có chuyện anh để em tự do chạy nhả với đám anh em trong nhà cùng hai tên nhóc họ Sohma đến bây giờ. Nhưng rồi sao? Em rất vô tâm Mimi ... Em không phải em gái của anh nữa. TRONG trái tim này, không còn nữa ... Hiểu không?!”

“...”

Đứng sững người nhìn giọt nước mắt của anh lăn dài trên má. Cơ thể cũng được thả lỏng hơn, đầu trống rỗng. Cô sợ nước mắt, nhất là gặp nước mắt của một nam tử như thế này. Đem tay gạt đi nước mắt cho anh, mỉm cười.

Nụ cười trong mắt Ukyo lại trở thành ngây thơ đến vô (số) tội. Và cuối cùng vẫn không thể giúp cô bé này tăng 0,000001 EQ nào. Vậy thì để anh dạy cô.....

“Mimi này.... Em biết hôn không?!”

“Hả?!”

Chưa kịp suy nghĩ đã bị chặn miệng bởi bờ môi ướt át từ anh. Lại giấy, càng ngày càng giấy nhưng vẫn không được. Nụ hôn bá đạo tự tiện luôn lách khắp khuôn miệng, đem mật ngọt hút lấy. Cuối cùng cô chống không lại được nữa rồi, sắp hết khí mà chết rồi. Có ai nói cho cô biết một linh hồn bước qua hai kiếp chết vì cái hôn đầu ra sao không?!!

Không! Chẳng ai nói! Chỉ có giờ nhờ trời cứu thôi!

Nhưng đúng lúc:

“Mimi, anh Ukyo hai người có trong đó không. Bọn em có chuyện cần Mimi”

Được cứu rồi!

“Được rồi đợi đây!”

Ukyo giọng khó chịu, mày đẹp khê cau. Liếc sang cô, tay vẫn giữ chặt như thế. Cúi xuống lướt qua bờ môi một lần nữa sau đó đem lau sạch. Nếp ửng đỏ trên môi khiến anh hài lòng, cúi đầu khê thủ thi: “ANH biết sau chuyện này em sẽ ghét và tránh mặt anh ... Nhưng Mimi này ... EM có thể trở thành vợ anh không?!”

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 53: Tình Cảm Của Anh 10

Sau cuộc thi cũng là hai tuần sau, tuyết ào mùa đông lại rơi càng dày hơn. Gió lạnh từ bên ngoài như tát vào mặt người đi đường. Những cành cây trơ trọi bị phủ đầy tuyết, trên cành lá những cây thông cũng chẳng tránh khỏi tuyết phủ trắng xóa, đường đi bị tắt nghẽn, ngày nào cũng lên truyền hình lại nghe về

chúng, riết người xung quanh cũng quen thuộc. Một những nơi ổn định hơn sẽ cử người đến giúp hoặc quyên góp tiền hỗ trợ cho những người nơi khác gặp khó khăn hơn.

Ngồi trên ghế sofa, mắt không rời khỏi chiếc laptop, tay lại bấm như điên. Biết làm sao được, cả nhóm Yuki cùng Kyo, ngày cả Akito cùng nhắn tin hỏi tình hình về cô. Có cả cô bé Tohru và nhóm Saki hỏi cuộc sống cô giờ này ra sao. Còn cô bé Nanami than phiền miết. Meyami là người chịu khổ ngồi chơi với họ. Lúc trước cô cũng đưa họ vào nhóm, chẳng hiểu tại sao họ rời ra dần hết sau đó nhắn tin riêng với cô. Meyami đưa vào hai lần họ cũng như thế, đành bỏ tay.

Ở nhà Asahina một thời gian, Meyam bắt đầu làm việc nhà giúp chị Chi, sau đó sắp xếp giúp các anh phòng riêng mình khi họ nhò. Và đương nhiên cô chẳng dám bén mảng đến phòng người tình của chị. Mới sáng nay, Meyami bị Ema ôm trong phòng khóc sụt sùi, nào là căn dặn nào là giữ sức khỏe. Tự nhiên cô cảm thấy sắp phải đi chết vậy, cô chỉ ở trên trường được hai tuần sau đó về nhà vào cuối tuần. Tuy số lần về nhà ít nhưng cũng có thời gian ở nhà chứ có chạy đi xuyên nửa quả cầu đâu mà khóc lóc ghê dữ vậy? Còn nữa nha~ Tại sao Ema khóc xong cô đồ không được lại để anh Yusuke hay anh Subaru, còn có bộ hai Nastume với Louis nữa.

Thật là con em này ra lẽ rồi này!

Chẳng ai còn thương cô nữa hết mà!! Thế là giữ tư thế ừ rũ ra khỏi phòng chị để họ muốn làm gì thì làm. Nhưng thật tâm đang muốn tung hoa.

Thoát rồi!

Bà chị Ema càng ngày lại càng mít ướt, cô đồ cả hai ngày còn không xong lấy đâu mà hiền dịu dõ. Gọi cho đám đồ còn may ra còn sống được mà về phòng chết. Tối Papa Rintarou cũng chẳng đồ được chị nữa mà. Ừm mà papa có mama Miwa rồi mấy bữa nay cũng chẳng thêm gọi điện cho con gái luôn. Thật là tui thân hết sức.

Ông nội bà nội chuẩn bị nhìn mặt con rể đi a~ !

Ngồi chơi được một chút lại nhận được email của Tompa. Vì hôm nay cũng đã làm xong việc nhà, ngồi xả hơi một chút. Nhìn email lão, hình như có cảm giác không muốn bấm vào đấy. Lão chẳng có chuyện gì gửi email cho cô, vì một lý do duy nhất: “Hết gái rồi! Làm mỗi câu cho anh nữa đi!”

Cho cô xin đi, tiền lương cô lão còn chưa trả lại muốn thuê nữa. Miễn đi.

Đùa thôi! Bây giờ chị Ema đã yên ổn rồi. Papa cũng có người chăm sóc, như thế càng dễ dàng khi cô chuẩn bị trở về nhận lại dòng họ. Cô để ý từ nhỏ đến lớn, papa chưa bao giờ không nhận những bức thư từ một địa chỉ lạ. Lúc đó cô ra ngoài lấy thư vào, nhìn địa chỉ thắc mắt, là từ nước Pháp, địa danh rất lạ. Chạy vào hỏi papa lại không tìm ra được thông tin gì mà còn ngược lại bị papa đuổi khéo ra ngoài chơi. Bên ngoài vì lờ ngó, Chi lại ngã, nên Meyami cũng chẳng để ý lắm vội chạy ra ngoài đỡ chị.

Bây giờ mối liên lạc của dòng họ của cô cũng mất, từ trước nghĩ họ không quan tâm mình nên không đến tìm mộ cha mẹ. Nhưng sau đó ý kiến đó bị bác bỏ, vì hằng tháng dường như papa đều nhận được thư từ địa chỉ lạ kia. SAu này chuyển sang nhà anh em Asahina, papa cũng rời đi qua nước ngoài công tác với mama, cô cũng không thể hỏi ông có còn giữ được liên lạc với những người kia nữa không.

Tin nhắn của Tompa chỉ vồn vện hai câu: “Đến rồi! Mau đến giúp anh”

Meyami nhìn tin nhắn rồi nghĩ nghĩ, đến rồi. Cô không đoán sai đúng không? Tên điên kia đã bắt đầu hết gái rồi. Mà tin nhắn mờ ám này .... Mấy anh mà thấy nhất là tên Fuutan kia chắc chẳng sẽ không xong. Hắn ta sẽ làm âm lên cho xem. Nào là tại sao lại để email cho người khác biết, rồi tại sao lại nhắn những cái tin mờ ám như thế. Và rồi vân vân và mây mây.

May mắn bây giờ tên điên đó không có ở nhà nếu không chắc chắn. Cô tiêu, khi cô mở laptop lên cậu ta cứ kè kè theo mãi, đến nỗi Kyo hay Yuki nói gì thì nhào vào nói, sau đó là giật luôn laptop của cô để chửi lộn. Akito thì hình như khác hai người kia, biết lời nhắn của cô thay đổi cậu im luôn. Tên này có công nhận càng ngày càng lạnh rồi.

“Này mèo hoang, khi nào em đi học?! Nghe nói em thi vào học viện âm nhạc nhì?!”

“Ừm, hình như sang năm mới giống các học viện khác!”

“Ừm anh nghe nói học viện Saotome bắt đầu học sớm hơn các học viện khác. Không biết năm nay có thay đổi gì không. Nhưng nếu học sớm thì nhớ giữ sức khỏe, thời tuyệt thất thường sẽ không tốt cho em.”

“Vâng ... thật là quan tâm thái quá.”

Trên dòng nhắn của cô hiện lên đã xem, rồi nick cậu cũng tối đen. Có lẽ là gia tộc có việc. Meyami cũng quen những cuộc trò chuyện bị ngắt quãng hay bị Fuutan chiếm laptop. Akito thì khá im lặng, lâu rồi không gặp anh, trong tin anh cũng đã đổi luôn cách xưng hô. Cô cũng chẳng tính toán cho lắm những chuyện xưng hô sau đó tắt máy. Yuki cùng Kyo sau khi chửi với Fuutan một lại quay sang rầy cô: “Lần sau nhắn tin với mình nhớ vào phòng, cấm cho tên khùng kia nhìn thấy tin hiểu chưa?!”

Meyami không hiểu chỉ cười trừ, rồi gửi lại rằng: “Đã hiểu”. Có xem hay không cũng có sao đâu chứ, những câu truyện bình thường thôi, tuy nhiên có những lúc họ hỏi về mối quan hệ của cô và Fuutan, chưa kịp trả lời đã bị cậu ta cốc đầu rồi giật mất. Bảo rằng không bao giờ chịu nghe lời, rồi ngồi cái ồm lên.

Cô cũng dần quen với những trường hợp đột ngột như thế, và cũng dần quen dần với những lời giải thích sau các cuộc tranh cãi. Riết rồi cô có cảm giác mình trở thành nhà đàm phán tài ba luôn.

“Mimi...!!”

Iori từ trên lầu đi xuống, tay cầm điện thoại của cô. Meyami cũng vừa tầm đặt laptop xuống đến nhận lại.

“Điện thoại của em kêu suốt. Và cái tính quên đồ vẫn không chừa”

“Hihhi... cảm ơn anh ạ, em đang cố gắng sửa đây.”

Iori nhìn cô rồi xoa đầu, thời gian anh gặp cô em gái này vẫn không nhiều. Nhiều nhất chỉ là vào những ngày cuối tuần trong những ngày học. Lễ nghỉ đông năm nay kéo dài khá lâu, anh cũng ở nhà được một khoảng thời gian. Mọi chuyện trong nhà tiến triển quá nhanh, khi anh về cũng không tránh khỏi bất ngờ. Ngôi nhà bị chia ra làm hai bên, không phải là thành viên trong nhà bị thu hút bởi hai mẫu chốt khác nhau. Anh Louis, cùng Yusuke hay anh Subaru, Nastume đang hẹn hò với Ema, chuyện này anh không ý kiến. Cô em gái khác dòng máu cùng chẳng có huyết thống nào với các anh hay người cha dượng, tính cách cũng khác thân mật khiến anh không ghét bỏ cô bé. Với lại dù sao tình cảm của các anh là thật lòng, vậy thì để họ tiếp tục theo đuổi đi. Anh cũng vô tư có rượu ngon uống. Nhưng xem ra bên Ema đã thành công rồi, công cuộc dường như hạnh phúc tốt đẹp. Còn .....Cô bé này khiến anh cười, nụ cười lâu nay chưa từng có khi cha mất. Cùng với các anh chỉ là một tình cảm huyết thống. Hai tháng ở nhà, cùng sống với cô bé, ưu điểm anh chẳng thấy, mà rõ nhất chỉ là cái tính hậu đậu không sửa được của cô. Hỏi tại sao anh biết?

Một ngày còn hơn 24 lần để quên điện thoại ở một góc vách nào đó. Cái chính là cô bé toàn lo suy nghĩ chuyện gì đâu à. Và cái lý do ngỡ ngàng khi cô đi tìm điện thoại là cô đã vứt nó ở trong số nào rồi. Đầu tiên có thể là nghe câu nói đùa, nhưng mà thật ra cô em gái này vứt thật đấy. Lúc nào tìm ra cũng là ở một góc tường chật hẹp hay dưới nệm ghế sofa. Và đến khi tiết vọng ngòi thờ mới tỉnh cơn phát hiện.

Iori cũng bó tay.

Còn nữa, khi nói cái gì ra trước người thì bờ môi lại mím mím, ánh mắt sang rực. Rất dễ nhận ra. Lời nói dối vụng về nửa giả nửa thật khiến người khác tò mò. Còn có ngón tay nhỏ thường đặt trên môi hay chống cằm khi nghe chăm chú tiếng lanh canh của chiếc chuông gió hay nhìn về phong cảnh với ánh mắt sâu thẳm buồn rười rượi vô định hình.

Còn rất nhiều thứ nữa khiến Iori yêu cô. Một cô bé có chỉ số thông minh cao ngất ngưỡng, là một luật sư tài ba, lại còn là nghệ sĩ trên sân khấu khiến cá nước yêu thích. Nhưng sau lưng lại là vẻ mặt vô tâm vô cảm của người ngoài cuộc, ngay cả cái hậu đậu thường ngày và thói quen không ai giống mình. Meyami đã trở thành một phần trong đời sống đến nỗi đi đâu cũng cần gọi cho cô bé lo rằng cô bỏ quên điện thoại ở đâu đó lại bỏ ra đi tìm.

“Anh Iori .... Anh Iori!..”

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 54: Thoát Được Cọc Chưa Chắc Thoát Được Sói

“Mimi em vừa làm gì trong phòng anh Ukyo?”

Đi trên hành lang, Azasu đẩy gọng kính nhìn chăm chăm vào cô. Đúng hơn là dò xét trên khuôn mặt cô bé. Có điểm khác thường. Meyami chỉ cười, hai người cứu mạng cô là cặp song sinh. Tự nhiên trong lòng cảm giác được mình thương yêu tiểu thụ và tiểu công này ngày một nhiều rồi. Và nhắc đến Ukyo ....

Anh ta .... Đem tay che mặt, không thể tin được. Trong truyện chẳng hải nói anh ta theo đuổi chị Chi sao? Bây giờ lại nhảy qua cô, còn có .... Còn có ....

Chết tiệt!! Anh ta làm cô sắp khóc rồi!

“Làm vợ anh .... Làm vợ anh?!”

Làm cái đầu hấn, cô chưa nghĩ đến việc đó. Với lại tình cảm của cô với Ukyo chỉ là an hem, chưa đến mức phải vợ chồng. Đọc trong sách, trên truyện làm vợ chồng cần phải yêu nhau. Mà cái loại yêu thương kia nó không dung nạp với đầu óc cô, với lại trong đam mê phải trải qua xxoo mới yêu. Trong truyện ngôn tình phải trải qua xxoo hay truyện xuyên không cũng vậy. Cô với hấn?!

Không được đâu!

Hấn ôm cô muốn tắt thở như thế lại còn có chuyện lăn lộn trên giường. Sáng hôm sau cô chết đấy. Không được. Không được.

Tsubaki cùng Azasu nhìn nhau, lại liếc sang cô. Sắc mặt càng ngày càng đỏ hồng

(Hề hề ... Anh Ukyo ta yêu người, thành công làm nữ chính của ta “đen” rồi \* địa ngục truyền giọng\*/ Thông cảm đi, nếu không làm thế thì biết chừng nào ta có vợ?! \*gãi đầu nhìn trời\*/ Vậy sao người không đi hỏi Ema \*mắt đỏ lên\*/ \* nhẩn mày quát\* người không yêu làm sao hỏi?!!!!/...)

“Mimi môi em bị sao đấy?!”

“Ồ ... Dạ không sao đâu!”

Azusa đột ngột đứng chững trước mặt cô, cúi người đặt tay lên môi dò xét. Meyami giật mình đem tay che miệng lại. Âm thầm đưa lưỡi liếm môi, nhức nhứt. Tên Ukyo đó cắn vào môi cô. Đáng chết! Chó gặm xương!

Tsubaki thấy lạ giữ chặt vai cô, cúi đầu ngửi. Mimi rung mình, không thể tin được. Cô thoát khỏi phòng Ukyo giờ tới hai ông anh này sao? Hôm nay ngày gì mà xui thế này trời.

“Meyami này đi công viên chơi đi!”

“Công viên?!”

“Mimi không biết nhĩ?! Công viên băng ấy! Em đi chứ?!”

Azasa đề nghị, Tsubaki mỉm cười nói thêm. Meyami gật đầu, ở nhà cũng rất buồn đi chơi đi! Mới vừa rồi tìm cô muốn nhảy luôn ra ngoài rồi. Không kịp hốt nó lại nó sẽ mất đấy. Gật đầu chạy nhanh về phòng, thay đồ rồi chạy ra đi chơi với hai anh. Công viên cách ngôi nhà cũng khá xa. Dù là trung tâm thành phố những đường như ngôi nhà của gia đình Asahina rất ít ra ngoài dù họ là những người nổi tiếng trong ngành. Và cái băng chứng là ...

Xe chạy lạc đường ...

Meyami đứng ngoài xe xem bản đồ, lại nhìn hai ông anh ân ái (suy nghĩ của cô) dưới gầm xe. Chà là không biết sao xe của hai người bị tắt máy, thế là bỏ xe đi bộ về nhà. Cô chẳng sao, không chơi được ngắm phong cảnh thôi. Dù sao đi dạo cũng là sở thích của cô, cảnh vật khi trời tuyết cũng đẹp lắm. Cảnh cây rồi đến vệ đường, sau đến ngọn cỏ. Tất cả đều phủ một màu trắng tinh thanh thuần, và xin đẹp. Không khí có chút lành lạnh của mùa đông. Lại tìm được vệ trong lành và yên tĩnh nơi thành phố đông đúc, ồn ào kia. Đường nhựa đi lên dốc, cảm giác như hai người đi lên núi ấy. Mà đường tới công viên Băng ngược lại mà?!

Khi lên xe cô ngủ quên nên chẳng biết trời trăng mây gió nào hết. Đến khi tỉnh cũng là khi hai anh đánh thức cô.

“Mimi chờ với!”

“Anh ... Mà anh Tsubaru đâu?!”

DỪNG lại nhìn người phía sau, Azasa vội chạy đến gần cô, và thiếu mất một người. Ngần đầu hỏi lại gặp ánh mắt sắc nhọn sau cặp kính của anh. Cảm giác rùn mình thoáng qua khi khuôn mặt kia của anh nhanh chóng tắt. Meyami nheo mắt nhìn kĩ lại bị anh quay sang nơi khác kéo đi.

“Anh Tsubaki đang gọi điện cho công ty sửa xe sau đó đi sau”

“Vậy đứng chờ anh ấy đi ă!”

“Ừm cũng được”

Azasa mỉm cười nhìn cô, rồi kéo cô bên vệ đường ngồi xuống bên thanh chắn. Nhìn trời, Meyami cũng trở lại tỉnh thần, nhưng hiện tại là có chút dị ứng khi có người chạm vào mình. Càng khó chịu hơn khi có mùi nam tử đến gần. Thế là dịch, dịch và dịch. Cách xa anh hơn một cánh tay, sau đó mới ngồi ngắm cảnh. Và không dám ngồi quay lưng về phía anh, còn đem điện thoại ra gọi cho chị Chị. Dù sao cũng cần gọi cho chị đến, nơi này trong bản đồ ... Cô không nhớ, nhưng nó có vẻ như là .... Đường về nhà ông bà nội!

“Cái này...”

“Hừm!”

Cô không biết nói gì, chỉ ngồi dậy tìm và tìm, mong được một mốc điểm để biết nơi mình đã ở. Cuối cùng tìm được, nó gần bên gốc cây “Ruan 165 km” \*

\*ta bịa đấy

Là nó con đường khi papa đưa hai chị em về nhà nội. Con đường về nội. Là con đường về nội, cô được về nội. Mà thật ở nơi này hơi xa.

“Mimi nhận ra rồi sao?!”

“Anh Azasa?!”

“Thật là muốn cho em bắt ngờ! Không ngờ!...”

Azasu đem tay xoa đầu, rồi lại liếc ánh mắt sang cô. Meyami lùi ra sau vài bước, sát khí, là sát khí. Cuối cùng là chuyện gì thế này, cô nọ họ đứng không? Khi nào đã làm gì phật lòng họ rồi.

“À quên mất anh có lời thoại này em giúp anh được chứ?!”

Azasu mỉm cười, rồi lại quay sang túi lấy ra bản thảo, cô nhìn anh rồi đồng ý. Chỉ là nhờ giúp đỡ thôi sao? Không phải cô làm sai sẽ giết cô chứ? Tại sao cứ nhờ giúp đỡ lại đưa ánh mắt đó cho cô xem?! Sẽ dọa chết người đấy.

Nhận bản thảo lời thoại, anh nói rằng chỉ cần đọc các lời thoại anh đã gạch vệt đỏ là được. Lướt qua một chút rồi cô gật đầu, nhưng có ai cho cô biết, trang đầu cô có thể lướt qua nhưng trang sau anh lại tự thêm vào các dòng thoại khác. Ừm thì nói cho nó hoàn chỉnh hay hơn, nhưng là đoạn tình cảm, giữa nam chính tỏ tình với nữ chính. Còn có các đoạn ngập ngừng như e thẹn.

Và nó khiến cô đẩy lên cảm giác hồi sang, cứ vừa đọc lại mặt nóng thêm một chút. Nóng đến mức sịch khói.

“Mimi sao thế?!”

Azasu đem tay ám lên mặt cô, xoa nhẹ. Mỉm cười, đúng không phải Ukyo ra tay trước chắc chẳng không phải để cô tội nghiệp thế này. Cô bé này ngây thơ đến mức đau lòng. Suy nghĩ không biết bao nhiêu ngày mới bày ra được biện pháp này để thành lập. Không ngờ lão anh biết được, chết tiệt anh nên giấu cô ở nơi nào tránh mấy người anh em trong nhà đây?! Mấy tháng nay đám đó đã có dấu hiệu lục đục, không ra tay sớm chắc chắn tâm cô sẽ bị cướp mất. Mà mực cười thay, cô bé này lại nghĩ anh và Tsubaki có mối quan hệ tình cảm, nước cười hơn nữa, ngày nghỉ lễ ở nhà là công cuộc kết nối cho anh và lão anh song sinh kia.

Và cuối cùng anh quyết định lợi dụng cái “ưu điểm” này của cô bé mà dụ cho nai tơ làm thịt.

Bàn tay anh ám vào mặt, có chút lạnh, khiến khuôn mặt trở nên thoải mái. Cô thích tiểu thụ này. Không biết tại sao, nhưng Azasu rất dịu dàng, dễ gần, còn rất chu đáo. SAu này tiểu công Tsubaki không cần sợ mất ăn, với lại đối với cô lại tốt hết mực. Đưa mặt cọ cọ vào bàn tay của anh, để chịu đến thoải mái. Khuôn mặt nóng bừng cũng dần xuống, trở lại nhiệt độ cũ.

Và trong khoảng khắc, một nữ nào đó vứt đi sự cảnh giác cấp cao của mình. SAu này có hối cũng chả kịp.

“Này hai người làm trò gì thế hả?!”

Meyami giật mình tránh Azasu ra vài bước, thoát khỏi bàn tay đặt trên khuôn mặt. Dù cảm giác có dễ chịu đến đâu cô không muốn quên Azasu đã có Tsubaki đứng trước, có muốn hưởng thụ cảm giác đó cũng không nên trở thành nghi phạm đánh ghen của cặp người ta.

“Không có gì!”

Azasu nhìn bàn tay của mình ở trên không trung rồi hạ xuống. Liếc sang Tsubaki, thần nhiên nói. Meyami tự nhiên có cảm giác trong không khí có nguồn điện tí tách xẹt qua. Lâu lâu còn nổ bên tai làm cô giật mình.

“À ... à ... Tsubaki anh hiểu nhầm rồi. Azasu anh ấy gờ miếng rau còn ở trên mặt em thôi!”

Còn không giải thích cô là người chết trước đám đó. DÙ sao người ta ở trong lòng nhau có chết thì chết cùng nhau, mà không nể giết thì cùng sống, cô đây là người thứ ba. Muốn chết muốn sống vào nhờ số phận của mình.

“Mimi im đi! Chờ lát sau khi công ty đưa đến xe rồi em chết với anh!”

“...”

Meyami cô tiêu rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 57: Cảm Xúc Che Giấu-Ngôi Trường Mới

Đưa mắt nhìn quanh khắp bữa tiệc. Không thấy chủ tiệc đâu, Fuutan nheo mày, đứng dậy ra ngoài. Có ngồi nghe hay nữa thì anh cũng chỉ có như thế, toàn là chuyện của Meyami. Cậu thấy mệt, liền rời đi. Đúng hơn là tức!

Meyami chỉ được của mình cậu. Cảm giác trong ngực có thứ gì đó trào lên khiến mình khó chịu. Fuutan biết cậu yêu cô, yêu rất đậm, nhưng là từ lúc nào? Cậu không biết, có thể là tác phong làm việc của cô, có thể trí thông minh, và cũng có thể tất cả tật xấu của cô. Fuutan làm chung với cô hơn hai năm trên ngành giải trí bắt đầu từ chuyện sáng tác album cho đến chuyện hợp tác việc hợp tác việc diễn xuất, ngoài đời người trong giới thường gọi cô cái

tên “Lặng Ngâm”, thứ chất là mặt nước không một ngọn sóng. Mọi chuyện cứ bình bình, yên ả đến thế. Không quan tâm đến những thứ mình mất đi và có được, suốt ngày chỉ biết cố gắng và đạt lấy. Lúc Fuutan quay sang hỏi cô, Meyami chỉ cười và nói: “Mỗi thứ chỉ là hư vô trong một thế giới ảo này, nếu như bạn không chịu cố gắng mà lấy được mục đích, dù có thắng cuộc cậu chẳng hề vui”

Đó là chân lý sống của Meyami, cô gái đi vào lòng cậu thật nhẹ nhàng, như một giọt nước từng chút một nhỏ xuống đá cứng. Lúc đầu cậu còn nghĩ ra đủ trò chọc phá cô, hay chê trách cô. Nhưng lúc như thế, chỉ nhận được thái độ dửng dưng như không phải là mình rồi tiếp tục công việc. Ngay ngày sau đó là thành công trên lời che của cậu. Kết quả từ phía bên ngoài là vài tuần sau, ngay lập tức hai người bị ghép cặp đưa lên bản xếp hạng cặp đôi ngôi sao đẹp nhất trong năm. Fuutan cảm giác khi lên xem những trang đó, tự nhiên có cảm giác mặt mình nóng lên, tất nhiên các tay chụp ảnh lên đã cho cậu thấy những hành động thân mật giữa hai người như thế nào mà trước đây cậu chưa bao giờ hành động với các bạn diễn khác. Lúc đầu chỉ nghĩ là do cô là người đặc biệt, tính cách kì lạ, và cuối cùng Fuutan cũng nhận ra được khi cô tuyên bố rút ra khỏi giới giải trí một thời gian. Lúc đó đã có rất nhiều lời bình luận của các fan thắc mắc về sự nghiệp của cô, và chính Fuutan cũng thế.

Những lúc đóng chung, hai người đối diện làm một đôi ăn ý, không những thế Fuutan còn còn chiêm vào đôi mắt xanh ngọc lung linh như thủy tinh kia. Nó chiếu rọi cả hình bóng cậu trong đó. Khiến cậu có cảm giác như chỉ có mình là toàn bộ thế giới của cô. Hai tuần cuối, cũng là lúc bộ phim kết thúc, và ảnh bìa không cần chụp chung thành cặp nữa, Fuutan mới nhận ra rằng, cậu khao khát ánh mắt kia đến mức nào. Lưu luyến đến như muốn đem chủ nhân của nó giam trong người mình. Mất hai tuần cậu mới có thể hồi phục lại tinh thần và tiếp tục công việc. Mang đồng tâm trạng ngổn ngang đi lưu diễn trong vòng hai tuần nữa. Điều bất ngờ sau khi chuyển lưu diễn kết thúc, từ trong phòng trở ra ăn cơm với các anh, lại gặp được hình bóng trong tâm nhưng nhớ. Lúc đó không thể nghĩ đến cậu vui vẻ đến mức nào, thiếu điều nếu có đuôi cậu sẽ nhiệt tình vậy. Cuối cùng cô ấy ở chung một nhà với cậu, là anh em hay gì cũng được, cậu chẳng quan tâm. Hiện tại là như thế, nhưng sau này không chắc vẫn giữ được chức vụ anh em như thế này.

Bước ra khỏi nhà, hít thở bầu không khí. Nhưng hiện tại Fuutan đang lo sợ, cậu không thể bắt được tâm cô. Về đến nhà nhìn mấy lão anh quần lầy, tâm tình muốn nổi điên thêm khi cô gái kia cứ ngây thơ không hiểu gì về những câu nói của đám Yuki cùng Kyo, ngay cả tên nào đó thuộc dòng họ Sohma. Nói chuyện khá được tuy nhiên nếu như không có hàm ý trong đó chưa chắc cậu nổi điên lên mà nhiều lần giật lotop của cô mà cãi nhau với hai tên điên kia.

Đi vòng khắp nhà không tìm thấy cô, bèn vòng ra nhà sau. Tiếng soạn ... soạn trong bụi cây vang lên. Đứng như cậu đoán, cô gái đó nằm trên thảm cỏ, mà ngủ ngon lành. Thật muốn đánh thức cô dậy để mắng một trận, ngay cả chuyện đột ngột chuyển trường khi đăng kí vào, hay tội nói dối cậu. Muốn xả ra cho hết cơn tức này, nhưng khi nhìn bóng dáng nhỏ kia, tâm lại nguội ra. Fuutan bèn cười tự phụ trên mình không có tiền đồ, rồi đến gần cô đỡ cô dậy, đem tay vén mái tóc che khuất đáng mặt. Làn da mịn màng, trắng ngần sáng lên dưới ánh trăng, đôi mắt khép chặt yên tĩnh. Trong tâm chợt nhói lên cảm giác giục giã mất thứ gì đó khỏi tay. Khi xung quanh cơ thể này rất lạnh, xa cách, cô đơn. Cậu chưa bao giờ cảm nhận được điều đó khi cô làm việc với cậu.

Mimi đến khi nào mình mới có thể bắt được cậu đâu?!!!

Câu hỏi luôn xuất hiện trên đầu cậu khi thấy cô ngồi thẩn thờ suy nghĩ gì đó trước ban công cửa phòng mình. Và đến lúc này, cảm giác đó như xa hơn. Fuutan xiết chặt cô vào lòng rồi bế lên, đi bằng cửa sau nhà vào phòng. Đặt cô trên giường, sửa dáng nằm, sau đó đắp chăn cho cô. Đứng thất thần ngắm cô hồi lâu, đến khi giật mình khi nghe tiếng cửa bị gió va bên ngoài. Cúi đầu hôn lên trán cô, thầm thì

“Đồ ngốc! Đến một ngày nào đó mình sẽ bắt được cậu!”

Rời khỏi phòng tắt điện. Fuutan không biết sau cánh cửa sổ, con người đen nhìn về phòng, tức giận đến phát hỏa. Muốn bao nhiêu tia lửa thì tặng thêm gấp bội, rồi lại liếc sang người nằm trên giường. Rồi rời đi, lướt qua ánh trăng, ánh mắt sáng lên tia sáng dị thường: “Có nên đưa tiểu thư rời khỏi nơi này?!”

.....phân cách.....

Một năm trôi qua rất nhanh.

Meyami cũng đủ thời gian tham gia các bữa tiệc của gia đình. Chỉ tiếc hôm Noel, chị Ema rủ cô cùng làm socola cho các anh. Dù có kì lạ nhưng cô cũng chạy theo chị đi làm, cùng lắm cô cho mấy ông anh thưởng thức socola muối thôi mà. Cái này không phải là cô mơ ngủ mà là cố tình “chơi” các lão. Mấy ngày nay rảnh rỗi lại đưa ánh mắt sát ý về phía cô, mặc dù cô không nhớ được mình đất tội gì với họ, vậy thì lỡ đất tội rồi thì đất tiếp đi. Và kết quả bữa đó bị Ema mang chổi đuổi vòng vòng trong nhà.

Nhìn những cánh hoa đào rơi theo gió, lung linh hồng nhuận khá đẹp. Đem tay đỡ một cánh rồi nó lại tiếp tục rơi xuống đất. Ngồi cười khúc khích một mình, đúng cô tự kỉ thật nhưng nếu ai đọc được suy nghĩ trong đầu cô thì không thể cười mà tránh xa. Meyami nhìn khung cảnh xung quanh, có mây có gió, có cả hoa anh đào. Tất cả tạo nên cho hai nhân vật chính, một tiểu thụ, một tiểu công đứng bên nhau ngắm cảnh. Quá lãng mạn rồi!

(Lặng xẹt!!!/ Cảm miệng cho ta!!)

Hôm nay là khai giảng của trường Saotome, cô trước giờ đến sân thì đi vòng một đoạn trên sân trường rồi ngồi bệch dưới bãi cỏ sau lưng trường. Ngôi trường Saotome và Trường âm nhạc truyền thống Seisu cùng do một chủ tịch lập a, chủ yếu đào tạo nhân tài cho công ty. Mặc khá hai ngôi trường được xây đối mặt nhau, đưa lưng về phía nhau và giữa hai trường có một hàng rào cây xanh kéo dài ngăn cách. Và cũng là khu vực cấm không một học sinh dám đến đây. Chủ yếu là do mấy tấm bảng viết về hội tâm linh của các nhóm học sinh trước. Trên chiếc bảng gỗ, nhưng hàng chữ sơn tẹt lên nguệch ngoạc, còn những nét chưa khô theo đường gân của bảng mà chảy sơn xuống. Rất giống khu vực bị ma ám. Ngồi nhìn khung cảnh xung quanh, yên bình quá. Cô thích nó, gần nơi này hình như còn có một cánh đồng cỏ xanh thơm còn có thể thả cừu nhí. Trường âm nhạc này không những mang phong cách cổ điển mà còn mang luôn cả phong cách hiện đại cho những bạn trẻ thời nay. Nhìn ngôi trường cũng đủ biết công suất đầu tư lớn đến mức nào từ một công ty nổi tiếng.

Đem điện thoại ra nhìn màn hình, Fuutan nhấn tin đến, toàn là hình ảnh cậu ở trường. Cậu yêu cầu cô chụp khung cảnh ở ngôi trường cô đang theo, đành chụp vài tấm cho cậu, mang theo lời chúc ngày mới tốt lành. Bỏ điện thoại vào cặp đứng dậy, cũng gần đến lúc lễ khai giảng diễn ra rồi cô cần có mặt ở đó.

Tiếng.....Tiiiiiiiiing....

“Meyami lâu rồi không gặp. Hôm nay em đến trường Saotome nhĩ?!”

“CHị Lily?! Vâng ạ”

Nhìn màn hình điện thoại, chưa kịp hỏi đã nghe tiếng chị, Lily không ở bên chồng thì gọi cô làm gì? Nheo mắt ki lẹ, hôm nay lại có trò gì đem cô ra thử nghiệm nữa đây? Lúc trước vứt cả đồng rắc rối trong lễ cưới cho cô tự nhiên cảm giác được, từ này nên tránh xa chị ra một chút.

“CHị Lily có chuyện gì thế ạ? Hôm nay em khai giảng ạ”

“À vậy thôi, chị có một bất ngờ cho em nhé. Vậy một buổi khai giảng vui vẻ”

“. Dạ ....Chị ...”

CHưa nói hết câu đầu dây bên kia đã cúp máy, nhìn màn hình điện thoại mà lắc đầu. Từ khi nào chị Lily đã tập cái tính thế này, nhớ lúc trước chị ấy không có kiểu bí bí mặt mặt như bây giờ. Thế ra ông anh kia dạy hư chị à? Và ....

Chuẩn bị hưởng các trò đùa của chị nữa cho xem!

“Mimi !!!”

Nhìn khuôn sân rộng lớn đông người, có thể cô sẽ lạc, nhưng chị Lily đã đưa bản đồ cho cô, nhìn qua nhìn lại cũng tìm ra được nơi mình tới, chỉ thiếu điều mất hết nước. Nhìn sang giọng nói phát ra, Nanami không còn ai ngoài cô bé nữa chứ. Cô không biết tên cún com của Meyami thì trong trường này chả ai biết, và điều mặt thiết, cô chưa bao giờ nói với đồng nghiệp của mình tên cún com, trừ Fuutan.

Nanami chạy hồm hồm lại bên cô, Meyami vội đưa tay bắt lấy cô bé. Thật sân nhà đá xanh rất trơn, với lại cô bé đang mang giày cao gót thế kia. Đờ cho Nanami được thăng bằng rồi mỉm cười đưa chai nước cho cô bé. Ukyo đã bỏ trong cặp cô hai chai để dự trữ với lý do: “Em là đồ mù đường”. Nói ra khá hổ thẹn nhưng đó là sự thật.

Meyami là kẻ mù đường thật!

“Mimi cậu cũng vào trường này rồi, mình vui quá!”

“Ừm, Nanami cậu không sao chứ? Tốt hơn chưa?”

Nheo mắt nhìn cô bé, nhìn bộ dáng không chịu thay đổi của cô, Meyami liền mỉm cười, có rất nhiều thứ khó mà thay đổi được. Như cô bé Nanami này, đến khi làm vợ người ta vẫn thích đồ mặt. Nanami nhìn cô cười rồi lại phụng phịu: “Thôi đi, cậu cười cái gì?!”

” Chẳng có gì”

Nanami nhìn cô ngờ ngác, không phải chứ, Mimi lâu ngày không gặp học quá thần kinh có vấn đề sao?

” À quên mặt mình muốn giới thiệu với cậu ...”

” Chào bạn mình là Shibuya Tomohiya. Bạn của Hiruka rất vui được làm quen”

” Ừm rất vui được làm quen”

Meyami cười vui vẻ truyện trò, rất nhanh hai người trở thành bạn. Xóa bỏ khoảng cách lúc trước, Tomohiya là cô bạn tốt tính lại thẳng thắn, trang phục cũng thể hiện cô bé là người rất chú trọng ăn mặc. Với mái tóc bông bênh gọn sóng, đỏ rực, bíp tóc nhỏ trên đầu. Meyami nhận được từ cô bạn một ca sĩ trong tương lai thật thụ. Cả ba ngồi trên ghế trước sân khấu sảnh đường, trước sân khấu và với bài viết luận thuyên của hiệu trưởng. CHờ đợi cho ngài chủ tịch xuất hiện. Ngược lại xuất hiện trên sân khấu, ngài ấy mặc một bộ trang một của lão phù thủy rồi bay từ nóc nhà xuống, kèm theo tiếng cười vang khắp không trung. Đặt chân xuống sân khấu là một mảng nhảy tuyệt đẹp. Na na mi mờ to miêng nhìn ngạc nhiên, Meyami nhìn lên khán đài, nơi các thầy cô đang ở đó. Có thể họ đã biết về chuyện này, và bằng chứng là gương mặt không chút gọn sóng nhìn với biểu tình như miễn dịch.

Meyami lại nhìn trên khán đài, thầy hiệu trưởng rồi đi rồi. Các học sinh vẫn như chưa tỉnh mộng, một tràng pháo hoa vang lên khắp ngôi trường. Lễ khai giảng đến đó là kết thúc, Meyami tạm biệt hai người lên phòng hiệu trưởng. Tin nhắn lúc này của chị Lily đã nói thế. Đành đi lên gặp chị ấy. Mà ki lẹ địa điểm nào không chọn phải chọn vào phòng hiệu trưởng?!

Trên chiếc bàn gỗ, một người đàn ông trung niên ngồi chống cằm nhìn vào máy tính, chốc lại liếc sang cô gái tóc vàng ngồi bên bàn tiếp khách uống trà. ĐỒi làm thấy giáo hay lên sân khấu, lão chưa bao giờ sợ ai như hai người một là Lily trước mắt lão đây. Hai người luon bày ra các trò muôn ssập cái trường này mà nhắc không bao giờ chịu nghe, lão khổ tâm hết sức.Nhưng hôm nay tưởng biệt tịch cuối cùng lại ở đây. Nói là nhờ lão chút chuyện, cuối

cùng lại thưởng thức trà ngon của lão. Bực chết lão rồi

”Được rồi, Lily hôm nay đến có chuyện gì? Im lặng như thế em không đứng tim, thầy chủ nhiệm của em cũng vỡ tim đấy”

”Thầy thật là lâu em đến thăm thầy vậy mà... À tới rồi”

”Cốc cốc”

Shinning liếc cô học trò cũ rồi lại nhìn sang cửa chính: “Mời vào”

Bước vào cánh cửa trước mắt lão là một nữ sinh mặt đồng phục của trường, hình dáng ... quá giống, cô học trò lão sợ thứ hai Megumi. Nhưng có thể bình tĩnh kiềm chế cảm xúc muốn ôm học trò cũ vào lòng khi nhìn thấy bản tên Meyami, một cái tên khác. Và cô học trò xấu số của ông vẫn không thể sống lại. Lúc này Lily đã đặt tác trà xuống, đến gần sau khi Meyami cúi đầu hành lễ. Cô kéo Meyami lại gần bàn chủ tịch, mỉm cười

”EM sẽ nói đây là học sinh của Megumi đấy?!”

”Vâng ạ”

Meyami không hiểu, chỉ đứng im lặng nhìn hai người nói chuyện. Chuyện người lớn tốt nhất cô không nên xen vào, mà mặt khác tốt nhất cô không muốn có thêm nhiều rắc rối hay sự kì thị của chủ tịch ngôi trường. Nên im lặng là chính sách. Sau khi thảo luận xong, Lily kéo tay cô ra ngoài phòng đến bên cầu thang vắng người, mỉm cười nói

”Lâu rồi không gặp em khác quá rồi. Tướng tác, cơ thể phát dục. Trở thành một thiếu nữ quyến rũ rồi”

”Lily chị thôi chọc em được không ạ?! Thật là..”

”Ngôi trường này là chị và Megumi từng học chung, cùng vậy phá và cùng tốt nghiệp nơi này. Đáng lẽ nơi này có tới 4 người. Hai tại chị và bạn trai hai người. Tuy nhiên một người trong số 4 người đã vì tai nạn giao thông mà mất, đến khi Megumi biết tin cũng là ngày cô ấy suy sụp tinh thần nhất.”

”...”

”Muốn làm nghệ sĩ tốt, đứng vững trên giới này. Em cần đủ các tài năng. Ngôi trường Saotome là ngôi trường âm nhạc hiện đại, phân biệt rõ người soạn và người viết. Ngôi trường bên cạnh là trường Seisu là ngôi trường âm nhạc truyền thống cổ điển. Chắc em cũng biết, vì thế chị muốn em theo học hai trường!”

”Hai trường ạ? Có thể quá sức với em nhưng em sẽ cố gắng, nhưng số điểm và bảng hồ sơ em chỉ nộp vào ngôi trường này”

”Cái này em không cần lo, hai ngôi trường do một công ty dựng lên, một người chủ tịch đứng đầu. Ông ấy đã đồng ý, và ông ấy không muốn mất học sinh giỏi của mình”

”... Vậy ...”

”Đây là thời khoa biểu của em trong hai ngôi trường. Những giờ đặc biệt có thể nghỉ học không cần xin phép, em là trường hợp đặc biệt được ngài chủ tịch chấp nhận. Vì thế cố gắng vào đấy. Còn đây là đường đến lớp học của em, là lớp S. Có cần chị đi theo không?!”

”Dạ .. hê hê ...”

Lily cười xoa đầu cô, rồi cũng đi với cô đến lớp học. Thế là không được gặp Nanami mỗi ngày rồi. Cũng có buồn lắm đấy.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 58: Cái Sui Không Phải Đến Một Hai Lần

Con đường hành lang học viện Saotome khá là vắng vẻ, có lẽ là đã đến giờ vào lớp mà chỉ có cô đang ở đây là lập dị. Bước sau lưng chị Lily, Meyami cầm trên tay thời khoa biểu mà nghiền ngẫm. Mặc dù chị Lily nói có thể nghỉ không cần lý do, nhưng giờ học như thế này làm sao cô nghỉ được đây.

Đầu tiên học buổi sáng chỉ cần học ở trường Saotome sau giờ ăn trưa cô bắt buộc phải vượt qua hàng rào cây xanh để qua với ngôi trường Seisu. Có thể nói quá ép người, nếu cứ chạy nhảy như thế Meyami không chắc mình có bị bệnh không. Lily nói chuyện luyên thuyên, rồi bất chợt quay lại nhìn cô. Nhìn từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên. Meyami theo quán tính đi về phía trước, ngay lập tức bị đâm đầu vào lưng chị, tuy lực khá nhẹ, nhưng cũng đủ làm người khác cảm giác đau đến gáy mũi. Cô không biết trong thời gian qua, chị được dạy những gì từ chồng, mà khi gặp cô lần này, chị thay đổi hoàn toàn, cái tính điềm đạm như trời sập cũng chẳng màn kia bây giờ thay đổi bằng những bước chân gấp rút. Hoặc là cô nghĩ quá nhiều, vì lâu rồi không hoạt động, chạy nhảy nên đi không lại chị nữa



” Mimi em thật là! Nếu không nhớ, em cũng sẽ quên luôn”

” Dạ?! Cái gì quên ạ?”

” Cái kính, mắt kính ấy”

Lily đưa ngón trỏ chỉ lên mắt mình rồi lại chỉ sang mắt cô. Meyami: “ à” rồi lấy ra đeo vào, trong cặp cô có vô số cái mắt kính tròn dài, đẹp, đủ loại. Có cả kính gỗ. Hỏi tại sao cô cần nhiều như thế? Vì hình ảnh ảo của Lily đang đánh lừa thế giới đang ở bên nước ngoài, còn người thật Meyami đang ở đây học. Muốn tránh rắc rối, và những tay nhà báo lá cải thất thiện thì phải làm như thế. Mặc khác, Meyami cũng không quên chúng, đi học cả ở trường trung hay phổ thông, cô đều phải đeo vào. Buộc tóc cao, đi giày. Cô cho đó là phong cách đơn giản nhất khi cô muốn cử động hay ngồi bệch xuống bụi cây nào đó để trốn.... .....ngủ.

Lily nhìn cô lại lắc đầu, kéo tay cô đi vội. Cô bé này hai năm không gặp cái tính xấu vẫn không thay đổi, dù có bộ dáng ra sao cô bé vẫn là nhóc con có chỉ số thông minh thấp nhất trong các trò đùa ghép cặp của cô. Và còn nữa, Meyami chẳng biết đồ mặt là gì, hoặc là cô bé không định nghĩa được cái từ gì là yêu đương, hay bạn trai và chồng. Lily thật lo lắng, sau này không biết có chàng nào dũng cảm chạy theo giúp con bé tăng lên số EQ hay không đây. Sợ là .....

Meyami ngo ngác nhìn Lily hết thờ dài rồi lại liếc cô cười mĩa mai. Cảm giác như bị nhìn thấu khiến cô khó chịu, chị Lily luôn đưa đến cho cô cảm giác như thế. Từ khi bắt đầu công việc quản lý cho cô, Meyami cũng bó tay, dù sao cũng có một người quản lý hiểu mình hơn ai hết như thế cô đủ may mắn. Nhìn những đối thủ hay các đồng nghiệp thường tùm lại than phiền về công ty hay quản lý của họ một cách âm thầm. Meyami biết thế chỉ lánh xa, cô biết chị Lily lo cho cô nên về sở thích hay tính xấu đều nằm trong bụng, có những lúc không biết tại sao Lily hay đùa những trò đùa quá dai nhiều đó khiến cô khó chịu, nhưng khi thấy sắc mặt cô không tốt chị liền thay đổi cách ăn nói và hỏi về công việc.

Tính cách của cô và chị Lily rất khác xa nhau, làm việc cùng nghiêm túc nhưng các cư xử thường ngày thì cô lại không giỏi bằng chị, có những lúc bị các khán giả xấu tính chèn ép là do chị đỡ rồi giúp cô, lúc đó cô chỉ nhìn chị cố gắng ghi chú các cách cư xử để mình tiến bộ hơn. Tuy giữa chị và cô luôn có khoản các về cấp bậc, nhưng nếu là chị thì không có bất cứ bức tường nào hết. Chị như người chị thứ hai, cũng là người bạn, cũng là một người mẹ nuôi, và cô giáo của Meyami.

Và Meyami cảm giác được may mắn về chính thế giới này ban tặng.

” Hyuga - chan xem tôi đem gì cho cậu này”

Đứng trước cửa chống nạnh, Lily như một bà hoàng khi nhìn đến cấp dưới, và đàn em của mình. Meyami từ chối cho bình luận, bà chị này là thế lúc nào cũng thế. Miễn dịch rồi.

” Đây Lily-senpai mời chị thôi đi. Làm như chị tặng tôi quà đây”

” Đây ta tặng người quà thật đấy. Xem ta đưa học sinh tài giỏi của ta cho người dạy bảo này!”

” Hừm?!”

” Ta ....um um”

Meyami vội lấy tay che lại miệng chị, dù biết đó là hành động bất lịch sự. Khi đứng trước cấp dưới có thể nói thân quen, bà già này luôn bỏ quên mặt cơ mặt của chính đồng đội mình. Cái kiểu này tất cả thông tin mặt của cô chắc chắn lão chồng bà cũng biết mất. Thật là!

Vội quay sang cúi đầu xin lỗi thầy, rồi thì thầm vào tai chị: “ Nếu chị còn không đi Ken-senpai nhanh chóng sẽ giận.”

Đây là cô đoán mò, nhìn từng bước chân của bà chị cô cũng biết được bà già đó gấp cái gì. Mà ai ngờ đúng thật, Lily nhanh chóng gỡ tay cô ra, nói là ta không chấp với người rồi ba chân bốn cẳng chạy đi. Lúc đi còn sững sốt nhìn đồng hồ cảm râm: “ Trễ 3 phút 4 giây rồi! “.

Meyami “....”

Từ chối bình luận!, rồi vội vào chỗ ngồi của mình sau khi được thầy hướng dẫn. Chỗ ngồi của cô là bàn cuối lớp, vì Hyuga có để ý cô ế sáng lên rõ thấy trong ánh mắt khi liếc sang chỗ ngồi gần cửa sổ. Chỗ ngồi quá lý tưởng rồi, bà chị Megumi cũng đã chọn chỗ đó đầu tiên chẳng phải sao. Nhưng phần lớn là lão thấy hiếu kỳ về cô bé này, có thể nói bộ dáng giống nhưng có vẻ khác biệt quá lớn. Megumi -senpai luôn cười nói với mọi người, xung quanh luôn tỏa ra khí chất muốn nở hoa. Ngược lại, cô học trò anh bắt đầu chủ nhiệm đây luôn mang trong mình khí chất lãnh. Đúng là lãnh đến kì lạ, chỉ thích thú với những điều mình muốn có, còn thứ khác có thể nào thì tùy. Điều này có thể khiến Hyuga lo lắng, có phải về âm nhạc cô bé cũng như thế.

Vừa ngồi xuống chỗ ngồi được vài giây, tự nhiên cả giác có một cái nhìn kì lạ về phía mình. Meyami không biết, đó không phải là sát khí, cũng chẳng phải gọi bình thường. Nhìn sang, nam tử tóc vàng dài, cắt tia kiểu cách nhìn về phía cô, còn đem cái nhìn yêu mị mà đối với Meyami là ớn lạnh đưa tình.

Hắc tuyến cứ lằng dài, mồ hôi cứ đổ, không phải chứ, cô mới vào lớp này thôi mà. Có cần truy lệnh ám sát cô liền không?! Quay sang nơi khác cho lạnh!

Hết buổi học đó cô chẳng an ổn ngồi thư giãn được. Tên điên nào kia cứ nhìn về phía cô, có thể cô không nhìn hẳn, nhưng khí tức hắt toát ra trong mắt không phải là không có mục đích. Mà kẻ tội đồ là cô đây, chặt vật đến mức nào mới lách ra khỏi lớp được, tránh khỏi cái ánh nhìn kia là một kì tích rồi.

Chạy đi tìm Nanami ăn trưa thôi.

Tiiiiiiiiing ... ..... Tiiiiiiiiing.... ..... ..

Tin nhắn! Đem điện thoại ra kiểm tra, là chị Lily. Chị nhắc cô nên nhớ đến thời khoa biểu mình. Kế hoạch sụp đổ! Không phải chứ.....Ồ vậy ăn một mình rồi đi thôi. Rồi bước đến căn tin mà mặt cứ như đưa đám, cô nên nói gì?! Không có, chấp nhận thôi. Đòi không có mục đích cứ thế đấy.

Meyami là kẻ lười mà!!

”Mimi!”

”Meya-chan”

Vừa quay đầu tìm bàn khuất để ăn không ngờ lại gặp hai người họ, tránh cũng chẳng được vậy đi đến ăn cùng đi. Dù sao cô còn có thời gian của một buổi ăn trưa. Nhìn Nanami chạy lại chỗ mình thăm than, chuẩn bị có màn kịch tình này. Cô bé này, mang giày cao gót lại không biết sàn nhà trơn lắm sao! Đứng im chờ màn kịch kia diễn ra, tốt nhất không nên chen vào. Chuyện của Tohru cũng đủ làm cho cô điên đầu, Tohru lấy anh Haruto rồi, vậy các nam chính để cho ai? Kiểu này cô sẽ góp thêm cho nước nhà một cặp đam mỹ mất thôi! Nước nhà sẽ chạy theo giết cô đấy. Vậy nên làm kẻ qua đường đi!

Yuki và Kyo nghe được suy nghĩ này của cô không biết Meyami sẽ ra sao?!

”Hơ ... A ...”

”Bắt được rồi!”

”Hả? Không phải chứ?”

”Không phải gì?”

Meyami nhìn bạn đồng học trong lớp đứng trước mặt mình rồi lại nhìn mâm cơm trên tay Nanami. Cái tình huống quái gì đang xảy ra thế này, cô nhớ Nanami sẽ gặp được nam chính khi đánh rơi thẻ học sinh mà. Nhưng ngược lại, tại sao lại là cô mang trọng tội nữa đây? Đứng xem kịch cũng là sai sao? Kịch hay ngôn tình diễn ra trước mặt là sai sao?

Thật chất lúc này, Meyami chỉ tiêng về phía trước vài bước để xem kịch tình cho rõ hơn, ai ngờ chạm trúng một bạn đồng học khác, bước chân theo quán tính sải ra chưa đặt xuống, chân sau lại kiễng gót, thế là ngã sập xuống đất. Nanami chạy lại đỡ không ngờ nhận được mâm cơm tay cô. Đỡ kiểu gì vậy? Cứ tưởng ôm đất mẹ nữa, thì có vật thể lạ kéo cô lại, giữ cho cô thăng bằng. Nhìn rõ mặt mới biết, một bạn nam tóc vàng, bên tóc mái cô định hai ba chiếc kẹp, mắt xanh lam. Môi đỏ mím cười.

Tiểu thụ chính cống!

Nhưng hiện tại trong tình thế này! Không phải chứ? Cô lại ăn thêm nữa hả?! Phá hoại kịch tình của người ta rồi. Nhưng mà Meyami làm cái quái gì không thể để số phận của cô thơ thẩn đến vậy. Why? Why?! Cuộc đời quá nhỏ!

”Meyami cậu không sao chứ?!”

”Haiz té mà được soái ca đỡ như cậu mình cũng thích lắm đây!”

Nanami đặt mâm cơm xuống lo lắng hỏi, còn cô bạn Shibuya kia lại đến để chọc cô. Meyami nhìn cô ngơ ngác: “Ồ thế cậu muốn mình nhường đây?”

”Thôi khỏi cảm ơn!”

Cô bạn phát tay, Meyami cùng Nanami nhìn nhau mà cười khiến cô bé đỏ cả mặt. Cô quay sang cúi đầu cảm ơn cậu bạn tốt kia. Ủm nam chính thì nam chính, dù sao vẫn nguy hiểm, cậu ta mà nổi điên lên cô rơi đầu khi nào chẳng biết. Cô sợ lắm cảm giác ở nhà Asahina rồi!

”Chào mình.....”

”Mèo chân ngắn!”

”.....Mèo ..chân ..ngắn?!”

”Tôi để ý tới tiểu thư này trước!”

Cậu bạn cứu cô chưa nói hết câu lại bị một người khác cắt ngang, giọng khá giỏi đùa cợt. Meyami nghiêng người nhìn, cậu ta lại nháy mắt với cô. Bỏ tay, lại ám ảnh nữa rồi, ở nhà có anh tư và anh ba chưa đủ. Bây giờ tới trường cũng chẳng khác nào ma ám. Ô mà hình như.....A , chết nếu đến trễ chị Lily sẽ giết cô.

Muộn giờ học mất!

Nhìn hai người đang cãi nhau kia, rồi nhanh chóng chạy đi lấy cặp để qua trường Seisu, hôm nay buổi học đầu tiên, không dự lễ khai giảng đã đành, còn đến trễ chắc chẳng không có hào cảm gì với các giáo viên đâu. Và từ đó..... Bà chị Lily sẽ vác chổi rượt cô khắp thành phố đấy!

” Mimi cậu đi đâu đây?! Mimi...”

” Xin lỗi mình nhớ mình có chuyện phải làm, gặp sau nha”

Thực chất, chạy là tốt nhất, con đường từ căn tin đến lớp không phải ngắn, mà từ lớp chạy đến rừng, rồi lại chạy đến trường. Cô tiêu rồi! Mồ hôi rơi xuống như tắm, nghĩ đến cái cảnh bị chị Lily xách đầu trăm thi chúng là cô lại rùng người. Không phải ngẫu một ngày hai Meyami hưởng ứng chuyện này, mà là rất hiếm khi. Nhưng những cái hiếm khi đó cũng đủ cho cô nhớ đời.

Chạy nhanh thôi!!!

Buổi trưa ở sân trường Seisu cũng khá yên tĩnh, các học sinh đều tập trung vào lớp học của mình. Meyami nhìn tấm bản đồ mà chị Lily vẽ.

” ....”

Chị ấy vẽ cái gì thế này? Dù có biết lớp nhưng nếu cái này.....Còn nơi này không có ai để hỏi cả. Cô phải làm sao đây?! Chạy đến phòng bảo vệ, hay phòng hiệu trưởng? Xin lỗi ngay cả cái lớp hay phòng họp chỗ nào cô chả biết thì làm sao mà tìm đây.

Khóc không ra nước mắt

” Bóp .... á ...”

Chạy tới mất tới mũi, chả biết trời trông mây gió. Meyami lỡ đâm sầm vào người đi hướng ngược lại. Người lên phui bụi xoa móng, nhìn người mình chạm vào. Không phải chứ? Cô chỉ lỡ thôi mà nằm im dưới đất sao? Cô bé này yếu ớt quá. Vội ngồi xuống lay nữ sinh kia, kéo cô dậy. Khi tỉnh ngủ, tỉnh ngủ? Mắt cô bé màu xanh ngọc, mái tóc màu lam xinh đẹp, cắt ngắn.

” Xin lỗi, mình không cố ý. Cậu không sao chứ?!”

” À .... không ... sao?”

” Bạn ... Xin lỗi, có chuyện gì hãy nói với mình. Là mình vô ý”

” Không đâu là do mình, đi quá nhanh thôi”

Cô bé ngược mắt nhìn cô, đỏ mặt. Meyami chần chừ sờ tay lên mặt mình, kính? Kính của mình rơi ra rồi. Thế là lại lom khom đi tìm, tìm được nó cũng bỡ một mặt.

Cái ngày gì mà sui quá vậy trời!

” Á xin lỗi, mình sẽ đền lại”

” Há? Không cần đâu mà, là lỗi của mình mà!”

Mặc dù nói thế những cô bé kia vẫn khăng khăng ôm kính cô mà giữ. Meyami hết cách, đem kính khác trong cặp đeo vào. Hồi đường cô bé, hết cách rồi, chỉ có người ở đây mới giúp được cho cô. VÀ cuối cùng mới hay, hai người học cùng lớp. Chị Lily đã đưa cô vào lớp chuyên âm. Hình như là thổi sáo. Ở vậy cũng được, cái chính là chuẩn bị xuất tiền ra mua sáo về đập này. Chơi sáo có thể chơi tiêu cũng vui, mà nó gọi rần đến. Meyami ơ chề.

Cô bé chạm mặt cô tên Fuyumi, họ gì đó cô quên rồi. Là mẫu người nhất, hiền thực, đúng tiêu chuẩn các ông chồng có tính cách làm tướng lĩnh hay vương gia tài năng. Cô bé là người tài ba về kèn, à mà kèn gì cô cũng quên nốt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 59: Trở Lại Với Âm Nhạc

Nằm sấp trên giường, ôm tay ôm chân rên rĩ.

Thật là lâu rồi không hoạt động ai biết được lại mệt nhọc như thế. Thế này cứ sáng học ở trường này, chiều lại nhảy sang trường bên cạnh, thời gian chỉ dư sau bữa ăn trưa là 15 phút.

Chết cô rồi!

Meyami nhìn trời thăm than, rồi lại đưa mắt nhìn xung quanh. Căn phòng cô ở riêng. Sự đặc cách của thầy Shinning! Và hôm nay cô hải dọn cho xong cái phòng này!.. Nhìn đống hộp giấy ngổn ngang trong phòng. Thật muốn khóc ròng, nhớ lại cái cảnh dọn dẹp căn phòng ở nhà Asahina .....

Thôi vậy đừng dậy tự động dọn dẹp thôi.

Mở các hộp giấy bên trong nhiều nhất là thuốc. Có lẽ là do anh Masaomi bỏ vào, bên hộp khác một chậu hoa cúc trắng. Nằm gọn gàng nhưng đủ lung linh một góc hộp. Không bị bùn đất hay va chạm mà gãy rụng. Đây là ... ..... của một người anh khác sao? Nhưng cô chưa bao giờ biết về loài hoa này ở trong vườn, nó như được nâng niu rất kĩ. Nhưng người trong nhà chỉ có một người là cuồng về hoa\_Iouri. Vậy có lẽ chậu hoa này anh tặng cho cô. Lúc trước cô đi quên rằng trong nhà còn thiếu khá nhiều người, một trong số đó không kịp chào tạm biệt là anh. Nhìn các hộp giấy khác, mỗi hộp đều là đồ của cô nhưng trộn lẫn trong đó còn có một số đồ của các anh, một số do danh thiếp nói và chỉ dẫn, còn một số khác cô tự đoán. Số đồ của chị Ema cũng không nhiều bằng các anh nữa là.

DỌn dẹp căn phòng xong cũng là đã qua gần đến 10 giờ, nằm trên giường. Ăn cũng ăn rồi, nhưng lại không thể ngủ được, bên tai lại luôn nghe văng vẳng tiếng mèo kêu. Meyami liên tưởng đến Hắc miu, cả một năm không còn thấy nó nữa, không biết nó đi đâu, và nó có còn sống hay không. Tối đêm thế này nghe tiếng mèo kêu là chuyện xui xẻo, tuy nhiên cô phải rời ra khỏi phòng. Hắc miu là một phần trong cuộc sống nhỏ khi cô học ở trường hay chuyển nhà, tuy nó có tính cách đem đồ của cô đi giấu. Nhưng rồi cũng tìm lại được. Đa số lần nó đem giấu rồi lại tha về cho cô, cái này không thể giận nó được. Có những lúc nó còn làm bộ đáng yêu cọ vào tay làm nũng.

Hắc miu sao rồi? Có phải nó đến tìm cô?

Rời khỏi phòng, mang dép rồi chạy ra sân kí túc xá. Một bóng đen lướt qua trước mắt rồi lại dừng lại, bóng đen quay đầu ánh mắt vàng sáng lên dưới trăng. Meyami sững người, chuyện gì vậy? Chưa kịp suy nghĩ nó lại chạy tiếp, rồi dần mất bóng.

” Khoan đã!”

Vội chạy theo mèo con, qua lùm cây. Bóng lưng mèo cũng dần hiện ra, tới gần nó, nhưng bước chân dừng lại. Bên cạnh Hắc miu còn có một con mèo khác, nó cũng màu đen, nhưng ánh mắt lại là màu đen. Kì lạ Meyami trốn vào bụi cây xem xét, thấy chú mèo mắt đen kia đang nằm dưới đất, vang lên tiếng kêu nhẹ. Nó bị thương rồi, chính xác là ở chân nó đang rỉ máu. Nhìn hắc miu đang chăm sóc nó, Meyami nghĩ con mèo này có thể là bạn gái của nó, nên nó mới nhờ mình đến đây. Vậy ra bao lâu nay nó đi theo vợ nó chứ không phải là biến mất.

”Đề ta giúp người!”

Bước ra ngoài, đến gần mèo mắt đen ngồi xuống, vuốt bộ lông mềm mượt của nó. Có thể con mèo mắt đen này có linh tính, nó không thấy hoảng khi cô đến gần vào chạm vào nó. Meyami mỉm cười, xem ra Hắc miu chọn đúng bạn đời rồi này. Nhìn kĩ vết thương của nó, rồi đứng dậy chạy về phòng mình: “Đội đó!”

Phòng cô còn hộp thuốc của anh cả để cho cô. Nếu anh ấy cô đem cứu một con mèo thì chắc chẳng buồn đâu nhỉ?

( Đó là do người nghĩ thôi/ Hà? Là sao? / À chẳng sao cả )

Trở lại bụi cây cũ, thì không thấy chúng nữa. Meyami bèn đem hộp thuốc đi dọc bên bờ hồ, có thể bọn chúng tìm nước để uống. Đi được vài bước, đúng như cô dự đoán, bọn chúng đang ngồi dưới gốc cây quen bờ nghỉ ngơi. Cô bước lại gần, hai con mèo vẫn như trước, chẳng chút sợ hãi hay phòng thủ. Mà ngược lại bọn chúng còn cọ mình vào tay cô, dường như đã thân thiết rất lâu rồi. Meyami nhanh chóng đem băng gạc, thuốc sát trùng, rồi đến vài miếng băng lại vết thương ở chân mèo mắt đen. Xong việc, dọn đồ lại bỏ trong hộp còn rác đem bỏ riêng vào một bịch khác. Đưa tay vỗ đầu mèo con, thờ ra, ngồi tựa lưng vào gốc cây, đưa mắt nhìn trời.

” Hắc miu này ta nên đặt tên cho người được không? Người biến mất rồi ta cứ nghĩ sẽ không gặp người nữa “

Đưa tay xoa đầu hắc miu, nó như có linh tính dụi sâu vào lòng bàn tay cô: “ Chủ nhân người có thể”

” Meooooooooo .....Meooooooooo..”

” Được rồi đặt tên cho bạn gái người luôn!”

” Meooooo.....meooooooooo....”

Meyami cười tươi xoa đầu mèo mắt đen, nó cũng chẳng chịu thua cũng muốn đặt tên sao? Nhưng khi cô nhắc đến hai từ phản “ bạn gái” dường như chúng có vẻ phản bát nhí! Mỉm cười trong lòng, bây giờ cô mới thấy mèo ngai ngùng đấy

( \*hét lên\* ngai cái đầu người ấy / Tác giả người luôn chủ nhân vật chính của mình là sao? \*nhấn mày\*/ người ngốc ta chủ, không được à?/ Không được \*hét lên\*)

Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng cô quyết định đặt tên cho hắc miu là Courant ( suy từ lạnh lùng và kiêu ngạo ra) và mèo mắt đen cái tên Socove ( suy từ hòa đồng và đáng yêu).

Nói thật cô không phải kẻ giỏi đặt tên cho lắm. Hai con mèo có thích hay không cô cũng chẳng biết, cô chỉ biết nó giống như hai cá tính đối lập như một cặp oan gia nhưng gỡ hẹp vậy. Dù chúng có khác biệt mấy cũng không thể tách nhau ra. Nhìn hai con mèo cô lại nhìn về khung cảnh xa xa, dòng nước

được ánh trăng chiếu xuống lấp lánh, những ngọn gió khẽ thổi dịu nhẹ. Gió đưa những tiếng lá sát vào nhau nghe xào xạc, tiếng côn trùng đầu đầu quành đây kêu râm ran. Khẽ đưa tay muốn nắm bắt được vầng trăng tròn trước mặt kia, lại như hụt hẫng. Đêm tiếng thở dài đưa ra, làn hơi trắng mong manh rồi tan biến. Hai chú mèo bây giờ đã ngồi sát bên cạnh cô im lặng chìm ngủ, Courant nhảy vào lòng cô cọ nhẹ rồi im lặng nhắm mắt, nhưng không ngủ. Cô có thể nhận ra khi hai chiếc tay nó vẫn thẳng đứng và hướng về các phía. Meyami đưa tay ôm chú mèo vào lòng, loài mèo là thể luôn cảnh giác với mọi thứ xung quanh nhất là loại mèo hoang. Thân hình rất nhỏ và thon, thịt lại khá rắn chắc, nơi ngủ lại không phải chỗ sáng gì. Chúng luôn cảnh giác với mọi loài vật có thể ăn thịt, như chó, rắn, chuột (loài mèo con), ... Chính đó giấc ngủ của chúng chưa bao giờ gọi là an tĩnh.

Im lặng đến yên bình.

Nhắm mắt lại cảm nhận những điệu nhạc của thiên nhiên. Có trầm ổn có nhanh, cũng có lo lắng và giận dữ như muốn vùng ra thoát khỏi cuộc sống đáng thương này. Nó là nỗi lòng của cô sao? là nỗi lòng mà thiên nhiên đã nhận ra?

” la ..lá la ...lá la... lalala ....”

Miệng ngâm nga một khúc hát nhỏ, rồi càng ngày lại càng dào dạt. Đó là nỗi lòng bây giờ của cô? Sau khi hết đoạn, trong động tự giác hiện lên lời bài hát, chúng đang cố gắng trào ra, rồi muốn bật tung ra khỏi lồng ngực. Mở miệng mấp máy

” Trong ...mở ...hỗn độn ... ..rồi bởi này....

Mảnh ghép cuối cùng .....vẫn ....đang lưu lạc ... đâu ....đó ...”

Socove cùng Courant mở mắt, ngẩng đầu nhìn cô. Rất nhanh Courant nhắm mắt lại trở về tư thế cũ, nhưng tai vẫn không hạ xuống. Chỉ còn mình chú mèo Socove đem ánh mắt to tròn nhìn về phía cô, như muốn thúc giục : “ hãy hát tiếp, làm ơn hãy hát tiếp”

Meyami nhìn mờ mắt nhìn về hướng nó, rồi lại nhắm mắt. Trong đầu bắt đầu sắp xếp lời nhạc, môi khẽ đệm bản dạo lại một lần rồi đưa lời hát vào. Gió khẽ lay đưa tiếng nhạc du dương vang khắp cả vùng nhỏ Meyami đàn ngồi, nhưng người vang tiếng hát vẫn chẳng hay biết mà tiếp tục cảm xúc của mình.

” Trong mở hỗn độn rồi bởi này

Mảnh ghép cuối cùng vẫn đang lưu lạc đâu đó

Mãi tìm nó, tôi lần theo tình tứ phương xa...

đến tận cùng bầu trời mang sắc cầu vồng.”

Gió bỗng mạnh lên, kéo theo lá cây vỗ mạnh tiếng nước lại như kéo căng dây mà run lên. Hòa làm bản nhạc nhanh, mạnh mẽ, từng tiếng gió đập vào cành cây như đẩy mạnh như tiếng trống nhấp nháy. Meyami cũng theo đó mà hát nhanh lên

” Lọt qua khe nứt,

mắc kẹt trong một không gian nhỏ hẹp.

và những giấc mơ ban ngày tôi bước đi, và bước đi.

Thực lực liên kết đang ngày càng mạnh trong tôi

Cùng động lực giúp tôi xây dựng lại từ đầu.

Sẽ không để những con tim tôi nắm giữ phải ra đi

... ..

Hãy giúp tôi giữ nó lại như thế này đi

Tôi tạo cầu nối từng mảnh, từng hạt lại

Và khi nhìn thấy vòng tròn mà chúng tôi đã tạo nên

Tôi có thể thay đổi hình dạng của chúng

Rồi lại bắt đầu xoay tròn chúng

Để tôi có thể gặp lại chính con người thật trong tôi

( anime Mất trí - ca khúc mở đầu)

Meyami mở mắt, thở ra. Dừng âm nhạc giải tỏa được tâm trạng bao năm nay, nó là động lực của cô. Cũng như những gì chính cô đang hướng tới. và bây giờ, Meyami nhận ra rằng, quay lại chính con đường kia không phải là cố gắng chạy, mà là phải cố gắng thay đổi nó một cách hoàn hảo hơn. Để sau này

khi quay lại cô vẫn không hối tiếc bất cứ gì đã xảy ra, và quyết định của mình. Ngày này cô có bạn, có những người thầy dạy bảo. Có thể thế giới này là ảo trong mắt người đời, nhưng cô đang sống ở đây, bằng con người thật của chính mình, và cần hoàn thiện cuộc sống của mình như một thành phần trong thế giới. Đây có lẽ là nhiệm vụ khi cô sinh ra nơi này.

Ôm mèo thả xuống đất, đứng dậy phủi bụi trên quần áo. Mắt liếc sang nhìn Socove, nó tỏ vẻ nó ổn, Meyami cười rồi đem hộp thuốc về. Nên đi ngủ thôi, ngày mai là một ngày dài sẽ tới rất nhanh.

Bóng Meyami rời đi, chỗ đứng của hai con mèo cũng biến mất. Mọi chuyện như trở lại bình thường hơn bao giờ hết. Dường như không có sự xuất hiện giữa một người và hai mèo. Chỉ còn lại một người mà ba cá thể kia từ đầu đến cuối vẫn không thể phát hiện ra, đứng tựa thân vào thân cây khi cô ngồi. Nhắm mắt hưởng vị còn sót lại, gọng kính sáng lên sau ánh trắng, đánh dấu một âm mưu hiện thành.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 60

Sáng hôm sau như ngày thường, Meyami vẫn chạy đi chạy lại giữa hai trường cho đến tối. Mối mò đầu vào căn tin ăn cơm. Bụng mâm cơm, tìm một bàn vắng ngồi xuống. Cặm cùi ăn cho đến hết cơm, rồi nhanh về làm bài tập, rồi leo lên giường mà ngủ nhanh một chút. Hôm nay cô mệt lắm rồi.

”Meyami Rin!!!!”

”Dạ!!!!!!”

Mâm cơm đặt mạnh xuống bàn, tiếng của nam nhân có chút yếu điệu hét lên. Giật mình, miếng cơm chuẩn bị vào cổ lại trôi ngược lại khiến cô ho sặc sụa. Ngược mắt nhìn, gương mặt Tsukimiya Ringo phóng to đến cực đại, khiến cô cần ngả ra sau một chút, để giữ khoảng cách với thầy. Vâng là thầy đấy. Tuy trang phục, tóc tai, trang sức đều là nữ nhưng thực sự là thầy đấy. Một idol nổi tiếng nhất hiện nay. Về bản chất nữ tính và đáng yêu của thầy. Và là chủ nhiệm lớp của Nanami và cô không biết cô đã phạm tội gì tày trời.

”Giống thật!”

”Dạ?!”

Ngắn tò tè, trở lại vị trí cũ khi thầy đã đứng thẳng và giữ khoảng cách với cô. Ringo- sensei cười trừ, huê tay: “Không có gì!”

Meyami không nói nữa, tuy hắc tuyến lẩn rất dư dả trên mặt mình, cặm cùi ăn cơm. Ngôi trường này lúc đầu chị Lily đã nói cần cảnh giác. Bây giờ cô cảnh giác được rồi đây. Đang yên đang lành, buổi tối đừng dọa ma người được không?!

”Meyami Rin!!!!”

”Dạ!!!!!!”

Lại nữa, nhưng lần này là thầy chủ nhiệm lớp cô Huyga-sensei đứng trước mặt cô, còn ôm đồng sách đặt ngay trên bàn ăn. Cô làm gì sai sao? Khi cô nhớ cô mới tới trường có hai ngày và cũng chưa có khả năng gặp được hai vị đại Boss này để gây chuyện.

Ăn cơm cũng không được sao?!

”Dạ thầy có chuyện gì nói giúp em đi ạ!”

Nếu cứ im lặng em sẽ vỡ tim chết ấy ạ. Câu nói đưa ra cửa miệng nhưng lại ngậm ngùi nuốt lại, truyện trọng đại đến nỗi hai ông thầy này đến gặp cô “ồn chuyện” sao?!

”Meyami Rin em nên nhớ em chưa có cặp để làm bài tập hiện nay. Nếu không vượt qua kì thi thì em sẽ bị đuổi khỏi trường học ngay lập tức nghe chưa!”

Hyuga đem giọng đe dọa đặt lên đầu cô. Thật ra mới đầu năm, không biết chủ tịch nghĩ gì muốn kiểm tra thực lực của các học sinh nên đã ghép nhóm cho tất cả. Ngài cho một quyền đặc biệt cho cô nữ sinh này tự tìm bạn, ưu ái trong vòng bí mật. Nhưng hai ngày trôi qua nhìn thấy cô bé chạy đi chạy về như không có thời gian nghỉ, là thầy anh nhất định phải nhắc nhở cô bé. Dù gì cũng do Lily đưa cho anh đề dạy bảo.

Trái ngược với sự lo lắng của Hyuga, Ringo nhìn cô lại mỉm cười. Trong lớp nhắc đến một nữ sinh giống hình dạng của anh bây giờ, muốn tìm kiếm cô bé để xem mặt. Có thể là fan cuồng của ai đó, nhưng khi cố gắng tìm lại không gặp. Một việc khác, anh cần tìm cho học sinh của lớp đang tìm người. Cô bé này tìm thì không thấy đến tìm chán ngồi chơi lại xuất hiện. Đời quá trâu người rồi, và tức hơn cô bé là da thật thật, tóc mềm mượt đến lạ kì. Nhìn sang Hyuga, có thể thấy hẳn ta quan tâm đến nữ sinh này như thế nào. Dù sao cũng được, Ringo đã chọn cô làm đồng đội cho học sinh anh rồi.

” Em có nhớ không đây Meyami?!”

” Dạ ... À nhớ ạ!! Em đang rất cực khổ tìm kiếm đây ạ!”

Có nên nói cô quên không? Chắc chắn là không. Nếu như cô chưa chế cuộc sống mình quá lâu đi. Nhưng thực chất lời nói dối rất dễ bị lộ, và thầy hyuga đã hỏi bật ngược lại rằng : “ Chắc không?”

Meyami đánh ngậm miệng, gật đầu như gà mổ thóc. Thực chất nếu mở miệng ra không chắc giữ tốt mạng này. Ringo cười trừ nhìn hành động của cô bé, ngồi xuống bàn ăn đồ ăn của mình. Cô nhìn thầy ngồi xuống, ngay lập tức nắm bắt được cơ hội

” Ăn ban đêm không tốt cho thần hình đâu ạ!”

” Yên tâm lượng calo thầy tiêu thụ rất ít!”

Ringo cười huê tay, cười nhắc nhở, rồi chỉ sang sắc mặt của Hyuga-chan đang một lúc một đen lại. Meyami chợt rùng mình, cô biết rồi, cho thầy cô ăn bơ là điều cấm kị. Vội cuối đầu, xin lỗi : “ Vâng ạ em sẽ cố gắng tìm bạn để hoàn thành bài thi này”

” Tôi sẽ cho em một tuần, một tuần sau nhớ báo kết quả tôi mong đợi!”

Nhìn bóng lưng Hyuga khuất bóng, Meyami ôm ngực thở ra, đây không phải là cách ném đá trước khi giết người không? Nhìn sang người thầy đang ăn Ringo nhìn cô với ánh mắt trên tức. Vội ngồi xuống nài nỉ. Cô hiện tại có hai tuần và 4 ngày để tìm bạn và sáng tác nhạc. Tiêu thật rồi.

” Được rồi! Lớp thầy cũng có học sinh chưa tìm được bạn cùng làm bài tập, thầy sẽ giới thiệu với em. Đây là địa điểm cần gấp.”

” Cái này ...”

” Lần gặp đầu tiên đang phải thật lặng mạn!”

Nói xong Ringo rời đi, bỏ lại cho cô cái nháy mắt. Meyami nhìn rồi lại nhìn, hết thầy đến tờ giấy. Có nên nói bị người khác tính kế không đây?!

Mặc đi, cái gì thì mặc, sống khỏe ăn tốt là được rồi. Dem com lấp đầy bụng rồi chạy về phòng tắm rửa rồi leo lên giường chăn êm nệm ấm mà ngủ. Sáng mai còn sức mà chạy đua với thời gian.

-----phân cách-----

Theo đúng giấy nhắn, hôm nay Meyami cần phải đến điểm hẹn để gặp bạn hợp tác. Nhưng trước tiên cần đối mặt với thần chết Hyuga.

” Các em mở sách trang ba ra. Meyami Rin đọc đi”

” Meyami Rin lên làm bài tập đi!”

” Meyami Rin ... Meyami Rin ... Meyami Rin ...”

Cô cố gắng gượng dậy cho hết buổi sáng đó rồi đem com trốn trong góc vườn ngồi ăn ngẫu nhiên. Thực chất làm sao cô biết được ông thầy kia “me” cô khi nào chứ. Cô cũng chưa nói hay làm hành động gì chạm đến ông hay đem lớp tuột xuống dốc mà. Bài tập cô luôn làm đúng và hoàn thành toàn mỹ. Còn cái quái gì lão ta không hài lòng?! Tức chết cô rồi!

” Cuối cùng cũng tìm được cậu!”

” Kurusu Shou?! Cậu làm gì ở đây?!”

” Dem cái này cho cậu!”

Cậu bạn học đặt bánh ngọt trên tay cô rồi ngồi xuống. Meyami nhận lấy mắt sáng rực, cúi đầu cảm ơn. Kurusu ngẩn người rồi bật cười, huê ta bảo không có gì. Rồi đưa mắt nhìn phong cảnh, không gian lại tiếp tục yên lặng, chỉ nghe được tiếng tanh tanh khi cô vô tình chạm thìa vào khay. Lát sau cậu nghiêng đầu nhìn cô cười phá lên

” Trông cậu như con mèo ấy Meyami!”

” Hả?!”

Kurusu đưa tay lau đi vết bẩn trên mặt cô, rồi chợt khựng lại. Quay nơi khác: “ Xin lỗi chỉ là thói quen thôi. Có hạt com dính trên má cậu”

Meyami à một tiếng rồi cảm ơn. Cô chả hiểu cậu bạn nghĩ gì, vì trong lớp dường như chỉ có cậu thường xuyên tới bắt chuyện với cô, một cậu bạn vui tính năng động, lại rất giống Kyo nổi nóng khi người khác nói xấu mình và thứ quan trọng của cậu. Trên khuôn mặt luôn tỏ ra sự đam mê không thể phụ nhận được từ cậu. Cô đem khay com đặt xuống bên cạnh, nhìn đồng hồ. Có thể còn chút thời gian, ngồi cho com tiêu hóa đi đã.

” Meyami này, làm sao thầy Hyuga “me” cậu ghê vậy?”

”Minh cũng chả biết! Có thể kiếp trước đất tộ!”

Kurusu nhìn cô rồi cười phá lên, gạt đầu tán thành ý kiến của cô. Meyami cũng cười theo, đưa mắt nhìn phía xa, gió lướt qua gương mặt rất êm.

”Tại sao cậu chọn trường này?!”

”Vì đam mê, và vì mình là fan của Hyuga-chan”

Meyami nghiêng đầu nhìn cậu rồi quay lại nơi cũ. Có thể cô không phải tự chọn ngôi trường này, nhưng cô đã xác định được đam mê của mình về âm nhạc. Không trốn tránh nữa rồi!

Sau đó là cuộc trò chuyện dài nhất với người bạn cô mới quen khác giới từ trước đến nay trong hai ba ngày. Nụ cười có thể làm sáng cả một góc tối này, âm vang cả kí ức vui vẻ khi còn nhỏ kia. Kurusu là một người bạn tốt.

Cuộc đối thoại dừng lại khi tiếng chuông điện thoại vang lên. Đến giờ chạy rồi! Đứng dậy chào tạm biệt cậu rồi chạy nhanh đến trường Seisu. Hôm nay có tiết kiểm tra âm luật thì phải, cô nên chuẩn bị thật tốt trước đây.

Nơi hai người từng đứng, Kurusu chưa rời đi, nhìn khay cơm của cô. Lắc đầu: “Cô ấy lại bỏ quên bánh ngọt!”. Cậu đem khay cơm và bánh ngọt trả lại cẩn tin. Xong mọi chuyện cảm giác mình quá ngốc khi tự nguyện làm một người phục vụ thế này.

”Meyami không sao đấy chứ?!”

”Minh không sao Fuyumi cảm ơn”

Cô bạn Fuyumi cố tình giữ cửa cho cô chạy vào lớp. Đúng Meyami mơ trai quá mà, cô quên luôn giờ chạy lên lớp này. Thật là....

-----Phân cách-----

Sau giờ học, đến tối Meyami theo tờ giấy mà thầy Ringo đã cho cô ra đến mái đình gần hồ. Ngồi đợi một lát không thấy bóng người, Meyami tươi cười nhìn hai con mèo đang lấp ló sau bụi cây, vẫy tay gọi đến. Chúng chạy đến gần cô rồi cọ mình vào người Meyami. Thân thiết!

Chơi được một lát, một bóng người xuất hiện đứng nhìn cô gần đình.

”Xin lỗi....”

”Chào mình nhờ thầy Ringo đưa đến gặp cậu. Mình đang thiếu bạn làm bài tập. Có lẽ bạn là người đó?!”

Meyami quay người không vòng vo, thực chất cô biết cậu đã đến dù bước chân nhẹ đến mực nào vẫn không giấu được kiểu gấp gáp. Hơi bất ngờ trước mặt cô là một cậu con trai tóc lam mắt xanh cắt theo phong cách thiếu gia quyền quý để khá dài gần bên vai.

”.....Mình là Hijikawa Masato”

Cậu bạn thân người một lúc rồi cười nói, đưa tay tỏ ý hợp tác vui vẻ. Ngược lại với cậu, Meyami có thể hợp tác nhưng không muốn dính đến cậu, lại là một nam chính nữa đây, chẳng ấn tượng gì. Nhưng nghe quen tai là nam chính à. Quen rồi, tìm làm gì. Sai lầm chết người đấy

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 61: Masato Gọn Sóng

Ngồi trong đình nhìn dòng nước chảy róc rách qua khe đá. Rồi nhìn lên từng tia nắng lọt qua khe lá rải đầy mặt đất, những đóa hoa trước sau xuân nở muộn lại bên tai tiếng chim hót ríu rít. Ôm Courant trong lòng rồi ngồi chống cằm suy tư.

Hôm nay là cuối tuần, đáng ra cô cần phải ra khỏi trường chạy nhảy ngoài kia. Đứng hơn là vượt rào đi chơi, ở trong trường cả tuần, Meyami tự nhiên tạo luôn khu đường tắt để chạy qua hai ngôi trường gần hơn, từ đó thời gian nghỉ ngơi của cô kéo dài đến đáng kể. và bây giờ sau giờ ăn trưa có thể ngồi chơi được cả tiếng đồng hồ. Cặp sách sau khi học xong đã đem đến giấu nơi gần đó, tới giờ cô ngồi đó chơi sang đó quay sang lấy là được. Cuối tuần nay cứ nghĩ sẽ có thời gian chạy nhảy hết các hàng đồ ăn gần trường hau cửa hàng cà phê, ai ngờ.

Mất liếc sang nam tử bên cạnh, trong thời gian qua cô quên mất rằng cô còn có bài tập để làm, và hình như cô quên luôn rằng người bạn đồng học của cô cũng không phải không lo lắng về đam mê của mình sục đổ.

Ôm trán thờ dài, bài tập chưa làm xong, nằm mơ cũng chẳng được đi chơi. Chuyện lạ này cô chưa nghĩ đến, nhưng đã nghĩ đến lại như thế đầu. Tại sao cậu



bạn Masato này hình như đã có cặp, nhưng tại sao bây giờ lại không có? Lúc sáng khi cô vội chạy qua chỗ sau lưng trường thấy cậu ta đang đứng giải lý do với một người khác về việc ghép cặp, và chọn một người khác cho cậu bạn. Cô cứ nghĩ cậu ta không cần vào trường nữa chứ, hoặc là muốn làm nổi bật khả năng mình. Sau thời gian đó Meyami cũng không để tâm khi cô còn vội chạy cho kịp giờ học buổi chiều, và chuyện của người khác cô không rảnh xen vào.

”Meyami Rin!!! Bây giờ cậu có nghe lời mình nói?!”

”.....”

Đem khuôn mặt ngơ ngác nhìn cậu bạn, rồi lại lắc đầu. Cậu ta nói một dây nào là âm điệu, rồi lời bài hát, rồi đến tiết tấu, rồi lại đến nốt nhạc, rồi lại đến .... Thôi khỏi nói đi, có thần mới nghe cậu ta đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần thứ mà mình đã học hơn cả một đời người (hai kiếp). Ngồi này giờ nghe đủ rồi, cậu ta nói đến đề cậu ta đưa lời nhạc để làm bản nhạc vậy cuối cùng? Không có, cậu ta chẳng đưa ra cái gì hết mà là một đồng giáo thuyết cô đã học trên lớp. Càng ngày gần cậu bạn này dường như Meyami đang nghĩ đến người thầy Hyuga rất giống nhau.

Masato nhìn cô rồi lại thờ dài, lắc đầu ngồi bên cạnh đem mèo đen vút sang một bên. Cậu không hiểu con người này, tại sao khi làm việc chẳng có mấy nghiêm túc thế nhỉ? Cậu đã từng nghe cô hát, cũng đã từng nhìn khuôn mặt tươi cười kia. Tuy nhiên khi gặp mặt cô lại không nhận ra cậu, cũng có thể lúc đó cậu đã đứng bên vệ đường mà nhìn lên cô.

”Meyami này, cậu thích nhạc gì?!”

”Hả?! À tất cả các thể loại!”

”Vậy đi với mình!”

Masato vội đứng dậy kéo cô theo, Meyami ngăn người đi theo. Dù gì cậu bạn này là công tử chẳng có gì phải đáng lo ngại về chuyện xấu gì sẽ xảy ra. Với lại cậu ta dám sao? Trường này đủ máy quay, không những thế nhất cử nhất động của học sinh đều được lưu lại một cách chi tiết. Lão Shinning kia đã nhìn thấy từ đầu đến cuối, chỉ trừ khu vực cô trốn đêm đầu tiên. Meyami đã hồi kí lắm về những nơi không có máy quay từ chị Lily và quan sát từng ngõ ngách, xem như là ổn định đi! Nên lúc đó cô mới dám ngồi nơi đó hát vẫn hát vơ mà không sợ người ta bị ngộ độc âm nhạc không chừng.

Đi theo đồng học được một lúc nhìn xung quanh, hành lang khá vắng người, đa số là về phòng mình để chạy đi chơi đâu đó hoặc là làm cái gì đó cô gọi thần để biết. Meyami thờ dài, bước chân theo cậu, bên tai nghe văng vẳng tiếng la đến giạt mình. Không phải chứ, đến giữa sân cũng bị ám à?! Khẽ nheo mắt nhìn về phía phát ra tiếng hét, những cô nàng nữ sinh tụ tập lại một chỗ la hét chuyện gì đó. Meyami thờ phào, không phải là cô vẫn tốt hơn rất nhiều rồi. Cúi thấp đầu, rút tay khỏi tay bạn đi theo như cái bóng của Masato đến phòng đặt piano. Hửm?! Piano? Đùa cô sao? Cô không chơi piano cho cậu đâu nha, đi tìm Nanami mà nghe đi a~

Cô không phải chơi piano tồi mà do tính cách. Cứ ngồi vào bàn phím, nhìn nốt đen rồi trắng, từng bậc từng bậc đan xen nhau như treu negro cô muốn chơi đùa. Meyami cũng sẽ không kiềm nổi cảm xúc của mình mà bấm loạn xạ. Dù âm thanh phát ra rất chói tai, nhưng khi đó mới chính cách chơi piano của cô hoàn thành. Theo mãi quy luật của những nốt nhạc khiến Meyami khó chịu, tâm không được thoải mái, cứ như có cái gì đó chèn ép tâm trạng mình chơi không được vậy. Chính thế các bản nhạc piano của cô thường là buồn và thê thảm.

”Mình không biết chơi piano đâu đấy!”

”Mình không nhờ bạn chơi piano mà!”

Meyami ngăn người nhìn cậu. Không bảo cô chơi piano vậy đến đây ngắm chúng chẳng?

”Mình có một bài hát muốn cậu nghe qua!”

Nói xong Masato ngồi vào ghế, điều chỉnh tư thế ngồi một chút rồi nhấn tay nhẹ vào phím đàn. Âm thanh cất lên đánh tan không gian tĩnh lặng, Meyami như bị giạt mình nghe âm thanh đó. Cô đã từng nghĩ sẽ nghe những bản nhạc quy cách lỗi thời từ cậu bạn bộ dáng còn tử quý tộc này, nhưng ngược lại, một phím đàn của cậu khiến cả thần kinh cô tê rần. Đó không phải quy luật nghiêm khắc của các bản nhạc nữa mà là âm nhạc của cảm xúc con người. Masato nhìn cô mỉm cười, Meyami gật đầu, vội lấy ghế ngồi bên cạnh, chăm chú nhìn cậu, ánh mắt sáng rực: “Mình muốn nghe tiếp!”

Âm nhạc của Masato là âm nhạc của mặt hồ, yên ả gọn sóng, nhẹ nhàng nhưng sâu thẳm. Những nốt nhạc của cậu rất dịu và êm, nhìn bàn tay ấn nhẹ trên phím đàn rồi đôi mắt chăm chú đến say mê. Phút chốc lúc ấy, cô cảm nhận được, Hijikawa Masato đang nhập mình vào từng nốt nhạc. Âm hưởng (giọng hát) của cậu bé rất trầm, nhẹ nhàng đến ôn nhu. Như bàn tay ấm gang rộng ôm người từ đằng sau chìm trong giấc mơ đêm. Ánh trắng chiếu lơ lửng trên mặt hồ, tiếng rì rào của gió, và cả tiếng côn trùng như hòa làm một khi cậu đứng giữa không gian đó. Những đốm sao lung linh chiếu rọi cậu như những ánh đèn sân khấu rọi sáng cho một ca sĩ.

”Thế nào?!”

Masato kết thúc bài hát, im lặng một chút rồi quay sang cô mỉm cười. Meyami đưa mắt nhìn cậu như người ngoài hành tinh, hỏi cô được không? Sao cậu không đi hỏi nữ chính của cậu đi, đem nhạc hát với cô làm gì giờ hỏi được không?!

”Chả hiểu gì cả”

Meyami nhẹ nhún vai nhìn ra cửa, âm nhạc ôn nhu pha vào hiền hòa và ấm áp. Cậu ta không những là thiên tài mà còn là một đối thủ đáng gờm lắm đấy! Nhìn trời ngao ngán, sau này con người này sẽ làm đối thủ trên sân diễn của cô nha~ Không chắc làm đồng đội đâu, cậu ta tài năng thế cơ mà. tiêu rồi

Phận đời, nhìn xem nếu nữ chính là Na nami thì chắc chắn cô bé sẽ theo chồng mà đối đầu với cô.

” Hahaha ... chết chắc!”

” Hả?!”

” Chẳng có gì”

Masato nghiêng đầu nhìn cô khó hiểu, và anh không có ý định hỏi, vì hình như cô gái này không muốn nói với anh bất cứ chuyện gì ngay khi bàn về bản âm nhạc, Masato có đề ý cô còn không đem lời bản thảo anh nói vào tai. Nhìn cô bạn thờ dãi. Cũng tại anh không biết mắc cái gì lại có kiểu ngực nhảy chết người này.

Không gian lại trở nên yên lặng đến đáng sợ, Masato không muốn nói nữa, anh nhìn cô từ đầu tới cuối, cô bé này khiến anh quan tâm từng cử chỉ. Lại thế ư khi bên anh, bức chết người rồi. Không phải cô bé này rất giỏi về ca hát sao? Tại cô nhi viện Sakura chẳng phải đã hát rất vui sao? Tạo sao khi đứng trước mặt anh lại không thể? Meyami nhìn trời, vẫn ngồi một chỗ, chẳng quan tâm người bên cạnh nghĩ bất cứ cái gì. Cái chính bây giờ của cô chỉ là nhìn trời nhìn đất nhìn mây .... và không nhìn thấy khuôn mặt hắc ám của người ta.

Có thể nói, Meyami chẳng làm gì cậu bạn này cả cậu ta đem bản mặt đó với cô làm cái gì?

” Ừm Nanami sao mấy ngày nay không thấy? Cậu học cùng lớp cô ấy mà?!”

” Cô ấy đang ở thư viện”

” Cậu không đến động viên cô ấy sao?”

” Tại sao không phải là cậu?!”

” ....”

Tại vì nếu là tôi thì tôi sẽ phá luôn màng kịch tình của các người được chưa. Lại một câu nói muốn ra khỏi miệng lại nuốt vào. Cứ thế này Meyami sợ không biết chừng cô sẽ bị ngộ độc ngôn từ mà chết mất. Bây giờ thì vui rồi này, một tuần mà không biết đã bị nuốt bao nhiêu từ rồi. Thật là.

” Đi đến thư viện đi. Sẵn tiện nếu có thể tìm được tài liệu gì giúp ích cho ta”

Masato nhìn khuôn miệng nhỏ áp úng rồi im lặng, anh khẽ cười. Dù sao cô mèo nhỏ này cũng có những lúc mà người khác không đoán được. Đứng dậy kéo tay cô về thư viện, Meyami cố sức rút ra nhưng không thể, bên gặm chân tại chỗ không muốn đi lại bị cậu bạn kéo lê đi.

” Bỏ tôi ra tôi tự đi!”

” Có đi không đấy?”

Meyami dừng lại mỉm cười gật đầu, lực kéo rất mạnh cùng với lực bước đi cô phải chạy theo cậu, vậy thà tự đi cho khỏi hôn đất mẹ. Đi dọc qua hành lang, nhìn ánh trắng rọi bên ngoài, tiếng bước đặt lên nền gỗ của hành lang đánh đánh nghe đến lạnh người. Meyami nhìn cậu bạn đi trước, khẽ rùn mình, đem tay xoa cánh tay bên cạnh của mình, đưa mắt nhìn quanh. Ánh mắt bất chợt dừng lại bên khung tên.

” Chuyện gì vậy?!”

Masato dừng bước nhìn cô, thật sự anh đã thả rất chậm bước chân rồi, cô gái này cứ đi một bước đứng một bước đến khi không còn nghe tiếng giày trên sàn anh giật mình quay lại. Meyami đang chăm chú nhìn vào phòng nhạc cụ, khó hiểu lại gần, chỉ là cây đàn ti bà thôi mà.

Meyam nhìn anh chỉ cười, thực chất cảm giác ớn lạnh kia từ cây đàn đó mà ra, có thể nói đó không phải do cây đàn mà là do người ngồi bên cạnh nó. Mà có phải người hay không? Meyami không dám chắc, người đó là nam tử ánh mắt buồn rười rượi khi ôm cây đàn vào bên mình. Cô lại quay sang nhìn Masato, rồi nhìn cây đàn (cái kia). Rất giống, hai người giống như đúc từ một khuôn ra, khác một chuyện trong đôi mắt của Masato là ánh mắt điềm tĩnh, còn đôi mắt của nam nhân bên trong phòng là ánh mắt của một người chứa đầy nỗi u buồn uất ức.

” Đi thôi Meyami, sắp tới giờ thư viện đóng cửa rồi!”

” Ừm”

Cậu bạn giục cô, khi cố gắng nhìn trong phòng không thấy ai. Meyami nhìn vào căn phòng một lần nữa rồi vội đi theo Masato, có thể cô cần tìm hiểu để giải thoát lòng hiếu kỳ và cũng có thể vì cây đàn kia lại âm lên một khúc của giai điệu thoát chốc lướt qua trong đầu cô.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

# Chương 62

Một ngày nghỉ trôi qua.

Meyami nằm dài trên giường nhìn trần nhà. Có thể hôm nay là ngày mệt nhất rồi. Trong khi đầu chẳng ra được bất cứ âm điệu nhạc nào. Nhưng vẫn cố nhồi nhét vào cả đồng sách giải điệu. Cô tưởng mình như bị chèn ép trong đó. Cầm trên quyển sách trên tay lại vứt ngay sau đó hai ba phút, đến quyển sách khác cũng vậy. Masato nhìn cô rồi đứng dậy, không cho cô đọc nữa, đẩy cô về kí túc xá.

Meyami nhìn hần rồi xin lỗi. Thực chất trong tâm mờ mờ reo mừng, bởi vì được thoát khỏi tàn băng di động rồi. Còn thoải mái về ngủ nghỉ mà không sợ bị ôm chèo sách đọc đi đọc lại mà nó như nước chảy đầu vịt nữa.

Úp mặt vào gối, đắp chăn lại ngủ.....Im lặng, im lặng ,....

” Không thể ngủ!”

Ngồi bật dậy hất chăn ra ngoài, rời khỏi giường, muốn ngủ nhưng không thể ngủ. Cái cảm giác này có trời mới thấu. Ra khỏi phòng, bước chân không định hướng đi thẳng rồi lại đổi hướng ngoẹo sang trái, đi được một đoạn lại ngoẹo hướng khác. Ánh mắt lại vô hồn đi thẳng lên phòng nhạc cụ của trường rồi dừng lại giữa cửa chính. Nhìn cánh cửa kính cũ sòn không ít, cảm giác lạnh sống lưng lại dậy lên. Meyami liếc mẠnh chà sát cánh tay mình vào nhau, cảm giác được chút nhiệt độ mình trở lại, bắt đầu đưa tay kéo cánh cửa ra. Cánh cửa kính vang lên tiếng rì sét như một tiếng thét như của linh hồn trong đêm. Nhìn lại đồng hồ trên tường, đã đến nửa giờ đêm, vậy cô có cần vào không? Meyami chân chừ muốn đi lại thôi, đành quay ra, luồng khí lạnh kéo qua gây khiến bước chân dừng lại.

Đưa mắt nhìn vào phòng, căn phòng tối đen như mực, những cái bóng đen từ bức tượng hay tủ đồ cũng đủ làm người khác giật mình, nhìn chúng như những cái gì không chân cứ bay lơ lửng lạnh người. Ánh sáng của trăng nhọt nhạc lang sang nền đất sang qua cửa sổ, bên ngoài những cành cây run lên theo gió tạo nên một âm thanh hỗn tạp, bóng cây lằng trên nền đất như những cánh tay siêng vẹo của loài quái vật bám vào cửa. Gió từ cửa sổ luôn qua rất lạnh, lạnh đến thấu xương. Đến gần cửa sổ đưa tay kéo cửa đóng lại, tiếng cửa kéo kẹt khiến như đã quá cũ. Xong một lượt, quay người dựa vào cửa nhìn căn phòng, có thể khí lạnh kia vẫn còn nhưng bây giờ nó âm lên rất nhiều. Nhìn sàn nhà khá bụi bặm, dường như rất ít người đến đây và nghe nói chủ tịch đã cấm học sinh trong viện, trừ những học sinh được đặc cách đặc biệt. Vậy có nghĩa bây giờ cô không phải phạm vi của trường đúng không?

Lướt mắt bên kệ sách gần đó, nhìn xung quanh phòng, lại dừng mắt lại nơi cây đàn tỳ bà. Người đó vẫn ngồi bên chiếc ghế quan sát cô từ khi bước vào đến giờ. Cô có thể cảm nhận được ánh mắt của anh ta nhìn cô chăm chăm như có chuyện gì muốn nói. Thở ra, đến bên cây tỳ bà, cầm lên, ngồi xuống.

Tay mẠnh khẽ lướt qua dây đàn, vang lên âm thanh nhẹ.

” ...”

Âm thanh này cô đã nghe qua, chúng rất quen. Nhìn người bên cạnh, sừng người với nụ cười của ông, khẽ gật đầu: “ Xin lỗi có lẽ cháu quá tùy tiện”

” Con người chỉ có thể đánh chúng chỉ có một. Chỉ tiếc nó đã qua xa trong quá khứ”

Meyami không hiểu, nhìn cây đàn. Vậy có nghĩa cây đàn này từng có chủ nhân nó sao? Không phải người này là ai được? Người kia nhìn cô khó hiểu, vội cười nói

” Nó không phải cây đàn của ta, chỉ là vì linh hồn quá khao khát được nghe lại một lần nữa những giai điệu kia. Nên ta vẫn vương vấn ở đây. Đã bao năm rồi chưa ai chạm được vào nó....”

” Vậy là ..”

” Nó giờ là của cháu”

” ..... Vâng cảm ơn ạ..”

Meyami nghiêng đầu, có thể nói tình huống này quá bất ngờ. Cô vô phép chạm vào cây đàn không chào hỏi người bên nó trước, lại bây giờ là chủ nhân của nó. Có thể nói vậy, và tình huống này không phải là chuyện cô muốn. Chỉ là lúc khi nhìn vào cây đàn, nó như một ma lực kêu gọi cô đến bên mình, giọng ca của ai đó phát ra bên tai cô, rồi lại tiếng du dương trầm ấm của cây đàn khiến Meyami có cảm xúc muốn đánh nó. Nhưng giai điệu ấy vừa lướt qua trong đầu rồi biến mất. Cứ như lần trước cô gặp được cây đàn khi đến phòng thư viện. Ma thuật gì? Cô không biết chỉ muốn nghe những chiếc giây run lên theo gió của cây đàn. Như một thuở xa xưa với những ngày tươi đẹp rồi vụt tắt vì ngọn lửa hiện tại.

Ngón tay khẽ lướt qua dây đàn, kéo lên những âm thanh réo rắc, lại đem cảm giác buồn miên mang về một quá khứ quá xa tầm tay. Ánh mắt khép hờ, mang trong tâm tình hỗn độn trong lồng ngực đẩy ra, tất cả, tất cả mang theo giấc mơ thần tiên của tuổi thơ chìm sâu vào quên lãng. Mang cả những bóng hình dáng của ai đó, một ai đó không còn nhìn thấy rõ gương mặt biến mất. Tan biến.

Tiếng đàn kết thúc, mờ mắt, sừng người đưa bàn tay mình lên nhìn. Cô có thể đem cả tâm trạng truyền đạt hết, tất cả đều có thể diễn tả trong âm thanh kia. Âm thanh của cây đàn. Quay ngược người nhìn người bên kia .....nhưng ông đã biến mất, căn phòng không còn mang trong mình vẻ lạnh tanh, những đồ vật để lại nơi cũ cũng đã yên bình hơn rất nhiều. Đưa mắt nhìn sang đồng hồ. Đã quá 1 giờ sáng, Meyami phải về và chuẩn bị cho bữa sáng cho một ngày. Đặt cây đàn xuống về phòng mình, đóng cửa phòng nhạc cụ lại cẩn thận rồi rời đi.

----- phân cách -----

Hai ngày trôi qua, Meyami đã cố gắng tạo nên giai điệu mới. Nhưng đối với cô nó không có hồn. Nhưng nốt nhạc này không phải của cô, mà trong tim thức dậy ra thôi. Những cuộn giấy văng đầy trên đất, cả trong sọt rác. Đó là kết quả khi cô viết xong một bài lại không vừa ý. Đem mặt úp lên bàn, hôm nay cô không có tâm trạng để nghe thêm bất cứ lời giảng nào từ những quyển sách đơn điệu. Không phải vì cô kiêu ngạo về kiến thức mình, nhưng thật sự Meyami đã học hết nó gần hai kiếp người, bao nhiêu nốt, bao nhiêu chữ, và trang mấy, số trang sách cô đều thuộc lòng trong đầu. Và tâm trạng cô rất dễ nổi cáu trong lúc này khi ai chọc cô hoặc làm cô không vừa ý. Tốt nhất không nên khiến người khác phiền lòng giúp mình. Vậy nên cô chọn cách trốn một mình ở trong phòng để viết nhạc. Nhưng mà ..... Ngắn đầu nhìn đồng giấy cô vừa vứt đi. Căn phòng đầy ắp những mẫu giấy vo viên mà lãng tròn, nốt nhạc nghịch ngoạch trên đó. Cô không còn tâm trạng nữa rồi. Dọn phòng trước đã.

Đứng dậy rời khỏi bàn, ôm đồng giấy bỏ vào trong bíp to, đem ra ngoài sọt rác vứt đi. Rời khỏi nơi đó, cô cần không gian rộng hơn để thư giãn, như là ....Biển.

Nhưng nơi này thì không. Bữa nay là buổi chiều, dường như các học sinh đều về hết. Sau lưng trường Sensu cũng khá vắng, không gian ở đó cũng thoải mái, nên ngồi nơi đó để ngủ. Giấc ngủ bình yên nhất rồi. Đừng hỏi tại sao cô không muốn về phòng, không gian trong phòng khá yên lặng, lặng đến buồn chán. Cô cần tâm mình thật thoải mái, là nghề ca sĩ đã dạy cho cô biết cách giải quyết nội tâm của mình. Nhưng lúc đó cô thường ra biển, nhưng nơi này không có biển để cô giải tỏa. Vậy tìm nơi nào yên lặng để hết đi. Cô cần cung cấp thêm về khí lực cạn kiệt của mình.

Con đường đến trường Sensu như hằng ngày cô đã đi chẳng có chút gì thay đổi. Nhưng hôm nay Meyami cố gắng ngắm nhìn mọi thứ thật kĩ, thật lâu, dừng lại tìm nơi im lặng. Rồi lại ngồi bệch xuống gốc cây gần đó. Tiếng sáo của ai đó vang lên bên tai, nhẹ nhàng du dương và buồn. Nhắm mắt thưởng thức, ngôi trường Sensu chỉ có một người thổi sáo có hồn đến thế, nhập cả tâm mình vào âm nhạc, đưa tiếng sáo mình lên cao chỉ có một. Là ... .... Cô quên tên rồi. Mà cô cũng chẳng để ý, không tham gia cuộc thi sắp tới có thể trốn là yên lành rồi.

Ngồi dưới gốc cây được hai tiếng đồng hồ, rồi đứng dậy quay về phòng nhạc cụ kia. Cô muốn đàn nó nữa, một cây đàn dễ thương. Có phải cô bị ám không? Có phải cô bị lừa rồi đúng không? Nhưng tất cả đều không? Kể từ đêm đó, cô không còn gặp ông ta nữa. Đến bên cây đàn nhìn nó từ đầu đến cuối, lại ngồi bên nó hồi lâu. Rồi ôm nó vào lòng đàn, đàn. Cảm nhận âm thanh vang lên cây đàn mà cười khúc khích, nó có thể kể cho cô nghe tâm trạng của cô bây giờ.

” Thì ra em trốn ở đây để chơi đàn!”

Giọng nói này là .... Chủ tịch. Chết cô rồi, vội đặt cây đàn xuống đứng dậy nhìn xung quanh để tìm ông. Nhưng thực chất chẳng thấy ông ở đâu, chỉ có Masato bước ra ngoài.

” Âm nhạc của cậu không thể chơi được trước mặt tớ sao Meyami?”

” ... Không có đâu. tại vì...”

” Tại vì em chưa bao giờ đem âm nhạc mình hòa vào người khác”

Meyami chỉ biết cúi đầu. Chủ tịch nói đúng, bởi vì vậy mà cô sợ gặp ông trong lúc này, điểm yếu với một lão già quá rành đời không được che giấu bất cứ thứ gì

Masato nhìn cô im lặng. Anh quan sát cô rất lâu rồi, những khi buồn cô chưa bao giờ thể hiện trên gương mặt. Ngày nào trống tiết không gặp cô có nghĩa hôm đó Meyami lại trốn ở nơi nào đó. Cả tuần qua nhìn cô chạy đi vội vàng vào bữa ăn trưa, đến gần đêm mới vào căn tin ăn uống với điệu bộ mệt mỏi. Masato không biết cô gái đó đang làm gì với cả tuần\* nhưng khi thấy đáng về một môi ở cô anh lại không nỡ nhắc đến công việc nữa. Cô ấy đã quá mệt rồi.

\* Việc Meyami học hai ngôi trường không có bất cứ học sinh nào được phép biết, ngoại trừ các học sinh có thân phận đặc biệt như cô, ngoài ra chỉ có thầy cô giáo trọng trường có biết vẫn giữ bí mật.

” Xin phép thầy cho tụi em mượn nhạc cây đàn tỳ bà này”

Masato bước tiến đứng chắn tầm nhìn của Shinning về phía cô, cúi đầu đưa tay chỉ về hướng cây đàn. Ông nhìn cậu nhéo mày, Meyami nhìn cậu ngạc nhiên. Cậu bạn này có ý gì?! Cô không đoán được.

Masato nhìn cô mỉm cười, Shinning ngẫm nghĩ một chút rồi cười khề khề đầy thâm ý.

” Em muốn cây đàn này?”

” Vâng...”

” Thừa thầy không cần đâu ạ”

Vội giật tay cậu bạn lại. Cô biết cậu muốn tốt cho cô, vì là đồng đội nếu cô bị phạt cậu cũng lây sang, Meyami không muốn điều đó và cũng không muốn mắc nợ một ai nữa. Có cha mẹ giữ được mạng sống. Có papa sống trong bình yên. Có anh chị để hiểu một gia đình ( cho dù mấy ông anh lâu lâu uống nhầm thuốc). Có bạn bè để cười đùa, sống như cuộc sống nữ sinh bình thường là đủ rồi.

Mặc khác, Masato bây giờ là bạn, sau này không chắc có thể trở mặt hay không. Trên chiến đấu mà mang theo lòng biết ơn sen vào thì không còn gì gọi là đầu nũa. Và biết chắc dù thắng hay thua, Meyami vẫn là người mang tiếng.

Và vì Meyami cô là người ích kỉ chẳng muốn ai cạnh cô phải gặp xui xẻo.

”Sao nào?”

”Vâng thưa thầy, em cần cây đàn.”

Masato nhìn cô mỉm cười, nắm lấy tay cô đang giữ tay áo mình, siết nhẹ. Anh muốn nói sẽ không sao, anh đã có được thứ tốt nhất đời này rồi. Nhưng đáng tiếc tâm dao động nhưng người không phát hiện, Masato hiện tại chỉ muốn có gái bên cạnh này yên tâm. Shinning nhìn hai người, cười phá lên chông nạnh cười đến các nếp nhăn trên khuôn mặt hiện ra, tiếng cười vang cả một tầng khiến học sinh có ý định đi qua cũng chùn bước mà đi đường khác hoặc về ngủ. Và hai người bên cạnh đây hiểu nỗi sợ này như thế nào.

Trong không khí sắc mùi âm mưu.....

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 63: Âm Nhạc Truyền Thống

“Viết bản nhạc về truyền thống!”

”Nghe dễ dàng nhì?!”

”Ừm!”

Meyami ngồi chống cằm nhìn mặt nước hồ gọn sóng trước mặt. Gió ủa vào trong đình khá thổi mát, nghe tiếng xào xạc của tán cây khá vui tai. Nhưng bên cạnh Masato nhìn tờ giấy trên tay mình, lại nhìn cô gái đang ôm mèo ngồi yên bình bên kia. Đầu đầy hắc tuyến, có phải người này quá bình thân không?

Tờ giấy trên tay cậu là đề bài do chính ngài chủ tịch Shinning đưa ra, sau cái chuyện cậu hỏi mượn cây đàn tỳ bà trong phòng nhạc cụ kia. Thầy đồng ý, nhưng điều kiện của thầy là tờ giấy này đây. Bây giờ sáng tác nhạc hiện đại chưa xong lại nhảy vào nhạc truyền thống, đối với cậu viết lời là chuyện đơn giản, tuy nhiên cô gái trước mặt cậu kia .... Nhạc truyền thống có khá nhiều nốt nhạc khó và cầu kì, nhạc truyền thống Nhật khá khó so với các nhạc của nước khác đa số do âm điệu và đàn Bachi hay do Biwa tạo ra âm trầm thấp. Đường này thầy Shinning sử dụng đàn tỳ bà để viết nhạc, mặc khác người trong cuộc kia lại bình thân đến vậy. Meyami có biết chỉ còn ba ngày nữa là bài kiểm tra đến hạn không?

”Nè Meyami...”

”Hôm nay trời đẹp quá há?”

”Nè ...”

”Bên kia có mây trắng kia, như cừu con ấy. Xem kia, bên kia là cún con, còn bên kia là Masato”

Meyami vừa nói vừa đưa tay chỉ lên trời, cười đùa thích thú, còn về lời nói của cậu bạn có lọt vào tai hay không nó cũng nhảy qua tai kia hết ả. Ngồi này giờ, ôm cả đồng âm nhạc nghiền ngẫm, cô vẫn không có tâm trạng. Tự nhiên muốn biết lai lịch của người đàn ông (bóng ma) tự nhiên biến mất kia. Nhìn cậu bạn lo lắng nhìn cô, rồi bị cô chọc đầu đầy hắc tuyến, Meyami chỉ biết mở cờ trong bụng. CUối cùng con người này cũng có chút thay đổi biểu cảm về khuôn mặt.

Lúc đầu gặp cậu ta chỉ có bản mặt đơ như tảng băng, còn cái kiêu cao ngạo của một công tử. Nhưng khi nghe được âm nhạc của cậu, cô đã quyết định thay đổi khuôn mặt đóng băng này. Và cuối cùng cô đã thu được kết quả tốt đẹp, đó là khuôn mặt kia ngày nào cũng lần dài hắc tuyến khi gặp cô. Như thế cũng gọi là tiến triển đi.

(Mình không có lời nào để nói, chỉ mong độc giả thông cảm về cái tính quái gở của con người nào đó \*hắc tuyến\*/ \*cười tươi\* ngay cả người cũng như thế kia / ....)

Cả sáng đó, Masato nói gì cô cũng không nghe, cậu nhún vai trở về phòng. Cậu còn cả đồng bài tập cần làm, không rảnh lo cho con người nào đó trong đầu luôn mang định nghĩa nước tới chân mới nhảy kia. Meyami nhìn cậu bạn cười tươi vẫy tay tạm biệt khi cậu đi xa, Masato quay đầu lại đem ánh mắt viên đạn cảnh cáo: “Làm cho xong âm nhạc cho tôi!”. Nhưng khuất bóng, khóe miệng ai đó tự giác cong lên vui vẻ.

Nhìn bóng lưng Masato khuất sau đám cây, nụ cười trên môi tắt dần. Bây giờ không còn tâm trạng để đùa nữa, thời hạn sắp hết rồi, cô cần có một bản nhạc để Masato viết lời, và điều cao nhất ở đây là không được trượt khỏi kì thi này. Đây còn là con đường tương lai cô đi, nó quyết định cô có xứng với

ngôi trường hay không. Âm nhạc của Masato cô có thể cảm nhận được, tuy nhiên vẫn không nên bắt buộc mình khi trong đầu toàn nghĩ chuyện khác. Thầy Shinning cho phép cô nghỉ ở trường Sensu vào buổi chiều trong thời gian gấp rút này. Và cô cũng nghe đầu cả trường đều nộp hết về các bản nhạc của mình. Đứng hơn đường như họ còn chờ hai người cô nộp bài, áp lực duy nhất của hai người bây giờ là âm nhạc của cô chưa thể hòa với âm nhạc của cậu bạn. Nanami sau ngày nghỉ đã chạy đến khoe với cô về bản nhạc nhóm cậu đã hoàn thành, Meyami chỉ cười với cô bé và nói mấy lời động viên. Thực sự cô đang ghen tỵ, Nanami có ước mơ của mình để nỗ lực, có tài năng thiên bẩm để bước chân trên con đường vững chắc trong tương lai. Còn Meyami..... Bước chân của cô sẽ chạy đến đâu đây?

Cô đã từng chạy để bắt kịp với thế giới này, bỏ đi tất cả mọi thứ trong quá khứ, chôn giấu chúng trong tâm. Tới khi nhìn lại hình ảnh của cha mẹ cái đêm hôm ấy, cô nhận ra chính mình không thể tự chôn nó được và phải học cách sống cùng nó. Đêm hôm đó khi bắt lại lời bài hát kia, đến gặp được cây đàn tỳ bà này. Meyami đã định hướng về con đường tương lai, nhưng chính cô không biết cô còn thiếu gì đây? Cô đã đánh rơi gì trong quãng đường qua?

Mẫu chốt của âm nhạc!

Bước vào thư viện, đến khu vực sách lịch sử âm nhạc, tìm quyển những tác giả sống ở trường nổi tiếng từ xưa. Đặt trên bàn cả đống sách dày cộm chất thành núi, ôm nó mà đọc. Nhìn qua các bức ảnh nhằm tìm kiếm chủ đích của mình. Đây gọi là đọc thật kỹ từng chữ, từng chữ một.

Thư viện của học viện Saotome là nơi tập trung tất cả sách âm nhạc, những quyển sách được bảo quản từ rất lâu của thời trước, chủ yếu là nốt nhạc, tác giả nổi tiếng, lịch sử về ngôi trường cùng các học viên đã nổi tiến trong trường trong thời gian qua. Và sách hướng dẫn nhạc. Không gian trong thư viện khá yên lặng, cái nơi công cộng mỗi học sinh cũng không thích đến cho lắm. Những quyển sách chất chồng lên từng bậc, dùng thang mới có thể tìm và lấy sách. Mỗi quyển sách dày đến nỗi có thể đè chết người, vì vậy dù trong thư viện đủ bàn rộng và sách vở để học viên tham khảo nhưng học viên trong trường đa số lại không muốn vào đây. Mặc khác họ cũng đã có thầy cô giáo gia sư hay người nào đó nổi tiếng để dạy, nên trong tìm thức mỗi học viên luôn mang theo ý nghĩ vào thư viện là không cần thiết và mất thời gian.

”Nè con bé đó đã ngồi suốt cả buổi sáng rồi đây. Mấy quyển sách đó nó đọc rồi chất chồng lên nó. Thật sự cô bé đang tìm gì vậy?”

“...”

Lời thảo luận bên thầy giáo viên quản lí thư viện nhìn về phía cô, Meyami lại không hay biết lật tiếp trang sách dày ngang ngực đọc miệt mài. Mặt trên lên rồi lại xuống, kết quả lại không có. Meyami ngồi luôn ở đó cả ngày.

”Không có!”

Đóng sách lại, thờ hắc ra. Không thể tìm thấy, dù có đọc từng chữ thật kỹ cũng không thể tìm ra manh mối nào. Đứng dậy quay lại kệ sách lục thêm mấy quyển sách cũ nữa. Nhưng trước mặt xuất hiện một ly ca cao nóng. Đưa mắt nhìn theo cánh tay, một nam sinh áo sơ mi trắng, quần tay trắng. Tóc vàng xoắn, mắt lục hẹp dài giấu sau khuôn kính cận.

”Này uống đi dành cho cậu”

”Xin lỗi...”

Nhìn cốc ca cao lại nhìn sang cậu bạn, cô nhớ không quen người này, và chưa bao giờ nói chuyện luôn thì phải. Nhưng hành động của người này tỏ ra như đã quen biết từ lâu, và còn thân mật đưa cho cô ly ca cao cho cô. Cuộc sống này không phải truyện ngôn tình, và cô cũng chẳng phải tính đồ của nó nên không có chuyện mơ mộng về một chàng hoàng tử hay một lần gặp tình kẻ với tình yêu sét đánh. Nghiêng đầu nhìn cậu từ chối rồi đi vòng qua cậu để đến kệ sách.

”Này cậu cũng không nên bơ mình như thế chứ? Cậu ngồi đây cả ngày rồi, chẳng lẽ muốn ngồi tiếp sao?”

Cậu bạn đưa tay chẳng đường cô, kéo giật cô lại. Hành động quá bất ngờ, bước chân mất thăng bằng, ngã nhào ra đất. Trong lòng bậc ra tiếng chửi thề, đã mệt còn gặp quái quỷ gì thế này.

1.....2.....3.... không có bất cứ con đầu nào truyền tới, còn thay vào đó là hơi ấm. Không phải nền đất nặng, cũng chẳng phải thân thể mập mạp của cô nằm trên đất. Mở mắt nhìn lên, là cậu bạn đỡ cho cô. Vòng tay cậu rất lớn, ôm trọn cô vào lòng. Và cô chỉ cao tới cảm cậu, chỉ ngược mắt lên như đứa bé ngơ ngác hỏi tội. Ánh mắt trong suốt in một hình bóng, còn long lanh ngập nước, bàn tay to tự nhiên riết chặt vật nhỏ trong lòng.

Meyami giật mình khi bàn tay trên vai bắt giác tăng lực đạo, đem tay đẩy cậu bạn ra ngoài. Cúi đầu cảm ơn, rồi vội đi lên kệ sách.

”Mình là Shinomiya Natsuki, rất vui được gặp cậu”

Bước chân vừa đi, cô bị chặn bởi cậu bạn kia. Còn đường đường giờ tay kiểu bắt xà giao và đầu cúi thấp. Bộ dáng như cậu đang gặp con người kiêu ngạo không muốn kết bạn. Meyami không thể nói được, dù nơi này không nhiều người nhưng đa số là thầy cô giáo nghiêm khắc, cô cũng không muốn lọt vào mắt xanh của họ. Đành đưa tay ra bắt vậy, dù sao bắt tay cũng không mất miếng thịt nào.

Meyami đưa tay ra chạm vào tay cậu bạn, ánh mắt không để ý, sau tóc mái che đi, cặp kính của Natsuki sáng lên bắt ngời.

”Meyami cuối cùng cũng tìm thấy!”

Tiếng vọng từ bên cửa thư viện vang lên, sau đó là bước chân gấp rút. Cô chưa kịp hét giật mình lại bị lôi ra lác vai, con chóng mặt ập tới. Meyami tự nhiên có cảm giác giết người.

”Masato cẩn thận từ từ đấy!”

Otaya với Nanami chạy phía sau cô, cảm nhận không gian bắt đầu hạ nhiệt. Nanami vội vàng đẩy Masato ra, kéo Meyami về phía sau mình. Nhìn ánh mắt chột rùng mình, ánh mắt ấy .....nó có màu đỏ.....

”Masato-kun đang tâm tình không ổn định, Meyami đừng nghĩ nhiều. Ừa Natsuki cậu đang làm gì ở đây. À hay là cậu đưa Meyami về đi ha!”

Otaya vội chen vào, bây giờ mà gây chuyện ở đây thì cả đám đều bị kỉ luật. Cả ba đều vội vàng đi tìm Meyami khi không nhìn thấy cô vào giờ ăn trưa, chạy đến đây lại thấy cả đồng sách như cái núi bên cạnh cô, cậu hiểu cô gái này đã đọc sách đến quên ăn. Masato đem gương mặt lo lắng đi khắp mọi nơi tìm cô, cậu có thể đón được đồng học lo lắng thế nào. Nhưng tâm cậu lại dấy lên cảm giác không yên, cô gái đó mất tích tại sao cậu lại không yên?

Nhìn bóng hai người Meyami và Natsuki rời đi, Otaya bất giác đưa tay đặt lên ngực mình, có chút gì đó khó chịu. Đến một lúc nhận thức được hành động của mình ngăn người, rồi quay sang nhìn hai người kia. Nanami đang cố gắng giải thích cho Masato hiểu và về nghỉ ngơi, cậu nên giúp cho cô ấy.

-----phân cách-----

Nằm trên giường, nhìn lên trần nhà.

Meyami cô đã khiến cả ba người kia lo lắng sao? Cô nhớ đã gửi tin nhắn cho Nanami trước khi đến thư viện thông báo rằng không cần chờ đi ăn mà? Đem điện thoại kiểm tra. Tin nhắn đã được gửi đi rồi mà, không bị kẹt lại hay hết tiền, vậy Nanami không nhận được sao? Kiểm tra số cũng không phải nhầm mà. Ngồi dậy đem quyển sách hồi chiều mà Natsuki đưa cho, đây là quyển sách những điều kì lạ của ngôi trường bí mật trong phạm vi. Lật đi khá nhiều trang sách, nhưng trang sách cô đã đọc qua, hồi sáng. Chẳng có gì để xem, đem quyển sách bỏ sang một bên. Cô bị sao thế này, con người ích kỉ trong cô lại lên sao? ĐÚNG dậy ra lang thang nhìn khung cảnh đêm. Bây giờ có một lời khuyên từ các anh....

Quay vào phòng, ánh mắt quét qua quyển sách lại dừng lại. Một bức ảnh từ quyển sách trôi ra. Đến bên lật trang đó, bức ảnh đó giống người đàn ông khi cô gặp bên đàn tỳ bà. Đọc dòng đầu, học viên âm luật xáo trộn. Khó hiểu nhưng có biết con người này không phải là học viên bình thường. Lật thêm mấy trang nữa, thông tin của người đó hiện ra. Ông là soạn nhạc đồng thời cũng là ca sĩ thời xưa, nhưng người tài mẫn sớm, đến năm ông 35 tuổi vì bệnh ung thư máu mà chết đi. Nhưng cây đàn tỳ bà của ông còn giữ lại, hằng ngày thường nghe những tiếng đàn réo rắt từ cây đàn trên kệ sách khiến nhiều người trong ngôi trường sợ hãi. Đến hai năm sau, nhà trường thay chủ tịch, ngài cho xây một góc phòng nhạc cụ rồi đặt chiếc đàn vào trong vật trang sức. Từng năm trôi qua chẳng có ai dám đến, tuy buổi sang được tu sửa và quét dọn nhưng dần theo thời gian căn phòng đó cũng chẳng ai đến. Mấy trang sau là những câu chuyện tình cảm của ông, và có thể lý giải tại sao ông gặp cô khi đó lại nói: “Đã là quá khứ quá xa”.

Người con gái ông yêu yêu đàn, bà chết sau một vụ tai nạn giao thông.

Đóng quyển sách, đọc nó xong tâm tình lại dấy lên nỗi buồn. Cô rời khỏi phòng đến bên đình, tự nực cười với suy nghĩ sống như cú đêm của mình. Đường đến đình đa số là lát đá hoa, nhưng một số đường nhỏ là đường đất, và nhà trường không muốn khiến thiên nhiên bị hư hại nên để không lát đá. Hôm nay con đường khá nhiều đom đóm, đi đâu cũng gặp những ánh sáng lấp lánh trên nền không trung có chút sợ cũng có chút thơ. Meyami cười, chỉ tay vào ánh sáng nhỏ trước mặt ngay lập tức nó dập tắt, vài giây sau lại có thêm hai ba con đậu lên tay cô. Trên tay cầm đàn tỳ bà yên lặng đứng ngắm, rồi cất bước bên bờ hồ. Cô đã được giải tỏa mọi thắc mắc, tâm cũng không còn lo lắng chuyện gì. Âm nhạc lại quấn quanh trong đầu muốn được giải thoát. Meyami không muốn nó vụt tắt mà ghi lại.

Ngồi trong đình, tiếng đàn nhẹ gảy lên, Meyami đem bút giấy nhỏ ghi chú luôn mang theo bên trong túi áo lòi ra. Tiếng bút soạt soạt trên giấy, rồi tiếng lật của giấy va vào nhau. Không gian hòa cùng cảm xúc dào dạt điểm tô lên khung cảnh của cô gái đang ngồi mái đình.

Tối hôm nay cũng quá đẹp rồi!!

-----phân cách-----

”Masato chuẩn bị tới nhóm các em đấy!”

”Vâng.”

Thầy Hyuga gọi hai người lại dặn dò, đưa bản thảo cho Masato rồi lại quay sang cô. Hôm nay ngày cuối cùng, cô bé này có thể sử dụng đàn tỳ bà thay nhạc truyền thống còn đem cậu nhóc này thay đổi hoàn toàn cách nhìn từ tâm trạng âm nhạc trước giờ. Anh nên khen học sinh mình hay nên khen mất nhìn đời của hai tiền bối Lily và Megumi đây?

”Chuẩn bị .... 1 ...2.....3... ok”

Tiếng người điều chỉnh âm thanh vang lên, tiếp đó là tiếng đệm nhạc. Trên loa trường tiếng nhạc phát ra kéo căng cả bầu không gian. Là âm nhạc buồn nhưng lại dội cho lòng người nghe một tình cảm nhiệt huyết xen lẫn tiếng thở dài. Quay ngược quá khứ của thời cách mạng, giọng âm trầm ập của nam tử truyền ra

”Nhẹ nhàn rọi sáng con đường hoa

Làm tấu lên .... thanh âm của món đồ gỗ

Chính vầng trăng thượng huyền

Thanh cao đầy thu hút,  
Đang lạc bóng giữa nhưng áng mây,  
dù không có chiếc dù nào cả.  
Nếu một ngày nào đó  
Ánh bình minh kia có thể làm tan chảy mỗi tình lạnh buốt này  
Tựa như mùa xuân ....xua tan đi sương giá  
Thì xin người hãy ôm lấy tôi với cơn mưa vô tận  
Nếu như người  
Chẳng có thể ... .....Cho tôi câu trả lời  
Vậy xin hãy thì thầm với tôi giọng nói khi xưa  
Để ít nhất có thể che giấu được trái tim tan vỡ này.

-----  
Những xúc cảm lênh áy chẳng mấy chốc  
Sẽ tạo nên những điều bí mật hơn nữa  
Và lời “xin đừng thay lòng” ấy  
Chỉ thêm tàn phai sắc hồng trên gò má kia thôi  
Cơn mưa không ngớt sẽ nhanh cuốn trôi đi  
Sắc màu rực rỡ như đóa hoa đào giữ tuyết  
Nếu như một ngày nào đó phải thức tỉnh khỏi giấc mộng nhạt nhòa này  
Thì tôi nên tìm người, ở đâu đây?  
Có lẽ cả những ước nguyện nhỏ nhoi ấy  
Và những cảnh sắc xung quanh.  
Người đã quên hết rồi ... .....  
... ..  
\_\_\_\_\_Jougen no Tsuki - KAITO\_\_\_\_\_

Bản nhạc kết thúc, Masato ra khỏi phòng mỉm cười nhìn cô. Hai người xin phép về trước, hai thầy đồng ý. Ra khỏi cửa gặp Nanami đến chúc mừng, cô bé đỏ mặt khi nghe được bài hát đó.

Ngồi bên đình nhìn hồ nước, Masato đến gần xin lỗi cô. Cô chỉ biết cúi đầu xin lỗi lại. Lúc tối đó, sau khi viết xong bản nhạc, Meyami không biết cậu bạn cũng đứng gần đình mà nghe hết. Ngay lập tức ngày hôm sau nộp bài, và kết quả cả hai đều bị thâm cả mắt. Masato không thể nói thật rằng, âm nhạc của cô khiến cậu hòa mình vào cả không gian đó, muốn níu kéo cái gì đó đã quá xa đối với chính mình. Và bài hát kia chính là cậu khi nhập vai một trung tá thượng sĩ ngày xưa.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 64



Buổi chiều, cách được một tuần, Shinning lại báo tin cô phải đi học lại. Đúng Meyami dùng từ “phải” vì trong lúc này cô đang bị sốt khá nặng. Léch cái thân tàn tạ đi cho đủ buổi học rồi về ôm cái đầu đau nhức mỗi cả buổi tối tổng không biết bao nhiêu loại thuốc vào bụng mình. Ăn cơm chỉ được vài thìa lại quay về phòng làm cái hủ bệnh ôm gối ngủ đến trễ học.

Sau đó ... À không có sau đó, ngay lập tức được vinh dự ăn mẩu của thầy Hyuga ngon lành!

Hôm nay cũng thế, léch cái thân xuống căn tin nhìn đám nam từ lớp S cười rồi vòng qua họ tới quầy lấy đủ phần cơm của mình rồi đem đến góc khuất mà ăn.

”Này cậu không nên trốn mọi người chứ Meyami Rin?!”

”Ừm ..”

Ngước mắt nhìn cậu bạn Jinguji Ren đặt mâm cơm trước mặt cô. Cô nhớ cô đã trốn cậu ta rồi đúng không? Bây giờ đầu rất nóng không muốn nghe những lời ngọt đến gọn cả tóc gáy của cậu ta. Tự nhiên muốn Na nami đến làm vị cứu tinh thần thánh ghê gớm luôn. Nhìn cậu bạn từ trên xuống dưới, rồi lại cúi đầu ăn. Được rồi cô thừa nhận cậu ta đẹp trai, nhưng lại không có nghĩa hử không phải là tên làm phiền, bài nhạc vừa rồi hình như hử từ chối nộp bài thi phải. À mà đúng rồi, tâm hồn hử đang chờ nữ chủ đến cứu rồi thì lấy đâu ra còn tâm trí để sáng tác.

Chán ghê!

”Nè Ren cậu nhìn đủ rồi đúng không?”

Đang ăn mà bị ánh mắt của cậu ta nhìn tự nhiên từ họng muốn nôn ra hết thức ăn. Vì tiếc công mình lấy rồi lại cố gắng chọn lựa món mình thích nên cố gắng nuốt vào nãy giờ. Nhưng nếu cứ bị ánh mắt của anh ta nhìn chắc chắn cô sẽ bị mất ghẹn mà chết mất. Ăn xong vội đứng dậy đưa khay lại căn tin cô còn đi học.

”Từ trước tới giờ ....”

Dừng bước lại nhìn anh, chuyện gì nữa vậy cậu bạn? Muốn tỏ tình thì nhanh chút nha~ Đùa thôi, cậu bạn định nói gì, nếu cậu ta biết được cô đi học hai trường. Trời ơi lão thầy chủ tịch....Chết cô a~ Nào là đuổi học này, rồi lại quá ham lợi lộc này, rồi trong mắt thầy cô giáo bao cô kiêu căng này. Và trên hết bà chị Lily .... (tự ki ing~)

”Này lần thứ n cậu cho tôi ăn bơ rồi đây!”

Ren đến gần cô, áp sát cô vào tường. Cậu sẽ nghĩ thế nào? Cậu nghĩ cô sẽ đỏ mặt, cậu nghĩ cô sẽ chống cự. Tuy nhiên Meyami nhìn cậu rồi nhìn hai đôi tay giam mình, cúi thấp người chui toạt qua khe hở giữa tay với góc tường rồi đi. Trước khi đi còn chưa quên quay mặt cười tươi rồi

”Lần sau muốn gây sự chú ý thì đi nơi khác, mình không phải mục tiêu của cậu. Ok?!”

”.....”

Ren nhìn bóng lưng nhỏ khuất dần theo góc tường, tâm lại dấy lên ngọn lửa. tức chết anh rồi, bắt đầu vào lớp khai giảng cũng vậy, buổi lễ cũng vậy, ở cả trong lớp cũng vậy. Và cả khi anh thôi kèn cũng chẳng thay đổi. Meyami Rin cho anh ăn bơ mọi lúc mọi nơi. Khi anh tới gần cô lại viện kể chạy mất, buổi kết hợp làm bài tập đầu tiên cũng vậy. Ren đã có ý muốn cô chung đội không ngờ chính cô chưa kịp nhận mặt đã biến mất dạng cả ngày trừ giờ trên trường dường như không còn thấy cô nữa. Từ nhỏ đến lớn chẳng ai dám cho anh ăn kiêu đó, bây giờ yêu mị của anh giảm rồi phải không? Áp sát bên góc tường cũng vẫn không được thấy cái ánh mắt say mơ mừng rỡ của cô đúng không? Vậy cho cậu hỏi cô có còn là con người không? Và sự thật chứng minh cô miễn dịch tất cả các cách dụ dỗ của cậu.

Nên tìm cách nào để quyến rũ cô mèo nhỏ này đây!

----- phân cách -----

Rời khỏi trường Saotome, Meyami cấp tốc chạy như điên về phía trường Seiso.

Vấn đề đặc ra, tại sao đã tìm được đường tắt mà cô vẫn chạy để sống để chết đến thế. Trả lời, vì cô ngủ quên. Uống thuốc sốt có thuốc ngủ, thế là Meyami đã ngồi dưới gốc cây, à không ôm cây ngủ ngon lành. Đến khi đồng hồ kêu đến giờ học mới cóc tốc chạy đi. Lần này là xong rồi, thầy giáo môn hòa âm rất khó tính, lại lọt thêm vào mặt xanh của người ta nữa cho xem. Thật là số trời lâu lâu lại thích trêu đùa.

Đầu choáng mắt hoa vẫn phải chạy cho đến lớp. Chỉ tội cho cô bạn Fuyumi ngày nào cũng phải cố gắng giữ cửa cho cô để vào lớp. Mà hình như nhờ cô Fuyumi hết ngại ngùng rồi thì phải. Ngày nào cũng tìm mọi cách kéo dài thời gian mà không phải sao.

”Meyami nhanh lên, nhanh thầy giáo sắp vào!”

”Á xin lỗi!”

Vội chạy vào khi nhìn thấy cô bạn hối thúc mình ở trước cửa lớp. Cũng may thầy giáo mắc việc vào muộn nếu không cả hai đều tiêu đời. Buổi chiều hôm đó diễn ra khá suôn sẻ chỉ có điều, cô cảm nhận được nhiệt độ trong cơ thể càng lúc lưu động càng mạnh. Không phải hỏa khí mà là hàn khí, báo hiệu được tương lại sắp tới của cô. Meyami ra sau vườn thở dài, đến phòng y tế xin thêm thuốc bệnh, nếu không đi cô ngại lúc nào không hay.

”Được rồi, truyền nước cũng xong. Thật là sao em lại để cơ thể lạnh đến thế. Giữ mấy túi giữ ấm cho mình đi!”

Cô giáo y tế, khám cho cô rồi từ rút mũi kim từ mạch máu ở cổ tay cô ra. Rồi đem một bịch túi giữ nhiệt đến đặt bên cạnh cô. Cái này cũng khá dư dả, vì mọi học viên đều không đến xin nó. Nhưng chất lượng rất tốt không làm hư hại gì từ bên trong nên ít khi có chuyện hư hỏng. Hôm nay có con bé cô tổng đi một nửa. Thật không hiểu tại sao con bé lại để nhiệt độ cơ thể lại lạnh đến thế! Đem bịch giấy đặt trên tay Meyami rồi cô quay người lấy thuốc cho cô.

”Được rồi! Nếu có thấy mệt cô nghĩ em nên nghỉ ngơi đi, cứ thế em sẽ mất sức đấy! Số thuốc này đủ cho em uống một tuần. Nếu còn bệnh thì nhanh vào bệnh viện khám đi!”

Cô giáo đặt trên tay cô gói thuốc sau khi soạn ra. Trong gói còn ghi rõ ngày uống giờ uống. Meyami cười cúi đầu cảm ơn cô rồi ra khỏi phòng.

Thuốc có hiệu nghiệm khá nhanh cô đã đỡ hơn sau đó năm đến mười phút, bây giờ có thể đi về kí túc xá trường. Có điều Fuyumi còn đang chờ cô ở lớp để nói cái gì đó. Nên đã hẹn cô bạn bắt buộc phải đi, nên quay hướng đi lên lớp.

Tiiiiing.....Tiiiiing.....

Tin nhắn thoại, nhắc máy nhìn màn hình là Masato cô không biết cậu bạn này sau khi đã làm xong bài tập cô trốn thì cố tình hay vô ý cậu ta cứ chạy đứng trước mặt cô. Nói toàn chuyện trên trời dưới đất rồi mới thả cho cô đi. Meyami nhiều lần hỏi cậu có bị sốt không. Nhưng cậu bạn quả quyết là không có. Và cô quyết định sau này có thời gian rảnh nhờ Nanami rảnh rồi giúp cậu ta khám giúp thần kinh của mình.

”Yunoki-sama!!!!!!!!!!!!”

Tiếng hét chói tai từ bên công trường vọng vào, khi Meyami đang đi trên cầu nối giữ khu học A với B. Được rồi cô chấp nhận ngôi trường này có rất nhiều soái ca, cũng có rất nhiều coolboy nhưng là không phải cho cô, và cũng không phải dành riêng cho hội fan của họ. Chỉ vì nơi này đã thuộc quyền sở hữu của người ta rồi. Và cô cũng đang muốn tránh xa nàng nào kia nếu không lại tiếp thêm một cặp đam mê cho nước nhà nữa cho xem. Lúc đó không chỉ thể giới đuổi bắt đâu.

Rời đi khỏi nơi ồn ào, đến phòng học. Mở cửa, nhưng căn phòng trống trơn, không một bóng người. Đèn đường dường như tắt tối mịt, gió từ nơi nào thổi vào dù cửa sổ đã đóng. Trước mắt Meyami còn thấy một bóng trắng treo toan ten giữa phòng không chân đầu tóc rũ rượi. Nghe nói ngôi trường này lúc trước là một khu nghĩa trang rộng lớn, và cũng không ít học sinh chết ở nơi nào trong phòng. Và Meyami được vinh dự trong ngàn người mất hạnh nhìn thấy họ. Bây giờ cô hơi có chuyện đấy!

Đầu đau, nhìn bóng người trên sàn nhà, cười đến vui vẻ: “Tự nhiên! Tôi không làm phiền nha!”

Vội kéo cửa đóng lại, chạy xuống lầu. Được rồi, Fuyumi có giờ giới nghiêm có lẽ chờ lâu cô bạn đã ra về. Cô cũng nên rời khỏi nơi này đi, không lại bị dọa nữa thì không xong.

P/s: một số đọc giả nhầm lẫn, Nhân vật chính Meyami, hóa thân từ Megumi là chòm sao Thiên Yết. Một số ít thông tin nói chòm sao của cô ca sĩ này tính bắt đầu từ lần ra mắt đầu tiên nên trùng với song ngư. Nhưng thực chất nếu tính trùng với chòm sao của Megumi Luka thì ngày cô được hoàn thiện nguyên vẹn là vào đúng tháng của Bọ Cạp. Vì thế tùy mọi người tính thế nào cũng được, mình sẽ tự xây dựng tính cách của cô đúng vào ngày Thiên Yết. (các ca sĩ khác cũng như thế, ví như Miku không phải cùng Xứ Nữ mà là Thiên Bình, hoặc các ca sĩ khác. Dựa vào bản sao của mỗi lần sản xuất mà tính các chòm sao của họ)

Vào truyện (sau khi đã biết chòm sao của nữ chính, một số đọc giả sẽ thất vọng nhưng mình xin lỗi. Mình sẽ vẫn tiếp tục, còn chọn đường dừng lại hay đọc tiếp là tùy ở các bạn. \*cúi đầu\* xin lỗi rất nhiều)

”Mày cần phải hiểu mày đang đứng ở đâu. Mày nên từ chối tham gia cuộc thi vì mày thôi. Không muốn nói gì sao Fuyumi-san?”

Giọng nói nghe khá chanh chua vang lên bên tai khi cô lướt qua phòng khối C. Quay mắt nhìn không phải vì hiếu kỳ mà do cô ta nhắc đến tên của Fuyumi mà cô biết. Lại bị ăn hiếp nữa rồi, khi nào cô bạn cũng vậy. Cái tính nhút nhát của cô bé nên thay đổi nhanh chóng đi. Bước từng bước phía sau lưng Fuyumi, đem tay đặt lên vai cô vỗ nhẹ.

”Ồ vậy các kẻ không tham gia cuộc chơi có quyền ganh tị nhỉ? Fuyumi-san!”

”Meyami! Sao cậu lại ở đây? Chẳng phải...”

”Mình cứ nghĩ bạn về trước thôi”

Nghiên đầu cười với cô bé, bây giờ Meyami hiểu tại sao cô không chờ mình. Chỉ vì cô đã có hẹn với ba người này, thật là lại là fan cuồng của ai đây.?

”Ai đây? Nhiều chuyện rồi đấy! Muốn yên thân thì cút gấp đi!”

”Nè đại tỷ, tôi biết tỷ rất nổi tiếng trên trường thì cũng đừng áp đảo tinh thần thí sinh như thế chứ. Dù sao vẫn là học viên năm thứ nhất, chị cũng đã năm hai năm ba rồi! Không nhục hả?”

”Cô... con bé mồm mép lắm truyện.”

” Bốp ..”

Meyami hưởng trọn cái tát vào mặt, cũng không có gì. Tại cô chạm đúng mấu chốt của người ta thôi, và dường như, cô nhớ miệng nói với họ rằng cô đây thích sỉ nhục người khác.

” Khoan đã....”

Bàn tay kia định giáng xuống, chính Meyami chỉ nhường bộ một lần, vội kéo tay Fuyuumi lùi về phía sau. Cánh cửa hướng lưng lại bật ra, một nữ tử tóc đỏ bước đến. Mặt mày nghiêm nghị, trang phục lớp thường. Nhưng Meyami gặp cô gái này ở đâu rồi ấy.

” Lại một đứa nữa sao? Thật đời lắm chuyện đề tám. Mâm nào cũng có!”

” Ôi chà?! Học viện phổ thông được chọn đây sao? Hơi bất ngờ đấy!”

” Mày cũng khá lắm chứ!”

Meyami nghiêng người nhìn cô, lại nhìn hộp đàn trên tay. Đưa mắt chỉ về hướng cô ấy hỏi thăm với Fuyuumi. Khi nhận được cái gật đầu của cô, Meyami mới ngờ ngàng, may cái này không phải là cần thiết trong truyện nếu không chính cô cũng không biết nên làm gì với cái kịch này đây.

Cái chính là! Cô phá hoại kịch bản của người ta nữa rồi!

Nhưng mà, hình như nữ chủ đến trễ nhỉ? Vì khi cô đến không thấy bóng nào mà, đến khi nói chuyện được vài ba câu. Nữ chủ mới xuất hiện nha~

Cả ba người kia bắt đầu cười vui vẻ, nhưng đối với ba người cô là khinh bỉ. Đây Meyami mệt rồi nha~ Đừng chọc cô thêm nữa, một cái tát cô sẽ không ghi hận, nhưng họ cứ thêm chút dầu tiêu bọt ngọt vào gia vị giết người của cô chính Meyami cũng không thể kiểm soát hành động của mình nữa đâu. Mà còn nữa, có hay không bọn họ quá rảnh đi kiếm chuyện với người khác. Mà hình như nam thần của họ nơi nào sao không tới rớt giúp đi. Trời ạ!

Cô sẽ đứng đây chửi lão thiên rất lâu nha!

” Mặc họ đi, Fuyuumi cậu định nói gì vậy?! Đi nơi khác đi!”

” À... Meyami mình sắp tới giờ giới nghiêm rồi. Xin lỗi nhưng cái này thầy nhờ mình chuyển cho cậu”

Vừa nói, Fuyuumi đưa một hộp nhỏ lên. Meyami nhận lấy rồi mở ra, một cây sáo trúc. Cô đâu có nhờ thầy mua giúp, cô cũng chưa tính đến việc mua nó. Vì mới kì một cô sẽ không học về tiết thực hành, mà có cũng rất ít. Mặc khác chị Lily hứa cho cô một cây sáo, vậy đây là của chị ấy.

” Mình không biết. Thầy nói gửi cho bạn có lẽ là người nhà của bạn!”

Gật gật đầu như gà mổ thóc, hiểu rồi. Bây giờ về nhà ngủ thôi

( Ngươi chỉ được có thể!/ Sail/ Sai? \*neho mắt hỏi lại\*/ Còn có tiền, tiền là tiên là phật!/ \*hắc tuyến đồ\*)

” Ôi chà chà, xem kia lại thêm một đứa được chọn. Ôi chao thật mất mặt....”

” Khoan!!!”

Áp sát lại gần sau khi nghe chưa hết câu. Chị vừa nói ai được chọn? CHọn làm cái gì? NÓI!!!!

” Á Meyami bình tĩnh!”

” ĐÚng đấy Mimi bình tĩnh lại nào!”

Fuyuumi cùng Hino vội kéo cô cách xa ba người kia. Tự nhiên nổi khùng là sao? Khi họ đánh cô cô có bao giờ làm thế đâu. Tự nhiên nổi điên lên như thế!.

Bị kéo ra khỏi ba người, bàn tay bị tuột ra khỏi cổ áo của người kia. Meyami bắt đầu nhắm mắt bình tĩnh lại, cô đã nghe rồi. Tuyển chọn cuộc thi, nhưng lúc đó là buổi cô nghỉ. Đã nghe qua rồi, lúc đó cô không có mặt. Vậy thì hiệu trưởng cũng đọc tên cô lên được là sao? Số nhọ không đến thế chứ!!

Fuyuumi cùng Hino e dè nhìn cô, thấy cô đứng yên mới từ từ buông tay, nhưng thực chất lại không muốn rời. Nhờ đâu cô lại nổi cơn muốn cắn người ta sao. Hai người cản giữ nguyên tình trạng ban đầu, có nghĩa một người trước người sau chắn cô với ba nữ sinh lớp trên.

” Được rồi! Chỉ là hành động quá vô phép, nhưng hiện tại tôi vẫn không thể tin tưởng được cô. Nhất là quý cô Phổ Thông, mời cô đàn một khúc violon để chúng tôi nghe quá. Có được hay không?”

” ...”

”Quý cô Phổ Thông?”

Meyami mở mắt nheo mày nhìn Hino, dù muốn giúp nhưng đây là nguyên nhân của kịch tình diễn ra, cô không thể chạm vào. Chỉ biết đứng nhìn. Karo sau suy nghĩ quả quyết đặt đàn lên vai, kéo một hồi. Nhưng khác với mong đợi sẽ nghe được tiếng đàn réo rất mọi người lại nghe được tiếng cọt kẹt của dây bị nhấn xuống mạnh. Meyami tựa người vào thanh bảo vệ nhắm mắt, kéo luôn cả Fuyuumi đứng một bên. KHI cô nhóc mở to mắt nhìn hai người một tóc hồng, một tóc đỏ đứng ngược hướng, một người bình thần một người tái mặt hoang mang thì lại không biết làm sao. Chỉ dám đưa mắt liếc trộm qua khuôn mặt Meyami không dám làm gì hơn. Cả tháng học cùng với cô bạn, Fuyuumi biết Meyami không phải là người lãnh tình, tuy bên ngoài giống hệt thế. Nhưng cô bạn lại vụng về tởm thái độ quan tâm của mình theo một cách riêng rất đáng yêu. Và cô bạn Fuyuumi quen tin rằng không có nguyên nhân nào mà Meyami thể hiện thái độ xa lánh mọi người. Cô bạn chỉ chờ một thứ gì đó tới.

Riêng Hino giật mình siết chặt cây violon trong lòng bàn tay. Cô đã nghe Juli nói nó là cây đàn phép thuật, nó là cây đàn phép thuật để thể hiện mọi nốt nhạc. Nhưng tại sao....

Lúc này bên cửa sổ của phòng tập âm nhạc vang lên tiếng violon réo rắc bên ai. Nó là... của ai ấy nhỉ? Meyami lại quên nữa rồi. Đôi mắt mở hê rồi lại khép lại như cũ. Tim thức hiện lên bản nhạc Gavotta, của một nhạc sĩ người anh. Từng nốt khá nhanh cũng khá vui nhộn, người đánh đàn học sinh mới học có thể đơn giản tìm được những bản nhạc dễ chơi này khi mới bắt đầu học. Và trong số đó là các nhạc sĩ Violon cũng từng đàn thử qua chúng. Họ có thể cảm nhận được giai điệu tuyệt vời về nó. Một số nhạc sĩ khác cho rằng: “Âm nhạc của Gavotta đã thay đổi cả giai điệu của tôi!”

”Đùa sao?”

”Mày đã cố tình đúng không?”

Sau khi lâm hóa đá, ba người kia vội quát lớn, nhưng Hino chỉ lấp ba lấp bắp trả lời lại rằng: “Không” Nhưng câu nói chưa trọn vẹn đã bị một giọng nam mềm dẻo cắt ngang.

”Đủ rồi!”

”Em không sao chứ Hino-chan!”

Mở mắt nhìn, nam chủ đến rồi. Đi thôi! Trước mắt cô là một nam tử tóc tím dài ngang lưng, trông rất giống Gapuko anh trai cô kiếp ca sĩ ảo. Một người là tóc lục đi theo sau cậu. Hai người mỉm cười nhìn Hino rồi quay sang mỉm cười với cô và Fuyuumi. Yunoki đến gần đem khăn lau đi vết xước trên mặt Meyami khiến cô giật mình. Không phải chứ, hán ta cố tình muốn đám kia kiểm thêm chuyện với cô.

”Cảm ơn!”

Mỉm cười, tránh sang nơi khác, tránh luôn cả tầm nhìn của anh. Yukino cười liếc sang cô rồi lại đến gần Hino

”Là học sinh Phổ Thông cô ấy đã rất cố gắng chúng ta nên cổ vũ cô ấy chứ. Đúng không?”

”.... vâng... đúng thế...”

”Vậy thì ổn rồi!”

”Không được, bọn em muốn cổ ta biểu diễn bởi vì cô ta là học viên phổ thông. Vì cô ấy được chọn mà không phải học viên âm nhạc như tụi em!”

”Ôi chà chà! Ngươi ta ganh tỵ mà không nói kia! Người khác nói họ còn cãi nữa kia!”

”Suyt ... Mimi..”

Meyami nghiêng đầu chọc thêm vài câu, cô tự nhiên muốn cho cô gái này bộc lộ thật bản tính của mình. Không phải vì cô muốn cười, nhưng vì một người mà thay đổi tính cách đặc trưng đáng yêu của mình quá là có lỗi với bản thân. Riêng Fuyuumi giật mình kéo cô lại nói khẽ muốn cô dừng lại, nếu không cái dạng này cô sợ không dám ra ngoài vì ba người kia kiểm thêm truyện mất. Ngược lại Yukino chỉ cười rồi quay đi.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 65: Kẻ Vô Tư Đến Tội Lỗi

Nhìn Yukino rời đi, đến gần ba nữ kia nói gì đó. Rồi lại quay mặt lại về hướng ba cô. Nở nụ cười dịu dàng

”Anh chờ được nhìn thấy tài nghệ của các em!”

”....”

“....”

Ba người nhìn nhau, Hino cùng Fuyuumi tròn tròn mắt lo lắng về tương lai. Chỉ có mình Meyami vẫn thế, tựa lưng vào thanh bảo vệ, liếc mắt sang anh, nhẹ mỉm cười. Cô biết trước anh ta sẽ bày ra mấy trò chơi này, dù sao vẫn là kẻ nói dối với nhau cùng hiểu một chút. Và dường như chỉ có cấp độ là khác nhau thôi.

----- Phân cách -----

Meyami sau khi tiễn được hai người Fuyuumi với Hino đi thì như cái xác không hồn trở lại nhà. Hỏi cô tại sao? Tiếp hai cô nương, một khúc thú thích, một nồi điên mắng đủ nơi. Chỉ có cô là hứng đạn, cố gắng dùng mọi biện pháp để cho bà chị Hino hạ hỏa, lại chăm thêm ngòi cho Fuyuumi khóc thét lên, còn gỗ Fuyuumi khiến nồi nỏ của bà chị Hino tăng thêm gấp bội. Khó khăn lắm cô mới thoát được hiểu không hả? Lúc này Masato nhắn tin hẹn gấp, mà giờ này... Chắc cậu ấy cũng về, chuyện của cậu ta dài vô tận, dài từ dài ngàn hà đến cả hành tinh vẫn chưa hết truyện. Vậy mai rauwr tai để nghe cậu ta vậy. Léch vào căn tin tìm cái gì đó ăn rồi uống thuốc, đầu lại bắt đầu thấy choáng nữa rồi.

”Meyami Rin”

”À...”

Mâm cơm vừa đặt trên bàn, ăn chưa được mấy miếng, thì một bàn tay đập mạnh xuống bàn ăn. Giật mình, đúng lúc mâm cơm bị nhát lên đồ hết trên người cô. Xong rồi!!! Hắc tuyến lẫn dài, cúi đầu thờ dài. Đem mâm cơm bỏ lại trên bàn đang úp trên đùi cô.

”Xin lỗi! Mình không cố ý!”

”À ... không sao!”

Thật sự cô nói có sao đấy, là có sao đấy. Trang phục cô vừa giặt không biết đã khô chưa. Cô nhớ tuần trước về nhà Asahino tự nhiên không biết các anh nói giặt đồ giúp cô hay xé đồ giúp cô nữa. Khiến cô khổ tâm hết sức, không phải áo quần vấy hàng hiệu, nhưng vẫn là tiền nha~ Cô đã tự mình giặt, Fuutan từ đâu chui đầu ra, ôm tay cô muốn giặt đồ giúp, lại có thêm ông anh tư. Thế là áo cô bị rách, nếu không rách thì cũng do bỏ quá nhiều bột giặt bắt cô giặt lại. Có cái bị bột giặt đánh thành một cục tròn, thế là phải bỏ. Bây giờ phải tự mình mua đồ, cô cố gắng hết sức đem đồ mình tống trong balo trước khi đến trường. Mà cũng được có bao nhiêu bộ đây. Bây giờ thì đến cái bộ này nữa. Nước sốt cà chua, bột giặt tốt nhất cũng chưa giặt ra bây giờ thì tối tương đồ và cả mực ống.

Xem như bỏ luôn cái áo này rồi!!

”Meyami không sao thật chứ?!!”

”À ha ha ... không sao thật sự có chuyện gì vậy? Shou?”

Nên biết cậu bạn này chuyện gì cũng muốn xé ra to, dù là chuyện như con muỗi. Cái tình này.... thật giống một người. Tự nhiên trong đầu hiện lên hình ảnh Kyo cùng Shou gặp nhau, này không phải chứ. Là cặp oan gia đay nha, xứng đôi hết sức! Nhưng mà ....

Đưa mắt nhìn cậu bạn từ trên xuống dưới, rồi từ dưới lên trên. Trong đầu lại liên tưởng đến vóc dáng của Kyo Sohma nếu thật thì sẽ rất khó đoán ai sẽ là công ai là thụ đấy!

”Nè, đẹp giúp ánh mắt đó đi!”

”Meyami, nghe nói cậu sốt! Cậu chạy đi đâu đến bây giờ?”

Masato cùng Nanami từ phía sau đi đến, cậu bạn nheo mắt khi thấy kết quả của Shou tạo ra. Ngay lập tức kéo cô dậy chạy nhanh về phòng. Meyami không hiểu. Mà người ta đuổi thì đi, nơi người ta tâm sự ở làm gì. Với lại Nanami là nữ chủ, không nên dính liều quá nhiều. Tai họa vào thân là chết!

Đẩy cô ra khỏi căn tin, Masato đưa ánh mắt cảnh cáo nên nghe lời. Meyami quay lại cúi đầu cảm ơn. Tự nhiên cậu ta cứu cô một mạng tiếc cái gì một lời cảm ơn. Với lại về phòng tắm rửa rồi tìm đồ ăn mà ăn thôi, cô đói lắm rồi. Chẳng phải cậu ấy nói phải biết nghe lời sao, ơ vậy thì ở trong phòng thôi, Nanami sẽ không có lý do để lôi ra giảng giải cho cô. Đời tươi đẹp!

Trong căn tin ba người ngồi nói chuyện, thực chất chỉ có hai người là Shou cùng Masato là trò chuyện, riêng Nanami chỉ thêm vào vài câu nói đùa rồi thôi. Ánh mắt vẫn dờ ra ngoài cửa, rồi lại quay lên đồng hồ treo tường.

”Ồ ... hai cậu, tại sao Meyami lại không đến?”

”Đã hai tiếng rồi!”

”Có lẽ cậu ấy hiểu nhầm ý chúng ta rồi. Bây giờ đi ngủ cũng nên!”

Shou nhìn lên đồng hồ ngỡ ngác, Masato gật đầu đứng dậy: “Nếu cậu ấy đã hiểu nhầm thì về thôi. Sáng mai hãy tỉnh!”

”Ừm...”

”Ồ vậy thôi biết làm sao!”

Nói xong hai người cũng đứng dậy mà về phòng mình. Thực chất ba người kia muốn hỏi ý kiến cô về một số nốt nhạc khi họ tìm thấy trong bản soạn của cô. Có những tiết tấu rất lạ, họ chưa từng thấy, họ muốn biết. Nanami là nhà soạn nhạc rất tò mò, còn Shou chỉ muốn gặp cô. Mấy bữa nay không phải cô chạy đâu mất, ngày nào ngày nấy thấy sắc mặt càng tái đi. Cậu cảm thấy lo, tuy cô gái đó lạnh thật, nhưng không phải là kẻ vô tình. Những cách ứng xử vụng về, vô tư khi cậu vô tình bắt gặp khi ở gần cô cảm giác đến ngớ ngẩn. Chạy đến hỏi Masato cậu bạn lại nói cậu không biết, cậu nói nó làm cậu ôm cảm xúc cứ sáng tác, không nhìn đến nốt nhạc. Shou cũng bó tay, có ai tài như cậu ta không. Những nốt này đừng nói cậu ta chưa từng nhìn qua. Đó là nói dối!

Cái chính cậu bạn không muốn nói!

Vậy Shou có cạy miệng cậu cũng chẳng cạy được. Ngược mắt nhìn những bầu trời đầy sao, hôm nay trăng sáng, thanh tịnh. Riêng tâm cậu hôm nay lại rất nháo.

Masato bước ra khỏi phòng tắm, nhìn những bản soạn nhạc từ trên bàn rơi xuống do gió từ bên ngoài cửa sổ. Đến nhạc những tờ giấy ấy lên bàn, dùng sách đè chúng xuống. Giấy trắng, chỉ nhìn thấy những khung nhạc chạy rong róc. Từ khi bắt đầu hát bài hát đó, nốt nhạc của cô đã thấm vào tâm cậu, không thể sáng tác bất cứ cái nào. Nhạc của Nanami có thể rất trong sáng lại nhẹ nhàng, nhưng những nốt nhạc của Meyami lại đánh mạnh vào trí óc người nghe khi bắt đầu nốt nhạc đầu tiên. Nốt nhạc không quá trong sạch cũng không quá quấy đục, nó như một cô bé chạy trên đường mưa. Cho dù trên nền đất đầy những khung nước đôi giày của cô bị dính bẩn, thì vẫn mặc kệ mà chạy tiếp. Chạy đến khi con đường ngừng lại những hạt mưa lất phất, chạy đến đích của mặt trời. Ánh nắng dịu dàng mặt trời vào buổi sáng lại quá nóng, cô lại chạy chạy cho đến ngày tàn gặp màn đêm bao phủ. Nơi đó cô có thể dừng chân, nơi bước chân cô được in dấu. Một màn đêm huyền ảo, những ngôi sao lấp lánh chiếu rọi xinh đẹp cả bầu trời. Cô bé đã ôm mèo con ngủ yên trên nền đất của mặt trăng.

Đêm nay sẽ có rất nhiều người mất ngủ. Nhưng mà chuyện đó liên quan gì đến Meyami chứ?! Cô chỉ cần ngon giấc của mình là được.

----- phân cách -----

Rời khỏi trường Saotome vào buổi trưa.

Đi qua khu hàng rào cây để đến gần với ngôi trường âm nhạc truyền thống Seisu. Hôm nay cô phải có môn kiểm tra, đến ngồi vào bàn ôn lại bài đã. Sau hôm qua không biết Fuyuumi đã bình phục chưa nữa. Cô bạn này có cái tính nhát không chữa, nói với thầy giáo hay cô giáo dạy bộ môn khi giữ cửa cho cô, dù lưu loát đến mất nào mặt vẫn phải đỏ và mắt như muốn khóc. Sau những lần đó, Meyami ngồi lại dỗ cho cô bé đừng khóc, nghĩ đến tội cô bạn, vậy nên cô đã cố gắng đi sớm hơn, nếu làm phiền thêm cô bạn cô không biết lấy cái gì trả ngoài một bữa tiệc dã ngoại ngoài trời thịnh soạn.

”Meyami này, mình có chuyện đi một chút. Nay cậu có nhớ sẽ đến phòng Hội đồng không đó?”

”À mình nhớ mà cảm ơn cậu nha Fuyuumi”

”Đeo....kính.... đeo kính vào đi Meyami!”

Tiết học hôm nay rất gọn, học sinh cũng rảnh rỗi, cô đang nằm dài trên bàn khi giờ học hết sớm. Thời gian các học sinh khác soạn sách vở đi về, còn cô lại ôm bàn than thở. Fuyuumi thấy cảnh đó lại nực cười, đến bẹo má cô. Không ngờ cô vừa nói lại vừa cười, nhưng chỉ có một nụ cười thôi mà Fuyuumi có cần phải đỏ mặt mà bắt cô đeo kính vào không? Đứng dậy đi xung quanh cô bé, nhìn trên xuống dưới!

”Chà chà!!”

Đánh vài tiếng đắc ý, thêm vài câu gắt gù cảm thán. Đến khi cô bạn mặt đỏ như tôm luộc biến ngại thành giận, hét toáng lên

”Cậu có thôi đi không! Nhìn gì thế hả?!”

”À không có gì, mình nghĩ sức quyến rũ mình càng tăng, đến nỗi cô gái như Fuyuumi cũng phải say mê mà đỏ mặt!”

”Ặc... Meyami Rin cậu quá tự ki?”

”Không nha!... Haiz... được rồi! Mình sẽ nói!”

Nói điệu làm điệu bộ nắm tay cô, mắt long lanh, giọng thủ thỉ

”Fuyuumi em có thể trở thành vợ tôi?! Dù vật đổi sao dời, dù chạy ra đường hay lên núi lửa. Tôi vẫn yêu em!”

”Ặc .... ha hahahaha ... Meyami cậu thôi đi ớn lạnh quá đi! Ha ha ha!!”

”Hè hè.. ai bảo ngày nào cậu cũng đưa cái mặt đưa đám cho mình xem!”

”Cậu còn dám nói! Không phải do cậu hại!”

Fuyuumi đem cặp đập lên vai cô, cười đến chảy nước mắt. Meyami le lưỡi trêu đùa, cô cố ý đẩy. Đau cơ bụng cũng được, ngàn liều thuốc còn mất tác dụng khi gặp một nụ cười. Và Fuyuumi cười xinh lắm, cô mong sau này cô bé vẫn luôn giữ sự trong sáng như thế cho hết cuộc đời này. CHi mong cô bé

đừng gặp những chuyện xấu như cô, vì đời này cần một thiên thần như thế. Meyami những người như cô nên biến mất.

Chờ đợi một chút, Fuyuumi cùng rời đi làm việc của mình. Meyami cũng tự mò mẫm lên hành lang tìm phòng Hội Đồng. Bậc thang của học viện truyền thống cũng có khác, đều là gỗ tốt. Được bảo dưỡng quanh năm, bây giờ cô mới để ý những cái cây trong khu hàng rào ngăn cách kia cô đã từng gặp một số loài quý hiếm, có thể nhà trường đã lấy từ khu rừng đó ra. Nói là một cây nhưng càng đi sâu có thể nhìn thấy cả một bãi đất rộng toàn cây gỗ quý. Có ăn trộm vào đây “hốt” cũng không phải hiếm, nhưng đáng tiếc hệ thống an ninh không cho phép bọn chúng làm thế thôi. Ngôi trường này liên kết luôn với chính phủ toàn thế giới. Xem như nếu Meyami có việc cần chỉ cần sự dụng trình độ “hack cơ” của mình đột nhập vào hệ thống trường thì cả thế giới trong tầm tay. Và chuyện này để bữa nào thủ, bây giờ không phải lúc.

” Em xin phép ạ!”

Đẩy cửa ló đầu vào, nói nhỏ. Cô biết bây giờ cô đến muộn, vì sao hả? À vì cô là con mù đường.

” Chào em Meyami!”

” Dạ”

” Vào đi chúng ta cần giới thiệu!”

Thầy giáo giục cô vào. Đợi cô ổn định sau mới đưa mắt nhìn mọi người

” Được rồi! Nếu đã đủ người thì thầy nói luôn. Nhưng đầu tiên hãy giới thiệu bản thân mình đi. Hiệu trưởng nói ít nhất cần cho các em gặp nhau! Được rồi đầu tiên là em!”

Meyami liếc sang một vòng. Chà chà soái không à! Mà chỉ được ngắm bên ngoài thường, nếu ngắm được họ cùng xxxxxooo với nhau lại tuyệt hơn rất nhiều nha!

” Meyami cảm nghĩ tầm bấy nữa!”

Fuyuumi thúc vào tay cô gọi hồn cô về xác. Cô bạn này chơi gần một tháng chính cô biết Meyami đang nghĩ cái quái gì. Chơi với cô bạn này cô càng ngày càng “đen” rồi

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 66

“Nè đau nha! Minh ngắm trai cũng đánh hả?”

Meyami nhăn mặt xoa tay, le lưỡi với Fuyuumi: “Cậu ghen à!”

” Ghen đầu cậu!”

Fuyuumi tự nhiên muốn nổi con đập người này. Hôm nay giờ tính gì chứ không biết. Ngày thường gặp nam sinh khác dù có đẹp đến mức nào cũng là bộ mặt lãnh tính, nghe tên người nổi tiếng làm bộ mặt như chưa từng quen. Nay cô đang nghi ngờ có phải hay không Meyami sau con sót làm lây sang dây thần kinh nào.

Meyami đẩy nhẹ tay cô, vì Fuyuumi đứng trong cùng nên là người giới thiệu trước, nhưng thầy nhắc đến thì thấy cô ngẩn người. Cô nghiến đầu đánh thức cô bạn, vừa nói mình mơ trai bây giờ ai là kẻ mê trai hơn đây? Đùa thôi, ánh mắt của cô bạn nhìn về hướng vô định, Meyami nghĩ cô lại thả hồn vào nơi nào rồi!

” Nè thầy gọi cậu tự giới thiệu kia!”

” Hà vâng! Em là Shoko Fuyuumi , lớp 1B. Em chơi Clarinet”

” Xin chào em là Meyami, lớp 1B. Chơi sáo ạ!”

Tới lượt cô thì cúi người, mỉm cười. Được rồi, nếu biết là đối thủ của nhau thì mới là cuộc thi. Mà gay hơn nữa bây giờ chính cô mới nhớ. Cô chơi sáo đồng nghĩa trở thành đối thủ của các nữ sinh trong trường này nha~ Tại sao à? À chỉ là Yonoki\_sama của họ cũng chơi sáo. Mà chơi sao có nghĩa là đối thủ mà đối thủ của anh ta mới chính là đối thủ với các nàng “kị sĩ” kia.

Cô tiêu!!!!

” 1A, Keiichi Shinizu. Em chơi cello”

” 3B, Kazuki Hinara. ANh chơi trumpet. Rất vui được gặp mặt!”

” Lớp 3B. ANh là Azuma Yunoki , chơi sáo!”

” 2A, Len Tsukimori. Tôi chơi Violin”

” À 2-2, Kahono Hino. Violin. Rất mong được giúp đỡ!”

Trong khi cô đang mặc đầy hắc tuyến suy nghĩ cho tương lai, tốt nhất nên tìm chỗ trốn nhanh nhất có thể. Thời gian cô ở trường Saotome cũng rất ít, ừm phần lớn vào buổi sáng. Còn buổi chiều, giờ ra chơi, giờ chạy đến lớp. Không bị chặn đề đập mới là chuyện bất ngờ. Về phần Fuyuumi cô không lo rồi, nếu có luyện lựu với gia thế gì đó nhưng cô biết là không tầm thường của cô bạn thì không cần lo cô bạn bị đe dọa. Còn về nữ chủ là bạn cô khỏi nói đi, có nam chủ lo rồi. Bây giờ nên lo cho mạng sống sau này trên trường Seisu của cô đây này.

Và Meyami không hay biết, một đôi mắt màu vàng nhìn cô từ đầu tiết đến bây giờ. Như xem một con rối diễn kịch. Ánh mắt lóe lên điều thích thú của một mảnh thú bất được mồi ngon.

Đời Meyami là thế, cứ tự động biến thành mồi ngon à!! CHI tiếc không dễ ăn thôi!

” Được rồi, cuộc thi này có 4 vòng. Mỗi vòng sẽ ra một đề tài, các em có thể tự mình chọn nhạc nhưng không lạc đề là được, mỗi vòng thi các em sẽ được xếp hạng và cuối vòng số điểm các vòng sẽ được cộng lại mà chọn ra người thắng cuộc. Vì thế trước hết các em cần trau dồi bản thân, và đừng quên tận hưởng đây! Được rồi kết thúc cuộc họp!”

” Chúc thầy một ngày tốt lành ạ!”

Cả bốn người cúi người chào thầy, rồi rời khỏi phòng. Cuộc thi này diễn ra đến bốn vòng, mỗi vòng lại là một bài hát. Meyami cô sẽ chọn đúng 4 bài để trình diễn, và diễn như thế nào không được đứng trên Yunoki\_sama của đám con gái trong trường, một cách ăn mặt cô phải lưỡm thưỡm. Cái này cô làm được nhưng cô lại không muốn lọt vào mắt xanh của ban giám khảo khó tính, cách ăn mặc cũng là tỏ thái độ của thí sinh trong cuộc thi. Hai chính là âm nhạc, được rồi, nếu đã chọn âm nhạc cũng không nên chọn trùng, như thế cũng chẳng được bao nhiêu điểm. Qua cuộc thi này số điểm còn cộng vào bản học bạ của cô chính cô cũng không muốn mình quá ham chơi mà phá hủy nó. Huống hồ bản học bạ của cô luôn bị các tay nhà báo lá cải cố ý đào bới lòi ra làm mấy vụ scandal. Và hiện nay điều họ bức mình chỉ có một, Megurine Luka ca sĩ trẻ tuổi tài năng chưa bao giờ bị dính bản trong một scandal nào.

Như thế có thể tốt cho cô, nhưng không phải tin vui của đối thủ trên sân khấu. Mấy bữa nay nửa đêm lại nhận tin nhắn của chị Lily, chị muốn cô suy nghĩ thật kĩ và hỏi ý kiến cô về việc trở lại sân khấu. Cô đã chấp nhận, nhưng chấp nhận thế chưa được, các tay nhà báo cũng không tha được khi nhìn thấy cô trở lại với vẻ ngoài quá bình thường. Chị Lily yêu cầu cần “ném boom” cho sẵn diễn. Được rồi “ném thì ném” chính cô cũng chẳng quan tâm, đây chính là con đường của cô, nếu cứ bình bình kiểu này không phải cách.

” Meyami! Cậu đừng suy nghĩ quá nhiều!..”

Fuyuumi nhìn cô từ khi rời khỏi phòng họp, cô bạn luôn trầm tư, về mặc không quan tâm đến thế giới bên ngoài, khi các senpai cười đùa trêu chọc vẫn vậy. Cô nghĩ cô bạn đang lo lắng.

Meyami cười nhìn cô, tự chế giễu mình. Suy nghĩ lại quên luôn đường đi, nếu không nhờ Fuyuumi nắm tay kéo đi có thể bây giờ cô đứng nơi nào đó trong trường mà không hay biết. Cái tính này lại nổi lên nữa rồi. Nhìn Fuyuumi vẫy tay chào cô bạn trở vào ô tô, chờ bóng xe khuất mới quay lại lớp học. Lúc trước cô quên đem hộp bánh của Fuyuumi về. Bây giờ lên lấy vậy. Đi ngang qua phòng piano, cây đàn dường như có bóng người ngồi đó, cậu bạn tóc xanh đen mặc đồ thể thao ngồi đó. Dừng bước nhìn cậu, rồi lại đi tiếp. Thời gian nhiều chuyện không phải là thời gian tốt. Vì thế bước chân khê khự lại 5 giây rồi tiếp tục rời đi. Chuyện của người khác cô không nên chạm vào.

”Roet..”

Cánh cửa gỗ kéo ra, về tối hành lang khá tối, căn phòng vắng lặng. Meyami lại nhìn thấy người phụ nữ đó treo lơ lửng trên trần nhà. Cô ta nhìn cô cười tươi rồi, từ khoe miệng chảy ra cái gì đó vạch màu đen. Meyami chỉ cười lại cúi chào, những linh hồn khi chết thế nào sẽ có hình dáng thế đó, mọi người họ muốn cho thấy một chỉ là muốn chơi đùa họ sẽ đưa ra hình dáng ảo, hai những người có thể thấy được họ như Meyami là toàn bộ khả năng của họ và cả hình dáng thật của họ. Cô gái này chết bằng cách treo cổ, bắt ghế lên bàn học rồi tròng đầu qua dây thừng. Meyami biết được từng đoạn chi tiết như thế bởi vì những đặc điểm hiện tại của người kia cô có thể thấy rõ.

Mắt lồi ra, gương mặt xanh ngắt, lưỡi thè ra, còn đầu như bị gãy xương cứ cắm xuống đất. Tóc dài rũ rười hai bên vai.

” Này thế nhìn thấy tôi lại không sợ nhì?!”

” Tôi chẳng sợ cô cái gì, cũng chẳng làm phiền cô. Cô có quyền dọa tôi hay ăn thịt tôi à?!”

Thần nhiên đóng cửa, bước đến học bàn mình lấy hộp com, khi cô gái kia vẫn cứ treo lơ lửng trên không trung.

” Thật lạ, nếu mọi người nhìn thấy tôi sẽ hét thối thanh một là bỏ chạy hai sẽ ngất xỉu”



”Ồ vậy chia buồn tôi không phải là con người như thế!”

Cô gái kia gật gật đầu rồi mỉm cười với cô. Đưa bàn tay gầy guộc của mình biến mất. Meyami nhìn cô cũng cúi đầu, những linh hồn tìm ra sở thích muốn trên người chỉ để làm giảm đi nỗi buồn của chính mình khi lạc lõng giữa không gian mênh mông này mà chẳng ai là bạn.

Đem tay mở cửa sổ, gió từ bên cửa thổi, đẩy loạn tóc hồng cô ra sau tạo nên những đường gọn quăn rũ. Bên tai nghe văng vẳng tiếng violin vang lên. Đưa mắt dò xét.

Ở tại sân trường nơi bờ phun nước, một cô gái tóc đỏ đang chơi cùng chàng trai tóc lục với ánh mắt say sưa. Có lẽ đó là màn kịch tình cô sẽ không muốn chạm vào trong câu truyện.

” Kẹt cột ...”

Thanh âm trầm nghe chói tai! Dây đàn lại bị giữ chặt. Hino thần thờ nhìn cây đàn, Hinara thờ dài lắc đầu. Bên ngoài lại là những tiếng cười chế giễu của người ba cô nàng “kị sĩ” của Yunoki. Được rồi, Meyami hiểu đó là tình huống gì. Đại loại chị Hino đang suy nghĩ về chuyện khác không tập trung được thôi. Nhưng nếu cứ thế thì.....

Đến bên cặp, mở hộp của chị Lily vừa tặng. Cây sáo này đến lúc cần dùng rồi!

” Nha cô biết thổi sáo đấy! Thiên tài nha!”

Cô gái kia lại hiện ra sau lưng cô, thổi hơi lạnh vào tai cô. Nhưng điều thất vọng là Meyami chẳng si nhơ gì mà đứng nhìn nó, ánh mắt đắm chìm suy nghĩ. Bất chợt quay lại đối mặt với cô gái kia (hồn ma), cười tươi. Khiến cho cô hồn ma kia phải rời mình về phía sau một khoảng không gian, đây ma dọa người không sợ mà người dọa ma chết lần hai à!

” Tôi sẽ chơi sáo, sẽ không làm phiền đến không gian này của cô chứ?!”

”Được thôi chả sao cả”

” Cảm ơn!”

Cô ma hất tay biến mất, cô gái loài người này quá kì lạ. Cô dọa không được! Meyami chẳng quan tâm cười tươi với ý nghĩ của mình rồi cúi đầu. Đứng nhìn cây sáo rồi lùi ra xa cánh cửa sổ một chút, cho bóng mình khuất khỏi tầm nhìn từ dưới lên trên. Đặt cây sáo trên môi đẩy một nốt nhạc nhẹ. Là khúc Gavotta hôm qua cô đã nghe.

Dưới sân tiếng ồn ào xáo trộn, những học viên nhìn Hino và Hinara bằng ánh mắt nghi ngờ

” Nửa đi chứ! Tiếp tục đi chứ!”

” Thì ra học viên phổ thông chỉ có thế!”

Có lời cười nói, có người khinh bỉ, cũng có người ủng hộ. Lúc này một khúc nhạc du dương từ không gian phát ra cuốn theo hướng gió phả vào không gian. Tiếng nhạc làm lời ồn dừng lại, làm cảm giác của người nghệ sĩ dâng trào bên trong ai đó.

” Ai vậy?”

” Là sáo sao? Là Yunoki\_sama sao?”

” Không phải anh ấy ở bên kia mà!”

” Oa hay quá”

Hinara nhìn Hino gật đầu hai người hiểu ý, cùng hòa tấu theo. Tiếng sáo tắt dần nhẹ dần rồi tắt bật. Âm thanh của kèn trumpet và đàn violin vang lên trước mặt họ. Âm thanh vui nhộn hòa lẫn theo các bước nhảy, đem lòng người dội lên những cơn mưa mùa hạ, đẩy cho họ những làn gió xanh rờn. Hino và Hinara thật sự nhập tâm vào nốt nhạc của mình!

” Bóp ...bóp ...”

Tiếng đàn kết thúc, mọi người vỗ tay vang dội. Bà người kia lại không thể nói gì, chỉ đỏ lỏi cho tiếng sáo rồi rời đi!! Hai người sau khi đàn xong cúi đầu cảm ơn mọi người, rồi ngay lập tức cất các nhạc cụ chạy nhanh lên phòng vừa phát ra tiếng nhạc.

” Là phòng nào?!”

” Lớp của em 1B”

Fuyuumi cũng vội chạy theo, cô bé nhớ đã quên thứ gì đó lại quay lại không ngờ chứng kiến cảnh này. Qua màng kính, Fuyuumi đã thấy thấp thoáng làn tóc hồng phấp phất trong gió rất quen.

” Roạt ...”

Cửa phòng bị mở, không gian yên lặng. Cái âm thanh kia biến mất cũng như người chơi nhạc biến mất như không còn dấu vết. Mọi chuyện kết thúc ở đó thôi, cuộc truy tìm dừng lại trở về nhà.

Riêng Fuyuumi cô dám khẳng định màu hồng kia rất quen mắt, và âm nhạc kia cô đã nghe nơi nào rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 67: Thưởng Âm

Nếu về phần Meyami, sau khi nhìn thấy hai người kia đã lấy lại tinh thần ngay lập tức cô dừng lại. Đứng nơi đó thưởng thức âm nhạc của họ. Họ dẫn cô vào nơi rừng xanh, những bãi cỏ cao hơn cả đầu người, những tiếng chim riu rít bên tai, và họ còn dẫn cả những bước chân cô chạy dọc theo những đàn hươu đang di chuyển và cả những màu nắng nhạt rải lên nền cỏ xanh.

Nhưng sau khi kết thúc nhạc, Meyami chợt sững người. Bên cạnh lại cô gái kia hiện ra, cô gái đó đến gần cửa sổ nhìn xuống, đưa ánh mắt muốn xem kịch vui nhìn về hướng cô

” Người nên đi nhanh một chút! Nếu người còn muốn giữ bí mật về thân phận mình!”

Vừa nói cô gái chỉ về hướng cửa sổ, đưa mắt nhìn ra Meyami nhận ra hai bóng người, còn có một cái bóng xanh chạy về hướng này. Cúi đầu cảm ơn cô gái kia rồi vội sắp xếp cặp rồi chạy nhanh ra ngoài. Trước khi đi, cô còn nghe vọng bên tai tiếng nói của cô gái trong phòng kia

” Đây từ đã! Cần thận dưới cầu thang đấy!”

Cần thận dưới cầu thang! Cô không hiểu cho lắm. Nhưng vẫn cảm ơn người kia. Cô gái dù là hồn ma nhưng không phải ý xấu muốn hại cô.

Nhìn bóng người vụt mất, cô gái đó vừa lắc đầu vừa thở dài. Cô gái kia có rất nhiều bí mật, sợ gì không sợ lại sợ đến mình bị lộ bí mật. Cô gái này giấu đến khi nào đây, nhưng cuộc đời của cô gái này .... Ánh trắng mờ nhạt rồi, biến mất trong không trung, trước khi rời đi còn để lại một nụ cười thật tươi. Nụ cười mà khi còn sống cô đã từng có, và cũng là nụ cười cuối cùng ở kiếp này. Mỗi khẽ mấp máy : “ Chúc may mắn!”

Một lần gió từ trong phòng xoáy tròn rồi cuốn bay những bản giấy trên bàn, đưa ra cửa sổ biến mất.

Meyami vội chạy về hướng trường Saotome, bước chân gấp gáp. Đến cầu thang thoát hiểm chợt cô khựng lại, quay người nhìn xuống dưới. Ma chưa bao giờ nói dối người, dù bất cứ chuyện gì. Gặp ma cũng là một câu chuyện báo trước tương lai. Nếu cô gái kia nói cô nên cẩn thận thì cô nên ngoan ngoãn nghe lời cô ấy. Chuyện gì cũng có thể xảy ra, nhất là kẻ không biết mình sống khi nào. Nhìn đi nhìn lại chấp nhận dưới lầu không có người, mới lên đà phóng đi. Nhưng không ngờ chỉ đi được có hai ba tầng, dưới nền chờ lại một cánh cửa mở ra. Nam sinh tóc lục bước ra, vì đã chưa kịp thắng. Đúng hơn cô quên khi gặp tình huống quá bất ngờ, ngay lập tức đập mạnh cơ thể vào người nam sinh kia. Cô quay bị bật ra xoay vòng tròn về hướng cầu thang đi xuống. Không xong rồi sẽ bỏ đầu khi chạm mạnh vào các bậc mắt. Cô còn chưa muốn chết!

” ....”

” Đây cẩn thận! ...”

Bàn tay đang chìa về đối diện của cô bị nắm chặt. Thực chất cô muốn vớt vác cái gì đó để giữ cơ thể lại. Cô chưa muốn thất hứa với một người, và cô còn rất hối tiếc với thế giới này. Cái thế giới cho cô tình thương, cho cô niềm vui. Cô không muốn mất nó khỏi tay một lần nữa. Cô không còn đủ kiên nhẫn để tiếp tục để làm cuộc sống lần nữa. Và ai biết cô có còn kiếp sau nữa hay không?!

” Phù ... cậu không sao chứ!”

Nhìn cô đang sững người, Ryotaro Tsuchiura thở ra, đặt cô vững trên đất mới bỏ ra. Đem đặt cô đưa cho cô. Meyami nhìn anh chỉ biết cúi đầu, rồi xin lỗi và cảm ơn.

” Cảm ơn anh!”

” MÀ tại sao cậu lại chạy như thế? Có biết nguy hiểm không đấy!”

” Xin lỗi..!”

” Haiz... được rồi. Mình cũng không sao, cậu không vấn đề gì đấy chứ!”

” Ồ vâng!”

Meyami thần người một chút, vội lấy linh hồn lại xác rồi cúi đầu chào cậu. Chạy nhanh đi! Không có ý muốn tỏ ra đặc biệt nhưng bây giờ đầu cô trống rỗng, không còn ý nghĩ nào nữa. Chạy qua cánh rừng, đến gần đến lưng trường vút cặp ôm mặt ngồi bệch xuống đất mà khóc. Cô biết cảm giác quá vô lý khi lại đi khóc như thế này. Nhưng nếu ai đã trải qua những ba kiếp người như cô thì mới hiểu. Cảm giác dở chết dở sống cứ mờ mắt nhìn đời không phải là cảm giác vui về gì này. Kiếp này cô đã định vẫn như kiếp trước, cuộc đời trôi qua như là nước chảy, rồi cô vẫn thế một đầu thai hai tan biến. Hoặc là chỉ là một cô hồn vất vưởng.

Nhưng tới bây giờ Meyami biết cô muốn sống đến nhường nào. Cái lúc rơi xuống cầu thang đó. Những hình ảnh lướt nhanh qua trong đầu cô, từng khuôn mặt, từng cái tình huống thường ngày. Meyami muốn níu giữ nó. Cô đã cạn sức không muốn lại bắt đầu với cái thế giới khi chết đi sống lại một cách hoàn toàn mới. Cô lưu luyến với thế giới này. Lưu luyến những tình người này.

Meyami không muốn chết!

Cô không muốn bị cô đơn nữa!

Bàn tay nhỏ siết chặt lấy cơ thể đang rung lên cứ để tiếng khóc bật ra. Trời về đêm lạnh lắm, lạnh đến nỗi có thể hanh khô cả giọt nước mắt của chính cô. Ánh trăng lên cao, Meyami khóc đã rồi đứng dậy đưa tay vệt nước mắt. Qua rồi, cô phải tiếp tục bước tiếp thôi!

----- Phân cách -----

Ban đêm, điện thoại bị cô dùng gối đè lên dù có ai gọi cũng chẳng nghe được. Ngủ đến sáng hôm sau cũng là đúng thời gian để cô chuẩn bị cho việc học trong trường Saotome. Đến bên lớp, ngồi vào chỗ mình, rồi mở sách đọc qua bài cũ lẫn bài mới. Còn một cuốn sách dày cô cần ôn lại nốt nhạc cũ.

”Chà hôm nay trời đổ mưa rồi!”

”Ren! Cậu che mắt ánh sáng của tớ!”

Cậu bạn không nói không rằng, ngồi đối diện với cô, chống cằm trên bàn cô để nhìn cô cười tủm tỉm. Chỉ có cô vẫn ngồi yên, sắc mặt vẫn đanh như thế mà đọc sách. Miệng nhỏ khẽ mở, mấp máy là câu muốn đuổi người. Nhưng cậu bạn không nghe thấy, vẫn cười tủm tỉm đưa cho cô một cành hoa hồng, áp gần cô thôi luôn hơi nóng vào tai Meyami

”Tặng em, tối nay có thể ăn tối với anh!”

”Xin lỗi không rảnh!”

Meyami lật tiếp sách đọc, không quan tâm đến cậu ta. Cô không phải fan cậu ta, bây giờ cô mệt lắm rồi. Đầu óc trống rỗng, Meyami muốn biết cái đích này chính cô sẽ ra sao đây? Suy nghĩ mãi về tương lai cũng khiến cô kiệt sức, cũng đến lúc cô dừng chân mà nghỉ lại rồi. Cô cần nhìn lại những con đường cô đã đi qua, dù nó tràn ngập ánh sáng nhưng có cái gì đó cô cần thay đổi. Một thứ gì đó bên bờ ngoài là hoàn hảo nhưng chính người trong cuộc phát hiện nó còn thiếu sót rất nhiều. Vậy thì cái gì nữa đây?!

Hòa âm cùng ca khúc khác sao?!

Không phải, tâm trạng cô rất thoải mái khi hòa âm cùng âm nhạc của Masato. Vậy đó không phải là vấn đề.

Âm nhạc thiếu trái tim sao?

Cô không chắc lắm mình đã đặc hết tình cảm mình vào những ca khúc kia chưa. Nhưng mà cô hải lòng về những bài hát cô đã hát và ghi trên giấy. Vậy là gì? Cô không thể tìm ra, cái cảm xúc đang chìm vào sâu trong đáy vực đó. Cô không thể níu giữ được. Vậy chính cô nên làm sao đây? Mọi thứ toàn là bóng tối thôi!

”Meyami! Meyami! Mình xin lỗi không có ý chọc cậu đâu! Là lời mời thật đó!”

Ren nhìn cô, ánh mắt chợt sụp xuống không còn ánh sáng. Cô không để ý lời cậu hay là đang suy nghĩ chuyện khác. Ánh mắt kia quá ư ám rồi! Đem tay huê huê trước mặt cô vẫn không tác dụng. Bèn đập mạnh vào vai Meyami gọi cô tỉnh lại. Cái cảm giác cô tịch quanh người, chính cậu không muốn thấy trên người cô gái này!

-----Phân cách-----

Ngày qua nhanh.

Suy nghĩ ngốn ngàng cứ mãi quần quanh trong đầu óc cô. Xong cả tiết học hôm đó, Meyami không muốn quay về trường. Cô leo lên sân thượng, ngồi co ro một góc lối điện thoại ra bấm rồi bấm. Vô thức không suy nghĩ, điện thoại cứ tắt rồi lại mở. Cô lại ngồi tự ki ở đó, mắt không nhìn tay lại nhìn về hướng bầu trời xa xăm kia. Hôm nay cô không bị cô gái kì quái trong lớp quấy rầy. Cô ấy đã biến mất, lúc đầu Meyami đã nghĩ có lẽ sẽ gặp cô ấy sau tiết học, nhưng rồi cô gái kia cũng không tới. Cả ngày hôm nay Meyami đã suy nghĩ nhiều lắm, nhiều về kiếp người của hai kiếp trước. Kiếp trước cô đã cố gắng hết sức chưa? Có rồi, nhưng cả thế giới đều ruồng bỏ cô. Và hiện tại kiếp này, sẽ có một lần nữa thế giới này quay lưng lại với cô một lần nữa.

Cô muốn ngăn chuyện đó lại!

Nhưng mà .... Cô có đủ sức không? Khi cả đời này cô chỉ muốn yên yên ổn ổn sống một cuộc sống bình thường.

Tiiiiiiiiing ... .....Tiiiiiiiiiiiiing.... ..

”Mèo hoang em sao thế? Máy bữa nay lại không gọi cho tôi?”

”Anh Akito!”

”Này em sao vậy Mimi! Mimi sao vậy!”

Bên đầu dây bên kia chợt lo lắng khi giọng nói của cô có điểm khác lạ. Meyami giật mình nhận ra điều này, nhanh thay đổi giọng cười nói với anh rằng không sao. Việc một lý do nào đó giải thích rồi tìm chủ đề khác để nói. Akito có vẻ rất lo lắng cho cô khi không liên lạc được. Với hai người Yuki và Kyo, anh nói cả hai vẫn không có mối quan hệ thuận hòa.

”Mà Mimi này, em có biết Tohru với Shigure sắp kết hôn không?”

”Dạ? Kết hôn? Cô ấy chưa nói cho em biết!”

Meyami thần người, cô bạn Tohru không phải đã sinh con rồi sao? Còn kết hôn nữa hả? Nghe Akito nói hai người Tohru và Hatori không sinh ra mâu thuẫn gì. Ủa vậy là ....

”Tohru có hai chồng đấy Mimi”

Akito cười nói, anh biết cô đang thắc mắc về điều gì. Nhưng mà Meyami khó hiểu, tại sao đám trước là trốn qua Mĩ tổ chức thì thôi đi, bây giờ cũng không nói không rằng kết hôn không nói với cô là sao? Bên đầu dây kia cười sặc khi nghe cô ngẩn ngơ hỏi chuyện.

Ngồi trên tấm nệm, trước mắt là hoàn núi giả. Mùa xuân năm nay hoa đào nở rất đẹp. Đáng tiếc anh không được cùng người đó ngắm hoa. Nhưng lần trước vì bệnh, người nhà ngăn cậu không ra ngoài tránh trúng gió. Nhưng hiện tại sức khỏe anh đã dần tăng lên rất nhiều. Có thể bắt tay vào kế hoạch cướp tâm người nào kia. Và tiệc cưới này chính là cơ hội, anh không muốn để hai tên nhóc kia cướp đi tâm người trong lòng trước. Cô là của anh nhất định là của anh.

”Anh Akito! Anh còn ở đó không ạ!”

”Ừm! Sao vậy?!”

Bên đầu dây kia yên lặng khá lâu Meyami nghĩ anh đã bận việc nên đã hẹn với anh vào cuối tuần rồi cúp máy. Cô không muốn làm vướn bận công việc của anh, mà không biết người nào đầu bên kia đang tung tung cười tích mất bắt đầu bấy của mình.

Rời khỏi sân thượng, bất ngờ gặp Hino đang ngồi nhìn dây đàn của violin. Mím cười bước đến bên cạnh ngồi xuống, nghiêng đầu chống cằm nhìn chị. Ánh sáng từ bên màng trời về chiều nhuộm đỏ cả một không gian phía xa, đàn chim nhỏ về tổ. Những đám mây trắng trôi lê lững trên nền trời màu vàng nhạt đó yên bình. Thật thoải mái khi ngồi nơi này sau những ngày mệt mỏi! Vươn vai hít thở một bầu không khí trong lành, rồi cười nhìn Hino. Đã bốn tiếng đồng hồ chị ấy vẫn ngồi thừ ra đó để nghĩ cái gì?

”Hino-chan”

”Á .. Meyami em dọa chị!”

Ra về mặt giảm chân, buồn bực khi bị cô thổi một luồng khí lạnh vào sau mang tai và thành công gọi hồn chị trên chín tầng mây về xác. Mặc dù thế nhưng người gây họa vẫn chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhe răng cười hi hi một cách ngây thơ. Mà vào mắt Hino là vô số tội.

”Xem chị xử em ra sao?!”

”Á! Khoan, chị nên cảm ơn em chứ không phấu là xử em nha!”

”Cảm ơn?”

”Đứng rồi! Lúc này chị thả hồn mình bay đi bay đi và bay đi, ai biết đâu có anh nào đó đến bắt chị thì sao. Ai biết được, nên em gọi hồn chị về. Cảm ơn em đi!”

Đứng dậy chống nạnh, ra về rất đắc ý. Cười huề huề, quay lưng về phía chị. Làn gió nhẹ thổi khiến tóc cô tung bay gọn sóng. Từng đường nét rõ ràng hoàn mỹ. Lúc này Hino mới đứng bật dậy, nắm chặt vai cô bắt cô nhìn về mắt mình. Giọng nói cao hừng

”Đứng rồi! Meyami em cũng biết thổi sáo, em có thể là người ở trong phòng hôm qua. Và em cũng học cùng lớp Fuyuumi”

”Dạ!!! Ai ạ? Khoan khoan! Trong lớp có rất nhiều người, tại sao em thổi sáo cũng có tôi!”

Không phải chứ, cô nhớ có cho Hino thấy hình dáng hay học viên nào nhìn thấy cô trong cái phòng đó đâu mà Hino biết nhanh như thế chứ! Bìa đại một lý do ngớ ngẩn để đánh lừa thôi!

” À! Cũng phải, ở trong lớp cũng rất nhiều, lỡ có một học sinh ngang qua lớp cũng vậy!”

” Phù..”

Hino quay sang chỗ khác, Meyami ôm ngực thở hắt ra nhẹ nhõm

” Mà không phải!”

Nhưng Hino vội quay lại, làm cho Meyami khôi phục nghiêm dạng, hắc tuyến đầy mặt nhưng vẫn cố nặn ra nụ cười.

” Dạ?!”

Hino nhìn cô một lượt lại lắc đầu, lại ngồi xuống. Meyami bây giờ mới biết chơi với nữ chính nguy hiểm hơn cả nam chủ. Muốn tìm dừng khi nào thì nó dừng đập ngay à~ Ngồi bên cạnh Hino nghe cô kể lại về chiều hôm qua, Meyami tự nhiên nở mũi khi có nhiều người khen nha, trời cô không nghĩ cô giỏi đến thế đấy. Cười nhìn chị thêm vào nhiều lời tán thưởng, cứ xem cô đang bắt đầu tinh thần tự ki của mình là được. ^^

Đùa thôi, qua lời kể của Hino cô có thể cảm nhận được âm nhạc của mình, như thế nên cần khắc phục hơn nhiều rồi. Đứng vị trí sau Yukino nếu không cô sẽ chết sớm vì nữ fan của anh ta quá đông.

” Meyami em biết chơi sáo khi nào?!”

” Dạ em mới chơi sau khi kết thúc năm học phổ thông thôi ạ!”

” Ôi vậy em là thiên tài rồi!”

” Không đâu ạ, thật ra chỉ là chị em có chơi, tự chi. Rồi em yêu thích chơi nhiều lần trong ngày thế là được. Thật ra âm thanh của em tệ lắm!”

Hino đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn cô rằng đáng bộ: “ Không tin!”

Meyami chỉ có thể cười khỏ, đem sáo thổi vài nốt, chấp nhận cho sự thật cô đang nói. Hino bắt cô thổi thêm vài nốt nữa, cô chấp nhận, cố ý cho mình thật bất cần để nhảm nốt nhạc, rồi phá theo các âm. Nhưng không ngờ lại bị chị Hino khen không ngớt lời. Meyami mỉm cười, như thế cô giả bộ không đạt sao? Ngồi nói chuyện với chị một chút, Meyami tỏ ý muốn giúp chị học chơi đàn, vì nghe chị nói về những nốt nhạc chị chưa hiểu. Thực chất cô đã có ý giúp chị chơi violin khi nhìn thấy một tinh linh gần bên cạnh Hino. Có thể trong truyện Hino đã quá dựa dẫm vào cây đàn trái tim. Nhưng nếu cô thay đổi một chút về tình huống này, có thể Hino sẽ hoàn thành tốt bài thi của mình. Và nặc khác tác giả còn nhìn thấy cuộc thi này có ích đến mức nào khi một học viên trong trường tiến bộ lên từng ngày. Vì đây cũng có thể giải đi chế độ phân biệt trình độ của học sinh lớp thường với học sinh lớp chuyên trong trường. Mỗi lần một học sinh lớp chuyên đến lớp thường hay ngược lại học viên lớp thường đến lớp chuyên đều bị nhìn như sinh vật lạ. Chính cô và Fuyuumi đã trải nghiệm cảm giác đó khi thầy giáo nhờ đem tập bản án thầy để quên ở khối lớp thường về phòng hiệu trưởng.

Xem như cô lập một công lớn cho đất nước về mằm mằm phân biệt giai cấp của giới trẻ sau này đi. Để sau này miễn bị người ta đuổi bắt khi mới tiếp tay thêm cho nước nhà cặp công thụ như Yuki và Kyo kia!

Buổi chiều trôi qua nhanh, thoáng chốc đã đến tối. Hino vội cảm ơn cô rồi ra về. Meyami cũng cúi chào cô rồi tạm biệt. Có thể nói Hino là thiên tài âm nhạc, cô học rất nhanh về các nốt nhạc và cách đàn, chỉ trọn một giờ đồng hồ Hino đã có thể sử dụng thành thạo các bản nhạc dễ khi bắt đầu đàn vào cây violin bình thường. Nhìn bộ dáng lúc đầu sợ sệt của cô, rồi âm thanh rộn người vọng ra trong không trung khi lần đầu tiên Hino chạm vào các dây đàn. Meyami chỉ biết ôm bụng cười cho đến khi cô bé đỏ bừng cả mặt.

Nhìn cánh cửa đóng lại và tiếng bước chân đi xuống ngày càng nhỏ. Meyami thả dài, giang tay sang ngang tóm lấy cậu nhóc tinh linh âm nhạc\_Fata. Cậu bé có hơi bất ngờ nhưng rồi lại vùng vẫy mạnh, Meyami chẳng biết làm sao đành buông cậu nhóc ra, ngay lập tức bị cây gậy của cậu gõ vào đầu. Trong lúc ôm cục u xoa xoa, thì Fata lên tiếng hét

” Quá đáng, cô có cần thô lỗ vậy không chứ!”

” Chính nhóc mới thô lỗ, tại sao lại đánh vào đầu ta?!”

” Hừ, cô bóp ghen tôi vậy là không thô lỗ, cô có biết đôi cánh rất có giá trị với tinh linh không? Nhờ nó hư thì sao đây?”

” Ừa không phải tinh linh bay bằng bột tiên sao?”

” Há?? À à a a a... Sao cô biết được chuyện đó?”

Fata tròn tròn mắt mắt ghen lời nói, nhưng rồi quay sang cô hỏi. Meyami không nói, xoa xoa trán đau rồi ngồi xuống ghế đá.

” Chuyện đó không quan trọng, nhưng chị muốn bàn với nhóc về chuyện của chị Hino!”

Fata mở to mắt đến gần cúi đầu nhìn trán cô đỏ lên, rồi lấy tay xoa xoa cho cô: “ Xin lỗi, tại em quá tức giận rồi!”

” Nhóc tên gì?”

” Lili tinh linh âm nhạc, có thể gọi em là Fata”

Meyami cười, gọi cậu bằng từ Lili nó giống giống cái tên mà cô bé kia ở cô nhi viện Sakura, và giống cái tên của chị Lily nữa. mà Fata cũng rất vui về khi cô gọi cậu bé bằng cái tên đó, cậu giới thiệu về rất nhiều loại nhạc cụ. Giới thiệu về cả cây đàn thần kì. Nhưng nói đến đây, Meyami lại tăng hắng cất ngang.

” Lili này, chị nghĩ em không nên để chị Hino sử dụng phép thuật như thế! Tuy có thể không làm hại ai, nhưng nếu gây ý xấu rằng Hino quá dựa vào phép thuật thì sao?”

” Nhưng em đã thực hiện lời hứa sẽ giúp người đó ...”

” EM có thể giúp nhiều cách khác nhau chứ không phải khiến một thiên tài mai một trong phép thuật chính mình. Nếu như cây đàn một ngày nào đó bị hư, sửa chữa không được thì sao? Nếu là Hino, chị tin chị ấy có thể vượt qua nhưng nếu người khác có thể vượt qua. Rồi qua chuyện đó em nghĩ họ còn có đam mê chơi đàn nữa sao khi cứ nghĩ đến ám ảnh đó?!”

” Em .....

” Không nên làm thế nữa, bây giờ cứ tạm thời để cây đàn đó cho chị Hino, có lẽ chị ấy còn quá tin vào nó. Nhưng mặc khác chúng ta sẽ chờ cho chị ấy quen dần với loại đàn thường thì bắt đầu trao đổi! Được chứ!?”

” .... Dạ!!”

” Móc ngoéo hợp tác nha!”

” Vâng”

Ngón tay trở đưa lên, được hai bàn tay nhỏ xúm ôm lại. Thế là giao ước giữa cô và Lili hình thành, bắt đầu thay đổi bi kịch của chị Hino về sau này. Meyami chỉ mong thay đổi chút số phận của chị ấy. Vì bất ngờ nhận ra chị Hino là thành viên đã chấp nhận và hai người chị kia cô cũng đã gặp ở lớp phổ thông, trong “Clud fan Kyo“. Chị ấy là cô gái cá tính, năng động. Meyami lại không muốn nhìn một cô gái đáng yêu như thế bị các suy nghĩ tự ti mà rời bỏ.

Meyami không phải là thánh mẫu, cô chỉ muốn những con người cô quen sống tốt thôi. Trước khi cô rời đi!!!

Và hiện tại cô đang mong cột truyện sẽ không bị thay đổi về phần chính vì nữ chủ được giảm bớt một chút gì đó bị thương.

----- Phân cách -----

” Meyami đây rồi!!”

” Jto? Ủa cậu đang học ở lớp mà đúng không?”

Ngồi trong đình hóng mát, sáng hôm nay vì thầy Hyuga bận công việc quay phim mà nhà trường lại không có giáo viên được thay thế nên lớp nghỉ. Thành viên trong lớp ai chạy đi chơi nầy, chỉ có Meyami rảnh rỗi không biết làm gì ngồi giờ mấy quyển sách đam mê bên cái đình mà đọc. Nhưng đến đoạn kịch tính, lại bị cậu bạn tóc đỏ này phá rối! Nhưng chẳng sao, dù sao để cậu ta ngồi chờ một chút rồi nói cũng chẳng có gì.

” Meyami cậu đọc cái gì đấy!”

” Anh yêu em\_ my brothers!”

Jto hắc tuyến lảng dài khi nghe cô nói một cách tinh bơ như thế. Trong phòng cậu không có, mấy loại truyện này cậu không dám đọc và cũng không được phép đọc. Ở phổ thông chỉ nghe bạn bè kể qua rồi rợn gai óc tránh xa. Nghe nói có rất nhiều cảnh người lớn trong đó. Jto đã từng đọc qua một truyện\* do cậu bạn mời đưa cho. Sau đọc được hết truyện cậu đã tránh rất xa, nhưng hôm nay cậu không nghĩ Meyami lại đọc nó. Nhìn trang bìa màu đen, hình ảnh được viền theo tìm tuyến nổi bật trên nền tối, là hai nam tử đang quấn quít với nhau. Jto chợt đỏ mặt hơi lạnh, chạy đến giật ngay cái quyển sách dày cộm trên tay cô xuống gấp lại.

\* Truyện H nhẹ nha! Anh Jto nhà ta không có đủ dũng cảm như thế đâu

( Đọc giả: Có đấy chứ!

”Hả????!!!!”

Đọc giả: do nữ chính dạy!

” Này hết tác giả rồi tới các người nói xấu ta là sao????!!!!” \_ Nơi nào đó có một giọng mèo kêu khi gặp ma)

” Jto cậu làm gì thế? Mất trang của mình rồi!”

Ngẩn ngời nhìn hành động kì lạ của cậu bạn, cô biết Jto là người trong sáng (traí trĩnh), nhưng mà cậu ta trong sáng thì cứ việc trong sáng, cô cũng đâu có bắt cậu ta đọc đâu mà giật của cô. May là đoạn kịch tính vừa hết, còn cái đoạn luyện thuyền trên giường nữa, cô đang xem mà. Quá đáng đi!

” Jto trả cho mình đi mà!”

KHóc không ra nước mắt khi cứ chạy đến gần Jto, cậu bạn lại lùi ra sau. Rồi vội với tay lấy nó, nhưng Jto lại giơ nó lên cao. Được rồi cô thừa nhận chiều cao của cô khiêm tốn, chỉ mới đứng tới cằm của cậu, tay ngắn không với tới. Cứ nhảy lên lại hút, nhảy lên tiếp lại hút.

Cái này mới đúng là khóc không ra nước mắt này!

” Jto trả lại quyển sách cho mình đi mà!”

” Ừm ..... Không đừng mơ, cậu phải hứa không đọc nữa!”

Jto nhìn sáng bắt gặp ánh mắt đầy nước của cô, câu đồng ý chợt thoáng qua cửa miệng lại quay nơi khác. Da mặt mông lại đỏ lên, dù đáng yêu đến mức nào cũng không được mềm lòng. Phải nghiêm khắc không được mềm lòng.

Meyami dừng nhìn cậu không thể nói gì thêm, cúi đầu điểm nhẹ gót chân, rồi lại ngồi lại trên ghế! Không chơi nữa đâu, cậu ta cao hơn cô, cậu ta khỏe hơn cô. Có đây ngã cậu ta chính cô cũng ngã. Vậy thôi, bản tính ích kỉ của cô không có phép làm bất cứ hành động gì tổn thương tới ..... Minh!!!

” Yo~ Anh yêu em\_my brothers sao?”

” Ren!? Đây đừng đưa nó cho cô ấy!”

Jto vừa định đi lại cảm giác được vật trên tay mình biến mất. Nhìn sang, Ren cậu bạn đã cầm nó, đọc trang bìa rồi, lật thêm mấy trang nữa đọc vài dòng

” Anh đẩy cậu ấy lên giường .... e hèm bàn tay ghì chặt lên vai cậu ...”

” ....”

Ren cố đọc to vài dòng để trừu cô, mặc khác mặt Meyami vẫn tỉnh bơ nhìn anh với anh mắt cười đùa: “ Tiếp tục đi, mình giới thiệu cho cậu luôn!”

” Meyami, cậu dám đọc mấy thứ này sao?!”

Ren chuyển giọng nghiêm túc dùng sách gõ lên đầu cô. Meyami ôm đầu đau đớn, nhăn mặt. Cô nói cô không quan tâm khi cậu ta đọc đoạn trong truyện, là nói dối đấy. Nhưng cô biết nếu cô thể hiện bất cứ tình cảm nào trên khuôn mặt sẽ chỉ có kết quả là tiếp tục bị trêu thôi. Ôm trán liếc cậu, tự nhiên mấy ngày nay cô “đọc” ăn cốc luôn nha. Hết từ ghen ngôn từ bây giờ là ăn chội là sao? Số cô là số bị đánh à!

” Thì ra các cậu .... Meyami cuốn đó là ...”

” Ồ hình như là tiểu thuyết đam mỹ, cảnh H nặng nhất hiện nay”

Shou cùng Masato đến sau, liếc sang cô, rồi quay sang quyển sách bên cạnh do Ren vừa đặt xuống. Dù có mới tới nhưng họ cũng đã nghe thấp thoáng những cuộc nói chuyện của hai người này.

Còn Meyami bây giờ hả? Ồ có lỗi nào chui xuống cho rồi!

Cô chỉ đọc truyện thôi mà có cần nhìn cô bằng ánh mắt đù loại đó không? H thì đã sao, bộ các người chưa từng xem qua? Các người còn xem phim nam nữ H còn ta chỉ đọc truyện thôi mà có cần phải chơi mấy ánh mắt đó bắn về phía ta chứ. Đọc truyện có tội à?!

( Đọc truyện hông có tội mà là truyện H có tội/ Tội gì \*nghiến răng nghiền lợi\*/ Không xem đám nam chính H mà lại đọc truyện không phải họ/ \*trúc tiếp ngất\*)

” À mọi người nơi này, Mimi không gặp cậu lâu lắm rồi!”

Nanami từ đâu chạy vào, Meyami giật mình cuốn quyển sách dày cộm vứt sang một bên, trong lòng đau như cắt, nhưng cô lại không muốn đầu đọc tâm hồn trong sáng của cô bé này. Nhìn cô bé chạy lại ngồi bên cạnh, rồi đưa mắt nhìn quanh

” Các cậu không ngồi xuống đi, Meyami đâu có cấm các cậu ngồi nha~”

Meyami đỏ hắc tuyến, khi lại tiếp nhận thêm những ánh mắt kia. Rồi họ lần lượt ngồi xuống. Cô chỉ biết cười hi hi hỏi có chuyện gì, Nanami cười, gán cho cô tai phone rồi bật nhạc. Âm nhạc của kèn sao? Vui tươi và tự do ghê luôn, còn có cả tình cảm gì đúng không nhì? Nó “yên” quá mà. Nghe xong nhạc, quay sang nhìn cô bạn cười tủm tỉm ngẩn ngơ: “ LÀ sao?”

” Bài hát này là của Ren đấy!”

” Ồ rồi sao?!”

”Này cậu vô tình quá đấy Mimi!”

Nanami chu môi hờn giận. Meyami nghiêng đầu, cô có sao?

”Bài hát này nhờ một người Ren đã nghĩ ra đấy! Meyami muốn biết là ai không?”

”Đúng đấy Meyami nên biết đó là ai chứ nhỉ! Xin lỗi mình đến muộn!”

Shou thêm lời, Natsuki bước vào đình. Cô mở tròn mắt khó hiểu, này có cần tập hợp đông đủ như vậy không? Sinh nhật của ai à.

”Shinomiya Natsuki?”

”Rất vui cậu đã nhớ tên tớ, tinh linh ạ! Nhưng tinh linh đáng yêu có biết cậu nhớ tên tớ làm tớ vui đến thế nào không?!”

”.....”

”.....”

Meyami giật mình quay sang nhìn cô bạn bên cạnh, cô bạn chỉ cười hì hì rồi nhún vai. Đưa mắt nhìn một lượt mọi người có mặt nơi này, liền thở dài. Cô đã bị phán án xử tử à. Ngay cả mặt than Masato cũng ở đây.

”Được rồi chuyện gì kinh thiên động địa cứ nói, mình hứng cả!”

”Bọn mình muốn nghe hoàn thiện bài cậu đã hát vào đêm ngày khai giảng!”

”Đêm khai giảng?! Bài gì?”

”Bài này này Meyami!”

Jto mở điện thoại ấn vào nút play, bản nhạc thân quen đó phát lên. Cái bản nhạc mà đêm đó cô vừa ôm mèo vừa hát, không phải là đàn tỳ bà mà là nhạc của thiên nhiên. Hát lại? Cô có thể nhớ hết không? Chỉ sợ là không có!

”Thật sự thì .. Mình quên rồi!!!”

”Hả??!! Cậu đùa à Meyami?”

”Đừng giỡn Mimi!”

”.....”

Không nói cô chỉ gật đầu, cô quên thật rồi mà! Cả bọn nhìn nhau mỉm cười, rồi gật đầu nhìn Nanami. Cô bạn đứng phắt dậy đưa cho cô một tờ giấy.

”Hiệu trưởng đưa bạn một đề tài, ông nói nếu bạn đã quên bản nhạc kia vậy thì phải viết một bản nhạc khác cho ông ấy. Không cần chủ đề!”

”.....”

Có phải không đây? Làm khó người hơi quá rồi đấy! Nhớ cô không ra, vậy thì .....

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 68: Dạo Phố

Hai ngày tiếp tục trôi qua, hôm nay là cuối tuần. Meyami chỉ việc ở trong phòng mà chơi, buổi hẹn với Akito cũng là giữa trưa, lúc đó rồi tính cách vượt rào đi đã rồi hẳn hay. Nhưng hiện tại tại sao cô muốn ngủ mà trời không thương? Cô quên mất rằng Hino còn có buổi hẹn sửa âm cho chị ấy, và thế là ... Còn thể là nửa gi nửa, lếch xác lên sân thượng ngồi chơi với nắng đi.

Ngồi nhìn bầu trời cao cao, mây trắng trắng, gió hiu hiu. Tự nhiên muốn ngủ ghê. Meyami ném mình vào bóng râm của tường, mi nặng trĩu khép lại. Trong đầu bỗng lại hiện lên nốt nhạc, với tay lấy trong túi áo cuốn sổ nhỏ, ghi chép lại các nốt nhạc. Tự mình ngâm nga, rồi tự mình xóa tẩy. Chán lại nhắm mắt, khi nào có nhạc lại tiếp tục viết rồi sửa. Cứ thế, một tiếng trôi qua cô cứ như đưa tự kỉ mà ngồi trong góc đó. May tiếng điện thoại vang lên báo hiệu tin nhắn nếu không thì có lẽ ...

Meyami sẽ ngồi đó đến tối rồi mới mò mẫm đường về kí túc xá của trường Seusi.



Nhìn tin nhắn, Meyami khóc ròng. Đúng nữ chủ có khác, tin nhắn chỉ đủ hai ý. Một là gọi cô ra trước cổng trường Seisu để gặp chị. Hai là chuẩn bị tiền chị ấy cần cùng cô ra ngoài đến tìm các nhạc cụ. Nhưng mà cái tin nhắn .... Meyami đưa tay lướt lướt trên màn hình, chữ viết, toàn là chữ viết. Hino kéo dài cả câu lẫn chữ, nhiều vấn đề ngoài lề, Meyami không hiểu, rồi có những câu nói đùa sâu xa. Được rồi, tin nhắn của chị ấy, cô có thể xem là một câu truyện. Một tin nhắn hơn 80 từ. Xem như Hino quá rảnh đi, cảm xúc dâng trào, bây giờ là cô lãnh đoàn để đọc được ý của chị thì phải đọc cả tin nhắn mới có thể rút ra được hai ý đó.

Thờ ra, đứng dậy phui đờ, nhìn lại điện thoại. Cô lại vứt nó nữa rồi, cái điện thoại đang nằm chênh chệ trên mặt đất, bên cạnh chỗ cô ngồi. Có thể là vì cô đã dần bị xóa đi kí ức này rồi. Nó báo hiệu một chuyện không lành rồi! Trong phòng cũng vậy, cô nghĩ mình đã suy nghĩ những chuyện gì ngay sau bùng tình đã quên tất cả. Nhìn màn hình điện thoại, cô nên đi đến chỗ Hino.

Bước xuống bậc thang, lướt qua những lớp học trống vắng, đưa mắt liếc qua trong phòng, có thể cô nhìn thấy gì đó. Rồi vội rời đi, mấy bữa nay, trong phòng học của cô đã không còn gặp bóng ma của cô gái kia nữa. Meyami nghĩ cô gái đó đã được tái sinh ở một nơi nào đó, hoặc là đến một nơi khác dành cho những người như cô. Meyami không muốn đi quá sâu vào đời sống một oan hồn đã mất, và chính cô cũng không muốn bị dính líu đến nó.

Cô không thể giúp, vậy tha không biết còn hơn. Với lại cô gái kia dường như không tình nguyện nói sự thật cho cô biết cho lắm.

Rời khỏi trường, nhìn về phía cổng. Chị Hino đang đứng đó, khi nhìn thấy cô chị cười tươi đưa tay lên cao vẫy ra dấu để cô biết chị ở đây. Meyami mỉm cười chạy đến đứng bên chị. Ngay lập tức bị chị kéo luôn đi ra khỏi trường. Cái này cô có thể nói là trốn đi, lờ đi với chị Hino rồi, lát nữa cũng trốn gặp người yêu đi ^^

Đùa thôi! Nhóc Akito, lớn lên càng ra dáng một tộc trưởng, lại mang bản chất hòa nhã với mọi người và thành viên trong tộc. Cậu bạn hiện tại cũng không còn trốn trong phòng sợ ánh sáng nữa. Không biết bây giờ ra sao nữa, đã một năm rồi còn gì. Chỉ nói chuyện qua khung chat rồi thôi. Với nhiều lúc bị Fuutan giật máy để cãi nhau với Kyo và Yuki, nên thời gian nói chuyện với cậu cũng không có.

"Meyami em lại suy nghĩ cái gì!"

"Dạ? À không có ạ! Chị đến đây làm gì?"

"...."

Hino không nói, về mặt cười ngượng, có phải không khi Meyami nhận được vẻ mặt hình như rất, có vẻ, có thể, hoặc cũng có như là .... Lạc đường!!

"Chị Hino!"

"Á cái này không phải chị đâu! Tại em chỉ đi theo mà không nói chứ bộ!"

"Em bị chị kéo đi đó! Bây giờ làm sao đây!"

Hino nhìn quanh, rồi lại nhìn từ cô từ dưới lên trên. Lại nhìn quanh. Meyami hắc tuyến lẫn dài, tiêu rồi. Cô không biết đường, hay là con mù đường cũng đủ rồi, còn chị Hino! Chị Hino mù đường là hai người sẽ như kẻ lạc luôn đấy. Đưa mắt nhìn quanh, nơi này không có một bóng người, đường phố nhỏ, ít lại có không gian yên tĩnh như thế này tại thành phố Nhật. Bước thêm vài bước để dò xét, nơi này, có thể trông rất quen mà cũng rất lạ. Cô đã đi qua rồi đúng không?

"Meyami, bây giờ ..."

"Suyt...!!!"

Chị Hino chưa nói hết câu, Meyami đã đưa tay lên môi ra dấu im lặng. Hai người trầm vào không gian tĩnh mịch đó, bên tai lại nghe thấy tiếng đàn Piano văng vẳng bên tai. Hino nhìn cô, Meyami nhìn chị. Cả hai người không nói cũng biết chính mình muốn tìm ra chủ nhân của âm thanh đó. Bước chân nhẹ nhàng dò tìm lối đi. Đến một khung cửa gỗ nhỏ, qua màn kính hai người có thể nhìn thấy mấy cây đàn violin đang được bày bán nơi đó. Ngược đầu nhìn tám bản nhỏ, có dáng cây đàn piano. Meyami khẽ đọc thầm: "Tiệm nhạc Miami".

"Gi thế Meyami?"

"Dạ không có gì!"

Cô quay lại cười với chị, Hino không nói, chỉ quay vào cửa tiệm nhẹ đẩy ra. Tiếng chuông linh kinh trên cửa vang lên. Meyami quay sang nhìn lại ngoài đường, vẫn không có người nào. Nhìn Hino chờ cửa cho cô, Meyami vội đi vào, rồi đóng cửa lại. Tiếng đàn piano vang lên rất nhẹ, quanh quẩn bên tai. Bài này.... Con đường kia, có thể mờ nhạt nhưng có lẽ cô đã nghe và đi qua đó. Cô nhớ trong kí ức mờ nhạt của mình. Và cô còn đi chung với ai đó.

Đứng trước cửa lướt qua các tủ sách, bên tai lắng nghe tiếng đàn piano. Dừng lại khi nhìn thấy quá gần trong ánh sáng. Tiếng piano lại dịu cho cô một bước tiến mới về âm nhạc. Đó là những nốt đen của piano. Toàn là nốt đen. "Là Chopping!"

Hino không quan tâm đến Meyami có đi theo sau hay không nữa, cô đã tiến gần hơn đến ánh sáng, âm nhạc này cô muốn học từ người đã đàn ra nó, nó rất giúp ích cho việc học đàn của cô. Dừng lại bên kia tủ sách (tủ sách chia căn phòng thành hai phần), trên cây đàn piano là một người quen thuộc. Tóc lục, ánh mắt mơ màng ẩn những nếp tay trên khung phím đàn. Hino nhìn đến say mơ.

” Boong ... ....boong.....”

Tiếng đàn bắt đầu đứt quãng, Hino từ trong mộng tỉnh lại. Người trên đàn đứng dậy đi nhanh về phía cô, đó là ánh mắt phẫn nộ và lạnh lùng. Cô bất ngờ lùi nhanh về phía sau để tránh khoảng cách giữa hai người. Và trong trí óc cô có chuyện là muốn trốn ngay, nhưng đáng tiếc căn phòng quá nhỏ bước chân của Tsuchiura lại quá nhanh. Hino chẳng mấy chốc bị ép sát tường, khuôn mặt bắt đầu lạnh ngắt, đôi mắt hoang mang nhìn người kia. Trong khi Tsuchiura mang giọng trầm trầm cảnh cáo

” Làm ơn đừng nói với ai về chuyện này!”

” Ờ ... ờ ... Tsuchiura chuyện này là đương nhiên nhưng ... nhưng là ....”

Hino vừa nói vừa quay về phía Meyami, lúc này Meyami đang đứng sừng người nhìn hoàn cảnh vừa xảy ra. Cái này tình huống trong cốt truyện, nhưng mà ... tại sao lại thay đổi bối cảnh và hình như ...

Meyami đã phá cốt truyện rồi!

” Là em sao?!”

” ... ”

Tsuchiura mang về mặt hầm hầm quay lại nhìn cô. Lập tức đối luôn biểu tình, nhưng Meyami lại nghiêng đầu nhớ nhớ. Hình như cô chưa gặp anh ta một lần nào thì phải, hình ảnh của anh ta không có trong kí ức của cô. Nhưng trước khi suy nghĩ lời nói của anh ta có nghĩa gì, cô nên rời khỏi đây tránh rồi cốt truyện thêm nữa. Khẽ cúi đầu mỉm cười, bước đến gần hai người kia, và cúi đầu chào ông lão\_ chủ cửa tiệm.

” Xin lỗi đã nghe lén âm nhạc của anh. Và anh yên tâm, em sẽ không nói với bất cứ ai về truyện này cả.”

” À cái này .. ý anh không phải là nó .... cái kia ...”

” Dạ em xin phép, chị Hino em có chuyện phải đi rồi. Đây của chị, bây giờ chị có người chỉ bảo về cung nhạc rồi nha~ Em đi trước đây. Cháu xin phép ông ạ!”

” Ừm, hẹn gặp lại khi cháu là khách của quán!”

” Vâng ạ!”

Meyami cười tươi, cúi đầu rồi vội chạy ra ngoài. Trước khi đi không quên đem mấy cái đồ của chị Hino mua khi kéo cái xác không hồn của cô đi dạo phố. Và chạy ra khỏi tiệm, bỏ mặc cho người nào kia la toán lên rằng: “ Kê bỏ bạn chạy lấy thân!”

Meyami chỉ cười, bỏ bạn chạy lấy thân cũng được, Sau này chị có chia chồng cho em đâu mà không bỏ, mà trong cuộc thi chắc gì Hino chị lại về phía em khi em thách đấu với mấy người chồng của chị. Có khi chị không “đim” em hay “bỏ thêm đá xuống giếng” là may mắn rồi. Đưa điện thoại nhìn đồng hồ, đến giờ phải gặp Akito rồi. Lòng thật nôn nao khi muốn biết cậu ta đã trưởng thành đến thế nào.

Nhưng bây giờ mới là vấn đề đây, ngoẹo qua ngõ nhìn đường cái. Cô nhớ không nhầm thì bản thân mình đúng chắc là một kẻ mù đường. Bây giờ cô làm sao đây? Đi qua đi lại trên đường cái cũng không được, đến công an? Đùa cô đúng không? Bây giờ cô không biết đường thì làm sao mà tìm được tới đồn công an đây? Điện thoại nhờ Akito tới đón đi! Nhưng mà cậu bạn hay bị bệnh như thế thì làm sao? Nhờ chị Lily hay Nanami, Toru hay là Ema? Thôi xin đi bây giờ các nàng đó đang vui vẻ bên hậu cung thì cũng nên, mà Meyami không muốn làm kẻ phá đám cũng nên.

NGhĩ qua nghĩ lại một hồi, cô quyết định dùng thiết bị định vị. Cố gắng tìm những dấu hiệu có thể nhận biết con đường này ở đâu, rồi đi theo. Mà cô có đi đúng đường hay không thì phải dựa vào mức độ mù đường của cô. Và kết quả, đi một vòng, lại hai vòng, ba vòng. Meyami trở lại vị trí cũ, ngồi bên ghế đá mà thờ dài.

” Mò, cái thành phố này có quá rộng lớn không đây??”

Cô khóc ròng, khi không biết cầu cứu ai, người qua đường khá là thừa thớt. Với lại buổi trưa rồi ai lại ở trên đường rong chơi hay mù đường như cô đây. Có những lúc cô đi hỏi người, nhưng có lẽ vì vội mà họ lướt qua cô nhanh hơn gió. Meyami thật sự bị lạc rồi! Lâu lâu cảm giác thấy mình bị lạc cũng không phải là tệ đâu.

Mà là quá tệ luôn ý!!

Có ai như cô không? Lớn tới từng tuổi này, qua ba kiếp người vậy vẫn là kẻ mù đường trầm trọng. Nên khóc hay nên cười khi nhớ kiếp trước, khi là một sát thủ, đi làm nhiệm vụ cũng cần nhờ một đồng nghiệp chạy đến dẫn đường cho hoàn thành đây??

Ngồi một góc của ghế đá nhìn trời, đành nhắc điện thoại lên hủy cuộc hẹn với Akito, rồi cố gắng tìm người nào đó hay một quán cà phê mà hỏi đường vậy. Tiện lúc mà nghĩ ngợi một chút luôn. Sau đó rồi nhanh trở lại trường, tự trốn ra khỏi trường bằng lối của trường Seisu thì chính cô sẽ gặp rắc rối khi bị chủ tịch Shinning biết chuyện này.

” Mèo hoang lại lạc đường!”

Cất đi điện thoại, ngồi thần thờ. Không ngờ lại có giọng nói quen thuộc của ái đồ vang lên trên đầu.

” Akito!! Cậu tới đây!”

” Nếu anh không đến để xem Mimi còn ở nơi này đến bao giờ!”

Akito mỉm cười, xoa đầu cô kéo cô đứng dậy. Anh biết cô bé này là kẻ mù đường, lúc nhỏ cũng vậy mà lớn lên tới bây giờ cũng vậy. Con đường quen thuộc nơi điểm hẹn khi hai người còn nhỏ chỉ là ngắn khi từ nhà cô bé đến nơi. Nhưng không biết chính cô đã lạc bao nhiêu lần bắt anh đi tìm. Thật là nếu bây giờ nếu không có số điện thoại của cô, cũng chẳng có thiết bị định vị thì trong cái thế giới này anh biết tìm cô nơi nào đây! Akito nhìn cô gái đi song song anh, mặt tái nhợt. Có lẽ là vì quá mệt rồi. Dem áo khoác khoác lên người cô, rồi kéo cơ thể nhỏ của cô ôm lại

” Á ...”

” Im đó, ánh nắng không tốt vào buổi trưa đâu!”

Ngước mắt nhìn anh, Akito sau hai năm rất khác. Cơ thể lớn lên không ít, không còn gầy như khi nào trong bộ kimono mà là nam tử cứng rắn với áo sơ mi trắng với quần tây. Ấn mặt lại khá soàn soạt khi áo chẳng bỏ vào quần, trên ngực còn cổ tinh cời bỏ đi hai nút áo. Áo khoác dài chỉ có thể ngụy trang bên ngoài khi anh che đi bộ ngực săn chắc của mình. Bây giờ dem áo khoác cho cô, Meyami không biết mình đã hứng không biết bao nhiêu ánh mắt oan hận của những cô gái đâu (theo như cô nghĩ).

Lâu ngày không gặp Akito tăng lên sức quyến rũ rất nhiều nha!

Đúng chuẩn soái ca rồi!

” Cười cái gì đây!”

Akito quay đầu bẹo vào má cô, lắc đầu nheo mắt nhìn. Meyami không nói chỉ lắc đầu, tránh xa ra một chút về bàn tay của anh, lùi lại vài bước để đi sau anh. Không ngờ Akito lại nắm chặt lấy tay cô mà kéo đi, bắt buộc phải đi song song với chính mình. Cô không thể cãi, bàn tay nắm chặt không thoát được đành ngập ngừng nhìn ánh mắt giết người của người ta mà chạy lon ton theo tên nào đó.

Thật ra Meyami nên nói, có những lúc Akito có thể như một quả bom bên cạnh phát nổ khi nào không biết. Và cô không muốn hứng đủ cái tính “ nắng không chịu, mưa không ưa” của anh ta lại tái phát. Nên nghe lời đi sẽ không rời đâu .

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 69

Akito dẫn cô đi qua các con đường, rẽ vào nơi này lại nơi khác. Meyami nhìn mà hoa mắt, tự trách mình không chịu tìm hiểu địa lý thêm. Hôm nay là có Akito, sau này lỡ bị lạc nữa.... Meyami nghĩ đến là rùn mình, nếu bị lạc nữa chắc chẳng cô sẽ ngồi chết khô chỗ nào đó cho xem. Ngước mắt nhìn Akito, rồi lại chuyển hướng về phía bàn tay mình. Anh kéo cô đi, đúng là đang kéo cô đi, áo khoác thì trùm lên đầu cô, tay thì giữ chặt. Bước chân lại thả rất chậm đợi cô chạy theo. Akito trong truyện là con người rất quái gở, còn rất nhiều lần làm khó Tohru nhưng sao con người cô quen lại hoàn toàn khác. Cô sẽ không nghĩ rằng anh vì lời nói lúc nhỏ mà thay đổi cho đến bây giờ. Chỉ một lời nói thôi sao? Một lời nói của bé con mà thay đổi cả con người, chuyện này không phải cô là thần rồi. CHi cần một lời nói,một câu nói vô tình khiến tích cách của người ta thay đổi.

” Gì thế?”

Nhận thấy ánh mắt kì lạ của cô nhìn anh, Akito quay lại nheo mắt nhìn, bước chân cũng dừng lại ôm cô vào trong lòng. Đưa má cọ trán cô.

” Em không nóng, vậy mệt sao?!”

” À không có. Nhưng mà .... Akito, anh có thể ... bỏ em ra được không?”

Nhận ra hành động kì lạ của anh, cô giật mình. Kéo xa khoảng cách, nhưng không kịp khi anh kéo tay cô giật lại. Meyami chỉ biết thay đổi bằng cách thương lượng, đối với ai nhưng Akito thì cô tin có thể thương lượng.

Nhưng trái ngược với suy nghĩ, Akito lại siết cô chặt hơn trong vòng tay. Hơi thể ấm nóng phả ra vành tai. Lúc này cô biết cái gì đó, ướt ướt mới trượt qua vành tai cô. Không phải chứ, thoát được ông Ukyo bây giờ lại tới ông này sao?

” Không muốn thì làm sao?!”

” Đây ... đùa không vui đâu Akito!”

” .....Ha ha ha ... được rồi.. chỉ đùa một chút em lại nổi đóa lên. Anh sợ rồi!”

Akito dừng một chút, đưa ánh mắt nhìn cô. Rồi thả ra, vờ vui vẻ xoa đầu cô. Meyami lắc đầu, cô không phải cún con, hay pet sao người ta thích xoa đầu cô thế nhỉ. Tránh đi cái bàn tay đang đặt trên đầu mình kia, nhưng ai ngờ người kia lại ác ý nhấn mạnh vào đầu hơn. Meyami khóc ròng, cô bị khi dễ, bị người ta khi dễ này!!

Anh vui vẻ nhìn cô phồng má, khó chịu. Cô gái này càng lớn lại càng biết cách quyến rũ người. Nhìn ánh mắt xanh thẳm, lệ sắp chảy. Akito đành bỏ tay ra, chuyển đến cúi người bẹo má cô mỉm cười.

” Được rồi mèo hoang, qua hết nơi này sẽ có xe chúng ta cùng đi ăn nhé!”

Meyami lui ra chút rồi mới dám ngẩng mặt lên nhìn anh, cô có thể chạy không? Ánh mắt vừa rồi của anh ta .... Cô có quyền chạy về trường không? Khi cô là kẻ mù đường?

” Được rồi vào xe ngồi đi, anh đi mua nước cho!”

AKito kéo cô đi, ra khỏi con hẻm đẩy cô vào chiếc xe ô tô màu đen dựng bên lề đường, rồi đóng cửa lại. Meyami không hiểu, chỉ nhìn anh. Được rồi, xem như lúc này mắt cô nhìn lầm đi. Akito vẫn cười vẫn dịu dàng thế mà, nhưng mà nỗi ám ảnh cái tình huống kia khiến Meyami lo sợ. Đúng là cô lo sợ, mọi câu chuyện cô đều đi qua, và trong đó đều thay đổi hoàn toàn cốt truyện dù ít hay nhiều. Có thể Meyami là kẻ phá rối, cô chỉ muốn làm người ngoài để đi theo con đường mình thôi mà. Cô là kẻ rất ích kỉ mà. Nhưng tại sao, mọi chuyện lại muốn xoáy cô ngày một sâu thêm..

” Meyami!!”

Bên ngoài cửa kính, có tiếng gõ cửa, là Akito. Anh đã đem nước về nhưng nhìn thấy cô đang ngồi thẩn người ra đó thì lại dấy lên cảm giác lo sợ. Anh đã làm cô hoảng sợ đến thế sao?

Nhìn qua cửa kính, với tay mở cửa cho anh. Meyami nhích qua một bên để anh có thể vào, nhận lấy chai nước anh đưa. Ánh mắt nhìn qua cửa sổ không nhìn thấy Akito đã với tay ra đóng cửa lại.

” Mimi!”

” Dạ!”

Akito đưa cho cô bịch bánh, cô nhận lấy lại nhìn đồng hồ.

” Em phải về trường sao?!”

” Dạ ...Em xin lỗi làm mất thời gian của anh, vì em mà ...ừm ...ừm ..”

Meyami thật sự chưa nói hết câu thì .... Được rồi, cô biết cô đẹp nhưng mà đừng hôn cô bất ngờ như thế được không?

^^!!! Đùa thôi, AKito đột nhiên đến gần rồi hôn cô. Tránh hay la lên? Không được chỉ càng thêm xấu hổ thôi.

” Mimi nhắm mắt!”

Cô giật mình nhắm chặt lại, không ngờ

” Á”

Akito cắn mạnh vào môi cô, giật mình khẽ a thì lưỡi nhỏ bị quấn chặt lại bị kéo ra đưa qua cho anh. Cơ thể nóng lên, khó chịu muốn đẩy anh ra, lại bị tay Akito đè lại chế ngự trên cửa kính.

” Aki...buông ...ừm ...”

ANH như điên loạn, liếc mắt nhìn cô rồi, lại đưa tay kéo sát vào người. Tiếp tục công việc của mình, cho đến khi cảm giác người trong lòng nặng lên. Buông tha cô, đưa mắt nhìn xuống. Meyami đã ngất đi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên trông thấy. Akito nhẹ đem tay vén loạn tóc trên má cô, đỡ cô ngồi dậy, thắt dây an toàn cho cô, chỉnh lại thể nằm trên xe. Rồi rời khỏi ghế, rồi đến ghế lái rồi đi.

Meyami không biết tiếp theo, cô chắc chắn không muốn gặp nhất!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 70

Nhậm nhem tối, Meyami mới mở mắt nhìn quanh. Giác mơ đó lại thay đổi, nhưng cô thà bị ám ảnh bởi ác mộng còn hơn là giấc mơ mờ ảo không thấy bóng người. Xung quanh cô đều là người, rất nhiều người, họ nói họ cười, họ bàn tán, nhưng chính cô lại không nghe gì, nhất là khi đến gần cô. Xung quanh họ đều bao bởi một làn khí mờ mờ ảo ảo. Chính cô không thể nhìn thấy được.

Đem tay gãi đầu, cô chưa thức mộng sao? Tại sao xung quanh cô đều tóu thế này? Không phải, tai có thể lắng nghe tiếng nước chảy, cơ thể còn cảm giác. Khoan nước chảy? Cô bị mộng du sao? Tại sao cô lại ở nơi này, nhất là khi AKito .... Sau đó dường như cô chìm vào giấc ngủ. Trong nước có vấn đề! Cô đã không kiểm tra nó, vì là tin anh tuyệt đối. Nhưng tại sao? Anh ta ghét cô cái gì?

Đưa tay mò mẩn xung quang, cô đang ngồi trên một thứ rất êm, nhiều lông và có tiếng kêu của bông gòn khi chạm vào nó. Tuy là con gái, thích mấy thứ dễ thương, nhưng Meyami lại là ngoại lệ. Có thể cô bị huấn luyện quá chắc chề rồi, đến nỗi dễ thương hay đáng yêu không còn tồn tại trong kí ức cô nữa. Tiếp tục tìm trong đêm, bàn tay cô chạm phải gấu ôm không ít hơn mười lần. Đầu chảy đầy hắc tuyến, có phải hay không người ta bắt cô làm thú bông?

”Đanh ...”

Vật sắc lạnh tanh, có hình thon dài. Còn có khoảng cách bằng nhau, có cao hơn cả đầu của cô. Cứng rắn, cô thật sự muốn biết nó cao đến bao nhiêu, nhưng chiều cao lại có hạn như thế không thể với tới được. Tiếp tục mần theo các cọc dựng đứng đó, dường như nó kết lại thành một hình tròn. Nó làm cô liên tưởng đến chiếc lồng. Chiếc lồng lớn bằng sắc mà nhốt các tù nhân hay vật nuôi. Thật sự cô đang ở nơi đâu đây?

Thôi không tìm nữa, quay lại chỗ ngồi tìm điện thoại của mình. Ánh mắt mơ hồ, mông lung. Mi mắt nặng trĩu, thuốc mơ vẫn chưa hết tác dụng. Vội lắc đầu, trong ý tưởng mau chóng vụt qua cảm giác buồn ngủ mà tiếp tục tìm kiếm. Cô cần tìm điện thoại để nhìn thấy nơi này là ở đâu và tìm cách thoát khỏi nó. Cuộc thi chỉ bắt đầu vào ngày mai cô còn chưa nhận tin một tiếng với Fuutan để cậu ấy đệm nhạc giúp cô. Nếu cô không thể vượt qua cuộc thi này e rằng kết quả học tập cuối năm chính cô cũng không phải mong chờ gì nữa. Con đường sau này nhà báo sẽ bắt đầu xoi mói vào đó mà phá hủy toàn bộ việc làm của cô.

”Nên nhớ rằng cuộc thi này còn chiếm phân nửa số điểm của em trong cuối năm”

Đây là lời nói của ngài chủ tịch Shinning, khi cô đến phòng ông xin phép rút khỏi cuộc thi. Và nó không phải là lời nói suôn của ngài chủ tịch có vẻ bề ngoài thích đùa. Lúc thời khắc Meyami nhận ra rằng, cô sợ ông, chủ tịch nắm đúng then chốt của cô, ông muốn giúp cô đi lên, ông muốn chính cô phải tự cố gắng.

”Roẹt.... ....”

Tiếng cánh cửa mở ra, ánh sáng cuối của bầu trời lọt vào. Vội đưa tay che đi mắt mình tránh đi bức xạ, cho đến khi một dáng người cao gầy đứng về phía cô che mất ánh sáng. Anh đứng đó che đi ánh sáng về phía cô, rồi với tay bật điện phòng lên. Căn phòng chìm trong bóng đêm, bỗng chốc nhấp nháy ánh đèn rồi sáng lên toàn bộ. Bây giờ Meyami mới biết cô đang ở đâu, đưa mắt nhìn một lượt qua căn phòng, toàn là những vỏ sò, hay những viên bi hòn đá, rồi đến cái lắc nhỏ của những đứa trẻ. Rồi đến hòn đá to bị nước mài đặt trên kệ làm thành gương soi. Một lượt xem qua căn phòng, một lượt nhìn người kia đóng cửa phòng rồi bước đến ngồi đối diện cô. Chỉ cách nhau một màng sắc, đúng hơn là một chiếc lồng, cao hơn cô rất nhiều và để trống trên đầu cách hai ba mét gì đó, những cây trụ gỗ được gắn sâu xuống sàn nhà tạo thành một vòng cung giam giữ người như cô. Và cô đang ngồi giữa đống gấu bông đủ loại màu sắc.

Đầu đầy hắc tuyến nhìn người mặc áo kimono đỏ, rộng thùng thình mỉm cười hiền hòa ngồi trước mặt cô. Có thể nói nếu trong hoàn cảnh này các cô gái đều muốn, nhưng cô lại khác. Cô cảm ghét cảm giác bị giam giữ, cảm giác bị mất sự tự do và cả bước đi của mình.

Nhưng AKito không hiểu điều đó, anh nhìn cô với sắc mặt đang ngày càng trầm xuống và cúi thấp. Vội vàng lên tiếng

”Mimi em không thích sao? Hay là để anh mua thêm nhiều một chút gấu cho em”

”....”

”Anh biết anh không nên giữ em ở đây, nhưng mà ....”

”Tại sao lại nhốt tôi? Anh ghét tôi thì có thể nói. Tôi sẽ biến mất trước mặt anh, còn căm thù tôi thì tôi sẽ biệt tích không cho anh bao giờ thấy mặt. Nhưng anh nhốt tôi ở đây làm cái gì?!”

Meyami cắt ngang lời anh. Thay vào đó, khi nói hết câu thì Akito lại im lặng, anh ngăn người nhìn thẳng vào ánh mắt cô. Ánh mắt tuyệt vọng nhìn cô như cún con bị bỏ. Bất gặp ánh mắt đó, cô sững người. Cô nói đúng rồi sao? Vậy anh ta thích ai trong hai người Kyo và Yuki? Có lẽ là Yuki! Vì anh ta luôn lo lắng cho cậu ta nhất. Thế là cô bị chạm vào một vụ ghen nhẹ rồi đúng không? Thờ ra, mỉm cười

”Được rồi, tôi biết rồi! Tình cảm của anh “

”... ..Mi.....mi ....”

Akito mở to mắt, mặt hơi ửng đỏ, ánh mắt ánh lên ánh lửa. Cô biết rồi biết rồi vẫn muốn trốn tránh anh!

” Là Yuki hay Kyo?”

” Hừm? Hai tên đó liên quan gì?”

” Không phải anh yêu một trong hai người sao?”

” Meyami Rin .....!!!!!! Ở đó ngủ tiếp đi!”

Meyami ngơ ngác nhìn AKito rồi đi. Khoan đã cô muốn bàn về chuyện thả cô ra, anh ta thích ai thì phải nói để cô tránh chứ cứ thế thì làm sao mà không biết cứ sáp lại gần,cô lại ở trong này. Meyami gãi đầu, mặt nhăn mày nhí, nhìn xung quanh cô cần về trường. Về trường nếu không giám thị kí túc xá sẽ phát hiện ra , thì Meyami sẽ gặp rất rất nhiều rắc rối. Còn bà chị Lily .. Cô không dám nghĩ đâu TT.TT

Nhìn lên lồng sắt, gỡ khóa! Không được, cái khóa đây thời xa xưa. Bây giờ Meyami mới biết con người khi ghen chuyện gì cũng dám làm, ngay cả cái khóa ..... Thôi cô biết rồi, cô phải trèo lên trên. Nhìn quanh, người ta cung cấp gô để ôm, bây giờ cô mới cảm ơn Akito nhốt cô trong này mà cũng do có gấu mà có chuyện dễ làm rồi. Meyami nhanh chân tìm vài cái gấu chồng lên nhau, cho đến được phía trên cùng của chiếc lồng. Cố sức mà trèo lên khi tay nắm chặt được lấy thành sắt, rồi ôm nó mà trông cây chuối nhảy qua.

”Bịch”

” Ui da ...”

Ôm mộng nhảy đồng lên, này lâu rồi không luyện tập bây giờ thì..... cô hình như có cái sổ muốn trở về đất mẹ đây. Nhưng mà giờ chạy thôi AKito quay lại thì cô chết đây! Nhưng mà

” Roẹt ... Mimi”

Cô tiêu rồi!

Đầu đầy hắc tuyến , nhìn người mặc kimono đến gần, chết chắc rồi. Nhắm mắt khi nhìn thấy bàn tay Akito giơ lên. Chuẩn bị cho một cái tát hoàn chỉnh.

” Mimi em không sao chứ?”

” .....”

Ủa ủa? Tù nhân mà cũng có đặc cách chăm sóc hả?

” Ngăn người cái gì, thật là đứng dậy được không đây!”

Akito vội đỡ cô dậy, xem xét kĩ lưỡng từ trên xuống dưới. Meyami vẫn tròn tròn mắt nhìn từng hành động của anh. Rồi lại trầm mặt.

” AKito Sohma”

” Hừm?”

” Tại sao anh nhốt tôi?”

Akito ngẩn mắt nhìn cô, sâu trong đôi mắt xanh biết kia anh đã bị cuốn hút, bắt đầu khi cái lần gặp thuở nhỏ. Một cô bé dám tới gần anh mà không e ngại, còn cố gắng sắp xếp thời gian buổi trưa lại trốn người nhà đến gặp cậu. Mà đi gặp cậu hay để cậu tìm thì xem lại. Nhưng hôm nay cái ý nghĩ muốn giữ cô cho riêng mình lại nổi dậy. Anh đã chuẩn bị, nhưng giờ thì nó ... ..

” Mimi này ..”

” Akito cho tôi một lời giải thích!”

” Anh .... Anh .... Cần em!”

” .....”

” Mimi xin lỗi, nó có lẽ sẽ bất ngờ nhưng mà ... Thật sự em làm anh.....anh muốn em chỉ thuộc về mình!”

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 71: Cuộc Thi Âm Nhạc

“ Akito ngồi xuống đây nói nghe nè!”

Meyami đột nhiên tỉnh bơ, ngồi bệch xuống đất kéo Akito lại gần.

” Ừm cho hỏi.....lời lúc này có coi là tỏ tình hông?”

” .....Meyami em đang đùa với tôi đúng không???”

” Ay da...không phải. Vì từ trước đến này em nghĩ anh thích Yuki đây. Hay là Kyo?!”

” Rồi sao nữa?!”

” Thì là tình yêu tay ba, anh là tiểu tam, còn hai người kia đang yêu nhau thắm thiết thì anh xen vào.”

” Hết rồi!?”

Meyami quay sang nhìn anh mà mỉm cười, gật đầu. Ngay lập tức cơ thể bị đè xuống, cô đưa mắt nhìn anh. Akito mỉm cười vuốt tóc cô, cúi đầu liếm láp vành tai nhỏ, thở luôn khí nóng làm cô rùn mình.

” Muốn kiểm chứng không?!”

” Không!”

” Thật sao!?”

Akito liếc mắt nhìn cô, lời nói vẫn từ chối quả quyết.

” Đừng dây Akito, anh nặng quá?”

Akito lại neho mắt cười đến giáo hoạt thay cho lời từ chối. Nói anh đoạn tụ? Đoạn tụ mà thả cho cô khi bắt đầu biết cô ở nhà của Shigure sao? Đoạn tụ vậy anh bắt cô đến đây làm gì? Thật anh không thấy cô bé nào như cô này, người ta bị nhốt sẽ khóc thét, đòi về, còn cô tỉnh bơ hỏi nguyên nhân rồi lại ngồi xuống đàm phán với kẻ bắt cóc. Cô tin tưởng anh đến vậy sao? Tin tưởng đến không kiểm tra trong nước có gì? Phút chốc đó lòng anh lại trùng xuống. Anh nghĩ có nên bắt cóc cô?! Nhưng suy nghĩ chưa hoạt động thì nó đã vụt tắt khi nhìn cô ngủ say trong tâm.

” Mimi cho anh được không?!”

” Akito này, còn một điều tôi muốn hỏi!”

” Hừm?”

” Nếu anh yêu tôi vậy thì có thể giải thích giúp.....tình yêu....là....gì?”

Meyami nhanh chìm vào giấc ngủ. Cô không thể chống được với thuốc nữa rồi. Mọi chuyện mặc kệ thôi. Bây giờ dù anh ta có làm gì thì cô cũng chẳng biết. Đừng là cô muốn chạy, nhưng nếu không phải ghen thì cô không có nhiều nguy hiểm. Chỉ là bản thân này lại khó giữ.

Rời khỏi cơ thể cô, nâng cô dậy đặt lại nệm trong lòng sắc. Dọn dẹp hết mấy cái gối xung quanh rồi dọn luôn cái thang bằng gối của cô. Đến gần ngồi bên cạnh cô, vút loạn tóc, cúi người đến gần chạm chót mũi mình lên gò má cô. Nhìn lông mi dài cong như cánh bướm khẽ lay, đưa tay ra vờn với đầu ngón, đó mi thật nhí. Không phải là giả, má hay môi cũng tự đỏ tự bóng nhí. Akito tự nhiên ngồi một mình cười khúc khích, thật không nghĩ rằng anh lại dễ tâm đến một cô gái kì lạ thế này. Anh đã bản thân khí nghe cô hỏi về tiếng yêu. Chính anh cũng không biết nó ra sao thì giải thích giải thích cách nào? Hỏi một câu ngờ ngẩn của cô làm anh giật mình. Cô gái này, anh để tâm khi nào? Chính anh không rõ, chỉ khi xa cô thì lại thấy nhớ. Cả ngày hôm đó chẳng làm được bao nhiêu, tâm cứ ngẩn ngẩn ngờ ngơ chờ cho đến đúng giờ trưa. Nhưng đến đó anh mới phát hiện mình đã quên, cô không còn ở vùng quê này nữa. Tình cảm cứ mãi nhớ thương cho đến khi anh nhận ra tâm anh đã có bóng ai đó. Sau một tháng, anh bắt đầu tuyệt vọng khi nghĩ sẽ không còn gặp lại. Tình trạng tâm trí tiếp tục nặng thêm rồi chuyển qua bệnh. Đến khi được chuyển sang thành phố, anh đã bắt đầu nhờ mọi sự giúp đỡ điên cuồng tìm cô. Nhưng mọi Tùng tích đều bật tằm, những người nhờ giúp sau khi đi tìm xong thì từ chối. Tia hi vọng của anh chỉ nắm giữ được le lói qua khe cửa, đến khi ngày đó anh nhận được tin có hai vị khách trong nhà Sohma, qua hình dáng, tính cách. Akito mong rằng là cô nhưng giữa hai người anh không thể phán đoán được. Chỉ còn cách gặp mặt. Tìm mọi cách gặp mặt cô đều chỉ gặp Tohru. Lúc này chính anh đã định ninh cô là mèo hoang của anh. Tìm mọi cuộc gặp để được bên cô. Nhưng sao cô cứ chạy thế? Anh không thể cản được cô cho dù anh tìm ra cô nơi nào.

Nhẹ đưa tay vút lên mái tóc nhỏ, trở người lên giường ôm trọn cô vào lòng, thưởng thức hương từ cơ thể cô toả ra. Nhắm mắt hưởng thụ. Sau vài canh giờ, mở mắt, nhẹ thả cô ra, leo xuống giường đắp chăn lại cho Meyami rồi ra khỏi phòng, không khó nữa. Nếu mèo hoang không thích thì anh lại không thích gặp bội. Được rồi anh thừa nhận, bây giờ anh sợ cô rồi. Sợ cô nổi giận hỏi mấy câu làm anh đau.

Kế hoạch truy thê chuyên!!!!

--- ----- ----phân cách-----

Mở mắt, vẫn là căn phòng này, nhìn chằm trên người và nhìn cửa lồng mở toang. Cánh cửa cũng không đóng. Hôm nay cô phải về để hoàn thành cuộc thi. Bây giờ.....

” Em dậy rồi! Thuốc mê cũng hết tác dụng”

Akito từ bên ngoài kéo cửa bung bàn thức ăn vào. Đặt trên mặt đất đến gần cô mở cửa lại. Dắt cô đến bàn ăn, ấn ngồi xuống.

” Ăn cho nó bụng đi, hôm nay em đi thi nhĩ?!”

” .....”

” Mimi này. Anh có thể xin lỗi được không?”

” ....”

” Anh biết em ghét anh. Nhưng em có thể cho anh một cơ hội không?!”

“.....”

Akito không nói thêm, mỉm cười, thờ dãi. Từ trong túi lấy ra một chiếc điện thoại, đặt trên bàn.

” Anh xin lỗi vì đã lo chuyện bao đồng. Nhưng tối qua chị em có gọi đến, anh đã nói rằng em ở nhà bạn ăn sinh nhật. Anh cũng đã xin phép trường em rồi. Còn về cậu nhóc ....kia.....anh đã nhờ cậu ta giúp hộ rồi”

Nói xong đẩy điện thoại vào tay cô rồi xoay người đường dẫy ra ngoài.

” Bây giờ là mấy giờ?!”

” À.... là 6h35.”

” Anh không ăn à?”

Akito khựng lại quay người nhìn cô. Cô cho anh một cơ hội khác thật sự. Anh có cơ hội

” Cùng ăn đi, anh cố tình đem lên hai bộ chén đĩa. Vậy muốn đi?”

--- -----phân cách--- -----

Ăn xong Akito đưa cô về trường, lễ phép cúi chào bảo vệ rồi đưa cho hai người thẻ xin phép. Trước khi đi, anh còn quay lại gờ điện thoại lên phía cô. Meyami không nói xoay người bước đi. Không phải cô làm chảnh nhưng mà... bữa ăn sáng đó thật sự làm cô mặt đầy hắc tuyến. Khi ăn anh ta cũng có thể phá cô cho bằng được. Miếng cá chiên nhỏ, anh ta rất tốt bụng lấy xương đi. Nhưng tối đó cô đã cảm ơn rồi, anh ta còn gấp một miếng đưa lên miệng cô.

” Mimi aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa nào!!”

Khuôn mặt cười đến ngốc, xung quanh hoa nở hết rồi!!!!

Bữa sáng đó lại là bữa ám ảnh nhất của cô. Vào trong trường cô cần nhanh chuẩn bị cho cuộc thi, còn tập vọt lại với Fuutan để hoà âm

Gió thổi qua mái tóc, kéo theo hương vị của mùa hè, làm gọn sóng làn tóc hồng. Và cô không biết, trên sân thượng một bóng người đứng tựa cửa nhìn từng cử chỉ của cô.

--- -----phân cách--- -----

” Này Mimi!”

Fuutan đứng bên vữa phòng bảo vệ gọi cô. Trên người còn mặc đồng phục của trường, mắt đeo kính. Nụ cười hiền dịu đưa tay vẫy cô . Meyami ôm trán, thật sự là hồi hận khi tìm anh, nếu không có cậu ta thì cô cũng không biết tìm ai để giải quyết tình huống gấp rút này nữa. Chỉ có cậu ta mới hợp được âm của cô. Có bạn mới cần thời gian để bắt kịp nhịp của nhau. Và cô là kẻ vô tư vô lo nên có bao giờ chạm vào cây sáo đâu. Nên nhờ thầy hiệu trưởng có thể cho phép học sinh trường khác vào. Ông ấy cũng chấp nhận bất cứ trường nào. Càng hoàn hảo hơn là trường của đối thủ. Meyami chỉ làm đúng ý ông thôi^^|||

” Này làm sao đến bây giờ mới đến. Đàn đâu cùng tập lại đi”

Meyami mỉm cười, với cậu đứng hơn đoán nhận ánh mắt giết người của các nữ sinh. Được rồi nếu có thể giết cô thì những ánh mắt kia đã làm cô không có mảnh vụn mà chết.



”Đi nhanh nếu cậu không muốn rắc rối”

Fuutan nắm chặt tay cô eap bên người cô, môi nở nụ cười thấp giọng thì thầm đủ cho cô có thể nghe thấy. Rồi kéo đi.

Meyami hắc tuyến đầy đầu. Cậu ta cũng biết cô bị rắc rối sao? Biết rắc rối mà còn nắm tay cô làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 72

“Nè cậu còn đứng ra đó làm gì? Tập đi chứ!?”

”Nè, Fuutan, bạn thấy trong Hino và Fuyuumi ai xinh hơn?”

”Hỏi gì đấy? Tập đi! Sáo đâu?”

Meyami nhìn cậu rồi mỉm cười, đến bên cặp lấy chiếc hộp đựng sáo ra. là cây sáo bằng trúc. Loại nhạc cụ bằng trúc sẽ có âm thanh thanh thoát và dịu dàng hơn rất nhiều. Về lĩnh vực này chị Lily rất có khả năng chọn loại nhạc, và chị ấy rất biết lựa nhạc cụ cầm vừa tay với cô. Meyami nhẹ đặt sáo lên môi thổi một khúc nhạc, mỉm cười, khúc nhạc du dương như tiếng thác chảy, hoa rơi trên mặt nước. Những dòng nước luồn qua khe đá phát lên luồng suối róc rách, bên tai còn nghe tiếng chim liu lo hót chào sáng mới, phút chốc lại nghe những tiếng côn trùng bay vào ban đêm. Những tiếng sỏi nhỏ gọi đàn, tiếng rìch rập của những đàn di cư trong đêm. Nhưng ánh sáng nhỏ loe lói trong đêm. Đom đóm nhấp nhòe, trong bóng đêm làm nền cho ánh sáng xinh đẹp xung quanh người thiếu nữ nhảy múa dưới trăng. Và xoay vòng, xoay vòng, tà váy trắng xòe bay trong gió, múa theo nhịp điệu nhẹ nhàng kéo những bông bồ công anh rời ra bay theo gió.

Fuutan nhìn cô, chống tay lên nắp đàn lắng nghe. Đây mới chính là cô, âm nhạc lẫn tâm hồn, không một tạp chất hỗn loạn, với những bước nhịp nốt rõ ràng và vui nhộn. Ánh sáng mặt trời làm người ta ấm áp, những đóa hoa khoe sắc trong gió. Ban đêm lại nhẹ nhàng tĩnh lặng đến yên bình. Âm nhạc của Meyami luôn vậy, nhưng chỉ là những nơi cô ấy chịu nhập tâm vào âm thanh, không kiểm chế cảm xúc của mình. Cánh môi nhỏ để hở trên sáo thổi hơi qua cây sáo phát lên tiếng nhạc, ngón tay thon dài điều chỉnh nốt nhạc chạy nhảy theo từng nốt. Và hình như .... Cô ấy lại không biết mình lại sáng tác thêm một bản nhạc mới rồi! Fuutan mỉm cười, kiểm chế cảm xúc muốn ôm cô vào lòng, khen ngợi. Lấy giấy bút ra ghi chép lại các nốt nhạc. Ghi nhanh nếu không sau này cô ấy sẽ tự làm mất nó. Vậy nếu đã xác định mục đích hay là để anh giúp cô lưu trữ nó đi!

Làm một phu quân chu đáo!

Khúc nhạc kết thúc, Meyami mở mắt nhìn quanh. Fuutan đang ghi chép cái gì đó. Đến gần lại bị cậu lấy thân che mắt, liếc nhìn cậu le lười

”Không cho xem thì thôi! Viết thư tình cho ai này!”

”Ừm! Rồi sao?”

”Thật hả? Vậy cho ai? Mình đưa thư cho! Nha nha!”

Meyami nhìn lại cậu, cười tươi. Cố gắng kéo cậu ra, oa cô tự nhiên đã thoát được một tội danh ghép cặp cho tiểu thụ vậy thì vui chứ sao. Sau này thế giới cũng bớt phiền đem cô băm thây. Nhưng thật không chống lại được sức của Fuutan, cô đành bỏ cuộc. Thư tình thôi mà, giấu làm gì ki ghê vậy? Đường nào cậu bạn chẳng nhờ cô đưa giúp. Nếu không phải chị Hino hay Fuyuumi thì còn ai.

”Nè thư cho nam hay nữ đây?”

”Cậu nghĩ cái gì thế? Mình là nam! Nam 1000% đấy nghe rõ chưa!”

Fuutan nhìn cô rồi hét lên. Cô gái này đến khi nào mới chịu hiểu cậu thật sự đây? Tại sao cứ mãi nghĩ chuyện không đúng như thế? Fuutan nên làm sao xóa được trí óc cô để tra lại bộ nhớ đây? Nhưng nếu có ngày đó ... Fuutan sẽ chỉ cho cô nhớ một mình cậu, đem cô đến một nơi không cần gặp những người kia. Nơi mà chỉ có Meyami và cậu cùng sống, cùng vui đùa, với những đứa bé xinh xắn, đáng yêu.

”Fuutan! Fuutan!!!!.....FUU.....TAN....”

”Rồi rồi nghe rồi!”

Meyami nhìn cậu ngẩn ngơ, đến lay tay áo cậu, không hiệu quả. Cậu bạn vẫn ngồi im một chỗ, chính cô phải hét lên bên tai cậu. Cậu ta mơ tưởng đến bạn gái lại không nghe cô nói, tức chết mà. Muốn mơ thì về nhà mà mơ đi chứ! Còn ở đây cậu ta đang là bạn hợp tấu với cô đấy! Là bạn hợp tấu đấy!

Khoan khoan đã! Cô đang nổi giận cái gì?

Đúng là cô có một luồng khí từ cửa hòng muốn phun ra, nhưng rồi đột nhiên nuốt xuống. Mơ mơ màng màng nhìn cậu bạn đang nheo mắt nhìn cô, còn tay cậu ta đưa vào xoa tai

” Cậu ác quá Mimi có biết nó sẽ tổn thương không?!”

” ...”

Meyami nhìn cậu, vừa rồi cô đã làm gì? Cô không nhớ, dường như trong đầu cô có cái gì đó đã mất đi. Vừa mới đây thôi, nó mất đi rồi! Đến bên đàn piano, ấn nhẹ tay vào phím đàn, nghe âm thanh ngân vang lên trong không gian, rồi lại liếc mắt qua cuốn sổ cậu bạn đang gấp lại đặt cạnh viết lên trên. Đưa tay chỉ về nó, ngược mắt hỏi

” Cái đó để làm gì đây?”

” .... Mimi cậu .... Tớ vừa nói rồi mà!”

Fuutan ngó ngàng nhìn mắt cô, Meyami không nói dối, ánh mắt trong suốt kia là sự thật cô ấy không biết gì về quyển sổ cả. Chợt tâm đầy lên cảm giác lo sợ, cô ấy quên mất, hay có ý quên? Cậu không biết, vội đứng dậy đưa tay xoa đầu cô, cúi người nhìn thẳng vào mắt cô

” Mimi này, cậu nhớ cậu đã giặt cuốn sổ của mình không?”

” Nó là cái gì mà mình giặt nó?”

” ...”

Meyami thật sự không hiểu, gỡ bàn tay cậu ra khỏi đầu mình. Nhìn sang cuốn sổ, muốn lại gần bị tay Fuutan ngăn lại. Cô không muốn tới nữa, nếu như đó là quyển sổ bí mật của cậu ấy.

” Fuutan tập thôi, sắp đến giờ rồi!”

Cậu mỉm cười lại ngồi vào ghế thử các nốt đàn. Âm thanh rất tốt, môi mỉm chắc, cố gắng ngân đầu lên gập đầu với cô, nở một nụ cười tươi vui vẻ. Thực chất là cậu nói dối, cô từ lúc thấy cậu ghi chép đến giờ cô chưa chạm vào quyển sổ của cậu thì làm sao mà giặt nó được. Nhưng với tính cách của cô, nếu cậu nói câu đó ra chắc chắn sẽ lạnh lùng liếc sang nó, rồi vuốt tóc nhìn cậu

” Thế à? Lỡ giặt rồi, thì cho tớ xem hết nhé!”

Rồi sẽ nhào đến lấy nó mà xem, nhưng tình huống này. Fuutan không biết tại sao Meyami lại quên chúng nhanh như vậy, nó không có cảm giác gì với cô? Hay động lại trong cô cái gì? Không đúng, mọi chuyện dù có cảm giác hay cô động thì tất cả đều phải chuyển sang 12 tiếng sau đó. Anh Masaomi đã nói thế, nhưng một người quên nhanh như thế chưa đầy 5s thì là chuyện không hợp lệ. Có thể cậu nghĩ cô nói đùa, nhưng thực chất bên trong ánh mắt của Meyami không đủ để đánh lừa cậu. Làm chung nghề chung một nhà bao nhiêu lâu, còn thường giúp nhau hoàn thành các album cô có đùa có nói dối, nhưng ánh mắt kia đã phản bội cô tất cả. Hôm nay là Meyami bị sao vậy? Ánh mắt cô không nói dối cô, nó trong lắm, nếu như cô dám nhìn thẳng vào mắt cậu thì đó Fuutan tin rằng cô không biết là sự thật.

Tay ấn trên phím đàn, đầu óc mơ màng, nhìn về phía cô gái nhỏ đang thổi trên môi say mơ khúc nhạc của mình. Nhẹ mỉm cười nhưng ánh mắt lại trùng xuống, tâm nhảy lên lo sợ, đến một ngày cô có thể quên mất cô không?

Nhạc đàn bị lệch đàn, nhưng thức chất tiếng đàn bị tắt lịm, dừng thổi nhìn sang bên Fuutan, cậu bạn lúc trước cười đùa, nói cô chậm chạp bây giờ tại sao lại có ánh mắt buồn như thế? Còn có .. hình như cô nhìn thấy có giọt nước bên khóe mắt cậu. Đến bên đưa khăn tay cho cậu, mỉm cười.

Fuutan nhìn sang cô, nhận lấy khăn tay. Vắn vơ nó trên tay mình, rồi đưa khuôn mặt nhìn cô đến ngó ngàng

” Đưa làm gì?”

Meyami đưa ngón tay lên chỉ lên khóe mắt mình rồi chỉ lại mắt cậu. Lúc này cậu mới giặt mình đưa khăn lên lau đi thứ gì đó trên mặt mà cô chỉ. Chiếc khăn thấm ướt một góc, nhìn chiếc khăn rồi lại nhìn cô. Cậu từng khóc khi nào ? Lần cuối là khi nào? Hôm nay lại khóc vì một cô gái không còn nhớ mình. Dù đó chỉ là nỗi lo sợ nhưng đó lại làm cậu khóc một lần nữa

” Cậu không sao đây chứ Fuutan?”

Meyami cúi người nhìn thẳng vào mắt cậu, nhẹ lay vai cậu xem xét kĩ lưỡng

” Nè cậu có sao không? Cần nghỉ ngơi chút không?”

” À không, nhanh chúng ta cần phải tập đi!”

Fuutan cảm giác được hơi thở cô gần như thế, da mặt dày như thế nào cũng đã nóng ran lên hết rồi. Cô bé này quá là ngu ngốc khi chẳng phòng bị gì với cậu hết, dù gì cô cũng nên nhớ cậu cũng là một người đàn ông. Không thể không chế bản thân khi bị dụ dỗ một cách vô tình như thế, và vô tình đến ngay thờ.

” Ừm...”

Đứng thẳng dậy, nhìn cậu. Cho là ổn sau đó cảm lấy sáo mình, gật nhẹ đầu nhìn cậu. Âm nhạc bắt đầu vang lên, bản nhạc bây giờ đã hòa âm hơn trước. Hai người có thể chơi như thế không phải là ngày một ngày hai tập luyện mà là vì hai người đều đã cộng tác với nhau rất lâu rồi. Mỗi người đều hiểu hơi và nhịp điệu của nhau nhờ đó mà hòa âm đến gần đến tốt và hoàn hảo.

” Haiz ... Cuối cùng cũng xong! Cảm ơn cậu Fuutan, mình đi thay đồ đã, trong cuộc thi mong cậu tiếp tục giúp đỡ nhé!”

Cúi đầu cảm ơn cậu, rồi đem sáo bỏ lại trong hộp, rồi khỏi phòng hòa âm để đến phòng thay đồ nữ.

” Khụ ... Mimi này ..”

Tiếng hoa của Fuutan làm khựng bước chân của cô lại, quay người. Mặt cậu bạn có chút đỏ hồng, Meyami nghiêng đầu khó hiểu. Bao nhiêu ngày không gặp cậu bạn đã trở thành tác kè hoa. Mỗi lần là một khuôn mặt khác sao?

” Lần sau .... haizz.. nói sao nhỉ?”

” ...”

Fuutan đứng dậy đến bên bệ vào má cô, xúc cảm khi chạm vào làn da mềm mại không mùi phấn, chẳng được hóa trang hay che đi mặt mộc. Đến bây giờ cậu không biết ông thiên đã cho cô những ưu đãi quá tốt rồi. Nhưng có lẽ lại đổi lại bằng chỉ số EQ của cô, hay là tình thương của những người ruột thịt đây?!

” Gì vậy? Đau! Cậu không biết đau nhưng con người tớ biết đau đấy nhé!”

Meyami lùi vài bước né đi bàn tay cậu, nhả mồm đem tay xoa xoa má mình, thật là, nơi đó nóng lên rồi. Cậu bạn ác quá đi!

” À chuyện này .....

Fuutan nhớ lại, khuôn mặt lại đỏ lên, nhìn nơi khác

” Sau này đừng có đến gần một người nam nào đấy!”

” Há? Là sao?”

” ... Là .... Haiz.. một quá dạn sao nghe vậy đi! Đi đi, cậu sẽ trễ mất!”

” Này khoan đã!!”

Chưa nói hết câu lại lại bị Fuutan đẩy ra ngoài cửa, theo hướng phòng thay đồ mà thẳng tiến. Meyami cô chưa hiểu lắm, tự nhiên hôm nay Fuutan có vẻ lạ lắm, hết đôi sắc mặt đến câu nói lại lấp lửng, là chuyện gì vậy? Nhưng dù sao cô cũng nên giữ khoảng cách với nam nhân theo lời cậu ta nói. Nhất là ông anh hai Ukyo, và tộc trưởng gia tộc Sohma Akito. Thời gian qua cô không phải có nhiều chuyện để nói đâu. Mà rất nhiều chuyện muốn giết người ngay lập tức. Thật ra vì cái quái gì mà các nam chính lại đến cô để giải tức giận chứ? Mối cô đâu phải là để gặm, người ta cứ như thế ....

Tự giác đặt tay lên môi, khuôn mặt nóng ran. Chết tiệt! Cái quái gì thế này!

Giậm chân trách mình không có tương lai tốt khi gặp những thứ không như mong muốn. Cô mơ H nhưng là H đam nỹ không phải H của đám điên kia. Thôi thôi! Lần này tránh xa một chút, ít nhắn tin ít gặp mặt một chút là được chứ gì..... Mà không được, còn Akito, cô lờ..... lờ hứa rồi!!! Lúc đó cô lờ đánh đại bài chuẩn, nhưng mà cái quân bài này .... Cô không chắc nó có phải là bài chuẩn hay không... Lúc đó cô không có quân nào khác mà TT.TT

Thật sự là khóc không ra nước mắt mà!!!!!!

--- ----- phân cách ---- -----

” Được rồi bây giờ hơi khó nghe chút, nhưng mở đầu phải nhất định chiến thắng đấy!”

” Tách ...”

Meyami không quay lại cũng biết là chị trong câu lạc bộ của báo trường. Nhưng mà mở đầu, mở đầu? Có gì đó sai sai đúng không?

” Kanya! Nói gì đó truyền cảm hứng đi chứ!”

” Được rồi thầy sẽ nói thứ tự cuộc biểu diễn, đầu tiên là Shimizu, tiếp theo là Hihara, Fuyumi, Yunoki, Hino, Meyami, và cuối cùng là Tsukimori. Rồi cố lên đây!”

Meyami nhìn rồi lại nhìn, nhìn rồi lại nhìn. Quay sang nhìn Fuutan, cậu đang hắc tuyến đầy mặt, có cảm giác như cậu ấy muốn tới giết cô thì phải.

” Mimi cậu tốt chứ?!”

” À ... hahaha tốt chứ....haha..”

Gãi đầu, nở nụ cười méo sệch khi Fuyuuni tới hỏi. Nhìn sang Fuutan, cậu bạn sắp phát tiết rồi, xong cô rồi!

” Ừm xin lỗi mình có thể nói chuyện với cậu ấy được không?!”

Fuutan đến gần Fuyuuni cuối đầu, mỉm cười. Cô bạn cúi đầu lại quay sang chút cô may mắn rồi rời đi, nhìn bóng lưng Fuyuuni rời đi, cậu bạn mới nở nụ cười tươi nhất về phía cô. Nhưng sao vào mắt cô lại là cảm giác ăn đòn thế kia.

” Mimi bây giờ thì có chuyện gì sai sai đúng đúng không?!”

” À rê ... à hình như có đây!”

Fuutan không nói nhếch môi nhìn cô “ Cốc ..”

” Nè đau đấy biết không?”

Ôm đầu muốn khóc, chỉ là sai cái chủ đề thôi mà làm gì ghê dữ vậy. Nhưng câu vừa nói ra cửa miệng lại nuốt vào, khi nhìn thấy ánh mắt giết người của cậu. Nếu nói thêm một từ cô không chết cũng bị thương.

” Meyami\_chan em không sao chứ? Nhảm chủ đề phải không?”

” Anh thật nhiều chuyện nhỉ!?”

Yukino không biết từ đâu xuất hiện, tặng cho cô ánh mắt rất ư là dịu dàng, lời nói như muốn giúp đỡ.. Nhưng nếu vào tai cô... một con người muốn giúp đỡ đối thủ của mình? Một người xem cuộc thi quan trọng nhất? Mơ à? Nhưng định cuối đầu cảm ơn rồi tiễn anh đi sớm, nhưng Fuutan đã lên tiếng trước ra vẻ khó chịu. Nhưng vẫn đưa khuôn mặt tươi cười nhất của idol đến cho anh. cái này không phải là chiến nụ cười đi. Hoặc là Fuutan đang diễn tập tính dịu dàng trên màn ảnh rộng.

” Oh đây chẳng phải là Idol Sakurakun sao? Meyami em quen được cậu ấy nhỉ?”

Yukino nói khá lớn, khiến ánh mắt mọi người nhìn lại đây. Meyami giật mình nhìn sang cậu bạn, nhưng Fuutan lại làm như không phải mình mà cười nói với anh

” Có lẽ anh đã nhầm tôi làm sao có điểm phúc đó đúng không!”

” Ừm có lẽ! Meyami chút may mắn!”

Yukino nói xong rời đi, thực chất nếu không phải đến vòng thi của anh ta chắc chắn sẽ không có chuyện anh ta buông tha dễ dàng như vậy! Cô nhìn sang Fuutan, cậu bạn lại mỉm cười lắc đầu, ý nói sẽ không sao. Cô cũng yên tâm, tác phong làm việc của cậu cô có thể người hiểu nhất, bên ngoài là đùa cợt nhưng trong công việc còn chăm hơn cả những diễn viên nổi tiếng khả ái, mà chăm chỉ hiện nay.

Fuutan bảo cô đợi ở đây, rồi rời khỏi phòng. Meyami nghiến đầu không hiểu, nhìn bóng cậu khuất sau cánh cửa. Cậu đi đâu vậy? Bây giờ mà tìm bản nhạc mới thì sẽ không kịp đâu. Có lẽ hiện tại nước đến đầu cô chặn đến đó thôi. Nhìn sang chị Hino, chị không có người phối âm, có lẽ là kịch tình sắp xảy ra, cô không nên nhún tay vào. Nhưng mà.... cô nên lo cho cô thi hơn.

” Mimi!”

” Fuyuuni?”

Fuyuuni đến gần cô đưa cho cô chiếc khăn tay nhìn cô mỉm cười. Meyami nhận lấy, cô bạn có lẽ sẽ không phải chỉ đưa khăn thôi đúng không.

” Mimi mặt bạn, mặt kính ấy!”

Đưa khăn lên quay vào góc tháo kính ra. Hình trái tim? Fuutan gắn lên nó? Khi nào vậy? Nè cậu ta bữa nay chơi trò gì vậy? Nhìn lại Fuyuuni, cô bạn đang mỉm cười, này cái này có phải là trêu chọc không đây? Nhưng chưa hỏi xong cô bạn đã xoay người rời đi.

Meyami lại bị người ta khi dễ kìa

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 73

“Ừm... Hino này chị không sao đấy chứ? Lúc này em thấy chị ra ngoài?”

Meyami đến gần chị, được rồi là cô hiểu kì, là hiểu kì chứ không phải tốt bụng gì hết Fuutan bảo chờ cậu ở đây, cô không thể rời đi được, dù bây giờ cậu đến quá lâu. Lúc trước tự động bỏ chỗ đi, cậu ấy cũng đã rất lo lắng cho cô rồi. Sau khi từ bệnh viện về, sắc mặt của cậu ấy rất tệ. Nhưng vẫn cố cười khi nói chuyện với cô, mấy ngày sau lại đi làm việc, Fuutan bắt đầu đổ bệnh. Cậu bạn này chưa bao giờ biết lo cho sức khỏe mình nhưng hiện tại vì cô mà cậu bị bệnh như thế. Hôm nay tại tỉnh bất cần của cô, mà lại làm phiền đến cậu. Cô có thể chơi đùa để cậu tìm nhạc, nhưng tâm cảm giác khó chịu khi nhìn Fuutan chạy đôn chạy đáo tìm mọi nơi chỉ vì cô. Lúc này cô thật sự muốn đi giúp cậu một tay, nhưng đáng tiếc cô lại không thể, điện thoại gọi đến không kết nối được, chạy đi thì sợ cậu ấy quay lại không thấy cô thì không tốt. Liếc sang bên chị Hino, chị ấy mới vừa đẩy cửa vào, chân còn đi cà nhấc, nhìn chị rồi im lặng. Nhìn sang Fuyuumi, cô bạn nhẹ gật đầu cười với cô cùng đến bên chị, hỏi han. Sắc mặt chị ấy rất tệ và tái nhợt đi, ánh mắt trống rỗng.

Meyami hiểu chị đang nghĩ gì.

Có thể là những lời nói của cô bé hòa âm với chị chẳng? Vì trong truyện Meyami nhớ đoạn này cô bé nói rất “cay” mà, và đối với một người như chị ấy thì việc đứng lên cho công việc mình không biết gì, vượt qua mặt người khác như thế này có lẽ là một cú sốc lớn cho chị. Thật là tên nhóc tinh linh Fata đã làm gì thế này? Phép thuật của cậu nhóc không phải để dùng lung tung như thế đấy chứ?

”Chị Meyami!”

”....”

Nhìn xung quanh, tiếng này là của ai vậy nhỉ? Nghe khá quen, còn rất non nớt nữa.

”Chị Meyami Rin bên này này!”

Ở trên chiếc bệ cao cũ kĩ, Fata ngồi đó vẫy tay với chị. Meyami đưa mắt nhìn về phía Fuyuumi và Hino, hai người đang nói chuyện. Có thể cô không nên chen vào nữa, quay người bước đến gần Fata, nhìn bột tinh linh trên cánh cậu lấp lánh, rồi lại nhìn mắt cậu. Chuyện gì vậy?

”Chị đi theo em, lúc này em thấy người đánh đàn với chị!”

Nói nửa chừng lại di chuyển thân hình nhỏ trong không trung, Fata hướng cửa mà đi. Meyami vội chạy theo, xin phép thầy khi nghe thầy gọi lại, rồi vội chạy theo. Ánh mắt của Fata không phải là đùa cợt như hằng ngày mà là lo lắng, Fuutan có chuyện gì sao? Tâm dấy lên cảm giác lo lắng, cậu ấy có chuyện gì thì chắc chắn cô là người có lỗi nhất, cậu bạn do cô mời đến đây, cũng là do cô nhờ cậu ấy. Vì cô mà cậu đã bỏ một tiết học hôm nay, Meyami không muốn cậu xảy ra chuyện gì hết. Bởi vì cô là người xui xẻo, những rắc rối để cô gánh được rồi, làm ơn đừng làm hại đến những người xung quanh cô.

Bước chân chạy xuống cầu thang gấp rút, thân hình lại chạm trúng một người té sấp xuống sàn. Cố đứng dậy đến gần giúp người kia đứng dậy, rồi cúi đầu xin lỗi. Rồi không nhìn mặt người ta mà cô vội chạy đi. Fata bay đi quá nhanh, bước chân Meyami gấp rút đuổi theo, dù trên đầu gối lại có vết xước khá to. Chạy theo bên cạnh Fata, cậu bé dừng lại cũng là khu vực sau lưng trường, trên bãi cỏ. Một người áo sơ mi trắng, đeo kính ôm ngực nhìn về phía người nam sinh đang đứng chính giữa bị bao vây bởi hơn mười nam sinh khác. Fuutan mới vào đây thì làm cách nào có chuyện gây sự với mọi người ở nơi này?

”Thật ra cậu không nên đến đây mới đúng!”

Nam sinh ngồi trên những thùng gỗ cao cao, cười mỉa mai ôm ngực liếc sang cậu. Meyami nhìn sang, Fuutan trên người không ít những vết xước trên người, còn điện thoại lại bị giẫm nát. Cậu đứng giữa nhóm người ngao nghể, một người tới, cậu đánh một người, hai người tới cậu đánh cả hai. Nhưng kinh nghiệm thực tiễn trên chiến trường cậu chưa chạm đúng, thì Fuutan sẽ không chạm vào được điểm yếu của họ, mà chỉ làm họ vắng ra rồi lại tiếp tục nhào vào đánh nhau, với tình trạng như thế, chắc chắn cậu ấy sẽ kiệt sức. Và bây giờ chứng minh, động tác của cậu bắt đầu yếu đi, và rồi rạc không dứt khoát.

Tại sao Fuutan không gọi cho cô, còn bảo cô chờ? Bây giờ cô hiểu rồi, cô không để ý đến cậu luôn ôm điện thoại của mình mà nhấn gì đó trong đó. Trước khi đi ánh mắt của Fuutan lắng đọng đến đáng sợ. Mới lại mỉm cười, lúc đó Meyami đã nhìn thấy, nhưng chỉ là ý nghĩ thoáng qua, cô không ngờ nơi trường học này cũng những chuyện như thế này.

”Chà mày cũng tốt thật đấy. Nhưng kiên cường làm gì, dù gì tao cũng đưa nó cho ông chủ tịch. Con bé đó sẽ bị đuổi!”

”Cầm mồm, tao chưa cho phép mày thì đừng có mơ!”

Nhìn nam sinh đang cầm sắp mòng hình ảnh trên tay, Fuutan điên tiết muốn đến giật nhưng không ngờ lại bị đám xung quanh đánh cho vắng ra. Cậu bạn ôm ngực đứng dậy, khoe miệng đã bắt đầu chảy ra đường máu dài. Meyami nhìn thấy, cô nhìn thấy tất cả, thật sự trong bức ảnh kia là gì mà cậu bạn phải làm như thế? Người cậu ấy yêu? Có thể vì chỉ có những người thuộc trong tim Fuutan mới để cậu ấy hi sinh đến thế.

Chưa thật!

Lắc đầu, sua đi ý nghĩ vẩn vơ trong trí óc, bước gần đến đứng phía sau nam sinh kia. Cậu bạn vẫn chẳng hề hay biết, Fuutan lại lo đánh đám với đám

người kia, thì cũng bị che đi tầm mắt. Với lại Meyami sử dụng bước kỹ thuật cơ bản của một sát thủ thì chuyện vô ảnh vô hình vô âm xảy ra khi những người bình thường không thấy chỉ là chuyện dễ dàng. Nhưng lúc này ánh mắt bắt đầu bàng hoàng, những bức ảnh cô đi từ bức tường rào cây qua trường Seisu và từ Seisu về trường âm nhạc hiện đại.

”Chà con bé này cũng khá đẹp nhỉ? Không hổ lộ vào mắt xanh của idol Sakurakun.”

”Ngâm miệng của mày lại!! ... Hự..”

Chưa nói hết câu, Fuuutan lại bị đá thêm một cước nữa về phía bụng, tiếng rên đau đớn thoát ra từ kẻ răng đang cắn chặt.

”Đúng là đẹp thật nhỉ?!”

”Đúng .... Cô ....”

Meyami cúi đầu nhìn kĩ bên bức ảnh, nhẹ lên tiếng khen ngợi. Khi nam sinh kia bắt đầu nhìn thấy cô thì những bức ảnh trong tay cậu cũng đã mất. Meyami đứng đó lật xem những tấm ảnh của mình. Cô chạy nhảy, cô leo lên cây, cô ngồi bên gốc cây nào đó ngủ, rồi có những bức ảnh cô đã ngồi bệch trên bãi cỏ ăn. Tuy những hình ảnh không tốt, nhưng nhà chụp ảnh lại chọn góc độ rất rõ nét để chụp ảnh. Tạo thêm bức ảnh thêm phần dễ thương và tự nhiên rất nhiều.

”Cô.... Meyami Rin ...”

”Chào, mình là Meyami Rin, và mình có điều hỏi...”

Nam sinh bắt đầu đồ mò hôi hộp, anh đoán nhận cái cười kia, đúng là cái cười xinh đẹp nhưng đáng tiếc chuyển sang anh tại sao nó lại biến thành khí lạnh ở địa ngục. Nuốt ngụm nước bọt trả lời cô

”Được... cô có thể hỏi...”

”Meyami trở về cho tôi!”

Bên kia Fuutan nhìn thấy cô liền hét lên bằng giọng ra lệnh. Nhưng cô đã bỏ ngoài tai lời cậu bạn. Cô sẽ không đi đâu hết đến khi chuyện này giải quyết xong.

”Tại sao cậu lại sử dụng nhiều tiền đến thế để thuê người chụp những bức ảnh sắc nét này mà kiện tôi?”

” ...”

”Nó rất mắc tiền đấy, những thứ này là chuyên gia chụp chứ không phải giỡn đâu. À mà cậu rảnh quá nhỉ? Tôi thù oán gì với cậu à?”

Nam sinh kia bắt đầu lùi ra sau mấy bước, khí áp đặt trên người cậu ngày một lạnh, tìm nguồn nhiệt ấm để điều hòa lại cơ thể nếu không chính cậu sẽ biến thành băng. Nhưng trời giữa mùa hè tại sao lại có băng? Ánh mắt cô gái kia như địa ngục sắp đến với cậu vậy, dù cô gái đó vẫn đứng nhìn cậu với nụ cười dịu dàng nhất, và ánh mắt trong thật sự muốn hỏi cho ra câu trả lời. Khí áp vẫn thế tăng lên xung quanh người là chuyện gì? Dù mang về mặt thiên thần nhưng cô gái có thể dọa chết người khi bộ dáng đến từ địa ngục của cô.

”Meyami đi nhanh lên cho tôi!”

Fuutan biết tình hình không tốt, cô lại nổi điên lên. Vì cậu sao? Chuẩn bị cô sẽ tự làm tổn thương mình, cậu không muốn như thế, dù cho đó có phải hay không là vì cậu. Dù do cậu hay vì trả ơn, chính Fuutan không muốn cô bị tổn thương chút nào.

Cô làm như không nghe thấy, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía nam sinh kia, từ lúc cô đến tất cả nam sinh ở đây ngay cả xung quanh đánh Fuutan đã dừng lại hoàn toàn. Có những nam sinh cả gan chạy đến muốn đánh cô lại bị ánh mắt kia làm chùng bước. Ánh mắt đó quá khủng bố rồi. Riêng Fuuutan cậu hiểu, ánh mắt chuyển sang màu đỏ của Meyami lại có ý nghĩa gì.

Bước chân nhanh chóng đứng dậy đứng chặn trước mặt cô, đẩy cô về phía cửa trường

”Về đi, chuyện này xong rồi!”

”Xong rồi sao? Cậu chắc sẽ không kiếm chuyện nữa chứ?!”

Cậu nói nửa thật nửa đùa, ánh mắt vô tình hay cô ý liếc ra đằng suy nghĩ đầu mỉm cười. Fuutan vội ôm vai cô che đi tầm chán, giật lấy những tấm ảnh trên tay cô, đem cất vào túi. Đẩy cô đi, bỏ mặc những người có hay không những bản mặt ra gì. Cậu bây giờ cần giúp cô hoàn thành bài viết của mình đã. Nhưng trước tiên nên đưa cô vào phòng y tế.

----- phân cách -----

”Mimi em đi đâu vậy mọi người lo cho em lắm đấy!”

Hino vội chạy lại khi nhìn thấy hai bóng người ngoài cửa, bài thi của cô kết thúc, tiếp theo là của Meyami nhưng vì không thấy cô, thầy đã xin cho cô thi

cuối cùng lý do vì công việc gia đình. Bạn phối hợp với Hino là Tsuchiura giúp cô, anh nói Meyami đã nhắn tin cho anh biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện. Nhiều lúc Hino nghĩ cô gái kia có thể đoán biết trước được tương lai, nhưng rồi ngay lập tức bác bỏ. Meyami nếu biết trước được tương lai sẽ không làm bị thương như thế, và bây giờ trên đầu gối của cô bé đang có một vết thương bị băng lại.

”Meyami Rìn nhanh lên đến em rồi!”

”Dạ!”

Tiếng thầy vang lên khi thấy Tsukimori hoàn thành bài thi của mình. Thầy quanh sang gọi tiếng nhắc nhở, lúc này ông nghĩ chuyện Hino đã xong không ngờ con bé này lại làm cho ông lo lắng hơn. Bây giờ quay lại đường nào cũng bị trừ điểm về phong thái, nhưng sao chỉ đi một chút lại có vết thương thế kia? Thật là ông đã không thích quan cái cuộc thi này rồi mà!!

”Cố lên nhé Mimi!”

”Mimi cố lên!”

”Được rồi đi thôi!”

Fuyuumi và Hino đập vai cô dùng nắm tay ý biểu tượng cổ gắng. Fuutan lên tiếng nhắc nhở đặt tay vào vai cô mỉm cười. Cô nhìn hai người rồi gật đầu, đi trước ra sân khấu.

Sau lớp màng che, tiếng đàn từ trên sân khấu vang lên êm nhẹ, nhưng không ai biết một người lại neho mảy nhìn về phía người chơi sáo kia.

” Là cô ý sao?”

----- phân cách -----

”Cảm ơn cậu giúp mình!”

Meyami đứng trước cổng trường cúi đầu trước Fuutan, cậu bạn mỉm cười đỡ cô lên, tỏ ý rất vui được chơi hòa âm với cô. Cậu thắc mắc, tại sao cô cố tình phá những nốt nhạc trong khi đàn, chẳng phải những nốt nhạc kia cô đã làm rất tốt trong khi tập sao? Chuyện này cậu có thể hỏi, nhưng cậu tin cô nếu những chuyện Meyami làm thì sẽ không phải dư thừa.

”Này lần sau đừng trốn qua bên đó nữa đấy!”

”Này Fuutan ...”

”Hừm?!”

Meyami vẫy tay, khi cậu đến gần cô ghé tai lại

”Những bức ảnh đó không sao hết, chủ tịch cho phép mình đi lại qua hàng rào mà!”

Fuutan mỉm cười, có thể hành động của cậu lại dư thừa rồi. Quay sang nhìn cô gật đầu, vì cậu mà làm cô lo lắng rồi. Dem tay xoa đầu cô, rồi tạm biệt khi xe đến đón cậu. Bây giờ cậu cần làm một bản báo cáo cho hai ông chủ tịch để nói hoa mỹ là giúp mỗi quan hệ gắn chắc hơn, nhưng nếu nói đúng hơn hai lão ta đang tranh giành học viên của trường đối phương. Fuutan là kẻ ngoài cuộc từ đầu mới vào, cậu giữ một chức trong lớp S như thế là được rồi, mọi thứ có thể tốt hơn khi cậu là người ngoài lề. Bây giờ Meyami lại nhờ cậu, chính cậu không thể mở lời từ chối, thời gian bên cạnh cô thì khá ít, đây chính là thời gian để cậu vung đắp tình cảm. Tâm Meyami chính cậu muốn nắm trọn. Và chỉ mình cậu thôi.

Và cậu nên cẩn thận với tên Yunoki kia!

----- ----phân cách-----

Sự việc vừa rồi đã khiến Meyami thật sự mất kiểm soát, Fuutan vì cô mà hưởng đoàn, nhưng cậu không biết nam sinh kia là trả thù cho tên idol tóc bạc ở trường cấp 3 mà hai người đã học. Thật sự Meyami không hiểu tại sao có nhiều người lại thù dai để thế nhỉ? Không phải tên kia đã kết bạn rất thân với Fuutan rồi sao? Chẳng lẽ là giả?

Không phải, cậu bạn có thể trêu chọc cô những chưa bao giờ nói dối cô bất cứ chuyện gì. Vậy ra ..... À cô mới rút ra một bài học, đừng bao giờ chạm vào người tình trong mộng của tiểu công. Nếu không sẽ đứt đầu.

Trở về con đường cũ để về kí túc xá của trường Masaome, khung cảnh nơi này rất tốt. Những bức ảnh kia, là người nào đã chụp nhỉ? Meyami không nhận ra sự hiện diện của nó. Quay nhìn xung quanh, và có thể không phải là người chụp mà là ... .. máy quay ở nơi này.... ..

Rời khỏi khu rừng, bước được vài bước.

”Bịch.... ..xào xạc.....rào.....rắc.... ..”

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 74

Vừa bước ra khỏi hàng rào cây tiếng động vật thể lạ từ trên trời rơi xuống dưới độ cao với vận tốc tự do. Meyami giật mình, nhìn xung quanh, cô biết cô gan nhưng cô vẫn sợ loại người ban ngày thích dọa nạt con người đấy. Không đùa đâu cô nhớ rằng ở đây cũng có người chết đấy

Có thể đừng dọa cô không?!

”A .... Ừm Kurusu-kun .....”

”Á ...rầm ....rắc...”

Meyami mặt đầy hắc tuyến, không phải chứ, vừa thoát nạn ở ngôi trường kia giờ tới đây nữa hả? Kịch tính của người ta, chuẩn lẹ nha! Rón rén rón rén, được rồi chơi kiểu đạo chích (kẻ móc túi) cướp chuẩn là đối sách. Vì thế đi lẹ lên nếu không họ nhìn thấy dù vô tình hay cô ý cô cũng chính là kẻ phá hoại kịch tính. Nhưng mà đòi lại không được như mơ

”Ai đó!?”

Syo rơi xuống đất, liếc sang nhìn về tiếng động bụi cây. Meyami đỏ hắc tuyến, tai thính đến vậy hả? Ở mà lúc trước cô làm sao đến gần tên đầu đàn đánh Fuutan mà cả đám không nhận ra được nhỉ? Quên mất rồi, thật là cô chẳng nhớ gì cả. Đầu với óc chết cô rồi. Quay sang nhìn Syo đứng dậy khỏi mặt đất đến gần.

”Ai đó, nếu không ra tôi sẽ đến đó!”

Được rồi cô ra là được chứ gì, mệt thật. Kiểu này tiếp tục liên lụy cho mà xem. Trời ạ cô thật sự muốn chạy đấy. Từ trong đám cỏ bức ra, tự nhiên chính mình cảm giác mình đang rất rất là giống kẻ lập dị xem chuyện tình của người ra.

”Mimi cậu trốn ở đó làm gì?!”

”Meyami cậu từ khu rào cấm!”

Bây giờ thật sự là khóc không ra nước mắt. Cô bạn Nanami kia

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 75: Từng Đã Trở Thành Bức Thư Trôi

Hết ngày hôm đó Meyami lếch thân xác về phòng mình, nằm trên giường thờ dài, hít lấy hít để không khí trong phòng. Mà cả ngày hôm nay cô bị đau tim với những trò thử thách của Natsuki với Syo, hết đây cậu bạn từ độ cao trong phòng xuống lại đến cột trên cầu treo, treo trên cột buồm của con tàu. Nhìn Syo như thế mà thấy thương, cách của Natsuki không phải là không đúng mà là sai quá trình dẫn đến sai toàn bộ hệ thống giúp người. Hôm nay nhìn thấy Syo run lên từng đợt mà thấy thương. Cô làm gì giúp cậu ấy đây?

Rời khỏi giường, vào phòng tắm, thả mình trong nước ấm đưa mắt nhìn trần nhà. Đã nói không tham gia vào cốt truyện thì sẽ không tham gia nhưng sao bây giờ ý nghĩ của cô lại đối nghịch thế này? Nhưng nhớ đến cái cảnh Syo ôm cơ thể miệt mài luôn nhắm những câu như không muốn cao qua lại muốn an ủi cậu. Muốn để một người miễn dịch với nỗi sợ của mình thì cần phải giúp họ biết được về tim thức, có nghĩa phải đi ngược về quá khứ giúp họ giải quyết nỗi sợ từ khi nó bắt đầu. Phải làm gì đó sao? Cô không phải là con người lương thiện chỉ tỏ thêm những thứ mà cô không muốn có thôi.

Rời khỏi phòng tắm, thay đổi bằng chiếc váy ngủ màu lam, leo lên giường tắt đèn. Nhưng tiếng điện thoại vang lên trong phòng, lục hết căn phòng mới tìm thấy nó ở dưới gối nằm.

Meyami lại vút nó đi!!

”Meyami!! “

”Masato? Ban đêm cậu gọi mình làm gì!”



Masato gọi cô có chuyện gì quan trọng mà nửa đêm không ngủ. Hôm nay không biết mệt sao? Nhìn xung quanh

”Mình có chuyện muốn nói với cậu!”

”Khoan đã cậu đang ở đâu vậy?”

Giọng của cậu còn chưa thêm những âm thanh nghe rất quen như tiếng chuông gió giữa nhà khi các nữ viên khác treo lên

”Ồ trước cửa kí túc xá!”

Vội rời khỏi giường ra mở cửa, nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại ở ánh sáng dưới gốc cây. Cậu đem điện thoại vẫy cô trên không trung. Chuyện gì vậy đừng nói với cô rằng cậu đến đây vì nhớ Nanami nha, ngày mai không nói được à?

”Ban đêm đến kí túc xá nữ sẽ bị kỉ luật đấy!”

Cậu ấy không biết hay giả vờ không biết đây?

”Ồ mình chỉ đi ngang qua thôi. Vậy thôi!”

Nhìn bóng lưng cậu quay đi, cái này cũng tội. Đem điện thoại nói lại

”Được rồi chờ mình ở đó!”

Vội đem áo khoác trùm lên người, rồi chạy ra khỏi phòng. Cố gắng giảm nhẹ bước chân chạm xuống sàn để không đánh thức những người khác. Chạy khỏi kí túc xá, nhìn xung quanh, dưới gốc cây Masato vẫn đứng trân người đứng nhìn cô. Đến khi cô đến gần thờ hồn hể, với gương mặt đỏ bừng mới giật mình tỉnh dậy. Đưa tay vỗ vào lưng cổ.

”Không cần chạy như thế chứ!”

”Này muốn gặp Nanami thì sáng mai không được sao?”

”Nói gì đấy? Mình gặp Meyami không phải Nanami!”

Nhìn cậu, được rồi muốn chờ gì thì chờ đi. Mấy ngày nay cô chẳng phải không biết nguyên nhân bị đánh bị mắng bị chửi cũng quen rồi. Như trên lớp quên đem sách lại bị một cuốn sách to đập trên đầu rồi ném sang trước mặt cô khi bị Ren vứt nó cho cô. Khi ăn trưa cũng không xong Masato đem đổi tất cả các món đồ ăn của cô trên khay, đến khi xong cũng bị ăn mắng khi Syo đưa thêm bánh mì ngọt lại không lấy. Đến đêm về bị ăn mắng thêm một trận nữa trốn uống sữa do Jto và Natsuki đưa cho. Và bây giờ nhiều lúc cô nghĩ mình như con của đám đó vậy.

Nhưng mà không sao, dù gì có thêm vai ông cha đẹp trai đoạn tụ cô cũng có nhiều chuyện để xem.

”Thầy bảo mình đưa cái này cho cậu này!”

Masato đưa quyển sổ cho cô rồi xoay người rời đi, cô chỉ kịp cúi chào cậu rồi về phòng mình. Nhìn cuốn sổ của thầy Hyuga đưa, thế ra lần này cô phải viết lời nhạc sao? Ngồi vào bàn, sắp xếp những nốt nhạc chạy nhảy lộn xộn theo sở thích của mình. Công việc kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ, sau nhìn thành quả của mình, Meyami mỉm cười, việc ngày mai là phải nghe qua nhạc rồi chế lời cũng được. Hôm nay đã quá muộn rồi, cô cũng quên mất ngày mai là ngày thu âm cho bản nhạc mới kì kiểm tra này. Đem sắp giấy cất vào trong cặp, cuốn sổ của thầy bỏ trên kệ ngay ngắn, tắt điện leo lên giường đắp chăn nhắm mắt.

Ngày mai sẽ có chuyện cô cần đối mặt mà chuyện gì thì cô cũng không biết.

Khi bóng điện vừa tắt người bên gốc cây mới bắt đầu di chuyển quay người ra đằng sau

”Nhìn trộm nhiều đó cũng đủ rồi.”

Sau bụi cây, Ren bước ra đưa tay phủi bụi trên quần áo, mỉm cười nhìn anh

”Vậy cậu nghĩ cậu đang làm gì?”

Masato không nói liếc sang nhìn anh, quay người rời đi. Thật sự cậu không đi chỉ nhờ bóng trời che đi chỗ trốn đợi cho cô ngủ mới rời đi. Cậu không biết mình muốn làm gì chỉ là có thể nhìn thấy cô an giấc đó cũng là niềm ấm trong trái tim cậu. Thời gian nói chuyện với cô không được nhiều, mới giải lao cô lại biến mất, đến đầu tuần này cũng mất tích đến nửa ngày trời, chiều hôm nay cũng đã ổn định khi Meyami có thể đi chơi cùng mọi người. Lúc rời đi sắc mặt cô không tốt chút nào, tâm cậu bắt đầu lo lắng và mới đến đây. Việc kể sẽ đem cho cô cuốn sổ của thầy, mà lưỡng lự cậu không muốn đưa qua. Đến khi tiếng động phía sau khiến anh thức mộng, liếc sang người phía sau

”Cậu dám gây hại cho cô ấy, tôi thề cậu chết không yên!”

-----phân cách-----

”Meyami Rin đến lượt em .... Mà em ấy đâu rồi?!”

”Thưa cô có lẽ bạn ấy đang trên đường chạy đến ạ!”

Masato vội nói đỡ. Hyuga nhìn cậu không nói quay sang nhìn cô giải thích. Được rồi bây giờ ông biết sợ cô bé này, nếu không nhanh lên chắc chắn sẽ không có chuyện cô được tiếp tục học nơi này nữa. Mà ông cũng sẽ bị gặp phiền phức với bà chị Lily sắp tới.

Meyami bước những bước chân gấp rút về trường, leo lên bậc thang. Cô không nghĩ thầy chủ nhiệm ở trường âm nhạc truyền thống lại mở buổi tiệc chúc mừng hoàn thành cuộc thi đấu của các thí sinh. Meyami vội vàng đến chào mọi người rồi trốn về, hơn ai hết cô không muốn bài kiểm tra này bị bỏ, nó là bước tiếp quyết định cô có còn học trong ngôi trường này không. Nơi này cô đã quyết định và cũng không muốn buông tay sớm đến thế.

”Rầm .... Em xin lỗi em đến muộn!”

”... Được rồi vào nhanh đi em..!”

Cô giáo nhìn cô định mắng một trận ra trò, nhưng ngọn lửa như bị đổ nước lạnh khi nhìn những giọt mồ hôi trên trán cô rị xuống. Sắc mặt nhợt nhạt hơi thở gấp rút. Lúc này Hyuga đến lấy sắp giấy nhạc phổ trên tay cô. Nhìn thầy tròn to mắt nhìn tờ giấy chỉ nốt nhạc không lời, ánh mắt phát hỏa nhìn về phía cô.

”Gi thế Hyuga?”

Cô giáo phòng thu âm đến bên âm giắt lấy sắp giấy trên tay im lặng, cô đang giỡn đúng không? Cô bé này có thể làm bà hạ hỏa vậy đối với người như Hyuga thì thế nào chuyện này thì bà không biết.

”ỪM Meyami này em quên gì đúng không?!”

CÔ nhẹ nhấc nhỏ, nhìn hỏa trên người Hyuga bà rùn mình vội kéo cô vào phòng đẩy vào nhóm bạn. Còn mình đến khuyên giải. Nhưng Hyuga không thể hạ hỏa được

”Meyami Rin! Em đùa với tôi đúng không?!”

”Xin lỗi thầy em chưa ghi nhạc nhưng có thể cho em một cơ hội nghe bản nhạc và hát sau đó được không ạ!”

”Em nghĩ em là thiên tài sao?”

Tức giắt Hyuga đập xuống bàn, đẩy cửa đi ra, không ngờ bị chặn lại bởi một nam sinh

”Xin thầy hãy cho cậu ấy một cơ hội đi ạ!”

”Do em thưa thầy vì đã đưa bản nốt cho cô ấy quá trễ!”

Masato thêm vào đến chặn đường thầy.

”Im hết cho tôi! Nếu không tất cả bị điểm không!”

”Thưa thầy xin cho em một cơ hội ạ vì công việc, công việc ...”

”....”

”Rầm ... Này ông thật lạnh đấy Hyuga-chan!”

Là thầy Ringgo? Chạy theo đó là hai cô bạn Nanami và Shibuya, lúc trước do Nanami nhìn thấy cô chạy từ rào cấm ra với trạng thái hối hả. nghĩ đến tính tình của thầy Hyuga và hôm nay là ngày thu âm của cô, cô bạn vội chạy đến nhờ Ringgo\_sensei giúp đỡ, không ngờ thầy ấy lại sốt sắng trong công việc này, trước khi đi còn nháy mắt với cô

”Đi xem thiên tài của chúng ta nào!”

Không hiểu nhưng cô vẫn chạy theo, bây giờ giúp Meyami lại là công việc lên hàng đầu, cô bạn từ nhỏ đã gặp và giúp cô rất nhiều trong việc hòa đồng này. Và cũng là người bạn đầu tiên của cô.

Shibuya đến đưa cho Meyami tờ giấy phổ nhạc lúc chạy đi cô đã vô tình đâm vào người mình làm rơi ra. Meyami nhìn tờ giấy rồi nhìn lên mọi người, nở nụ cười thật tươi cảm ơn. Lúc này thầy Rinngo đã giải quyết xong với Hyuga quay sang đập vai cô mỉm cười. Còn Hyuga vẫn giữ nguyên bộ mặt của vị thần cao cao tại thượng nhìn về phía cô

”Em chắc chắn sẽ sáng tác sau khi nghe nhạc?!”

”.... Dạ!”

”Được như thế thì cho em nghe bao nhiêu cũng được, mau chóng thu để các thầy cô giáo nghỉ ngơi, còn về điểm chất cẩn thận đấy. Sau vụ này về chép cho tôi một trăm lần chữ em sẽ chăm chỉ sáng tác nhạc. Còn Masato chép một trăm lần từ em sẽ nhớ lời thầy. Rõ chưa!”

”Vâng ạ!”

”... Vâng cảm ơn thầy ...!”

Nhìn về phía Masato cậu bạn mỉm cười không sao. Cô giáo phòng thu giục cô vào phòng nhanh. Đeo máy nghe trên tai, lắng nghe những nhịp nốt. Bài hát này ..... cô đã nghe qua rồi, là bài hát cô đã hát. Vậy ra những nốt nhạc nó hình thành trong đầu cô sao? Cô vẫn còn nhớ nó, và chính nó đã cho cô biết khóc còn gì.

”Em ổn chứ? Cần nghe lại lần nữa hay không?!”

Hyuga nhìn cô sau khi hết bản nhạc, bài này là do con bé viết, rất hay đấy. Nhưng nếu đơn điệu như thế, còn lời bài hát nữa. Ông đang muốn theo dõi xem cô bé cho ông bắt ngờ gì đây!

”Không cần ạ nhưng có thể cho em thêm chút tiếng đàn Biwa được không ạ”

Hyuga nhìn cô neho mắt rồi gật đầu, nếu con bé muốn. Ông vẫn chờ đến phút cuối của bài này đây. Tốt nhất Meyami Rin đừng làm cho tôi thất vọng.

”Và em muốn cho thêm vào nốt ngắt ở dòng một vòng hai âm luật ba và cái 24 29 37 48. Âm nhạc cần nhanh ở đoạn cuối nghĩa là nốt 40 đến 50 và chấm lại từ nốt 57 bắt đầu kéo dài ra ở nốt cuối cùng. Cho em xin âm của trống Taiko vào phần đầu và phần giữa theo phần đệm nhạc.”

Hyuga gật đầu, mỉm cười. Ringgo đứng nhìn cô bé che tay trên miệng kiểm tra hơi thở mình, đây không còn là con người nữa đi! Còn mọi người trong phòng nhìn nhau, đây là nhạc truyền thống. Nhưng nốt nhạc đó rất khó đấy.

”Đã xong!”

Hyuga đưa tay ra dấu cho cô. Meyami hít sâu thở ra lấy hơi nghe tiếp bản nhạc của mình. Đúng thêm chút nhạc vào nó mới chính bản nhạc mà cô cần có. Lắng nghe nhạc rồi âm thanh trầm trầm về thời xa xưa. Masato đã tưởng tượng đến cảnh một vị tướng nhớ tình vậy chính cô có thể hóa thân thành một hậu phương gửi bức lòng về người nơi kia. Âm nhạc chậm cùng tiếng đàn Biwa cất lên nghe qua loa phát của trường (âm nhạc lớp S đều được cả trường nghe cả). Với tiếng trống đệm nhạc đều đều cất lên khúc ca ảm như viên ngọc từ biển xanh

”Trôi theo dòng nước, là bức thư em gửi chàng.

Từ đây thôi là hết, thư đừng về làm chi.

Chàng cùng những ngày tháng hẹn hò, những giấc mơ từng kẻ thôi đành chết từ đây.

Vùi chôn trong sóng quên, mình em mãi lê bước.

Lá thư trôi đến nơi chàng, đã đi qua nơi nao?

Có khi vô tình dạt, nát theo con dòng hay chẳng?

Em ngẩng lên nhìn ánh sao băng, lời hẹn ta từng trao nhau.

Đã bỏ lại từ lâu trôi theo bọt của dòng nước.

Dù chớp mắt, dù thức thao tìm về chàng, không bóng người.

Một kỉ niệm áp ôm một mình em mãi lê bước.

Lá thư trôi về chàng, đã vượt qua những chốn nào.

Có khi vô tình dạt, cá kia nuốt mất rồi”

-FumiNagashi- Megurine Luka.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 76: Than Trời Trách Đất Thôi Thì Tại Bản Thân

“Meyami cậu giỏi quá đi!”

Sau khi bước ra khỏi phòng thu, Shibuya đến đập vào vai cô khiến Meyami muốn té ngã. Cô bạn này có cần mạnh tay đến thế hay không chứ? Meyami chợt nghĩ đến lúc đâm vào cô. Có lẽ là bây giờ trả thù đi. Thôi vậy chịu đi!

Nanami cũng đến vui tươi chúc mừng

”Giỏi lắm Mimi!”

”Meyami không ngờ em lại giỏi thế!”

Ren chen vào cùng với những người khác, Meyami chỉ biết cười rồi cảm ơn, nếu hôm nay không nhờ mọi người giúp đỡ chưa chắc cô đã thực hiện xong bài nhạc của mình, đến phút cuối nhờ Shibuya, cô mới viết mình làm rơi một bản thảo, nếu thiếu nó âm nhạc của cô cũng chẳng hoàn thành. Cô lên tiếng đề nghị một bữa tiệc cô bao, nhưng họ từ chối họ nói mở luôn mở tiệc giả ngoại cho cả nhóm thì sẽ vui vẻ hơn rất nhiều. Meyami chỉ cười chấp nhận, dù gì đó cũng chẳng phải mất tiền, họ lo cho túi tiền học sinh của cô thôi. Vui vẻ cười đùa cùng mọi người, lúc trước, cô nghĩ sẽ không cần bạn, vì cuộc sống này có rất nhiều thứ thay đổi nhanh chóng và tình bạn cũng vậy, khi đến một lúc nào đó, những người cô gặp trong ngôi trường này sẽ quay mặt mà đối địch với cô. Làm trên nghề giải trí chừng ấy năm, Meyami cũng hiểu cái gọi là chiến trường đề nâng cấp, nếu muốn đóng một bộ phim là nhân vật chính, luôn có những quy tắc ngầm mà thế giới bên ngoài không ai chạm được. CHị Lily đã kể cho cô khi cô mới bắt đầu bước vào nơi này, cái hào quang bên ngoài chỉ là ảo giác, cái chính Meyami cần nhìn rõ bản chất họ khi làm việc và trong cuộc sống hằng ngày. Nhờ Lily mà cô đã được sống yên bình đến bây giờ, tránh xa mấy vụ scandal với những vụ tung tin vịt hay cãi và của các fan hâm mộ. Xem như bây giờ các ca sĩ hiện tại, Meyami cũng thuộc trong số đời sống gia đình ít bị moi móc nhất đi.

Meyami nói là ít moi móc, đúng là ít chứ không phải là không có. Những nhà báo, có thể tìm ra được nơi cô ở trong khi cô đang hoạt động, nếu như mọi lúc không cảnh giác, chỉ có thể lọt ra những tin không tin mà còn thêm dầu vào muối. CHị Lily đã chuyển đi rất nhiều thông tin khác nhau để đánh lừa, nhưng rồi vẫn vậy. Không biết do thông tin gì. Và sau khi giải nghệ, im lặng trong hai ba năm qua, Meyami tự nhiên được giải thoát, gọi điện thoại đến chị Lily, chị ấy nói ổn cả rồi, còn có thời gian rảnh rỗi đi chơi với chồng. Xem như cuộc sống bây giờ của cô khá yên bình rồi.

Vui đùa với mọi người, Meyami không biết một đôi mắt chăm chú theo dõi cô từ đầu đến giờ. Nhất cử nhất động của cô như được ánh mắt kia ghi tạc và sao lưu lại trong bộ nhớ. Nhẹ đẩy gọng kính lên bước theo sau nhóm bạn về lớp.

Trưa hôm đó, sau khi nghỉ ngơi thì Meyami lại bị đám người lôi kéo đi giúp Syo giảm cái chứng sợ độ cao. Nhắc đến mới nhớ, nhìn sang cậu bạn Syo, như cậu ấy có trắng trôi giạt thì phải. Sắc mặt trắng bệch, khi đứng dưới gốc cây, bên cạnh Natsuki luyên thuyên không ngừng, mà không biết cậu bạn đó nói cái gì mà Syo càng ngày lại càng xanh xao thêm. Meyami chợt đau lòng, ừm cô đau lòng đấy. Đừng nói cô phải nhìn thấy cái cảnh bạn đẩy bạn xuống vệt nữa a~ Đứng tim đấy, trong đầu cô lúc đấy như nổi lên bao nhiêu điều kì lạ, lơ như đứt dây, lơ như cậu ấy trượt tay chạm đầu vào bên tường hay như dây quá dài..... Trái tim bé nhỏ của cô không chịu nổi đâu mà!

(Ủm bé nhỏ ghê luôn\* liếc nhìn khinh bỉ\*/ Bà tác giả bà có ý gì?/ Chẳng có gì cả \*quay lưng đi\*)

”Được rồi chúng ta sẽ thực hiện bài cuối, nhảy dù!”

”Nhảy dù?!! Này Natsuki-chan bạn có thể hay không nghĩ lại... mình thấy Syo-kun đang rất sợ rồi!”

”Không được, Syo là người không bao giờ bỏ cuộc!”

Meyami đứng trần người nhìn hai người Na nami và Natsuki đối thoại với nhau rồi quay sang Syo. Cậu bạn như cái xác chết ấy. Nhìn phía cặp, lực lợ tìm bánh mỳ ngọt, không phải cho cô ăn mà cho cậu ăn. Người ta nói khi ăn đồ ngọt trên độ cao sẽ không cảm thấy khó chịu và buồn nôn. Vì bữa trước sau khi rời xuống đất, được thả ra Syo nôn nao nôn thốc. Nhìn mặt cậu bạn ngày càng gầy đi sau một đêm. Tự nhiên cô thấy có lỗi, đã biết trước kết quả nhưng lại không nói được. Cô muốn nói nhưng lại im lặng, cái gì đó cấm cô nói ra. Vì cô quá ích kỉ, không muốn chạm vào bất cứ cốt truyện nào khiến cho hiệu ứng bướm thay đổi, lơ như có người sẽ .... Biến mất khỏi anime đó, là lỗi của cô chỉ là lỗi của cô thôi! Vì thế đành quay người bỏ mặt cho mọi chuyện tiếp tục diễn ra.

”Meyami sao vậy?!”

Masato nhìn cô chăm chú vào chiếc cặp trên tay rồi nhìn lên khuôn mặt. Ánh mắt vô hồn kia là sao? Cô nghĩ gì lại đem trí óc của mình vứt mất, để lại cái xác ở đây. Nhưng mà tại sao khi cô ngồi đó, cậu cảm giác có luồng khí gì đó bao bọc cô cách biệt với mọi người nhỉ? Masato muốn đến chạm tay vào nó, muốn kéo cô ra khỏi nơi qua đơn độc kia. Nhưng liệu cậu có làm được không? Khi chính cậu vẫn không thoát khỏi số mệnh của mình là trưởng gia tộc?!

Ren đứng sau lưng cô, cúi người nhìn vào cặp. Là bánh mỳ, đem tay cô kéo lên, bánh mỳ cầm trên tay cũng theo tay kéo lên. Cậu đưa tay kéo cặp cô lại, nhìn cô mỉm cười

”Cậu đói hả?! Mình nhớ cậu mới ăn rồi mà! Có cần uống thêm sữa không đây!”

”Dạ cảm ơn phụ thân.... con no rồi ạ!”

Meyami gỡ cổ tay của mình ra khỏi má cháo của Ren, đứng dậy cúi đầu. Cô xem như cậu ta là cha nuôi thứ ba của cô đi. Lo ăn lo uống, thiếu điều cho thêm tiền để cô tiêu vật thôi à. Quay người đến chỗ Syo, đưa bánh cho cậu, trước ánh mắt lam tròn xoe ngẩn người nhìn cô.

” Đây là bánh mình đặt cho cậu? Không thích sao?!”

” Ăn đi đồ ngọt rất giúp ít cho người sợ độ cao!”

Syo đón nhận, sắc mặt hơi đỏ lên. Meyami không hiểu có gì đâu mà ngại, mà cô nghĩ cậu ngại về chứng sợ độ cao nhì. Vậy đứng trước mặt Nanami vậy làm sao khi cô ấy té mà cứu được cũng giỏi lắm đấy (phần 2 nhé ). Trở về lại vị trí của mình, nhận lấy tai phone mà Shibuya mượn của cô giờ trả lại, Cô bạn nghe lại bài hát lúc này trong phòng thu âm.

Shibuya nhìn cô rồi lại tiếp tục đập vai cô. Meyami hắc tuyến lần dài, thật sự số cô bị người ta đánh mà. Thật là khổ mà. Nhìn cô bạn bạo lực muốn khóc ròng, cô là cảnh liễu mong mọng có thể đối với cô nhẹ nhàng được không?

” Nghe hoài không chán đấy!”

Shibuya đâu có hiểu được nỗi lòng của cô, đem tay ra dấu hiệu like cho cô, rồi nháy mắt. Meyami cười tươi, lần sau cô muốn cùng cô bạn này hát chung, giọng của Shibuya rất trầm, như chị Meiko ấy. Nghe được vào tai rất hay, nốt cao của cô ấy cũng chẳng khác gì chim sơn ca hót. Meyami thật sự trông chờ ngày đó mà.

----- phân cách -----

Đứng trên trục thẳng, nhìn xuống dưới. Những ngọn cây, và bãi đất trống, với những đồng cỏ. Bên kia còn có những ngọn đồi nhỏ nhấp nhô, có thể không nhiều nguy hiểm cho người nhảy dù. Ở quên mất, Natsuki đem cái trục thẳng do Masato thuê của gia tộc đưa cho Syo đến luyện chứng độ cao của cậu, chờ trục thẳng đến cũng là gần 3 giờ chiều. Cả đám ngồi chơi một chút rồi chuyện đâu cũng vào đó. Syo bị Natsuki xách lên mặt đồ ảo vệ và lên trục thẳng

” Bay cao lên chút đi ạ!”

Natsuki nói lớn, theo cậu độ cao này vẫn chưa đủ với bạn mình. Nhưng Meyami đồ hắc tuyến, nhiều đó là một kẻ nhảy dù sơ cấp là được rồi, lên ca chút nữa là trung cấp đấy. Nhưng mà....Đưa mắt nhìn sang Syo đứng trước cửa của trục thẳng. Rồi nhìn quanh, sao chỉ có một người lái, còn người bảo hộ đâu?

” Masato lỡ như chuyện gì.... là lỡ như thôi đấy, thì người bảo hộ đâu? Còn người cứu nữa!”

Nói nhỏ vào tai Masato, cô thật sự thấy lo lắng đấy, trên trục thẳng chỉ đúng một người lái và một người kiểm tra, bên cạnh là những kiểu dù khác nhau. Meyami không biết họ cấp độ gì nhưng như thế là quá liều đi.

” Được rồi! Nhảy nhé!”

” Á ... .... “

” Chờ chút Natsuki!!!”

Như Meyami chưa nói xong thì hành động của cậu bạn đã rồi, đưa mắt ngơ ngác nhìn cô. Meyami vội chạy đến cửa nhìn xuống

” Syo có biết cách tháo dù không đấy!?”

” ....”

Mọi người nhìn nhau, Nanami nhìn sang rồi gật đầu.

” Có thể là biết rồi, vì nếu không thì bên người kia sẽ không giúp cậu ấy cột vào người!”

” Ừm thật ra... tôi đã quên nói ....!”

Meyami hắc tuyến nhìn người mặt quân phục, tại sao lại có những người ngơ ngẩn như thế này trong quân đội? Cái này liên quan đến mạng người đấy. Vội vơ lấy chiếc cặp bên cạnh hộp khăn cấp. Mang vào rồi nhảy xuống, bên tai lại nghe tiếng ai đó hét tên mình. Thả người xuống mức sâu này nếu có thể cô mong kéo được dù của Syo, còn về cô, có thể sẽ thả khi gần đến đất cũng được. Cho dù có tiếp đất hơi đau một chút. Gió như tấp vào mặt, mái tóc bị phát đến đau nhói. Nhắm đến phía cậu bạn mà tiến tới. Ánh mắt cô chợt co rún lại, Syo không la hét, không vùn vẩy, chỉ trừng mắt nhìn mặt đất dưới chân. Cậu sợ quá rồi chẳng? Không phải cậu ấy đang suy nghĩ gì đó, ánh mắt không một tia sợ sệt.

Meyami nở nụ cười tán thưởng nhìn cậu bạn!

” Meyami!!! tại sao??”

” Không có thời gian để nói, đem tay cậu móc về vật vương phía sau dùng sức kéo mạnh xuống!”

” .... Không được nó bị kẹt rồi!”

” Chết tiệt.... Phạch.... Giữ chặt vào!”

Nhìn thấy độ cao mặt đất không còn xa hơn là nhảy dù sơ cấp, kéo nhanh dây dù của mình mở ra, hướng đến Syo kéo cậu, giữ chặt trong lòng. Tay vòng ra phía sau cố gắng phá khóa dù của cậu. Nhảy dù này chỉ chịu được sức nặng tốt nhất của một người và một trẻ nhỏ. Và cô cũng không có đủ tay để giúp Syo kéo cho đến chạm đất, nếu như không thể phá dù của cậu ấy. Meyami đành nhường dù mình cho cậu mà rơi xuống. Đây là điều luật bất di bất dịch của đoàn binh khi cô được huấn luyện.

Nhưng mà thật sự cô rất luyện tiếc vào cái thế giới này!

Xem như chuyện gì đến sẽ đến đi! Cô cũng không thể cãi lại, bây giờ chính cô chỉ cần cố gắng hết mình thôi.

”Meyami bỏ mình ra không chết hết đây!”

”Ai nói chết hết?!”

”Còn đùa được à?”

”Sắp đến đất thì mình sẽ vớt cậu ra thôi mà! Yên tâm, cậu chết không pahrì mình!”

Syo nhìn cô, cô nhìn lại cậu nở nụ cười thật tươi. Tay sau vẫn cố gỡ ra khỏi cái móc bị kẹt trong balo sau của cậu bạn. Cô không hiểu tại sao khi cho mượn thì cần phải kiểm tra kĩ chứ, tại sao lại thế này? Còn MASato nói an toàn vậy ở dưới sao chưa mở ra phao giúp người? Đừng nói là không có đây!!!!

Mất nhìn thấy mặt đất gần đến. Meyami dùng sức kéo mạnh móc khóa, đứt ra, tay rút dây bảo đảm an toàn trên người mình chuyển qua cho cậu. Không ngờ không biết khi nào Syo giữ chặt tay cô không cho cô thêm động tác nào. Lúc này, cô mới nhận ra khoảng cách giữ hai người rất gần, như cô ôm cậu vào lòng sao bây giờ lại là cậu ôm cô?? Có lẽ do tốc độ rơi của hai người, với khi cô giắt đứt móc khóa bên balo của cậu để phá. Sức nặng cũng làm vận tốc cô chạy nhanh hơn. Và cuối cùng dù của Syo vẫn không mở được, cậu coi bỏ cặp vớt luôn xuống dưới. Mất nhìn cô mỉm cười, khẽ cúi người hôn lên môi cô. Vòng tay riết cô thật chặt, cúi đầu cậu lên vai cô hít lấy hít đỡ hương thơm từ trên người cô tỏa ra. Hương thơm tự nhiên của những đóa hoa vào buổi nắng sớm.

”Syo mau bỏ ra rất nguy hiểm!”

”Đừng mơ!”

Meyami không chống lại, an nguy là trên hết, cậu ta cứ động cô dùng sức thì lực hút trái đất càng mạnh hơn. Nhìn mặt đất đến gần, luôn tay lên ngực cậu đẩy mạnh, để cậu văng ra đồng cát, còn cô bị gió làm dù chuyển hướng, dây quần vào tay. Số cô xui cô biết nhưng có cần thám đến thế không? Nhìn qua hồ nước bên kia, được rồi, đáp xuống đó đi. Chuyện sau này tính số một lần với bọn kia.

Thế là ngày đó cô bị uống nước, còn tốt bụng hơn dây dù quần vào tay cửa một đường, lúc đó dù thấm nước trùng xuống, nếu không nhờ Ren nhảy xuống nước cứu lên chắc chắn cô sẽ bị mất thở mà chết.

Chết tiệt khi tiếp đất thì ôm cô làm cái gì? Cậu ta nghĩ cái gì, chết chung à? Xin lỗi cô không có lòng tốt đó đâu, quy luật nhảy dù trước khi chạm mặt đất hai ba mét phải bỏ dù ra mà chày xuống đấy. Nếu như cậu ta ôm chặt cứng thì một sẽ bị dây dù quần đến chết, hoặc cánh dù sẽ trùm lấy người nguy hiểm rất nhiều khi gặp kẻ địch, hoặc là cả hai. Mà cái này cũng chết.

Hôm nay cô thoát nạn nhưng không biết sau này sẽ ra sao.

Nghĩ lại, Meyami thật rảnh rồi, ăn no dư mỡ không có chuyện gì làm nên đi cứu cậu ta mà. Tuy nhiên lúc đó, đầu óc cô trống rỗng không nghĩ gì nhiều, lẽ như đó là do hiệu ứng khi cô xuyên qua dây thì hại một mạng người để cô sống thì chính cô không cam tâm. Sau này chưa chắc cô được sống yên mà không gặp ác mộng.

----- phân cách -----

Qua một tuần, Meyami cũng trở lại học hành, và yên ổn chạy đi chạy về giữa hai trường. Trong mắt mọi người cô vẫn cứ thích chơi trò bí ẩn khi vào trưa, và cả buổi chiều đó cô biến mất ở trường Saotome, dần mọi người cũng không để ý mà theo dõi cô chạy đi đâu nữa. Meyami cũng yên ổn mà sống, nhưng chính cô không biết, đó chỉ là đa số, còn một phần nhỏ vẫn luôn theo dõi nhất cử nhất động của cô. Từng ngày từng ngày và dường như kiểm soát ngặt ngèo hơn rất nhiều. Tuần trôi qua, vết xước trên tay đã ngừng chảy máu, nhưng ối ăm nó cứ đúng cổ tay và đầu ngón tay khiến làm gì cũng đau nhức. Cô cũng chẳng nói gì, những về chuyện tập sáo với Fuutan bị cậu bạn mắng miết về việc bất cần. Khi cô nói dối với cậu rằng mình bị xước khi chạy nhảy bên hồ nước và ngã.

Fuutan lúc đầu không tin, nhưng dần cũng chấp nhận tính bướng bỉnh không chịu nói của cô. Cậu nhăn mày khi nghe những tiếng rên khẽ của cô khi vô ý chạm vào vết thương. Lúc đó cậu cứ bắt cô thay băng miết. Meyami cười như mếu, cậu có biết thay nhiều băng quá cũng không tốt cho vết thương của con người không? Có khi nói đó cũng không lành lại nữa là khác.

”Mimi! Xong chưa?”

”Ừm xong rồi, chuyện gì vậy tui?”

”Còn đùa nữa là sao?!”

Fuyuumi nheo má cô, ra về tức giận. Meyami cứ như thế mà đùa cô, cô mới không phải là bách hợp cần cô giúp đỡ mà làm chồng. Ba mẹ cũng đã chuẩn bị cho cô một hôn sự rồi chứ bộ.

Meyami bẽn lễn rút má mình ra khỏi tay cô bạn, đem tay xoa xoa má. Càng ngày Fuyuumi càng ác đối với cô là sao? Thật là cô bạn đáng yêu hiền dịu, thực nữ của Meyami đâu rồi, mà thay bằng bà chằn thế này...

” Mimi mình biết cậu đang nghĩ gì đấy, còn dám nói xấu mình trong óc nữa mình giết cậu ngay rõ chưa?!”

Fuyuumi đem tay thành đấm để trước mặt cô. Meyami hắc tuyến tiếp tục chảy dài, được rồi được rồi không nói xấu thì không nói xấu. Thật là dữ quá mà, đừng nói vì cô lấy nha

( pigo đúng rồi đây!)

Không phải đâu cô hiền dịu, đáng yêu như thế này mà.

( Thật là tiếc bữa cơm mình đã ăn mà ..ợ ợ...)

Đi ra khỏi lớp, theo Fuyuumi đến ngồi trên sân thượng nhìn chị Hino đang nói chuyện một mình, không đúng hơn đó là mắt của Fuyuumi còn cô có thể thấy Fata đang bay lơ lửng nơi đó.

” Mimi, Fuyuumi hai em đến rồi lại đây!”

Hino vẫy tay gọi hai người, đến khi hai người đến, chị đưa sấp giấy cho cả hai. Đây là bài của Hino sáng tác, cô ấy muốn khoe với cả hai người. Nhìn xem như là chị ấy đã đi đúng hướng con đường của mình. Meyami chỉ chỉ cho chị ấy vài nốt âm của đàn vialin với các nốt nhạc hay kĩ thuật chị ấy đã nắm bắt rất tốt. Hino không hổ danh là thiên tài âm nhạc mà.

Bên cạnh Fuyuumi đỏ mặt gật đầu cười vui vẻ, đúng là một tác phẩm hay chẳng phải sao? Cô đã mơ mẩn đến bài nhạc này rồi, thật trông chờ vào ngày chị Hino đem nó biểu diễn.

” CHị giỏi quá đi Hino”

” Thôi đi! Đừng khen chị sẽ tự cao mắt!”

” Vâng ạ chị giỏi là thật nhĩ Fuyuumi”

Hai người một người sướng một người họ cho đến khi Hino đỏ mặt bảo ngưng lại. Liếc sang búng trán Meyami.

” Hư còn dám phá chị!”

” Mò em nói thật mà!”

Ôm trán nhăn mày kêu đau nhưng miệng vẫn cãi giống. Hino nhìn hai người lắc đầu, chuyển chủ đề.

” Này giả ngoại tập huấn sắp tới các em định làm gì?”

” Giả ngoại tập huấn????!”

Fuyuumi lắc đầu, mấy ngày nay xong học thì cô lại biến mất không thì ngồi ngủ có nghe được cái gì đâu, đành phải giúp cô bạn giải thích. Meyami ở đây gật với gù cái đầu, rồi gật gù cái đầu. Đến khi Fuyuumi dừng lại vẫn cứ gật gù cái đầu.

” Bình..... Có nghe rõ không đấy!”

” Ôi đau...rõ chứ sao không ngồi xác bên cạnh luôn mà!”

” Vậy nói lại xem!”

” Tập huấn ...giả ngoại tập huấn 7 ngày hai đêm”

” Bình....”

Meyami ôm đầu, cô biết rồi biết hết cả rồi. Mà tự nhiên lòi cô vào làm cái gì trời, kịch tình dậy sóng lòi cô vào cô thay đổi thành đăm lăng lộn trên giường mắt cho xem. Còn đánh nữa, cô đang hình dung các mỹ nam khóa thân lăng trên giường hưởng thụ cho nhau chứ bộ. Không phải bậy bạ gì đâu nha~.

Fuyuumi nhìn cô lắc đầu, Hino lại nhún vai. Hai người hiểu con người này lại bắt đầu nghĩ gì, thật các cô nên phục Meyami vì cái tính suy nghĩ mọi lúc mọi nơi mà không cần quan tâm đến hoàn cảnh “ xinh đẹp” này đang ở nơi nào.

”Yo~ Meyami, Hino, Fuyuumi chuyển gì các nàng công chúa lại tụ họp ở đây thế này!”

”Đam mê toàn truyện!”

Vừa nói dứt câu lại bị đánh, cô nói thầm mà cũng nghe được hả. Mà sao Fuyuumi thích đánh cô ghê luôn. Số cô sao thích chạm vào ai thì người ta đổi hoàn toàn tính cách chứ nhỉ? Tohru trước hiền lành mà, ngay cả đám cưới cũng giấu cô luôn. Mà cái chuyện có em bé trước đám cưới cũng giấu nhẹp. Chị Ema lâu nay tự nhiên nổi điên lên nói chị ấy sẽ cưới tất cả cùng một lễ, nhân cô lúc đó nhớ đem nhiều quà vào. Nanami lâu ngày tự nhiên đến xách đầu Meyami đi xem cô viết nhạc, dù hay hay dở Meyami cũng có chạm vào đầu chứ mà đưa cho bọn nam chính. Cô cũng chẳng chạm vào được.

Nè cô trở thành người tư vấn tâm lý và culi khi nào vậy.?

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 77: Về Nhà

Rời khỏi trường Seisu là lúc linh hồn cô thăng thiên.

Meyami chà lệch về kí túc xá, khi trên mặt đỏ đầy hắc tuyến. Nếu cô biết hôm nay, chị Hino mời tất cả các thành viên trong cuộc thi đến chuẩn bị cho kế hoạch “Buổi gala ngoại tập huấn” cho cuối tuần này. Nhìn đám nam chính hết đưa ra ý kiến này đến ý kiến khác, rồi đến hai nàng kia đồng ý liên tục. Và cuối cùng mọi quyết định để cho Meyami hưởng trọn. Làm bữa tiệc, quà lưu niệm, vòng tặng cho người mọi người đến ở nhờ.... ....lá lá và cây cây. Cô hắc tuyến đỏ đầy mặt.

Đùa nhau à, chơi kiểu đó ai chơi không được. Mọi ý kiến muốn góp thì tự làm đi chứ, cô là kẻ ngoài cuộc bắt cô làm hết là sao?

Từ chối, từ chối gấp, nói không có thời gian. Với lại bản tính làm biếng nhót thây của cô không đủ điều kiện để đáp ứng. Không cho từ chối cô chắc chẳng sẽ xin khỏi đi. Mà chuyện này có sao không? Chắc chẳng có, bởi vì bà chị Lily biết chuyện sẽ trảm cô trước thị chúng đây.

Thật khóc không ra nước mắt.

Còn về chuyện chép phạt, ha ha một trăm từ, ít dễ sợ. Chết đến rớt tay.... Đùa nhau vui ghê. Tự nhiên có cảm xúc muốn quay ngược lên trời hỏi

”Sao ông không gọi sét đến đánh chết tôi luôn đi cho rồi!”

Đáng tiếc, cảm xúc không thể biểu cảm. Mọi chuyện lại tiếp tục đẩy lên một bậc thang mới. Đó là buổi dã ngoại này ai sẽ là người kết hợp với cô? Còn ở học viện Saotome chuẩn bị lại bắt đầu cuộc thi ghép cặp mới. Tiêu cô rồi, hồi giờ có biết ghép với ai đâu mà ghép cặp ngon ơ vậy. Mà không chừng là mọi người đã có người cùng làm bài thi rồi cũng nên. Kiểu này Meyami chắc phải bị chịu hình phạt sáng tác hai ba bài gì đó về phổ nhạc hay lời hát nữa cho xem. Nhờ hình phạt của thầy Shinning mà cô cảm giác như đang dần tăng lên cấp độ cộng hưởng với âm nhạc của mình rồi.

Nhưng mà .... Cái cảm giác thiếu vắng cái gì đó vẫn xuất hiện sau khi nghe những bản nhạc. Thầy Shinning cũng đã nói thế, nhưng ông cũng không thể đoán ra được đó là gì. Mặc khác, các thầy cô khác như thầy chủ nhiệm lớp cô Hyuga, hay thầy chủ nhiệm lớp A của Nanami Rinngo không nhận ra bất cứ gì thiếu sót của cô. Số điểm cứ dần tăng lên như thế, hiện nay tại trường cô và Nanami giống như đang tranh chức dẫn nhất nhì của nhau vậy. Bài hát Nanami vừa sáng tác đó, sau khi đứng hạng nhất thì bài hát của cô lại nhảy ra chiếm đoạt của cô bạn. Điều này có thể khiến Meyami thấy khó chịu, cái cảm giác tranh đoạt không phải là ý chí cô muốn hướng tới.

Còn Nanami vẫn ngây thơ mỉm cười nhìn cô nói rằng không sao và hết lời khen cô.

Nhiều lúc Meyami thật sự nghi ngờ, có phải Nanami có vấn đề về thần kinh? Vị trí nhất là của cô đấy, bây giờ Meyami chiếm lấy không khó chịu sao? Lúc đó Na nami chỉ vui cười, đưa tay ra xoa đầu cô

”Meyami cậu là thiên tài, chuyện mình và cậu tranh vị trí nhất nhì không còn quan trọng nữa rồi. Vì chúng ta không quan tâm đến chúng, mà là âm nhạc của chúng ta sẽ ra sao!”

Lúc đó, Meyami thật sự ngẩn người, Nanami nói đúng, vị trí nhất hay nhì chính cô cũng chẳng quan tâm, đơn giản chỉ là viết, hát và hưởng thụ chúng. Tự chế giễu mình, đã lâu lắm rồi, tâm hồn âm nhạc của cô dường như bị biến động chôn vùi trong quá khứ của kiếp búp bê. Cái con búp bê dơ bẩn chẳng ai cần, mấy tấm bản áp phích bị ném vào thùng rác bị lãng quên, lâu ngày cũng trở thành mục rữa. Từ khi chuyển sang kiếp đời này, thì cô đã quên lãng cái âm nhạc trong người cô rồi. Quên mất kí ức vui cười cùng nó rồi.

Qua kiếp này, lại tạo điều kiện cho cô tiếp tục trên con đường này, gây thêm một đam mê của cô đã nhen nhói. Meyami không biết, âm nhạc không phải con đường cô hướng về tương lai mà chính là niềm đam mê đang trôi dạt lần nữa trong con người của Meyami. Một lần nữa này nở trong ước mơ vĩnh hằng của một người đã sinh ra và trưởng thành trong những nốt nhạc.

Về tới kí túc xá là gần đến 10 h đêm. Nằm vật vờ trên giường, thật sự tốn nước bọt để nói những lý do vô nghĩa từ chối những trí óc sáng tạo đến kinh



hòn mả. Nhớ lại cái cảnh khi Yukino đề nghị, rồi lại đến hai nàng kia đồng ý luôn cả hai tay, khuôn mặt Meyami lại đỏ hắc tuyến. Có thể người xung quanh không nhận ra, nhưng cô biết. ANH ta đang muốn làm khó dễ cô, anh ra biết tay cô bị đau lại muốn làm đất sét nung. Anh ta nhìn thấy cây sáo của cô, lại đòi muốn cô chỉ tự làm một cái. Mặc dù cô đã bảo đó là do một người quen tặng, nhưng lời nói của anh ta làm cô đứng họng

” Là một người cầm sáo phải biết làm ra cây sáo của mình!”

Dù thật sự rất muốn cãi, nhưng người xung quanh đã nói dừng lại, và cũng không nên làm mất hào khí của các thành viên nên cô nhịn. Nhưng nhịn cũng có giới hạn. Suốt buổi đó, cô không nói không rằng, chỉ ngồi một góc, nhìn đồng hồ, chờ đến khi có thể ra về.

Mệt lắm rồi! Cuộc thi vừa rồi anh ta đứng thứ nhì cô đứng thứ ba, vẫn đứng sau anh ta một bậc. Bây giờ cô đã thù óa gì với hán sao? Chưa hề, nhưng tại sao hán cứ cay cô thế?!

Tiiiiing...Tiiiiiiiiing ... ..

” Alo, xin chào!”

Meyami không xem màn hình vợ tay lục tìm điện thoại ở dưới gối nằm. Quen rồi, bây giờ mất điện thoại thì tìm mấy chỗ có gấu êm hay chỗ bông gòn mà kiếm. Cô không biết làm cái gì mà cô thích vứt khôn đến thế nữa. Nhưng đầu dây bên kia chẳng nói, im lặng rất lâu. Meyami liếc màn hình điện thoại.

” Xin lỗi cho hỏi ai vậy ạ?!”

” ....”

Nhìn lại màn hình điện thoại, chỉ có số cô không có lưu tên người này, và dường cô càng không biết người này. Bên kia còn có hơi thở gấp gấp như kiểu người thở ra rồi lại nuốt lại.

” Xin lỗi cho hỏi ai vậy? Anh Masaomi? Fuutan? Fuyuumi? Xin hãy trả lời đi ạ!”

” ...”

Nhìn màn hình điện thoại, tắt đi. Cô không muốn dây dưa nhiều nữa với nhiều người không biết mặt hay bí mật quá đáng. Khi gọi cô còn lo lắng hơn khi gặp trùng số của nhà báo là cái. Cô có thể sẽ không sao, dù gì cũng trở lại sản diễn, mà Meyami tiếc cho công sức của chị Lily đồ sống đồ biển cả khi kế hoạch bị phá vỡ. Chị cũng đã khổ lắm rồi.

Tiiiiing.....Tiiiiiiiiing... ..

Điện thoại lại rung lên. Lần này, nhắc điện thoại, Meyami đã nhìn lại màn hình, đó vẫn là số cũ. Có chuyện gì đó hoặc là một ai đó muốn gọi cho cô sao?

” Xin lỗi, hay nói chuyện đi ạ!”

” ...”

” Xin ....”

” Mimi ...”

Khi chưa nói hết câu, thì đầu máy bên kia đã trả lời. Giọng nói nghe qua điện thoại có chút nhòe nhòt, rất khó nhận biết. Còn khi người kia nói rất nhỏ, như tiếng phát ra từ cổ họng vậy. Meyami lục trong trí nhớ của mình, mọi người khi gọi điện cho cô thường xuyên chỉ có Fuutan hay Yuki hay Kyo. Nhưng không có ai lại nói tiếng trong họng với cô qua điện thoại như thế này.

” Anh hai ....”

Meyami đoán mò đấy, vì tính Masaomi rất dịu dàng, nhưng anh ấy luôn giấu cái gì đó bên trong cảm xúc của mình. Meyami nhìn anh không thể hiểu được, anh cũng chính là một trong những người anh ít trêu chọc cô nhất trong nhà. Mỗi lần bị ăn hiếp, hay các anh khác bắt nạt. Masaomi là người đầu tiên đứng về phía cô đầu tiên. Anh cũng là người dễ dàng làm ngưng các buổi trêu cô ngay lập tức. Nhờ anh mà cô thoát nạn đấy.

” Mimi... ừm anh đây!”

” Thật... thật sự là anh hai sao? Anh làm em sợ quá!”

” Ừm .... Anh.... anh... anh muốn hỏi cuối tuần này em có về nhà không?!”

Meyami vui cười trả lời “ Có” với anh. Vì tuần trước khi cô trở về thì anh đã có ca trực trên bệnh viện. Khi tuần trước, tự nhiên trốn học đi chơi với Akito, xem tý nữa lại bị cậu cho vào chuồng nhốt. Vì thế đã ba tuần rồi cô không gặp được anh. Cuối tuần này.... Cô cũng phải đi .... Vậy thời gian ở nhà chỉ có một buổi tối và vài tiếng đồng hồ vào buổi sáng ngày mai.

Masaomi chỉ mỉm cười, không nói gì thêm. Tạm biệt rồi cúp máy.

Meyami nghiêng đầu khó hiểu, nửa đêm, hành người khác bằng một cú điện thoại vô nghĩa?! Anh hai, ngày càng có cảm giác, điểm gì đó rất lạ ở nơi anh.

-----phân cách-----

”Ừm Meyami!.....”

”Gi thế Syo?!”

Xách balo ra khỏi kí túc xá, lại gặp cậu bạn giữa sân trường. Nhìn cậu bạn vẫn năng động như ngày nào, chỉ là có điểm khác là khuôn mặt có chút ửng hồng. Nhìn từ trên xuống dưới cậu bạn. Rồi kéo cậu vào bóng mát. Trước hành động của cô, Syo lại đem khuôn mặt mình đốt cháy, áp a áp úng quay người nhìn cô mỉm cười.

”Kỳ lạ thật!”

”Kỳ ...kỳ... Lạ?!”

”Ừm, mình đã kéo cậu vào chỗ mát tại sao vẫn bị đỏ? Hay là cậu đi khám thử xem. Cậu có bị dị ứng với ánh nắng không?”

”Cái này ...”

”À cẩn thận say nắng đấy! Mà cậu gọi mình chuyện gì?!”

Syo tự nhiên đỏ hơn tôm đứng trần người. Meyami nheo mắt nhìn cậu, giỡn hả? Tên cô thích gọi thì gọi. Gọi rồi đứng nhìn là sao?

”Syo cậu?”

”À mình... xin... xin lỗi về chuyện lần trước!”

Meyami không nói nhìn cậu gật đầu, mỉm cười. Lúc đó cũng có xe anh ba đến đón, cô chào cậu rồi rời đi.

Ngồi trên xe, nhìn ra ngoài vẫy tay, mỉm cười với cậu. Syo đứng bên ngoài vẫy tay tạm biệt. Cho đến khi chiếc xe chạy xa ngôi trường, Kaname lên tiếng.

”Cậu nhóc đó là ai?!”

”Là bạn cũng lớp với em ạ!”

”Mối quan hệ giữa em với cậu ấy chỉ là bạn thôi đúng không?”

”Dạ, chỉ là bạn. Nhưng sao anh ba lại hỏi vậy ạ?”

Kaname không nói thêm, quay người tập trung lái xe. Anh không muốn đưa em gái này bị anh dọa mà chạy mất như lần của Ukyo lúc trước. Ngay cả hai đứa sinh đôi cũng hành động rồi. Chết tiệt! Thời gian bên cô quá ít, nhưng đám anh em thì lại luôn tấp nập như thế xung quanh. Gần đây lại nghe tin tức Fuutan cùng cô tham dự cuộc thi. Đó chẳng phải là chuyện sớm muộn tâm cô bị mất, mà là chuyện gần cò. Bây giờ đến đoán cô, ở trước trường lại thêm một tên nhóc. Cái biểu cảm của nhóc đã hiện lên mặt còn muốn nói thêm? Chỉ tại cô em gái này quá ngốc. Nhưng nhiều đó vẫn được, anh vẫn sẽ có thời gian kéo cô đi nơi khác nhanh hơn. Nhưng mà ...

”Mimi...em có thể đừng kéo hoa đào tới được không?!”

”Dạ?!”

Giọng nói cùng tiếng thở dài của Kaname rất nhỏ, như là lời nói thầm gì đó. Lúc đó cũng có chiếc xe tải chạy ngang qua, cô thật sự không thể nghe thấy. Và anh cũng không có nói lại cho cô nghe nữa. Vì thế cô lại thả tâm hồn mình lên chín tầng mây. Rồi tự ngồi mỉm cười một mình.

Meyami thật không nghĩ cậu bạn Syo lại còn ngại chuyện sợ độ cao kia. Hèn gì khi gặp cô lại đỏ mặt

(Giờ người mới biết hả?! Biết cái gì?! \*hắc tuyến\*)

Nhưng sao chi xin lỗi cũng dễ đỏ mặt thế nhỉ? Nhìn thường ngày Syo rất ngang bướng mà tại sao cứ nhìn thấy cô là đỏ mặt? Cô làm hấn dị ứng hả? Chắc thế... Haizzz...

QUa mấy ngày, đứng hơn qua cái vụ nhảy dù đó. Masato không nói chuyện với cô nữa, cô cũng rất khó hiểu nhìn cậu rồi cũng không hỏi. Trước giờ Masato có chuyện không nói cũng có nghĩa cạy miệng cậu thì đừng mơ có chuyện thoát được nửa chữ. Nhưng ngược lại tin mừng là, Syo đã khắc được chứng sợ độ cao của mình. Như thế chẳng phải cốt truyện vẫn tiếp tục sao? Và cô thoát được cái kiếp rồi hơi nhảy vào chuyện của người khác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 78: Em Út Cũng Là Quỷ

“ Mimi em đâu rồi?!”

” Em bên này ạ!”

Meyami ôm đồng hồ lên gác, nếu không kịp trấn định đã bị Ema đẩy cho ngã ra sàn. Rồi cô lại thu dọn, cực lắm đấy. Ema nhìn thấy cô, đưa tay ôm một chút cho cô đem lên sân thượng. Tối nay không biết làm gì mà các anh đều ra ngoài chỉ còn hai chị em và anh cả Masaomi đang ốm trên phòng. Cả một đồng hồ, dọn dẹp. Từ khi về đến giờ hai người lui cui, làm việc không nghĩ đến thời gian ăn tối đã đến. Ema để cho cô dọn dẹp tiếp xuống nhà làm bữa tối, thực ra Meyami bảo chị ấy đi đấy, cô lười phải nấu cơm. Không vì sợ mùi dầu hay mắm muối, mà là cô lười thật. Nghĩ đi, một đứa nhìn ăn sáng từ đầu buổi đến giờ, những ngày mệt mỏi quá lại không xuống căn tin mà ôm gối ngủ. Mấy ngày trôi qua, tự nhiên trên trường những người kia đột ngột thay đổi. Nói ngoài miệng có nghĩa cô rất vui lòng để họ làm cha nuôi mình nhưng thực chất, những hành động của họ khiến Meyami sợ thật sự, cô không biết phải nói sao. Nhưng nếu đứng ra thì những cư xử đó tại sao nhắm vào cô? Chẳng phải họ nên chăm sóc cho Nanami sao?

Cái này mới lo sợ hơn này!

Meyami chán nản rời khỏi sân thượng sau khi đã phơi xong quần áo. Quần áo của mấy ông anh hơn cả kích thước chiều cao của họ quá cỡ với cô. Phơi lên sào là một cực hình, hết với đến nhón gót, cuối cùng Meyami đành đem ghế kê chân. Bước chân đến phòng bếp, lại nhận được tin nhắn Ema để trên giấy ở bàn ăn, chị ấy phải đi học sao? Mà cuối tuần học gì? Có hơi lạ không? Meyami có thắc mắc nhưng lại không hỏi thêm. Có vẻ như Ema không chịu nói rõ, trong bức thư cũng ấp ảp ứng ứng. Nhưng nếu chị đã không chịu nói, cô cũng không nên quá quan tâm đến đời tư của chị ấy.

Tiiiiiiiiing ... .....Tiiiiiiiiing.....

” Mimi-chan anh nhớ em”

” ...”

Cái giọng này, lâu lắm rồi không nghe. Nhưng hình như bản chất con người này không chịu thay đổi. Và có thể ....tăng lên theo cấp độ hiệu ứng nhà kính. Trán chảy đầy hắc tuyến, nhưng vẫn tiếp tục muốn nghe xem người anh này rảnh rồi gọi làm phiền giữa đêm khuya.

” Đây sao không nói chuyện?!”

“...”

” Đây em bơ anh nhiều lắm rồi đấy! Chính xác là 2 phút 30 giây”

Meyami không thể im lặng thêm, ông anh này rất giỏi về việc bói thời gian, mà thời gian thì .... Như đã nghe lời anh ta. Có lúc khi cô hỏi anh giờ đồng hồ, anh ta không cần nhìn vào mặt đồng hồ, thậm chí chiếc đồng hồ quả lắc ở sau lưng cái tủ mà vẫn nói đúng thời gian. Một lần hai lần, Meyami có thể nghĩ anh ấy đã xem giờ trước và trùng hợp, nhưng hai năm làm việc chung với nhau, chuyện đó xảy ra thường xuyên thì không còn là trùng hợp nữa. Và có thể Tonpa biết về cái gì đó mà chính anh cũng không biết.

” ANh Tonpa”

” Cuối cùng chịu nói chuyện. Em thật vô tâm!”

” Chuyện gì vậy ạ?!”

” Chẳng có chuyện gì, anh sắp đám cưới rồi!”

” Dạ!”

” Không ngạc nhiên sao?!”

Meyami mỉm cười không nói, nghe Tonpa nói hết về người vợ tương lai của anh. Thật là người anh này, đào hoa, phong lưu chi cũng được thể. Từ này sẽ có người quản anh rồi, cô sẽ không bị ăn đạn lạc nữa. Cái này là tin mừng cho cô đấy. Tonpa là người cẩn thận trong công việc, ngược lại anh ta chưa bao giờ để cho cô yên khi bàn công việc bên ngoài, một nói những người ngọt sớt khiến người khác hiểu nhầm. Hai Tonpa lại như đứa trẻ kè kè bên cạnh cô, kè ra hai anh em rất thân thiết. Nhiều lúc có người công ty nhìn vào nghĩ là anh em ruột thịt, mặc dù trên khuôn mặt không có nửa điểm giống nhau trên khuôn mặt mỗi người. Bây giờ là có vợ rồi .... Nói thật thì ... Thật ra thì ....

Meyami muốn mở tiệc ăn mừng nha. Thoát được một kiếp người bị đạn mất như thế thì phải vui a. Nhưng mà ... Tự nhiên cô thấy thương cho chị gái nào lại đi làm vợ ông anh kia, đẹp cũng đẹp thật đấy, vui vẻ cũng vui vẻ thật đấy. Nhưng có lẽ cô không chịu nổi những cái tính trở trời thay tính của Tonpa.

Cô đầu hàng. Những lúc như thế, cô dùng biện pháp lờ nhau đi cho yên bình.

Đem chút cháo lên phòng Masaomi, anh ấy dường như chưa thể xuống giường. Thật ra trong một tháng qua anh cả đã làm gì để bệnh đến như thế này? Bước lên từng bậc đem tô cháo trên khay đến phòng của anh gõ cửa. Tiếng cửa vang lên rồi chìm không tỉnh mạch. Có lẽ là anh đã ngủ đi, Meyami thử gõ cửa vài lần nữa. Không còn nghe động tĩnh đành rời đi. Bữa cơm này có thể anh không ăn được, vậy để lát nữa đêm anh dậy cô sẽ tự xuống hâm lại đồ ăn giúp anh.

”Meyami hả? Vào đi!”

”Vâng ạ!”

Meyami đẩy cửa bước vào. Căn phòng mang loại hương như kẹo vậy. Nó xông vào cánh mũi khi người mới mở cửa. Đến gần anh, đặt khay cháo lên bàn, đưa mắt nhìn. Masaomi rất tỉnh, đúng hơn là không nói một lời nào, là lạnh lùng sao? Không phải như trong mắt có ngọn lửa giận khi nhìn vào cô, cũng vẻ mặt đáng thương như bị ruồng bỏ. Cô cứ nhìn anh, rồi lại nhìn. chính cô không thể đoán suy nghĩ được, đành đem ý chí muốn giải mã vứt sang một bên. Cúi đầu ra khỏi phòng.

”Em ghét anh đến thế sao? Meyami?”

”Dạ?”

Quay người, bắt ngờ. Cô chỉ đưa anh cháo, và không có bỏ độc, với lại cô chưa nói hay hành động gì với anh được cho là vô lễ mà. Tại sao anh lại liếc cô đến thế? Meyami đã làm sai gì sao? Hoặc là .... cô sẽ tiếp tục bị ghét bỏ. Vội cúi đầu xin lỗi anh, cho dù đó không biết chuyện gì xảy ra. Cô biết bị ghét và được ghét là hai chuyện khác nhau, và dường như bị ghét không cần lý do cũng là do hai kiểu này sinh ra.

”Meyami lại đây!”

Cô không nói nghe theo lời anh, nếu không nghe anh sẽ ra sao? Cô không biết, và mình sẽ bị như thế nào cô không biết. Chỉ là bây giờ nếu không nghe lời người kia, thì cảm giác bị ghét bỏ lại tăng lên cho mà xem. Bước gần đến bên giường anh, đứng chờ lệnh.

”Meyami ngồi đi! Anh muốn hỏi chuyện!”

”Dạ!”

Masaomi nhìn cô rồi với tay xoa đầu, bắt ngờ đem lực tay kéo mạnh cô vào lòng mà siết chặt. Đầu lại cúi xuống hòm vai cô dụi sâu.

Giật mình nhìn anh, rồi cố gắng khấn rục. Meyami không hiểu những gì đang xảy ra, vì cô không đọc được suy nghĩ của từng người một. Và càng đáng sợ hơn khi mọi người ngày một đôi khác.

Đội cho người trong lòng thả lỏng, Masaomi kéo cô sát lại bên người, dường như có thể cho cô ngồi vào lòng mình. Ngửi mùi tóc phả ra trong không khí, lại làn da trắng mịn, hàng mi cong như cánh bướm khẽ run, môi nhỏ đỏ mọng. Ngày một trưởng thành, Meyami khi mới bắt đầu biết đến bây giờ chẳng thể đôi khác chút nào, cười thì không thật, vui vẻ lại giấu trong lòng. Muốn khóc lại trốn mất dạng. Anh thật sự muốn biết ngôi trường mới sẽ ra sao đối với cô. Cô sống tốt không? Xiết chắc vòng tay hơn, ôm ấp cô như muốn khảm vào xương tủy. Cô ôm quá, ngày càng ôm đi.

”Meyami em tốt chứ?”

”À ....dạ ...”

Khoảng cách gần đến thế này, cái cảm giác kia.... Khuôn mặt bắt giắc đỏ lên, lại sợ sệt rút mình. Ukyo đã làm như thế, nhưng ôm cô từ phía sau. Akito cũng như thế, cái hôn cường bức. SYO .... cậu bạn bắt chợt lướt qua môi cô. Còn bây giờ đến anh cả-Masaomi. Thật sự Meyami trở thành đồ chơi của họ, muốn khi dễ thì làm đúng rồi! Mùi hương nam tính từ người cánh phả ra khi cử động, cơ thể bắt đầu cực ngất khi anh càng lại gần. Cảm giác run sợ ập đến

”Bỏ em ra!”

”Có thể nhưng giúp anh ăn cháo!”

”Được nhưng xin bỏ em ra!”

Anh cười, lới lỏng tay bưng bát cháo sát bên cạnh đưa cho cô. Còn một tay vẫn giữ lấy vòng eo mà siết chặt. Cô khó hiểu đưa mắt nhìn anh rồi lại vòng tay kia. Anh nói “được” phải không? Cô nghe không nhầm đúng không? Lời nói chấp nhận của anh khiến cô có thể thở dài, trái tim treo ngược lên cổ đã đem xuống. Nhưng sau lời nói lại là cái siết chặt đau nhức ở eo mình. Hắc tuyến đỏ, tiếp tục đỏ, trái tim giữ lồng ngực nhảy lên đến cổ họng muốn phun ra ngoài. Masaomi làm vậy có ý gì?

”Ăn ...”

Anh không nói, chỉ cười đưa bát cháo vào tay cô. Hai tay rảnh rơ xoay cô ngồi một bên của mình, ôm eo giám sát. Còn Meyami đem từng muỗng cho anh ăn, cháo cũng không còn nóng, tại sao phải bắt cô thôi? Nó đã được cô để bớt nóng rồi mới lên đây, vẫn đủ độ ấm cho người ăn tốt mà. Nhưng phải nghe lời, cô nghĩ anh ta sợ cô bỏ chạy nên đã giữ cô thế. Để anh ta ăn no rồi cô sẽ được giải thoát. Và lần sau cô hứa sẽ để chị Chi đưa lên phòng

cho các anh, một tạo mối quan hệ tốt cho các cặp đôi. Hai cô cũng không phải bị hành hạ kiểu ngược tình thân này nữa. Cứ thế này cô không chết vì bị stress mới lạ.

Tại sao a~? Tại vì cô luôn lo sợ, cái kia... của Ukyo cô cũng đủ đáng sợ rồi. ANh ta mạnh bạo cắn nuốt cô, đau lắm. Cái cảm giác hết không khí với kiểu ăn thịt người của đám người như Ukyo hay Akito. Meyami nhanh mang dép chạy đi!.

Ăn xong bát cháo, MAsaomi than mệt muốn đi ngủ. Đợi anh ngủ say, Meyami mới kéo chăn đắp cho anh rồi đem bát ra khỏi phòng. Ánh mắt nhìn xung quanh phòng chắc chắn các cánh cửa hay căn phòng đã ngăn nắp mới rời đi. Nhưng một vật gì đó đơn sơ đặt trên bàn khiến cô chú ý. Nuốt nước bọt, quay sang nhìn anh. Masaomi đã ngủ rất say rồi, bước chân lại không tự chủ đến gần quyền sở. Nó là ....là ...nhật kí của anh cả! Quay người rời đi, cô không muốn xâm phạm vào quyền riêng tư của người khác.

” Em có thể xem nó Meyami”

” Anh .... không phải ...”

” Anh không ngủ được khi còn em trong phòng! Mở nó ra xem đi!”

Meyami lắc đầu cúi người rời ra khỏi phòng, đem cửa phòng đóng lại. XUống nhà bếp rửa sạch bát rồi trở lại phòng. Đem đồ vào phòng tắm, sau khi rời ra thì lên giường nằm xuống. Cả ngày hôm nay cô mệt lắm rồi ... .....Ánh mắt nặng trĩu trút xuống bao trùm cả tầm nhìn của cô.

-----phân cách-----

Sáng hôm sau, khi vừa mở mắt thì Ukyo đã chuẩn bị sẵn hộp cơm cho cô đặt trên bàn. Lá thư để lại nói anh ấy phải đi phiên tòa sáng nay. Gọi đến Tompa, anh nói sẽ cùng Ukyo hợp tác phá phiên án này nên không cần lo lắng. Meyami cũng yên tâm, lâu nay vì chỉ nghe tin tức trên báo đài về việc hai công ty luật sư đã hợp lại với nhau nhưng không chắc những người kia có thật như bên ngoài, Tompa cũng không gọi đến, Meyami lại không làm phiền anh. Đã lâu rồi cô cũng không ra tòa án nhìn một chút.

” Meyami đã lâu không gặp”

Xoay người, Iouri trên người mặc áo thun trắng với quần lửng đen, nhìn anh khá là bụi bặm khi thêm trên tay vòng tay sắc với vòng cổ đầu lâu. Phả vờ hình tượng thư sinh yêu hoa hằng ngày. Cúi đầu chào anh khi Iouri đến gần.

” Đã không gặp rồi Meyami!”

” Chị út lâu quá em nhớ chị!”

Lần lượt tiếp đến là anh tư và anh ba. Cậu em út Wataru chạy đến nhào vào lòng cô ôm ấp. Meyami đưa tay xoa đầu bé, cúi người bẹo chót mũi đỏ hồng, cười vui vẻ

” Chị cũng nhớ Wataru lắm đấy!”

” Thật à!”

” Ừm ...nhớ Wataru không ai đem điện thoại chị chơi game nha!”

Wataru phụng phịu cúi đầu. Meyami không ngờ cậu bé lại đáng yêu đến thế chỉ chọc một chút lại đỏ mặt tía tai. Nhìn bộ dạng nhóc này .... đúng chuẩn rồi...rất đúng chuẩn luôn...

Làm tiểu thụ tương lai!

(ta giết người ngay lập tức!/ Không được nha/ Tell me why? \*liếc sang\*/ ta chết lấy đầu người viết tiếp?)

” Mimi một ngày tốt lành!”

Masaomi từ đầu đến ôm chặt cô rồi cười vui vẻ. Khó khăn lắm cô mới thoát khỏi ma chào của anh. Thực chất là anh ôm đưa em út nhưng sao lại thành ôm cô? Meyami khó hiểu quay sang nhìn anh mà không biết được, ánh mắt của Masaomi đã sớm quét qua tia sáng rồi nhanh vụt tắt. ANh thả cô ra, ôm Wataru ngồi ngay ngắn trên ghế. Meyami cũng cúi đầu chào các anh rồi ngồi lại vị trí của mình. Bữa cơm hôm đó diễn ra rất tốt, nhưng có điều tại sao... Ở đây lại có điện nỏ? Lâu lâu lại chạm mạch nỏ sát bên người cô giật bắn người. Cô không phải là người dễ thương. Được cô nhận, nhưng cô cũng không phải là người chịu đòn mà.

Các anh trai có chiến có thể để vắng mặt cô rồi chiến được không?

Mỗi lần hồ cộp chiến thì ruồi mũi cô sẽ chết mất!

TRong lúc Meyami khóc không ra nước mắt lại cố gắng ăn nhanh. Wataru vô can ngăn đầu những tia điện trong không trung rồi lại nheo mắt nhìn về phía nguyên nhân nào kia vẫn vô tư đến không phải chuyện của mình. Lòng âm thầm thở dài, bà chị này giỏi thì giỏi thật đấy nhưng sao EQ lại thấp đến thảm thương thế kia? Chẳng phải đã xảy ra những chuyện quá thân mật sao? nhưng dường như chị út chỉ một tròn, hai làm bộ mặt không quan tâm cho qua. Thật là, xem ra con đường của mấy ông anh tội nghiệp như thế kia bắt đầu càng gian nan thêm rồi.

Ai nói dụng tốc sẽ bắt đạt?

Nhanh lên một chút nếu không tâm chị út mà mất đi thì tiếc lắm đấy. Nghĩ rồi lại nghĩ, bắt chợt vui vẻ ngẩng mặt lên, đem chất giọng ngây thơ hồn nhiên nhất nhìn về phía cô

”CHị út này”

”Hửm?”

DỪNG hoạt động của mình, nhìn sang cậu bé. Trông có chuyện vui sao?

”Chị có người yêu chưa vậy?”

”Hả ... À chưa? Sao vậy?”

Meyami nghiêng đầu khó hiểu, một đứa nhóc mới lên cấp hai học năm ba vậy muốn hỏi những vấn đề này? Chị sợ tuổi trẻ hiện đại đã phát triển nhanh hơn cả những người lớn tuổi như cô đây. Wataru có ý trung nhân rồi.

”Không có gì, chỉ còn vài năm nữa thôi em sẽ cao hơn chị!”

”Ừm, em sẽ cao hơn chị!”

”Lúc đó hay chờ em ...”

Meyami mỉm cười chòng cằm nghe tiếp câu nói của cậu bé. Chờ nhóc làm gì? Để chị đợi đưa đi học nữa hả? CHuyện này không được được đâu đấy, vợ em mà thấy chị chết chắc nha.

”Chờ em?”

”Vâng chờ em sẽ lớn lên, lớn lên”

”Ừm lớn lên, Wataru sẽ lớn rất nhanh mà”

ĐƯA tay xoa đầu nhóc, môi mỉm cười. Đứa trẻ nào cũng muốn mình lớn thật nhanh, nhưng rồi chỉ có những hoàn cảnh sống mới biết được, tuổi thơ là quan trọng nhất với mỗi người, họ còn muốn trở về nơi đó để được sống lại để được thưởng thức lại. Giống như cô... nhưng mọi thứ hiện giờ, cô có thể níu kéo không? Câu trả lời không trở lại.

”Meyami khi em lớn rồi, đã đủ sức che chở cho chị. Kiếm thật nhiều tiền, có thể nuôi chị!”

”Này sao không nuôi bọn anh?”

Tsubaru và Azusa đồng thanh phản bác. Mặc khác Kaname, Masaomi, Hikaru nhủ thầm nhìn về phía đứa em út trong nhà. Một ác quỷ đội bên ngoài lớp vỏ thiên thần. Bọn họ thật muốn bịt miệng đứa trẻ này lại tránh gây thêm chuyện, nhưng nơi này ...

”Em không nuôi người yêu em à? Còn cả mẹ nữa?”

”Đã có các anh nuôi rồi!”

”Tại sao nuôi chị?”

”Meyami nghe cho kĩ, thật kĩ giúp em!”

Meyami gật đầu, mắt chăm chú nhìn cậu. Hành động thể hiện như “chị rất chăm chú nghe em” Lúc này Wataru mỉm cười, đứng phăng dậy. Chạy đến bên gần cô, được cô bế lên đặt trên đùi mình.

”Sau này em lớn ...”

”Wataru có kẹo này!”

Tsubaki đem hộp kẹo huê trên tay cắt ngang lời nói của cậu bé, lập tức cậu nhảy xuống, chạy đến bên anh mà xin lấy. Ăn kẹo ngon lành rồi vẫn tiếp tục ôm hộp kẹo chạy về phía cô. Ngẩng mặt ngây thơ đưa cho cô phần nửa.

”Chị xem em sẽ chia cho chị phần hơn em, chỉ cần chị đồng ý! Tất cả mọi thứ em có chị sẽ có nhiều hơn! Chị sẽ đồng ý chứ?”

”Ừm, nếu là điều kiện của Wataru ...”

”Meyami cẩn thận trước tiên”

Nghiên đầu nhìn Hikaru, với một đứa trẻ thì cẩn thận kiểu gì? Bên này Wataru nheo mắt kéo tay chị, làm nũng

”Nha chỉ một điều kiện thôi nha!”

”ĐƯỢC rồi, chị sẽ lấy kẹo của em. Nhưng chuyện của Wataru chị đồng ý!”

”Thật ă?! Móc ngoan nha!”

Meyami nhìn ngón tay nhỏ trước mắt mình, mỉm cười. Một đứa trẻ đáng yêu, cô không muốn làm lại tàn ước mơ của nó khi chính mình lại mất ước mơ từ khi mới ra đời. Gặp quá nhiều ác mộng rồi.

”Khụ .. Wataru đến giờ đi học rồi!”

”Vâng ạ!”

Masaomi lên tiếng, kéo cậu bé rời khỏi người cô. Những người nam nhân còn lại đều thở ra tiếng. Cặp song sinh liếc sang đứa nhỏ rồi, quay vào bàn, Kaname đem nước uống vào, Masaomi mỉm cười thực chất, lòng cũng thả lỏng ra.

”CHỊ Meyami ... Lớn lên em sẽ cưới chị.. Vì thế chị đã hứa rồi thì phải thực hiện. Chị sẽ là vợ em!”

Tiếng vọng từ ngoài cửa truyền vào, lặp đi lặp lại trong trí óc từng người. Và ...

”Phụt ....”

”KHụ.. khụ....”

”Ặc ...”

Ai bị sặc thì hiểu rồi há. Nhưng người trong cuộc chẳng liên quan. Đứng dậy lên lầu, chỉ là lời nói của đứa trẻ thì không nên tin là thật. Lớn lên nó sẽ có những điều cần có, đến lúc đó nhóc còn có thể sẽ quên luôn cái ngày này rồi.

Nhìn đồng hồ cô có một việc phải đi ngay. Đến với khu vực giả ngoại tập huấn.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 79: Có Thể Lay Tâm Không?

Đến sân gas, nơi đó cả nhóm cần đi gấp đang đợi để đến căn biệt thự của Fuyuuni.

Ngồi trên chiếc xe màu đen, nhìn qua khung cảnh ngoài đường. Tâm hồn như tỉnh lặng hẳn đi, dù là ngày chủ nhật nhưng khu phố nhà của Asahina đều yên tĩnh đến thế. Có thể lòng người quá bạc, hay quá vô tâm? VÀ cũng có thể, thời gian công việc đã khiến họ quên đi những cuộc nói chuyện ròn rã như ở quê nhà.

Meyami lại bắt gặp nhớ về những đồng lúa xanh mượt ở nhà nội, những con suối cùng ánh hoàn hôn. Ánh bình minh đội đầu chào buổi sang sau ngọn núi xanh. Những chú chim nhỏ, những con nai, ngay cả những đàn cá cũng được nhìn thấy thường xuyên. Khu rừng xanh và những kí ức tuổi thơ cô và chị Chi, cùng Papa RIntarou, với ông bà. Và những cái ngoắc véo trên má đến ứng hồng không thì rộm rộm máu trên khuôn mặt. Rồi cái ôm của bà, và tấm lưng gầy của ông chống hai chị em đi chơi. Đi dạo khắp khu vườn, và còn đi khoe với mọi người rằng ông có hai đứa cháu gái rất xinh xắn và ngoan ngoãn.

Nhưng bây giờ ... cô muốn níu giữ nó ở lại cũng đã quá muộn rồi!

”Mimi ... Em làm sao vậy?!”

Chiếc xe trắng dừng lại bên vệ đường, Hikaru quay sang nhìn cô. Meyami chỉ liếc sang không nói gì, lắc đầu mỉm cười. CHÚNG TÔI cô ổn. Nhưng ngược lại, anh đứng dậy rồi ghé ra sau mình, mở hộp xe, lấy chai nước rồi đem đến ngồi sát bên cạnh cô.

”Uống đi, anh thấy sắc mặt em không tốt!”

Đúng là sắc mặt của cô không nhạt đi rất nhiều, ánh mắt nhìn qua cửa kính thì xa xăm, đến nỗi những lời nói của anh cô còn không nghe lọt vào tai câu nào. Hikaru biết điều đó nên đã quay đi, nhìn sang kính chiếu hậu. Ánh mắt xâu hơn cả nước biển, tối mờ mịt đến đáng sợ. Tay chống lên cửa sổ nhìn ra ngoài, nhưng thực chất là vô định. Những vật lướt qua xe không một thứ gì đọng lại nơi đáy mắt, ánh mắt cứ nhìn thẳng nhưng chưa chắc sẽ nhìn thấy

tất cả. Xung quanh con người lại mang theo một làn khí lạnh xa cách, nó lảng xa cuộc đời này, như đã đi vào một cuộc sống của một thế giới khác. Khiến anh ... không thể đuổi kịp cô. Linh hồn kia cứ tự do bay mà không mẫn đến con người chạy đuổi theo.

Tim nhói đi một nhịp loạn. Có phải cả đời này anh không nắm được bàn tay kia?

” Anh tư em không sao đâu ạ!”

” Ừm vậy thì uống đi!”

Nhìn chai nước bị đẩy ngược lại tay mình, chân mày nhíu lại, tỏ vẻ khó chịu đem ánh mắt sắc nhọn ra lệnh nhìn cô. Anh là bậc vượn già cao cao tại thượng, áp ú trong người là những thứ tối cao mà con người không thể nghĩ đến. Và bây giờ Meyami là trái tim của anh, cái gì anh đã chọn thì bắt buộc phải hiểu và làm theo. Nhưng nơi nào đó trong lồng ngực lại không muốn nghe lời. Nếu yêu một người có thể chịu bỏ đi tất cả vinh quang anh đã lập ra bao năm nay có thể hay không anh chấp nhận?

Trước giờ đó là chuyện anh cho là rẻ mắc, đến bây giờ anh đã hiểu, cái thứ anh cho rẻ mắc đến thế được gọi là tương lai, là cầu nối giữa anh và cô.

Nhìn người trước mắt ngoan ngoãn đưa chai nước lên uống từng ngụm, đợi cô uống đủ, đem chai nước trả về cho anh. Hikaru nhìn cô mỉm cười, đem tay lau đi vệt nước còn dính trên mép cô. Nhìn cô bằng ánh nhìn dịu dàng, xúc cảm trong tay mềm mại mà ấm nóng, trí óc như bị tê đi. Đem ngón cái ấn mạnh vào môi cô. Trái tim chợt chảy ra thêm một đoạn mạch phá đi lớp thành băng bao lâu nay.

” Á đau ...!”

Giật mình, ngẩn ngơ trước những hành động này của anh. Cô biết lúc trước Hikaru rất lạnh, nhưng tại sao bao ngày không gặp thì anh đã đổi khác. Còn có những hành động này đối với cô, tàn ác. Ngón tay cái cố sức ấn mạnh vào bờ môi, phía trong bị chấn bởi hàng răng, bên ngoài lực tay cứ ép vào. Phút chốc Meyami cảm giác được môi mình đang nóng lên. Còn đau nhức nữa. Nghiêng đầu tránh đi, bàn tay anh, quay nơi khác. Cố gắng tận lực cách xa anh một khoảng cách an toàn. Meyami không muốn bị đem ra để đùa giỡn.

” Xoạt .... á ...ngô...”

Nhưng tính đường nào thì cô cũng không ngờ Hikaru lại nhất người đến sát bên cô, vòng tay to đặt sau gáy bắt cô phải quay lại, tay khác đặt lên cằm bắt cô ngẩng đầu. Khi biết được khoảng cách quá gần, thì khuôn mặt của anh đã phóng đại trước mắt. Đôi tay nhỏ đặt trên ngực anh cố sức đẩy, nhưng lại không có lực. Khoảng cách anh ôm cô vào lòng là sát người, khuỷu tay bị co lại hết mức, dường như cần tay đều để hết trên người người nam nhân đối diện.

Cái hôn càng lại càng sâu, luồng khí nóng nhả ra bên người, cùng với động tác xoa dịu từ bàn tay to phấp sau lưng. Dọc theo sóng lưng mà đi xuống, rồi lại trượt lên. Cứ như thế khiến cơ thể Meyami nóng lên, khuôn mặt đỏ bừng vì thiếu oxy, ánh mắt lại như nóng lên chực trào ra lệ.

” Học.. học....”

Đến khi nhận biết cô sắp hết không khí, anh mới chịu thả cô ra, môi dày khẽ lướt qua trên má bắt tri bắt giác lại tặng thêm một nụ hôn mới. Meyami quay người cố gắng mà thở, hít lấy hít để không khí còn sót lại trong xe. Bên này Hikaru mỉm cười, đem tay xoa đầu cô, cất tiếng ồn ã đầy giục vọng bên tai cô

” Đây là hình phạt em dám bỏ anh nhiều đến thế. Và lần sau còn nói dối, anh chắc em không nghĩ đến một nụ hôn thôi nhì!?”

” ...”

Hikaru đợi khi không còn kiên nhẫn, đến khi không muốn kéo thêm sự yên lặng trong xe. Anh dùng tay nâng cằm cô lên, cảm giác mát mát bắt đầu ủa về. Ánh mắt kia, động đậy nước mắt, nó mang theo cả nỗi thống khổ và không cam tâm. Nó kéo anh vào sâu ngòi mộ của kia ức. Tĩnh mịch và lặng lẽ, khí lạnh bao trùm lên cả con người cô. Đem người con gái kia giam cầm trong tuyệt vọng. Thở dài, nhưng thực chất tâm anh đang run lên. Hôm nay anh đã liều, lần đầu tiên anh không sử dụng đầu óc của mình tính toán về kết quả về sau. Như thế anh quá mạo hiểm, tuy nhiên nếu có thể đem cô lay tâm ....

” Meyami...xin đừng ghét anh...anh xin lỗi!”

Vòng tay ôm chặt cô vào lòng, như muốn khám cô thật chắc. Anh sợ khi bỏ tay ra cô lại biến mất trước mặt anh lần nữa. Lúc đó cũng đã đủ anh sống trong ân hận rồi. Lúc khi ngồi trường cấp hai nhìn cô bé ngã nhào ra đất chỉ mới là cấp một. Ánh mắt kiên cường, lạnh lùng cô nhìn về vết thương ghê người trên đầu gối. Hikaru đã đến hỏi han, nhưng cô nhìn anh cúi đầu, nói rằng không sao rồi phút chốc biến mất lúc đó. Cái nắm tay hay cái chạm tay khi nhắc đồ, truyền đến cho anh cảm giác tê dại biến mất trước mặt anh. Cảm giác hụt hẫng ủa đến, đúng là ngay lúc đó. Chỉ một cái nắm tay thôi cũng đủ gây tiếng gào thét trong anh. Nhưng làm sao anh biết, anh tìm được cô nơi nào? Anh không biết tên cô, không biết những gì thuộc về cô, ngay cả ngồi trường lúc đó cô học nơi nào cũng không biết. Anh chỉ có thể nhìn thấy chiếc vòng cô, mang mặt khóa vàng trên chiếc cổ trắng ngần kia.

Anh không có quyền tìm cô, cũng không thể đi tìm. Nỗi ám ảnh đó đến khi anh tuyệt vọng. Lại chính cô lại nhen nhói cho anh thêm một tia ánh sáng để có mục tiêu hướng đến. Hướng đến để bắt giam người trong trái tim này.

” ...”

Meyami im lặng nghe những giọt nước mắt của anh rơi trên áo mình. Đầu anh vùi vào khe hở giữ vai và cổ cô thật sâu. Cố gắng nén đi những tiếng nấc đang thoát ra bên cô họng, vùi lại càng sâu thêm. Đúng lúc đầu cô đã ghét anh, rất ghét anh. Cô không thể nghĩ gì lúc này nữa. Anh em trong nhà Asahina



cũng đổi khác tất cả. Mục tiêu họ chạy theo không phải là chị Chi mà là nhắm vào cô. Bao nhiêu lần rồi, Ukyo cưỡng hôn, Masaomi cố gắng kéo cô khảm trong lòng, bây giờ lại đến Hikaru. Cái này cô có thể man máng nhận ra ngay lúc này, tình cảm của họ... ĐÚNG không? Cái tình cảm cô không có của con người là yêu sao?

Meyami không biết và cũng không dám nghĩ đến, bởi vì trong cuộc đời này cô là kẻ qua đường.

Đã từng ngày đông đó, cô nghĩ về tình yêu. ĐÚNG là yêu nhưng cô lại không hiểu nó viết ra sao. Người ta nói yêu sẽ có cảm giác tâm giao động, nhưng nó giao động ra sao thì chẳng ai chỉ cô. Trước giờ cô không dám nghĩ đến và cũng không muốn nghĩ đến. Nhất là có mục đích gì khác với các anh, cô chưa bao giờ muốn có tình cảm này. Chưa bao giờ muốn thay đổi cốt truyện của nó.

” ANh ...”

” Meyami này! ..”

Hikaru giật mình, thở ra, ngẩn đầu nhìn đưa mắt đối diện với ánh mắt cô.

” ANh biết trong thời gian qua em rất hoang mang, với cách Ukyo hay anh Masaomi đối với em. Ngay hôm nay anh cũng đã không thể kìm chế được với mình”

” ....”

” Vậy Meyami này, xin hãy nghe anh nói được không? Anh yêu em... đúng rất yêu em .... yêu ngay lần gặp đó ...”

Nhìn khuôn mặt nam nhân trước mặt đỏ lên, ngày một đỏ như tôm luộc. Giọng nói thì ấp úng khó mở miệng, nhưng cố gắng để lọt ra các từ từng câu, mặc cho khuôn mặt hay cổ đã chuyển thành màu máu kéo luôn đến mép tai. Bàn tay đặt trên tay cô xiết chặt lại chắc hơn. Đem chốt mũi chạm vào chốt mũi của cô. Cát giọng trong hơi thở

” Anh .... xin lỗi ... Nhưng Meyami hãy nghe anh ... mọi thứ về em... anh muốn được hiểu và giữ nó... Vì thế ...vì thế xin hãy nhìn anh thôi ... ĐỪNG NHÌN AI HẾT!”

” ....”

Meyami không nói gì đưa mắt nhìn anh, cô không thể mở miệng trước một cảm xúc con người đang bùng nổ. Nhưng mục đích lại nhằm về phía cô, bắt buộc cô nhìn thẳng vào mắt anh, mỗi áp úng mở rồi lại ngưng. Đợi đến khi chịu hết nổi, Meyami đánh đẩy người anh ra, vội cúi gằm mặt xuống.

” Em xin lỗi em đã có người trong lòng!”

CHợt khựng lại, ý nghĩ thoáng qua đầu lại chợt mất. Buột miệng bất nói ra, nếu không giải quyết chuyện này thì không biết ngày sau sẽ ra sao đối với cả hai người. Thả nói dối, để anh khó chịu, để anh ghét cô. Nhưng cô không thể nói dối để chính anh sau này nhận ra rồi sẽ cực khổ đau hơn.

Cô không có trái tim!

Cái này là thật, vì ở cả hai kiếp người cô không được chọn tình cảm của mình. Cô không biết yêu là nóng hay lạnh, cô càng sợ hơn khi gặp nó. Cảm giác xôn xao có thể thoác ẩn thoác hiện khi anh nói điều đó. Đối với những người khác \_ Ukyo cũng đã nói điều đó với cô. Akito đã nói điều đó với cô. Ngay lúc đó cô đã có chút gì đó trong lòng ngực mình. Nhưng mà, cô chỉ xem nó như là cảm giác không có thật. Chỉ là do cô quá suy diễn mà sinh ra. Và nếu người ta nói, yêu một người thì chỉ trao nó cho một người. Nhưng lần này cả ba đều có cảm giác đó. Vậy hỏi cô có phải là yêu?

Điều đó là không thể!

Vậy thà rằng nói dối, để anh đi tìm hạnh phúc cho riêng mình. Tìm một cánh chim cùng anh bay lượn trên bầu trời màu hồng để được tự do. Được vui cười còn hơn là ở bên cô tiếp nhận những tình cảm đối trá trong lòng Meyami.

Hikaru ngẩn người, neho mắt nhìn cô. Rồi im lặng nhìn đồng hồ, rất lâu sau anh mới nói ra được một câu ngắn gọn

” Đến giờ nhà gas rồi! Anh đưa em đến đó!”

Nói đoạn anh trở lại vị trí của mình, đặt chai nước trên tay cô mỉm cười. Rồi quay đi, trước ánh mắt cô nhìn anh, xinh đẹp và quyến rũ. Nhưng bây giờ anh biết anh đến quá muộn để được bên cô. Vậy Ukyo đã thắng rồi, có lẽ anh ấy sẽ rất hạnh phúc đúng không? Nụ cười chưa xót quay lưng đi khi Meyami không nhìn thấy, đầu đó một giọt nước mắt thả vào trong tâm rồi giấu kĩ. Anh chưa bao giờ muốn như thế này, nhưng mà ..... Kiểm chế cảm xúc của mình lái xe đến sân gas thả cô xuống, căn dặn cô kĩ lưỡng rồi đem hộp cơm do Ukyo làm đưa cho cô. Bàn tay giấu sau lưng nắm chặt, gương mặt cười tươi thu hút mọi nữ tử qua đường đỏ mặt. Đợi bóng cô rời đi, anh quanh trên xe một đường chạy thẳng về công ty. Ngày hôm đó, anh đã khóc, khóc thật nhiều khi trái tim bị nhói lên. Một cái gì đó bị tước đoạt. Câu hỏi anh muốn hỏi nay đã trở thành câu khác.

” Em sẽ rất hạnh phúc!”

Ai biết được tương lai sau này của mình. Sau này sẽ ra sao khi cô quay lại nhìn anh lần nữa. Lúc mà cô cười với anh, và đưa bàn tay cho anh nắm lấy.

--- -----phân cách-----

Meyami quay lưng đi, tâm lại trùng xuống đến đáng sợ. CHuyện gì vậy? Đưa tay ôm lấy ngực mình, có phải khuôn mặt đó đã in vào trí cô? Nó giả tạo quá, ánh mắt kia lại đem cả những nỗi đau nhìn cô. Tự hỏi như thế cô làm đúng hay sai?

”Meyami Rin !!”

”Mimi!!”

Bên tai tiếng người gọi, những đường như nó đã không lọt vào tai chủ thể mà cứ tiếp tục đi về hướng tàu của mình.

Meyami cô đang nghĩ gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 80: Trốn Chạy

“Meyami-chan!Meyami-chan!”

”...Tsuchiura...Fuyuumi..”

Quay người nhìn hai người trước mặt mình, ngăn ra lại đưa mắt nhìn xung quanh. Cô đã đến gần rất gần nhà gas. Chỉ có điều....

”Meyami-chan không nên vì thất tình mà tự tử nha~”

Yukino đứng phía sau đưa tay kéo cô vào bên trong, lùi vào hàng ghế đầu ấn cô ngồi xuống. Bên cạnh những người khác đều nhìn cô với ánh mắt kì lạ. Fuyuumi tới gần run lên đặt bàn tay mình lên tay Meyami an ủi.

Có thể cô bạn này tin là thật đó lời Yukino nói đi.

Cả chuyến đi hôm đó, cô dường như không mở miệng đùa giỡn. Chỉ là khi cảm giác bàn tay mình bị xiết chặt. Nâng mắt nhìn cô bạn nước mắt lưng tròng nhìn cô thì Meyami lại dễ khóc dễ cười đem tay xoa đầu cô bé mỉm cười rồi nói vài câu cười đùa cho có lệ.

Xem như cô tránh được sự lo lắng mọi người xung quanh đi!

Ngồi trên sân gas được một tiếng, cả nhóm dừng lại căn biệt thự của gia đình Fuyuumi. Dựng lên trên ngọn núi, một bãi đất trống của rừng, có vẻ rất hoang sơ. Nhưng khi bước vào không gian nhà, lại cho ta nhận được một lối sống ấm áp. Đồ vật trang trí theo nội thất Đông Tây chứng minh người chủ nhà này không thuộc tầng lớp thấp kém. Biệt thự đó môi trường người giúp việc trông nom nhìn qua có vẻ rất sạch sẽ. Bà trông coi ngôi nhà này là người rất hoà đồng và vui vẻ. Bà không chọn cách xưng hô chủ tớ với Fuyuumi ngược lại còn xem cô như con cháu trong nhà. Nhóm người học viên như các cô trở nên thân thiết rất nhiều trước lúc đầu bước đến căn biệt thự này.

”Meyami đi ăn thôi.”

”Ừm chờ mình một lát”

Ngồi trên giường, tay bấm loạn trên laptop. Chỉ có trò chơi mới có thể giải quyết được tâm trạng cô lúc bây giờ. Meyami biết, chuyện này không thể xảy ra nếu như cô không được sinh ra nơi này. Bây giờ tại cô mà mọi chuyện như rối mù lên, mà mọi chuyện đã trật đi vĩ đạo ban đầu của nó.

Cô nên làm gì đây?

Cô phải làm gì để dừng lại nó? Cô có nên biến mất hay không?! Mọi câu hỏi luôn xuất hiện trọng đầu cô lại khiến cô biến thành một kẻ tự kỉ muốn tìm cái chết. Ngay từ đầu cô đã không nên chọn cách này, ngay từ đầu cô đã không nên sinh ra nơi này. Và ngay từ đầu....

Nếu như cô từ chối đến ở chung với chị Chi thì có lẽ mọi chuyện sẽ không còn đến mức quá thê thảm.

”Meyami đừng dầm dề ăn nữa!”

Hino nhìn cô như người thất thần, chiếc thìa trên tay luôn đâm mạnh vào miếng thịt nhỏ bên dưới. Ngay cả nước sốt cô cũng chẳng đụng vào. Hino đã rất nhiều lần lấy tay cho cô. Nhưng cúi cùng chỉ là hành động như người vô thức.

”Meyami Rin!!!!”

”.... Vâng thưa thầy!..”

Giật mình với cấp độ hét bên tai của thầy giáo. Xém một chút tất cả đĩa thức ăn đã đổ hết lên người cô máy nhờ Tsuchiura giữ lại. Bữa ăn đó cô bị giáo huấn một trận ra trò, Meyami chỉ biết cúi đầu nhận lỗi cho đến khi Hino cùng Fuyuumi cúi đầu xin giúp cô, bên cạnh các người khác cũng hòa theo.

Mất thấy Meyami không có tính phản kháng, ngoan ngoãn nghe giáo huấn, bên cạnh mọi người đều xin tha. Thầy gật đầu cho qua, đợi cô ăn xong rồi bảo cô đi nghỉ sớm.

”Vậy thưa thầy! Chủ đề kì hai là gì ạ?”

”Thôi mà Tsukimo-chan bữa ăn còn chưa hết...”

”Tôi đến đây vì luyện tập chứ không phải vì bữa ăn tối thôi?”

Hino nhìn sắc mặt cậu bạn thấy đổi, bèn im lặng. Cô không muốn chọc thêm vào núi lửa đang phun ngòi.

Thầy không nói chỉ mỉm cười quay về phía Meyami.

”Đầu tiên thì hầu thưởng thức đã. Như thế nào?! Meyami Rin?”

”....”

Nâng mắt nhìn thấy, rồi lại nhìn sang Tsukimori. Cụp mắt xuống ăn tiếp món ăn của mình.

”....âm nhạc là trái tim người nghệ sĩ...”

”Ồ vậy em hiểu thế nào về trái tim đó?! Meyami!?”

Yukino hứng thú bồi vào một câu, ánh mắt đẹp khẽ nheo lại. Thầy không nói xem như là cùng câu hỏi với anh.

”.....là giấc mơ mình muốn đến..là một quá khứ bị bỏ quên.....là con đường chúng ta đang đi.....và là....nơi cộng hưởng của những trái tim.”

”Ừm..”

Hino vui vẻ gật đầu. Fuyuumi đem nắm tay siết chặt dưới góc váy của mình thả lỏng. Có thể nói cô bạn đã lo sợ như thế nào khi nghĩ cô không trả lời được. Thường ngày, Meyami chỉ vui vẻ cười đùa, nụ cười dù trông suốt không chứa tạp chất, mà..... dường như nó chưa chạm vào đáy mắt Meyami bao giờ. Nụ cười thật sự hiếm lắm, nhất là của một cô gái như cô. Từ khi kết bạn với Meyami, Fuyuumi đã khắc phục tốt hơn tính ngại ngùng khi nói chuyện trước đám đông. Hay với người khác, bản chất đồ mặt bói rồi khi đứng trước mặt mở miệng với một ai đó thật khó đối với Fuyuumi. Từ ngày Meyami đến, cô bạn đem cho cô rất nhiều điều kì diệu về cuộc đời này. Cuộc sống thêm sắc màu khi có cô, mang đến cho đứa chỉ biết ôm gấu bông ngồi một mình trong góc phòng tối, ngồi dậy bước ra ánh sáng.

Âm nhạc của Meyami cũng đẹp lắm, từng nốt nhạc, từng đoạn mạch. Tuy không có một kĩ thuật nào hoàn hảo, nhưng đối với Meyami nó đã hồ biến thành chất tự nhiên nhất khi một người yêu âm nhạc biểu diễn.

Fuyuumi cần phải học rất nhiều từ Meyami!

Đến một ngày nào đó, Fuyuumi muốn cùng cô tranh tài.

--- -----phân cách-----

Một ngày trôi qua, suy nghĩ cũng không ra được kết quả gì.

Meyami im lặng ngồi bên gốc cây nhìn trời. Mây trắng, gió nhẹ, bầu trời thật cao và xa. Chúng xa lắm đến nỗi chính cô đã không thể với tới. Khẽ níu giữ nó, nhưng cố sức nắm chắc thì nó lại dễ dàng tuột khỏi lòng mình. Đó là một cách khó khăn khi quy luật cuộc đời này đã như một vòng bánh lăn. Mãi xoay và mãi xoay. Xoay đến khi cuộc đời của một ai đó sẽ dừng lại.

Bỗng chốc những hình ảnh của Ukyo, Akito, Hikaru hiện qua đầu. Chỉ cần cô dám quay lại nói sự thật thôi. Chỉ cần để họ dừng ý nghĩ đó lại thôi. Bởi vì.....

Meyami không muốn trốn chạy nữa.

Thật nực cười cho suy nghĩ của mình, và chuyện lạ đời là những kẻ không hiểu gì về từ yêu. Thậm chí chẳng biết viết nó ra sao trên trang giấy bây giờ phải đi làm giả sư cho người khác. Còn kéo thêm cả đồng rắc rối vào người. Có vẻ như.... Meyami đã quá nghĩ đơn giản về thế giới này rồi.

Tiiiiiiiiing.... ... tiiiiing..

Tin nhắn thoại?

Gắn phone lên tai, nhấn nút trả lời. Tiếng giọng âm áp, quen thuộc phả ra bên tai mình. Là anh hai, hoặc là anh cả Masaomi.

”Meyami em đã đến nơi rồi phải không? Ăn uống gì chưa? Em có đem đồ ăn trưa của anh chuẩn bị không đấy?!”

Tất máy nhìn màn hình điện thoại, con ngư trống rỗng. Người cô muốn tách ra, và mong anh tìm một nơi tốt đẹp hơn cô là Ukyo. Anh ấy không nên thay đổi cả tính cách như vậy. Trong truyện chẳng phải anh là người dịu dàng sao? Đành vậy, anh thấy đôi có lẽ vì hiệu ứng bướm bướm. Vậy mong anh sau khi đọc được đoạn thư này thì nhanh chóng yêu chị Chi. Như thế sẽ trở được với truyện cũ. Rồi mọi chuyện sẽ ổn thỏa hết mà.

Meyami chỉ muốn làm người qua đường trọng nơi này.

Ngón tay nhấn nút gửi rồi bỏ máy một bên. Nhắm mắt nghe những tạp âm bị xáo trộn trong không trung. Mọi người đang tập luyện rất say mê, chỉ có cô là ngồi nơi này rảnh rỗi nghĩ về những thứ xa vời kia. Rồi lại tự chế giễu với suy nghĩ của mình.

”Meyami câu đây rồi mình tìm cậu mãi”

”Chuyện gì vậy Fuyuumi?”

Nhìn cô bạn thờ dốc, lại kéo vai cô đứng dậy.

”Bọn mình cố ý tìm cậu đi tham khảo vài nốt nhạc. Không biết sẽ làm phiền cậu?!”

”Mình cũng chưa tập, đi thôi”

Phù bụi trên quần áo mỉm cười đứng dậy đi theo sau cô bạn. Đến gần ban công, hai người gặp Hino, Hinarra và Shimizu đứng đợi. Cả năm người chỉ chào hỏi nhau rồi hướng một đường đi đến phòng để sách nhạc. Dọc đường, Meyami vẫn im lặng, khi họ cười thì cười theo, họ nói thì nghe. Cô không mở miệng nói thêm. Tâm trạng hiện tại rất nặng dù có cười đùa có lẽ cô cũng không thể mở miệng mà cười.

”Mini-chan”

”.....à hả.....?”

Giật mình quay sang cậu bạn. Ánh mắt vàng như mơ màng giống người chưa tỉnh ngủ. Nhưng trong đó cô hiểu được cậu bạn đang hỏi mình.

”Cậu chỉ biết chơi sáo thôi đúng không?!”

”À ngoài ra mình có chút hiểu biết về Piano”

”Hết rồi sao?!”

Meyami cười ngật đầu. Thực chất cô nói dối, nếu là một người nổi tiếng, tất cả các nhạc cụ phải biết rõ và sử dụng có điều thành thạo cái nào hơn thôi. Thực chất mọi thứ đối với một thiên tài rất khó. Mà đối với một cô bé bước chân vào ngành giải trí rất sớm còn khó hơn rất nhiều.

”Kreisler. Ông ta là kẻ nói dối!”

“...”

Meyami ngăn người nhìn từ soạn nhạc trong nhà Fuyuumi. Bên tai nghe những người khác nói chuyện. Xô mong rằng mình sẽ không bị cuốn theo dòng kí ức của mình đến gần người ra. Shizumi không nói thêm xoay người nhìn về quyển sách trên tay cô

”Gaetano Pugnani?”

”Ông ấy là ai?”

Shizumi quay sang cười với Hino khi cô hỏi về những câu như thế rồi im lặng. Meyami cười cười lắc đầu nhìn chị.

”Nhà soạn nhạc người Ý. Sinh ra không đúng thời dù có tài đi chăng nữa. Còn là một nhà soạn nhạc rất khiêm tốn”

”Đọc cái này đi Mimi-chan”

Shizumi nhắm mắt, rút quyển sách trên tay cô. Đem đặt quyển sách khác vào. Nhìn quyển sách, nhìn câu. Lúc này dường như cậu không quan tâm cô có đọc hay không mà là cô có nghe lời cậu hay không? Meyami nhìn thấy được trong ánh mắt kia, đã loé lên ngọn lửa khi nhìn cô. Có điều Meyami thật không hiểu tại cô chọc gì đến cậu ta nữa chứ?!

Đưa mắt nhìn lại quyển sách. Cậu ấy đưa là một tác phẩm khác từ nhà soạn nhạc.

”Là Johannes Brahms...”

Nhận thấy sự thất vọng của cô, Shizumi thần nhiên giải thích, nhưng mắt vẫn nhìn về phía sách của mình đang đọc.

” Nhà soạn nhạc Đức, ông nổi tiếng về các tác phẩm lãng mạn”

” Hình như ông ấy chết cũng vì yêu đúng không?!”

Tsuchiura im lặng này giờ lại đứng gần bên cô, đem quyển sách đang giữ trong tay lật qua lật lại xem kỹ. Shizumi nhìn anh, lại cụp mắt.

” Cuộc đời nhiều sóng gió vì một kẻ đa tình!”

” ... ..”

Meyami nở nụ cười xin lỗi. Các người mà cho cô tiếp tục ăn đạn lạc sẽ chết. Không có chuyện bị thương nữa. Đi nhanh về phòng mình mà nghỉ. Đêm qua cô không ngủ được. Căn phòng nhà Fuyuumi được đặc cách phân giới rõ ràng. Vì phòng đã đầy người nên chính cô may mắn ở một phòng riêng. Khi rời đi, hình như là....đưa tay sờ lộn trên túi quần rồi đến túi áo.....

Hình như là cô vút điện thoại ở góc cây hồi sáng rồi!

Nhìn sắc trời thờ ra. Khuya quá rồi làm sao mà nhờ người giúp được? Vậy thôi tự lực gánh vác vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 81

“ Soạt...soạt...Nó ở đâu được chứ?”

Trời về đêm dù là ánh sao hay ánh trăng cũng không thể rọi đầy đủ cả một gốc cây to lớn. Gió lạnh kéo về, từng giọt mồ hôi trên trán rơi xuống mặt đất.

Đem tay mình lau đi vệt mồ hôi kia, lại ngẩn người nhìn chất ướt mặn chát cô đã quên nó rất lâu rồi. Cơ thể trở về nhiệt độ cũ sao? Không thể tin được.

Hoặc là nó báo hiệu một cái gì đó sắp bắt đầu, và với cô dường như chỉ có chết là cách báo hiệu có lợi nhất.

Nhớ vào kiếp trước, nhiệt độ cơ thể còn có trở về như người thường, đã không còn vui mừng hân khởi. Nhưng lần này Meyami lại trông chờ một điều gì đó sẽ đến và tốt đẹp hơn. Cho dù cô đã đoán được kết quả không mấy là tốt đẹp.

Lắc đầu xóa đi suy nghĩ của mình, tiếp tục tìm trong bóng tối chiếc điện thoại. Thật sự thì Meyami thật ngu ngốc khi không mang theo đèn pin khi ra ngoài này bây giờ thật khổ mà!

” Cuối cùng cũng tìm được!”

Ngón tay chạm phải vẫn cứng hình chữ nhật nhỏ mà lạnh tanh. Vợ vớ lấy đem ra chỗ sáng mà phui bụi, rồi lau qua một lần. Cảm giác như điện thoại kêu khô vì có một vị chủ nhân như cô đây. Mạng điện thoại bỏ vào túi áo, xoay người hướng phòng mình mà về. Tiếp theo Meyami cần xem lại vài bản nhạc đó Fuutan đưa qua, chỉ có cậu mới hiểu được sở trường của cô mà chọn nhạc chờ hai người phối hợp ăn ý. Lúc trước khi vừa chấm dứt cuộc thi, cô đã nhìn thấy trong mắt cậu những câu hỏi khó hiểu, như thể cậu vẫn thủy chung không hỏi mà quay lại cười hiền với cô, còn nói lời động viên. Meyami đã rất vui khi có một người bạn, một cộng sự hiểu mình như vậy.

Sau chuyến giả ngoại tập huấn này cô muốn mua gì đó tặng cậu bạn.

Nhắc đến, ánh mắt lại trùng xuống, tâm lại dấy lên một nỗi buồn, là anh em một nhà. Đáng lý cô không xuất hiện thì mọi chuyện sẽ không tệ đến khó chịu như thế này...

” Meyami Rin... là em rồi!”

Quay người liếc sang, Yukino? Anh ta làm gì giờ này? Ở đây có chị Hino à? Sao cứ ám cô hoài vậy? Có biết cô trốn anh hơn trốn cạp dũ không?!

” Dạ anh Yukino chắc đang dạo mát à?!”

Cúi đầu chào lễ, mặt ngoài nên hoà thuận một chút sau này cô còn mong yên ổn được.

Yukino nhìn cô lưng túng, tiến lên một bước lại nhìn cô rồi đi một bước, bước hai bước lại thấy thân thể nhỏ trước mặt lùi gấp đôi. Nhéo mày khó chịu, đến gần hơn phía cô. Nhưng Meyami như sợ cái gì đó ở anh dù anh bước đến thế nào cũng không thể giảm đi khoảng cách giữa hai người. Khoé miệng bất giác nhếch lên một nụ cười.

” Meyami này! Anh ăn thịt em à?”

” Dạ không có”

” Thế làm sao em thích giữ khoảng cách với anh?!”

” Dạ trời hôm nay nóng thôi ạ. Khuya rồi em xin phép về phòng ạ!”

Tránh xa cáo già càng nhanh càng tốt. Nói cô sợ anh ăn thịt? Tốt nhất nên nói về những hành động khủng bố của Yukino với Hino trong truyện thì cô lại e sợ hơn. Người ta là nữ chính, Yukino còn đối xử thật dịu dàng. Biết vì sao không? Vì nữ chính chết sẽ không ai cho tác giả làm nguyên nhân ngược người.

( Bà tác giả bây giờ tui mất biết mặt thật của bà/ Im! Lắm mồm\* liếc sang\*)

Quay người nhanh rồi đi sau khi cúi đầu chào Yukino. Nhưng không nghĩ cổ tay bị vật gì đó kéo mạnh ra đằng sau, theo phản xạ tay vươn ra trước nắm bắt vào khoảng không vô tận. Lúc này Meyami ngơ ngẩn nhìn bàn tay mình. Là cô đang muốn níu giữ một thứ gì sao?!

Trong mờ mịch, một bàn tay khác đã nắm lấy bàn tay nhỏ, đan các đốt tay to thon dài vào các khe giữa các ngón tay. Rồi ghì chặt. Meyami không hay biết, lúc này cơ thể bị giật về phía sau đột ngột, chân lại mất đà, ngã ngửa về phía sau. Có thể không được chế chấn đầu không may đập vào đá sẽ chết. Mà chết là hết, chết là cái kết cuối cho lời cảnh báo hiệt độ. Dù nó cũng thật đến sớm quá rồi.

1...2...3...4...5s...

” Phù...em thật sự biết cách quyến rũ người!”

Hơi thở ấm nóng phả vào khuôn mặt, Meyami mới mở mắt khi trấn an tinh thần, tự nực cười cho chính mình đang trở thành một kẻ nhát chết. Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ trước mặt, lại bên chót mũi có hơi thở ấm nóng, cảm nhận được luồng nhiệt bên eo tạo ra.

Meyami lúc nào ngồi trong lòng Yukino?

Cô không biết, nhưng mà tư thế này đã quá mập mờ rồi.

” Dạ cảm ơn. Nhưng xin lỗi bỏ em ra đi ạ!”

” À xin lỗi nha..”

Yukino vội thả cô xuống đất, đem điện thoại bị rớt khỏi áo bỏ lại như cũ. Cười xoa đầu cô

” Đêm lạnh về nghỉ sớm đi?”

” Vâng cảm ơn senpai ạ!”

Meyami vội cúi đầu gấp rút quanh người trở về phòng mà gọi rửa, mùi của anh ta như mùi của sương ấy. Lạnh lạnh và cũng rất ấm áp. Không khổ là nam thần trong trường mà.

Đứng tại một nơi sân trường Yukino bước về phòng sau khi bóng nhỏ khuất đi bụi cây. Trở về phòng mình, đên gần cửa sổ mà ngắm trăng, khoe miệng mỉm cười. Tay thon dài chạm lên chót mũi chà sát nhẹ nhàng.

” Yukino-senpai anh sao vậy?!”

Len Tsukimori vừa từ phòng tắm bước ra nhìn anh như người mất hồn nhìn ra cửa. Cậu bước đến nhìn theo hướng mắt. Nhưng đáng tiếc không thấy gì ngoài rừng cây và gió rì rào và là một mảng đêm đen kịt đợi khá lâu cậu bèn chạm nhẹ vào vai anh đấy.

” Yukino.... Yukino-senpai...”

” Hửm gì vậy Tsukimo-chan?!”

” Anh đã thất thần hơn một tiếng đồng hồ rồi đấy. Mà thật ra là chuyện gì vậy? “

” Chẳng có gì. Tới lượt anh nhì.”

Nói đoạn, Yukino đứng dậy vào phòng tắm. Tsukimori nhìn theo, rồi lại nhìn quanh. Thở ra, đem khăn tắm đưa cho anh. Cậu biết anh khi vừa bước chân vào trường, ai chả biết Yukino-sama là một bức chân dung hoàn hảo cho mỗi đứa con gái. Cậu và anh đều nổi tiếng, chỉ là ngoài tài nghệ anh ta lại vượt trội hơn cậu về cái tính hoà nhã. Chỉ là anh ta chưa bao giờ trưng bày mặt như người mất hồn với trước mặt ai. Ngay cả cậu chỉ là một gương mặt mỉm cười dịu dàng cùng đôi mắt thách thức. Được rồi cậu thừa nhận, con người của Yukino thấy đôi được nhờ vào ai đó chỉ sợ mặt trời mọc đằng Tây.

--- -----phân cách-----

Tiiiiing.... tiiiiing....

” Mimi em dậy chưa?!”

” Vẫn chưa ạ!”

” Dậy đi đừng làm heo nữa!”

” Không muốn!”

Nói xong vứt luôn điện thoại xuống sàn nhà, có bị sao thì sau này hãy tính còn bây giờ giấc ngủ là chính.

Người bên kia nhìn điện thoại và nghe tiếng bật bật bộp bên đầu dây. Mặt hắc tuyến. Con bé này vẫn không chịu bỏ đi cái tật ném điện thoại. Thôi vậy, chờ cho con bé dậy rồi nói sau dù sao cũng không vội lắm.

Nhưng Ema không ngờ, người nào kia treo giò đến hai tiếng sau mở mắt dậy thì đã quên mất cuộc gọi vừa rồi. Mắt mơ man xuống giường, ôm đồ vào nhà tắm thay đi rồi vào nhà bếp tìm món ăn.

Đường vào nhà bếp cũng không quá khó nhất là đã nhờ chị Hino đặt thiết bị định vị nơi đó. Cô chỉ việc mò mẫn tới. Đưa mắt nhìn điện thoại.

” Em làm gì tới giờ mới gọi thế hả?!”

” Em ngủ quên ạ.”

” MIMI-CHAN...thôi bỏ đi chị có chuyện muốn nói với em đây”

” Dạ?!”

” Hai tháng sau chị đám cưới, em giúp chị thiết kế một trang phục ngày cưới được không?!”

Meyami đem hắc tuyến lâu đi, nói chuyện với chị. Đây có phải hay không cô bị ế? Người ta lên xe hoa hết rồi còn cô....Ủa mà sao nhờ cô thiết kế? Hỏi ý kiến của chị, Chị nói đã chọn rồi mà không ưng ý. Lúc nhìn mấy mẫu thiết kế cô để lại phòng lúc dọn hà chị nhắm cô luôn.

Meyami thật muốn khóc, cái đó là cô vẽ chơi. Còn hai tháng nữa, chị Ema muốn cô sống sao? Phải thiết kế rồi nhờ người ta may. Đùa nhau à?! Có nhờ cũng nói sớm một chút để cô kịp chuẩn chứ? Mà chị nói đã lo xong nhà máy và thiết kế đang chờ mẫu vẽ.

” Vâng em giúp chị!”

” Cảm ơn em nha. Mà này chị hiểu làm sao mỗi lần muốn liên lạc với em thì anh Subaru khuyên chị nên nhắn tin tốt hơn rồi!”

” ....dạ...”

Hắc tuyến lẫn dài. Sống chừng ấy năm, chị không hiểu em hơn cả ông chồng sắp cưới của chị và mối quan hệ với đứa em gái không cùng huyết thống là chị gặp không nhiều hơn ba lần. Ema càng ngày chị bị mất trí nhớ hơi nhiều rồi.

” Yo~ Meyami. Em cũng là con người lười nhì?!”

” Từ nhỏ đến lớn nó ăn sâu vào sương tủy rồi ạ”

Hinara nhìn cô đưa tay vẫy, lúc này tất cả đã ngồi vào bàn chỉ trừ Tsuchiura và Tsukimori đang đứng trong bếp. Hinara trêu chọc cười hi hi nhìn cô lại đem bộ mặt thảm thương nhìn thức ăn trên bàn. Meyami lại đổ hắc tuyến.

Xin đừng cho cô vào bếp.

Cháy nhà đấy!!

” Sao em không nấu đi Meyami?!”

” Cho em kiêu, con gái hư chưa một lần chạm bếp!”

Meyami tỉnh bơ nhận xét mình, trong khi bốn người kia nhìn nhau đổ hắc tuyến lác đác. Yukino là động lực tốt nhất trấn tĩnh lại nheo mắt trêu đùa.

” Meyami sau này sợ giữ chồng không nổi!”

” ....”

Đó là chuyện của tui lên quan đến anh à?!

” Đàn ông con trai mà thèm cơm nhà không có sẽ đi ăn quàng!”

“...”

Cảm ơn tui không có chồng khỏi lo.

”Được rồi ăn đi!”

Tsuchiura đem các đĩa com đặt lên bàn. Meyami khẽ ngật đầu cảm ơn rồi nhìn điện thoại. Hình như Hino với Fuyuumi đi mua đồ lưu niệm thì phải.

”À Thầy đưa Fuyuumi, Hino cùng Shizumi đi shopping rồi?”

”Dạ”

Ngồi ăn com sau khi nhận tin nhờ Fuyuumi mua giúp vài món đồ lưu niệm về tặng mọi người, rồi cặm cụi ăn com. Ai nói gì kệ ai, riêng bụng lấp đầy là quý nhất.

”Nè Meyami em nghĩ sao?!”

”...dạ...à...cái...này....à anh Hinara nghĩ sao em theo vậy!”

Tsukimori nheo mắt nhìn cô, từ nãy đến giờ mới cất giọng nói. Âm thanh trầm trầm nghe thật êm tai nhưng lọt vào tai cô như lời nói mĩa mai.

”Vậy mẫu người lý tưởng của Meyami là Tsuchiura rồi!”

”Phụt....cái gì?!”

Com vừa vào họng lại bị nghẹn, chạy đến bên bồn rửa chén phun ra, hờ hết rồi liếc mắt nhìn tên mặt lạnh kia. Cô biết nếu phun ra trước mắt đám đó nhất là Yukino và Tsukimori, nhớ chút com lạc hướng hôn lên người họ không ngoại trừ quần áo. Cô không chắc sẽ đem lại cái chết thảm thế nào cho cuộc sống.

Tốt nhất là tránh xa.

Lau miệng đến gần tủ lạnh đem nước lọc của mình uống vào. Không ngờ Yukino lại bồi thêm một câu khiến cô không cần thiết ở lại bàn mặt hai tên kia.

”Tình cảm đơn phương nhĩ? Vậy Tsuchiura em chấp nhận đi. Meyami đáng yêu đến thế cơ mà.”

”.....”

Ngay lập tức bỏ chai nước vào tủ lạnh. Đem dọn đĩa thức ăn của mình rửa sạch rồi bước ngay ra khỏi phòng. Cô không dư hơi đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 82: Kyo? Yuki?

“Meyami em đang làm gì đấy?!”

”Dạ... à không có gì!”

Vội đem giấu đi quyển sách của mình dưới học bàn, Syo nhìn sang nheo mày đem quyển sách của Meyami giấu trong học bàn mình. Liếc sang nhìn Syo gật đầu cảm ơn, mắt nhìn thầy Hyuga đang xuống đến chỗ mình. Bây giờ việc của cô cần dùng cái gì đó để đánh lừa thầy.

Cái gì? Cái gì bây giờ!???

Tay chạm đến quyển sách âm nhạc của những nhà tri thức đời xưa. Trong lòng mừng thầm, số may mắn của cô cũng chưa tận đi, lúc trước bỏ quên nó ở học bàn tìm mãi không thấy đến giờ mới sáng nay ra mới gặp được. Không ngờ bây giờ chính nó lại giúp cô.

”Meyami Rin”

”Dạ..”

”Đem thứ trong học bàn của em đưa ra mau!”



Meyami vờ run lên, đem quyển sách trong học bản ra. Hyuga nhìn qua rồi trả lại cho cô, căn dặn lần sau cầm làm thế nữa. Nhìn bóng lưng thầy giáo khuất sau cánh cửa, tự nhiên cảm giác như mình thoát được kiếp nạn vậy. Ôm ngực thở ra, hít lấy hít đỡ không khí. Nhưng ...

” Bóp...”

Một quyển sách nện luôn trên đầu cô. Quyển sách đó là .... quyển dày nhất trong bản soạn nhạc. Và mặt hôn bàn là điều không thể chối cãi.

” Bóp...”

” Chưa chết thì ngồi dậy ra căn tin ăn cơm!”

Ren nhìn cô bằng nửa con mắt, phả ra câu lạnh nhất từ trước đến giờ. Đưa mắt đảo một vòng, liếc sang Syo rồi quay người rời đi. Chỗ trống chỗ cậu ở cũng không phải là nhiều, chỉ ít cũng thiếu một tên mặt lạnh. Mà cô gái kia....có bao giờ dừng lại sở thích quái lạ của mình không hả? Có khi lâu lâu Ichino\_kun ngồi bên cạnh cậu còn bị Meyami hiểu nhầm là đang có tình bay là tã.

Chết tiệt! Làm sao mà thay đổi được cô gái này đây.

Meyami làm một đứa trẻ ngoan, đứng dậy nhìn bóng lưng của “cha” Ren rời đi. Mắt rung rung lệ, nhìn sang “cha” Syo, kéo tay áo của anh. Cầu xin trả sách. Đáng tiếc họ bị miễn dịch hết, cũng có thể cô lâu lâu mới dùng, mà có theo thời gian, theo địa điểm mà họ đoán được cô đem bộ mặt ấy ra để năn nỉ họ.

Syo nhìn sang cô, rồi quay mặt đi. Cậu cảm giác được gương mặt mình càng ngày sau khi gặp cô lại dày thêm một tầng thì phải. Lúc trước còn có cảm giác như bị phồng trước ánh mắt kia, bây giờ chỉ thấy hơi rất hai bên má. Dù gì, cậu cũng biết mặt mình đang đỏ, vậy quay đi cho không để người nào kia cho là cảm nắng. Đem quyển sách trong học bản vứt vào trong cặp, quay lại nắm lấy bàn tay nhỏ đang vò nát tay áo mình hướng căn tin mà đến.

” Syo! Syo! Trả lại quyển sách đi mà!”

” Không!”

” Syo! Syo!..”

” Không là không...!!!!!”

Meyami đành ngậm miệng khi nhìn thấy ánh mắt giết người của cậu. Lùi thui đi sau cậu, Syo thả chậm bước chân tránh việc kéo cô đi, để Meyami song song với cậu, vẫn giữ nguyên tay cô mà đến căn tin. Meyami cũng chẳng quan tâm đến cậu ta thế nào nữa. Lòng nhăm tính đứt ruột khi quyển đó cô vừa mới mua, cô vừa mới đọc. Đang nửa trang bị thầy phát hiện, còn đang xem đến đoạn kịch tính lại bị thầy phát hiện. Đang xem lại bị Syo đem vứt luôn vào cặp cậu, và cô biết số phận của bọn chúng là....thành tro.

Syo nhìn cô, thật là lại mặt hờn. Những quyển truyện mấy ngày nay khi rơi vào cậu hay Masaoto hay Ren, hoặc là Natsuki hay Jto đều là đốt. Cả nhóm đã bàn cách này để giúp cô giảm đi những bản tính kì quái kia. Nhưng không ngờ ... tối hôm đó Meyami nhìn thấy được. Tay cô như chạm vào lửa tìm ra bằng được những tờ mới bị xén bởi lửa, nước mắt cô rơi. Họ sai rồi, đem một sở thích của con người thay đổi ngày một ngày hai chỉ là tác dụng ngược lại. Meyami chưa bao giờ khóc, nhưng vì một quyển sách.....

” Á đau..”

Vội giật tay mình ra khỏi tay cậu. Bây giờ cô mới ý thức được tay mình bị Syo nắm lấy. Bất chợt trong suy nghĩ miên man, vòng tay tự giác siết chặt rất khó chịu. Cô cũng nên cảm ơn vì nhờ cậu mà Meyami không bị vấp vào vật gì. Đứng trước cửa căn tin nhìn quanh, Nanami cùng Shibuya ngồi một bàn vậy tay với cô. Cúi chào Syo, rồi đem khay thức ăn của riêng mình đến bàn của hai cô bạn ngồi xuống.

Từ khi cuộc giả ngoại tập huấn trở về, mọi thứ dường như đối với cô rất yên bình. Meyami được thả lỏng rất nhiều trong cuộc sống, nhất là khi về nhà không còn gặp những ánh mắt khó xử của các anh. Tâm cô cũng lắng đi rất nhiều. Quà tặng chuông gió bằng sứ, một chậu hoa và vài hạt ngọc đá. Cho các anh và cho chị Ena. Tặng cho papa và di Miwa một cặp đồng hồ, sắp đến ngày sinh nhật của hai người rồi nhì. Hôm lại là ngày sinh nhật của anh Iouris, cô nên tặng gì đây? Anh ấy thích hoa lắm, nhưng anh đã có một vườn hoa rộng lớn do trường kinh tế ban cho rồi, cô còn tặng thêm? Dư thừa quá đi. Vậy nên tặng gì đây?

Rời khỏi căn tin, đi trên hành lang. Sau khi kết thúc cuộc thi vòng hai, mọi chuyện ở trường Seisu cũng không còn xảy ra gì thêm. Nhưng điều cô thắc mắc, không một ai từ bỏ cuộc thi. Nếu đúng nguyên gốc truyện thì Len sẽ bị đánh ngất nhốt vào trong tù khóa. Sau đó sẽ diễn ra kịch tình do Hino đến khuyên anh ta trở lại cuộc thi, làm vụt lên sức mạnh của anh ta về lòng yêu âm nhạc. Sau đó hai người nảy nờ tình cảm và bla bla... Nhưng đợt này....không những anh ta không bị làm sao, Meyami còn có thể an giấc, tuy nhiên mẹ anh ta nhận ra cô. Thực chất là tại vì lúc đó... à không phải mà là lúc trước cô và bà ấy đã gặp và đóng qua bộ phim về âm nhạc truyền thống và hiện đại. Do đạo diễn mời, thế là chỉ cần liếc qua bà ấy có thể nhận ra cô còn rất vui về niềm nở ôm hôn Meyami....

Chuyện gì đến sẽ đến!

Bây giờ bọn họ biết cô là ca sĩ rồi. Còn biết đúng tên là ca sĩ Megurine Luka. Giờ là tiêu rồi, chuyện này mà lộ ra với thầy Shinning cô không chết mới chính là lạ!

Ánh mắt đảo quanh nhìn về phía vườn trường, chợt nhận thấy bóng người nào đó rất quen thuộc. Tóc lam, cùng tóc cam.

”Kyo! Yuki! .... ??”

Không phải, họ ở trường kinh tế làm sao mà ở được nơi này. Là do cô quán gà đi, thực chất ngôi trường kinh tế kia cách rất xa ngôi trường âm nhạc, nếu ngôi trường cô từ nhà đến trường âm nhạc hiện đại khoảng nửa tiếng còn ngôi trường kinh tế hai cậu đang học cũng là gấp hai lần. Mà còn ngược đường với cô làm sao nơi này xuất hiện hai người được.

Nhưng mà ... Ánh mắt nheo lại, chiếc vòng cổ đỏ. Chỉ có một, Kyo đã dẫn cô đến và chọn lựa ngày sinh của cậu ấy. Cậu ấy trả tiền nhưng lại nói xem như là cô tặng. Kyo ở đây? Yuki ở đây làm gì?

.....Thả người vội chạy nhanh ra vườn, đến nơi hai bóng kia vừa rời đi. Đưa mắt nhìn xung quanh. Cô không nhìn thấy họ.... Họ ở đâu chứ? Hoặc là chạy mất rồi.....Quay người về kí túc xá, dù gì hôm nay trường Seisu được nghỉ lễ, cô về ngủ thôi. Nhưng có ngủ được hay không là chuyện chưa chắc.....

-----phân cách-----

Nằm trên giường không tìm ra lời giải đáp. Đứng dậy đến bên cửa sổ, đưa tay kéo cửa kính ra, nhìn về hướng vườn trường. Kyo? Yuki?

Hai người đó đang yên đang lành làm sao lại ở nơi này? Nhưng mà ... bỏ đi cô bị quán gà thôi. Có thể do ngủ quá nhiều, nên đi ra sân đi chơi với các bạn đi. Nghe nói Nanami tối hôm nay sẽ đến buổi hòa nhạc nhĩ, đến đó chơi đi. Thật là tuần lễ lại vẫn phải học, ngoài ra còn muốn học sinh làm bài tập. Công lý nơi nào, trời cô tự nhiên muốn chơi bóng rổ với anh ba nha! Ông anh ấy chẳng biết nhường cô chút nào, lần sau nhất định phải thắng mới được. Dù biết mình quyết tâm đến mức nào vẫn thua lão hồ ly đó.

”Mimi\_chan!”

”Nanami! chơi gì đó?!”

”Cậu chỉ biết chơi, chuẩn bị cho kiểm tra tập huấn giả ngoại sắp tới!”

”Tập huấn?!”

Nghiên đầu nhìn cô, liếc sang Shibuya. Cô bạn tóc đỏ đem ra chơi, nhìn sang cô nháy mắt. Ôm ánh mắt trêu chọc: “Ngươi sao hóa rồi xuống kia!” Đưa qua nhìn cô. Meyami nhìn lại Nanami cô bạn hắc tuyến đỏ đây, lắc đầu kéo tay Meyami đến ngồi bên cạnh. Giải thích.

Meyami nhìn cô bạn chuyên chú giải thích, 1....2....3...tiếng đồng hồ rồi đấy! chẳng lẽ Nanami rất hứng thú với chuyến đi này hay sao? Không nghĩ đến mức đó chứ, nội dung chỉ vồn vện hai ý. Một nghĩ xả hơi, hai chọn cặp làm cho bài thi sắp đến. Sắp đến 4 tiếng luôn rồi, mà.. Hình như cô không biết làm cách nào để biến cặp cho mình đây. Chắc chọn Masaoto nữa nhĩ? Chỉ có cậu bạn mới từng hợp tác với cô, hòa hợp âm nhạc cũng đã từng thử qua. CHuyện này nên hỏi ý kiến của cậu ấy, không lẽ cậu ấy ghi tên Nanami vào thì cũng như không. Mà nếu cậu ấy ghi tên cô bạn nào thì .... Meyami lúi thủ làm một mình vậy.

Haizz da... chán ghê cái này lại không được nhờ Fuuta rồi.

Thầy hiệu trưởng Shinning thật khó hiểu!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 83

Thầy Shinning trong đợt trước cho phép cô ghép cặp với Fuutan còn toả thái độ rất hoan nghênh. Nhưng vòng thi này thầy lại nhấn mặt lắc đầu. Đứng nhìn thầy đem ra tấm bản có hình các người trong lớp rồi chỉ vào lần lượt các tên Masaoto, Ren, Syo, Jto, Ichinose, Natsuki.

”Chọn những người này mà tập ghép đôi. Trường ta không đến nỗi thiếu người!”

”Vâng”

Meyami không nói cúi đầu, chào thầy rồi rời khỏi phòng, sau khi cánh cửa đóng lại. Meyami thờ dài, bước trên hành lang vắng vẻ dừng bên cửa sổ nhìn ra sân trường. Ánh nắng vàng, trải rộng cả một nền xi măng lớn. Xa xa kia những đồng cỏ, những chú cừu gặm cỏ trên đồi. Gió từ viễn xứ thổi vào, ủa qua mái tóc làm chúng gọn sóng nhẹ nhàng.

Nhắm mắt thả hồn vào không trung. Lâu lắm rồi, ngọn gió này vẫn như thế đem đến nỗi buồn cũng là một người bạn nơi cô. Chúng đã an ủi cô rất nhiều khi cô đơn.

Và chỉ mong chúng sẽ mãi luôn như thế khi ở nơi này.

Đưa tay lên chạm vào mắt mình. Cảm giác được giọng chất lỏng ấm nóng đang lăn dài trên má. Đưa mắt nhìn bàn tay ướt đầm. Là nước mắt? Cô tại sao khóc?

Quá hạnh phúc sao?!

Thật đáng nực cười, nước mắt cứ chảy ra khi chủ nhân nó không muốn, hoặc không có chút gì cảm xúc để nước mắt rơi. Nhưng đối với cô, việc trách phạt của thầy Shinning không phải là ngày một ngày hai mà thành mịt ướt như thế. Thầy nói đúng, Meyami là học viên của trường học viện chủ tịch Shinning chứ không phải học viên của học viện đối thủ mãi đòi cùng học viên trường kia ghép cặp. Điều này có thể khiến cho thầy tức giận. Tuy nhiên cô lại không có việc tức giận đó lời nói của thầy mà để nước mắt rơi thế này.

Vậy khóc là vì hạnh phúc sao? Có lẽ là đúng thế. Đối với Meyami hiện tại như thế đã đủ hạnh phúc rồi. Có một gia đình, có những người bạn, có thể tự kiếm tiền, có thể tự do chạy nhảy.

Như thế đã quá hạnh phúc đối với cô rồi!

”Meyami Rin!”

”Jto? Natsuki?”

”Nghe Nanami nói cậu đến phòng thầy hiệu trưởng. Bọn mình đến đây gặp cậu!”

”Ừm mình mới từ phòng hiệu trưởng ra. Có chuyện gì sao?”

”Thầy Hyuga nói có người nhà đến tìm cậu. Họ đang đợi cậu ở căn tin....”

Nói nửa chừng Jto im lặng liếc lên gương mặt cô. Thở phào nhẹ nhõm khi cảm giác cô không có cảm xúc gì vui mừng!. Khoan....

Cậu cũng ghen với anh trai của cô được sao?!

Natsuki liếc sang nhìn Jto khi thấy cậu im lặng. Quay sang cô vui vẻ giục cô đến gặp người nhà nhanh một chút. Meyami cúi đầu cảm ơn trước hai người rồi hướng căn tin rồi đi.

Cô không biết, phía sau cô, nụ cười thân mật vừa tắt thấy vào đó là ánh mắt sau cặp kính loé sáng. Là anh của Meyami sao? Không có một chút điểm nào cho thấy cùng dòng máu, ngay cả hình dáng trên khuôn mặt cũng không!

--- -----phần cách-----

Ngồi nói chuyện với anh Ukyo. Hiện tại mối quan hệ của hai người như anh em bình thường. Dường như tình cảm chăm lo của anh khiến Meyami an tâm hơn rất nhiều khi không còn nhắc đến chuyện tình cảm trai gái. Thật chất nếu anh mà nhắc đến nó nữa, Meyami không chắc có còn ở lại nhà Asahina nữa hay không. Trong tình cảnh kia thật khó xử, ngày nào cũng lo sợ, và tìm kế tránh mặt để bỏ đi tình cảnh ngại ngùng khi nhìn mặt nhau mà trong đầu nghĩ đến lúc trước.

Cảm giác đó không thoải mái chút nào!

”Meyami này, em ở đây có ai bắt nạt em không đấy?!”

”Dạ không ạ. Môi trường ở đây rất tốt mà anh Ukyo!”

”Ý anh không như thế. Mà là...”

Đưa mắt liếc về bàn hướng Đông nơi có các năm sinh ngồi. Từ đầu buổi đến giờ, đám đó cứ chiếu như đen pin.

Thật phiền!

Nếu biết trước Meyami trêu chọc đùa hoa như thế anh sẽ không bày kế cho Fuutan tách cô ra. Dù gì có ôn thần đó cũng bớt đi đám ông bướm lượn lờ quanh cô. Sau này muốn xử thẳng em cũng là chuyện dư sức. Nhưng bây giờ...

”Meyami dẫn anh xem nơi ở của em đi!”

”Nhưng phòng em còn có bạn....”

Cho dù rằng cô bạn đó cô chưa bao giờ gặp mặt. Học viên trong trường đồn thổi rằng cô gái đó gọi được linh hồn. Vì vậy chẳng ai muốn sắp phòng cùng cô. Chỉ có Meyami không quan tâm đến những câu chuyện ma quỷ đó, nhà trường xếp cô phòng nào. Có nơi nghỉ ngơi là đã tốt rồi. Số lần gặp giữa cô và cô bạn cùng phòng chỉ tính trên đầu ngón tay. Lịch trình hai người khác nhau, công việc và giờ giấc ngủ lại không cùng nhau. Cô bạn kia dường như chỉ gặp được vào buổi trưa, phần tối thì biến mất dạng. Vì thế những lần cô đi về phòng cũng không phải sợ làm phiền người cùng phòng. Căn phòng đáng nhẽ có bốn người nhưng các học viên được ghép phòng đều lo lắng về lời đồn nên họ chịu ở phòng chật còn hơn chung với người nói

chuyện với ma, chính vậy mà căn phòng rất rộng dư dả cho cả hai muốn làm gì làm.

Nhìn Meyami mắt hờn. Ngày lập tức chớp thời cơ, nắm tay cô thoát khỏi đám nam sinh kia. Cứ thế này anh sẽ đem cô về nhà mất khi không thể kiềm chế cảm xúc muốn giết đám nhóc kia. Cô chỉ là của anh, và chỉ được như thế. Nhóc cũng muốn tranh? Không có chuyện đó.!

Nắm tay cô dạo xung quanh khuôn viên trường, đến gần ghế đá ẩn cô ngồi xuống. Đem tay cốc lên đầu Meyami không nỡ tình.

” Á đau...anh hai em đâu ngheo gì anh...nơi này...”

” Như thế nói không ngheo? Có ai như em? Anh trai đến thăm, nói chuyện trái với vui vẻ, bắt anh dẫn đi chơi hay đòi quà. Còn em lại thả hồn về nơi nào đó để mặc anh nhảm như tên điên! Như thế???”

Nói nữa chừng dừng lại, mắt vàng sau kính quay sang liếc cô. Mặt cúi ngày một gần, đến khi chạm đến chót mũi cô.

” Nói xem anh nên phạt hay thưởng?!”

” Cái...cái này....”

” Meyami cậu ở đây rồi. Thầy Ringgo bảo đưa quyển sách này cho cậu.”

” Natsuki! Cảm ơn cậu nha~”

Đưa tay ra đoán nhận quyển sách đồng thời, vội đứng dậy cách xa Ukyo. Natsuki khẽ cười lắc đầu.

” Đều là bạn bè không cần khách sáo đến thế!”

” E hèm... Meyami đây là???”

Ukyo cảm nhận được tia thách thức trong ánh mắt kia vừa sệt qua ánh mắt cậu ta sau đó biến mất. Nếu là kẻ ngốc cũng nhận ra cậu ta đang cố gắng tách anh và cô ra. Không phải như anh nghĩ nơi này cô còn có một kẻ không phải sói giúp đỡ cô từng bước mờ trong ngôi trường này.

” Dạ đây là....”

” Á xin lỗi anh, tôi là Natsuki, là BẠN TRAI của Meyami”

Vừa mở miệng muốn trả lời, không ngờ cậu bạn giật mạnh tay cô về phía sau. Bản thân thì bước lên một bước đưa tay ý hoà nhã bắt chuyện, môi mỉm cười vui vẻ. Hai từ “bạn trai” cậu nhấn mạnh như chứng minh.

Ukyo im lặng, mỉm cười đưa tay bắt lên bàn tay chia về phía mình. Ôn nhu đẩy gọng kính

” Vậy thật tốt, trong trường Meyami có một cậu bạn thân như thế từng chút giúp đỡ cho con bé tôi thật vui mừng!”

” ....Vâng...tôi mong mối quan hệ giữa tôi và Meyami sẽ phát triển thêm nữa!”

” Cũng tốt, là bạn thì nên thân hơn. Nhưng tốt nhất không nên vượt qua tình bạn!”

” Vâng! Cảm ơn anh đã chỉ bảo!”

Natsuki mỉm cười gật đầu với Ukyo, anh cũng quay người mỉm cười với cậu rồi bỏ tay cậu ra. Liếc sang Meyami đứng sau lưng cậu. Đánh hơi thờ dài lắc đầu, đi vòn qua cậu đến bên cô.

” Meyami! Meyami! Mẹ..ya...mì!!!!”

” À dạ”

” Ngày mai anh sẽ đến chờ em về nhà. Ritarou-tan cùng Miwa-tan đã ở nhà rồi! Cùng lúc đi chơi đi. Chỉ có cuối tuần gặp em. Mà số lần anh ở nhà cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.”

” Vâng ạ”

Ukyo cười tươi đưa tay xoa đầu cô, căn dặn một chút rồi quay đi. Trước khi đi còn cảnh cáo đưa mắt như có như không trên môi nhếch nửa miệng với Natsuki. Cậu bạn nhìn anh, vội cúi đầu, thức chất đã kịp để lại bên tai anh câu nói thầm.

” Đừng mơ tôi buông!”

--- -----phân cách-----

Sáng hôm sau, thầy Hyuga có chuyện công việc thế cả lớp được nghỉ ngày đó. Nanami chạy sang phòng Meyami khi cô đang đọc mấy quyển sách. Cô

bạn nói thầy Ringgo cũng chung công việc với thầy Hyuga, cô bạn đem đĩa bỏ vào máy tính bật lên kéo Meyami lại nhìn vào màn hình.

” Hừm?! Là Jto với Shibuya sao?!”

” Ừm họ phối hợp rất tốt đúng không?!”

” Đối với người chuyên nghiệp như thế bình thường. Nhưng phong cách ứng xử trong mọi tình huống của hai người thật sự rất nhanh trí. “

Nanami ngược mắt nhìn cô bạn bên cạnh rồi cup mắt nhìn vào màn hình vì tính. Meyami liếc sang, thờ ra

” Muốn cái gì thì nói đi. Úp úp mở mở chẳng vui tí nào!”

” Thật ra là... mình muốn cùng bạn đi đến buổi hoà nhạc của thần tượng mình.”

” Hừm?!”

” À đó là Hayato-sama”

” Hayato??? À biết rồi, nhớ rồi. Đi đi mình không đi đâu”

” Thôi mà Mimi!!!! Không có cậu mình sẽ bị lạc mất, cậu nữ lòng sao?!”

” Hừm?! Thật sự không nữ nhưng cũng đành chịu. Mình là bản tử điển sống luôn luôn và mãi mãi lạc đường”

Đúng hơn nếu dẫn Nanami đi, Meyami không chắc có dẫn cô bạn này vào thẳng trong rừng luôn hay là ngồi bên lề đường ăn xin nữa.

Sau một hồi thiết phục cùng hồ nháo của Nanami, cuối cùng cô bạn phải chịu thua bản mặt đơ cứng của Meyami, rồi ngậm ngùi ra về. Liếc trên bàn nhìn đĩa trong bì, gọi cô bạn lấy. Thế là Meyami chứng kiến cách đi lững thững của zombie ở học viện mình mà không ai khác do cô bạn Nanami phô diễn ra.

Hình như cô nhớ là có làm gì cô bạn đâu mà lây truyền virus nhỉ?!

Nhìn bóng dáng, cô bạn khuất sau dãy tường. Meyami mới trở vào phòng thờ ra. Lên giường ngủ tiếp. Mới 4h, Nanami cũng háo hức quá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 84: Lạc Đường

Một ngày mới tốt lành!

Gió mùa hè mang hương vị của trái cây ngày mùa. Phán phát đâu đó còn có vị cay xè của những trái ớt đỏ. Nắng rọi trên cao, chơi đùa cùng mây xanh, bầu trời cao lắm, cao vợi vợi. Tuần lễ lúc nào cũng tấp nập, nắng tràn trề. Đường phố đông người, nơi mua sắm cũng đông người. Nơi quán nước cũng đông người, tính ra một ngày đẹp thế này thành ngày ác mộng. Chén chút qua dòng người chật nít, đông ghẹt cả lối về.

Thờ hồng học nằm trên ghế sofa như cá chết. Dùng tay không mà quạt người. Đáng lẽ hôm nay sẽ là ngày cả gia đình ra ngoài ăn, cuối cùng papa bị cùng các anh thăm thì to nhỏ cái gì quyết định bắt bà người phụ nữ duy nhất trong nhà lặn vào bếp.

Được, chuyện này Meyami có thể chấp nhận được, nhưng ai có thể nói cho cô biết hai người kia tại sao hết đau chân đến đau tay, choáng váng khi ra nắng không?! Chỉ có cô chịu trận, phải lườn lách qua núi người bò được về nhà. Con đường khu nhà xung quanh vắng vẻ đến thế nhưng ngày lễ lại đông người đến lạ. Ôm đồng đồ chạy về nhà cũng là lúc hệt hơi. Nhìn bà mẹ Miwa với chị Chi cười nói vui vẻ trên bàn uống trà mà phát hoá, đùa nhau à, hai người kia trốn đấy. Là trốn không phải đau gì hết! Là lừa cô đấy!!

Meyami cũng điên ghê!!

” Meyami, em sao rồi?!”

Iori để cặp nhìn người trên ghế. Thật ra nghe được tin em ấy về, anh đã cố gắng thụ xếp mọi việc chạy về nhà. Mở cửa khắp nơi lại không nhìn thấy em ấy đâu, đến khi gặp cô bé nằm trên ghế gần góc tường. Thật là tại từ đâu mà Meyami luôn tự trốn trong góc tối cách xa mọi người đến vậy. Ngồi gần cô, nhìn ánh mắt ngập nước mơ màng. Tâm khê động, đưa tay vèth đi chất lỏng nơi khoé mắt đưa lên miệng. Mặn mặn, nước mắt sao? Cô bé khóc?!

” Meyami!!”

Cát giọng gọi khẽ, vút lại mái tóc bị rối thả xuống sàn, nâng đầu cô dậy đặt ngay ngắn trên sofa. Chạy đi lấy cốc nước cho cô.

” Anh Iori...”

” Tỉnh rồi hả? Lúc này em làm anh lo lắm biết không hả!”

Cốc yêu lên đầu cô mỉm cười. Riêng Meyami chỉ gật đầu xin lỗi anh. Đợi anh nói một vài câu rồi quay vào phòng thay đồ nụ cười liền dập tắt.

Cô đã ngất đi sao? Meyami không biết, từ khi buoiur già ngoại về cơ thể như thay đổi, đến dần không còn cảm giác. Nhiệt độ bên ngoài dù đã bình ổn như người thường nhưng trí óc dường như không còn muốn hoạt động. Mọi chuyện suy nghĩ hay những thấy, chúng muốn xoá lúc nào nó xoá. Nhiều lần Nanami đã nhắc cô về chuyện chưa già mà đã mất trí. Nhưng thực chất những câu nói đùa kia khiến cô ngoài cười tâm lạnh. Giấu hiệu quá rõ ràng rồi. Kiếp trước khi là một búp bê, một ca sĩ ảo. Dường như mọi thứ quên hết đối với cô là chuyện vui vẻ. Kiếp hai, làm một sát thủ, trở về nhiệt độ thường như người khác lại là cảm giác vừa mừng vừa lo, tuy thế với việc mất kí ức, quên mọi thứ tâm đã lạnh cô không còn quan tâm nữa.

Kiếp này! Cô sẽ quên, quên những kí ức tốt đẹp nhất mà cô muốn níu giữ. Dù chỉ là một chút cũng không được.

Biết chuyện lo sợ sẽ đến, dù sớm hay muộn. Nhưng...cô không muốn quên đi những kí ức tốt lành này!

Giấu sau này sẽ là một hồn ma, một linh hồn quật vờ xung quanh họ cũn được, phải chịu nỗi đau cho tình thương của mọi người cũng được. Nhưng, chỉ một lần thôi.. một lần để cô giữ lại những kí ức tốt đẹp này không được sao? Để cho cô được sống trọn vẹn một kiếp này sẽ được đúng không?!

Meyami lo sợ về bóng đêm kia.

Lần đầu tiên lo sợ!

--- ----- ----phân cách----- ----

Rời khỏi phòng khi đã thấy đồ, xuống nhà, nhìn trên ghế sofa mọi người đều có mặt, trừ ba chỗ trống. Chắc qua lúc này Ema vụng về thế nào đem đồ hết sót cả chưa lên người cô thế là phải quay vào phòng tắm lại cơ thể và thay đồ. Nhìn thấy papa và các anh cúi người về làm phép, rồi đi vào bếp. Đúng lúc chị Chi chạy ra ngoài giữ lấy tay cô mặt hốt hoảng cùng ăn năn.

” Ca chưa...hết rồi Mimi..”

” Cả mức nữa, mẹ định làm bánh, thế mà...”

Miwa nhìn sang Ema cười khẽ rồi đứng song song với cô bé. Meyami ngăn người nhìn hai người, chẳng phải cô mua dự trữ rồi sao? Hai người đó làm cái gì mà tiêu chung nhanh đến vậy?! Mà nhắc đến nước sốt đồ lên người cô...hình như là không đến nỗi hết chứ? Thật ra hai người kia định làm món gì mà cần nhiều mức và cả chưa đến vậy?!

” Meyami con đi mua đi nhé. Tiền mẹ bỏ chiếc túi trống phòng nếu thiếu hãy mua. Đúng lúc, muốn mua gì mua đi. Mẹ thấy Wataru thích pizza thì phải! Con đi mua nhé! Với lại mua thêm ít bánh kẹo nữa, chúng ta đi ngắm hoa anh đào.”

” Hoa anh đào ạ?!”

Lúc này Meyami hoàn toàn bị rối. Cô nhớ mùa hoa anh đào qua rồi mà. Mùa anh đào chỉ nở đúng một tuần, nếu muộn thì sau hai ba ngày nó sẽ nở. Thời điểm này đã quá hai tháng, như thế làm cách nào ngắm nữa đây?!

” À mẹ quên mất, bạn mẹ là chuyên gia nuôi cấy giống trong một công ty. Vườn hoa anh đào nở muộn của cậu ấy chỉ được thử nghiệm thăm Quân trồng khi hậu của tiết trời của cây. Cậu ấy mở cho mọi người đến xem và bỏ phiếu, như thế chúng ta được giấy mời.”

” Dạ”

Meyami cúi đầu rồi rời đi. Tiền cô còn nhiều, không cần ghé vào phòng mẹ để lấy túi xách, quay lên phòng mình để lấy tiền rồi đi. Ai nghĩ rằng chấn trước cửa phòng là anh ba. Anh đứng mỉm cười đưa chìa khoá xe lên cho cô. Ý bảo muốn chở cô đi. Được rồi, như vậy cũng tốt, những ngày này chỉ sợ đi ô tô sẽ tắc đường.

” Anh ba, mama gọi anh đi giúp làm thịt gà ạ”

Bên kia vang lên tiếng của chị Ema, rồi không biết từ đâu chị chạy đến kéo Kaname rời đi. Meyami đứng hình, từ khi nào chị Chi lại học được cách chạy như ma đuổi đó? Ông nào dạy vậy?! Đừng nói là lão Subaru à nha~ Meyami sẵn sàng xách dao đến gặp ông đấy.

Thở dài ngao ngán, rời nhà, cuộc bộ đến chợ. Trong đầu thật không nghĩ được làm cái gì mà hai người kia sai một lượng lớn mức và cả chưa như vậy. Đầu phải nấu cho đại gia tộc ăn.

À mà nghĩ lại...Mấy ông anh, cộng thêm ông papa, trừ Fuutan ăn kiêng ra...gần bằng đại gia tộc với sức ăn của họ. Mà lúc trước cô nấu ăn có lẽ quá ít để họ đói tuy chưa chửi thôi.

Cứ cho là mình đúng đi!

” Mimi!!”

” Anh Iori?”

” Mama bảo anh cùng em đi chợ. Mà em có thể gọi thứ tự của anh không cần mang kính ngữ không?!”

” Kính ngữ ạ?”

” Gọi Io-chii, hoặc gọi anh theo thứ tự!”

” Io-chii ạ...nghe kì kì sao ấy ạ!”

” .....Được rồi không sao, đôi khi khác biệt cũng là điểm tốt. Sau này đổi cách gọi cũng được!”

Meyami cười tươi, sau này đổi cách gọi. Chẳng phải anh ta có ý hiện tại bắt cô tập dần gọi anh ta sao?! Người trên kính tế có khác!.

” Không gọi thì sau này ....”

Lúc đó một cơn gió mạnh thổi qua, làm phát ra tiếng động trên hàng cây, che đi lời nói của anh. Sau đó cô có hỏi lại nhưng Iori chỉ mỉm cười không nói. Chỉ để lại cho cô một câu sau này hẳn biết, trong khi cô ngẩn tò tè thì bị anh kéo đi nhanh chóng.

Meyami không hiểu, lần về nhà này, mọi người kì lạ lắm. Người thì úp úp mở mở, người thì liếc mắt đưa tin cho nhau. Dường như trong nhà ai cũng biết chỉ mình cô không hiểu gì. Họ nói, họ chỉ, thì Meyami ngỡ ngàng làm theo, rồi tự an ủi mình, sau đó tự bài trừ chúng. Ngược lại với mọi người nhìn cô nhẹ cười rồi chẳng nói gì.

Thật khó hiểu!

Lúc này Iori cũng vậy! Cô đã từng nghĩ anh là người dễ đoán nhất trong nhà hôm nay đã làm quý như lúc này.

” Mimi nhìn bên kia kia!”

Đợi khi cô quay sang, thì cây kem trên tay cô đã vơi đi hơn một nửa. Hắc tuyến lần dài. Thật ra thì ông anh này bị làm sao vậy? Lúc này chẳng phải đã ăn hơn hai ly kem rồi sao? Mà toàn là ly tổ nữa mà

” Anh ăn như thế sẽ không tốt cho bụng đâu ạ!”

” Vậy như em, ăn nhiều đồ ngọt đến thế thì tốt hả?!”

Vừa nói, bước dài chán, chắn trước mặt cô mỉm cười. Đem tay nâng mặt cô lên, để mắt cô đối diện mắt anh. Đợi đến khi Meyami cảm giác hai má mình bị phồng lên quay mặt đi nơi khác đẩy tay anh ra. Nhìn lại cây kem cô mình....nó hết rồi!

” Anh Iori!”

” Hahaha....giờ thì bắt được anh. Anh đền kem cho!”

Nói rồi anh vụt chạy. Meyami ngỡ ngàng, trẻ con sao?! Không nghĩ kẻ mặt lạnh như anh lại có một mặt khác như thế. Nói đúng hơn lần này anh đi theo cô là để cô trông trẻ! Nhưng cũng phải vội chạy theo Iori, Meyami không muốn bị lạc đường đâu. Dù sao cô cũng biết thân biết phận.

--- -----phân cách-----

” Thật là, lại bỏ điện thoại ở nhà!”

Meyami thần thờ lếch tềnh bước đi trên vỉa hè. Tình hình là ....ờ đúng đây, cô lạc mất Iori rồi. Lúc trước đi chợ còn tìm thiết bị định vị, bây giờ...điện thoại đâu mà về...cô không phải kẻ nhớ đường. Vào đồn cảnh sát? Giải pháp duy nhất, tất nhiên nếu bạn nhớ đường đến đó. Hỏi người đi đường? Giải pháp gọn lẹ nhất, và tất nhiên người khác dư dả thời gian ở lại giúp bạn. Và tất cả điều kiện trên Meyami đều không có.

Thờ dài, tìm một quán nước nghỉ tạm rồi gọi nhốt điện thoại cho chị Chi vậy. Đường nào cũng bị ăn mắng vậy đành nghe trước để hơn đêm dài.

” Meyami..!”

Quay người? Có thể cô nghe nhầm đi, trong dòng người tấp nập này không có chuyện cô sẽ gặp người quen. Nhưng mà nếu có...

” Hìno? Chị ở đây ...”

Nhìn chiếc hộp trên tay chị, rồi nhìn sang Hinara đi chung với chị. Rồi, cô hiểu tại sao chị ấy lại nơi này. Hẹn hò sao? Thế ra cô là bóng đèn rồi. Chạy nhanh một chút á.

” Meyami, đi đâu vậy?!”

Hino vội chạy lại kéo tay cô. Thật sự cô nhìn Meyami như vội cái gì đó, gấp cô như gấp cạp, nhìn thấy là chạy ngay. Thực chất Meyami đang khóc ròng trong nụ cười méo sệch khi nhìn chị. Số cô không may cô biết rồi. Nhưng tại sao cứ làm kẻ phá kịch bản của người ta là sao?!

” Em sắp có chuyện hả?!”

” À không ạ...”

Nói có được không khi Hino nắm cổ tay cô chặt đến thế này...

” Không vậy uống nước với chị và Hinara đi!”

Nói rồi không để ý đến cô mà kéo thẳng cô vào quán. Liếc mắt một vòng rồi đẩy tay Hinara.

” Có phải là Tsuchi-kun không?!”

” Bạn gái của cậu ấy sao?!”

Hino nhìn anh cười tươi nhún vai, quay sang Meyami mỉm cười kéo đến bên bàn của hai người. Hinara không phản đối kéo cô theo. Meyami hắc tuyến lẫn dài. Đồ đạc cô cần mang theo đã được Iori mang trên người, nếu anh ấy về nhà cũng không phải muộn bữa ăn, chỉ sợ họ lo lắng cho cô khi mất tích kiểu này. Nhất là Meyami sợ chị Chi lo lắng, là con người thích làm âm lên rất nhiều, chuyện bé xé ra to, thế rồi tự nhiên tưởng tượng đến cảnh không may rồi khóc âm lên cho xem. Trời ạ...nhìn chị Hino, rồi nhìn sang cô gái gọi là bạn gái của Tsuchiura. Meyami thật sự không biết cách nào để dừng câu chuyện lại. Nếu không may làm mất bầu không khí của họ thì chỉ thêm tội. Đã mang tiếng là kẻ ngoài cuộc không nên mang thêm tội nữa.

” Ừm bọn anh vào wc chút, xin lỗi”

Meyami nhìn theo bóng hai người, mắt sáng rực.

” Cốc...”

” Ui...da..”

” Em mà dám suy nghĩ bây nữa có tin chị mách Fuyuumi xử em hông?!”

“...”

Meyami im lặng, ngồi yên không dám nhúc nhích. Thực ra bây giờ cô rất ngoan nha, lúc mới nhìn thấy hai người kia vào nhà vệ sinh cô đâu có nghĩ tâm bậy đâu. Chỉ là một vài hình bóng đam mỹ nhảy múa trong đầu thôi mà...

--- -----phân cách-----

” Nè nè.. Meya-chan ít nói quá nhỉ?!”

” Dạ không có đâu ạ”

” Trời cô bé ngại thôi ạ. Hoặc là...đang suy nghĩ cái gì đó!”

” Dạ!? Không có mà!”

Chột dạ cúi đầu. Hino liếc cô rồi quay lại cuộc nói chuyện. Meyami im lặng. Cô nên công nhận bà tám quên ăn cùng vì quá nhiều chuyện không thể nói như thế này.

” Rắc....rầm....aaaaaa....cẩn thận...”

” Mimi-chan!!”

Nói chuyện được một lúc không nghĩ rằng cây bên cạnh quán đổ. Cái ngày gì sui như vậy. Meyami có chửi lão thiên đầu mà cây cứ nhắm về cô mà ngã vậy?! Vội vàng ấn gót chân nhảy sang một bên, vờ thờ hồn hểnh như người được thoát nạn. Hino, cùng mọi người đến hỏi han. Chỉ đổi lại là một nụ cười không có chuyện gì.

” Meyami??!”

” Nanami!”

” Cậu không sao đấy chứ?!”

Syo ngồi bên cạnh cũng vội bậc dậy, đem kính đeo vào cho Natsuki rồi nhảy lại bên cô. Nhìn khắp người mới thở phào nhẹ nhõm.



”Ngày lễ, mà bị thế này cậu không sao chứ?”

” Ừm không sao”

Syo nhìn lại lần nữa rồi mới lùi ra đằng sau để ý xung quanh. Lúc này Meyami mới từ từ giới thiệu mọi người làm quen, nhưng mà....cái gì mà cô giới thiệu mọi người hay người cô quen biết với ai đường nào cũng bị ăn điện giật là sao? Nói cho cô biết đi, hai câu truyện liên quan gì đến nhau mà hai người kia trao đổi ánh mắt tình tứ dữ vậy?!

” Meyami này cùng đi với bọn mình đi, dù gì bạn cũng đã hứa đi với Nanami rồi.”

” Ừm Meyami, bọn mình chờ cậu, ở đây cũng đủ cặp rồi.”

Syo quay sang mỉm cười với cô rồi ấn cô sau lưng mình, Nanami không biết tốt xấu thêm bớt vài câu, Tsuchiura liếc một cái làm cô thoát tim, Hino nhìn tình hình không ổn liền gạt đầu thả cô đi.

” Meyami này! Em đi với bạn đi, đừng vì chị mà thất hứa đấy!”

” Dạ...vâng ạ!”

Cảm động muốn khóc, coi sẽ không quên người kéo cô mớ bông bông này rồi trở thành thần giải cứu cho cô đâu. Cúi đầu cảm ơn, ngày lập tức bị Syo nắm tay dẫn đi. Nanami vội tính tiền rồi mua thêm vài món ăn đến nơi gặp mặt thần tượng.

” Nhanh lên một chút nếu không sẽ không gặp được sama đâu!”

Thế là tốc độ lại tăng không biết bao nhiêu nhờ lực kéo của fan cuồng. Meyami nhìn sang Syo trắng trời, cậu bạn lắc đầu không có chuyện gì. Đi vào quán.

Chóp chóp mắt. Cậu ta chạy rồi?! Thế là chạy? Dắt theo luôn cả Natsuki, dù sao cậu bạn cuồng chip chip đó cũng giúp được mà. Chạy như vậy sao?! Ác quá rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 85: Điện Giật

Lơ bước theo tay chèo kéo của Nanami. Trong lòng lại dấy lên lo lắng, lỡ như anh Iori đang đi tìm cô thì sao? Lúc trước còn chờ được cho câu chuyện kết thúc, để Iori đi lòng vòng cũng đủ, nhưng bây giờ.... Lúc đó cô không có thời gian để dừng câu chuyện lạ đúng hơn hai người kia không cho rồi đi. Nhưng giờ..

” Meyami nhanh lên!”

” Nanami cậu có đem điện thoại không cho mình mượn đi!”

Nanami nghe lời đưa điện thoại cho cô, dù mình ngờ ngác đến thế nào. Meyami nhìn cô bạn mà thấy thương. Không phải chứ, lỡ như cô nói dối đem điện thoại cô đi mất thì làm sao? Đừng giận mà đúng không?! Thương thì người quen nếu muốn lợi dụng cô ....

” Này xong chưa...?”

” Meyami ... Meyami ..”

” Anh Iori em đang ở đại sảnh sân khấu của thần tượng. “

” Em làm gì nơi đó thế hả?!”

” ... Em ... em...xin... lỗi...”

” Được rồi được rồi! Ở đó đi anh đến đoán em”

Cúp điện thoại lại bị cô bạn lại vội vàng vàng kéo Meyami chạy về phía dưới sân khấu. Meyami không biết khóc hay biết cười bây giờ, đang yên đang lành không biết thế nào cô bạn kia trở thành một fan cuồng cũng ra ác quỷ. Chén chút từ hồi sáng tới giờ vẫn chưa đủ, chạy theo Nanami vẫn phải lên lòi qua các fan khác, bên tai thì không ngừng nghe tiếng hét của mọi người, nhạc thì rầm rộ. Dường như Meyami bắt đầu hiểu những nỗi khổ của khán giả rồi. Những buổi hòa nhạc của cô rất nhiều người nữa mà ... nhưng mà ...khi vừa bước bên dưới bắt tay các fan, thì khí nóng lại ập tới. Bây giờ cô biết những thứ này dường như đã tự trải nghiệm đi.

”Meyami, nhanh xem sama kia!”

Nghe tiếng thét bên tai của Nanami tự nhiên trán lấm đẫm mồ hôi. Đây cho cô biết đi, ở trường như một con thỏ, vì cái gì đến nơi này trở thành quỷ rồi? Đem tay xoa mi tâm một chút, lại bị Nanami kéo qua bên khác, lại bị đám đông đè lên. Bàn tay nít chặt của cô bạn cũng bị nổi lông.

”Nanami!”

Hốt hoảng kêu lên, nhưng đáng tiếc vì cô bạn không nhận ra được chuyện xảy ra mà tự động tách cô ra luôn. Meyami đứng một mình trong dòng người, hết bị đẩy tới rồi lại bị đẩy ra sau, đến cuối cùng đứng ra cuối dãy hàng. Nơi cuối cùng của bóng tối, bóng đèn không thể chiếu rọi. Nhìn dòng người lướt qua mình rồi lại bị đẩy ra khi chen chút, tự nhiên cô thật sự cảm thấy nực cười dòng đời này. Những người kia cũng giống như cuộc sống này, muốn đạt được mục đích thì phải xô đẩy mỗi người đứng trước mình. Dòng đời cũng giống như con sóng người vậy, cứ thay phiên nhau mà tiến tới.

”A .. bịch ..”

”Đây cô có sao không đây?!”

Cô bé tóc vàng, nhìn cô. Cô vừa mới chen chút từ dòng người trong kia bị đẩy ra ngoài.

”Chị ... Chị ... Meyami ?? Chị Meyami ..”

”Em là ... Lisa hả? Đúng em rồi! Bé Lisa đúng không?!”

Lisa gật đầu, Meyami vui mừng ôm cô bé. Lúc trước vì khi xuất viện rồi, người trong cô nhi nói cô bé được người nhà thân quen đến dẫn đi rồi. Từ đó cô cũng không có một chút gì về thông tin liên lạc của cô bé. Meyami cũng không thể hỏi về tình trạng ruột thừa của cô bé qua anh Masaomi, anh nói cô bé cũng đã không còn đến bệnh viện anh để chữa trị nữa. Lâu như thế rồi, cô bé cũng đã trở thành một học sinh cấp 2 rồi. Đáng yêu chết mất, đôi mắt vàng to tròn, dáng hình nhỏ nhắn xinh xắn, còn mang một vẻ mặt trắng mịn như thế. Anh chàng nào không đổ mới lạ.

Nhưng mà có một điều ... Meyami nhìn vào đôi mắt vàng kia, tự nhiên liên tưởng đến một bóng người nào đó. Khó chịu thật, hẳn ta là người cô không muốn dính líu vào. Yukino!!

Nhưng đối với cô bé này tại sao lại nghĩ đến anh ta? Con người hay phải nghĩ về nhiều điều, hoặc là một ký ức nào đó quá in sâu vào tâm con người thì sẽ tự nhiên liên tưởng. Và Meyami từ một cô bé không có chút dòng máu nào với Yukino mà liên tưởng đến anh ta.... Cô thích hẳn sao? Cho tiền cô cũng không dám!

”Ansa! Ansa!”

”Anh hai!”

Giọng nói từ trong đám người pha lẫn với tiếng âm nhạc phát ra. Bóng đèn dần chạy ra đứng trước mặt hai người. Lúc này Meyami cũng để Lisa đứng dậy, nhìn người trước mặt. Mặt cô chuyển từ vui mừng sang đơ ra.

”Yukino??!!”

Làm cái gì mới nghĩ tới anh ta lại tới? Ôn thần không tan sao? Với lại cô nhớ không có nợ nần gì anh ta mà. Đi chơi cũng không được hả?

”Meyami... Thì ra Ansa gọi chị kẹo là cậu sao?!”

”Chị kẹo???”

Đưa mắt nhìn Lisa, chị kẹo? Kẹo kéo hay kẹo dẻo?

”Thì chị đến lúc nào cũng cho bọn em kẹo, cả cô nhi viện cũng đã gọi chị thế rồi!”

Gọi thế sao? Ừa gọi vậy khi nào cô không biết trời?

Yukino nhìn cô mỉm cười, xoa đầu Ansa. Thì ra họ là anh em họ, cô bé là con của dì ba anh. Lúc trước vì sơ suất mà để lạc, sau về tìm được tin tức kêu gọi tiếng ủng hộ trên mạng giúp cô bé mổ ruột thừa mà tìm thấy. Có điều Meyami không biết, số tiền do nhà tài trợ lớn nhất trong cuộc phẫu thuật giấu mặt là do gia đình của Yukino gửi đến. Lúc đầu họ sợ cô bé không nhận người thân, và cũng không muốn cô bé bị sốc mà trở thành người giấu mặt, sau này biết hết mọi chuyện, Lisa không những không trách họ mà còn tỏ thái độ rất khoan dung vui vẻ gọi ba mẹ và giai cấp từng người thân trong nhà. Hiện tại cô bé được học tập theo sở thích của mình, nhờ câu thuyết phục rất có lý lẽ của cô khi bước vào nhà gặp bà ngoại nghiêm khắc.

Nghe xong câu chuyện, Meyami thở phào đỡ lo hơn. Tuy cô đọc qua truyện thấy người bà của Yukino thật sự là nghiêm khắc, và khó tính. Một cách cổ hủ bà áp đặt mọi người vào bất cứ địa vị nào để làm rạng danh gia tộc, bây giờ bà chấp nhận ước mơ của một cô bé nhỏ như Lisa như thế thì đã là một kì tích, dù có được hay không, sau này cô bé cũng sẽ có con đường được chọn của mình. CHI cần cô bé biết đi đến cuối.

Nghe hai anh em họ nói chuyện một chút, Meyami cũng tìm cách trốn. Đi tìm Iori, anh nói sẽ đến tìm cô chỉ sợ với những dòng người thế này, anh ấy không tìm thấy cô lại lo lắng.

” Rẹt ....Rẹt... Rầm ... a a a a a ...”

Bên tai bỗng tiếng la hét của mọi người, rồi tiếng chạy của đôi giày giẫm lên sàn, tiếng sét đánh vào loa rồi làm náo loạn cả một không gian.

” Meyami, Annsa đi nhanh lên nơi này nguy hiểm!!”

Yukino một tay níu tay Lisa một tay giật lấy tay cô kéo đi. Tìm một nơi an toàn cho cả ba người, chạy đến cổng xe, nhìn chú tài xế bên cạnh. Yukino dừng lại đẩy Lisa cho cô, tự mình đi trước.

Meyami đưa mắt nhìn quanh, nơi sân khấu này toàn dây điện chằng chịt, để đáp ứng tốt cho khán giả, mỗi loa được đặt cách nhau không quá xa, nhưng chất chằng phải to và nhiều. Nhìn dây điện kéo lê trên mặt đất, khó hiểu nhìn dáng người đi trước. Meyami hỏi anh ta chạy? Không phải, nếu chạy thì đã không cần dẫn cả hai đến gần nơi này. Hoặc là muốn ... Khoan thử độ an toàn của độ dây điện sao? Điện à, nó sắp đứt rồi đấy!

” Lisa ra ngoài nhanh đi! Nhanh!”

Tay kéo lấy tay cô bé, chạy đến gần xe ô to rồi đẩy cô bé ra ngoài. Không ngờ, tay kia bị Yukino giữ lại, anh bước lên một bước, ôm cô vào trong. Ép cô ngồi xuống, đúng lúc dây điện rơi xuống sàn, tạo ra những vạch pháo hoa với tiếng rẹt rẹt của dòng điện chảy nước.

” Anh Yukino, chị ..”

” Không sao! Em đi trước đi!”

” a ... Yukino bên này sắp mưa tìm nơi khô ráo trước đã!”

Yukino gạt đầu vội kéo cô tránh đi những bóng loa cao to kia, có mấy cái sập xuống khiến việc chạy đi khó khăn. Tay bị anh nắm chắc, không thể vùng ra được thực chất Meyami có thể tự chạy, tự giữ an toàn cho mình. Anh ta nổi điên gì muốn tự tử sao? Ra khỏi vùng nguy hiểm rồi còn nhào vào nữa?

” Meyami, nhanh lên .. bên kia!”

Nghe anh giục, cô cũng phải bước thấp bước cao theo anh. Tay bị níu cũng không thể chạy tự do, chạy nhanh thì bỏ anh, chạy chậm thì sau anh, chạy thường cũng bị anh níu đi. Thật sự Meyami hết cách, nếu mà trời này cúp đi điện.... Đứng rồi, không cần chạy mà làm cúp điện. Dừng lại mò mẫm trên đất tìm cành cây, hay viên đá nhỏ, mặc cho bên tai bị Yukino giục đi nhanh.

” Tìm cái gì đấy!?”

” Đâu rồi ... đâu rồi ..!”

Tay mò trên mặt đất lạnh. Thấy rồi, dù gì bóng đèn chói thế kia chính cô cũng không thể nhìn thấy được. Đem đá nhỏ, đập lên cầu dao điện gần đó, may mắn là cầu chính, cách li rất đặc biệt với mọi cái khác.

” Rụp ..”

” ... cúp điện rồi? An toàn !!”

Ném hòn đá trên tay xuống, thật sự ai biết cô lo lắng đến mức nào khi cầu dao kia không phải là mạch chính mà chỉ là mạch phụ. Mà lỡ như là mạch của máy phát điện nào đó thì ... Cô liều rồi, một lần liều cũng mất luôn không biết bao nhiêu đời tuổi thọ của mình.

Yukino nhìn cô im lặng, đưa mắt nhìn Annsa an ổn, mới thở phào. Không nghĩ anh lại cùng cô bé này nhảy vào nguy hiểm. Lúc đó trí chẳng hoạt động chỉ muốn cô được bình an, cái cảm giác này ... Từ khi nào đã nảy sinh trong anh? Có thể cô đặc biệt đi!

” Mimi-chan!”

” Anh Iori”

” Em thật là đi lạc cũng giỏi thật tìm tới tận nơi này!!.... ..... Anh lo lắm biết không hả?!”

Iori vừa đến đã giận dữ cốc lên đầu cô, rồi im lặng. Đưa mắt nhìn cô một chút rồi, kéo cô ôm vào lòng. Thờ ra như vừa trút được gánh nặng. Nhiều lần cô đến và cô đi trước mặt anh rồi. Cũng như vậy anh không muốn bỏ đôi tay kia ra.

” e hèm. đây là ...”

Yukino im lặng một chút, liền nổi khí lạnh, chỉ về người tóc bạc đang ôm cô. Nheo mắt nhìn, rồi quay người đi nơi khác. Ánh mắt như mỉm cười nhìn cô, và cũng có ý dục dăng hơi nhỏ.

” Dạ đây là Iori, anh là ..”

” Là gì không quan trọng, cậu là ai?!”

Iori cắt ngang lời cô, Meyami biết điều liền dừng lại, liếc mắt sang Yukino cười vui vẻ.

”Dạ đây là ..”

” Xin chào tôi là bạn trai của cô ấy!”

” Bạn trai? À ra bạn học rồi! Rất vui khi cậu giúp đỡ Mimi-chan”

Meyami một lần bị cắt lời im lặng thù thường lui đằng sau, nữa a~ Ăn điện nữa a~. Thật ra họ bị cái quái gì vậy? Cô biết là đèn pin rồi, chạy cho sớm a~.

Trong khi hai người kia nổi đóa với nhau, riêng cô nhìn họ rồi im lặng rồi đi. Tìm bóng dáng của Nanami.

” Vậy không biết Iori là ..”

” Dường như tôi nói là gì không quan trọng với Mimi-chan thì cậu không cần biết mà!”

Iori một câu hai câu lại để từ Mimi-chan vào nó, không khỏi khiến cho bàn tay sau lưng của Yukino nắm chặt rướm máu.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 86: Ai Đau?

“ Rẹt....rẹt....”

” MIMI-CHAN!”

Iori vội kéo cô vào lòng, đề đầu cổ xuống khi nhìn thấy sét đánh xuống những chiếc loa.

Như thế này không phải là cách an toàn. Bây giờ anh không có thời gian tranh cãi với tên nhóc kia, sau này tính sổ sau. An toàn của cô bé là trên hết, tìm một nơi cách ly nguồn điện mà đứng. Lúc trước quay về nhà nghe tin cô bị lạc không nghĩ đem xe theo, bây giờ đi bộ rồi khỏi nơi này không phải là cách tốt. Trời đã đổ mưa, cứ thế này anh sợ Meyami cảm lạnh hoặc giật điện. Đánh vào cánh gà sân khấu trốn tạm vậy.

” Mimi-chan! Vào cánh gà sân khấu đã!”

” Dạ!”

Tay bị Iori kéo đi, có nói hay không cũng bị anh lôi, vậy ngoan ngoãn nghe lời vẫn tốt hơn. Tay bị nắm chặt, hướng cánh gà sân khấu mà lần vào. Bên tai nghe được bản nhạc của đàn ghi ta, tiếng nhạc dồn dập, sức sống mãnh liệt, như một con sư tử muốn phá lồng xông ra ngoài. Nếu cô không đoán nhầm người trên sân khấu kia là nhân cách thứ hai của Natsuki. Dù không muốn nhưng với Meyami bắt buộc công nhận, ở trong cả hai nhân cách, Natsuki vẫn là thiên tài, mặc dù cậu ta thể hiện bằng cùng bậc khác nhau, nhưng tất cả bài hát, nốt nhạc của cậu ta khiến người nghe phải cảm nhận cảm xúc chủ nhân trong đó. Nếu Natsuki nhân cách một là một tâm hồn trẻ con, yêu thứ trẻ con, sức sống mãnh liệt thì nhân cách thứ hai của Natsuki là một con báo, chỉ chờ chực chột lầy con mồi của mình, xúc cảm cứng rắn mà mạnh bạo luôn hướng đầu về phía trước mà lao đến.

Mà điều Meyami công nhận là....nhân cách thứ hai của cậu ta lại xứng tầm làm tiểu công hơn rất nhiều!

” Meyami, đi thôi!”

Yukino chạy phía sau cô, nhìn cô dừng lại hướng mắt về sân khấu liền nắm tay cô khẽ lay, Iori nhìn cậu ta rồi im lặng, kéo tay cô đi trước.

Yokino gãi đầu, cô gái này ai biết lại chọc đào hoa nhiều đến thế chứ. Tên tóc trắng kia cô luôn miệng gọi là anh, nhưng có người anh nào gọi tên em gái mình như vợ mình không chứ!! Nếu gọi như người tình nhỏ thì có lẽ Yukino chẳng nghi ngờ, vì đường nào anh cũng có một thằng bạn sùng em gái mình lên tận trời, nhưng đằng này tên gọi là Iori kia gọi tên đã được rồi không cần làm thêm chất điệu ôn nhu, sùng nịnh, cùng với vẻ độc quyền sở hữu của một bầu trời dành cho báo bối của mình kia.....Là anh?!! Meyami ngốc tin nhưng anh lại không tin vào!!

Iori đưa ánh mắt viên đạn nhìn Yukino, anh chỉ rời đi được một lúc, Meyami lại bị tên điên đeo bám. Nói bảo vệ cô? Anh chấp nhận, nhưng nhìn xem có cần bảo vệ cô khi có anh ở đây rồi không?! Cũng đến lúc đá tên lẻo đẻo theo đuôi kia rồi.

” Mimi-chan làm sao em gặp được người này thế?!”

” Dạ, cậu ấy đi cùng ...”

” Tôi đến xem buổi hoà nhạc, tình kẻ gặp Mimi”

” Hà?! Không phải...”

” Annsa là mình gặp tình kẻ thôi!”

” Hai người...”

” Mimi hôm nay em ghen kia!”

” ....”

Meyami mới mở miệng, Yukino lại chặn họng cô, mở ra nửa câu, anh ta nhảy vào miệng cô ngồi. Uất ức, giẫm chân, giẫm chân, trong lòng giẫm 18 đời tổ tông của anh ta. Nói cô ghen?! Đem vàng bạc, châu báu ngọc ngà, son hào hải sản đến cô còn không dám. Đã thế cô nhìn cặp này vừa mắt, oan gia ngõ hẹp, vậy nên lấy lòng tốt một chút đem làm bà tở cho cặp công thụ này.

Nghĩ là làm lùi ra đằng sau, mỉm cười ngọt ngào.

” Em biết hai người vừa gặp đã thấy không ưa nhau. Tuy nhiên ai biết được sau này ra sao?! Nhỡ như....hai người thương nhau( yêu nhau), nói chuyện hoà nhã ( tâm sự loài én biển), và sẽ rất hợp nhau ( chuyện hài người mới biết) thì làm sao?! Vì vậy, em nghĩ hai người thôi cãi nhau đi, tìm hiểu nguyên nhân gì hai người ghét nhau há. Thật là mới gặp đã tia điện ( trái tim bay) nhiều như thế rồi sau này thì làm sao?! ( Chuyện sau này). Em vào trước há, các anh cứ nói chuyện thoải mái. Cần thận bị điện giật ( thần Cupid bắn trúng)”

Nói rồi âm thầm thở ra, vào bên trong sinh anh rẽ cốc nước, âm thầm nghĩ. Meyami không biết chồng của chị Lily ở đây, ai mà biết được khi bà già đó không nói, đường nào cũng gặp. Anh tỏ vẻ quen cô chẳng phải cũng nên chào hỏi. Nhưng không ngờ....

” Meyami cậu đi đâu đấy!!”

” Mimi...”

” IM LẶNG!!”

Meyami bất ngờ bị ngã vào trong cái ôm của ai đó, sau khi định thần thì nghe văng vẳng tiếng Nanami bên tai. Cơ thể bị ôm từ phía sau, nhưng bên tai lại thờ ra giọng nói quen thuộc. Cô nhớ đã đi tránh ánh đèn, đã núp trong bóng tối, đã không trèo lên sân khấu. Nhưng chỉ một bàn tay đã kéo cô đứng trên sân khấu khoá lại trong lòng.

Chết rồi!!!

Không phải đoạn này Nanami mò lại gần Natsuki để đeo kính gọi nhân cách hiền từ của cậu ta sao?! Tại sao bây giờ nó không xảy ra?! Mà cậu ta làm sao biết cô ở đây?! Không phải Natsuki thấy, lúc này cô bị tách ba người kia ra cơ bản là không thấy mặt cậu ta đâu, suốt buổi cũng không có nói chuyện.

Hắc tuyến lẩn dài...nhân cách thứ hai của Natsuki không kém hơn sát thủ đâu!!

” Vào tay tôi còn không cố thoát ra. Em cũng giỏi lắm đấy!”

Giọng nói trầm ấm bên tai nhả ra không khí, Meyami cảm nhận cơ thể mình nóng lên rồi. Vào tay hấn mà không tìm cách thoát?! Có đấy, nhưng không phải cách gãy gậy, Natsuki vòng cánh tay qua cô cô không phải để làm cánh. Cố gắng rời đi, cánh tay kia bề gãy cô cô.

Bên này Syo cùng Nanami tích cực tìm sơ hở mang kính cho cậu, bên cánh gà, hai bóng dáng một làm mô-th bạc không ngừng tiến tới đánh Natsuki nhằm đem Meyami tránh hấn xa. Đáng tiếc đều bị hấn né được, và cho thêm mỗi người một đấm. Dành mọi người đứng xung quanh cô và Natsuki e dè tiến tới khi họ nhận ra bàn tay trên cổ của Meyami bị siết chặt.

Người trong cuộc mới hiểu tên điên kia không làm gì cô, chỉ hấn cố gồng cơ bắp các ngón tay của hấn, rồi ấn nhẹ vào da cổ để nó lúng xuống. Hiện trường giả là đây. Thở ra, Natsuki, nữ chính của người đằng kia, không nên nói với cô anh ta bị quán gà tội nghiệp lắm à.

” Bình thân thật nhì!”

” Nè Natsuki...”

” Cho nói lại ...đấy! Tên lùn, người có thôi đi không?!”

Vừa nói chuyện với cô, Syo lại từ phía sau tiến tới. Natsuki nổi cáu đem chân đạp vào chiếc thùng sắc đầy về phía Syo.

” Ở này, dù gì anh cũng cùng cơ thể của cậu ấy mà!”

” Khác đấy, tôi khác hấn!”

Biết lực đạo trên tay anh không còn giả liếc mắt nhìn Yukino chuẩn bị gọi điện, nhẹ lắc đầu. Nhìn anh im lặng bỏ điện thoại xuống, liền đổi lấy một nụ cười cảm ơn. Meyami biết ở đây ai cũng lo cho cô, nhưng khiến Natsuki dính dấn đến pháp luật cũng không phải là cách tốt cho con đường tương lai của cậu ấy. Mọi chuyện vì cô mà thấy rối rắm nên để cô giải quyết. Meyami còn không muốn mất người bạn tốt như Natsuki, dù có lúc cậu ta nổi chứng coi cô như mèo con mà nhéo má cho rướm máu mới thôi.

Bắt lấy bàn tay trên cổ của cậu bạn, bàn tay to bất ngờ thả lỏng ra, thuận lợi cho Meyami đứng đối diện với cậu. Nhìn thẳng vào con ngư vàng kia, trong đáy mắt có cái gì đó lắng đọng lại, cậu ta....không hoàn toàn là kẻ điên trong trại mới ra.

”Nè nói gì nói đại đi!”

Mất kiên nhẫn, vòng tay nửa ôm về phía eo cô. Nhìn ánh mắt xanh ngọc kia, như cô gái này đi guót vào trong bụng anh, thật mất hết tính kiên nhẫn mà.

”Được rồi! Nói thì nói. Hai cậu là một mà phải không?! Natsukun và Natsuki chỉ là một thôi. Tính cách đến con người, hai cậu là một cá thể. Tuy nhiên nếu Natsuki là một mặt tốt vậy thì Natsukun là mặt xấu chẳng phải sao?! Chẳng phải trong con người luôn có hai ranh giới sao?! Chỉ là mặt nào trội hơn thôi?!”

”Vậy nếu cho ...Meyami chọn...cậu sẽ chọn mặt nào?!”

”Tùy trường hợp thôi! Nhưng nếu đặt tôi trong một căn phòng bắt tôi chọn một cảm xúc cả đời vậy tôi thà biến thành người gỗ sẽ tốt hơn.”

”Có nghĩa cậu sẽ đứng phe trung lập?!”

Meyami chớp mắt, rồi gật đầu. Mặt kệ cho là thế đi, dù gì làm hấn ta không hài lòng cũng chết. Không hài lòng cũng chết, nói đại đi. Nhưng nếu chọn...Meyami sẽ chọn bóng tối.

”Cậu...phụt... hahaha.. là một cô gái thú vị...thăm làm nữa. Vậy nên...tôi biết tại sao Natsuki thích cậu đến thế rồi!”

Bàn tay to nâng cằm cô lên, cười vui vẻ. Anh kê trán mình lên trán cô cọ cọ, một hành động của nựng yêu. Nhưng sao vào mắt cô thì da gà da vịt nổi lên hết thế này?! Kiểm chế cảm xúc muốn chà sát cánh tay mình, im lặng chờ hành động tiếp theo của anh. Nhưng có nghĩ như thế nào lại không nghĩ đến hấn vươn tay kéo dây buộc cô vứt đi, tự tiện lấy kính của cô mang vào mắt.

”Chúng ta sẽ gặp lại công chúa của tôi!”

--- ----- ----phân cách----- -----

”Meyami, xuống đây bố có chuyện muốn nói với con!”

”Dạ”

Vừa bước trong phòng tắm ra, tiếng gõ cửa vang lên. Meyami khó hiểu nhìn papa đứng trước mặt mình. Ánh mắt ông trở nên nghiêm nghị, nó khiến cô cảm giác chuyện gì đó sắp xảy ra. Rồi phòng, đóng cửa, xuống phòng khách. Nhìn lên ghế sofa, papa Rintarou đang ngồi uống trà trên đó. Meyami bước đến, cúi đầu chào ông. Ông chỉ nhìn qua cô mỉm cười gật, cũng có nghĩa cô được phép ngồi xuống, ngồi xuống nhìn ông. Meyami nhận lấy tách trà từ papa rồi ngồi im, thời gian trôi nhanh quá nhỉ.

Lâu thế rồi hai cha con cũng không thể ngồi mà uống trà như thế này nữa. Meyami nhớ lúc trước khi nhỏ, buổi tối nào papa cũng về nhà thật sớm dành thời gian nấu cơm và ngồi chơi cùng hai chị em, sau mỗi bữa tối ông đều giúp cho hai đứa trẻ cảm nhận được tình thương của mẹ lẫn cha trong cùng một người. Vì thế tại sao suốt năm trôi qua, Ema chưa bao giờ nhắc đến một tiếng mama đang ở đâu. Nhìn bàn tay ông đã bắt đầu có những nếp nhăn của thời gian, cô lại im lặng, những câu hỏi từ trong suy nghĩ chực chờ nói ra cửa miệng lại bị nuốt vào. Cô có nên hỏi về cha mẹ ruột hay không?! Cha mẹ ruột của cô sẽ làm ông buồn hay không?! Cô thật sự có nên hỏi...???

”Meyami từ nhỏ con luôn tỏ ra khác lạ so với những đứa trẻ cùng tuổi..kể cả khi đó là con già vờ..”

” ... ”

Ngẩn người nhìn ông. Vậy ra những gì cô làm dường như ông đều biết cả, chỉ là ông không nói ra được mà thôi. Cúi đầu tiếp tục nghe ông nói.

”Ta nhìn thấy con bên vệ đường, từ cái ngày mùa đông đầy tuyết. Lúc đó cũng là ngày cha mẹ con ra đi, ta bế con lên nhận về nuôi, một đứa bé với ánh mắt xanh ngọc không chứa tạp chất và cũng không chứa nước mắt...”

Nói đoạn ông châm điều thuốc, bước đến nhìn cửa sổ phía xa kia, thở ra làn khói. Nó mỏng manh, vờn trên cửa kính rồi biến mất. Ông lại cất giọng ồm ồm một lần nữa.

”Meyami, khi con lớn lên, cha đã từng theo dõi từng bước của con, không ngờ Ema cùng con vượt nỗi lo sợ của ta đều trở thành những cô gái tốt. Mặc khác không vì tình máu mủ mà yêu thương nhau, thoief gian trôi quá, nhanh đến nỗi ta bị cuốn vào công việc quên đi chăm sóc cho hai con. Và từ khi còn bước chân vào giới nghệ sĩ rất sớm. Ta đã sợ những nơi đó sẽ làm thay đổi con, đáng tiếc ta lại nhầm một lần nữa. Meyami của cha không bao giờ thay đổi. Nhì!”

Rintarou bước đến gần cô xoa đầu cô, nhẹ cười.

” Ta cứ lo các con sẽ sốc khi biết ta không phải là cha ruột của mình. Và lo nhất là com đầy Meyami, từ nhỏ đến lớn chưa từng một lần ta nhìn thấy con khóc. Dù vết thương như thế nào, đau ra sao. Ta chỉ nhìn thấy con tự giải quyết tự gánh chịu, trên trường bạn bè trêu chọc thế nào cũng im lặng không kể. Sợ với Ema hoạt bát nhanh nhẹn, con bé dễ bị tổn thương, dễ lãnh hận, thì Meyami con lại giấu kín mọi thứ trong lòng mà gặm nhấm nó. Và ta mới phát hiện điều ta lo sợ không xảy ra khi Ema chịu cú sốc về cha mẹ, thì còn lại biết trước tất cả.”

” Papa con...”

Muốn mở miệng xin lỗi nhưng lại nuốt vào, cô không thể nói được.

” Của con này!”

Ông ngồi lại ghé đẩy chìa khoá nhỏ, tay cảm mông khắc hoạ các chi tiết hoa văn tinh xảo. Chiếc chìa khoá rất nhỏ, nó chỉ có thể tra vào một ổ khoá. Meyami nhìn chìa khoá nửa muốn cầm lấy, nửa muốn bỏ đi. Cúi đầu nghe trách vấn của ông, không được. Không khí này chỉ khiến con người chết ngạt thêm thôi.

” Meyami giữ lấy nó đi...thật ra bản tính con rất giống hai người đó. Một lạnh lùng, một lại thích đùa bỡn người dù ý cười đó không đạt đến đáy mắt. Ta không nghĩ đứa bé lại có thể đúc kết từ bản tính của cha mẹ hoàn hảo đến thế....Ta biết sẽ không thể giữ con khi con biết mọi chuyện. Gia tộc con xuất thân từ gốc Pháp, những năm qua vì an toàn cha không muốn con tìm hiểu về nguồn gốc của mình. Họ thường xuyên gửi thư qua thăm hỏi, có lần con đã nhận thay cha ấy nhớ không?! Lúc đó cha đã tìm cách để giấu con. Nhưng sau vụ kiện kia, cha biết một điều gì đó đã để con biết tất cả sự thật này. Mớ kỉ vật của mẹ con ra đi Meyami!”

Tay run lên nhặt lấy chìa khoá trên bàn, đem vòng cổ tháo ra tra chìa vào ổ ngậm nhẹ. Nắp mặt dây chuyền mở ra, trong đó phát ra ánh sáng lấp lánh như tuyên tuyên, vang ra một lời hát ru ngọt ngào

” Ta giành bài hát này tặng bé cưng của ta. Đứa trẻ may mắn thoát khỏi gia tộc Triel với giai cấp và chức vị. Mong con lớn lên được vui vẻ và hạnh phúc với dòng máu xinh đẹp của mình. Gia tộc Triel sẽ không còn bắt buộc con ta rồi!”

Tiếp theo đó là một đoạn nhạc đó mẹ ruột cô tự sáng tác, trong đó không có lời chỉ toàn là những từ la la. Nhưng nghe thật ấm và hạnh phúc biết bao, tình cảm của người mẹ.

” Melody em lại hát cho con sao?! Trưa rồi để đứa trẻ ngủ đi, giọng em làm hư màng nhĩ trẻ con mất!”

” Karil anh muốn chết hả?! Lâu không ăn đòn xem bộ dạng anh không ưng thuận đi!”

” Rồi rồi, tiểu thư của tôi ơi đừng làm tổn thương đến thai nhi!”

Tiếp đó là những câu chuyện vui cha kể mẹ nghe. Những tiếng cười khúc khích vui vẻ, cô đã từng nghe rồi, từng trong bụng mẹ, nghe qua tiếng của hai người, từng nhớ những mẫu chuyện con con của hai người làm khi chuẩn bị chào đón cô, những câu thủ thi buồn lòng của mẹ, năn nỉ an ủi của cha. Đã từng có trong tim thức của cô. Đã từng bị chôn sâu, và bây giờ như được một lớp bụi mờ quá bản tay lau dọn của con người lại được hiện ra. Tất cả đều ở đây mà! Mọi thứ của cô đều ở đây mà, chỉ có cô là quên nó đi.

” Meyami, ngoan muốn khóc không nên kiềm chế lại!”

Một bàn tay ấm từ phía sau ôm cô. Meyami nhìn xung quanh, papa đã rời đi khi nào. Người ôm cô là anh Azusa. Nhẹ nhàng chuyển người ngồi bên cạnh cô, kéo cô ngã vào lòng mình, ôm trọn rồi vỗ nhẹ.

” Anh nghe rồi Mimi, nghe cuộc đối thoại giữa em và Ritarou-tann. Anh biết em rất đau, nhưng ở đây còn có mọi người mà. Có cả anh, luôn giang tay giữ em lại mà. Meyami đừng sợ mà.”

” ....”

Ngắn người. Sợ? Cô sợ sao?! Cô đang sợ sao?!

Đúng rồi, điều cô lo sợ là con đường phía trước quá đen tối rồi, bóng đêm bao trùm cả không gian, không cho phép cô nhìn thấy bất cứ ai.

Azusa vỗ nhẹ vào lưng cô, nhẹ nhàng như an ủi, cũng từ đâu đó an ủi chính mình, siết chặt cô vào lòng. Anh không nghĩ ngày ôm trọn cô trong lòng này cũng là ngày biết sự thật. Một sự thật quá đau lòng.

Meyami sắp rời xa anh!!!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 87

“Nè nè.. hôm nay là cuối tuần nha! Meyami!”

Nghỉ cho đến ngày cuối tuần. À mà không đúng hơn Meyami trốn đến ngày hết tuần. Nhờ sự xin phép của người nhà, đúng hơn của mấy ông anh rảnh hoi, cộng với chèo kéo của cô, nên giờ được yên bình trốn học nhảy ở nhà chơi. Mặt dây chuyền mở ra, kéo theo đó không phải những chuyện tốt lành gì. Ngày trước, Natsuki cũng làm rầm rộ lên, Meyami mà không trốn bà chị Lily mới có chuyện đấy. Nói trốn học, đúng hơn chuẩn lẹ giữ mạng với bà chị đó. Một ngày sau đó, khi video buổi hòa nhạc của Hayato phát ra, chen vào đó Natsuki phá nát, còn lỗ bộ dáng của cô ở đó nữa. Kế hoạch đánh boom của bà chị nát hết, cái này bà ta chưa vát dao đến nhà chém cô là may lắm rồi. Kế hoạch phá nát cũng chẳng có gì quá đáng, chỉ là mất không biết bao nhiêu công huyết của bà thôi.

Mặt khác, mặt dây chuyền... Meyami cũng quyết định sau khi thi xong học năm nay, nhờ thầy Shinning cho học vượt cấp thi tốt nghiệp trường. Papa nói gia tộc có chuyện chẳng bao lâu sẽ có người đến đón cô. Meyami cũng không muốn dừng việc học, hay làm dang dở nó. Dù gì cô cũng nên trả nợ cho chị Megumi. Chị ấy sử dụng tài sản của mình để giúp cô bắt đầu từ những ngày đầu vào giới nghệ sĩ. Meyami cũng không thể quên được chị ấy đi!

”Mimi! Em không nghe anh nói sao?!”

”Dạ, anh Tsubaki, đợi em chút!”

”Anh giúp em”

”Vâng”

Hôm nay, ngày nắng đẹp, lâu rồi không ở nhà cũng nên phụ mọi người dọn dẹp căn nhà .. Dù gì .. cô cũng chẳng thể ở lại nơi này được bao lâu nữa. Đem chăn ga lên sân thượng phơi lại, gió trên sân rất mát, như chờ người bước ra để vui đùa, làn tóc không biết bao lần phải vén lên, mặc dù cô đã buộc nó lại. Đúng là một con gió vui vẻ!

”Roạt.. Phập..phập..”

” ... ”

” ... ”

Một tấm ga không được Tsubaki buộc kĩ, bị gió thổi bay lên. Đưa tay vội chặn nó, không nghĩ tay anh lại chạm đến bàn tay nhỏ của một người nào đó cũng cùng suy nghĩ đem ga treo lại trên giá. Vội quay mặt sang nơi khác, che đi cảm giác xấu hổ trên mặt.

Meyami nhìn anh cũng không nói gì, cô không muốn hiểu nguyên nhân làm cho má anh đỏ lên. Cô cũng chẳng còn tâm trạng quen biết với những cảm giác của người khác nữa rồi. Cũng đã đến lúc Meyami nên trở lại con người thật không muốn thay đổi hay giả tạo nữa. Từ khi bị Natsuki lấy kính đi, lúc đó Meyami biết đường nào cô cũng phải ra gặp mặt các fan của mình. Nhưng không còn là biệt danh công chúa kẹo ngọt nữa, đó không phải là tính cách thật của cô.

Sau khi cùng Tsubaki phơi xong ga giường, cả hai trở lại phòng chuẩn bị cho cuộc đi chơi. Đứng trước gương nhìn hình ảnh phản chiếu của mình. Khác quá rồi, đây không phải là cô nữa, giả tạo quá. Nụ cười của cô khi nào trở nên xấu xí đến mức này? Trang phục của cô... khác xa quá, nó khác xa với phong cách của cô. Quay lại phòng tắm, vậy thì để cô biến chúng thành con người cũ.

Chiếc váy liền áo, hở vai, chân váy của hoa hồng, mang theo đôi guốc đen, loạn tóc thả suông, kèm với chiếc cài trắng, chiếc hoa tai ngọc tua rua, đuôi tóc được uốn xoắn.

Quay lại chiếc gương, mỉm cười hài lòng. Đi chơi đi, thả tâm hồn mình đi, cái nơi này không biết khi nào trở về, thì vui vẻ cho đến ngày đó đi.

”Meooooo....meooo..”

”Chà, là mèo con! Lâu rồi không gặp nhỉ?!”

Xoay về tiếng mèo phát ra, chú mèo đó. Lâu lắm rồi cô cũng không còn gặp nó nữa. Sau khi vào trường được hai ba ngày cô nhìn thấy con mèo chạy đi chung với con mèo trong học viện, được ôm nó, được chơi đùa với nó. Thì ngày hôm sau, Meyami không thể tìm thấy nó ở nơi đâu, bữa tối đó cô đem thức ăn đưa ra gọi nó, đáng tiếc không thể gặp được. Bây giờ nó lại chạy tới, và co để ý, hình như là ... Con mèo này đến là mang cho cô không ít chuyện “hay ho” à. Lúc trước ở nhà Solma cũng vậy, ở học viện, rồi ở nhà Asahina. Hết chuyện rồi lại chạy đi.

Ngồi xuống ôm mèo con vào lòng, đưa tay bọ vào chiếc mũi nhỏ đen. Cười vui vẻ.

”Để xem có nên làm bài hát về người không đây!”

”Mimi, em làm gì trong đó?!”

”Vâng em ra đây!... Mèo con có muốn đi theo không?!”



”Meoooo...meooo.”

”Vậy xem như người đồng ý đây”

Thả mèo xuống đất, chạy ra mở cửa phòng, vẫy tay cho mèo chạy ra. Vội vàng chạy xuống lầu, tìm Tsubaki.

”Mimi đi chơi không cho mình theo à?!”

Quay người nhìn Fuutan trong trang phục bụi bặm, quần jeans, áo khoác ngắn tay, áo thun trơn với đôi giày ống cao, trên thắt lưng còn mang theo sợi dây xích nhỏ nhún nhẩy.

Đẹp trai ghê!

Ừa mà cậu ta ra ngoài đường không sợ dè ý hay sao? Dù gì cũng là idol nổi tiếng, chẳng lẽ cậu ta không sợ bị mấy nhà báo lá cải tung tin vịt? Hơi khó giải thích khi quản lý của Fuutan là người khó tính, cô tiếp xúc với ông lâu ngày cũng đã hiểu tính anh, nhất là khi cậu bạn làm những gì mình thích mà không hỏi đến ý kiến của ông dù gì cũng có chuyện xảy ra. Mà Fuutan lại sợ quản lý mình như sợ cọp. Hôm nay xem ra cậu ta gan đi, xem đi bây giờ còn muốn ra ngoài, nhưng mà lúc này ... cậu ta nói muốn đi đâu nhỉ?

”Này cậu lại thả bơ tứ tung như vậy là sao? Tui biết tui đẹp không cần gần người”

Fuutan bước đến gần cô, kẻ sát vai cô thờ ra làn hơi ấm trên đầu.

”Mình nghe rồi, Meyami cùng xuất hiện thôi...”

” ... ”

Cùng xuất hiện? Lần trở lại của cô không phải bất ngờ mà là chủ đề rất hay để tay rảnh rồi hay ghét cô đem ra chơi đùa đấy. Chỉ có cô bị tiếng xấu thôi, Natsuki cũng chẳng sao, dù gì cậu ta cũng đem lên cho khán giả một buổi hòa nhạc hay ho chẳng phải sao. Còn cô, quay lại sân khấu là chuyện mới liên hệ mập mờ với tân ca sĩ mới của sân. Cái này Fuutan muốn cùng cô xuất hiện? Danh tiếng của cậu không phải để ngày một ngày hai mà phát triển, cậu muốn hư sao?

Bước lùi ra một bước, dù gì cô không muốn cậu bị liên quan đến vụ này. Cúi đầu, vui vẻ cười tươi

”Xin lỗi, không cần an ủi mình. Mình rất ổn! Rất là ổn! Chẳng phải ca sĩ nào cũng sẽ bị dính dáng đến scandal sao? Chuyện này cũng chẳng sao. Không biết chừng danh tiếng mình sẽ tăng lên mới đúng. Cảm ơn .. Fuutan”

Xoay người rồi đi, không nghĩ bị cậu ôm lấy vai mình giữ lại.

”Xin lỗi, anh Tsubaki đang chờ mình”

”Thì sao chứ, chẳng phải cậu đang muốn danh tiếng nổi lên nhờ scandal sao? Vậy mình không thể cho cậu nổi hơn mình đâu, như thế cũng đi đi. Cậu nghĩ như thế nào khi tin báo sáng ngày mai: Idol Sakurakun quay hệ mập mờ với Megurine Luka quay lại sân? Hay là Cặp đôi quay lại sân với quả boom mù?. Như thế cậu nghĩ sao Mimi-chan? Sẽ vui lắm đấy!”

”Ngu ngốc thì đúng hơn!”

Giọng nói bắt đầu lạnh đi, nhiệt độ trong không khí thay đổi đột ngột khiến con người rùn mình, hoặc là ... sợ hãi. Trong không khí dường như có những cơn dao động vào sâu sau những vết thương chưa lành, mà nó đang dần rỉ máu từ bên trong lồng ngực.

Meyami cố vùng vẫy thoát khỏi gọng kìm của Fuutan nhưng vòng tay của cậu lại càng chắc hơn. Đến cuối cùng hết cách, dùng tất cả động tác chống đối, liếc mắt nhìn cậu. Chờ đợi cậu nói tiếp theo, hoặc có thể là không khi Fuutan cố gắng riết chặt cô như thế, hơi thở từ miệng cứ tràn ra rồi nuốt lại. Nó tựa như một lời nói từ trong miệng không thể nói khi mất nghẹn ở cổ họng mình. Dù sao cũng chẳng sao, nếu thời gian quá lâu anh Tsubaki sẽ vào phá đi không gian này, chuyện gì đến sẽ đến. Meyami lười quan tâm nữa.

”Mình biết rồi Mimi...”

” ... ”

Bàn tay được thả lỏng, Meyami lập tức quay lại nhìn cậu bạn. Khuôn mặt cúi gầm, khó khăn lắm cô mới nhìn được ánh mắt cậu. Đưa tay chọc vào mặt cậu

”Nước mắt kia! Nước mắt kia. Con trai mà khóc kia!”

”Mimi-chan cậu ác quá đây!”

Fuutan quay mặt sang nơi khác, đưa ngón tay xoa mi tâm của mình đồng thời vội lau đi những giọt nước sắp trào ra khỏi khóe mắt. Liếc cô rồi quay sang nơi khác. Meyami nhìn cậu chỉ mỉm cười, cô ác từ lúc sinh ra rồi. Bây giờ cậu bạn mới nhận ra xem như cũng không muộn đi. Nghiêng đầu nhìn cậu

”Đúng mà, con trai khóc kìa!”

”MEYAMI!!!!”

” ... ”

Im lặng đi cho lành, chọc tức tên này cô không còn mạng về.

”Nói cái gì, đi nhanh lên phim sắp chiếu rồi!”

Tsubaki từ đâu chạy vào, kéo tay cô đi!

”Anh bất lịch sự quá đấy Tsuba-kun”

Fuutan giật tay cô kéo lại.

Này, tay cô cho hai người xé đi. Xé được thì xé đi!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 88: Momija Nguy Hiểm

Sáng ở trường học, chiều ôn tập ở trường Seisu chuẩn bị cho các cuộc thi. Ngày thi kéo dài, đến khi ôn tập, ngày thư giãn, Meyami lại trốn mất biệt ở một nơi nào đó mà họ không tìm ra. Kí túc xá lại không gặp được mặt, vườn trường lại không thấy dáng, trong khu vực rào cây chỉ thấy cô chạy qua vào đúng ngày học sau đó như bóng ma mà biến mất.

Yukino đứng trên sân thượng nhìn về hướng dưới sân. Những học viên cười đùa, chạy nhảy. Đúng nơi họ vẫn còn giữ được tuổi thơ bên mình, không giống anh chỉ biết bao lớp vỏ bên ngoài, bên trong lại thối nát như thế nào.

”Yuki-kun nghĩ gì đấy!”

”Không gì hết!”

”Thật không??”

”...Chuyện giữa cậu và Hino ra sao rồi?!”

Hinara quay người đi nhìn hướng khác mỉm cười. Thường nếu câu này nói với cậu, thì Hinara nghĩ Yukino đang trêu chọc mình. Tuy nhiên đằng này không phải lý do như thế, chỉ sợ cậu bạn đang trốn tránh.

Đưa mắt liếc nhìn cậu, vỗ tay trên vai Yukino, rồi xoay người rời đi.

”À Yukino này!!”

” ... ”

”Lúc nghe chủ đề vòng ba, nói về niềm tin..Meyami đã âm thầm mở miệng đấy!”

”Thầy Kanazawa hỏi thì cô ấy nói chưa xác định”

”Vậy cậu chắc câu trước câu đó của em ấy là gì?”

”Làm sao mình biết được...”

Quay người nhìn về cậu bạn tươi cười, thực chất lòng đang rất muốn nghe câu trả lời. Hanara nhìn thấy đáy mắt dao động ở cậu bạn liền âm thầm cười trêu, như thế còn dám nói không quan hệ gì?!

Làm điệu xoay người rời đi, như dự tính chỉ trong vòng năm bước Yukino từ phía sau đã gọi vọng lại.

”Em...ấy...đã ...”

” Cái chết”

” ...”

” Mình không hiểu, nhưng từ đó được phát ra rất nhỏ, chỉ là mình ngồi gần em ấy mới nhìn miệng mà đoán được. Kanaza-sensei vừa hỏi xong, em ấy đã trả lời”

” Ừm.cảm ơn..”

Hanaza bỏ tay vào túi quần đi xuống lớp, anh còn hẹn gặp mặt với Hino vào giờ ăn trưa.

--- -----phân cách--- ---+-----

Gió lạnh kéo mùa thu đến, qua một năm mọi vật cũng đã đổi đi rất nhiều. Mà sau vụ sân khấu xảy ra cùng Natsuki thì scandal cam đoan nhìn thấy mắt đi vắng nhà, thấy vào đó tin Luka sẽ trở lại sân diễn ngày một nhiều, và một số tay nhà báo còn chém không thương tiếc

” Công chúa trở về, liệu chàng hoàng tử nào sẽ ôm được tâm nàng”

Cô ngắt, đầu cần công chúa phải có hoàng tử, nhờ như công chúa theo công chúa thì sao? Mà nhờ như công chúa thích người không phải hoàng tử cũng là đã hả? MEYAMI đi ngắt đây.

” Luka trở lại, sẽ đưa quả boom gì cho mình đây?!”

Khóc! Nếu cô đem nguyên từ được thì Meyami sẽ rất vui tặng cho bạn nhà báo này một nữa, còn lại xử tên đồng bọn của anh.

Nếu không vì chị Lily im lặng từ lúc các tin trên báo, mạng lan ra rộng rãi thì cô cũng không phải đề phòng sắp tới sẽ có gì tặng mình

” Roạt...roạt ..”

Ngón tay gõ lên bàn phím rồi click chuột liên tục, mắt không rời khỏi đây màn ảnh, ánh sáng nhàn nhạt của máy rơi vào khuôn mặt bị tóc mái ngăn chặn, làn gió vờn nhanh qua tóc rồi dừng lại. Loạt tóc lại tiếp tục phủ dưới mặt.

Liếc nhìn đồng hồ, còn hai tiếng nữa. Vẫn còn kịp cho cô.

Tiếp sử dụng máy tính để nhấn, gõ, xoá, chèn các con số và kí tự mình nhập vào. Một dãy số 001001 bị xáo trộn trên màn hình màu lam, không ngừng duy chuyển. Đến khi chúng đi chuyển hết thì một khung ô cửa mở ra, trên đó là passwork của dữ liệu. Meyami sử dụng vài có số, hai lần nhập mật mã bị gỡ bỏ. Khoé môi lại nhếch lên nụ cười tự giễu.

Xem ra kĩ thuật của cô chưa bị mai một.

Dúi người, vươn tay dựa lưng vào gốc cây. Công sức cô bỏ ra mấy tuần nay cũng không phải phí đi. Vào bản đồ của nước, nhờ về tin để tìm người.

Cô phá vào cơ sở chính trị mật.

Thật ở trong đó có nhiều tiện lợi lắm. Tại họ không biết vận dụng nhiều á. Với lại hồ sơ mật ai dám để cho người không phận sự biết. Nói cô chỉ mượn tạm một chút. Nhưng nói trắng ra thì... Meyami đang trái pháp luật hack tài khoản của quốc gia.

Chỉ là cô nhờ cái này để tìm đường khi đi lạc thôi, nó cũng không làm hư hay mất mát tài khoản của nhà nước thì thôi. Trước đó cô cũng tặng miễn phí cho chính phủ phần mềm bảo vệ virus rồi, đường nào có cũng tính trước khi máy cô có vấn đề.

Riiiiiiiiing..Riiiiiiiiing...

Là chị Lyli, há, thần chết đã đến. Lâu nay thấy chị im lặng giờ hết chịu nổi rồi. Đem ngón tay ngoáy lỗ tai chuẩn bị cho câu chuyện với chị.

” Meyami lên xem tin tức đi!”

Đang yên đang lành xem tin tức làm gì? Chuyện gì xảy ra liên quan đến chị hay ai sao? Mở trang news lướt lên, ánh mắt chợt dừng lại ở một bản tin lớn, hình như là Momiji. Nhưng là..

” Momiji Sohma bị mất tích..”

Cậu bé chẳng phải được bảo vệ tốt lắm sao? Có thể nói cậu là bé con thích chạy nhảy nhưng Momiji không đi chơi lung tung, chỉ chủ yếu tìm Yuki hay Khó. Gần đây cậu bé lại bám theo cô như sam trước khi cô vào trường.

Cảm ơn chị Lily rồi gọi qua cho Kyo. Meyami nhiều chuyện, cô lắm chuyện cũng được nhưng cậu bé là người cô quý. Meyami muốn giúp một tay tìm cậu bé, nhưng tại sao Momiji lại bỏ nhà đi?!

” Kyo”

”..Meyami..cậu nghe rồi à?!”

Điện thoại réo lên rất lâu đầu bên kia mới có người bắt máy. Kyo có chút ngạp ngừng khi nghe cô gọi tên cậu. Nhưng chuyện đó khó quan trọng khi trong đầu cô nghĩ đến việc khác.

Kyo nói sự thật là Momiji không bỏ đi mà là bị bắt cóc, nhưng bắt cóc lần này không phải vì tiền, bọn chúng cũng không gọi tới đòi tiền. Cuộc gọi của Momiji gọi đến cầu cứu chỉ được ba câu rồi bị cúp. Tin tức trên mạng chỉ là lừa người dối mình của tộc tránh xa sự nhòm ngó của kẻ cạnh tranh. Cả gia tộc đang cố gắng tìm cách liên lạc với cậu bé, phối hợp với công an nhưng dường như là vô vọng.

Giọng Kyo khàn khàn có lẽ cậu đang khóc bên kia. Meyami đề nghị muốn tham gia giúp đỡ, lại bị cậu ngăn chặn. Cô đành cố tìm những vật Momiji mang theo trên người có thể phát sóng. Không phải điện thoại mà là điện từ trong cơ thể. Cho dù yếu, nhưng đối với vệ tinh hiện nay là chuyện nhỏ.

Cúp máy, đem bảo mật của nhà nước ra lục tung lên, trong khi chờ cho vệ tinh xác nhận, thử cô xem là những tội phạm ra tù gần đây. Và xem lại bản án của chúng. Trong đó có ba người liên quan đến bắt cóc, ba người liên quan đến giết người, hai trong sáu người trên là buôn người ra quốc tế. Hai kẻ nghiện ma túy bị bắt đi cải tạo. Loại ngày giờ ra còn đúng hai kẻ giết người. Bắt máy gọi cho Tompa nhờ anh xác nhận về bệnh của hai người này.

”Kato kẻ bị tâm thần phân liệt, sở thích giết người thích nhìn chất lỏng lại lỏng trên tay mình, cha mẹ ly hôn từ nhỏ, lớn lên giết một đứa bạn trong cấp 3 vào tù đến bảy giờ. Đến khi các nhân viên cảnh sát theo dõi hắn nhận thấy không còn tái phát liền kí giấy cho hắn ra tù.”

”Giờ hắn ở đâu?!”

”Không biết, hồ sơ chưa xác nhận”

Cảm ơn anh rồi cúp máy, nhìn lại bản đồ, vệ tinh khoảng tròn mười vùng có nguồn sóng phát ra gió nhau, nhiều đó đã quá ít rồi. Nhìn kĩ bản đồ các điểm khoanh tròn, nhà kho của trường âm nhạc hiện đại cô đang học, một là trường kinh tế của hai người, gần nhất là nhà tập thể bỏ hoang trước mặt đường chính về trường, sau núi, gần bên nhà thờ. Tuy bỏ hoang nhưng nơi đó rất náo nhiệt người dân thường sợ chiều đến đó tổ chức lễ hội rất vui vẻ. Và cô loại luôn vùng đó, chia nhau gọi cho Kyo bảo hành cậu xem nơi chỗ gần đó nhưng hai cậu nói đã tìm, tới lượt cô chạy vào nhà kho lại nhìn hai học sinh nơi đó... Meyami chuẩn lẹ .

Nhưng mà tất cả đều không có. Nếu trốn náu như vậy...

Riiiiiiiiing...Riiiiiiiiing..

” Xin chào!”

” Cậu còn ở đó chào, mau lên thầy cô sắp đến rồi!”

Giọng của Fuyuumi làm cô giật mình, cô quên mất sẽ có tiết học hôm nay. Lật đặt ba chân bốn cẳng chạy như điên vào trường. Chuyện của Momiji..cô chưa bỏ đầu.

Tối hôm đó Tompa gọi lại cho cô, anh cưới xin lỗi.

” Anh Tompa?!”

”Meyami anh quên mất không nói, Kato là kẻ rất mẹo. Lúc trước sau vụ giết người đó cảnh sát tìm rất nhiều ngày mới bắt gặp anh ta ở dưới gầm cầu Kyoto. Sau khi bắt họ phát hiện những thức ăn từ cá, và bên cạnh đó có một lò rèn. Anh ta nhờ đó để sống trong một tháng trốn chui trốn dũi”

” Ý anh là Kato đó biết tìm nơi không chú ý nhất để trốn?”

” Đúng rồi đấy!”

Cảm ơn anh rồi cúp máy. Nơi ít chú ý nhất? Trốn nơi ít chú ý nhất. Nơi đông người...Khoan nơi đông người, ít bị để ý không máy quay của an ninh, đông người nhưng không thể nhìn mặt, nơi có nguồn nước có sẵn thức ăn...

Quay lại trên màn máy, lục lại nơi ở của nguồn sóng trở lại. Đông người ít thấy,đủ nguồn nước: bên sông Sakura, hồ tình yêu, băng tuyết viên, và cuối cùng là nhà tập thể cũ kĩ gần trường. Nơi nào đây? Trốn trường sao? Có thể nhưng giờ làm sao đi đến đó kịp. Đã hơn 10 giờ, khu vực này rất khó đoán xe. Nhờ các anh? Họ sẽ không cho cô đi mà còn nhờ nhà trường giám sát chặt chẽ hơn. Nhờ trong học viện? Không được, họ là kẻ cô muốn bịp tai đầu tiên.

Đành chịu nơi nào gần nhất thì đi. Quyết định cuối là khu tập thể bị bỏ hoang, nơi đó cũng đã rất lâu không có người đến.

Bước ra ngoài phòng, gió lại phát vào mặt, trùm lại gắng tay rồi bước đi, ánh đèn tròn kí túc xá phòng bên các cô bạn lọt qua khung cửa đóng không kính. Nó là ánh đèn dầu, những ngày như thế này tụ tập lại kể nhau nghe về những câu chuyện kinh dị là việc làm vui nhất của thời học sinh.

”Nè ghê quá đi!”

” Không đâu chỉ là tưởng tượng thôi mà!”

”Nè các bạn nghe nói chưa? Chuyện có thật ở khu tập thể hoang cho công nhân gần trường mình này!”

”À mình có nghe, lúc trước nhiều án mạng xảy ra nơi đó nhưng không lời giải đáp, cuối cùng người ta đành bán cho nhà nước khu đó. Đến giờ nhà nước cũng không biết quyết định nó làm gì”

”Không mình nghe nói mấy ngày nay thôi”

Bước chân khựng lại, vênh tai nghe ngóng, nơi đó có ma hả? Có thật hả? Meyami chưa vào đó, cũng chưa bao giờ biết. Thế nếu thật cô sẽ thấy hả? Ủa cô sẽ thấy ma hả? Mắt lại bắt đầu nhức rồi. Bên tai lại tiếp tục nghe tiếng thăm thĩ, định rời đi.

”Gần đây mình nghe những người xung quanh đó nói nghe tiếng khóc hay tiếng cười giữa đêm. Nghe như màn rợ lắm ấy. Giọng con gái và trẻ con.”

Vội rời đi, nếu nơi đó là thật thì cô muốn xem ma nơi nào, nhưng không phải thì cô làm sao đây?! Không biết nếu gặp được Momiji điều đầu tiên bảo đảm an toàn cho em ấy rồi hãy tính.

Chạy lên khu đồi gần trường tìm khu tập thể, loe lỏi trong là ánh đèn thoát ần thoát hiện. Như ma trôi quá rồi. Gió gặm rít qua khe lá như âm thanh rên rỉ, ai oán. Vang vọng trong không trung như tiếng người nói chuyện. Chà xác cánh tay mình, Meyami bước tiếp.

”Meooooo...Meooooo..”

”Á... Mèo con nguoi làm ta giật mình!”

Ngồi xuống ôm mèo đen trong lòng, nhò lông của nó riết chặt có phần ấm hơn. Bước lên từng bậc cầu thang kéo kệt lạnh sống lưng, đồ vật đồ nát, khổ gian hoang tàn, mạng nhện giăng đầy. Nhưng có vẻ đường đi lên của cô đã được ai đó dọn sạch, nhìn dưới vết sần, còn có dấu giày con người, là một người đàn ông. Nhưng hắn bị hủ một chân, dấu chân trên mặt đất cách nhau không đồng đều. Vừa đi vừa cố gắng tránh những bậc bị hủ, đến khi lên đến nửa cầu phát hiện cầu thang bị gãy không thể đi được, nhưng trước mắt cô trong vòng xa xa có bóng người nhỏ đang ngồi đó. Nhẹo mắt nhìn...

”Momiji?! Á.”

Tối sầm một mảnh, thán thẽ bị ngã sập xuống.

--- -----phân cách-----

Hai ngày trôi qua, Meyami ngồi nhìn người phụ nữ bụng từng ngum nước đút cho Momiji. Nhìn bà ta, cô biết bà ta thần kinh, cũng là kẻ tên Kato đó. Bà ta lướt tiếc tình cảm gia đình xem Momiji như con của mình tuy nhiên khi lên con cậu bé phải chịu những đòn roi của bà sau đó là bà ôm lấy Momiji gọi mẹ xin lỗi.

”Muốn uống nước không?!”

Kato cho Momiji họ công quay lại nhìn cô. Meyami lắc đầu nhìn cậu bé, Momiji bị trói trên ghế tựa, đầu cúi gằm xuống, môi tái nhợt.

Meyami hoảng hồ nhưng bà ta

”Mau đưa cậu bé đến bệnh viện nếu không cậu ấy chết mất!”

”Roạt...Tầm bậy.. ai ai nói con ta sẽ chết?!”

Kato tức giận ném đi chén sứ trên bàn, tròng mắt đầy mạch máu nhìn cô. Meyami vẫn nói.

”Tĩnh lại đi Kato, bà không có con. Cậu ấy là Momiji, không phải con bà! Cậu ấy của tộc Sohma. Đừng gây rối nữa. Nếu không cậu ấy chết ngay bây giờ mất”

”Mày..á...Con mèo chết tiệt...tao không đánh được mày tao giết mày”

Kato giờ tay định tát cô, hắc miu lại nhào vào cào một đường trên tay bà. Nhờ con mèo mà mấy ngày qua những cú hành hạ của bà ít bị ảnh hưởng đến cô. Nhìn bóng dáng bà đuổi theo Colgare ra khỏi phòng, lắng nghe bước chân xa dần. Meyami vội nẩy người ngã trên mặt đất, mảnh vỡ chén sứ đâm vào cánh tay đau nhức. Cấn răn chịu đựng, mò mẫm tìm mảnh sứ cắt dây cho mình, cắn cả vào tay. Thoát được quay sang cứu Momiji, rồi ôm cậu trong tay tìm đường thoát. Chạy qua lối hành lan rồi tìm đường xuống. Máu vẫn chảy trên tay, một mảnh vải bịp đã thấm đỏ. Bàn tay cô bây giờ tê rần đương như không có cảm giác. Lục tìm điện thoại trong túi gọi đến số cảnh sát.

”Bọn mày đâu rồi!”

Giật mình với giọng nói quá gần. Meyami hụt bước ngã ra đất, Momiji được cô ôm trượt ta lăn mấy vòng trên nền gỗ gập thanh gỗ mục rơi thẳng xuống tầng dưới. Niu tay ra với để bắt lấy cậu bé không nghĩ bàn tay rơi vào không trung. Tròn mắt nhìn Momiji rơi xuống tầng dưới.

”Momiji..”

”Bọn bay đâu rồi!”

Nhìn cậu bé nằm trên ghế sofa bị hư. Xem như vợ ngụy. Vợ lấy tấm ván cùng đất cát rải lên. Minh lại chạy trốn.

”Tao đốt thù tui bay ra không!”

Cô bỏ ngoài tai lời nói của bà mà tiếp tục chạy, tìm đường ra trước khi bà ta đốt nhà.

”Chết...đường cùng...mùi gỗ cháy..á...”

Chạy luân quanh trên các phòng, gấp cầu thang lại chạy xuống được một nửa lại dừng lại. Lầu nay cầu thang đều mục nát hết, dường như cách li hoàn toàn dưới mặt đất. Đến khi đến cuối hành lang, không có lang thang bảo vệ, dưới chân mục nát không chịu nổi, bên người lại là ngọn lửa cháy đến nơi. Bà già đó tìm xăng dầu đâu ra vậy?!

”Tiểu thư!”

”???”

Tròn mắt nhìn nam nhân bên dưới, dường như sắp chết đến nơi cũng bị gặp ảo giác hả? Người kia mà trang phục của một quân gia chính gốc đấy.

”Tiểu thư nhảy xuống đi tôi đỡ người!”

”Á..”

”Tiểu thư xin giữ chặt!”

Anh ta biến mất ngay trước mắt cô sau lại nói bên tai, làm cô giật mình ngã về phía sau. Cổ tay bị anh ta nắm kéo vào lòng, ôm cô nhảy xuống. Chân tiếp đất vội chạy tìm Momiji.

”Tiểu thư tiểu thư cậu bé bên kia tôi đã đưa cậu ấy ra”

Nhìn hướng tay chỉ tới của người kia quay lại. Momiji khó khăn ngồi dưới gốc cây hít thở. Cô chạy lại đỡ cậu bé nằm xuống, ấn nhịp đập cho cậu.

”Tiểu thư..”

”Giúp tôi, đưa cậu ấy đến bệnh viện đi!”

”... Vâng..”

Nói rồi người kia quay sang ôm Momiji rồi đi. Meyami ngồi đó nhìn nhìn bóng lưng anh rồi nhắm mắt mặt kệ thế giới bên ngoài.

--- -----phân cách--- -----

”Chị Mimi.”

”Momiji em ồn ào quá đấy!”

”Có sao đâu chứ, chị ấy cho phép em gọi mà”

”Nơi này là phòng bệnh chứ không phải công viên nhà mày!”

”Kyo kì bộ!”

Momiji nhìn Kyo chu môi rồi chạy lại ôm cô.

Meyami chỉ cười nhìn hai người đầu vô mồm, Yuki đem cốc nước đưa cô, rồi ngồi xuống.

”Cảm ơn cậu Meyami, nếu không có cậu bọn mình không biết làm sao.”

”Không, mình nhiều chuyện thôi, với lại Momiji là đứa nhóc mình quý nhất”

”Em không phải nhóc con. Em đã lớn rồi!”

Momiji một bên bày trò trên Kyo một bên vênh tai nghe về cuộc đối thoại. Khi nghe câu không vừa ý liền phản bác. Meyami nhìn cậu cười xin lỗi.

”Đến giờ nghỉ, mời các bạn ra ngoài giúp!”

”Anh Masaomi, chào anh”

Masaomi im lặng bước vào, cậu vừa mở miệng là cậu đuổi khách, sau lưng anh còn có một người. Vừa gặp cô anh ta liền da tay lên ngực cúi người.

” Tiểu thư!”

Meyami nhéo mắt nhìn anh ta, không phải là áo vest đuôi tôm nữa ngược lại là một bộ sơ mi quần tây vàng trắng, gọn gàng. Đầu tóc đen còn ngư lục, mắt kính hẹp. Mũi cao, môi đỏ.

” Bạn gái của anh cả ạ?!”

” ...”

Không gian yên tĩnh nhìn cô. Tại sao nghĩ cái gì không nghĩ lại nghĩ mỗi chuyện đó thôi?! Người cúi đầu chột khự lại, rồi cố chấn định mình, đứng thẳng người.

” Tôi là quản gia của người. Thừa tiểu thư”

” ...”

Quản gia? Của cô? Khi nào?

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 89: Quyển 2 - Chương 1: Con Đường Tôi Đi

Cách hai tuần trôi qua, cuối cùng Masaomi cũng chấp nhận cho Meyami xuất viện nhờ sự cảm rảm của các ông anh khác và các cô bạn của cô. Thật sự là Meyami không biết đến Nanami ở nhà lo cho cô đến sinh cảm, chị Ema lại khóc thút thít đến nỗi mắt sưng phồng. Tohru ngày nào cô còn trong viện là cô bé bỏ con bỏ chồng vào viện ôm cô. Cũng chính nguyên nhân vậy mà mặt Masaomi càng ngày càng đen, đến gần anh như là đến ôm khối băng. Meyami bày mưu chuồn sớm.

” Tiểu thư người...”

” Anh nói anh là quản gia nhà Travel sao?!”

” Vâng thừa tiểu thư”

Meyami nhìn người đàn ông bên ghế mình, anh ấy không được sự chào đón của mấy ông anh trong nhà, ngoài papa và mama Miwa ra thì dường như nên nói anh mặt dày ở đây. Nhìn anh cô cũng có chút áy náy, tuy nhiên nếu anh đã làm tròn bổn phận của mình thì có lẽ cô cũng khi xem đó là lỗi.

” Hết năm nay, kì thi còn chưa kết thúc, tôi không muốn bỏ lỡ năm học của mình”

” Vâng tiểu thư”

William cúi đầu tuân lệnh, người chủ nhân này của anh không phải là kẻ dễ chọc vào, dù bỏ ngoài ra sao thì anh vẫn không nắm bắt được linh hồn của người này.

--- ----- ----phân cách --- ----- -----

Trở lại trường học với công việc của mình, trưa hôm đó cô đến lớp sớm hơn dự định học sinh sắp ôn thi dường như trống tiết rất nhiều, Fuyuumi mấy ngày nay Meyami không gặp cô bạn, sau vòng ba dường như tất cả đều biến mất trừ tin nhắn của họ vẫn chứng minh họ vẫn còn sống nơi này, và cô đã từng là bạn họ.

Thờ dài, ngồi xuống bàn mình nhìn về hướng cửa sổ, vòng cuối sắp đến, bên trường kia cũng là kì thi cuối và cũng là những ngày cuối cô còn ở đây. Trong thời gian qua William thân là quản gia cũng là người hướng dẫn cô đã cho cô biết rất nhiều về giá tộc của mình- Travel.

Gia tộc Travel theo thể hệ mẫu hệ, ông bà tổ gia tổ ngày từ đầu tự lập sự nghiệp của mình bằng bàn tay trắng, là thương nhân về trang sức và thời trang ở quốc. Tuy không thuộc trong dòng dõi quý tộc nhưng được nữ hoàng xem trọng xếp trong 3 bá tước tài giỏi. Nhờ đó gia tộc được đi lên và phát triển vững chắc gần đây. Chịu áp lực từ quý tộc con cháu trong tộc dần trốn đi và lạc nghiệp dưới lớp vải che giấu của tộc. Và từ đó không biết tại sao Travel dần mất luôn dòng viên kế thừa những người còn sống ở lại hay đi xa đều biến mất không tung tích.

William là kẻ được mẹ ruột cô cứu trong lần gặp nạn, hấn kí khế ước sẽ hoàn thành tâm nguyện của bà. Và hấn trở thành quản gia bây giờ của cô.

Thật là!

Meyami không biết mình may mắn như thế nào lại có một quân gia là thần chết cơ đấy.

”Me...ya..mi..chan...”

Một làn hơi thổi nhẹ vào vành tai cô khiến Meyami nheo mắt khó chịu.

”Yukino? Không phải anh đi với hội fan mình sao?!”

”Đúng, nhưng giờ thích ở đây hơn”

”Vậy anh cứ ở em có chuyện rồi. Tạm biệt”

Đứng dậy, cúi người chào rồi mang cặp đi vội. Cánh tay bị kéo lại, ngã ra sau áp chặt vào người anh. Yukino vòng tay thêm một vòng ôm cô siết chặt.

”Thật là! Em cũng không cần trốn tôi chứ!”

”Á không ạ, xin lỗi bỏ ra tôi có công việc...”

”Thật khó chịu!”

Meyami chưa nói hết câu bị anh chen vào, rồi nói một câu không đầu không đuôi. Hơi thở của anh bên vành tai làm cô khó chịu, Yukino còn không biết có ý cúi đầu xuống hôn vài cô mà hôn lên.

Giật mình với cảm giác trên người, cô cố gắng cò chân đạp về phía sau nhưng toàn bộ hoạt động bị kiềm hãm, Yukino nắm thế chủ động càng trêu cô nhiều hơn.

”Yukino anh đang làm trò gì thế hả?!”

Tức giận hét lên, giấy dựa lại bị anh tiếp tục giữ chặt.

”Im lặng nào!”

”Anh nghĩ cái gì mà bảo...Á...”

”Rầm...”

Cô khi nghe lời lại bị hắn kéo đè lên mặt bàn, chân bị kẹt, hai tay bị khống chế chỉ biết trợn mắt nhìn hắn cắn nuốt môi cô. Đến khi dừng lại, từng mảng sương mỏng đọng trên mắt hắn khiến cô hốt hoảng, định mở miệng lại bị âm thanh khàn khàn của hắn làm cho câm luôn.

”Em lại muốn tôi bịt miệng em lần nữa sao?!”

”...”

Đưa tay xoa lên mặt cô rồi nhẹ nhàng vờn qua tóc mềm xinh đẹp, đưa loạn tóc lên thưởng thức mùi thơm mỉm cười. Ánh mắt xinh đẹp cộng lên một đường tuyệt mỹ, rồi nhanh chóng thay bằng ánh mắt sắc bén nhìn về phía cô.

”Meyami, em thật hư. Có biết không hả?!”

”Anh bị đ...”

Muốn mở miệng lại ngậm ngay khi nhìn ánh mắt kia. Đây là khủng bố, khủng bố thật sự!

”Thật khó chịu! Đám sâu bọ thích phá rối bên em thật không xứng!”

”...”

Anh ta đang nói ai vậy?

Meyami ngẩn người, nghĩ, nghĩ. À nhớ rồi hắn nói Tsukimori hay Hinara? Nhưng hai người đó không phải hắn nên tìm Hino sao? Liên quan gì đến cô đây?

”Không hiểu hả?!”

Yukino thở dài chán nản, ai đó nói cho anh biết tại sao cô gái này cái gì cũng tốt ngoại trừ EQ chứ!

”Khoan đã, nói chuyện bình thường đi, tư thế này...”



”Mập mờ quá hả?!”

Gật đầu, thực chất có mập mờ hay không cô không quan tâm, cái chính là đám vệ sĩ của anh sẽ giết giết cô khi chạm vào thân tượng của họ. Đó là sự ô ế làm bẩn đến Yukino-sama bọn họ nghĩ thế đấy, cô chết chắc đấy.

”Vậy em nghĩ như thế này vẫn chưa phải là mập mờ đi!”

”Á! Yukino yêu cầu anh tôn trọng người khác!”

Cảm giác bàn tay ấm nóng chạm vào da mình, anh ta to gan luồn tay qua lớp áo của cô. Anh ta...anh ta...

Mặt đang nóng, thật đáng ghét!.

”Nhìn xem cơ thể em đang phản ứng lại kìa! Thích thú lắm hả!”

”Thích thú? Khinh thường muốn giết người thì đúng hơn!”

”Huh? Vậy giết đi!”

Yukino đem tay cô đặt lên cổ mình. Meyami không khách khí tăng sức ấn mạnh vào cổ anh. Lần đầu cô muốn giết người từ khi đến đây, anh ta không phải một lần mà năm lần bảy lượt khích tướng cô, mặc dù cô không chạm gì vào anh ta cả. Anh ta thật ra thích người khác làm trò đùa vậy sao?!

”Do dự sao?! Không nghĩ có lúc em như thế đấy!”

Liếc nhìn anh, nhìn tay mình. Do dự? Thờ ơ, đem tay thu về, xách cặp xoay người rời đi. Khi muốn giết ai đó, do dự đã là thua rồi.

”Meyami!”

”Anh muốn gì?!”

Không xoay người, đưa lưng về phía anh. Gặp mặt hần nữa cô giết hần!

”Tại sao em không hỏi lý do?!”

”...”

Quay đầu nhìn Yukino, xoay người rời đi. Anh ta xem cô như con ngọc vậy, nếu muốn nói thì nói không nói thì thôi còn bắt cô hỏi. Dù cô muốn biết lắm đấy, đúng là rất muốn biết. Nhưng có hỏi anh mở miệng nói sao? Nếu chuyện đó là thật thì thế giới này không cần phải lên án kẻ nói dối, và nực cười hơn đã không có chuyện kẻ thất tình đầy đường với cách mạng thành công rồi.

”ANH YÊU EM MEYAMI!!!”

”...”

Bước chân khựng lại xém tí nữa mất đà ngã ra đất rồi. Cái quái gì đấy? Chuyện gì vừa xảy ra? Không không phải. Meyami lảng tai. Meyami nghe nhầm. Meyami nghe gió rít, không phải lời người. Không phải!.

”Meyami em định chạy nừ sao!”

Bước chân vô hại thành một chạy! Lại bị bắt về phía sau, ghì chặt vào lòng anh. Meyami cứng người, miệng muốn mở lại ngậm lại, mở ra lại ngậm lại. Đành nhìn làn hơi trắng trôi trong không khí, bên tai nghe anh nói.

Yukino ôm chặt cô, nói rất nhiều, anh cố sức nói như đem hết tâm tâm mình ra rút cạn. Meyami đứng hoá đá. Trong đầu ong ong, không phải đi.

”Ngày đó Annsa nói cho anh biết những lời nói con bé nói đó em dạy nó, từ những lời nói kia đã khiến cho bà nội thay đổi toàn bộ ý kiến, suy nghĩ của mình. Từng ngày trôi qua, con bé phát triển một cách tốt mà thành đạt, bà nội đã rất hài lòng. Meyami em biết không? Em nói gì với anh trước cuộc thi vòng ba? Em quên nhưng anh nhớ đấy! Em từng nói Tương lai mình đó chính bản thân mình quyết định tại sao cần dựa dẫm vào người khác?.”

”Đó chỉ là câu nói đùa thôi mà!”

”Nhưng nó làm thức tỉnh anh đấy! Từ một cái bóng không thể thoát ra khỏi hai cây đại thụ- anh cả, anh hai, thì nói đã phát triển mong mỗi một ngày trở thành cây cao hơn, to hơn nữa. Và quan trọng...dưới bóng cây đó dư dả che chở cho người mình yêu. Meyami! Lấy anh há! Được không?”

”....ơ...cái...cái...cái này...ơ...”

”Anh chờ câu trả lời của em!”

Yukino xoa đầu cô, tươi cười rời đi. Vì muốn cô cách xa anh một chút, muốn trái tim không đập loạn mà bày kế chọc tức cô. Khi cô tránh xa rồi lại thấy mất mát, anh đứng là kẻ khủng mã. Nhưng mà...nói ra hết lòng mình rồi...để chịu thật.

Meyami ngẩn người đứng nhìn anh, rồi lùi thúi xách cặp ra khỏi lớp. Cô điên rồi, hôm nay cô bị say sóng, cô bị say nắng, là ảo. Tất cả là ảo, bỏ đi, bỏ hết đi. Nhưng mà...mọi cô còn đau là thật T.T

--- -----Phân cách-----

”Meyami -chan..”

”Anh Tsuchiura?!”

Đang xuống cầu thang lại bị tiếng gọi giật lại. Cô nên cảm ơn người này, nếu không cô ngổm rồi.

Đưa mắt nhìn anh, mặt mày đỏ bừng, thờ hồn hểnh, tay chân run rẩy. Mắt nhìn xung quanh không có ai, hướng cô đi xuống là cầu thang mắt có thể nhìn thấy khung cửa kính hiện rõ nền rừng vàng chói vào hoàng hôn, rồi nhìn về cậu bạn bên dưới. Một làn gió thổi qua làm bay tóc lẫn đồng phục hai người. Tsuchiura ngày một tiếng gần cô hơn đến khi đối diện cô, anh đưa tay gỡ đầu, mặt cúi gằm.

Meyami tròn mắt nhìn anh.

”Mà..Anh Tsuchiura này..Anh có chuyện gì sao?!”

”Ừm..thật ra..thật..ra..Meyami..thật ra..”

”...”

”Thật ra...thật ra..”

”...”

Meyami nhận ra không khí không ổn, liền cúi chào rồi chuồn. Sao tự nhiên nơi đó cô có cảm giác không lành. Đúng hơn cô thấy thường xuyên nhất ở đâu ấy, ở đâu ấy nhỉ...Trong phim. Ở nó đấy, chuồn ẹ á. Không biết có chắc hay không nhưng chuồn ẹ an toàn trên hết.

Chờ bóng cô chạy khuất khỏi cầu thang, một bóng người khác bước ra ánh sáng.

”Vô dụng!”

”Im ngay chẳng phải khi tỏ tình với Hino cậu cũng thế sao!”

”Tôi không phải kẻ chết nhát như cậu!”

”Cậu không phải kẻ ngại ngùng đấy chứ!”

Tsuchiura và Tsukimori liếc nhau rồi quay đi. Có người đang tính toán lập kế hoạch lần hai.

--- -----Phân cách-----

Chạy ra khỏi trường, đi đường tắt chạy qua rừng cây. Nơi này là ít người đến nhất và hầu như giờ này thì không một bóng ma. Meyami sợ lắm rồi, trốn đi, tự nhiên ngày hôm nay sao thế này.

”Á...”

”Huh?!”

”Huh?!...A xin lỗi, xin lỗi. Bạn không sao nhỉ! Shizumi!”

Meyami hắc tuyến đầy đầu, đùa nhau à? Máy bữa trước không có bây giờ cậu ta từ đâu chui ra vậy? Đừng nói với cô tìm được chỗ ngủ thoải mái đấy?!

Mò mẫm đứng dậy, không nghĩ vòng tay ở eo không có ý muốn buông ra.

”Sao vậy? Muốn giữ tư thế này sao?!”

”Không có..nhưng mà tay cậu...”

”Á...”

”Vậy bỏ ra đi!”

”Được thôi, xin lỗi!”

” Á ”

Meyami nghĩ cậu bạn sẽ bỏ ra, nâng người đứng dậy. Không biết tại sao, vì cậu bạn ngủ quá nhiều nên hành động chậm hơn suy nghĩ hay là muốn chọc cô mà tay cứ thế siết thêm một vòng nữa. Lực nâng mạnh bị lực kéo xuống bất ngờ. Meyami ngã đập trán vào ngực cậu. Than không ra nước mắt.

Shizumi nhìn cô không nói, lại trở người ôm cô nằm trên bãi cỏ.

” Shizumi.. ”

” Suyt! Phải gọi là Shizu-kun!”

” ... ”

” Mình chờ cậu ở đây lâu lắm rồi!”

” Đừng chơi nữa, bỏ mình ra đi!”

Shizumi lại riết thêm vòng eo của cô đau đến chảy nước mắt. Cô nhớ đâu có chọc gì cậu ta đâu, sao cứ nhắm cô mà hành vậy?!

” Khi chồng ôm thật không ngoan nằm im “

” Há?! Ai là...á...Khoan..cậu là chồng? Nhắm người rồi Shizumi tỉnh! Tỉnh lại đi á!”

Meyami trợn mắt, đưa tay vỗ vào mặt cậu. Mộng du sao? Không thể tin được người ngủ vừa mở mắt vừa mộng du. Nhưng nạn nhân lại là cô đấy!

” Meyami! Cậu làm loạn nữa tớ phạt đấy!”

” ... ”

” Gia tộc tớ có quy luật, khi đề nữ nhân nằm trên người mình, người đó chính là vợ mình. Bất quá tớ đang mơ về một cô vợ đáng yêu lại gặp cậu....vậy tớ đành chấp nhận đi.”

” Hà...à há?! Ồ...Cái gì? À...khoan! Ở đây không có ai hết, à này quên đi há, xem như bạn mộng du đi há, cậu không nói, mình không nói làm gì có ai biết?! Xé nhắm há! Vậy bỏ tớ ra đi đi, cậu có thể tiếp tục mơ về một cô vợ tốt mà. Dù sao chuyện này có ai muốn đầu há, quên đi há!”

Nếu cái luật lệ kì lạ kia là thật bằng giấy bằng tờ cô bắt chấp đốt nó đấy. Ai đời có luật lệ kì lạ như thế?

Chết tiếc hồi nãy cô mắc cái gì để ngã vào mình cậu ta vậy? Nó chui đâu ra giữa đường để cô té vậy? Đưa mắt nhìn quanh chỉ cỏ và cỏ, không có hòn đá nào to đến nỗi mắc vào chân để ngã, mũi giày cũng không có bẩn, nhưng ngón chân đã đau ơ ảm. Thực chất mắc vào cái gì đấy!

” Không được, mình không muốn phá luật. Meyami dù mình thất vọng về cậu nhưng cậu đã trở thành vợ mình rồi! Chuẩn bị đi đấy!”

Shizumi cười, áp trán cậu vào trán cô, cọ nhẹ trước ánh mắt như trứng ngỗng của cô. Rồi đứng dậy rời đi. Bỏ mặt cho Meyami ngồi ngẩn ngơ trợn mắt nhìn đất.

Cái quái gì vậy? Ai nói cho cô biết tên Shizumi đó mơ mơ tỉnh tỉnh giờ còn mắc thêm bệnh cổ hủ nữa sao? Chuẩn lẹ, tránh mặt sớm đi..

Ngày gì vậy nè, ra đường không xem lịch sao trời, mấy người đó điên hết rồi à?!

Meyami không biết, sau góc tường, đợi bóng cô khuất một nam tử tóc vàng, mắt xanh, gương mặt như thiên thần ôm bụng cười sặc sụa. Meyami không biết Shizumi có tính chần chần cô, quần cậu là màu xanh nhạt, kém hơn màu của cô lục, liền có thể che đi tung tích. Tất cả đều cậu bày trận la vờ để cô lọt lưới, còn truyền tặc, phong tặc gì đó...là bịa đấy, không có chuyện cậu áp dụng nó đâu. Ai ngờ Meyami lại tin đến thế chứ. Mà không sao..ôm được vợ về hầy tính đi.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 90: Thần Kinh

Vào những ngày thi không khí ở trường bắt đầu khẩn trương và bắt đầu lo lắng áp đến. Mọi học viên đều chuẩn bị cho vòng thi cuối của mình, tập đầu ngón cổ với đồng bài tập. Và vất óc suy nghĩ về những bản nhạc sau buổi giả ngoại tập huấn mới vừa qua của trường âm nhạc hiện đại.

Chỉ có một người nhàn rồi hết sức.

Meyami ngồi bên cạnh đình nhỏ nhìn ra hồ nước mà gấp bánh. Vòng cuối của cuộc thi âm nhạc truyền thống cũng đã kết thúc thì là lúc cô thả gas ngồi nủi con lợn trong người mình.

Thực chất là bây giờ cô cũng không biết bắt cặp với ai. Chả biết cô ăn ở sao mà buổi đi chơi biển đó không có học viên nào tới tìm cô, còn khi cô mon men đến vui về muốn bắt cặp thì họ lại e ngại cái gì đó mà từ chối. Thế là buổi đi biển đó toai công.

Chống tay lên cảm suy nghĩ. Hình như ngày thường cô ăn ở phúc đức lắm mà ta. Thường ngày cô rất ngoan nha. Học xong một trò trong phòng hai biển mất danh lấy gì mà chọc họ ghét gơ vậy? Tới cả cặp còn không bắt giúp cô.

”Giời ơi! Cặp ai cũng vậy ai tới hót tôi giúp đi”

” Là cậu nói đấy nhé!”

Giật mình thần người, Meyami vừa mới thân thể thôi mà. Thế ra ông trời còn thương nên mới có chuyện cầu được ước thấy à? Nhưng khi nhìn thấy chủ nhân giọng nói, hi vọng tự nhiên bị ai đó đánh vỡ thành bụi.

Tại sao Ren thích chằm ngồi vào nỗi đau của người khác vậy nhỉ?!

” Chẳng phải Nanami đang ở thư viện sao!”

” Huh? Nanami ở đâu liên quan gì tới mình?!”

Ren vừa nói vừa ngồi sát bên cô, mặc kệ ánh mắt cô khinh bỉ mình đến mức nào. Hôm nay cậu không tin không làm cho cô ngoan ngoãn được. Mà cô không muốn được sao.

” Haiz...Ren bây giờ cậu có người ghi vào giấy đăng kí rồi, vậy nên đừng trêu người khốn khổ như mình nữa mà”

Dũi người, treo lủng lẳng trên thanh chắn như cái mền mặc gió phất phơ. Dáng điệu này có giống cầu xin không chứ? Đứng hơn vào mắt Ren là cô đang rất xem cậu như không khí.

” Cậu thì đáng thương cái gì chứ?!”

” Có nha..”

Ngồi thẳng dậy, bắt đầu phân tích lý lẽ.

” Thứ nhất, tui bị tẩy chay rồi. Thứ hai, tui không có cặp. Thứ ba, công sức cả năm trời sắp trở theo mây theo gió”

” Chính đáng quá...tầm phào!”

” Này này...”

Ren giật giật khoé môi nhìn cô gái trước mặt, lại nổi chứng nữa rồi. Cái gì mà tẩy chay với không có cặp. Nếu Meyami không có cặp trong cả mấy ngày giả ngoại anh có cần bày lắm kẻ để giấu mấy bức thư gửi tới cô không? Nếu không có cặp Ren cần gì phải hợp tác với đám kia cảnh cáo với kẻ khác.

Vậy không có ai muốn bắt cặp! Không ai hết đấy?!

” Chán tiểu thư quá đấy! Một nàng tiểu thư cứng đầu, tính nghịch, lại còn có dây thần kinh không ổn định thì tại sao ma sui quý khiến thế nào tôi lại ghi tên Meyami vào bản đăng kí ghép cặp chứ? Thật là gặp quý mà!”

” Ồ vậy...Khoan cái gì? Ren?!”

Bây giờ hồn về lại xác, người nào kia mới tỉnh mộng. Đứng phất dậy chắn ngang lối Ren định rời đi, tay bắt lấy cổ tay áo anh. Trùng mắt lớn

” Cậu vừa nói cái gì đấy?!”

” Tiêu thư của tôi ơi! Tôi đã ghi tên nàng vào bản đăng kí!”

” Thật hả?!”

Ren không trả lời liếc nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường.

Meyami tròn mắt nhìn cậu, dần ra, sau mới phục hồi. Nhào vào ôm cậu. Ren bất ngờ trước hành động của cô liền không né tránh, nhưng thật sự lại muốn đứng yên cho cô muốn làm thì làm. Ai biết Meyami có lúc nổi điên như vậy chứ!

” Cảm ơn! Cảm ơn nha! Papa nuôi Ren luôn là người con tin tưởng nhất!”

” ..cái gì?..”

Niềm vui chưa thường thức, định mở miệng trêu chọc lại bị câu nói của cô mà hoá đá. Trước giờ Meyami xem anh là papa nui sao? Tôn trọng, trái tim như ái đó lấy búa ác độc đập xuống. Anh còn chưa già thế đâu, anh còn đủ khả năng để làm, còn muốn sinh con mình nữa! Khí vui đâu.

Ai đòi vợ tương lai của anh xem anh như là một papa nuôi chứ?

Ren có đứa con lớn đến thế à? Vậy từ trong thai đã biết làm tình chắc?

Chết tiệt, còn Meyami nữa! Cô muốn loạn luân sao? Về sau bắt buộc dạy dỗ nghiêm khắc lại.

” Meyami! Cậu vừa gọi gì đó?”

” À..à..không có gì..hôm nay trời đẹp quá há”

” Dự báo thời tiết nói chiều nay mây sẽ phủ bầu trời”

Ren trả lời thần nhiên, tay vòng ra sau lưng cô không chế hành động muốn lui lại, áp cô sát vào người. Cái luật lệ trường chết bầm, nếu không có nó chứ Meyami dám chạy loạn như vậy trước mặt anh. Lúc Syo nhảy xuống ai bảo cô nhảy cứu chứ? Lỡ có chuyện thì sao? Thế thì hay rồi, chẳng phải Sương nằm trên mặt đất còn cô bị cuốn lại như con nhộng để anh ôm vào bờ sao? Cứu người thế đấy.

” Tự đưa thịt vào miệng sói, giờ muốn thoát cũng muộn!”

” Sói? Sói gì?”

Hơi thở chui vào chót mũi ngựa ngựa, còn ôm cả mùi hương của hoa Lyly xông thẳng vào cánh mũi. Hơi thở nóng ấm thả trước môi cô. Cổ kìm cảm xúc động muốn đưa tay tát mình. Vui mừng quá mức rồi.

Chiều cuối! Giả ngu, ôm lu mà chạy!

Ren nhìn ánh mắt cô liên nhủ mày, tớ giờ còn dám muốn trêu chọc anh. Được nếu vợ muốn chơi chồng chịu.

” Đoán thử xem sói là ai nào?”

” Ừm để xem..à Ren cậu quý mình là sói hả? Ui chao, người không muốn làm, lại muốn làm súc vật ....Á...đau..đau..xin lỗi..xin lỗi mà..đau..!!!”

Nói chưa hết câu, eo nhỏ bị Ren ác độc néo lên, cô khóc khi ra nước mắt. Giờ mới biết tên Hoa Hoa công tử này không phải là kẻ khẩu sà tâm phạt. Mà là sà độc hấn đội cùng hai lớp.

Hành hung giết người quá độc ác.

Ren rời tay khỏi eo, nhìn Meyami cúi đầu xoa xoa eo mình. Đang vẽ rất ư là khuất phục. Định mở miệng lại bị lời nói của cô đẩy xuống lại.

” Quá đáng, không ngờ papa nuôi thật độc ác!”

” Cái gì hả?!”

” Á papa Jto!”

” Meyami, mình không có đứa con như cậu đâu. Với lại..với lại..mình chưa có vợ mà!”

Thoát được gong của Ren liền thấy người cứu nguy, chạy lại không ngờ miệng lại nhanh hơn hành động mở miệng theo suy nghĩ thành thói của mình. Hoá đá trước mặt cậu bạn. Không lời trên trời. Cười ngược.

Thật áy náy, biết Jto hay đỏ mặt không nghĩ lại bị cô chọc đến nổi đầu bốc hơi, mặt, tai đỏ như gấc.

” Xin lỗi, xin lỗi, mình bị lụ thôi đừng bận tâm Jto há! Cậu tha lỗi mình há!”

” Ờ..ừm..”

Jto nhìn cô, vội xua tay. Thật là, cậu bị làm sao thế này? Lúc trước đã chuẩn bị tinh thần khí gấp cô rồi vậy mà... Thật là, cần đảm lên nào..

Lời nói ngập ngừng thoát ra từ miệng của cậu thật khiến người khác khó nghe. Nhưng nói thật dài, thật dài. Meyami cuối cùng tốn gọn lại một ý chính. Jto quá quyết ghi tên cô vào bản đăng kí sau mới nói với cô, và bây giờ cô không đồng ý cũng chuyện đã rồi.

Nhưng mà...

”Jto cậu không phải cùng nhóm với Nanami sao? Với lại mình với cậu chưa hát hay soạn nhạc với nhau bao giờ mà!”

”...Cậu quên rồi hả?”

Jto bước thêm một bước giữ lấy vai cô, ánh mắt kiên nghị.

Meyami nhìn cậu, rồi nhìn Ren. Dường như anh ta đang có ý đến nhưng rồi dừng lại...Sao vậy! Nhưng mà Jto với cô là lần đầu tiên gặp buổi thi vào trường. Còn trước đó...cô làm sao nhớ được hoặc là cô không có ấn tượng gì đặc biệt.

Mà quên cái gì???

Ren nhìn cô, lại nhìn Jto..Anh nên phá sao? Jto chịu thả cô ra hay giữ thế kéo lại? Nhiều lần lắm rồi, nhìn vết bầm trên cổ tay cô anh không nỡ. Nhưng một khi tính chiếm hữu lại cao hơn lý trí thì chạm vào cô. Ren chưa bao giờ muốn vươn tay, mọi thứ đều thế. Chưa bao giờ bắt luận thứ gì về cô, anh không muốn quay lưng mặc kệ.

Jto nhủ mày nhìn cô. Quên thật rồi? Quên rồi sao? Nhưng cậu còn nhớ in trong kí ức tuổi thơ.

”Ồ gần nhà mẫu giáo! Nơi có một cánh đồng nhỏ, hoa hướng dương khoe sắc. Một cậu bé ngồi chờ một cô bé đến kể những câu chuyện kì lạ. Nhưng năm đó chỉ được một thời gian cô bé kia lại biến mất, không một tin tức. Lối cuối cô gặp cậu vào ngày đó tưởng chừng là nói đùa. Không ngờ lại gắn với cậu lâu đến thế. Quá khứ là quá khứ, sống cho hôm nay một ngày vui vẻ, để chạy đến thế giới tương lai đầy kẹo và mặt trời. Cậu quên thật rồi Meyami”

”...”

Đặt tay mình lên bàn tay run rẩy của cậu, cậu ta tăng lực lên bàn tay bóp gầy sưng vai cô rồi. Mà cô làm gì nói mấy câu đó chứ. Mặc dù trong tiềm thức còn cảm giác quen thuộc. Mà mặc đi, với một kẻ như cô việc suy nghĩ đến một điều gì đó cũng đã thật khó rồi còn chuyện mất dần kí ức nữa. Có nói thì đã sao? Không nói thì đã sao chứ? Cũng quên hay nhớ có gì khác nhau chứ?

Jto nhìn cô, im lặng, im lặng. Cô gái này, đã từng nói không phải là kẻ thích điều nhớ mọi chuyện. Nhưng có phải là thích nhớ hay tại bệnh? Nhiều lần đang bàn về một chuyện, cả hai bàn sôi nổi đến khi Meyami ngồi thần người ra, sau đó tất cả những chuyện cô đang thao thao bất tuyệt là là một đề tài rất mới.

Meyami thật sự khó sao chứ?!

”Không nhớ thì thôi vậy!”

Đem tay vỗ nhẹ đầu cô, tia mắt có sệt qua ánh buồn liền đổ sang một con mắt sáng ngời cùng nụ cười vui vẻ.

”Mình có một ca khúc muốn cho cậu nghe, này đi vớ mình chứ?!”

”Ừm...à mình quên mất. Quyền sách của mình còn trên lớp, hay là để mai. Dù sao ngày mai cũng nghỉ mà!”

”Ừm vậy cũng được!”

”Khoan!”

Ren chen vào, giới ghê. Tán gẫu với đàn ông khác một lúc quên luôn sự có mặt của anh.

”Còn về mình với cậu thì như thế nào đây? Hay thời gian chưa đủ để cậu trả lời?”

Meyami nhìn Ren, rồi nhìn Jto. Biện pháp, biện pháp nha. Thế giới đảo ngược ta đảo thuận cho thế giới. Biện pháp, biện pháp.

Á, bé thắng thành công!.

Khụ...khụ...nhảm đó là đam mê, lúc đó nữ chính chết. Đàng này Nanami xinh đẹp ngồi ngời ngời thế kia nghĩ sao không chọn cú nhất đầu cô lên mà trầm là sao? Bây giờ mà chạy theo một trong hai người...ánh mắt của họ chưa giết cô là mấy lắm rồi.

Đúng gian nan muốn thả tay mà.

Meyami làm biếng chuyện này ai cũng biết không ngoài lệ hai tên này. Thích kẻ ăn bám như cô sao? Âm nhạc ăn bám với hai người đó..Không có tính khách quan. Nên đẹp mộng.

Có điều...

Hai người mời cô vào nhóm làm cách nào để câu truyện bắt đầu đây? Nhóm Starish thiếu hai người sao? Nó trở thành cái gì rồi? Tốt nhất đẩy họ về đội họ đi đã.

Tên bên trái giục, Jto bên phải đẩy tay cô qua lại như cún nhỏ đang tận hưởng nướng chiều từ chủ.

”Meyamĩ”

”Meya-chan à!”

”...Cho mình thời gian. Mình muốn suy nghĩ. Vội lại...các cậu biến đổi tộc loài rồi à? Đừng làm nũng nữa. Mọi người hiểu lầm mất, các cậu nghĩ ai chịu gió đẹp?!”

Ren mỉm môi nghiêng đầu cọ vào hóm vai cô độ xoá người rồi đi. Chỉ còn Jto cứng đầu, cô đi đầu hấn theo đó, quay lại như hoắc tình một mắt theo dõi cô vậy. Thật là.

”Jto đừng theo mình nữa để mình suy nghĩ đã”

Jto xoay người rồi đi.

Khoé môi nhìn bóng người giật giật.

Thì ra Jto chờ câu nói đó của cô. Lúc trước Meyami chỉ nói câu hứa với Ren nên Jto không hài lòng sao? Cậu cần một câu hứa thôi.

Thật là! Có phải trẻ lên 3 chứ!?

”Roạt...Á..”

Đến phòng học lấy sách, ai nghĩ về mở cửa ra lại thấy ảnh thật đẹp. Syo cỡ trần thay áo trong lớp. Meyami nhìn cậu, nhéo mắt nhìn từ trên xuống dưới rồi dưới lên trên. Cuối cùng bước ra khỏi lớp đóng cửa, không quên để lại một câu

”Xin lỗi”

”\_=|||”

Có ai như cô gái này chứ, nhìn trên xuống dưới từ dưới lên trên. Mặt tỉnh bơ, phui sạch quan hệ nói lời xin lỗi ra ngoài.

Meyami càng lúc em càng lạnh đấy!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 91: Chuẩn Bị Cho Tạm Biệt

“Meyami đứng lại cho mình! Meyami! Dừng lại, Meyami! Meyami Rin”

”Rồi rồi. Ông thần nói đi cháu nghe”

Nhìn người trước mặt, ánh mắt vàng thay màu liên tục. Phải không chứ? Chỉ là xem tiểu mỹ thụ cời đồ thôi mà. Chẳng phải lớp học cậu ta thay đồ ở đó quá lộ liễu sao? Hoặc có thể ngày nào cậu ta cũng thế.

Đáng tiếc để Meyami thấy.

Nhưng rồi thấy có sao đâu chứ....Khoan..Khoan...đừng nói cậu ta xách đầu cô đi mách tiểu công nha.

Cô vô tội mà. Hiu.hiu. Đùa thôi!

”Cậu gọi mình làm gì?”

”Cậu...cậu... Nhìn lại xem có ai như cậu không? Nhìn thấy con trai thay đồ mặt không đỏ, tay không run là sao?”

Meyami ngược mắt nhìn cậu. Giỡn hả? Tự nhiên có ai bị nhìn thấy còn bắt người ta đỏ mặt không?

Syo lại quay đi nơi khác. Cậu thật muốn vả miệng mình. Ăn nói kiểu gì thế này không biết.

”E hèm..ý mình là...”

”Haiz..bởi vì cậu không đẹp được chưa. Nhiều body còn chuẩn hơn cả cậu nữa là”

”...Cậu..cái gì...cậu dám...cậu nhìn bao nhiêu người rồi hả? Xem ở đâu hả?!”

”Khoan..khoan..đừng lay nữa..dừng..”

”Nói!”

Tự nhiên Syo nhào đến nắm vai cô mà lắc mạnh. Đầu óc choáng váng, đất thành trời, trời hoá đất. Meyami thật muốn khóc mà. Cuối nhìn thấy sắc mặt cô tái nhợt cậu liền vội buông tha.

Quá lộ liễu rồi.

Cúi xuống đỡ cô ngồi tựa vào vách tường. Lúc Meyami chạy là dưới bậc chờ cầu thang. Syo lần tới cũng cùng lúc đẩy thẳng cô vào góc tường.

Hành động của Syo như đòi nợ vậy, không kịp phản ứng Meyami liền bị hết không khí choáng váng. Đúng lúc sức khoẻ mấy ngày trước mới xuất viện bây giờ tác động mạnh liền khiến cơ thể cô giảm nhanh nhiệt độ.

”Meyami cậu bị làm sao vậy? Đến trạm y tế nhé!”

”Không cần..để mình nghỉ một chút”

Syo định bế cô lên lại bị tay cô đẩy ra, bàn tay nhỏ vừa chạm vào cậu xúc cảm liền tiếp nhận. Nhiệt độ cơ thể của cô ấy.

Lạnh quá.

”Meyami để mình đưa cậu đến trạm y tế.”

”Mình không sao. Không sao.”

”Chắc chứ?!”

Meyami vội gạt đầu, rồi co rúm thân thể lại. Nhiệt độ cơ thể cô lại mất nữa rồi, trở lại nhiệt độ cũ rồi. Và...nó đang truyền đến tim.

Bên này Syo nhìn cô, là cậu làm cô sợ. Tâm không ngừng dấy lên cảm giác bị vụt mất. Nhìn cô co rúm người, Syo kéo Meyami ôm trọn vào lòng.

”Syo..”

”Đề im đó! Giữ lấy chút ấm của mình đi!”

”...”

Meyami thôi không quấy, ngồi lặng trong lòng Syo. Kì lạ thật, mỗi lúc như thế này cảm giác như cái gì đó đang bao phủ bên cô.

Thật ra là cái gì đây??

--- -----phân cách----- -----

”Meyami cậu ổn chứ? Meyami!”

”Rồi Syo mình tốt mà. Cũng nhờ hơi ấm của cậu đấy”

Meyami liếc sang cậu trêu chọc, đến tủ đồ của mình. Lâu lắm rồi khi cái ngày cô bước chân vào trường này, Meyami chưa mở nó ra kể từ lần đầu nhận được chìa khoá.

”Cạch...rào..”

”Ấy này...”

Syo giật mình quay lại nhìn cô muốn ngăn cản, nhưng mọi chuyện đã muộn. Cậu quên không nói.

”Cái gì thế này?!”

Chui ra từ đồng thư màu hồng hồng, màu tóc cô giống thế có phần đậm hơn nên dễ nhìn thấy nó tán loạn trên vai. Nhìn đồng giấy xung quanh mình.

Là ám sát phải không?

”Haizzzz.. cô nương thư tình của cô đấy!”



” Thư tình?”

Syo cúi xuống kéo cô ra khỏi những bức thư. Nhiều lần cậu nhìn thấy nam viên trong trường lên lúc bỏ thứ gì đó vào hộp tủ của cô. Sau suy nghĩ lại, Meyami không bao giờ mở cửa tủ ra nên bỏ qua luôn. Hôm nay không biết cô muốn lấy gì. Mà cậu lại quên mất nó.

Phủi bụi cho cô, ân cần hỏi han rồi đem bức thư cho cô đọc. Meyami chỉ nhìn được một chút liền đưa lại cho cậu. Đúng hành động của cô không làm cậu thất vọng.

Làm sao những lời nói sến súa lọt được vào tai cô chứ?

Meyami chỉ cần bạo lực và cưỡng bức.

( Bạn Syo bắt đầu lên kế hoạch)

” Mà thôi Meyami này mình có chuyện rồi. Một nhớ vào phòng không thì kí túc xá nghỉ đây!”

Syo đến sát người cô rồi xoa đầu, vút lại loạn tóc cho cô. Cúi người kề sát, chạm đến chót mũi nhỏ. Khoé môi nhẹ cười.

Bắt giắc lùi ra xa cậu một đoạn dài. Meyami nghe được mùi âm mưu nồng đậm trong không khí.

Syo đừng dọa mình!

Syo nhìn cô, cười nhẹ vẫy tay.

” Meyami mình điền tên cậu nộp rồi! Bây giờ là việc của cậu”

” Nhưng mà...này..Syo!”

Meyami thật muốn khóc! Tại sao chứ? Tên cô đẹp lắm. Ở cái này cô biết.

Nhưng mà có cần cả đám ghi vào sổ đen hông? Meyami cầu một người tự nhiên chui ra một đám điền thế này?

Cô không muốn trốn nữa đâu. Ở học viện Seisu cũng trốn, giờ ở đây cũng trốn cô chết đây. Hết chỗ trốn rồi.

Ánh mắt xoay vòng tròn đến khi dừng lại trên đồng thư, đúng hơn cái tên rất quen thuộc.

Masato!!

Cái gì nữa vậy trời!!!

--- -----phân cách----- -----

” Tiểu thư sửa của cô”

” ...”

Nhìn cốc sữa đặt trên bàn, rồi nhìn nam nhân mặc đồ công sở trước mặt. Chỉ khác anh ta chỉ mặc áo trắng bên trong ngoài ra không vest. Trang phục đang hoàn nhưng trong mắt cô Wilian đang hấp dẫn không ít ánh mắt của các nàng ngoài kia đấy.

” Wilian có thể ngồi xuống đây”

” Thừa tiểu thư..”

” Mệnh lệnh đấy!”

Wilian không nói gì thêm cứ đơ ngồi vào ghế. Anh hỏi cô cà thêm đường, thêm nước lọc hay bánh mềm không. Rồi khoe khoan về tài năng của mình. Meyami xoa mi tâm.

Mỗi tuần bắt buộc phải hạ anh ta. Không nhà thì quán cafe kẻ ưa sạch sẽ không muốn ra công viên hưởng khói bụi. Và chính cô không biết mỗi lần gặp thì hẳn nói chuyện gia tộc thì ít, mà linh tinh thì nhiều.

” Wilian thật sự đang nghĩ gì vậy?! Giá tộc hiện tại như thế nào?”

” Không tốt! Nữ hoàng đang ráo riết diệt bỏ tận gốc với áp lực của gia tộc Thomas dần nắm luôn quyền điều hành hắc và bạch!”

Meyami đứng dậy, Wilian đứng lên quay người trả tiền rồi xoay người ra ngoài theo cô.

” Tiểu thư..”

”Tôi sẽ cố gắng rút ngắn thời gian trở về. Tộc Thomas không phải bị mất tích lâu rồi hay sao?”

”Phải nhưng gần đây con trai của họ trở về..”

”Wilian này anh vừa ở đây, vừa chăm sóc cho chủ nhân mình lại nắm bắt rõ thông tin như thế. Không biết...có bí mật gì không nhỉ?!”

”Tiểu thư tôi không có bí mật. Chỉ là dùng chút thủ thuật dịch chuyển của thần chết thôi!”

Meyami không nói thêm, Wilian lái xe đưa cô về trường, hôm nay cô có buổi hẹn họp mặt nhóm Starish. Đến lúc chờ mọi chuyện về đúng quy luật của nó.

Bước từng bước trên bậc thềm gạch. Nghe âm thanh giày cao gót gõ nhịp. Tự nhiên cô nhớ ra một bài hát lúc trước nghe qua. Tên gì đó, nhưng có vẻ buồn buồn khi nghe nó thôi.

Riiiiiiiiing...Riiiiiiiiing..

”Chị Lily.”

”Con bé ngốc, như muốn đi không nói chị hả?”

”Không phải em không muốn nói mà là nó không đuo ự. Lỡ chị buồn rồi làm xấu mặt đứa nhỏ trong bụng chị thì sao? Thật là anh Tompa vợ anh Ken sẽ giết em đấy!”

”Phải không? Hay là em định đi không nó à?!”

”Chị biết rồi đấy thôi. Nên lúc đó nhớ mua quà cho em đấy!”

Nói chuyện với chị Lily. Thực chất là cô không muốn nói. Cứ lặng lẽ đi được rồi, hiện tại xung quanh nơi này không phải chỉ là có cô dư thừa. Giá tộc cần cô vậy để cô giúp họ trước đã. Dù sao cha mẹ ruột đã hi sinh vì tính mạng nhỏ này, gia tộc cố gắng bảo vệ cô trong từng ấy năm cũng tốt lắm rồi.

”Soạt..”

”Meyami cuối cùng cậu cũng đến!”

”Chờ mèo con thật không dễ nha!”

”Meyami cậu đến trễ đấy!”

Tiếng cửa vừa mở ra, Meyami đã không ngừng bị lời nói làm mục đích. Ai mà biết họ chờ cô để mắng chứ.

Mỉm cười đến gần đàn piano ngồi xuống.

Ngón tay nhỏ ấn nhẹ trên phím đàn, nhịp nhàng thật dễ nghe. Nhưng nó là mỗi một màu sắc dành cho từng người, từng đoạn một là một lời vàng lên của các thành viên trong nhóm.

Căn phòng im lặng chìm trong từng nốt nhạc. Từng nốt đến hồi kết.

”...”

”Meyami”

Nanami lại gần cô lo lắng nhìn xung quanh, dò xét sắc mặt từng người. Vì muốn đẩy nhanh tiến trình, Meyami đến gặp Nanami bàn với cô bạn, vờ như mình không thể chọn một trong tất cả họ nên nhờ cô cùng cô sáng tác bản nhạc gộp họ lại thành một nhóm. Lúc đầu cô chỉ đánh vài nốt gợi ý, Nanami sau đó tự viết tiếp chỉ là cô bạn nhờ Meyami kể tính cách từng người qua nốt nhạc.

”Bài này là..”

”Chưa đặt tên...nhưng mình và Nanami có ý kiến đây”

”Có thể nói ra mà”

”Hay trở thành một nhóm được không? Trong thời gian qua mình gặp các cậu. Mình chưa bao giờ gặp ai tuyệt như các...cậu”

Nanami lên tiếng, bước trên cô một bước nói ra suy nghĩ của mình cuối cùng lại dừng lại cúi mặt chà sát tay mình.

”Có thể các cậu không thích ý kiến này...Có thể các cậu nghĩ mọi người trong các cậu đã rất tuyệt không cần phải hợp tác cùng người khác...và lại cuộc thi sẽ không có luật lệ đó. Tuy nhiên, nếu màu sắc cầu vồng đơn sắc thì sẽ không thể dệt nên một màng lụa nhun cho thế giới. Có thể các cậu nghĩ mình

không có quyền nói vậy...nhưng mà nếu có thể. Mình đã thấy trong các cậu từ những màu sắc cầu vồng, xinh đẹp trên nền trời. Chỉ là...chúng không chịu liên kết với nhau thôi”

” ...”

” Tại sao cậu muốn bọn mình thành một nhóm?”

” Chỉ vì cái này, mỗi nốt nhạc sẽ trở thành một bài hát. Và giai điệu của các bạn là một màu sắc đó!”

” Mình khi tin”

Masato nhìn thẳng vào mắt cô, con ngươi xanh lại tay chấp trước ngực, lưng tựa vào tường. Lời nói là có chút thách thức mặc cho đáng vẻ là vô hại đến người ta liên tưởng đến người này không liên quan đến cuộc nói chuyện.

” Chứng minh giai điệu cậu biết của từng người đi!”

Jto mỉm cười nhìn trên tờ giấy những nốt nhạc chờ những gợi ý. Điều này có nghĩa cậu đã đứng về phía cô.

Nhấn vào phím đàn đàn vài đoạn nhạc. Vừa đánh vừa giải thích. Trong khi không gian yên là nghe đến nhập thần, và thoát trong đó cảm giác ấm áp.

” Bài hát vừa rồi đó Nanami sáng tác. Trong từng đoạn, bọn mình đã nhận ra được mỗi người đại diện cho một hình tượng. Mình sẽ kể về người mình gặp đầu tiên. Jto, cậu vui vẻ, ấm áp, và luôn có niềm tin cố gắng mặc dù cậu không biết gì về chuyện đó. Cậu là đóa hoa hướng dương rạng rỡ sáng đến mặt trời ấm áp. Cậu đại diện cho ánh sáng mặt trời..

Masato, cậu đã từng hợp tác với mình, những nốt nhạc của cậu khiến tiếng đàn piano mình thay đổi từ một lối chơi cứng nhắc đến âm thanh tự do của tâm mình. Cậu dịu dàng như dòng nước, lặng lẽ nhưng rất yên bình. Cậu là vị thần của bầu trời đêm ánh sáng của mặt trăng..

Ren, đầu tiên mình ghét cậu ngớ ngẩn ấy. Không biết lý do, nhưng giờ vẫn ghét. Cậu như cành đào luôn khoe sắc, mềm nhẹ nhưng cũng rất là khó ưa ấy. Cậu nắm giữ năng lực của mùa xuân xinh đẹp...

Syo, vị thần nóng tính. Kẻ sợ độ cao...”

” Đây mình hết rồi nhé”

Syo đứng bên cạnh xách tai cô. Rồi thả ra, liếc mắt cảnh cáo.

” Một người ấm áp, bên cậu khiến người khác được bảo vệ và an toàn. Đúng chất một vị hoàng tử, dục vờ của thần chiến binh rồi..

Natsuki, hiện tại mình không thể hiểu được cậu. Đúng là như vậy, mình xin lỗi. Những ngày sống trong trường mình gặp cậu rất ít. Ấn tượng của mình về cậu là một người bạn rất dễ thương, đáng yêu, chăm sóc rất chu đáo, và còn rất ôn nhu... ngày cả khi cậu trở lại với tính cách kia. Vị thần của thiên nhiên, rất mừng vì cậu đã là bạn mình...

Còn về Ichinose. Có lẽ người hiểu cậu nhất là Nanami”

Mỉm cười nhìn cô bạn, Nanami ngần ngại bước đến đàn đàn lên bản nhạc, nốt nhạc này làm cô cảm giác như sóng biển ấy. Cô bạn quý Ichinose như vị thần của sóng biển sao? Ừm cũng đúng, vì tính cách trầm trầm bất động cứ rì rầm trong cậu thật không phải ai cũng có cả.

Sau một lượt trôi qua, không gian chìm vào im lặng. Mọi người dần rời đi và hứa ngày mai sẽ cho kết quả. Đến khi Masato ở lại cuối cùng.

” Meyami đi với mình chút chứ?!”

” Ừm”

Đứng dậy đi sau lưng cậu, Masato đi một đoạn quay chìa tay về phía cô.

” Đi nào mình muốn nhớ lại đêm khi đi ngang qua phòng âm nhạc truyền thống”

Đặt tay vào lòng bàn tay cậu ngay lập tức vòng tay nắm chặt song song đi cùng cô đến phòng truyền thống, cây đàn tỳ bà vẫn vậy đặt nơi chỗ cũ chỉ có điều nơi này đã thay bằng những nhạc cụ mới trang hoàng xinh đẹp. Bên ngoài cửa lá cành đào đã rụng hết chỉ còn lại thân cây sần sùi.

” Mình đọc trong sách họ nói hoa đào rơi là 5cm/s thì phải”

” ....Masato này. Năm sau cùng ngắm hoa đào nha!”

” Huh? À ừm”

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 92: Gia Tộc Travel

Trong căn phòng gỗ, không khí căng thẳng tràn ra khắp nơi. Sáu nam nhân đứng thẳng giữa sân nhà, một cô gái tóc cảm đôi mắt vàng lo lắng, thầy Hyuga cùng Ringgo đứng bên cạnh, một lần nói chuyện cũng chỉ nghe tiếng mũi vo ve. Xong giọng nói lại ghen ở cô không cách nào nuốt xuống lại không thể phun ra. Những con mắt đồng thời cũng nhắm một hướng mà nhìn đến, nơi cửa sổ. Người đàn ông trung niên quay lưng về phía họ. Ông im lặng, tiếng thở khè khè của ông lại không không chế phun ra ngoài không khí. Cặp mắt kính cận khuất trong bóng tối, che đi gần hết nửa mặt, mọi biểu cảm đã theo bóng tối lấp đi.

”Ừm...chủ tịch...chuyện này...”

Nanami cuối cùng không chịu nổi im lặng cắt tiếng, trong giọng vẫn còn run sợ. Cô chỉ về quê thăm bà nội, sau quay lại... Chuyện này quá bất ngờ.

Shinning không nói vẫn giữ nguyên tư thế cũ, trầm trầm nhìn ra phía cửa sổ. Ông nhìn vetch nắng chiều trải dài trên nền gạch xanh, tĩnh lặng vắng vẻ. Chiếc lá thu xào xạc mang theo gió rời đi. Chính ông cũng đã rất sốc với lời nói này của cô bé. Mất một đêm suy nghĩ ông vẫn chấp nhận, nói rằng cô bé đến xin phép ông thì thực chất đến để chào ông một tiếng, nói toạc ra là đến để tạm biệt.

Thật ai biết đâu đang yên đang lành lại muốn rời đi chứ.

Lúc đi cũng chẳng nói với ai một tiếng, đến khi để nước tới chân rồi đến tạm biệt cùng một thể. Như thế đối với ông còn thấy mặt, còn đối với đám nhóc kia... Ánh mắt bất giác lướt qua sáu nam nhân sau lưng.

Một bức thư tạm biệt.

Shinning đã lên kế hoạch cả rồi, sau khi gom đám nhóc thành một nhóm thì thử thách gắn bó giữa nhóm với hai đứa bé kia. Lão đầu nghĩ, lão tạo cơ hội cho một con cáo chạy trốn.

”Thưa thầy xin hãy giải thích chuyện này ạ!”

Hyuga không còn thêm kiên nhẫn liền lên tiếng đòi hỏi sự công bằng. Shinning quay ghế nhìn anh. Nhẹ cười.

”Như mọi người đã biết Meyami đã rời đi. Vậy còn giải thích gì thêm?”

”Nhưng thưa thầy, có thể thầy biết nguyên nhân cậu ấy rời đi chứ?”

Masato bước thêm một bước, dừng cảm đầy lời nói ra ngoài. Cô gái đó hứa với cậu sẽ cùng ngắm hoa anh đào. Lúc đó cậu đã nghĩ thật lạ khi bản chất cô thay đổi, nhưng vẫn bỏ qua vì Masato muốn cô giữ mãi tình cảm đó với cậu. Masato không nghĩ lúc Meyami đến gọi mọi người trở về kêu Nanami trở lên cũng khi đó về phòng muốn tắm rửa sạch đi gặp cô lại nhận được bức thư này.

Meyami lại trốn mất rồi.

”Meyami Rin trở về gặp gia tộc cô bé, chuyện nhà quan trọng.”

”Thưa thầy không phải người nhà cô ấy..”

”Meyami Rin là con nuôi của Rintarou, là anh em khác cha khác mẹ với nhà Asahina. Ngoài ra trường không nắm được thông tin gì khác”

”Vậy cậu ấy có nói khi nào cậu ấy trở lại ạ?!”

”Không biết, nhưng nơi này vẫn giữ một vị trí cho cô bé. Được rồi ra ngoài đi!”

Shinnibg xoa mi tâm lên kế hoạch đuổi khách. Trước khi rời đi cô bé cười tươi hứa hẹn sẽ quay lại.

Chỉ là...không biết là khi nào.

Lão vẫn muốn chờ học sinh ngoan của mình quay lại.

Rời khỏi phòng hiệu trưởng Nanami cùng Ichinose đi ra vườn cây, thầy Hyuga nổi hứng rủ thầy Ringgo chạy đi uống rượu. Còn lại mỗi người đều trở về phòng mình.

Meyami rời đi không lý do. Chỉ để lại tin rằng cô đã trở về gia tộc mình, mà họ lại không biết nơi đó là đâu. Và khi nào cô quay về. Đường như trong tâm mỗi người có gì đó đã tuyệt mất.

Ngồi trong phòng cố gắng viết từng chữ một. Cây bút lông dùng thường ngày trở nên quen thuộc hiện thấy lạ lẫm. Nó run lên từng đường nét, không một chút gì gọi là nghe lời.

Làm sao thế này?!

Vội đứng dậy rời khỏi phòng cậu cần ra thác nước.

” Xin lỗi mình ra ngoài”

” Ờ”

Tiếng trả lời thờ ơ lạnh nhạt lập nhanh sau tiếng cửa đóng sập lại. Không gian lại chiếm trong yên tĩnh chốc lát lại nghe thấy tiếng vật sắc nhọn bay vào đâm chặt bàn gỗ.

” Chết tiệt! Chuyện gì thế này”

Đến đêm những phi tiêu gỗ từ bàn xuống, nhìn những vết chấm loan lỗ trên bờ mặt bàn, liếc sang nhìn phi tiêu trong lòng bàn tay.

Trật cả? Mũi phi tiêu chẳng trúng hồng tâm cứ lượn lờ bên ngoài. Còn có mũi bị rơi xuống mặt đất.

Thường ngày cậu chơi phi tiêu giỏi lắm mà nhỉ?

” Ai nói chứ mình được 80 chỉ thua cậu 5 điểm không được chơi lại”

” Thôi đi, mèo con ngốc đừng xù lông nữa đáng yêu quá đi mất”

” Không muốn phải thắng cậu!”

” Cứng đầu, học nó đâu ra thế hả? Trờ về tối rồi về nghỉ thôi. Cậu xem Nanami và Jto làm trọng tài cũng mệt rồi. Để lần khác đi!”

” Lần khác tớ sẽ thắng cậu!”

” Tùy ý”

” Nực cười! Giờ thì lần khác của cậu là không bao giờ”

Ngồi trong góc tường, vút ve phi tiêu rồi tức giận ném nó đi. Phi tiêu rơi lăn vãi trên nền đất lạnh, mũi kim nhọn hoắt hướng lên trời. Lát sau Ren giật mình vội ngồi xuống lấy chúng lên lại vô ý bị kim châm vào tay làm chảy máu.

Máu nhỏ xuống nền gạch gỗ, nhuộm một màu trên tay. Ren nhìn nó mà cười ngây ngô. Đau thật. Bao nhiêu đó vẫn chưa đủ cho cậu tin tưởng tớ. Vẫn không đủ đủ cho tâm cậu để bóng tớ vào. Nhiều đó vẫn chưa đủ sao? Chưa đủ sao? Từ trước đến giờ chẳng ai dám đối xử với cậu như thế, cho ăn bơ mọi lúc, nhìn cậu như kẻ thù mọi nơi, và còn thích nghĩ trò bêu xấu cậu khi có dịp. Nhưng cậu chấp nhận mà. Vì lúc bên cô mới cho cậu cảm giác quan tâm thật sự. Không phải vì tài nghệ, không phải vì mã đẹp trai, cũng không phải vì chức vị của cậu. Meyami quan tâm thật sự đến con người của cậu. Cô hay nói hãy tự mở lòng mình ra xem.

Vậy tại sao chính cô không chịu mở tâm mình ra?

Lẳng là ra đi như thế sẽ tốt sao?

Ngoài trời đổ mưa, một vài giọt mưa đã rơi trên sàn gỗ nơi mà Ren ngồi.

--- -----

” Mưa rồi? Meyami từng nói thích mưa lắm!”

” Natsu-kun im lặng giúp đi!”

” Mình nhớ từ lúc vào phòng đến giờ chẳng có tiếng động gọi là ồn”

” Im lặng giúp đi!”

Natsuki quay người nhìn người trùm chăn nằm trên giường. Lại quay lại đưa tay ra hứng những giọt mưa. Cảm giác thật lạnh, nhưng cũng có chút gì đó ấm áp. Ít nhất nó cũng xoa dịu phần nào trong nỗi lòng khó chịu của mình lúc bấy giờ.

” Lạnh quá, đóng cửa sổ lại!”

” Syo-kun...cậu đang khóc”

” Bậy bạ, có ai nói...ai thấy con trai khóc...khóc không chứ!”

” Minh nghe được đấy! Có cần mình chỉ không?!”

” ....Khỏi kệ tôi đi!”

Natsuki không nói kéo cửa, chống cằm nhìn ra ngoài mưa, nhìn những bông tú cầu đọng sương. Cô biết cậu thích những loài dễ thương, hôm đó vào ngày biết điểm cuộc thi đầu cũng là vòng một của bài hát. Meyami đã tặng cậu một chậu hoa mới nở. Những đóa hoa nho nhỏ tạo thành một đoá tí ti trong chậu đất thật đáng yêu. Cô gọi cậu là vị thần của thiên nhiên. Nhưng mà...

Để làm gì khi thiên nhiên không thể nói được bằng tiếng?

Hối hận sao? Không điều duy nhất cậu hối hận không phải vì quen cô mà là Natsuki không thể tạm biệt lúc cô rời đi, và dặn dò một lời chờ cô quay về.

” Nè, Natsuki...cậu nghĩ Meyami quay lại không?!”

” Có”

” ...Sao ...”

Syo ngáp ngừng rồi im lặng, thật là, khóc cái gì mà khóc, chẳng phải con trai phải cứng rắn sao? Chỉ vì ...một người...xuất hiện bất ngờ lại biến mất không tung tích.

” Vì cô ấy sẽ không bao giờ thất hứa. Và.. cô ấy còn nợ mình một món quà sinh nhật”

Không biết trong đầu nghĩ gì miệng lại nói ra những câu nói ngớ ngẩn nhất. Rồi im lặng cuộn mình vào chăn. Càng xa sẽ càng nhớ, một khoảng cách để thử thách tình cảm của mình.

Vậy cậu chấp nhận thử thách.

” Mọi người, bài hát này mình chuẩn bị tặng mọi người lúc tạm biệt. Xin lỗi đừng giận mình nha. Và cảm ơn mọi người đã giúp đỡ mình trong thời gian qua. Nhạc hơi buồn, nghe đừng có khóc đấy, nhà trường không đủ khăn giấy lau đâu.”

Tiếng nhạc vang lên là đàn piano, cùng với đó là những lời đối thoại họ đã từng nghe qua. Giọng hát cất lên rất mượt mà, nhưng là một cái gì đó đậm thũng trái tim cô người.

Em thấu hiểu nỗi lòng này.

Như cánh hoa trôi dạt giữa sông.

Dù em theo đuổi mãi vẫn không thể với tới anh.

Đóa hoa hồng nhạt hoa.

Chỉ khi em ngoảnh đầu lại.

Mới nhận ra rằng thời gian đang lặng lẽ trôi qua.

Em chỉ biết khóc, khóc, cho đến đôi mắt em đầm lệ mờ nhạt.

Em ngược nhìn lên bầu trời tựa như kính vạn hoa rực rỡ

Em nguyện hát vang trăm bài tình ca.

Chỉ vì em muốn truyền đạt đến anh nỗi lòng trong ánh mắt một ngày nào đó.

...”

\_ Nhạc Nhặt buồn \_

--- ----- ----Phân cách----- -----

” Tiểu thư, mau dậy đi!”

Willian kéo rèm cửa buột gọn lại một góc, quay lưng pha trà cho cô. Nhìn người con gái mở đôi mắt phủ sương mờ màng nhìn mình. Tay cầm tách trà bỗng cho run lên, nhưng trong chốc lát lại trở lại bình thường.

” Willian lịch trình hôm nay?”

” Chẳng có gì nhiều, đầu tiên sẽ có lớp học về tiếng Pháp, tiếp đến sẽ là lớp học khiêu vũ. Buổi trưa người chỉ cần ăn trưa, buổi chiều người có thể nghỉ ngơi hoặc đến công xưởng hay cửa hàng tùy thích.”

” Những lớp học khi nào sẽ tốt nghiệp?”

” Thực ra có thể ngay bây giờ. Trừ tiếng Pháp”

” ...”

Meyami ù dột rồi khỏi giường vào phòng tắm. Willian đem khay ra ngoài, nhìn thức ăn trên khay thờ dài. Bây giờ anh phải làm gì với chủ nhân này đây, đã có ý đề nhà bếp làm ít lại nhưng chủ nhân chỉ ăn đúng một muỗng. Là khẩu vị hay ăn không quen đây?!

Đứng trước gương, nhìn hình ảnh phản chiếu rồi thờ dài. Bước ra khỏi phòng đến bên cửa sổ, nhìn bó hoa cúc trong chậu đang nở rộ.

” Em biết ý nghĩa của hoa cúc chứ?!”

” Vâng, là giữ sức khỏe và bình an”

” Vậy ý nghĩa thứ hai của nó?”

” ...”

” Dù em nói đâu thì anh vẫn chờ!”

Thờ ra, có trời mới biết cô đang chạy trốn cái gì. Thật sự thì, Meyami cũng không biết mình đang làm cái gì nữa. Ai biết được mỗi khi bước lên xe đi cùng với Willian về gia tộc là thời gian quay thẳng về thế kỉ 19 của nước Pháp, nơi còn thời kì phong kiến và quý tộc, dân đen còn rất nghèo và bị đóng mọi thứ thuế. Meyami hiểu tại sao lần đầu tiên gặp cô mà Willian mặc bộ com đuôi tôm.

Thế ra cô là người già quá rồi.

” Tiểu thư, giờ học đã bắt đầu”

Tiếng Willian vọng vào. Meyami vội rời phòng đi đến phòng học. Buổi học hôm nay cũng rất ổn, ngoại trừ tiếng Pháp cô nhiều lần ngủ gật trên lớp bị cô giáo gõ đầu. Willian đứng bên cạnh thờ dài.

Tiểu thư không muốn học tiếng Pháp chuyện này ai cũng biết chỉ có điều không thể thiếu trong môn học. Cách giao tiếp thường ngày không biết có tình hay không biết thật đến những câu dễ nhớ nhất như xin chào lại lẫn lộn hay không đọc được.

Trước hoàn cảnh cứ nhắc lại trầm trọng hơn lúc không nhắc dần thật chán nản. Willian bỏ cuộc. Sau này nhắc bên tai tiểu thư là được rồi.

” Tiểu thư có muốn chút cacao nóng không?”

” Cảm ơn anh đi làm việc của anh đi. À trả điện thoại cho tôi”

” Tiểu thư tạm thời không thể được. Không nên liên lạc bên ngoài”

Meyami không nói thêm quay người ghi chép vào sổ sách, một tháng trôi qua kể từ khi cô đến đây. Nền kinh tế bọn bề hết sức, gia tộc Travel dường như phá sản, vừa về đến nhà liền nhảy vào làm việc. Cả sáng đến khuya, ú mặt vào một đống sổ sách

Một tháng đủ một tháng Meyami dựng lại từ những lỗ hổng đã là siêu nhân rồi. Bảo có huy hoàng như ngày trước? Giết cô đi.

” Tiểu thư nghỉ đi trưa rồi. Món ăn hôm nay có com chiên và bánh ngọt!”

” Món ăn Nhật?”

” Đúng”

Meyami rời ghế đi xuống bếp, đầu bếp cũng rowid đi hết. Các nhân viên cũng vậy. Những người làm sau này là do Willian không biết bắt từ đâu về, cái tính dờ dờ ươn ươn có khi cô lo họ phá sập nhà này cô cũng không biết ở nơi nào.

Mà nói nhà...có thể nói đúng hơn cái biệt thự. Ban đêm ở đây nghe tiếng gió tấp nôi cửa sổ không phải như chuyện kinh dị đi. Và một điều hơi bất ngờ, nơi này rất sạch sẽ, đúng hơn cô không nhìn thấy bất cứ linh hồn nào ẩn dật. Có phải Willian bắt hết rồi không?

” Willian trước khi anh vào nhà có bắt gặp cái gì không?!”

” Không, người trong nhà biến mất tôi không nhìn thấy gì.”

Không nghe đáp lại, anh xoay người nhìn khuôn mặt nhỏ đang trầm tư. Hơn ba năm ở bên cạnh cô, anh cũng đủ hiểu tính cách của Meyami như thế nào, đáng nên làm thì làm đáng nói thì nói. Từ khi trở về đây đến giờ, cô cũng đã ít cười đi rất nhiều.

Đứng chần trước mắt cô cúi người, đủ hai tay kéo má cô.

”Tiểu thư cười lên nào!”

”Rảnh quá! Bỏ ra!”

Willian thả tay, thật anh không cách thay đổi được rồi. Quay người đưa cô đến phòng ăn rồi trở lại công việc của mình.

Món Nhật chỉ ăn được một chút lại buồn ngủ, gấp thêm mấy miếng rau rồi úp mặt trên bàn.

Nhìn chủ nhân một môi người làm cũng không nói gì lo dọn dẹp rồi lay cô dậy đưa cô lên phòng. Tiểu thư của họ không giống loại quý tộc khác, dù làm sai vẫn là những lời trách mắng biết phân nặng nhẹ, không hay nói những lời nói khinh thường người khác. Một chủ nhân tốt như vậy làm sao không muốn ở?!

”Tiểu thư”

Có lẽ Meyami còn ngủ nên Willian quay người rời đi, hai ngày không ngủ, buổi trưa lại không nghỉ ngơi làm quản gia nhìn chủ nhân mình như vậy thật chức vị quản gia không đáng mà.

”Willian chuyện gì?!”

”Tôi cứ nghĩ cô đang ngủ. Có bức thư từ nhà Phantomhive gửi cho cô”

”Đọc và tóm tắt giúp đi”

”Tôi nay họ mới cô đến ăn tiệc và bàn về việc quản cáo nhãn hiệu của họ”

”Nhắc mới nhớ, Phantomhive cũng là một thành phần đầu tư vào mặc hàng của chúng ta. Được rồi, tiệc chùa làm sao không ăn.”

”Tiểu thư à...”

”Chuyện đó sao rồi?!”

”Giả tộc Phantomhive hầu như tiêu tốn toàn bộ, sức mạnh chúng ta không được nhiều còn thua rất xa chưa bằng 1 phần của chúng. Về phần vũ khí, chúng tôi đang bí mật hợp tác với cơ sở uy tín cũ chế tạo theo mẫu thiết kế của cô. Nhấn mạnh sẽ có hiệu quả tốt.”

”Ừm, từ giờ đến trước 7:30 anh có thể làm việc của mình. Cho anh nghỉ phép.”

”Vậy ngủ tiếp đi”

Meyami nhìn người rời đi khoe miệng giật giật, muốn cô trở thành heo há? Nhìn là bức thư người gửi Cecil Phantomhive bá tước? Cùng chức nhỉ?

Nhưng...cô nghèo hơn cậu ta. Haizzz....đến gặp bọn quý tộc thật không phải chuyện vui về gì cho cho cam

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 93: Không Quen Bên Ngoài

Tiếng xe ngựa lộc cộc trên nền sỏi mòn, bánh xe gõ lẩn trên nền đá. Gió thổi qua kéo theo các bụi cùng lá cây xào xạc giữa trời khuya.

Cỗ xe ngựa nối đuôi nhau đi qua khu rừng vắng, tiếng cú kêu vang vọng trong sâu thẳm bóng đêm, tiếng chó tru đủ làm con người ta giật mình.

Trong xe, chỉ ánh sáng đèn dầu vẫn không thể rọi rõ đủ một khung không gian. Im lặng nhìn những vệt ánh sáng lúc ẩn lúc hiện luồn qua tán cây rọi vào trong xe ngựa. Một chút lạnh của đêm khuya tràn qua rồi biến mất, lại nối tiếp nhau đầy vào bên trong xe.

Willian đem tay kéo cửa kính lên, đem áo choàng khoác lên người Meyami. Mím cười nhẹ nhàng.

”Tiểu thư, khí hậu nơi này khác với nơi kia đúng không?”



” Chẳng sao cả”

Willian chỉ cười giữ im lặng, giữ nguyên vị trí ngồi đối diện với cô.

Meyami đưa mắt nhìn ra cửa sổ, đánh một tiếng thở dài. Cuộc gặp mặt này cơ bản Meyami không nghĩ lại sớm đến thế, và còn có ý định sẽ không diễn ra. Tuy thế, giờ chúng vẫn xảy ra đây thôi. Vẫn phải gặp giai cấp quý tộc, vẫn phải gặp cái kiểu con người lạc hậu và cổ hủ kia.

Đêm nay, lá thư mời cô nói rõ, không chỉ đến để quảng cáo nhãn hiệu của họ mà còn một cuộc họp của giai cấp ngầm.

” Tiểu thư”

Willian nhìn căn biệt thự trước đầu xe, hạ giọng nói cho cô biết. Mặt khác, anh còn không thích đến nơi này. Thật bản.

” Willian kiềm chế cảm xúc lại!”

” Vâng, tiểu thư”

Vừa mở mắt, đập vào mắt cô là một cái đầu đàn ông đầy máu, từng giọt từng giọt chảy ra xuống mắt, mũi, miệng, tại, đầu tóc rối bời, nụ cười thì méo sệch, hai tròng mắt sâu hoắc, đen ngòm hướng về phía cô. Cau mày, nhẹ xoa mi tâm.

Dù đã chuẩn bị cho tình huống này, nhưng khi nhìn thấy cái kia, mắt cô lại nhức lên. Thật đau.

” Tiểu thư không sao chứ?!”

Gạt tay Willian ra, khi anh định đưa tay lên xoa mặt cô. Cười nhìn anh. Liếc mắt nhìn ra cửa sổ. Biến mất rồi.

Bóng ma đó, nhưng nếu không còn khí lạnh xung quanh đây có lẽ Meyami nghĩ mình đã ảo giác.

” Thật vinh hạnh khi tiểu...tiểu thư Travel đến dinh thự Phantomhive.”

Xe ngựa dừng lại trước cổng lớn, Willian rời xe đưa tay đỡ cô xuống, trước mắt lập tức xuất hiện một nam nhân mặc trang phục comle, mái tóc đen được chải gọn. Con ngựa đỏ lúc ẩn lúc hiện sau mái nhìn cô nheo lại, theo khoé môi cong hoàn mỹ. Sesbatian khẽ khom người, đặt tay lên ngực, mang theo giọng nói 99 phần là mỉa hoặc hướng cô chào hỏi.

Meyami nhìn ánh, chỉ gạt đầu nhẹ rồi đợi Sesbatian dẫn đường. Cơ bản khi mới bước ra ngoài xe, ánh mắt hẳn hướng về cô, lưu loát chuyển động. Trên người hiện tại luôn mang theo cảm giác bị người khác biến làm con mồi vậy có vui về gì không chứ?!

Sesbatian, vừa đi vừa giới thiệu, ngựa đỏ chuyển động không ngừng lướt qua người cô. Đúng hơn là linh hồn của vị tiểu thư này. Mùi vị không phải thơm, mặt khác còn vị ngọt liếm nơi đầu lưỡi. Khẽ đưa lưỡi liếm môi, tiếp tục lưu loát công việc của mình.

Willian nhìn tên trước mắt nhú mày, liền lần lên trước, đẩy thân thể nhỏ về phía sau, cùng lúc che đi ánh nhìn của Sesbatian. Thật, anh không muốn tiểu thư đến nơi này chút nào.

Thật bản.

Ở biệt thự Travel, Willian kiểm soát mọi thứ theo ý nghĩ của anh, được xem là sạch sẽ. Ngược lại, người làm thường bố trí không vừa mắt liền bị hôm đó, Willian rất vui về bỏ cả ngày ra tập dượt lại tính thẩm mỹ cho họ. Dân người trong nhà đều không dám dịch chuyển đồ đạc lung tung, nếu chưa có sự cho phép của quản gia.

Ngoại trừ Meyami.

Bắt đầu khi Meyami quay lại nắm quyền hành của gia tộc. Người ta nhìn thấy Willian rất biết thay đổi, nghe lời cô chủ còn hơn là tính phép tắc của riêng mình. Và họ đoán, cô chủ của họ chắc đã làm gì đó trị tên quản gia bệnh sạch sẽ này.

Quay lại với thực tại, ba người một đường đi thẳng đến tầng hầm. Sesbatian dẫn trước, cúi người gõ lên mặt cửa gỗ.

” Cậu chủ, tiểu thư Travel đã đến”

” Vào đi!”

Bên trong lại vọng ra tiếng của con trai, đúng hơn còn rất non và nhỏ tuổi.

Giọng nói vừa dứt, Meyami khẽ nhú mày. Trẻ con quý tộc!

Thật có trời mới biết, Meyami chán ghét cái thế kỉ này như thế nào.

” Tiểu thư Travel mời vào!”

Cánh cửa mở ra, Meyami từng bước, không nhanh không chậm bước vào. Căn phòng lờ mờ hiện rõ trên nền màu đen, trên ghế tựa một đứa bé tóc đen, bộ comle của hoàng tử quý tộc màu tím, quần đùi với đôi tất đen. Mái tóc màu xanh rêu như cỏ như không che đi mọi phần mắt phải, dùng mạn che bịch lại. Đối diện, người phụ nữ trung niên mặt trang phục đỏ thắm, theo lối nhiều tằn, mái tóc ngắn ngang vai, ngư đồ ẩn hiện nhìn về phía cô mỉm cười. Lại tăng lên sức quyến rũ của bà.

”Cạch...cạch...”

Tiếng những viên bi bằng sứ đặt chạm vào nhau rồi rơi xuống dưới đáy. Đưa mắt nhìn sang, Willian cúi thăm thẳm thì bên tai cô, giải thích. Meyami nghe từng chữ, ghi nhớ từng tên. Dù sao họ hiện tại vẫn chưa xác định được bạn hay thù, cẩn thận là trên hết.

Nhưng trong lòng suy nghĩ là vậy, nhất quyết khuôn mặt không chút biểu cảm. Đứng nhìn đến cậu bé kia. Nếu cô nhớ không nhầm.

Ceil Phantomhive là đứa con duy nhất còn sống sót trong dòng tộc Phantom này.

”Tiểu thư Travel, thật bất ngờ, vượt quá xa so với suy nghĩ của tôi”

”Vượt quá xa sao thưa ngài!?”

Khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng chuyển ngư về đứa nhóc kia. Cười dịu dàng, đáng tiếc, tâm cô không một chút vui mừng mà muốn nhanh chóng kết thúc rồi đi.

Đi đâu vẫn ở biệt thự nơi mình vẫn tuyệt nhất.

Ceil mời Meyami ngồi, đẩy tách trà sang, vui vẻ giải thích luật chơi bida cho cô. Cậu bé nghĩ cô là thường dân không biết chơi sao?

Mà căn bản không phải chuyện này, mà là Ceil muốn đẩy cô vào tham gia vào bàn, suy nghĩ thật muốn đem gương mặt cao cao của cô giẫm nát.

Meyami nhìn cậu, chỉ cười. Chỉ sợ Ceil chưa được thóc đã mất nắm gạo. Gậy ông đập lưng ông. Meyami không phải kẻ ngoan ngoãn gì cho cam. Tuy nhiên đối với mấy loại bida này cô chơi không giỏi. Tay nghề vẫn còn quá thấp kém.

Chơi đùa một chút trên bàn bida, Meyami thở ra chán nản, cô không thích chơi mấy trò của quý tộc được chưa?

”Dịch bệnh đang bị hoàn hoành, không biết bá tước...”

”Tiền đến!”

Ceil không nhìn ông, nhắm thẳng giữa hai bị đỏ và vàng. Meyami cậu bé mỉm cười, Ceil là kẻ tham lam. Nhìn cậu, cô chắc hẳn có.

”Madam đã bao nhiêu!?”

Ceil đẩy xong lượt mình, ngồi thẳng dậy đến gần bàn điểm.

”Bây giờ hai người cách nhau 20 điểm. Trận này trận cuối, xem sức của cô bé, Ceil con xem trên bàn bày như thế, con dám nói không tính kế đối phương đi!”

”Vậy tiểu thư Travel, tôi nhận thẳng nhé.”

Meyami không nói chỉ cười tươi. Chỉ là một người có chức không có quyền, lại muốn đấu với con chó săn bên cạnh nữ hoàng... Meyami chưa bao giờ chê cuộc sống này quá dai.

”Không biết bá tước Travel có phải đang bán thuốc không?!”

”Tiền lo cho chính mình làm ra vẫn có ích, mặt dù vẫn không làm hại người.”

”Vậy không biết một xe thuộc tiểu thư bao nhiêu!?”

”Ceil một xe của ngài có thể là ?!”

”100000 ruby”

”Vậy xe ta là 400000 ruby”

”...”

Willian thở dài, anh biết ngay mà. Tiểu thư lại lên con. Trả giá tốt cho người ta nhìn, rồi tiểu thư lại tăng gấp đôi. Ra vậy, tiểu thư của hần làm gì không lấy được.

Cuối cùng, hai bên nghe tiếng thở dài.

” Tiểu thư...Ta muốn ngủ rồi”

” Được tôi đưa tiểu thư về.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 94: Công Việc Gia Tộc.

“ Một vụ án tiếp diễn ra ở thị trấn X, một kĩ nữ lại bị giết. Vết thương cắt ngang qua cơ thể. Nạn nhân không kịp một lời trăng trối.”

” Hết rồi?”

” Không còn”

” Vậy đi làm việc của anh đi”

Willian cúi người, rồi ra khỏi phòng.

Meyami liếc mắt nhìn tờ báo đỡ lại trên bàn, đem tay dũi người, đánh cái ngáp dài, thả người trên nệm, chui rút vào chăn ấm. Thường thức giấc mơ của mình.

Làm người phải biết hưởng thụ, sống biết bằng lòng với cái mình đã có.

Meyami là con lười, nói ngắn gọn thế thôi.

Nhưng mà...bằng lòng với cái mình đã có...

Mở mắt nhìn ra cửa sổ, gió thổi vào phòng làm phát phơ màn cửa. Đứng dậy, bước ra vén màn rồi kéo cửa lại. Ánh mắt chợt dừng lại bóng đen dưới gốc cây, neho mắt nhìn kĩ. Hình dáng một con người mờ mờ ảo ảo, đứng thẳng đó. Không chuyển động. Màn đêm xuống, ánh trăng mờ nhạt lên cao.

Meyami cúi cùng bỏ cuộc, mắt cô rất đau. Không muốn nó khóc là máu thắm.

” Tiểu thư, tôi nghĩ cô đã ngủ”

” Bên gốc cây, nhìn xem là cái gì vậy?”

Willian bước vào phòng, nhìn sang đèn không nhìn thấy chủ nhân. Tâm hoảng hoảng định kêu tìm, ánh mắt đứng nhìn thấy bóng người sau tấm màn. Anh quên mình chưa đóng cửa.

Nghe lời cô, Willian nhìn sang. Đáng tiếc trong mắt anh chỉ là một bóng cây to, phủ kín bởi những chiếc lá. Quay đầu nhìn cô, Meyami cười nhìn anh thờ dài. Không nói thêm, bảo anh đóng cửa sổ giúp cô. Lần sau không được quên. Rồi bỏ mà anh leo lên giường. Ngồi đó nhìn Willian lưu loát làm việc của mình, sau đó ra ngoài đóng cửa.

Đợi cánh cửa gỗ đóng lại, Meyami mới từ từ nằm xuống rồi chìm vào giấc mộng.

Đêm hôm đó, ác mộng lại trở lại. Trong mộng, Meyami mơ thấy mình khi là búp bê, mơ thấy mình là một sát thủ. Mơ về căn biệt thự trắng, những người không nhìn thấy rõ mặt, quây quanh, quây quanh cô. Nở những nụ cười, hay những câu thoại không hiểu được. Những câu nói cứ thì thào, thì thào, và nghe vào tai chẳng hiểu gì cả. Hoàn cảnh nhanh chóng thay đổi, khi mắt cô nhìn thấy vũng nước đen ngòm, không đó là...

” Tỉ tách, tỉ tách,..”

Từng giọt từ đâu đó rơi xuống vũng nước, tạo ra những gợn sóng, sóng sánh lại nhẹ nhàng. Chỉ có điều nó khác biệt với nước, nó chưa nhiều hơn nước và còn đầy đủ kèm cho người sống. Và màu cũng không giống nước.

Máu!!!

Nó là máu, nhưng mà đó là máu của ...

” Tiểu thư, mau dậy đi. Hôm nay còn rất nhiều chuyện.”

Mơ màng mờ mắt, ánh sáng mặt trời đột nhiên loạt qua, chiếu mạnh vào mắt. Đưa tay che đi luồng ánh sáng cực đại kia, đến khi ổn định rồi lơ mơ ngồi

đây, nhận lấy cốc sữa từ Willian.

” Lịch trình hôm nay”

” Học tiếng Pháp, đến công xưởng, bữa tiệc cho Ceil Phantomhive đến, buổi chiều thiết kế quảng cáo”

Meyami không nói, đợi Willian dọn dẹp ra khỏi phòng, mới từ từ rời khỏi giường, vào phòng tắm. Thay bộ váy mới, xuống nhà đến phòng bếp ăn sáng.

” Tiểu...”

Meyami không nói, tiếp tục đem miếng trứng bỏ vào miệng mình. Hết giờ ăn sáng lại đứng dậy, lên phòng thay một bộ váy khác, rời khỏi nhà đến công xưởng.

Công xưởng cách nơi ở khoảng một giờ đồng hồ đi bộ. Ghế trong xe ngựa rất cứng, dù là xe ngựa hạng vip đã được lót nệm. Nhưng không quen vẫn khó quên, ngồi trên xe gần một tiếng thật khiến Meyami ngã quỵ khi muốn đứng dậy bằng hai chân mình.

” Công xưởng bắt đầu hoạt động lại, sợi dệt theo lời cô lấy từ sợi gai và từ tơ tằm, công đoạn đập gấm bên kia, máy móc rất tốt, công nhân đã làm việc rất tốt. Bên kia là lò điều hoà nhiệt độ, với 55% thay đổi nhiệt độ mỗi ngày bla...Bla...”

Từng bước tự tay mình kiểm tra từng công đoạn, bên tai không ngừng bị Willian tra tấn. Công việc cứ thế kéo dài hơn hai giờ đồng hồ, rời khỏi công xưởng. Meyami đánh một tiếng thờ dài. Ngồi lại xe ngựa về nhà.

” Tiểu thư người từ khi ra khỏi nhà không nói chuyện”

” Lương của công nhân ra sao rồi?”

” Đã trả đầy đủ, và còn khuyến khích lương tăng giờ và lương thưởng khi làm tốt. Cho phép công nhân nghỉ vào các ngày lễ và tổ chức các cuộc thi nhằm tăng sức lao động. Đồng thời kiểm soát chặt chẽ với các cấp ngồi mát ăn bát vàng, sa thải 99 người con sâu đục khoé.”

” Chuẩn bị cho bữa tiệc chưa?!”

” Đã xong, tiểu thư, người muốn đến cửa hàng nào?”

” Cửa tiệm vải người nghèo ở góc phố đông”

Willian không hỏi thêm, đánh xe theo hướng khu ổ chuột.

Người nghèo quan trọng nhất là nền kinh tế rẻ, đủ tiêu chuẩn và đẹp cho họ mặc vào, khi đi làm hoặc đi ở nhà. Cuộc sống con người khi không đủ cái ăn sẽ không chạm vào trang sức hay đồ đạc, đối với họ, chết đói còn đáng sợ hơn là khoả thân. Đứng hơn họ không cần quá nhiều đồ như quý tộc, hoàng gia để ngày nào cũng mở tiệc hội tung bừng.

Tuy nhiên không ai biết, người nghèo chính là nguồn kinh tế quan trọng nhất để phát triển. Thế kỉ 19, nền kinh tế Pháp phát triển theo công nghệ, từ đó công nhân nông dân ngày trở nên đông đúc. Tầng lớp quý tộc là tầng lớp giàu và ít nhất trong xã hội.

Và độc ác nhất.

Meyami tự cảm thấy mình lại gia nhập vào đội ngũ người ác thế này.

Kiểm tra lại các bộ váy hay âu phục trong cửa hàng. Rồi dặn các nhân viên cách cư xử, ngồi lên bàn nhìn sổ sách. Willian là người làm việc rất tốt, khiến Meyami yên tâm. Chỉ trong vòng thời gian ngắn đã dọn dẹp giúp cô không ít tạp chất trong công việc.

Chuyện này khiến cô rất rảnh để nuôi heo.

” Tiểu thư”

” Được rồi”

Đứng dậy nhìn đồng hồ, gấp sổ lại. Mỉm cười chúc nhân viên trông coi cửa hàng rời khỏi đó. Giờ ăn trưa và Meyami mệt muốn đi nghỉ sớm.

--- -----phân cách-----

Tiếng gõ cửa vang lên trong không trung, lò mờ đánh thức Meyami khỏi những giấc mơ kì lạ. Rời khỏi giường, vào nhà tắm, thay trang phục mới, đến bên học tủ, đem trang sức ra, chống cằm ngồi nhìn.

” Tiểu thư, khách đến rồi”

” Ồ vậy đi thôi”

”Khoan, người đem trang sức ra ngoài chỉ ngắm không mang sao?”

Meyami lắc đầu ra khỏi phòng. Chân cầu thang được nện bằng gỗ quý, bước chân đi cũng khá nhẹ nhàng, chỉ có điều... Meyami thật lười mang giày cao gót, vì thế đi không quen lại khiến cho cơ thể ngày một mệt mỏi.

”Thật vinh dự khi ngài bá tước nhận lời mời của tôi đến nơi này”

Nói ra lời nói khách sáo, trong tâm muốn nôn mửa nhìn đứa trẻ quý tộc kia. Cái cảm giác không thích quý tộc của cô từ đâu mà có nhỉ?!

”Không cần nói những câu khoa trương đó nếu người không muốn”

”Vậy ngài muốn tôi đối xử với ngài thế nào?!”

Ceil định mở miệng lại thấy nụ cười trong suốt hiện lên khuôn mặt thiếu nữ kia. Đành im lặng, với nhóc không phải quá đối xử ngượng ngạo. Khác với đám người xu nịnh, người này tạo cho nhóc cảm giác dường như là trốn tránh, chán ghét và không quan tâm. Mà còn có khả năng xem nhóc như không khí.

Meyami không nói thêm, gọi người bắt đầu mở tiệc, khách đến nhà đầu tiên phải chơi trò chơi khi chưa tới giờ ăn, đáng tiếc. Với Meyami, ăn là thứ quan trọng trên hết. Mặc kệ ánh mắt Ciel Phantomhive nhìn khinh bỉ.

”Chẳng biết giờ giấc, thời gian ăn lại thất thường như thế sao?!”

Mọi thứ im lặng hẳn, chỉ nghe tiếng nĩa và thìa chạm vào nhau. Lâu lâu còn nghe tiếng róc rách của nước rót vào ly. Ăn xong phần ăn của mình, đặt thìa xuống, đem khăn lau miệng, uống một ngụm nước, đợi vị khách kia ăn cho hết phần mình.

”Này, người nhìn ta như vậy ta nuốt không trôi”

”Vậy không nhìn”

”Khỏi, ta không muốn ăn nữa”

”Trẻ con kén ăn”

”Vừa nói gì đấy!”

Meyami che miệng cười vẩy vẩy tay cho qua. Ánh mắt vào cậu bé nghiêm nghị.

”Thật không biết yêu cầu của ngài cho sản phẩm của mình như thế nào?”

”Bản việc ở đây?”

”Vậy ngài không thích có thể vào phòng làm việc của gia tộc tôi”

”Phòng làm việc gia tộc?”

Meyami mỉm cười, Willian kéo ghế ra, để cô đứng dậy ra cửa, còn anh làm nhiệm vụ mời khách đi theo. Một căn phòng với gỗ sơn đào và điều khác tí mỉ được chế chỗ bằng cánh cửa to lớn, nặng trĩu và là chất liệu cùng loại. Kho tàn sách và ý thức được mở ra như một thư viện cổ. Có những giá sách ngúc ngằn, đủ loại to lớn, bé nhỏ, dày mỏng. Trên những kệ cao cao một ít rễ cây mọc ra bao phủ. Không gian toát ra cảm giác yên tĩnh, bình lặng.

Giữa phòng là một chiếc bàn dài, bên cạnh với nhiều ghế tựa và bút mực trên mặt bàn.

Đúng lúc Willian theo lời cô dẫn đem bản mẫu đến đặt trên bàn, người hầu từng người một chuyển bánh ngọt và trà lên bàn. Chỉ riêng bàn cô, là bánh quy mềm bơ và sữa.

Ceil nhìn thức ăn trên bàn kì lạ nheo mắt. Willian liếc sang cậu, rồi đến kéo ghế cho Meyami. Vừa làm vừa lên tiếng giải thích.

”Tiểu thư không thích uống trà, với lại giấc ngủ tiểu thư không dễ dàng vì thế tôi khó cho người ăn đồ ngọt vào ban đêm”

”Bá tước xin hỏi ngài muốn đặt trên cho trang phục không?!”

”Có tốt nhất chữ vắn rõ ràng, làm bằng chất liệu tốt êm...”

”Đây là một số mẫu dựa theo mẫu bánh kẹo của công ty ngài làm ra, ngài xem ưng ý bộ nào”

Sesbatian nhận lấy sấp tài liệu trên tay Willian, theo lời Meyami nói đưa lại cho Ciel Phantomhive rồi đứng lại vị trí của mình.

”Cái chất trắng trắng, sặc sỡ máu trắng là gì?!”

Meyami không hiểu nhìn cậu, Ciel thờ dãi, đem bản vẽ xoay lại chỉ vào ảnh.

” Là kem sữa trong bột socola của ngài”

” Vậy tôi chọn bộ váy này...Bla...Bla...”

Kéo dài hơn ba tiếng đồng hồ, gần nửa tiếng chơi cơ do Ciel dạy. Thì đến lúc Meyami tiễn khách, mong chờ một ngày sẽ như vậy. Nhưng thật tâm mà nói, cô không muốn phải gặp cậu ta thêm một lần nữa. Suốt ngày ăn nói cộc lốc như thế, còn xứng ta, người. Cô nghe tự nhiên thấy nản cho thể hệ mầm non thế kỉ 19 ghê luôn.

-----+--+--- -----phân cách+--- -----+-----

Rời khỏi biệt thự Travel, Ciel ngồi trong xe ngựa trở về biệt thự Phantomhive. Sebastian ngồi đối diện cậu trầm tư. Ciel không quan tâm chống cằm nhìn ra cửa sổ.

” Chủ nhân thấy tiêu thư Travel?”

” Đúng chuẩn một cáo già, nhưng hơi vụt quá sức tưởng tượng tượng của ta.”

” Có gì đâu, chỉ là lớn hơn người hai tuổi ...”

” Không phải thế, ta từng nghĩ cô ta sẽ là một phụ nữ trung niên kiêu căng”

” Chứ không phải là cô ấy cao hơn ngài một cái đầu sao?!”

” ...”

Ciel liếc mắt lại nhìn người đối diện. Im lặng, khoé môi nhếch lên vui vẻ.

” Ta nghĩ tìm được rồi!”

” Tùy người, nhưng xin mạo muội xử lại chút, cô ta là hồ ly không phải cáo”

” Hồ ly?!”

” Ngài từng thấy con cáo nào đẹp như vậy chưa?!”

Ciel mãnh liệt có giật khoé miệng nhìn kẻ đang cười tít mắt kia. Cuối cùng kết luận một câu.

Bệnh thần kinh!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 95: Tiệm Xác

“ Under Taker??”

” Tiêu thư mau vào thôi”

Willian đẩy cánh cửa gỗ cũ kĩ trước mặt.

Meyami ngăn người, nhìn tấm bản ghi tên. Cô làm gì ở đây? Cô không biết thì làm sao trả lời.

Đúng ra, một buổi sáng đẹp trời thế này Meyami vẫn còn đang lăn lộn trên chiếc giường ấm áp của mình. Nào ngờ đâu, sau tiếng gõ cửa của Willian là mọi chuyện ập đến.

Chả là cái tin nữ hoàng nghe vụ giết người hàng loạt của Rack The Ripper mà nôn nao trong lòng, vì tuổi già sức yếu, bà muốn gia tộc Travel biệt danh Bướm Đêm và Chó Canh cổng của bà ta nhập vào vụ án để điều tra.

Sau nghe được tin tức, Meyami vui vẻ đuổi người quản gia nào đó ra ngoài, để tiếp tục việc ngủ nghỉ. Đùa à! Chuyện này thì để Chó Canh làm. Với một con Bướm bay lượn trong đêm làm sao nhún tay vào được. Không quan tâm.

Cái chính là lười.

Về phía Willian, bị đuổi khỏi phòng, sau một ngày trời nhìn tiểu thư nhà mình từ phòng đến phòng bếp, từ phòng bếp lên phòng ngủ, từ phòng ngủ ra xe ngựa đến công xưởng, từ công xưởng lên xe ngựa về nhà, nhốt mình trong phòng làm việc hơn ba tiếng đồng hồ, rồi đến nhà bếp ăn cơm, sau đó thì...không có sau đó. Meyami trực tiếp đi tắm rửa và leo lên giường ngủ.

Một ngày của cô diễn ra rất bình ổn. Ngày nào cũng như ngày nào.

Chỉ có điều, bức thư của nữ hoàng tôn kính gửi đến đã bị cho vào sọt rác và không mấy may nhớ đến.

Đến ngày thứ ba, cuối cùng Willian không chịu nổi nữa, bèn nhét cô vào xe ngựa đưa đến chỗ này.

Trước mặt là ngôi nhà nhỏ, vách đất, nằm trong con hẻm nhỏ, hẻo lánh, trước cửa dựng các quan tài gỗ, màu xám sịch. Mạng nhện giăng đầy trên tường, góc gạch. Còn cô, cửa tiệm này lâu lâu lại phát lên một mùi khó chịu. Nó khác xa với các cửa tiệm khác, có phần u ám, lạnh lẽo, và không có cửa kính nhìn vào, để ánh nắng chiếu rọi như trong phố kia, dù đó là một tiệm quan tài.

Mà hình như...cái tiệm quan tài đó...hình như chỉ có một gia tộc quản lý, và cũng chẳng ai khác là cô cho xây dựng tiệm quan tài đầy nắng ở phố.

Quan niệm của cô, có vật chất mới có sự kiện. Giả dụ, một đồng xu gây ra sự tranh chấp giữa hai người thì quan tài cũng vậy. Tạo một không gian thoải mái cho khách bước vào tránh đi sự đau buồn, từ đó họ mới có hào hứng nghe giới thiệu về các trang phục cần trong tan lễ.

”Tiểu thư!”

Nhìn chủ nhân đứng sững trước cửa, lắc đầu đưa tay đẩy nhẹ vào vai cô. Dáng người Meyami bé nhỏ, nhưng lại đủ cao gọn để đứng vừa tầm mắt Willian nhìn xuống, và những lúc như vậy, đứng bên cạnh tiểu thư có thể nhìn rõ một từng đường nét quyền rũ trên khuôn mặt, cộng với đôi mắt trầm tư khẽ nhú, có thể thấy rõ hàng mi dài và cong khẽ run khi gió vờn qua như cánh bướm đập diu. Chợt Willian cảm giác cái gì đó đang cào vào ngực mình.

Thật khó chịu.

”Tiểu thư...dù gì cũng là lệnh của nữ hoàng, dù giả tạo cũng được, nhưng phải làm. Không theo lời bà ta, hiện nay rất bất lợi..Cho chúng ta!”

”Ừm vậy vào đi”

Willian nhìn bóng nhỏ tiến lên, an ổn tinh thần liền rải chân dài đi lên trước mở cửa giúp cô.

Cánh cửa gỗ cũ kỹ vừa mở ra, tiếng kéo kẹt lạnh người vang lên, trong phòng tối om. Ánh sáng mặt trời loe loé chiếu vào, trải dài hai bóng người trước cửa trên nền đất. Bụi bắn lâu ngày bám trên cửa rơi xuống, mạng nhện bị đứt đoạn, vurun vắn trên cửa và thành khay, chắn ngang trước mặt lối đi.

Willian thờ dãi, đem tay dọn dẹp lớp mạng nhện, dẹp đường lối đi về phía trước. Chỉ vừa bước vài bước vào phòng, không dờ ý thả tay ra, cánh cửa gỗ liền đóng lại.

Meyami nhìn cánh cửa, rồi xoay người đánh giá căn phòng. Toàn quan tài, bên trong này còn u ám hơn cả trước. Ánh nến ít ỏi đặt trong các góc, dù là mùa nóng, không lọt chút gió, vẫn là lạnh lẽo.

”Xin hỏi có ai không?!”

”Kèo kẹt....”

Cánh cửa chính một lần lại mở ra, xoay người nhẹ mỉm cười chào. Lại gặp người không muốn gặp, thật là...

”Không nghỉ tiểu thư Travel lại nhanh đến thế”

”Madam Red quá khiến rồi, thật khiến người khác chê cười”

Khiêm tốn gật đầu với từng người, bước vào không chỉ là Ciel, Sesbati, còn có cả Madam Red, quản gia của bà và Lau. Mọi người không nói thêm, chia nhau gọi chủ tiệm...xác.

Đến hơn nửa tiếng đồng hồ, bên chiếc quan tài dựng đứng bên cạnh bàn làm việc vang lên tiếng lạch cạch, sau một bàn tay, móng vuốt dài từ trong thò ra, rồi đến khuôn mặt, giọng nói rất ư cà lờ

”Ừ chà chà...không biết hôm nay ngày đẹp trời nào đưa các vị đến đây rồi. Các người chọn...”

”Ông Taker, chúng tôi xin muốn hỏi tin tức. Không mua quan tài”

”Được thôi, nhưng nha~cái gì phải có cái giá của nó á...Hi...Hi...”

”Giá bao nhiêu?!”

Ciel vội cất tiếng, Under lại khinh thường liếc nhóc, rõ km lạng.

” Cái giá người muốn trả?”

” Ui da~ cuối cùng một người vẫn hiểu ý ta. Được thôi người chọn một trong hai, một chọn ta làm người yêu, hai làm tên nhóc kia cười. Chỉ được chọn một nha!”

Khoé miệng nhìn tên ki lạp bị tóc mái che gần hết khuôn mặt, trang phục thì rộng thùng thình, lại dài quá cỡ của hắn, một chiếc nón vải như của Harry potter bun sợi. Làm người yêu?! Meyami làm sao có điểm phúc lấy được ông chồng là thần vậy.

” Ciel cười cái đi!”

” ...”

” ...Số hàng người chuyển đi, đã bị tặc cướp hết, thương binh quay về, lão già kia vừa triệu người đến vách núi đem số hàng còn lại đồ đi”

” Huh...bọn sâu bọ”

Ciel nhép môi, cười chế giễu.

Đúng lúc Meyami nhìn cậu, khi thấy nụ cười kia.

” Cậu ta đã cười, lời hứa!”

Under thở dài, xoa đầu, hắn quên nói cảm cho cô chơi xấu, giờ tốt rồi. Trở lại bàn, ôm maracan mình hoạ.

” Chẳng có gì cả”

” Chẳng có gì hết?!”

” ...”

” Nạn nhân bị cắt bằng lưỡi đao rất sắc, tử cung bị lấy đi”

” Hết rồi?!”

” Vâng cảm ơn”

Cúi người chào rồi xoay người rời đi. Willian chạy theo cô, bèn nắm chặt tay cô khi ngồi vào xe. Đến khi còn nghe tiếng thở nhỏ, đang tựa đầu vào mình.

” Tiểu thư là”

” ....”

” Tiểu thư”

” ...”

” Tiểu thư”

” Không thích”

” Vậy bây giờ muốn sao?!”

” Về nhà ngủ”

” Người khó lo sao?!”

Meyami liếc anh, lo sợ? Có đấy nhưng nếu nói đúng hơn, cô thích máu.

Chuyện tiếp theo để đến hai ngày sau.

P/s: cốt truyện của hắc quân gia có chút thay đổi, các tình huống truyện ba phần đảo nhộn, và không sai hết các vụ án.

Yêu các nàng, yêu vì đã ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).



## Chương 96: Gặp Lại- Thế Giới Quý Tộc

Công xưởng Travel bữa nay tự hoạt động.

Đó là kết luận của cô sau khi rời khỏi cửa tiệm bán quần tài kia. Một mẻ, văng giày cao gót, lên phòng mình tắm rửa, thay bộ váy nhẹ nhàng hơn. Mang dép bện xuống nhà.

Meyami không thích loại trang phục quá cầu kì, tường kín đáo, thực chất quyến rũ đến chết người, nhất là phần cổ đầm, chúng sẽ quá sâu, lại còn ôm cung vòng một, khiến ngực bị ép tạo nên một quả núi nhỏ trước ngực.

Ngày đầu tiên nhìn thấy chúng, cô đã vút ngay vào sọt rác.

Từ đó cứ cách hai ngày, Meyami lại có bộ váy mới từ công xưởng nhà mình, và các trang phục chính do cô thiết kế ra, không nhãn hiệu, dấu hiệu hồ điệp rất nhỏ, và tinh tế may bằng tay dưới lớp váy mỏng là điểm duy nhất mang danh vọng của gia tộc.

Vì là quý tộc, mở tủ gỗ to lớn ra, giày, khăn voan, bao tay, và nhiều nhất là đầm váy chật kín tủ.

Đến khi nào dừng lại việc cung cấp đồ hằng tuần đây?

”Tiểu thư, có vị khách nhỏ đang chờ cô”

Willian nhìn cửa mở, liền xoay người định đóng lại, nhưng thấy cô đứng trước tủ đồ, sững người, rồi lại thờ dài. Nhẹ lên tiếng nhắc nhở, trong tâm lại suy nghĩ nên chọn lọc lại giúp cô tủ đồ này, hoặc là đóng một cái to hơn.

”Vị khách nhỏ?!”

”Người đang chờ ở phòng khách”

”Willian, xem lại tủ đồ, các giày, váy, tất cả không phải do công xưởng mình làm ra. Loại quá cũ theo cổ truyền, và không giống mẫu tôi thiết kế vút đi. Hoặc đi gom từ thiện đi”

”Vâng.”

Xoay người ra cửa, rời khỏi phòng

”À tiểu thư!”

”...”

”Đừng có khóc đấy”

Bước xuống phòng khách, cô thật muốn biết vị khách nào khiến cô khóc được đây?

”Cộc ...cộc...”

”Chị Mimi, em nhớ chị”

”Wataru?? Sao em ở đây?!”

Nhìn người vừa mới xô tới cô, khiến thân thể tiếp đất, rồi ôm cô chặt cứng. Hơi bất ngờ, cậu em út nhà Asahina ở đây? Chuyện gì đang xảy ra vậy?!

Sau một hồi nói chuyện, thì ra do Willian trở về bên đó, nói cái gì cô rất buồn, rất nhớ mọi người, nên xin phép có thể đưa nhóc con này đến chỗ cô, vì là ngày nghỉ đông, cộng với sự chèo kéo van xin của Wataru. Cuối cùng các bậc tiền bối và huynh trưởng cùng tỹ tỹ bỏ cuộc.

”Đói chưa?”

Mim cười nhìn cậu bé ôm cô bên ghế tựa, vừa nói chuyện luyên thuyên, vừa ngắt ngao cọ mặt mình vào mặt cô. Đưa tay xoa đầu cậu, dịu dàng quan tâm. Một tháng qua, nhớ cũng có nhớ, nhưng biết làm sao được khi công việc bên này còn quá bận bịu. Meyami cũng cần giữ tính mạng của mình nữa, nữ hoàng bà ta mở khi phá hư gia tộc này, có chắc hay không bà ta không nghĩ đến chuyện diệt cô tận gốc?

Wataru nhìn cô như vậy, tự nhiên mắt đỏ hoe lên oa là khóc. Nhất thời cô không biết làm sao, tay chân luôn cuống thò ra.

” Em đâu phải con nít mà lại khóc như vậy? Quên chị nói sao?!”

” Mimi đến khi nào chị về? Đến khi nào cùng ở một nhà? Chị dẫn em đi ăn pizza?”

” ... Chị sẽ về sớm thôi... chị là không biết khi nào “

” Tiểu thư, bàn ăn đã dọn xong”

Willian đứng bên cạnh từ lúc nào, cười vui vẻ cúi đầu nói với cô. Đúng lúc anh cũng phá luôn không khí khó chịu này.

” Được rồi, vào ăn đã, chị dẫn em đi chơi”

Wataru nhờ bàn tay mịn màng vệt nước mắt, nở nụ cười tươi, gạt đầu rồi lon ton chạy theo bước chân của Willian đi vào phòng bếp.

Meyami nhìn hai bóng người thờ ra, ngã người về sau. Nhắm mắt.

Cô nhớ mọi người.

” Chị Mimi”

” Ừm, chị tới đây”

Bữa trưa hôm đó, bữa ăn nhàm chán diễn ra rất vui.

Willian nhìn Meyami mỉm cười, từ ngày cô quay lại chẳng bao giờ cười, suốt ngày lủi lủi một mình, ra ngoài lại không nói chuyện. Bây giờ sẽ ổn rồi đúng không?

Mãi cười như vậy!

--- -----phân cách-----

” Watru em xong rồi chứ?”

” Vâng ạ”

” Tiểu thư, xe ngựa đã chuẩn bị xong”

Tiếng Willian đứng bên cạnh cúi người. Meyami quay sang cảm ơn, đợi cánh cửa mở ra dẫn tay Wataru lên xe ngựa. Trông cậu bé thật hào hứng với những bữa tiệc như thế. Với cách cư xử quý tộc, Meyami lại chà lo lắng khi cậu bé làm gì sai, Wataru bộc lộ thông minh của mình khi ở nhà cô biết. Và cậu bé khiến cô an tâm với cách cư xử nhẹ nhàng của nhóc.

Đêm nay là dạ tiệc cuối mùa của tử tước Druith, đúng hơn kẻ ăn chơi xa xỉ thì cái bữa tiệc như thế này là thường xuyên. Lúc đầu, chỉ lo tốn thời gian không muốn rời đi, nhưng cô muốn cậu bé vui vẻ nên chọn bữa tiệc này để Wataru có đồ chơi trong những ngày sống với cô.

Bữa tiệc không quan trọng.

Tiếng xe ngựa lóc cóc một đường dài đến biệt thự tử tước. Kẻ quý tộc là kẻ sa hoa nhất cô từng nhìn thấy, chỉ vừa bước vào, bao nhiêu trang sức, phụ kiện đều tập lên mình những con người ở đây.

Thờ ra, dẫn cậu bé đi xung quanh một vòng chơi, nhìn ngắm, sau mới vào đại sảnh. Meyami thả tay Wataru để bắt chuyện với một số người, lặn lội, đối tác, kẻ thù, và có kẻ nịnh bợ. Tập hợp đủ loại người sống nơi này, và cả đám nhà giàu mới nổi hóng hách.

” Ôi chà chà, xem ai đến kìa. Chẳng phải tiểu thư Travel bị thất lạc đây sao?”

Một giọng nói chua ngoa phát ra giữa đại sảnh, một người từng bước từng bước một trên đôi giày cao gót cầu kì, với bộ đầm vàng rực rỡ bước gần cô. Mọi người gần cô, cách mười bước đều có thể nghe rõ, họ đa phần là những người muốn xem kịch vui nên tự dọn đường chừa một lối đi cho người phụ nữ kia.

Meyami xoay người, cười ngọt ngào, tiếp đoán vị khách đến. Thực chất bữa tiệc nào cũng vậy, tâm cô đều chán ghét như nhau. Hôm nay cố gắng móc nụ cười trên mặt, nhưng sau này nụ cười kia là một bước tiến đưa.

” Phu nhân của công tước Rial, là nhà giàu mới nổi, nghe đâu trước bà ta là kẻ giặc là trong biệt thự, không biết dùng kế gì vợ của công tước Rial chết, liền một tay đem bà vào cửa.”

” Ô thì ra là phu nhân của công tước Rial.”

” Rất vinh dự được gặp bá tước Travel, không nghĩ ngài sẽ đến nơi danh giá này”

”Thật biết cách chọc người, trước tôi đến nhà công tước, nhìn thấy người đang ôm sắp y phục. Không biết giờ đến làm gì?”

Meyami chớp chớp mắt, vẫn duy trì nụ cười ngọt ngào nhìn bà, rồi quay sang Willian.

”Willian người xem đi hỏi từ trước có việc gì cho bà ấy, có lẽ sai lầm nên công tước Rial cho rời đi”

Đoạn quay lại nhìn bà, gật đầu rời đi. Đến gần Willian mỉm cười, anh hiểu ý tiếp tục câu chuyện. Phần cô, nắm tay Wataru đến bàn bánh ngọt. Bên tai còn nghe văng vẳng tiếng Willian.

”Ồ, tôi thấy bà đã làm rất tốt rồi, thưa quý bà, trang phục long lẫy như thế...Xin lỗi tôi đi trước”

Bữa tiệc diễn ra đêm đó lại xôn xao. Sáng hôm sau khi Meyami chưa rời giường đã nghe bên ngoài tĩnh lặng hẳn. Cô không biết nhờ sự kiện ở bữa tiệc thì chẳng ai còn dám âm mưu hay cướp vị cô nữa.

Vì họ nhận định rằng, thả để Chó cắn còn hơn phải thành ăn mày

Phu nhân của công tước gì đó hôm sau liền có tin bà ta bị ly hôn, tước mọi tài sản đẩy ra ngoài.

Meyami lúc bấy giờ ngồi trên ghế nệm, chọc những bông hoa, bên tai nghe tin tức. Liền thờ dài, mỉm cười nhìn Willian.

”Con mèo đen đâu?”

”Tiểu thư”

Rời ghế, quay lại bàn làm việc, tô vẽ trên giấy. Cô đem truyện mèo đen ra nói không phải để hỏi mà nhằm chán muốn trêu chọc người. Vì phu nhân đêm qua quá ngu ngốc khi chạm vào danh dự một gia tộc như cô, nên biết bọn quý tộc chỉ lo về danh tiếng của mình, một khi danh vọng bị đe dọa không tiết mọi thủ đoạn tẩy sạch nó. Trường hợp bà ta là ví dụ.

Đã gia nhập vào giới quý tộc. Phải bước lên người khác mà sống.

”Đến công xưởng, gọi Wataru dẫn cậu bé đi dạo phố”

”Vâng”

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 97: Xem Kịch Đúng Nghĩa

Đêm.

Ánh nến lập lòe trong phòng rọi một góc trên khuôn mặt của thiếu nữ trên giường, đệm ấm giấu thân thể xinh đẹp say ngủ. Loạt tóc hồng như thác đổ trải dài trên nệm và gối, một ít sợi còn rơi dưới đất chạm đến.

Ai mà biết tóc cô lại dài như vậy chứ!.

Đến chừng giữa đêm, người trên giường từ từ mở mắt, con ngươi xanh ngọc trong suốt nhìn ra ngoài cửa. Mây đen che đi ánh trăng, gió cuốn vào cửa se lạnh. Rồi giường, vào phòng tắm thay trang phục, ra khỏi phòng mở cửa vào phòng Wataru.

Chắc chắn cậu bé đã ngủ say, mới rón rén rời khỏi biệt thự.

Trước cổng, Willian đứng chờ cô cùng với xe ngựa. Đợi cô yên ổn ngồi vào trong, mới đánh xe đi. Một đường thẳng đến con phố nhỏ, nơi công việc bắt đầu.

Cách nửa tiếng đồng hồ, xe ngựa dừng lác lác. Willian từ ngoài mở cửa, đỡ cô xuống xe.

”Bên trong ngõ nhỏ rất hẹp, không thể cưỡi xe vào”

”Như thế cũng không làm hư chuyện”

Nói đoạn, hai bóng người, một trước một sau nhanh chóng biến mất nơi ngõ nhỏ, chật hẹp.

Giày vải mang lên chân có thể cảm nhận nhiệt độ mặt đất dễ dàng hơn rất nhiều, và điều quan trọng, chúng không gây tiếng ồn.

Càng đi sâu vào, các căn nhà vách đá vững chắc lùi ra xa, rẽ qua nhiều lối nhỏ, bóng đêm càng u ám, trên đầu cao cao, những cái dây vung về vắt ngang qua trên những bức tường phơi đồ, gió kéo đến làm những chiếc quần chiếc áo phất phơ như những lá cờ nhỏ. Đủ màu sắc.

” Tiểu thư, mong người mặc thêm áo”

Vừa nói Willian choàng thêm lớp áo choàng lên người cô.

Tiếp tục, nói nhau đi qua những bức tường cong. Đến khi dừng lại, và bên tai nghe tiếng mèo kêu, trước mắt xuất hiện hai bóng người. Meyami lùi lại một bước, ẩn mình sau bức tường, nhón hơi thở mình xuống. Willian đi theo bên cạnh cô, im lặng nhìn từng hành động nhỏ nhặt nhất khi Meyami hoạt động. Hơi thở người bên cạnh đã lạnh còn nhón xuống âm độ, khiến người khác nhận thấy cô không có linh hồn.

Điều khiến anh ngạc nhiên, tại sao, với một cô gái như Meyami lại sống được tiềm tàng bản năng một sát thủ?!

Nhớ lúc khi còn là mèo, ở nhà Solma, chạy huyệt mạng khi biết cô vừa chuyển đi. Không nghĩ đến gặp mặt, tiểu thư chào hỏi anh bằng cái thực mạnh vào bụng. Chào hỏi.

Cách chào hỏi cũng quá yếu ớt đấy.

Meyami thì khác. Từ sau bữa tiệc kia, đã trôi qua hai tuần. Báo lại đăng tin Rack lừa dối lại tái xuất lần nữa. Thế lại một bức thư nữa từ nữ hoàng triệu hồi.

Đêm nay có thể ngủ, nhưng bị tên quân gia nào kia đem giấc ngủ ra uy hiếp. Bắt buộc Meyami phải đi. Từ đầu đã không muốn xen vào chuyện của người khác, tình thế bắt buộc, cô cứ thích chen vào. Tự hỏi, đến khi nào đó cô có thể bị thế giới này truy đuổi.

Đó là điều không muốn.

” Aaaaaaa... Rầm...rầm..”

Tiếng la hét từ bên trong căn nhà nhỏ bên hẻm, cùng tiếng sấm vang lên, đồng thời lẫn cả tiếng kêu thảm thiết kia. Ciel đứng bên vách, ngay lập tức rời khỏi vị trí của mình chạy vào căn nhà làm điểm nhắm từ trước. Kéo tay khoá, mở cửa, một lần chớp lại vang lên, giọt máu rơi xuống, bị tốc độ đẩy của dụng cụ thả vào mặt cậu. Nhất thời, từ ánh sáng loé ra, Ciel đã nhìn thấy, con người kia, nằm trên vũng máu leng lênh, tay chân co giật, con mắt trợn trắng dường như không tin điều này xảy ra, mái tóc vàng nhuộm máu tràn trên mặt đất rối loạn.

” Cậu chủ”

Sesbatian ngay lập tức che đi mặt cậu, ôm cậu lùi về sau khuất bóng con người bên trong kia.

” Không...không phải...không phải...Xin hãy tin tôi....tôi vừa nghe tiếng kêu vội chạy ra, không ngờ...”

” Ngài định che dấu sự thật như thế nào nữa ngài Creil? Ta chưa từng thấy một kẻ như người trong vai diễn này, đội lớp một quân gia vụng về, ngốc nghếch chế mất người đời.”

Meyami che tai tựa vào tường ngập dài. Đêm nay lại không ngủ được sao? Tại sao có cảm giác, cô càng giàu thì lại không có số hưởng nhỉ? Không biết Wataru có thức dậy nửa đêm không đây. Nhờ cậu bé không tìm thấy cô thì sao đây?

” Tiểu thư, người định không ra sao?”

” Huh?”

” Từ trước Madam Red gọi cô ra hai lần rồi”

Willian đứng bên cạnh, đưa mắt nhìn về phía trước. Anh không biết cô đang suy nghĩ gì lại thả hồn đi. Bên kia, hai người Creil ngu ngốc với tên bản thiếu kia nổi khùng đánh nhau. Và anh không muốn bản tay mình, cùng lúc tiểu thư cũng đứng ra đó không mệnh lệnh. Willian lười phải chạm vào.

Thế hai chủ tớ đứng yên đó xem kịch từ đầu tới giờ.

” Là bá tước Travel sao?”

” Haizz..phát hiện rồi sao”

Meyami vô xoa mi tâm, buồn phiền. Ai biết đoán giỏi như thế chứ. Từ vách tường, bước ra, đến gần Ciel, gật khẽ đầu gọi là chào hỏi.

Ngược lại Madam Red nhìn cô bằng ánh nhìn chẳng mấy thân thiện.

Nhìn ánh mắt người ta như thế, Meyami chỉ đành nhún vai cho qua. Cô không rảnh đi so đo.

” Tôi đây làm gì?”

” Xem kịch”

“ ...”

Không gian chìm trong im lặng, động tác hai người trên kia dừng lại nhìn về hướng cô đang đứng.

Xem kịch?

Nửa đêm, nửa hôm, họ không nghĩ một thiếu nữ rảnh rỗi đến như vậy đâu. Nhưng đối với tiểu thư, lời thật lời giả còn không biết thì hỏi thử câu này nên tin hay không?.

” Làm gì đấy Madam? Giải quyết hai tên nhóc đó rồi về!”

Tình huống là khi cô lộ diện Madam Red đã ấn Ciel vào tường, giờ đảo lên. Cô bước ra cũng là lúc trận chiến đấu tâm lý của Red xảy ra nặng nề.

Ồ vậy cô ra không đúng lúc hả?

Tự tâm hỏi mình, đáng tiếc nó không nhận được câu trả lời.

Madam tiếp tục đấu tranh với tâm lý, đáng tiếc mũi dao lại rất ấn ý với cái cổ của cô mà sáp lại “ gần nhau hơn” đến nỗi “ bé” vệt một đường máu dài.

Cảm giác vật thể trên cổ mình, khoé miệng lạnh lẽo nhếch lên một đường dài. Ánh mắt nhẹ nhàng nhìn thẳng vào Madam. Một phần khác ra dấu giữ chân Willian đứng tại chỗ cấm làm hư cuộc vui của cô. Đã lâu lắm rồi lại không có con người chơi đùa như thế này.

” Muốn nói câu trăng trời cuối cùng?”

” Bà không nghĩ nó dành cho bà sao?”

” Madam tốt nhất đừng lôi người khác vào. Nữ hoàng gửi thư bắt buộc phải báo cáo kết quả, vì vậy đối thủ của người là tôi.”

” Thật là, ngay cả người thân cháu cũng nghi ngờ sao?”

” Đối với tội phạm thì không có từ người thân.”

” Được, được, cháu không làm ta thất vọng. Đúng là con của chị hai và người đó tạo ra.”

” Roẹt...phụt...ào...ào..”

” Thật bản, cuối cùng bà lại thương lượng với con mồi của mình”

Khi Madam quay người, một mũi cắt của máy cưa xuyên qua ngực bà, tiếp đến là giọng trách móc của Creil.

” Tiểu thư, không sao chứ?”

Willian vội ôm cô nhảy ra một bên, tránh máu tanh dính trên người cô, dù vậy vẫn một vài giọt máu chấm nhỏ trên chiếc váy, một vệt dài tấp lên má. Lỡ lắng đem tay xoa nhẹ vết thương ở cổ cô. Tại sao cô chờ đợi cái gì chứ?

Bên dưới, từ lồng ngực của Madam Red phun ra những cuộn băng giống băng ghi hình gắn trong camera. Từng hình từng hình lại hiện lên. Đó là những kí ức được dấu kín trong lòng khi con người còn sống, nó cũng là kí ức cuối cùng khi người ta chết đi.

Có điều...tại sao mắt Meyami lại thấy nó?

Còn dường như cô nhận ra nó không hoàn chỉnh nữa kia..

” Bá tước...Tra...Travel..”

” ...”

” Giúp tôi...chăm sóc Ciel”

” Yên tâm, sau này hấn cưới vợ tôi gọi hôn bà về”

” Cảm ơn”

” Mặc khác, đến chết bà vẫn muốn nói dối. Thật sự bà yêu nhất người đó sao? Bà yêu ở ta làm sao chấp nhận để chị mình bên người đó? Yêu ông ta, tại sao bà vui vẻ kết hôn với người cho kia?”

Ngồi xuống bên Madam, đặt tay lên ngực bà.

” Sống với chính cảm xúc mình đi. Nhớ điều này, kiếp sau yêu phải rõ ràng, không thì bắt cóc hẳn đi. Đừng như thế này nữa”

Madam nhìn Meyami nở nụ cười vui vẻ, một giọt nước mắt lăn dài trên khoé mắt. Rồi bà nhắm mắt chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng. Hoặc có thể là không khi bà được sinh ra một thế giới khác, chỉ khác một điều sẽ bỏ lại thân xác này cho thế giới này thôi.

Đứng dậy, xoay người rời đi, Willian không nói rời gót đi phía sau cô. Chuyện hôm nay như thế đã hoàn thành.

Bỗng khi đứng trước cổng, cô liền dừng bước. Xoay người nhìn Willian.

” Tiểu thư...có chuyện gì? Tại sao lại nhìn tôi?!”

” Ngày mai công việc ra sao?!”

” Là học thôi”

” Không cần đến công xưởng?!”

” Không cần”

” Vậy bắt đầu từ giờ đến hai hôm sau, anh được phép nghỉ. Làm việc của mình đi”

” Vâng”

Willian khẽ cúi người, giao xe ngựa cho người hầu, đưa cô lên phòng đến khi nhìn thấy cánh cửa phòng đóng lại, Willian mới đẩy gọng kính biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 98: Phản??

Sáng hôm nay, tại nhà thờ trung tâm thành phố diễn ra một tan lễ của một vị tử tước. Họ không biết chính xác là nguyên nhân gây ra cái chết, theo lời của Bá tước Ciel Phantomhive nói đến do ác nhân ra tay tẩu thoát khi làm nhiệm vụ.

Chẳng ai muốn dính dáng quá sâu vào cái thế giới nguy hiểm đó, vì vậy dù nửa tin nửa ngờ, họ vẫn chọn im lặng.

Người được mời đến đám tan đầy đủ thành phần, chỉ thiếu duy nhất một người. Quản gia của nhà Barrant, hẳn dường như biến mất không tung tích kể từ khi mọi chuyện về cái chết của Madam Red rộ ra khắp thành phố.

Nhưng trong đó, những người biết rõ chuyện lại tỏ vẻ như không liên quan đến mình. Giả dụ như: Meyami. Ngồi dự lễ từ sáng sớm cho tới giờ, bên tai vừa nghe cha đến thờ đọc bài thánh, một bên lại nghe tiếng xì xầm của mọi người. Qua những câu chuyện, dường như cô càng thấy tâm mình lạnh xuống. Những kẻ kia, đám tan chỉ biết cười đùa tán tỉnh người khác, còn đem cả công việc vào trong này. Chẳng có một giọt nước mắt, mà nếu có, đó là nước mắt từ chai nước hay từ thuốc nhỏ nặn ra. Một số kẻ không mang theo dụng cụ, cố gắng khóc thật to, lấy khăn chấm nước mắt, đáng tiếc chiếc khăn đó chẳng mấy may rơi hẳn.

Trong lòng cười lạnh, bên ngoài vẫn giữ nguyên bộ mặt của mình, không nói, không cười, cũng chẳng khóc. Cô dùng dung, kéo mắt một vòng rồi nhìn lên cái quan tài đầy hoa trắng kia.

” [ i] Màu trắng chẳng hợp với bà ta chút nào[i]”

Trong lòng khẽ chống cảm thán thì. Đợi một chút nữa cô cũng nên rời đi, ở biệt thự Wataru đang một mình, việc công xưởng còn phải đi thăm mấy cái cửa hàng, chiều nay cô còn phải đến xem công trình độ nữ hoàng muốn cô xây dựng. Cái chết của Madam cô luôn có cảm giác, bà ta chưa chết mà còn có thể gặp lại. Meyami không biết suy nghĩ của mình đúng hay sai, tuy nhiên với cô, mọi thứ về tâm linh nếu nó không thể có hình dáng thù mãi mãi không là sự thật.

Lời Cha sứ còn luyên thuyên trên bục giảng, truyền cảm đến buồn ngủ. Cánh cửa nhà thờ đóng kín, bất ngờ bật ra, một bóng nhỏ đứng chiều ánh sáng, trên tay cầm một bộ váy đỏ rực.

Ciel từng bước lộc cộc trên đôi giày gót cao đến gần quan tài, rồi nhảy bổ lên, ngồi trên thành, bên cạnh cái xác vô hồn. Cậu bé cúi đầu nói gì đó, mặt kệ cho những kẻ bên này bàn tán, cậu ta đắp chiếc đầm đỏ rực lên người bà, cài bông hoa từ ngực của mình lên mái tóc bà. Mím cười.

Đồng thời một làn gió thổi vào, muôn ngàn cánh hoa đỏ theo gió trôi vào, tô điểm trên nền trắng nhà thờ mờ nhạt. Lấp lánh trong ánh nắng mai.

Meyami đưa tay hứng một cánh hoa rơi trước mặt, nhẹ mỉm cười. Đồi con người như một thước phim, dù thế nào, tốt hay xấu, hạnh phúc hay buồn khổ, giả tạo hay thành thực. Thì nó vẫn là kỉ ức đẹp của con người. Sống trên đời cứ chậm chậm mà đi, không việc gì phải vội. Năm bắt thời điểm để ta sống, vui vẻ và hưởng thụ. Như vậy mới đúng hạnh phúc.

Rời ghế ngồi, nhân lúc mọi người đang ngẩn ra trước cảnh đẹp. Meyami ra khỏi nhà thờ, bắt gặp Sebastian với Under Taker đứng bên một chiếc xe ngựa chở đầy cánh hoa màu đỏ. Nhẹ gật đầu rồi đi đến xe ngựa của mình, William đang chờ cô.

Trước khi lướt qua hai người kia, giọng Under trầm thấp cười nhạo.

”À, ui chà, ngài bá tước không ở lại hết buổi lễ sao? Nhìn những gì diễn ra với cái xác của mình!”

”Để làm gì? Thoả mãn, và mong chờ cái chết của mình như thế sao? Một khi linh hồn biến mất, dù xác có bị thiêu trong lửa cũng chẳng biết đau”

”...”

Để William đỡ lên xe ngựa, ngồi yên vị, nhắm mắt. Chiếc xe ngựa lần nữa lộc cộc rồi đi. Giấc ngủ trên xe ngựa chưa bao giờ là giấc ngủ an lành.

Meyami không nghĩ lời nói của cô, để lại sau lưng một ánh mắt hứng thú dưới mái tóc bạc, mãi nhìn theo bóng xe ngựa.

--- -----phân cách-----

Từ sau đám tan đó đã hai tháng trời.

Thời tiết đã bắt đầu chuyển vào mùa đông lạnh, tuy như vậy tuyết đầu mùa năm nay rơi chậm, vẫn chưa thấy bóng dáng hoa tuyết đâu.

Đưa tay kéo thêm cha cho Wataru thò ra. Cô nghĩ nên cho cậu bé trở về, ở nơi này tuy cô gặp nhóc rất vui nhưng cũng đầy rẫy nguy hiểm. Còn gây hại đến tính mạng của nhóc. Meyami không muốn chuyện liên quan đến mình lại làm hại đến người khác. Cúi người hôn lên trán cậu ra khỏi phòng đóng cửa.

”William đi thôi. Dặn hầu gái để mắt Wataru một chút”

”Vâng ạ”

Công trình xây nhà thờ ở khu vực nhà thờ bên một vùng quê hẻo lánh là bất khả thi, cô nhìn vào bản đồ cái nơi đó còn chộp chờ một cô nhi viện cũ. Đường đến vùng quê phía Nam của London, để đến với khu vực xây dựng công trình mất cả một buổi trời. Con đường đi đến đó cũng chẳng yên bình chút nào. Vì vậy Meyami phải thức dậy từ sớm, chuẩn bị mọi thứ, leo lên xe ngựa chạy hai giờ đồng hồ đến sân gas, từ trên tàu cần tới năm tiếng đồng hồ để xuống, và đi bộ gần một tiếng nữa mới gặp mặt công trình. Đó còn chưa kể, Meyami bắt buộc phải đi thêm một vòng bằng chân nữa, để khảo sát tình hình thực tế và kiểm tra sổ sách nguyên liệu. Như thế cũng đủ nuốt trọn của cô cả ngày trời.

Tội nghiệp Wataru đến đây chẳng được bao lâu không có cô ở bên, ở với cái biệt thự không người thân đó, cậu bé có vui không?

”Tiểu thư, đây là trưởng bản thiết kế, người xem”

Giọng nói của William vang bên tai, kéo cô về thực tại. Trước mặt Meyami là một người đàn ông trung niên, mái tóc màu hạt dẻ, xoắn tung rối mù. Ông nhìn cô cười hiền hậu. Ấn tượng đầu tiên của ông trong mắt cô đó là một người nông dân chất phác. Đưa tay ra bắt theo kiểu xã giao.

”Rất vui được hợp tác với ngài, công trình này nên nhờ ngài rồi”

”Ấy chết, ngài bá tước đừng nói thế, người dân ở đây rất trông mong có một cái nhà thờ thật sự. Nhờ người mà chúng tôi cố gắng hết sức”

”Đó là nhờ phúc nữ hoàng”

Nói chuyện giao tiếp một chút, Meyami cùng ông đến một vòng xung quanh nơi xây dựng, công nhân nhìn thấy cô đều cúi người chào hỏi. Meyami chỉ vẫy tay, hoặc một cái gật đầu nhẹ thể hiện mình thân thiện. Với thời đại này, kiềm chế hành động của mình là điều quan trọng, người là quý tộc thì hãy làm những hành động quý tộc, còn không người chỉ là tầng lớp dân đen thấp kém. Với hành động khiêm tốn của mình, Meyami thành công đem hào cảm của mọi người ở đây, trong mắt tăng lên không ít, mặt khác, còn giữ đúng mẫu mực của một người quý tộc nên có.

Công trình rất ổn, đa số công nhân ở nơi này là xuất phát từ người dân tình nguyện. Họ làm không công, nhưng sau suy nghĩ lại nhìn vào sổ sách. Meyami quyết định trả tiền lương cho họ, để thời gian của họ không gọi là lãng phí, còn kiếm thêm thu nhập cho gia đình. Còn mặt khác, khuyến khích tinh thần của họ, tránh việc bỏ dở công việc đang làm. Nói thật, trước khi đến đây, cô nghe William báo cáo lại rằng nơi đó thiếu nhân lực, Meyami còn không biết làm sao nhờ người dân đó giúp đỡ. Không nghĩ khi đến đây mọi chuyện đã ổn.

”Anh William, không nghĩ anh cũng đến, vườn quả chúng tôi mấy ngày nay đã được thương lái thuê và đặt hợp đồng. Bây giờ gia đình tôi khấm khá rồi.”

Giờ nghỉ trưa, một người đàn ông, đầu tròn, ánh mắt tròn, đen láy đến chỗ ăn cơm, liền cất tiếng cảm ơn khi nhìn thấy người bên cạnh cô. Đúng lúc William đang đẩy hộp thức ăn mang từ biệt thự đến cho Meyami, quay người nhìn sang vừa vận đối mặt với người đàn ông đó. Anh đứng dậy mỉm cười, đến gần ông nói chuyện hỏi thăm, một số người khác từng gặp mặt anh cũng đến, càng lúc lại tụ lại một vòng tròn vui vẻ nói chuyện.

Meyami ngồi một bên, đem bánh bỏ vào miệng, mắt nhìn sang Willian, anh ta thay đổi được tính cách của mình sao? Quý mới tin, nhưng sự thật sờ sờ a trước mắt thử hỏi cô tin hay không đây? Trong truyện, Willian là người trong hội Thần Chết, quản lí và xử dụng các luật lệ đối với các thần cấp dưới, anh ta là người tự mãn, tự kiêu, yêu thích sạch sẽ, và gấp quỳ, giống Sebastian ở đâu là làm vật cản đến đó. Suốt ngày với bộ mặt nghiêm túc, với cái kính gọng sắt, và cây lưỡi thái tử thần, một tay ôm quyển sách dày cộm đi khắp nơi.

Nhưng hiện tại, Meyami nghĩ truyện vì cái gì thay đổi sao? Hiệu ứng bướm do cô gây ra, tuy nhiên cô ở Nhật, anh ta ở nơi này, từ nhỏ chưa từng gặp anh ta thì không có khả năng khiến bản tính kia thay đổi.

Nhìn Willian bây giờ...cô thích anh ta thay đổi như vậy hơn. Anh ta biết cười, biết mềm dẻo theo từng trường hợp, như thế xem Willian cuốn hút hơn rất nhiều với bộ mặt nghiêm trang đó. Và sự thật chứng minh, không biết bao nhiêu thiếu nữ gặp anh đã sa vào bẫy tình.

Thật buồn bực, Meyami phải lên kế hoạch bề cong tên này nữa. Cô không muốn xem sex, nhưng nếu thụ và công thì rất sẵn lòng.

”Tiểu thư gần đây có cô nhi viện. Muốn ghé qua đó không?”

Trở về khi trời ngã vàng. Meyami đi từng bước trên con đường đất nhỏ, không biết khi nào khoảng cách giữa cô và Willian lại gần như vậy. Trước giờ anh luôn đi theo sau cô, nhưng hiện tại đã chuyển sang song song mà còn chạm cả được vào tay người bên cạnh khi muốn đưa tay qua lại.

Anh ta lên cấp khi nào vậy?

”Tiểu thư, tôi nghe mấy bác công nhân trong công trình nói hiện tại cô nhi viện đó xuống cấp trầm trọng, họ không đủ ăn nên không thờ lo đủ cho cô nhi viện. Đồng thời vài ba bữa chỉ có món trái cây cho đủ hàng trăm miệng ăn thì không xuê.”

” ...”

”Tiểu thư, bọn trẻ sắp chết đói rồi. Người nghĩ xây một cái nhà thờ mà lại đem tế sống linh hồn của cô nhi viện thì tốt hay không?”

Không nghe tiếng trả lời lại, Willian nóng vội lên tiếng, tiếp tục thuyết phục. Anh biết cô có lòng thương người mà, anh biết vì vậy mới...vì cô mà..., Nếu nhà thờ xây dựng bên cạnh cái cô nhi viện sập đổ thì danh tiếng của cô thế nào đây?

”Tiểu thư..”

”Tôi nhớ lúc trước anh bảo bọn chúng đều có số”

”Tôi...khi đó vì tôi suy nghĩ nông cạn, tiểu thư tôi đã suy nghĩ lại rồi, tiểu thư giúp bọn trẻ đi.”

” ...“

”Tiểu thư...”

”Ôn quá! Anh thay đổi suy nghĩ cũng không cần thay đổi tính cách chứ, trầm ổn đâu rồi?”

”Tiểu thư, tôi...”

”Chẳng phải đến rồi sao?”

”À..hà..”

Meyami nhìn anh, rồi bước vào. Tên đó vừa đi vừa nói chuyện cơ bản không nhìn đường, cô đi đâu anh theo đó, đến nỗi cô đi vòng tròn lại một vòng rồi đến cô nhi viện thì anh vẫn không biết.

Willian cứ đứng ngơ ngác ra, đến khi cô giục mới chịu tỉnh người mà bước vào.

Đưa mắt nhìn xung quanh, nơi vách đá lộp tụp tạo ra những vết nứt kéo dài, tưởng chừng chỉ cần nhẹ chạm ngón tay vào chúng liền đổ thành bụi. Những đứa trẻ bị bỏ cho ăn mặt rách rưới với những bộ xương di động. Điều trong sáng, sạch sẽ nhất ở những đứa bé kia là đôi mắt. To tròn mà đen láy, không chút bụi trần. Bọn chúng nhìn hai người, một nữ một nam bước vào, , lời nói đầu tiên của bọn nhỏ là

”Có đồ ăn không vậy?”

Cô và Willian đưa mắt nhìn nhau, anh thở dài áy náy, ngồi xuống bên một cô bé nắm vạt áo anh.

”Xin lỗi, hôm nay đi quá vội ...”

”Ở đây có rất nhiều bánh và kẹo. Các em phân phát cho nhau đi nhé”

Lời còn chưa dứt, Meyami đã lên tiếng, đưa hộp com của mình mới ăn được một miếng cho bọn nhóc, rồi đem một bịch kẹo to mang trên lưng từ đầu buổi đến giờ đưa cho bọn nhóc.



” Nhớ tranh giành sẽ không có ăn nha”

Willian đứng dậy, thả cô bé ra để nhận kẹo. Hai người đến chỗ của sơ trưởng, điều bất ngờ là nơi này đã quá cũ kĩ, sơ trưởng cũng đã mất, chỉ còn đứng năm người sơ cố gắng cầm cự sống nơi này chả lo bọn trẻ. Hỏi qua mới biết, ở nơi này, hơn 20 năm trước một nhà tài trợ cung cấp mọi thứ, ông dẫn một số trẻ con đi lên bên ông từ đó bất vô âm tính, về sau khi cô nhi viện dần hết khả năng lo bờ chi trả, nhiều lần gửi thư và đến gặp, dần số người đi cũng không quay lại. Về sau các sơ cũng từ bỏ ý định, còn đứng năm người, một ngày hai người cùng nhau đi đến gặp liền bị đuổi về, trên đường còn bị đuổi giết, may nhờ nhà dân che chở mà trở về. Cô nhi viện từ đó vừa lo ăn, lo mặc, cả cho bọn trẻ, dần không cam nổi, duy trì đến bây giờ cũng là kỉ tích lắm rồi.

Đợi khi trời về đêm, Meyami cùng Willian ở lại chơi với bọn trẻ một chút liền nhanh chóng trở về bắt kịp chuyến tàu cuối.

Nhiều chuyện xảy ra, khiến Meyami không đếm được, tựa người vào ghế đệm xe ngựa, nghe tiếng lóc cóc, cùng sự rung chuyển của cơ thể theo xe dần dần liên một mõi.

” Willian”

” Tiểu thư”

” Trại trẻ mồ côi Hạc xây xong chưa?”

” Rồi”

” Chuyển bọn chúng đến đó đi. Từ trại Tế Bản đến trại Hạc.”

” Vâng”

” Chuyển luôn các sơ vào. Về tới biệt thự vào phòng sách gặp tôi”

” Vâng”

Bên ngoài gió thổi, màn đêm tĩnh mịch, tiếng cú kêu vội vàng trong đêm, tiếng xe ngựa lóc cóc, đèn dầu lúc lắc trước xe. Một đường về nhà ru theo giấc ngủ.

--- -----phân cách-----

Trên bàn gỗ, những quyển sách dày cộm được sắp xếp chồng vào nhau, trên sàn rải rác những quyển sách mở ra hay úp lại.

Willian nhìn bóng nhỏ lục tung mọi thứ tìm gì đó, liền nhú mảy đến gần nắm lấy tay cô. Bàn tay nhỏ, lạnh ngắt, cứng đờ. Khó chịu, đem tay mình chà sát vào tay cô, rồi hà hơi sưởi ấm.

” Tiểu thư, đã khuya rồi! Thôi lục lọi lên giường ngủ đi. Người không thấy lạnh hả!”

” Sắp ra rồi, tôi tìm một chút nữa thôi.”

Định rút tay ra, nhưng lại bị bàn tay ấm nóng của anh giữ chặt. Đành đưa mắt nhìn anh khó hiểu. Định mở miệng lại bị anh cắt ngang.

” Cuối cùng cô tìm cái gì chứ? Mà lên bàn ngồi đi, tôi có chuyện hỏi cô đây”

Ngoan ngoãn đứng dậy lên ghế đệm ngồi, co rún thân hình lại, giờ cô mới cảm nhận được lạnh. Willian nhìn cô lắc đầu, theo mô tả của cô mà tìm sắp giấy đặt lên bàn. Ngồi đối diện cô, chìa tay mình ra.

” ???”

” Nhìn cái gì? Đủ hai tay đây!”

” Há?”

” Giờ có nghe không?”

Nhìn mắt anh liền như mèo nhỏ làm theo lời chủ. Cuối cùng cô là chủ hay anh ta đây!!!

Bắt lấy được tay cô ném sắp giấy qua một bên, tiếp tục công việc làm ấm cho cô. Nhưng mắt lại nhìn cô, liếc xéo.

” Tại sao hộp bánh lại đưa đám trẻ ăn? Kẹo được rồi. Còn không về ngủ tới nơi này lục lọi cái gì?”

” Dù gì bọn nhóc cũng không có đồ ăn, hộp bánh về nhà cũng có thể làm thêm mà. Không phải sao. À nhắc đến sắp giấy mới nhớ...Bỏ tay ra...mặc kệ ánh, nó là bài khảo giảng về vấn đề cha mẹ hiện nay.”

Willian nắm chặt tay cô không cho cô rút ra, có yêu cầu cũng thế. Dù gì anh làm theo mệnh lệnh của phong ấn, ngoài ra cô nói gì cũng chả nghe. Một lượt nghe qua nhìn đến ssaasp giấy, chữ viết tay chỉ chút dày. Đa phần là vấn đề gia đình và sinh con, còn cho không ít ví dụ và câu chuyện.

”Tuyển truyền sao?!”

”Ừm, anh nghĩ xem. Một cô nhi viện tốt đến mấy cũng không thể chứa hết tất cả trẻ mồ côi. Đây là danh sách hộ dân chúng ta cai quản, mở một cho hopk tuyển truyền vào một ngày tốt, đánh thức lòng thương con của cha mẹ. Mặt khác, những đứa trẻ trong cô nhi dạy cho chúng nghề nghiệp sau này ra đời còn biết đường xin vào làm cho xã hội”

”Nói dài thế chỉ là việc tôi làm”

”Anh không đi chẳng lẽ để chủ nhân anh đi?!”

Willian đột ngột đứng dậy, kéo cô sát vào người, khẽ mặt chạm đến chót mũi cô.

”Nghe cho rõ đây tiểu thư Travel, hay Meyami Rin. Một ngày nào đó, cái khế ước này tôi khiến cô giải trừ”

”Vậy thì đợi đi!”

Willian nhủ mảy nhìn thái độ thần nhiên của cô. Lập tức, ôm cô điểm nhẹ gót chân, đến phòng ngủ, ném cô trên giường. Đề cô xuống thân, nở nụ cười như hồ ly. Đem tay tháo mắt kính xuống.

”Tiểu thư, ngủ ngon”

Không đỡ cô phản ứng tiếp, cúi xuống lướt qua môi cô như chuồn chuồn nước. Rồi biến mất.

Meyami nhắm mảy mờ mích trong khi gian, rồi ngã người nhìn trần nhà. Willian hẳn muốn phản? Chỉ sợ không được.

Sau giấc ngủ kéo đến, đem linh hồn người xoáy sâu.

(Người chắc hẳn làm phản?!/ Không phải thì là gì?/ Không có gì! Ngủ đi!)

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 99: Ngày Nghỉ

Rạp xiếc bắt đầu mở cửa, sau giờ ăn tối.

Nhìn lên tờ báo trên bàn. Thứ thu hút Meyami nhất là bức ảnh người cầm dao phóng quả táo trên đầu của người diễn phụ.

Trời nắng đẹp, ít nhất là không có mây. Gió mát ủa về. Sắp sang đông mà thời tiết lạ ghê. Mặc vậy, Meyami đã không thích nắng, từ nhỏ cho tới bây giờ. Hoặc cũng có thể do thói quen lúc trước của cô.

Đưa mắt nhìn về phía đối diện, Wataru chăm chú ăn bát cháo của mình, tiếng muỗng chạm vào bát bạc nghe len kén. Cậu bé dường như rất thích món ăn sáng hôm nay.

”Tiểu thư”

Willian nhẹ giọng, cúi đầu nói bên tai cô. Chỉ được hai ba tuần, không đúng hơn là một tuần, Meyami chỉ ăn một tuần hết thức ăn của mình trong một buổi. Về sau, hết một tuần đó, tiểu thư lại trở nên kén ăn ngắt ngạo. Nhìn cô ngày một ốm đi, thật anh phải làm sao cho cô nghe lời đây?

Meyami ăn một ít rồi dừng muỗng, ngồi nhìn cậu bé ăn hết phần của mình rồi đứng dậy, dắt cậu bé đi rửa, rồi xoay người ra vườn.

”Chị Mimi, em muốn uống trà”

”Wataru, cậu còn nhỏ, không nên uống thứ mất ngủ!”

Khi cô chưa mở miệng, Willian đặt tách trà xuống bàn, đẩy đĩa bánh lại cho cậu bé, vừa làm vừa giải thích, xong công việc liền thu khay, đứng phía sau cô.

”Thôi nào, đây là trà gừng, uống một chút cũng khó sao”

Mím cười nhìn Wataru phụng phịu, cúi đầu, dùng nĩa dằm miếng bánh ngọt. Meyami đẩy tách trà của mình qua cho nhóc, lập tức nhìn thấy ánh mắt vàng sáng rực, khuôn mặt vui tươi, chỉ tiếc chưa mọc đuôi cún.

Willian cau mày, đó là ly trà anh làm cho cô, tự tay mình làm đấy, không nhờ hầu gái đâu. Với lại anh đang muốn hỏi ý kiến của cô về trà mình pha. Meyami không thích các loại trà đắng, hay quá nồng mùi, với lại trà như thế cũng không tốt cho cô. Anh học mấy tháng đấy, tập cho cô đấy trời ạ.

” Thôi, em không uống đâu”

Nhìn tách trà đẩy lại, cậu bé ngẩn đầu liền e dè.

” Sao vậy, em chẳng phải rất thích sao?”

” Anh Willian nhìn như thế...”

Meyami quay lại nhìn anh, chẳng gì cả, ngoài trừ nụ cười ảm áp như gió xuân trên khuôn mặt tuấn lãng kia. Khó hiểu, quay lại nhìn cậu bé lắc đầu. Đẩy tách trà lại. Đứng dậy đến chỗ ngồi cậu bé, bé Wataru lên đặt lên chân mình.

Wataru mới từ từ ôm ly trà uống từng ngụm, tỏ vẻ rất thoải mái nữa kìa. Nhìn cậu bé như thế cô liên tưởng đến chú cún con cần chủ chăm sóc từng li từng tí.

” Tiểu thư!”

” Huh?”

Willian cau mày nhìn đứa nhỏ kia. Là đứa nhỏ nên anh ít đề phòng, là nhỏ anh mới đưa qua nơi này bên cô chơi một đoạn thời gian. Nhưng hành động vừa rồi là nhỏ sao? Thăng nhóc cư nhiên đem ly trà che đi tầm nhìn của người ôm mình, đặc ý liếc mắt, nhếch môi.

Đây là khiêu chiến thật sự

Nhưng trước mặt của cô, anh không thể xách đầu thăng nhóc này ném về nhà, nó về nhà rồi tiểu thư của anh sẽ buồn mất.

Đem đi không được, để lại không xong.

Đây là ép anh ức chết mà.

Biết thế sẽ không đưa nhóc đến đây.

Thế là một ngày hôm đó, có một bóng đen cứ lù lù đứng một góc, vò tóc bức tai, nhìn ai kia vô tư chơi đùa với một con cáo non đội lớp da cún chạy khắp sân vườn, còn cười đùa vui vẻ.

Bực chết anh mà.

Từng giọt nắng đọng trên lá, đổ xuống thảm cỏ xanh, trải dài những bông hoa lát đất vàng, tiếng chim hót vào ban mai, gió vờn qua tóc, mang chút hương lạnh của mùa đông, dù chạy như vậy, nhưng những làn sương từ hơi thở vẫn nhìn rõ và trắng xoá.

Willian quay vào nhà.

” Chị Mimi, bên này này, đến đây”

” Là hoa sao? Đáng tiếc, mùa này nó sẽ chết rất nhanh”

Dưới gốc cây đại thụ, một bông hoa màu tím mới nở khoe sắc với thiên nhiên.

Nói dứt câu, cậu bé liền quay lại mất rung rung.

” Sẽ chết sao?”

” Ừm, ngoại trừ nó xuất hiện kì tích”

” Kì tích?!”

” Kì tích là những điều trái với thiên nhiên, vượt qua sức tưởng tượng loài người. Kì tích là bông hoa sẽ sống trong mùa đông này....tiểu thư trời lạnh giữ ấm cơ thể!”

Từ phía sau, áo choàng lông choàng lên người, Meyami còn cảm nhận được vòng tay ấm của người phía sau, vòng trên cổ cô ghì chặt. Willian vừa mỉm cười nhìn Wataru, vừa ôm vai cô, thờ từng đợt hơi thở ái muội vào tai.

Nhìn thân thể nhỏ trong lòng tránh né, Willian liền thả cô ra, đến chỗ cậu bé đưa tay bế lên đi vào nhà.

”Willian bỏ em xuống, em sợ độ cao!”

Wataru vùng vẫy, trên cổ anh. Thực chất Willian cho cậu bé ngồi trên cổ mình mà đi vào.

Nhìn anh không trả lời, bèn đem ánh mắt cầu cứu nhìn người bên cạnh, chị ấy nở nụ cười dịu dàng, hiền lành, có điều.... Không có ý muốn nói giúp.

Thà cậu nắm tay chị còn hơn là đụng chạm đến tên mấc toi này.

”Bỏ xuống, sợ độ cao!”

”Còn la làng như thế có nghĩa mọi chuyện đều ổn”

Lát sau mới nghe được câu trả lời từ ông mặt thàng bên dưới, mặt đầy hắc tuyến.

Lão ta quyết tâm tách li Meyami với cậu rồi!

--- -----phân cách-----

”Tiểu thư, nữ hoàng có thư”

”...”

”Hò Diệp, cháu mới về, trách nhiệm gia tộc thật nặng nề, ta tặng cháu một buổi xem xiếc để giải toả. Sẵn tiện, gần đây nhiều vụ mất tích trẻ em xảy ra ngày một trầm trọng. Điều bất ngờ là những nơi đoàn xiếc đi qua thì xảy ra vụ việc.

Cháu thân yêu, ta mong tin cháu sớm!”

”...”

Ánh đèn mờ nhạt, lập loè bị gió đêm vất tán loạn trên đế dầu. Một nửa khuôn mặt ẩn trong bóng tối, không thể nhận ra biểu cảm của người nói.

Thiếu nữ tóc vàng đứng dậy, bước ra cửa sổ, đưa tay kéo ra. Luồng gió lạnh chực chờ tấp vào mặt, đẩy mái tóc ra sau. Meyami đưa tay với đến cành cây gần đó, ngáy một với người ra ngoài.

”Tiểu thư!”

Nhìn cô như vậy, mày kiếm liền cau lại. Cô lúc nào cũng làm những chuyện khó hiểu. Thân thể với ra bên ngoài làm gì? Nhón mũi chân ra ngoài một lúc càng cao, cơ thể như muốn rơi ra ngoài rồi.

Kéo cô ôm vào lòng, lùi ra sau, màng che cửa bị gió thổi liền che đi hai bóng người trong phòng, bóng kéo dài như hai người đang hôn nhau.

”Cái gì đây!”

”Người muốn làm gì vậy?”

”Chim”

”.....”

Willian lùi ra sau, quay mặt nơi khác, đúng lúc lại quay nhìn ra cửa sổ. Mặt ngổ ra, nhìn lại cô.

”Con chim ấy hả?”

”Chứ anh nghĩ cái gì?!”

Cau mày giẫm chân, lại bên cửa sổ, liền bị Willian kéo tay lại, một bóng đen liền vụt qua trước mắt. Sau một lát, Meyami nhìn một nhú lông mềm mềm, lạnh ngắt đặt trên tay cô.

”Tiểu thư, cho nó vào đây, cùng sưởi ấm cho nó đi!”

Willian xếp gọn khăn bông, đưa trước mặt cô. Đợi cô bỏ chú chim nhỏ vào trong rồi quấn kín nó lại. Nắm tay cô kéo xuống phòng khách, nơi đó có lò sưởi.

Ngồi bên cạnh nhìn Meyami ngồi trên sàn nhà, chăm chú sưởi ấm cho vật nhỏ trong khăn. Ánh sáng lò hắt lên khuôn mặt nhỏ, trắng mềm và bóng sữa. Làn môi đỏ hồng, xinh đẹp. Chốt mũi cao, thon, hơi ửng đỏ.

Mím cười, bất tri bất giác đưa tay xoa đầu cô.

” Em cứ thế này, anh làm sao bảo đảm không làm gì đám nhóc kia được đây?”

” ...Anh nói gì?”

Vì tiếng nói của anh âm ừ trông cổ hợm, dù có ngồi gần cũng chỉ nghe tiếng hu, ừm từ anh. Dường như, ngồi rất gần Meyami vẫn nghiêng đầu, nheo mắt nhìn anh. Lúc này, Willian giật mình thu tay lại.

” Không có gì, trời khuya rồi, ngày mai còn làm nhiệm vụ. Tiểu thư, đề đó cho tôi làm. Người đi nghỉ đi.”

” Vậy cũng được, nó cũng sắp xong rồi. Đợi lát nữa là được. Đem cho nó vào lồng đi, nhớ băng vết thương lại cho nó.”

” Vâng”

” À, anh đừng đóng cửa lồng đấy”

” Vâng”

Meyami nói lời chúc ngủ ngon rồi xoay lưng lên phòng, Willian luôn âm thầm đi theo sau cô, cho đến khi trong phòng đã vắng lên tiếng thờ đều đều của ai đó. Bước nhẹ nhàng vào phòng, kéo chăn đắp lại cho cô, thờ ra.

Nếu vừa này cô nghe được thì sao?.. Một người biết rõ cô nhất, Meyami đang chạy trốn không dám đối diện thực tại, hoặc cô không biết giải quyết thế nào trong truyện tình cảm.

Đem băng gạc băng cẩn thận lại cho vết thương, trên chân chú chim, rồi cho nó vào lồng, bỏ thêm nước và thức ăn cho nó.

Anh đã rất muốn cô nghe thấy những lời này. Nhưng.. liệu cô có chạy trốn hếch như chạy trốn tất cả lời tỏ tình của đám nhóc kia hay không? Cô sẽ biến mất ở một nơi thật xa.

Willian nhận, Meyami là kẻ điểm EQ tồi tệ nhất mà anh từng nhìn qua. Như vậy cũng tốt, anh chỉ cần cố gắng thôi. Dù sao bây giờ, cô ấy vẫn còn rất vô tư.

Đứng bên cạnh cửa sổ phòng mình, nhìn ánh trăng rọi đêm nay...

Có chút khác, như lòng người. Thật khó nắm bắt.

” Tiểu thư. Anh yêu em”

Một ngày để nào đó, đừng mong trốn được.

--- -----phân cách----- ----

” Gia nhập thành công”

” Nhanh ghê”

Nhìn con người áo đuôi tôm đứng trước mặt mình, anh chăm chú nhìn dưới sàn.

” Dưới sàn có gì sao?”

” Tôi đang nghĩ nên trải thảm lông lên tất cả sàn nhà căn biệt thự.”

” Làm gì? Cái chính là chi phí, Wataru dễ bị trượt chân ngã. Như vậy cũng tốt”

” Không, tôi không nghĩ cậu nhóc. Chỉ là tôi hay thấy tiểu thư rất hay ngồi dưới sàn, nghịch gì đó, ngay cả thiết kế cũng vậy.”

” ...vậy thôi không cần đâu”

” Lắm chuyện, tôi là quản gia của cái nhà này. Tôi muốn thay sao cho căn nhà đẹp, làm tốt với chủ nhân là được rồi!”

” ...này...này...”

Nói xong anh ta đi ra ngoài, không để cô có cơ hội phản bác. Cái này là sao chứ? Càng ngày, Meyami có cảm giác giai cấp giữ cô và hấn ta thay đổi.

Thực chất Willian ra ngoài, khuất sau cánh cửa lierfin thờ dài, tay xoa mi tâm. Mỗi lần cầu xin hay thương lượng, không phải một là ánh mắt long lanh, hai là nũng nịu như mèo nhỏ kéo tay áo anh. Duy nhất anh đề cập đến tiền là chỉ có thái độ như thế.

Lập kế hoạch, sau này cố gắng tẩy não người này. Tẩy được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Ngồi trong phòng gần hai tiếng đồng hồ, Meyami mới đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng. Dụi người, ưỡn thân, tập thể dục cổ. Hôm nay bản thiết kế nhanh gọn ghê. Rồi ngồi bệch dưới đất, xếp bằng tay chống cằm nhìn ra cửa sổ.

Willian đột nhập thành công làm gián điệp trong gánh xiếc. Bây giờ chỉ ông cốt truyện quay về đúng kịch bản của mình thôi. Nhưng, Meyami muốn đổi một chút, một chút chuyển biến nhỏ thôi. Trước hết phải chui vào gánh xiếc đã.

Tối nay, cũng không quên phụ lòng nữ hoàng, tặng hai tấm vé vip cho chỗ ngồi đi. Dẫn Wataru xem xiếc đã.

Đứng dậy rời khỏi phòng, vài ngày nghỉ, nên tìm thứ gì để chơi.

--- ----+--- -----phân cách--- -----

” Lóc cóc...”

Tiếng xe ngựa kéo một hộp như quả bí ngô chạm khắc bằng gỗ, lăn trên đường đất đá.

Mở mắt nhìn ra bên ngoài, một chiếc xe ngựa khác cùng đi song song. Thả màn che xuống, thờ dài ngao ngán. Mặt khác, cửa sổ bên kia đã vén trợn lên cho Wataru thích thú tham quan đường phố bên ngoài. Lần đầu tiên đến đây, Wataru mới được xem phố xá náo nhiệt như thế này trong đêm, mỗi tối, cậu bé phải leo lên giường đúng giờ. Hôm nay như được đặt cách, cậu bé vui vẻ hưởng thụ.

” Tiểu thư, tôi đi đây. Cần thận đấy.”

” Anh cũng vậy cẩn thận một chút!”

” Vâng”

Willian và cô nói chuyện bằng việc viết chữ trên lòng bàn tay. Đến khi Wataru quay lại thì không còn thấy bóng dáng của anh đâu. Vậ bé ngẩn ngơ hồ cô. Meyami chỉ cười, giải thích qua loa cho cậu bé tin, rồi chuyển chủ đề sang nơi khác, rất nhanh thu hút được sự chú ý của nhóc.

Nhưng có một điều, cô không hiểu. Tại sao Ciel Phantomhive lại nổi hứng đi cùng cô thế kia. Thà rằng là lệnh nữ hoàng nhưng bà ta cũng không có dặn cậu nhóc phải phối hợp với cô để phá vụ này.

Tránh xa cậu ta chút, không kế hoạch của cô sẽ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 100: Mặt Nạ Của Quỷ

Đêm đó quay về, Wataru lên giường ngủ rất sớm. Meyami lại quay vào phòng làm việc.

Lúc tối nhìn Ciel Phantomhive không có bất cứ hành động gì, ngoại trừ khuôn mặt không ngừng nhỏ hắc tuyến khi nhìn về phía quân gia của mình.

Có một tên quân gia yêu mèo cũng khổ.

”Tiểu thư!”

” ....”

Lặng im ngồi ghi chép gì đó trên bàn, ánh mắt không thèm liếc anh một cái. Willian tự nhiên có cảm giác, muốn đến kéo tai cô dạy dỗ.

” Tiểu thư”

” Mọi chuyện đã xong rồi?!”

” ....vâng... kẻ vô tâm”

” huh? Anh nói gì đấy?”

Tên này rất thích nói trong cổ, cứ suốt ngày làm bầm, chả ai nghe gì hết. Cái chính là người bên cạnh như cô bị ù tai cũng chỉ vì nhiều đó. Đứng dậy, đứng trước mặt anh, nhìn người kia. Ưc chế ghê, sao càng ngày cô cảm thấy chiều cao của mình bị tụt vậy trời?

Lúc trước, trước Fuutan cũng vậy, hẳn ta cao hơn cô cả một cái đầu. Gần đi, tự nhiên cô nhận ra được tên Shizumi cũng nhảy lên chiều cao đáng cỡ. Thật tức đến gãi chân mà.

Riết rồi, người ta cao hết chỉ có cô lùn đi thôi.

” Công việc thành công, điều bất ngờ là Sesbatian cũng ở đó, ngày mai Joker\_tên của phó đoàn đó gọi cô đến thử công việc.”

” Joker không phải chủ đoàn sao? Anh ta có phải là người nói chuyện mở đầu buổi diễn không?”

” Là anh ta”

Meyami không nói thêm quay người ra khỏi phòng, dặn Willian kiểm tra một chút căn nhà, rồi đến xem Wataru. Cô cần quay về chuẩn bị một số thứ cho buổi kiểm tra ngày mai, Joker không phải con người đơn giản hẳn nghĩ ngờ bất cứ người nào. Thờ ra, cái gì toi luyện anh ta thành như thế hả trời?

-----phân cách-----

Sáng sớm, hầu gái đem đến cho cô một bộ váy của quê nữ vùng núi, đã ngả màu. Một bộ váy của tầng lớp nghèo nàn nhất xã hội. Meyami nhận lấy, thân nhiên mặc vào người, bộ váy dáng người vừa khít với cô. Cũng hơi bất ngờ, nếu là người miền quê thì bộ váy này sẽ ôm nhóm và cô mặc sẽ chật chội. Mặc khác ngược lại nó vừa khít với cơ thể, mặc vào lại dễ dàng che đi bản chất lãnh ngạo, thay vào đó là khí khái năng động, bụi bần của một nông thôn. Và điều kì lạ hơn nữa, nó không có mùi hôi quá khó chịu, mùi thơm của váy như mùi của hoa nhài trên núi, không ít bụi bần nhưng lại không nghe mùi bùn.

Đứng trước gương, xoay một vòng, bỏ đi quyết định cắt đuôi tóc của mình, thay vào đó là bó gọn phía sau đầu. Cổ áo cao, dễ dàng che đi ấn kí khuế ước giữa quần gia và chủ nhân. Đôi giày vảy, cao cổ đủ che đi đôi chân dài, thon mà trắng ngần.

Một cách cải trang hoàn hảo.

Chỉ có điều Meyami thắc mắc, bộ váy này hơi kì lạ. Dem tay lật qua lật lại tà váy, dưới lớp váy bóng, vải bong, một vết trắng tinh khắc trên đó. Nhếch môi mỉm cười.

” Tiểu thư, mau đi thôi!”

Bên ngoài cửa vọng tiếng của Willian, Meyami dọn suy nghĩ lại một bên, sau sửa lại bộ váy dờ dàng, rồi bước ra cửa. Lần này đi có thể mất hai ba ngày, hoặc có thể là nhiều hơn, điều cô lo lắng là Wataru, sợ cậu bé buồn. Ngày nghỉ đông của cậu bé bây giờ, xem như là một ngày tồi tệ nhất rồi.

Willian đi bên cạnh, liếc mắt nhìn gương mặt trầm kìa. Thờ ra, nắm lấy tay cô kéo lên trước. Cúi đầu, nhẹ giọng

” Wataru được hầu gái chiếu cố, tiểu thư không cần lo lắng thêm nữa. Ngược lại, người nên suy nghĩ cách nào để điều tra cho xong vụ án này. Nghe nói từ tin mật, nữ hoàng bà ta cho thám tử đi theo cô, sau lần trước.”

” ... ”

Bà ta muốn chết sớm rồi đấy!

Xoay người nhìn Willian, rồi tiếp tục đi. Gánh xiếc được diễn gần nơi đất trống, những nơi mà quý tộc thường hay lui tới. Nguồn thu nhập chủ yếu của họ chỉ có thể, nhắm thẳng vào các con sâu ăn không ngồi rồi. Bất quá, đây là một thuận lợi để Meyami đi bộ giảm đi mỏi chân. Xe ngựa thường sẽ đưa cô đến bất cứ nơi nào, sống trong sung sướng quen rồi, giờ đi bộ cũng chỉ muốn chạy cho nhanh, nhìn khung cảnh chỉ là lớp giàu có lóa mắt của đám quý tộc bên ngoài cũng thật là nhàm chán. Meyami thả nhìn những ngôi nhà lục súc như ổ chuột, còn có cảm giác bất lực hay cố gắng nghĩ cách cho họ làm cách nào để họ thoát khỏi đó còn tốt hơn chán.

Vì đường của quý tộc, nên hai người mặc trang phục dân đen cũng có không ít khó khăn, về sự giễu cợt hay chọc ghẹo. Meyami chán ngán, nhìn bọn chúng như thứ bán thiu rồi xoay người rời đi, còn những chuyện sau thì để tên quần gia làm việc.

Mất nửa tiếng để đến được bãi cấm lều của gánh xiếc, những túp lều đủ màu sắc, cũng bong bóng bay trên đỉnh, với lá cờ ngũ sắc bay phấp phới theo gió. Dòng người qua lại thưa thớt, mỗi người trên tay khiên vác một thùng sắc to, lũ trẻ con chạy nhảy trong khu vực cũ. Nhìn lên tấm bản màu xanh, trang trí hoa văn, với dòng chữ vàng, tuyên truyền lấp lánh.

” Circus”

” Tên đẹp đúng không?”

Willian nghiêng đầu nhìn cô, vui vẻ mỉm cười. Bây giờ cô mới nhìn kĩ anh một lần, một bộ sơ mi trắng sòn, đứt nút, không biết cố ý hay vô ý mà để lộ khuôn ngực rắn chắc, quần xanh xám đã bạc màu, cộng với đôi giày cũ sòn màu. Anh ta không khác hơn một người anh trai của cô, với đầu tóc không có ý chăm chút, những sợi roi xuống khuôn mặt, che đi một nửa ánh mắt. Tạo nên bộ dáng lẳng lơ, bụi bặm.

” Tội đẹp lắm hả?”

” Tốt, rất đẹp. Như thế không biết anh kéo bao nhiêu đào hoa đây”

” Chắc phải lấy máy tính ra đếm rồi!”

” ...Tự kỉ... nhớ đừng phá hư kế hoạch là được rồi”

” Tiểu thư yên tâm”

Willian mỉm cười nhẹ nhàng, người khác nhìn vào như một người anh trai đang răn dạy em mình, ngược lại, Meyami đóng đúng vai một cô em gái mẫu mực nghịch ngợm, tà váy cũng không dính ít bụi đất bẩn, vui vẻ nghe anh mình dạy bảo. Nhưng, nếu người ta nghe được chuyện hai người đang nói sẽ lập tức vỡ mộng.

” Tiệm xác Under không nhận bất cứ thi thể nào từ những đứa bé bị mất tích”

” Im lặng một chút, cái này họ sẽ giấu xác ở đâu? Không nhận luôn linh hồn sao?”

” Có thể không tìm thấy, trong sổ tử thần không có bất cứ cái tên nào!”

” Đây hai anh em không vào à? Mọi người chờ hai người kia!”

Dagger vừa đi đến chuồng hổ, xua những đám trẻ con nghịch ngợm trên chộc thú dữ đi, đúng lúc nhìn thấy hai người đứng trước cổng nói chuyện, một người cau mày răn dạy, một người lại mỉm cười ngoan ngoãn nghe theo. Không khí có chút âm áp. Mặc dù vậy, anh Joker đã bảo phải đem họ vào nếu nhìn thấy họ, vì vậy mà dù muốn hay không muốn, cậu vẫn phải phá bầu không khí này.

Có anh em cũng rất vui nhì.

Bên này nghe tiếng nói của một người con trai, Meyami khẽ nheo mắt, quay lại nở nụ cười vui vẻ với anh. Khi anh đứng trước mặt, thì Willian đã bắt đầu chào hỏi và giới thiệu. Meyami chỉ tiện làm theo những động tác xem như xã giao cũng nhẹ nhàng vượt ải.

Dagger dẫn hai anh em đến một con đường ngoằn ngoèo, nơi có những thù gỗ cao, to lớn chất thành đống, với những người diễn viên nghiệp dư, rồi đến khu lều, qua khu trạm xá có một ông bác sĩ, tóc xoắn hạc dẻ, đeo kính, ngồi trên xe lăn, vẫy tay chào hai người. Meyami nhìn ông, khẽ gật đầu, rồi tiếp tục theo bước Dagger. Trong tim thức của cô, kẻ kia là một thiên tài, chỉ là thiên tài không đúng môi trường, tìm những công cụ, được liệu không đúng với pháp luật. Kẻ như thế sớm muộn gì cũng bị diệt.

Nhìn đường đi, bây giờ mới là vấn đề. Meyami không nhớ hết, lần sau nhờ Willian chọn thiết bị định vị.

Khi Dagger dừng bước cũng chính là nơi tụ tập nhiều nhất đám đông, giọng nói của Joker oan oan vang lên ở giữa, và đặc điểm nhận biết là chóp đầu cao cao đứng giữa đám người. Đưa mắt liếc nhìn Willian, anh dường như cũng nhận ra, đưa mắt nhìn cô mỉm cười, lắc đầu, ý bảo an tâm. Thật bất ngờ khi anh ta không tỏ ra lạnh lùng, hay nhào vào đánh chết tên kia.

Bây giờ cô nhận biết Willian thay đổi.

Theo trình tự truyện, Ciel được Sebastian giúp đỡ nên qua tất cả bài kiểm tra. Còn bây giờ Meyami mới vui nè, đương nhiên cô không muốn leo lên dây để bị Willian bắn đá vào người, nhắm dao? Cô không muốn chạm vào nữa, nhìn nó cô nổi máu giết người. Còn nhào lộn? Hỏi một con người từ sống ở kiếp này, nếu nhào lộn giỏi thì ai sẽ nghi ngờ đầu tiên? Tiêu rồi, làm cách nào đây?

Đứng trên người nhìn khắp xung quanh. Joker nhìn cô bé này cười vui vẻ, đầy vai.

” Hay là em đi trên bóng được không?”

” ...”

Tên điên, lên dây không được leo lên bóng được à? Hỏi dư thừa!

Đến lúc Joker định mở miệng từ chối, dù thấy cô bé đáng yêu đến mức nào. Nhưng cô từ đầu đã không có tài năng thì làm sao gia nhập vào gánh xiếc, với lại nhân lực ở gánh này cũng rất nhiều, có làm mới có ăn, không thể đeo theo một người ăn không ngồi rồi nữa.

” Willian này, ừm, xin lỗi... tôi...”

” Tê ..tê..tê...”

Dưới chân có cái gì lạnh lạnh cọ vào. Meyami nhìn xuống, một con bạch sà xinh đẹp, ngược mắt nhìn cô, đem đầu nhỏ cọ vào gáy cô. Vang lên những tiếng thích thú. Joker lúc này cũng dừng lại, tái mặt, ai không biết con gái rất sợ những loài vật bò sát như rắn. Lần này cô bé xinh xắn kia không chạy mới lạ, nhưng đó là cô em gái của người tài năng kia, anh cũng không muốn mất một nhân tài.

” Snack, rắn chạy lung tung này!”

Cơ bản, Joker biết rắn rất ghét tay mình, chỉ cần chạm vào một chút thôi thì chúng đã nổi điên, nhào đến cắn bất cứ vật nào bên cạnh mình. Bạch sà là loài rất độc, anh cũng chẳng muốn dính dáng với bọn cốn, với lại cô bé kia cũng không đáng bị chất độc của sà chạy vào làm chết người.



” Cô rất đẹp. Cas nói thế”

Một giọng ồn ồn vang lên tai. Meyami liền tái mặt, anh ta như ma vậy. Rút chân ra, lui về phía sau vài bước. Không nghĩ con rắn kia vẫn trườn theo bên cạnh. Thở ra, rồi xuống, nắm đầu nó lên.

” Nè, tao không quen mày, cái gì cũng lếch đến ta làm cái gì?”

” Tê ...tê...tê.”

” Im, tao phải chủ mày!”

” Tê ...tê...tê..”

” Trưa này tao đói, tao đem mày xào lên.”

” Tê ...tê...tê”

Meyami đứng dậy, vui vẻ nhìn con người tóc trắng, với mấy vòng dây chuyền rắn trên cổ kia cười như gió xuân.

” Xin lỗi cho tôi con rắn này được không? Nó bảo nó có chết cũng đi theo tôi!”

” E vậy là cậu đi hả? Kê kiêu ngạo? Thế cậu chọn được chủ nhân rồi hả?. Emily nói vậy”

” Đây, đây nhớ sống tốt đấy! Tên đáng ghét! Wordsword nói thế”

Meyami mỉm cười, khoe miệng giật giật nhìn Willian, anh chỉ thờ dài, đến bên cô xoa đầu.

” Vậy có thể để em gái tôi ở lại chứ? Joker?”

” ... À... À.. tất nhiên là điều đó có thể mà.!”

Joker giật giật khoe miệng, đùa nhau à. Đầu năm nay lắm người biến dị vậy? Ngay cả một cô bé xinh xắn này cũng có khả năng trời phú đó sao? Anh nghe Snack nói rằng là từ nhỏ bị rắn độc cắn, sau này làm bạn với chúng. Đừng nói con bé đó cũng như vậy đi. Nhưng không phải, dường như anh nhận ra, vô tình mà con bé tự nhiên có thể hiểu được.

Lúc này anh cũng thân người ra khi nhìn con bé ngồi bệch xuống đất, một người một rắn nói chuyện với nhau đấy.

Cười vui vẻ, phất phất tay cho qua chuyện, sau này đoàn xiếc lại có cái ăn rồi. Nhưng trước tiên là việc chia phòng, haizzz khổ nữa đây. Ai cho con người thích rắn này vào phòng đây? Con bé với Snack chung một phòng cũng chẳng được, dù gì hai người cũng khác giới, sẽ không tốt cho danh dự của cô bé này.

” Ừm Willian này con bé tên gì?”

” Meyam”

” Vậy sau này gọi Suit, em là Pink được chứ?”

” ....”

” Tất nhiên, chúng tôi rất vui với cái tên ấy”

Meyami ngẩn đầu nhìn anh, khoe miệng giật giật. Thật muốn một cú đập cho tên này một cái, đùa nhau à? Willian chỉ nhìn lại cô hạ thấp giọng

” Dễ thương mà!”

Im lặng theo Peter và Wendy đến khu nhận trang phục, tách khỏi Willian. Dễ thương? Đến mức nôn. Một bên nghe hai người trước mặt nói chuyện cười đùa, một bên nghe Cas lải nhải bên tai nói chuyện. Càng ngày cô cảm giác con sà này là bản sao của con sóc Juli trên vai chị Chi.

Thật khổ quá mà.

-----phân cách-----

” Pink, em đến đây một chút!”

Joker vẫy tay khi Meyami đang cố gắng kéo chiếc khăn ra ngoài, vì nó bị mắc kẹt ở cửa xe, mà chìa khóa thì ông Jumbo giữ lại chạy đâu mất. Chiếc khăn này là Dagger bảo cô đi lấy. Trên đời có nhiều người ác ghê.

Khóc không ra nước mắt mà.

Rất nhanh, vì giọng nói của ông anh về mặt kia. Meyami vui vẻ vớt chuyện này sang một bên, gọi Dagger tự làm việc của mình. Rồi ba chân bốn cẳng văng lên cổ mà chạy trốn, đùa. Lúc này cô không lấy kéo ra cắt chiếc khăn đó may lắm rồi.

Joker dẫn cô rời khỏi khu lều của diễn viên phụ mà đi vào lều của bà chị Beast vén màn lên.

Ánh sáng lọt vào căn phòng nhòe nhoẹt, Meyami nhìn thấy một người phụ nữ ngực cup D, ngồi trên giường, với trang phục rất ư thiếu vải che thân, nói đúng hơn sexy xinh đẹp ngồi đó. Tự nhiên cô có cảm giác muốn nhào vào bộ ngực kia kiểm tra có phải là thật hay không.

( Người khi nào chuyển sang sắc nữ?!/ Có sao? Nên biết cái gì ta cũng có thể nuốt/ ....)

” Beast, hôm nay cô bé chuyển sang phòng em há?”

” Vâng, dù gì lều em cũng chẳng có ai ở, buồn lắm, nhưng cô bé phải ngoan đấy!”

” Vâng ạ!”

Beast mỉm cười nhìn Meyami, xoa đầu, rồi đẩy Joker ra một bên, kéo cô vào phòng. Sau là cách ly người kia bên ngoài, bên này sung sướng trêu chọc Meyami.

” Nè, ngực em cũng tốt mà khoe ra đi!”

” ...”

” Nè nè, em học điều khiển rắn từ khi nào thế?”

” Nè, em không nói gì cả?”

” Á...ừm. chị Beast, chị sợ rắn không?”

” Có một chút! Nè tới xem chị trang điểm thế này như thế nào? Giúp chị đi!”

Meyami đến ngồi trên bàn trang điểm, lấy nước, lau đi lớp trang điểm dày cộm của chị, rồi bắt đầu trang điểm lại. Trang điểm là một phần không thể thiếu cho diễn viên hay ca sĩ, lúc trước nhìn các tiền bối, cô cũng có chút học hỏi, sau dần không thích quá nhiều phấn son, với lại chị Lily cũng không quan đến việc cô có lên điểm lên sân khấu nữa hay không. Meyami liền bỏ luôn, nếu bây giờ cô trang điểm, chỉ là một chút phong cách của trang điểm hiện đại, rất nhẹ cho Beast, cô biết bao nhiêu thì trang điểm bấy nhiêu thôi.

” Chị Beast này, em thấy anh Dagger đẹp trai lắm!”

” Sao? Em thích thằng nhóc điên đó hả?”

” Dạ, nhưng mà anh ấy yêu chị mất rồi”

” Sao em biết? Đừng nghĩ bậy”

Cứ thế một người hỏi, một người trả lời. Lời hỏi của Meyami chỉ xoay tròn các người trong đoàn, rồi đến công việc từng người. Rồi quay sang đồ về “ông anh” Willian của mình, sau đó lại nói về đoàn. Những điểm mâu chốt, Meyami lại hỏi nhập nhã, dứt đoạn. Nên rất ít bị gây nghi ngờ, nhiều lúc Beast hỏi lại về xuất thân, Meyami làm một bộ mặt không nói. Nhận biết về hai “anh em” bị mờ côi từ nhỏ, rồi đi ở nhờ, làm nô tài cho người ta. Rồi kể đến hoàn cảnh bị bắt, sót thương của mình đến trôi dạt đến đây.

Nếu Willian ở đây cũng phải chấp tay bái cô, thường ngày Meyami rất ít nói, nếu nói thì một đúng hai nói vui vẻ như cười như gió xuân, trên mặt không chút biểu tình, đem người ta ....ra trăm.

Hôm nay, Meyami mở miệng là nói dối, dối đến tai tình. Một chữ cũng không thật, lại đem người ta nửa tỉnh nửa mơ cho vào lốc xoáy mơ hồ về sự thật.

Và kết quả Beast hoàn toàn tỉnh táo, sau một bữa nói chuyện.

Sau đợt này, tự nhiên cô cảm thấy, tai cáo già của cô tăng lên không ít.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 101: Wataru Mất Tích (1)

“Chưa đầy ba ngày đã đổ bệnh, cậu cũng thật yếu đấy!”

”Mặc ta, chả chuyện gì đến người”

Ceil liếc nhìn người ngồi bên thùng gỗ găm từng miếng táo. Tiểu thư Travel, thất lạc từ nhỏ, mới đây chỉ trở về. Gần hơn ba tháng, thấu tóm thik trường kinh tế, gần hai tháng, thể giới ngấm trở nên sùng bái và chạy theo phe cô khi vũ khí xuất hiện hiện đại. Gần một nửa thế giới hắc đạo nắm trọn quyền thấu tóm tất cả các thể lực hùng mạnh từ tay gia tộc Phantomhive.

Cậu đã từng nghĩ, tiểu thư Travel kia cũng coa thể giống cậu, nên từ giờ mọi việc bên họ đều không quan tâm. Nhưng có dùng cô ta giống cậu không? Trở về với một tên quân gia là thần chết, chỉ gần một tháng đem gia tộc bên bờ vực tuyệt chủng trở lại bình thường, từ đó dần dần phát triển.

Vậy cô ta có bao nhiêu tài nữa đây?

”Nhìn gì? Chưa thấy người đẹp bao giờ à?”

“...Cái quý. .khụ...khụ...”

Nhìn đứa nhỏ đến chết cũng kiên cường, không chịu cúi đầu kia. Meyami liền thở ra, tên nhóc nào cũng vậy, trước khi làm tiểu có hay tiểu thụ của người ta thì lại mang cái tính kiên cường đấy.

Vì lúc trước tiểu công của hắn đến nhờ cô để mất đến tên này một chút thì có quý mới biết cô buồn ngủ đến mức nào.

Gặm xong quả táo. Thật ra là hai quả rồi, nhìn đứa nhỏ kia không chịu nổi nữa mới rời khỏi chỗ ngồi, đem chăn trùm lên người nhóc.

”Trợn mắt nhìn ta làm gì? Ta biết ta đẹp!”

”Câm mồm...khụ...khụ...ngươi...khụ...khụ...Ng...khụ...khụ...”

”Đã không nói được vẫn cố nói. Sợ nhóc rồi!”

Bưng chén thuốc cất, vì nó đã đốt hai tiếng của cô. Hôm đó, cô vất vả lắm đi theo cặp đôi như ve sầu Peter- Windy lên núi hái vài cây thuốc về chữa trị cho đoàn. Không nghĩ nhóc cố chằm lại huê tay hát ra. May mắn cô nhanh nhẹn giải nguy cho thuốc không mất giọt nào. À mà có, một giọt rơi xuống thấm vào nền đất.

Không phải chứ?

”Ngươi điên à, thời gian ta giành cho chén thuốc này quý lắm đấy!”

”Quý thì ngươi tự uống ....khụ..khụ...đ...I..khụ..khụ...”

Hắn ho sặc sụa, nôn tháo nôn thốt vẫn không chịu uống. Nhìn nhóc Meyami nổi khùng, cô có thể mặc xác thằng nhóc này, nhưng vẫn không được. Tự nhiên trong truyện chỉ nói hắn bị suyễn sau ba ngày, ai biết đầu hắn lại bị sớm hơn, cộng với bệnh mất máu khi té thang, cùng cái thứ gọi là cảm lạnh liền trở thành bộ dáng như xác sống.

Cô bỏ mặc? Tác giả không giết cô, độc giả cũng xách dao đâm cô. Họ hỏi tại sao đem nhân vật chính của họ chết đấy!

”Ngươi chắc không uống?”

”..không..”

”Hết cách...”

Ngay lập tức Ciel bị trôi trên thân cây bằng miếng vải mỏng, siết chân tay dính thẳng, cổ ngược lên. Nhóc trừng mắt nhìn cô.

Meyami không nói, đẩy thùng trước mặt cậu ta, ngồi xuống. Chấm cảm nhìn cậu.

”Rốt cuộc...khụ...”

”Bây giờ uống, hay để tôi mém?!”

”...Ses...”

”Willian đang chơi với anh ta! Dù gọi đến khan cổ, dù anh ta đòi được mạng, đến cứu cậu. Thì nhóc cũng mất nụ hôn đầu rồi”

”Đồ...”

” Uống hoặc mềm?!”

” Uống”

” Thế ta đòi ý rồi. Bất uống vui hơn.”

Cô đi tới bộp miệng nhóc, đến khuôn miệng mở ra, cô đem thuốc đồ hết vào. Để nhóc nuốt từng ngum thuốc vào cổ, rồi mới tháo dây trói. Meyami mặc cậu quay đi.

Đùa không chạy đề tên Sesbatian quay lại giết cô hả?

Vì tội gì nhỉ? Là tội si nhục tiểu thụ của hắn đấy.

Willian đứng một bên góc tối, khoe miệng co giật nhìn bóng ai đó rời đi. Hết cách, tiểu thụ của hắn rất thích gây họa, mà mọi kết quả đều để cho hắn chịu. Willian thật thấy mình thương tâm mà. Đến khi nào cô mới thôi chạy loạn nữa đây? Khi hắn khuyên cô, 100% là câu trả lời.

” Willian, mấy ngày nay tôi thấy anh béo lên đấy, hay là tháng này anh thực hiện thực đơn ăn kiêng đi!”

--- -----phân cách-----

Cũng trong đêm đó Willian nhận được tin từ biệt thự. Vợ vàng đến lầu của Beast để tìm cô.

Lúc đó Meyami đang dọn dẹp đồ vật, vì là đêm của buổi diễn đoàn, nên Beast đã dẫn họ ra biểu diễn. Sau khi phụ giúp diễn viên chính chuẩn bị đồ đạc thì Meyami trở lại phòng, chuyện này như cơm bữa. Đồ đạc không lộn sộn, các vật không bị xáo trộn, cọng tóc Beast gắn cửa tủ cũng không bị đứt đi. Nên cô hoàn toàn an tâm khi để Meyami về phòng mình.

Nhưng sự thật , Beast không hề biết, Meyami theo lời và sở thích của chị mà tìm đúng một chỗ. Dưới gối và sau tấm ảnh của cô. Một bức thư được giấu, một tấm hình cũ rít giữa chị với một người đàn ông tóc bạc, chẻ ra hai bên. Ông ôm vai chị cười vui vẻ, chỉ có điều Beast ko như thế, dường như cười mà không cười.

” Tiểu thư..”

” Willian?”

” Mau, lá thư từ biệt thự chúng ta!”

Đứng dậy, đặt Cas sang một bên, nhận lấy bức thư.

Đêm hôm đó, hai người cốc cốc biến mất.

Ngôi biệt thự trước giờ cô đi luôn tối, hiện tại đã bậc sáng tất cả ánh đèn, nhờ ánh trắng loe loe mà chiếu rọi lên trang sức căn nhà lấp lánh. Hầu nữ, người giúp việc, nấu ăn, và làm việc vườn. Chỉ có đúng 5 người được chọn lựa kĩ càng và trở thành một bộ phận trong nhà. Đa phần, nhìn họ là người không có nhà, hoàn cảnh éo le hay bị truy đuổi. Willian nhận họ chỉ vì họ là những kẻ trong kẻ tài.

” Tiểu thư đã về”

” Ai có thể nói cho tôi biết, lá thư này ai viết?”

” Thưa là tôi, là tôi thất trách”

Meyami bước đến bên hầu gái nhìn cô. Cô gái này bắt đầu từ trong kĩ viện, đúng hơn là giúp việc cho kĩ nữ. Vì bị cưỡng hiếp, tội danh giết người ụp trên đầu làm cô chạy trốn. Willian gặp cô khi đối đầu với bọn sát thủ, kĩ thuật dùng dao rất điêu luyện và thuần phục, nắm bắt tốt điểm yếu con người. Và cái duy nhất anh nhìn thấy ở cô ta là một kẻ máu lạnh khi giết người.

Thế ra biệt thự có một người giúp việc là cô gái xinh xắn này.

” Kể cho tôi nghe!”

Cô gái giúp việc khúng núng, tường thuận lại tất cả các hoạt động và sự kiện trước một ngày và sát thời gian không nhìn thấy Wataru.

Đúng vậy, bức thư ghi đến nói Wataru, đã mất tích. Đã qua hai ngày một đêm.

Meyami nhéo mày, nếu là kẻ thù chắc chắn đã gọi lại, đáng tiếc chuyện này không phải. Wataru mất tích vào buổi tối. Tối hôm qua, bầu trời tối đen như mực.

Không có gió, lại còn có cả tiếng kêu trong đêm của loài kiếm mồi buổi tối.

”Willian, to quá!”

”Tôi bị tên Sebastian ngăn cả không thể điều tra, khi có tiếng động”

”Không tốt, gọi người đi tìm nơi Wataru từng đến, nhanh đi. Nếu không có, lập tức đi sang biệt thự của gia tộc Phantomhive, đưa họ bức thư này, sau đó

Làm như họ nói.”

”Rõ”

Hàng người cúi đầu đồ thanh, lúc này cô liền ngã ra đất, rất may còn có Willian đứng bên cạnh, giang tay đỡ lấy cô. Anh nhìn cô ổn định trong lòng mình mới cau mày rằng dạy.

”“Tiểu thư, cô thừa biết tôi luôn phía sau cô, không cần phải ngã dưới đây chứ?”

”“Willian tôi mệt đưa tôi về phòng, không cần nói thêm”

Willian thờ ra nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô. Liền nhanh chóng đưa cô vào phòng. Bên dưới này, năm người chuẩn bị cho nhiệm vụ của mình.

--- ----- ---- phân cách ----- ----

Khi tỉnh lại cũng là chạng vạng, bước xuống nệm, chạm chân vào mặt đất lạnh lạnh, liền khiến rùn mình.

Bước xuống nhà, không nghĩ Willian lại chặn trước cửa. Anh chỉ mỉm cười rồi lại bằng một tay vút cô như vút bó rào. Không biết khi nào mới trốn được tên này?”

Thế một ngày trôi qua, còn không vào, thì cũng vui thế, mau đi.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 102: Quỷ Hiện

”Tiểu thư có tử tước Druittl đến”

”Hắn đến làm gì?”

”Còn cả bá tước Cieľ”

”Mở tiệc à?”

”Tôi không biết”

”Đề họ phòng khách ta xuống.”

”Rõ”

Willian rời đi khỏi phòng làm việc. Wataru rời đi rồi, về nhà cậu bé có làm gì phá hơn không, mấy ngày nghỉ đông của nhóc thật khiến cô nhứt đầu, mấy hôm trước, trước, khi đi Wataru tìm đâu ra giỏ nắm đủ màu sắc về bảo nữ hầu hâm ăn. Rất may bị phát hiện nếu không nhó thăng thiên rồi. Về đây chắc chắc anh Masaomi sẽ nhứt đầu cho mà xem.

Thật là.

Thả cây bút xuống, xếp bàn về sang một bên để lại, xuống nhà.

”Không biết ngọn gió nào đưa bá tước bận trăm công nghìn việc đến nhà tôi đây?”

”Chỉ tiện đường đi ngang, đúng lúc nữ hoàng có lệnh nhờ chuyển lời”

”Ồ thì ra là thế! Còn tử tước Druittl? Chắc lệnh từ nữ hoàng!”

”À cái này...à tôi gửi thiệp mời bá tước đến tham gia trại hè của tôi”

”Ra thế, thật vinh dự, lúc đó tôi sẽ đến. Nếu rảnh!”

”Tôi rất mong sự có mặt của bá tước Travel đây!”

Meyami nói thêm vài ba câu liên lưỡng lỵ đuổi khách. Cô không có thời gian cho mấy chuyện tiết tưng, cubgx chẳng có thời gian đi hầu chuyêbnj một đám liên quan đến thần chết và ác quỷ. Tránh xa bọn chúng một chút cũng sẽ không có việc gì.

Lệnh nữ hoàng? Bà ta hôm nay cũng biết sợ mà không đưa tận tay cô sao? Quỷ mới tin, vậy lần này Ciel đến đây làm gì?

”Willian công việc nhà thờ có xảy ra bất trắc không?”

”Không hoàn thành và rất ỏn!”

”Thư này của nữ hoàng!”

Willian nhận lấy thư từ tay cô, xem xét kĩ. Là thư nữ hoàng, bà ta mới tiểu thư đến dự tiệc. Bữa nay tốt tính ghê vậy?

”Tiểu thư”

Lúc này Joker bên ngoài đi vào, chỉ gần hai tuần anh ta nắm được toàn bộ công việc mình cần làm trên công việc quản lý của công xưởng là một kì tích.

”Joker chuyện gì mờ hôi nhớ nhái đấy?”

”Không có gì, tôi vội chạy về khi thấy bá tước Ciel hướng biệt thự đi đến thôi”

”Không chuyện gì...Joker hỏi mấy người kia có thích ăn tiết không? Nữ hoàng mời này!”

”Oa, có tiệc kìa!”

”Doll nghe lén người khác”

”E-em xin lỗi!”

”Tất cả đều có thể đi.”

Meyami nhìn hai con rắn trên người Snack

”Nhưng người quý tộc không thích rắn!”

”...vậy tôi ở nhà vậy!”

”Willian ngại trang cho chúng đi. Vội lại đừng tha son trét phấn như biểu diễn. Hãy mặc đúng chất một quý cô và quý ông của thượng lưu.”

”Đã rõ”

”Tôi mai có thể đi”

Nói xong Meyami xoay người, về phòng. Nhưng tiếng gọi của Joker làm cô khựng lại.

”Tiểu thư, lúc nãy trên phố có một người tự bốc cháy, cháy đến thành tro.”

”Chuyện này đã có Ciel Phantomhive lo liệu, đó không phải lệnh nữ hoàng đưa cho chúng ta, vì vậy tốt nhất đừng sía vào chuyện người khác”

”Nhưng tôi nghĩ nếu đã là chuyện nhân dân thì bá tước như cô sẽ phải ra mặt chứ?”

Peter cùng Wendy đồng thanh, Meyami không nói tiếp tục bước lên từng bậc cầu thang, lại nhìn lên bức tường trống không.

”Willian đem tranh của cha mẹ treo vào”

”Tiểu thư tại sao không phải là của cô?”

”Những gì người ta nhìn thấy chưa chắc nó bắt buộc phải đúng như vậy!”

Willian không hỏi nhiều liền nhanh rời đi, ở lại Peter cùng Windy nhìn nhau, sai chỗ nào?

Tối hôm sau, trong căn phòng đầy màu sắc những chiếc đầm và bộ vest lung linh được mặt trên người từng người. Tuy vậy Meyami vẫn nhiều mây.

” Beast, chỉ đi mặc bộ đầm đồ rượu vang cho tôi. Doll thay bộ váy trắng vào. Peter- Windy mặc đồ cặp xanh lá ngay. Joker, yêu cầu anh bỏ đi cái về nữa mặt đó ngay. Đừng làm mất danh dự của chính mình trước mặt bất kì ai, bất kì tầng lớp nào!”

Thế là cả đám đơ ra 5 phút, nếu không chờ cô hết lên thì con số kia sẽ tiếp tục tăng lên. Và cô sẽ đến trở buổi tiệc. Cả đám chạy đông chạy tây làm theo đúng yêu cầu của tiểu thư nhà mình.

Bữa tiệc là nơi giao lưu kết bạn và lợi dụng giữa mỗi quan hệ giới thượng lưu. Kẻ có tài, có tiền còn cần có địa vị. Nếu không nơi này người liền bị vứt bỏ. Nhưng những con người ngược đời Meyami mang theo sau lưng liền rất nhanh đảo lộn tình huống. Đám người Joker hoà vào dòng người cấp thấp mẫu mực nói chuyện xã giao. Willian theo sau cô với danh hiệu là công xường làm giám khảo cho món ăn.

Nữ hoàng tới, khi bà bước qua Willian anh liền khẽ nhủ mày, ngay lập tức gián ra. Đến khi đứng thẳng không ai chú ý, Meyami lùi người tựa vào người anh

” Chuyện gì vậy?”

” Trên người bà ta có mùi như xác bị thối rửa!”

Tiến lên trước vài bước, giữ nguyên lại tư thế cũ của mình, cuộc thi diễn ra, món ăn hết thời gian quy định được đón lên. Liếc nhìn Willuân, anh hiểu ý xoay người đến chỗ đám người Joker, căn dặn gì đó, rồi liền quay lại. Lúc này đột nhiên giọng nam tử nhẹ nhàng vang lên. Khi gần đầu mới thấy đó là cận vệ của nữ hoàng, đứng hơn một quãng gia. Hắn có mái tóc bạc, ngư hồ phách, với đôi môi mỏng. Không biết tại sao nhìn tên kia Meyami liền cảm giác buồn nôn dâng trào cổ họng.

” Nữ hoàng bá tước Travel đã sống nơi này quen chưa?”

” Nhờ phúc nữ hoàng đã hiểu được một chút bản phận của mình”

” Nữ hoàng hỏi người có cảm thấy khó khăn hãy nói với ngài, ngài sẽ luôn ở sau bá tước”

” Thật cảm động, mong nữ hoàng vẫn mạnh khỏe”

Cuộc nói chuyện kết thúc tại đó, Meyami cười nhưng tâm chẳng cười, kẻ thù một ngày quay lại làm bạn? Chỉ đó là cô tự chiêu mộ còn ngược lại mãi sẽ chẳng mất chữ kẻ thù.

” Rầm...á á á á á..... “

Tiếng động lớn vang lên, bàn bị người khác làm bờ nát, tiếng la hét thất thanh, người lại chạy loạn xạ. Ngay lập tức Willian nhanh tay ôm cô nhảy ra khỏi bàn giám khảo đứng nơi an toàn.

” Chuyện gì vậy?”

” Có lẽ họ bị thôi miên”

” Ciel chuyện này là sao?”

Bên tai vẫn nghe tiếng nói chuyện thảo luận giữa hai ba người chỗ Ciel. Từ đầu đến cuối, Meyami không mở miệng nói thêm một câu

” Nhưng nguyên nhân do đâu?”

” Sesbatian, đây là mệnh lệnh tìm mọi cách dừng ngay chuyện này lại.”

” Vâng thưa chủ nhân”

Lần đầu tiên nhìn Ciel sử dụng ấn kí đây! Hơi bị thu hút bởi mệnh lệnh dứt khoát của cậu nhóc này. À mà thôi kệ, nhóc ta từ trong trứng đã có bản chất cao lãnh của bậc đế vương rồi.

” Tiểu thư, chúng ta không làm gì sao?”

” Có”

” Xin hãy ra lệnh”

” Đứng xem kịch đi”

” ....”

Đồ đầy hấn tuyến nhìn cô chủ mình, thật sự quen lắm rồi.

Nhoáng một chút tất cả đã được giải quyết, Meyami vẫn ngồi trên ghế, bên cạnh là Willian nhàn nhã uống trà. Nhìn hai người họ thật khiến cho hai người

nào đó tức học mấu.

Bữa tiệc tàn, đoàn người dân ra về, phía sau Meyami liền có tiếng gọi.

” Bá tước Travel xin dừng bước”

” ...”

” Tôi là hoàng tử đến từ đất nước các vị thần. Hôm nay nhìn nãfi bình tĩnh trong nguy hiểm trong khi mọi người chật vật tôi thật gương mợ.”

” ...”

Khen hay chê đây?

” À ý hoàng tử là muốn kết bạn với ngài. Tiện thể tôi là quản gia của hoàng tử”

” Vâng rất vui được gặp hoàng tử”

Willian thay tôi nói chuyện mấy câu, thì chúng tôi liền cáo từ lên xe. Hoàng tử? Tính nết như trẻ con, tìm tới tận đây để được gặp bà vú nuôi, không biết nơi đó dạy dỗ ra sao nữa. Cũng có thể tên này có sở thích lái máy bay. Và cô nhớ, tên này với quản gia của mình cũng bị vắn không ít hint trong truyện.

Tránh!

Sáng hôm sau, nhà Meyami liền được tặng cả rương vàng đồ bà nữ hoàng lệnh mang đến. Toàn là trà và bánh của nhà Phantom.

Thật tình trốn rồi sao ám hoài vậy?.

Bỏ đó lên thẳng phòng không quan tâm, hôm nay công xưởng không có việc nhưng trong khu chợ đen có việc của cô.

--- -----phân cách-----

Loè nhoè mờ mắt, với cô đây là lần thứ n khó chịu như vậy. Đầu óc mông lung, chóng mặt, mắt mở ra không nổi. Bên tai còn nghe tiếng Ciel gọi nãy giờ. Đúng oan hồn mà.

” Tỉnh đi, tỉnh! Bá tước Travel! Tiểu thư Travel! Tỉnh! Tỉnh”

Nhưng cảm giác này không phải là ảo, nó rất thật. Giật mình mở to mắt, nhìn xung quanh. Đập vào mắt, Ciel bị trói như con nhộng, à mà cô có khác gì đâu. Ừm để nhớ xem... Lúc trước cô vừa phòng sách liền bị vật nặng đập xuống, may cô tránh khỏi nhưng không biết phía sau cánh cửa còn một người, liền bị chụp thuốc mợ.

Sau đó...không nhớ nữa.

” Cuối cùng ngài cũng tỉnh bá tước Travel!”

” Rồi sao?”

” Người ta nói một số thứ có thể ăn, một số thứ không thể ăn. Vậy nếu đưa cho ngài và ngài Phantomhive đây, sẽ chọn gì?”

” ...”

” Ăn tất cả những gì ta ăn được, thứ không thể ăn dùng mọi thủ đoạn để cướp!”

” Bốp...bốp...một câu trả lời thật hay đấy, và hành động của ngài bá tước Travel đây đã chứng minh tất cả! Hai trăm đơn hàng thuốc phiện của tôi bị hủy hoàn toàn vì ngài”

” Quá khen”

” Bốp! Con chó mày ngăn biết bao con đường tiền tài của tao không hả?!”

” Biết làm cái gì!”

” Bản thiếu và tùy tiện như các ngươi càng không nên biết.”

Ciel liền tiếp lời thế là cái tát đáng ra cô lãnh lại giáng lên cho Ciel. Ở mà thôi một cái tát còn hơn bị đánh đập như từ ngòi một góc.

” Giúp tao dạy hai đứa này cách nghe lời!”

” Dạ”



” Một bước chết, hai bước đổ máu tử chi, bà bước lục phổi ngũ tạng phun ra ngoài, đừng bước không có xác chôn!”

” Nó nói gì đấy?”

” Nói sản thôi!”

Meyami nhún vai dựa người vào tường liếm môi, phun ra máu bên cạnh. Rồi mỉm cười nhắm mắt.

” Ciel, nếu nhóc không muốn bị ngủ mơ thì nhắm mắt lại ngủ đi!”

” Chị bị khủng à?”

” Tôn trọng bề trên đi. Nghe lời không ráng chịu!”

” ...”

Trong yên tĩnh khi gian liên nghe tiếng nước đổ róc rách, tiếng thét, tiếng bước chân lẫn tiếng hô hào. Tiếng xương tay răn rắc, rồi cúi là tiếng hét chói tai.

” Tiểu thư, về nhà thôi!”

Mở mắt nhìn quanh, Ciel mở mắt tròn tròn nhìn cô lại nhìn Willian, nhìn lên sàn nhà, máu tạo thành màu của nền và tường thạch, nhuộm cả các đồ vật trong nhà. Willian mở trối cho Meyami rồi bế cô trở về biệt thự.

” Cậu chủ còn nuôi tiếc sao? Người cũng đã đi xa rồi!”

” Willian là đấy?”

” Thần chết!”

” Có kí khế ước không?”

” Có”

” Điều kiện trao đổi với khế ước?”

” Thay vì lấy linh hồn, thần chết khác ác quỷ ở chỗ lấy máu của chủ nhân đến khi người đó giải khế ước”

” Lấy hết?”

” Không chỉ một nửa”

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 103: Sắp Kết

Một ngày một mối rồi.

Thật nóng nực. Thời gian trôi qua nhanh quá, thoát chốc đó đã là mùa thu rồi. Bầu trời về chiều đỏ rực nơi cuối dãy núi, chim non trở về nơi trú ngụ. Xa xa còn nghe thấy tiếng chó sói vang lên.

Thế gần hai năm, hai năm trời. Cô không thể liên lạc với mọi người.

” Tê...tê...”

” Cas, người có nhớ Wataru không?”

Đưa tay xoa đầu rần nhỏ, nó hiểu ý ngoan ngoãn dụi đầu vào lòng bàn tay chủ nhân mình. Phát ra trong cổ họng tiếng tê tê.

Meyami nhìn hàng cây kia, lại nghĩ đến lời hứa với Masato. Đã từng hứa sẽ ngắm hoa cùng cậu bạn. Nhưng có lẽ bây giờ lại có người thay thế giúp cô rồi.

Là Nanami.

Cô bạn sẽ không làm mất đi lời hứa của mình như cô nữa. Như vậy chắc Masato không nghĩ đến nó nữa.

Có chắc không?

Bao ngày qua luôn trốn chạy, thật sự cô đang lo sợ điều gì đây!

Kyo, Yuki. Hai tên đó, ngay cả Akito. Các người sống tốt không đấy? Bên của các người còn tái diễn nữa không. Gia tộc Sohma lại có lời nguyện kì lạ đó. Sau này, các thiếu nữ mà biết chắc chắn sẽ không tha, đem trời từng người đem về nhà nuôi mất.

Hai năm rồi, hai năm rồi.

Có ai còn nhớ cô không? Chị Lily, chị Chi, Nanami, Tohru, Saki, Arisa, chị Hino, Fuyuumi.

Thất nhớ các người mà. Ai bảo các người là thờ trắng trong truyện làm gì chứ, thế rồi bên người yêu quên mất cô rồi có phải hay không?.

Thật là...

Đưa mắt nhìn nơi bầu trời xa xa kia, thời gian, thế giới, không gian đối nghịch nhau. Bây giờ có nhớ thì làm được gì đâu chứ, nó vẫn cứ trôi trôi.

Và nơi này...cô còn không biết khi nào trở về.

--- -----phân cách----- -----

Màng đêm xuống, mang màu mát lạnh của mùa thu, còn chút giá lạnh của mùa đông kéo đến.

Thiếu nữ mái tóc hồng phần bụng dài dưới nệm, thả ra trôi trên mặt đất. Yên giấc ngủ say.

”Lạch...cạch...”

Khoá cửa trong phòng nhẹ nhàng mở ra, đẩy nhẹ, một dáng người bước vào. Nhẹ nhàng đến bên giường cô. Anh đưa tay chỉnh lại góc chân cho Meyami. Rồi âm thầm ngồi bên cạnh.

Trong mơ màng, cô chỉ cảm giác giường mình bị lúng xuống, sau đó là im lặng. Con buồn ngủ tiếp tục ập tới, nhẹ nhàng đẩy Meyami lại vào giấc ngủ của mình.

Willian đợi chờ chân mày của cô giãn ra, mới từ từ đưa tay vén loạn tóc rối trên trán. Nhẹ cúi đầu hôn lên trán cô một nụ hôn nhẹ nhàng. Sáng nay cô lại thất thần nhìn ra cửa sổ, ánh mắt màu xanh ngọc kia lại vô định hướng truyền về nơi rất xa. Không tới đích.

Ngày dần trôi, thoát chốc thế anh đã bên cô hơn hai năm. Chủ nhân của anh là con người kì lạ, ngay cả bản tính giống mẹ cũng chẳng có. Con người lúc vui, lúc buồn, luôn trái ngược hơn với vẻ mặt bên ngoài. Hơn ai hết, anh biết, khi cô chấp nhận quay lại là lúc cô đang chạy trốn tình cảm của những nam nhân kia giành cho cô.

Nhưng cô cũng không biết rằng, dù chạy như thế nào. Meyami vẫn luôn vô thức hướng về nó.

Làm việc với cô hơn hai năm, sổ sách, số tiền. Meyami đều chuyển hết cho cô ty bên Nhật. Sử dụng nhân viên, nhân vật hàng đầu. Biển hiệu công ty ở đó trở thành trụ sở chính. Dần dà, số công ty kia tách hoàn toàn độc lập với thế giới này và đứng vững trên thị trường ở thời gian bên kia.

Meyami muốn chạy trốn, đáng tiếc. Con người cô lại vô tri vô giác quay lại nắm tay chúng.

Nhìn cô từng ngày mong nhớ, thật cô đơn. Bên kia, nụ cười của cô được toả nắng. Thậm chí bên này, từ cái ngày cứu Wataru đó, Meyami đã quên mất đi nụ cười của mình.

Cô như con robot, chỉ biết làm việc không biết ăn. Dành cả mấy tiếng đồng hồ nhốt mình trong bàn làm việc, mất thêm mấy tiếng đồng hồ nữa đến công xưởng. Lau lau lại bày cách đối phó với bà già kia. Cô liền đã nhanh kiệt sức.

Cơ thể cô dần ốm yếu và dễ bệnh hơn rất nhiều.

Anh lo lắng, lo cho cô bệnh, công việc của anh đã quá thất trách, anh lo khi cô gầy đi. Nhưng phải làm sao đây? Khi anh trở nên ích kỉ, anh lo lắng, lo khi cô không còn bên anh nữa. Mãi mãi biết mất khỏi tầm mắt anh.

Lòng ích kỉ luôn thắng lí trí.

Khẽ cúi đầu, hôn lên chón mũi cô thật lâu. Rồi lặng ra khỏi phòng.

--- -----phân cách----- -----

Hai ngày lại trôi qua, cuộc sống của Meyami vẫn thế vẫn rất buồn tẻ cho đến sáng hôm đấy.

”Gâu..gâu...”

”...nó là cái gì vậy?!”

Hắc tuyến chảy dài, khi cô nhận tin Ciel sẽ đến đây. Nhưng khi vừa bước chân ra khỏi cửa liền bị một bóng đen bám tới, ôm cô ra sức mà liếm láp trên mặt. Đưa tay đẩy nó ra, nhưng nó lại càng dính chặt hơn. Liếc mắt nhìn người xuống xe ngựa. Là tên nhóc đó - Ciel Phantomhive, nhưng hôm nay nổi hứng đem người ngoài hành tinh đến nhà cô làm gì?!

”À xin lỗi tiểu thư Travel, đó là con chó mới nhận nuôi của cậu chủ”

Sesbatian liền tới kéo con chó-hình người ra khỏi người tôi, ra về mặt áy náy, đáng tiếc giọng nó hấn lại bù thêm câu mới.

”Là tại nó thích mùi của cô chẳng, loại chó này rất ít khiến ai lại tới vui vẻ như vậy “

Liếc tên kia một cái, không nói thêm. Mặt kệ cho tên bá tước nào đứng đó, xoay người vào nhà.

”Willian tiễn khách, hôm nay tôi mệt không thể ra ngoài nhìn khách”

Từ trên lầu vọng xuống, ngay lập tức Willian đứng sau lưng cô khẽ cúi đầu đưa tay sang ngang. Dùng động tác mời để...Được hai tên chủ tớ, với một con chó đột biến gen đi.

Mặt kệ cho họ có nói gì, Meyami liền lên lầu, đem váy trên người bỏ ra, tắm rửa lại. Mới sáng sớm, cô dễ nổi điên nhất, nếu không được hai tên kia về. Ở đây một hồi, bọn chúng nói nhảm, nói cuội làm cô tăng máu, sẽ không biết có chuyện gì xảy ra, dù là ác quỷ cấp cao. Thì đừng nói giết được cô.

Thở ra, rửa sạch thân thể, liền xuống nhà ăn sáng. Mát nửa tiếng, lại đứng dậy quay vào phòng làm việc, lập tức bị Willian chặn đứng đường. Cô tránh, hấn lại lượn qua trước mặt. Meyami những hấn, lại cúi đầu tránh qua bên khác, lại hấn lượn tiếp trước mặt.

Cuối cùng, tâm quá ba bậc, trừng mắt nhìn tên đô kinh kia.

”Nói gì nói nhanh!”

”Nữ hoàng có lệnh, một tổ chức phản động nhằm lật đổ triều đình đang ẩn nấp trong lớp vỏ bọc tôn giáo. Ra lệnh cho ngài đi phá chúng”

”Hết rồi?”

”Không gì thêm”

”Tránh ra!”

Willian nhận được mệnh lệnh liền tránh ra, ngay lập tức khi cô đi qua, giữ lấy tay cô kéo lại.

”Có người cần gặp cô”

Quay đầu, neho mắt nhìn Willian. Ai gặp cô vào lúc này? Sao ít người thích chóc cô buổi sáng ghê vậy?

Rút tay khỏi lòng bàn tay của anh. Liền xoay người xuống phòng khách, bước chân lộc cộc tới nửa cầu thang liền dừng lại, nhìn người ngồi, à không, là vừa ngồi vừa nằm, như dáng nàng tiên cá trên ghế đệm. Mái tóc màu đỏ, mang cặp kính, với một áo khoác mới đắp tới ở khuỷu tay. Áo vest màu đỏ, giày cũng đỏ, còn trên tay đang lăm lăm cầm một mũi cưa màu đỏ, thổi thổi. Liếc nhìn người đi bên cạnh cô, Meyami nhận thấy Willian mặt than lại đổ xuống dãy hắc tuyến. Xem như cô chưa đọc quá nhiều truyện tránh đi.

Thở ra, tiếp tích bước xuống, rồi ngồi đối diện với tên thần chết Greil. Châm trà nhìn hấn.

”Người đến làm gì? Gặp ta hay gặp hấn?”

Vừa nói tay chỉ về phía Willian, mắt vẫn không ngán lên nhìn mặt hấn một cái. Hấn là tiểu thụ hiện thực cô còn có cảm giác giúp hấn tiến tới với Sesbatian hơn, đáng này...

”Áy nghe danh tiểu thư Travel lâu, giờ mới được biết mặt. Thì ra cáo trong cáo”

”Cảm ơn đã quá khen”

“...”

Nhún nhún vai tựa người vào ghế làm khuôn mặt như đang mong chờ lời nói tiếp theo. Đáng tiếc, hấn không nói thêm. Meyami ngồi đó, chán nản đưa tay lên che miệng ngáp dài. Chân đã không còn giữ độ bình thân mà bắt chéo lên bàn.

”Người chẳng phải loại người ta hiệp lạ. Chuyện gì nói nhanh, chị người còn đi ngủ!”

”...người..”

”Cho người 3 phút, nếu không, để Willian dọn người...”

”Cô...”

”1 phút 35 giây”

”Chúng ta cần sự giúp đỡ của người. Cuốn sách ghi chép số phận đã bị lấy cắp”

”Và giờ?”

”Thuê người đi làm, hỗ trợ giúp bạn ta.”

”Why?!”

”Quyển sách của gia tộc Travel cũng bị mất rồi!”

Dừng lại, nhìn sâu vào con ngư đồ kia. Là nói thật, mỗi quyển sách từ Travel, bảo quản rất cẩn thận, chỉ thiếu duy nhất một quyển sách bị biến mất. Lẽ nào đó là quyển sách ghi về tương lai gia tộc?

Hơi chần chừ, Greil biết chạm vào được điểm yếu của cô. Liên nói tiếp.

”Quyển sách đó do các thần chết bề trên từ lâu ban tặng cho gia tộc. Chúng rơi vào tay kẻ khác liền sẽ nguy hiểm cho Travel.”

Không nói gì thêm, liền đứng dậy. Xoay người về phòng làm việc, Meyami còn một bản thiết kế cần chỉnh sửa để ngày mai bắt đầu cho sản phẩm.

”Khoan”

”Willian tiễn khách, tôi mệt. Không rảnh rạn đi nhảy vào chuyện người khác”

”Rõ”

Willian cúi đầu rồi xách đầu Greil ném thẳng lên trời cho đến khi chỉ còn là vết sáng.

Về phòng, ngồi lên bàn làm việc Meyami lại không có cảm hứng, thế là ngồi chống cằm nhìn ra cửa sổ. Gia tộc Travel là một gia tộc lớn, từ trước đã là thương nhân mạnh, sau này được liệt vào hàng quý tộc danh tiếng. Chuyện phata lên như vậy không loại trừ khả năng liên keta với thế lực các vị thần. Như vậy nếu nói đúng hơn, quyển sách nói về quá khứ, lẫn tương lai của gia tộc. Nếu cho vào tay của kẻ thù Travel....

”Willian, đến nhà Under hỏi hấn về quyển sách!”

”Rõ, tôi đi ngay”

”Nhớ đem vài hũ muối về đây”

”Muối của hấn để ướp người hấn hả!”

”Nó đấy, ta cần ướp người”

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 104: Trăng Máu

Một đêm trăng sáng, gió se lạnh nơi vùng quê heo lánh. Trong căn nhà góc cột kẹt, ánh nến nhấp nhoe, hai bóng hình nam nữ quán quýt với nhau, tiếng loạt soạt của đêm, tiếng da thịt người chạm vào nhau. Tiếng thờ đóc cùng với tiếng rên rỉ, i ôi của nữ nhân bên dưới thân. Sesbatian trên người liền nhếp miệng cười đến yếu hoặc.

Bên ngoài, hàng rào chắn bằng gỗ. Meyami tựa người vào cây gỗ trên hàng rào, đem tay che miệng ngáp dài. Phiên.

Willian đứng bên cạnh chẳng lo, có nghe cũng như không. Cho hấn là người qua đường, dunhws nghiêm chỉnh bên cạnh chủ nhân mình.

Ciel và Greil bên cạnh hai người không ngừng đổ hắc tuyến. Họ biết, bên trong xảy ra sự tình gì. Cũng có chút sốc nhưng lại không thể nghĩ ra được. Ở bên cạnh họ còn có hai động vật biến dị nữa.

Một thiếu nữ, có nghe hay không cũng chẳng biết, cái chính họ nhìn thấy ở cô là sự bình thản đến đáng sợ. Thiếu điều, lười nhát đến nỗi...quên đem bàn trà ra uống thôi.

”Tên đó...ngay cả chuyện này cũng dám làm”

Cuối cùng Ciel hết kiên nhẫn, liền phát ra tiếng bực giọng.

Đáp lại lời nói kia là không gian yên lặng, từng ngọn gió cuốn vào lạnh buốt người. Ciel tiếp tục đổ hắc tuyến.

Sau một khoảng thời gian, khi Sesbatian đã “làm việc” xong thì chui đầu ra đứng trước mặt mọi người với nụ cười tươi.

”Đã xong rồi“

Meyami thôi tựa người vào thanh gỗ, đứng thẳng vắn người. Thật là, quen sướng, chịu khổ chút cũng không được mà, mới đứng một chút đã mỏi hết cả người. Giấc ngủ thì không trọn vẹn nữa là... Haizzzz.

”Cậu chủ, Bá Tước Travel...”

”Cô ta là kẻ thuộc thế giới thứ 6”

“...”

Trong căn nhà gỗ, một nữ tu, à nên gọi thế nào đây khi nữ nhân kia vừa làm “tốt đẹp” vừa nãy. Gọi nữ tu...Ừm...không xứng lắm...

”Linh mục là những người thực hiện nghi thức thanh tẩy, ông ấy bảo rằng...Doomday's Book không chỉ biết được quá khứ mà còn đoán trước tương lai nữa”

”Ồ, tương lai...à?”

”Vâng, nhưng...chỉ có những đứa bé trong đội hợp xướng thiên đàng được chọn mới có thể đọc tương lai”

”Hợp xướng? Là hát à?”

”Không như tên gọi,...những âm thanh xinh xắn vang ra từ phòng linh mục...”

Nửa đêm, gió lại càng lạnh. Meyami nheo mắt nhìn phía cao nhất khu vực toà nhà.

Nơi này cũng được xem là tôn giáo sao? Chúng thờ cúng cái gì? Hay là...đang cố gắng nhảy vào hố sâu của sa đọa?? Nhìn nữ thành viên hôm tối cũng nhận rõ. Bọn chút đang hồn nhiên biểu lộ hết những thứ khao khát, xấu xí của chúng ra bên ngoài.

Xem ra, sống đến bây giờ, cô cảm nhận mình còn biết thế nào không thấp hơn một con quỷ.

Bên tai không ngừng nghe tiếng lải nhải của Greil, nào là trang phục, nào là xinh đẹp. Bây giờ Meyami chỉ cần ngủ một giấc thôi. Xong sớm, cô muốn ngủ sớm

”Này tiểu thư, đừng nói rằng người sẽ ngủ!”

”Đúng rồi, ngoan cho chủ nhân người mươnj làm gối!”

Trong nghi thức lễ thánh thần thiên thần gì đó, cô đánh một giấc ngon lành trên vai Willian.

Có thực mới được đạo. Không ngủ làm sao mà có sức đánh nhau đây.

Nhưng trong giấc mơ kia, ác mộng đã lâu không gặp lại tiếp tục hiện lên.

Đêm đó, trong con hẻm tối om đó, nanh vuốt chuột, rắn, mèo, đem xé một con bướm bẻ ra nhiều mảnh. Đáng sợ, lạnh lẽo, hôi thối, ảm mốc. Đôi mắt đã dần nhòa đi rồi, nhòa đi rồi.

Con mưa lạnh lẽo trút như một bát lớn nhà trời đổ xuống trần. Trong nghĩa trang lạnh lẽo này, chỉ có một người sống sót, duy nhất một người có thể sống sót trở ra. Đêm đó, máu làm màu nhợt nhạt cơ thể, từ bàn tay, từ đầu tóc, khuôn mặt, làn da, đôi mắt, máu trong miệng. Trên cả màu tím của chiếc giày. Một địa ngục máu, với đồng xác ngổn ngang. Mắt cả ngày bị nhốt bên trong này, sử dụng mọi thủ đoạn để giữ tính mạng của mình, dù lách, bò, lẩn. Vẫn phải sống, chỉ được một mình sống ra khỏi nơi ác quỷ này. Để sau đó, hàng loạt những bài tập luyện kinh khủng nhất đổ lên đầu đứa bé mới 10 tuổi, đó trong cô nhi viện. Đợi một ngày bắt cóc trở thành ác ma hút máu người.

Cảnh vật tiếp tục thay đổi, màn sương đêm đổ phủ xuống, vụ tai nạn đã diễn ra, máu kéo dài theo đường trường của hai người nam nữ trung niên. Cố gắng đẩy cô thật xa khỏi chiếc xe, mọi chuyện sau đó vẫn tiếp diễn. Xảy ra như một giấc mơ, thoát chốc đã rất nhanh cô bé kia lên phổ thông. Nụ cười của các anh, những hành động kì lạ cùng tín hiệu khó hiểu, người bạn dễ thương, tình tình kì lạ, người chị đáng yêu, người mạnh mẽ. Bước ra ngoài đời, những con người ấy luôn đi bên cô.

”Quên tất cả, xóa bỏ tất cả. Xóa chúng đi, sẽ hạnh phúc. Quên những con người đó, về bên hạnh phúc”

Quên được sao? Tôi đã rất muốn quên đi, quên tất cả. Nhưng đáng tiếc...thật đáng tiếc...Bây giờ có cơ hội quên kí ức đó...quên đi để bỏ mặc tất cả? Quên đi, vì thế giới này cô cũng sẽ không ở lại lâu hơn?

Bên ngoài, Willian nhìn những cuộn phim từ ngực Meyami chảy ra, trắng xoá, nhạt nhẽo. Bất cứ thứ gì, linh hồn cô không có kí ức?. Không, không phải, nó đã bị che đi. Một thứ phép thuật gì đó đã che nó đi. Không cho ai nhìn thấy được. Đúng là nó bị che đi, màn sương mờ đặc và trắng xoá. Lạnh lùng.

Bên này Under, Greil nhìn dòng phim mà nhủ thầm, họ chưa bao giờ nhìn thấy kí ức của con người nào trắng toát như thế. Khác với dòng kí ức của Ciel bên kia, có mẩn đen, mẩn trắng, còn ghi rõ nội dung. Nhưng con người kia không có bất cứ hình ảnh hay lời nói nào trong phim. Nó như màn sương mù mịt mờ hết cả một tâm trí. Nhưng làm cách nào...

”Chết tiệt, kí ức của con nhỏ này bị làm sao?”

Bên kia, Angela nổi điên nhìn những đoạn phim bị che khuất, chính mình không thể xóa đi lớp sương mù và nhìn vào. Ngay từ đầu, bước tính đã quá nguy hiểm khi chọn một người không thể xem quá khứ của cô ta ra đặc cuộc.

”Á”

Bên này, Ciel đã tự thu lại kí ức của mình mà rơi xuống. Angela càng nổi điên hơn khi nhìn kí ức còn bé kia không thể xóa sạch. Cô đã làm, đã nhún tay vào gia tộc Travel, nhưng chưa bao giờ nhận ra con bé này.

”Chết tiệt!”

”Sesbatian, ta ra lệnh cho người cứu...”

”Không cần, tiểu thư...chưa bao giờ chịu bỏ đi dễ dàng như vậy”

Đúng lúc Ciel lên tiếng, Willian đã bước lên một bước để chặn lại, anh tin cô. Và cô chưa bao giờ để anh thất vọng. Từ đầu khi gặp Meyami cho tới bây giờ, và anh luôn tin tưởng cả sau này trong tương lai.

Under không nói, ngược nhìn những đoạn phim kia, nó có chút màu sắc lại quay lại như cũ. Chuyện gì vậy? Con người chịu được như Ciel đã là kì tích, nhưng còn dám che đi quá khứ của mình như cô không phải rất nhiều, thậm chí là chẳng có.

Angela tiếp tục tìm cách đẩy mà lực mình kéo ra kí ức của Meyami, dần dần nơi khoé miệng của Meyami liền xuất hiện một vết máu dài chảy xuống. Sức mạnh cũng đánh bật lại.

”Willian...”

”Tiểu thư”

Khi đoạn phim còn chưa thu hết, Meyami mở miệng gọi. Rồi đem tay, kéo cổ áo xuống, một dấu kí hình hồ điệp trên cây thái của thần chết.

”Hình như tôi vừa nghĩ ra một bộ váy đầy lông vũ”

”Đã rồi, xin cô chờ kết quả từ tôi!”

Meyami im lặng, lập tức chỉ vài phút cô đã rơi xuống đất, bên cạnh cô là đôi cánh của thiên thần. Bên kia, Angela chặt vật ôm vai mình la hét, máu từ trên lưng chảy xuống như suối nhuộm cả một mảnh lớn nơi cuối phòng.

”Đem chúng ướp muối đi”

“...này này, đừng lấy muối của ta đem ướp thứ bản thiếu đó!”

Under đỏ mặt hỏi nhìn người con gái kia, ma quỷ, còn hơn ma quỷ. Ít nhất Diêm Vương hay, thần Zenus cũng không có bản lĩnh đến như vậy. Mà có con quỷ nào dám chạm vào các vị thần như thiên sứ hay thần chết đâu chứ!

”Người...”

Angela ngồi trên mặt đất run run, chỉ tay về phía cô.

Meyami chẳng buồn liếc ả một cái, cô đang bận lấy từng nắm muối ướp đôi cánh trắng tinh này.

”Thật đéo, đáng tiếc một kẻ dính bản lại không xứng với nó.”

“...”

”Chẳng phải người rất muốn xem kí ức từ ta sao? Là nó đấy, ngọt quá”

“...”

Angela bắt giác run sợ khi ánh mắt đó nhìn về mình, con ngư đỏ huyết xinh đẹp kiều diễm, đang rất say sưa với mùi vị máu trong khoang miệng, sau khi đem tay vệt chút máu từ đôi cánh kia bỏ vào miệng...thương thức.

”Một thiên thần sa đoạ, làm sao thanh tẩy ta đây? Còn kí ức của ta...từ đâu ta quên nói...khi ta chưa cho phép, thì đừng mơ mà chạm vào!”

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 105: Willian Đi

Đúng vậy, kí ức của cô. Trừ khi cô cho phép mới có người chạm vào. Nhưng Meyami chưa bao giờ để điều đó xảy ra. Vì cô lo sợ, lo sợ đặc niềm tin vào quá nhiều trong một giấc mơ rồi nó lại tan biến trong hư vô.

Willian đến bên cạnh cô, đỡ cô từ từ đứng dậy. Rồi khỏi nơi đó, anh biết Meyami cần yên tĩnh, sau khi Angela tìm mọi cách để tạo khế ước rồi bỏ chạy thì ánh mắt của cô đã bắt đầu vô hồn. Kí ức? Điều khiến anh tò mò, vì sao cô có thể che đi phần trí nhớ mình như vậy. Thực chất cô chưa bao giờ tin tưởng vào người nào sao? Ngay cả anh, cô cũng chưa bao giờ để tâm sao?

Nhìn người trong lòng, bàn tay khẽ siết chặt. Tâm có cái gì đó trùng xuống mà chua xót. Làm sao fidê lấy được niềm tin của cô đây?

Trong mơ hồ, Meyami lại nghe tiếng gọi của ai đó, tiếng gọi nghe rất quen là ai vậy? Cô không thể nhìn thấy gì trong bóng tối này, chỉ có thể lần theo tiếng gọi mà chạy đi. Cứ thế mà chạy, nhưng tại sao nó càng xa trong tâm với đó? Thở dốc, đứng lại ôm ngực mình, rồi lại ngồi bệch xuống đất. Co ro người lại.

”Meyami!”

Chợt bàn tay ai đó ôm từ phía sau cô, bóng tối che mờ đi khuôn mặt người đó, bóng đen đó thật sự ấm áp và dịu dàng, còn có chút cảm giác rất quen thuộc.

Co người vào bóng đen kia, mong tìm thêm hơi ấm. Đến khi bóng đen kia cất giọng thì thầm

”Về đi Meyami. Về đi, anh luôn chờ em mà. Nơi này có gia đình chúng ta, nơi luôn có một người hằng ngày trông em quay về mà”

”Anh...”

”Đúng đấy, Mimi-chan, anh nhớ em, về đi. Làm ơn xin về đi”

”Meyami, xin em mà”

”Meyami... Meyami...Meyami”

Lần lượt những bóng đen đó lại xuất hiện ngày một nhiều, cô không hiểu những giọng nói đó cô đã từng nghe, rất quen thuộc. Đã từng ở bên giọng nói đó nhưng tại sao? Tại sao cô lại không nhận ra chứ? Cứ như một mảnh ghép nào đó trong cuộc sống này bị biến mất.

Willian ngồi bên giường cô đã một tuần trôi qua. Meyami vẫn như vậy mà nằm yên trên giường. Anh không muốn cô mở mắt lại không nhìn thấy anh. Lại không muốn để cô mở mắt nhìn thấy đầu tiên là một ai khác ngoài anh. Đưa tay ấn nhẹ vào đôi chân mày nhú lại thật chặt, nhẹ nhàng xoa mi tâm cho cô. Anh biết rồi trong mỗi giấc mơ Meyami luôn cảm thấy ác mộng. Là chuyện gì đó rất khủng khiếp sao? Nó đeo theo cô dai dẳng đến thế?

”Meyami à!”

”...W-Willi....an..”

”...”

Khi anh hỏi tên cô, trong mơ cô vẫn gọi tên anh sao? Có thể tâm lại nhẹ chút rồi. Trong mơ, hãy để hình ảnh của anh luôn bảo vệ cho cô, luôn bên cô giữ

an toàn cho tiểu thư mãi mãi.

Đúng, trong cơn mơ ấy, Willian là người cô thấy mặt duy nhất, và cũng là người duy nhất không nói gì với cô. Anh nhẹ nhàng đến bên cạnh xoa mát cô, rồi đứng im đó, bên cạnh, không đi đâu hết. Có anh bên cạnh những bóng đen kia không còn là nỗi sợ hãi trong cô.

”Willian, có khách”

Bên ngoài, Jacker gõ cửa gọi thăm. Không gian yên tĩnh có chút ngưng đọng. Chờ một lát, Willian đứng dậy, kéo chăn sửa lại góc cho cô. Tiếp tục ngồi bên cạnh, đem khăn ẩm thấm nước cho Meyami. Ngón tay thon dài, nhẹ nhàng, dịu dàng như sợ chỉ cần quá tay một chút, Meyami liền biến mất.

Cho đến khi Jacker đứng ngoài, khó hiểu liền gọi thêm một tiếng nữa. Anh cũng nhìn rõ Willian có tình cảm như thế nào với tiểu thư. Đứng ra, trong nhà, ngoài xưởng, người hầu, tất cả đều biết. Chỉ mình tiểu thư của bọn họ là không hay biết. Đúng hơn là chưa bao giờ nhận ra. Nhưng mọi người cũng biết, nếu tiểu thư biết hay không chỉ giờ tình cảm của Willian cũng chỉ là đơn phương. Tiểu thư Travel người như thế nào, tính nết, cách cư xử và chức vị gì, người hầu đều hiểu rõ. Nếu đứng chung với cô quả là một cách hạnh phúc. Willian về ngoại hình, tính cách, cư xử đều xứng với tiểu thư. Chỉ một điều duy nhất anh còn thiếu.. địa vị.

Willian chỉ là một quản gia nhỏ không thể nào đứng chung với tiểu thư được. Như vậy mọi người liền nhìn vào Willian bằng ánh mắt thông cảm.

”Tiểu thư đang bệnh, chúng ta sẽ không tiếp khách!”

”Nhưng, đó là ngài Under- chủ cửa hàng tiệm xác, hẳn nói nếu không gặp sẽ không về.”

”...Được tôi đi ra gặp hẳn...”

Cúi người hôn lên trán cô rồi đứng dậy rời phòng, đóng cửa.

Bước từng bậc thang xuống nhà, tâm trạng cũng chẳng vui lên một chút nago. Nhìn quanh, nơi này chỉ là những ngày bên cô. Đã không biết từ bao lâu, anh đã như một cái bóng luôn đi theo cô, để ý từng hành động này.

Meyami, đến khi nào em khỏe? Đến khi nào em đi? Khi nào..Em sẽ rời xa anh?

Tất cả những câu trả lời trên, anh đều đã có đáp án. Từ đầu cứ ngỡ để cô nhóc chơi thỏa thích liền đặc ra điều kiện khiến cô nhóc giải trừ khế ước. Cuối cùng, mọi chuyện lại thành ra như thế này. Mặc dù, Meyami đã đưa ra câu hỏi về giải trừ khế ước kia.

Thì Willian cũng chẳng cần có hay không tờ giấy khế ước để được bên cô.

Tuần lễ trôi qua, không ăn không uống, ngồi bên cạnh Meyami mà canh chừng cô, anh cũng đã dần kiệt sức, khi bức xuống cầu thang cũng không tránh khỏi cảm giác chóng mặt. Hơi khập người lại, tay giữ thành cầu thang, tay kia lại đặt lên xoa mi tâm. Mấy khẽ chau lại. Jacker nhìn anh liền bước đến hỏi han, nhìn sắc mặt anh trắng bệch, Jacker liền hoảng, tiểu thư đã không tỉnh dậy một tuần, công việc công xưởng dù tốt đến mức nào cũng không thể thiếu người lãnh đạo. Bây giờ Willian mà ngã bệnh nữa thì công xưởng hay các cửa hàng, số liệu cơ bản anh, với đám người Snack không thể lo được.

”Willian tôi nghĩ anh đã kiệt sức, mau đi nghỉ đi. Còn Under để tôi giúp anh chuẩn bị phòng cho anh ta muốn ở bao nhiêu thì ở. Đợi khi anh khỏe hẳn tiếp. Anh như vậy làm sao lo cho tiểu thư đây?”

”Không cần, mọi việc tôi đã sắp xếp.”

Ngạt tay Jacker ra, bước xuống bậc nữa. Vịn từng bước vào lan can đi đến ghế sofa.

Jacker nhìn anh, rồi nhìn DOLL bên cạnh, anh nhún vai xoay người vào nhà bếp kiểm đồ ăn. Anh cũng chỉ mới đi làm về thôi. Bụng vẫn đói lắm ấy.

”Under, ngài đến đây làm gì?”

”Đến thăm cậu”

”Tôi không nghĩ ngài là người lại rảnh rỗi đến như vậy!”

”Ừm. Đến thăm tiểu thư Travel”

”Vậy mời ngài về cho!”

Willian vừa nghe thấy liền dán cáo thị đuổi khách. Under không nói vẫn cười cười đem bánh quy làm từ gì đó trong cái hộp xư ắn. Cát giọng nói.

”Không đùa nữa, ta đến đây truyền lời chỉ thị của thần chết cấp cao xuống. Willian vụ ám sát tích và cháy nhà từ trước, với hàng ngàn linh hồn con người là do người giết không?”

”là tôi”

”Vậy ủy ban cấp cao ra xét định đình chỉ công tác và tịch thu lưỡi thái của anh trong vòng khoảng ba tháng. Và bây giờ. Mời anh đi theo tôi đến tòa án.”



Under đứng dậy, đưa tay ra mời. Willian cũng đứng dậy, hướng mắt nhìn lên lầu, nơi phòng ngủ của cô.

Anh chắc chắn sẽ trở về sớm.

-----Phân cách-----

Nhâm nhòe tối, con ác mộng biến mất, Meyami lơ mơ tỉnh dậy. Trần nhà màu sữa vẫn như vậy. Ngồi dậy xoa đầu.

”Willian, lấy giúp tôi cốc nước”

”Vâng”

Meyami chợt khựng lại, trả lời cô không phải là giọng của Willian, giọng nói này của...Jacker...Ừm là của Jacker.

Suy nghĩ một lát, Jacker liền bước vào, trên tay còn bưng một cốc nước cùng kính đặt lên bàn.

Meyami nhìn khay, rồi nhìn người đứng đó.

”Willian đâu?”

”Tiểu thư nằm trên giường hơn hai tuần rồi, Willian lúc trước cách một ngày đã bị Under dẫn đi, hiện tại còn chưa về.”

”Trước khi đi, Willian có nhắn lại gì không?”

”Chỉ nói chăm sóc tiểu thư, thật tốt. Rồi Willian sẽ về.”

Meyami không hỏi thêm, ngật đầu, Jacker ra khỏi phòng, cô ngồi đó nhìn đến tủ quần áo và bàn trang điểm. Bước xuống giường lục chúng, chẳng thấy. Không một mảnh giấy nào để lại. Theo cô nghĩ Under là hội viên trong bộ thần phán xét các thần chết. Lần này, anh ta nói đi về nhanh, nhưng khi cô tỉnh một ngày liền thấy không hợp lý.

”Willian à!”

Đưa mắt nhìn ra xa, bầu trời tối đen, xa xa còn những tiếng sấm chớp lọt vào mắt, làm sáng cả một bầu trời, nhưng chỉ trong chớp lát liền biến mất cứ liên tục như thế, cho đến ngày mưa đến.

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy. Meyami lại nhìn thấy khuôn mặt cả tầng sơn phấn kẻ sát vào mặt mình. Hoảng, theo quán tính cô đem chân đạp hấn một cái liền lấy dao đâm vào cuốn họng hấn. Lập tức người ngoài cửa chạy vào ngăn cản.

”Tiểu thư, tiểu thư, bình tĩnh, hấn là do Willian nhờ đến yong nom giúp thôi.”

”Hấn ta có thể trở thành quân gia hả?”

Meyami ngăn người chỉ về phía Greil. Rồi nói chuyện với Jacker.

Sau một hồi giải đáp, Greil liền trở thành quân gia tạm thời, xôn tính tiền công. Cô sẽ trả cho hấn một tuần đi tham chơi với SEsbatian.

Sắp xếp phòng nghỉ ổn thỏa cho Greil, phòng của Willian vẫn giữ nguyên chỗ cũ, không thay đổi.

Nhưng tâm trạng cô lại khó chịu thế này nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 106: Hiểu Rồi

( Tặng Valentine sớm cho các nàng này^^)

Đêm lại trôi đi, những đêm đó Meyami không tài nào ngủ được. Những ác mộng cứ thế kéo co chìm vào kí ức. Nơi đó có các anh, những người cô đã quen, những người cô đã nhả tâm làm họ đau lòng. Hơn ai hết, cô nhận ra rằng kí ức bị lãng quên trong quá khứ dần hiện ra rõ rệt. Có cả những suy nghĩ của cô.

Khi Willian đi, Meyami dần nhận ra sự lạnh lẽo quanh mình. Cô quá ác sao? Đúng Fuutan đã từng nói thế, anh Masaomi, anh Ukyo, và những người

khác đều nói vậy và...Nó là sự thật, đến lúc Meyami nhận ra thì một sự thật khác lại đẩy lên với cô.

Cô cũng đã quá nhấn tâm với mình.

Đêm đó, Meyami ngồi co ro một góc, ôm người suy nghĩ. Ánh mắt vô hồn cứ mãi phát ra trong bóng đêm mờ mịch.

Sáng hôm sau, theo thường lệ Greil vào phòng và gọi cô dậy, chuẩn bị cho công việc thường ngày. Greil có thể hay có những tính cách thất thường nhưng anh ta được xếp trong hàng ngũ quản gia tốt, mọi công việc trước kia William làm đều được Greil sắp xếp tốt. Mặc khác còn thêm phần chọn trang phục cho cô, mỗi tội anh ta lựa toàn màu sắc sỡ và nền chính vẫn là màu đỏ.

Lần này cũng vậy, anh ta mang đến cho Meyami một chiếc váy đỏ, nhiều tầng, đuôi váy còn kết những sợi chỉ nhỏ khéo léo thành bông hoa. Anh nhìn cô tươi cười.

”Rồi, hôm nay sẽ mang phong cách của công chúa thời xưa, vừa kín vừa hở, xinh đẹp như nụ hoa hồng e ấp dưới nắng sớm mai.”

”Greil, hôm nay ngày mấy?”

”Ừm...Để xem...Chà chà hôm nay tiểu thư cần gì đến thời gian chứ?”

Cô không nói chỉ đưa mắt nhìn Greil, anh liền hiểu khai thời gian. Meyami không nói gì thêm sai người chuẩn bị ngựa rồi chạy thẳng đến công xưởng. Kiểm tra kĩ các giai đoạn rồi xoay người lên ngựa đến cửa hàng, rồi theo lịch cũ trở về nhà nhốt mình trong phòng sách. Cho đến khi Greil gõ cửa bước vào trên tay còn cầm khay bánh. Nhìn thấy anh, Meyami bỏ bút chì xuống, đẩy mấy tờ soạn thảo sang một bên. Greil đến, đặt khay xuống trên bàn cô, rồi cung kính lấy giấy tờ rơi vãi dưới đất khi cô làm việc xếp gọn lại. Trong khi Meyami ăn bánh.

Tiếng leng keng của thìa chạm vào đĩa, chỉ được vài phút thì ngưng bật. Greil quay người nhìn phần bánh trên bàn chỉ voi đi một ít tí xiu, mày liền nheo lại đến gần, đem tay đặt lên trán kiểm tra nhiệt.

”Kì lạ, tại sao tiểu thư không ăn nữa? Hay bị đau ở đâu? Thức ăn không hợp khẩu vị hả?”

Nói đoạn, Greil cầm thìa ăn thử một miếng, nhâm nhi một lát rồi lắc đầu. Món ăn rất bình thường vẫn là hương vị anh làm cho cô mà. Mày sắc lại cau lại. Nhìn người ngồi trên bàn.

”Đã ba tháng rồi! Cũng gần hết năm rồi!”

”Tiểu thư, cô làm sao vậy?”

Greil không hiểu, bụng đĩa bánh đặt sang một bên, ngồi đối diện với cô chống cằm.

Meyami lại không nhìn lên, cô cúi gằm mặt nhìn vào mặt bàn.

”Cũng đã gần amqua một năm rồi. Greil!”

”...”

Greil chợt khựng lại, anh nhớ đến gì đó nhanh chóng tìm suy nghĩ đối chủ đề.

”Thật là tôi nói cô nên ra ngoài chơi đi mà, ở nhà riết bị tự kỉ rồi đấy chưa? Hiện tại, Béat, Doll, Dagger đi đến cô nhị viên thăm bọn trẻ rồi. Còn Jumbo, Peter, Wendy đi zoo chơi rồi, Snack tên nhóc đó sợ ánh nắng mặt trời làm hư da, nhốt mình trong phòng cả ngày, tối mới lộ mặt ra. Joker thì cô đã giao nhiệm vụ rồi, nên cũng chẳng ở nhà nốt. Nên nhà này buồn lắm, đi! Tôi dẫn tiểu thư đi chơi”

Nói xong, Greil đứng dậy kéo cô ra khỏi phòng, kêu gọi người làm xem nhà còn mình chạy đi lấy xe ngựa, rồi đẩy Meyami lên xe. Chiếc xe lộc cộc chạy đến những khu vui chơi quý tộc, nhưng chỉ đi qua không dừng lại. Đến một bãi đất trống trên đồi cao, Greil dừng lại đỡ cô xuống, chuẩn bị một tấm thảm trải lên nền cỏ rồi dọn đồ ăn ra, cẩn thận đặt Meyami ngồi xuống. Nhìn cô chỉ đứng như cái xác không hồn thật Greil chẳng biết làm cách nào, tuy cô không nói, và da mặt anh có dày đến bao nhiêu cũng thấy e ngại về sự việc chạy ra chắn giữa hai người thế này. Và điều anh khó xử hơn là bí mật William cấm anh không được tiết lộ. Nhưng giấy làm sao gói được lửa đây? Chủ nhân hiện tại của anh là người rất thông minh, nói dối đến bây giờ thì anh cũng được xem là kì tích rồi.

”Tiểu thư, tiểu thư, nhìn kia nói đó nơi đó người sẽ thấy con nai trắng”

Bên tai chỉ nghe tiếng thờ và hành động hưởng ứng theo.

”Ày da, người chắc không biết... Người nhìn thấy nai trắng sẽ ước điều ước thành hiện thực đấy. Nào nào ước đi. Tiểu thư!”

Greil lôi kéo Meyami vào chuyện ước, anh vờ chấp tay nhắm mắt, ướm nguyện thật thành tâm, nhưng mắt cứ mờ hé nhìn sang tiểu thư có làm hay không. Meyami làm theo anh, nhắm mắt cầu rất thành tâm.

Đợi một lát im lặng, ngọn gió thổi qua, khẽ kéo theo loạn tóc gọn sóng. Nhẹ nhàng lướt qua làn da trắng mịn của người thiếu nữ, tà áo hồng, với những chiếc nơ màu đỏ lại càng tôn lên sức quyến rũ chết người của cô.

Im lặng mà ấm áp, xinh đẹp mà quyến rũ.

Greil lúc này nên công nhận, anh ghen tị. Có một chút rất ghen tị. Dường như cô gái nào cũng vậy, đều thật ngưỡng mộ hoặc ghen tị với những người không với tới hặc hơn hẳn mình. Tuy nhiên ghen tị thì đã sao chứ? Cô đã chạm gì vào anh đâu, với lại hiện tại cô là chủ của anh.

” Tiểu thư, người ước gì vậy?”

Nhìn đôi mi khẽ rung, anh thu hồi tâm tình, cười nhìn cô.

” Những câu nói dối sẽ bị xóa đi!”

” ...”

” Greil, anh xem, cũng đã sang năm rồi, nơi này cũng tan băng nhanh thật. Anh nói Willian sẽ trở lại sau 3 tháng, và đến giờ, gần hết một năm, lời nói của anh không được xem là chứng minh.”

” ..”

Greil không nói, nhìn cô. Làm sao đây, làm sao đây. Bây giờ cô hồ tậ miệng như vậy...Làm sao đây? Làm sao đây?

” Greil, nói thật tôi biết đi!”

” Haizzzz. Được rồi, giấu cô tôi cũng mệt lắm rồi. Willian bị hội đồng thần chết kỉ luận về việc giết người vô tội?”

” Đó là mệnh lệnh của tôi”

” Anh ta khẳng khẳng nhân mọi tội lỗi cho mình, hội đồng phải xử anh ta làm gương cho các thần khác”

” Giờ Willian ở đâu?”

” Anh ta bị tước chức, xuống làm thần chết tiên tiến, lười thái bị thu hồi, ngồi trong phòng phê duyệt văn án”

Meyami đứng dậy kéo Greil theo, cô muốn anh ta đưa cô đến chỗ Willian. Sau một hồi thiết phục, cùng ...đe dọa, Greil thật muốn khóc ròng khi chờ Meyami đến hội đồng thần chết. Mất hai tiếng xe ngựa dừng lại. Đứng trước cổng nhìn vào. Greil ngăn cho cô không đi tiếp.

” Đây là kết giới thần và người, nếu tiểu thư không phải thần thì linh hồn sẽ tan biến, mãi mãi không được ghi vào sổ thần chết”

Meyami đẩy tay Greil ra một bên, tự mình đi vào, bàn tay vừa chạm vào liên lạnh buốt sương sống, sau đó tan ra, rồi kết lại. Rất nhanh cả cơ thể cô xuyên qua, không chút đau đớn. Đứng bên trong khựng lại, Meyami nhìn về bàn tay của mình, lại nhìn kết giới và người đứng bên ngoài. Không phải là mơ, Greil lừa cô, cái chính là không cho cô vào gặp.

Trùng khi Greil ngăn người không biết làm sao, Meyami đã xoay người rời đi. Greil vội vàng xuyên qua kết giới mà chạy theo chân cô. Rồi dẫn cô đến phòng Willian.

Trong căn phòng tối om, một thân người ghi chép gì đó trên bàn, xấp giấy chồng chất tạo thành khối núi nhỏ đầy khắp nơi. Bóng đêm đã bao trùm anh rồi, nhưng anh vẫn muốn cần mỗi làm xong tất cả công việc để quay về bên người anh luôn lo lắng. Cô đêm nào cũng mơ thấy ác mộng, không có anh xoa mi tâm cô ổn không?

Cánh cửa lớn bậc ra, ánh sáng mặt trời rơi vào khiến anh nheo mắt. Trong nhậm nhòe, anh nhìn thấy một bóng người nhỏ lao về phía anh. Đến khi cánh cửa kia đóng lại. Mắt mới mở ra một chút, liền cảm giác lòng mình trở nên ấm áp lạ. Hương thơm từ cơ thể nhỏ bé tỏa ra, quen thuộc. Anh liền vòng tay rết chặt cô vào lòng.

Cứ thế rất lâu cho đến khi Meyami mở mắt nhìn sấp giấy trên bàn. Rồi nhìn anh, đem tay sờ gò má ồm đi trông thấy.

” Tiểu thư, đừng sờ nữa. Này nói cho tôi biết, cô có mơ thấy ác mộng không?”

Meyami không nói chỉ gật đầu. Willian nhìn cô nheo mày, ôm cô đặt lên ghế, còn mình quỳ bên chân cô, nóng tay cô hỏi han.

” Greil có chăm sóc cô tốt không? Hắn có làm tiểu thư bực không?”

Meyami ngoan ngoãn lắc đầu, rồi cô liền nắm tay anh.

” Willian tôi nhớ anh. Tôi sẽ giải trừ khế ước, công việc ở đây xong rồi. Tôi muốn trở về bên cha nuôi và các bạn gia đình ở hiện đại.”

” ... Tiểu thư, vậy cô không cần tôi nữa sao?!!”

” Willian được giải khế ước ... Tôi không biết...Tôi nhớ anh, thấy buồn và lo lắng, nhìn nơi nào cũng thấy đáng anh, nơi nào cũng nhớ hành động của anh.

Tôi thật sự muốn bên anh. Nhưng Willian, mấy ngày nay tôi cũng rất nhớ các anh mình. Sống trong cô đơn tôi sợ, tôi lại muốn được bên vạnh các anh nhiều, nhiều hơn nữa. Cả về với các bạn và Willian. Tôi muốn bên họ thật lâu, nhớ họ lắm. Tôi muốn bên cạnh anh và cũng muốn bên cạnh họ. Xa các người, lồng ngực có cái gì bóp nghén lại khó thở lắm, đau lắm.”

”Được rồi, được rồi tiểu thư. Tôi sẽ kí khế ước, sẽ giải trừ được chưa. Nhưng tôi sẽ không lấy máu của cô. Mà là thứ khác!”

”Thứ khác?!”

”Nhắm mắt lại!”

Meyami ngoan ngoãn nghe theo, làm đúng y hệt những gì anh nói. Chợt cảm thấy eo mình bị riết chặt, bờ môi lại ẩm ướt giống như cái gì đó bao trùm mà cắn nuốt. Mở to mắt nhìn khuôn mặt phóng đại trước mắt. Willian mở mắt nhìn cô, liếc ra lệnh.

”Nhắm mắt!”

Lập tức nhắm tịt, Willian liền rời môi cô, bế cô lên, đặt lên đùi mình riêng mình ngồi vào ghế ôm cô. Nhẹ hôn trụ môi cô, liền bắt đầu công cuộc hút tất cả mật ngọt rồi đem chiếc lưỡi nhỏ quăn rũ cùng khiêu vũ. Vàn tay chai sạn có những lớp sừng khi cầm bút đặt lên đùi cô xoa nắn nhẹ nhàng, để cok đủ cảm giác run lên. Hài lòng mới bỏ cô ra khi mật ngọt hút sạch, còn xem làm cô ngất vì ngệt thở.

”Ngọt quá!”

Willian riết chặt cô, đưa mắt nhìn mỉm cười, vừa dứt lời, đầu lưỡi liền đưa ra liếm môi.

Meyami nhìn anh chợt run lên, quay mặt sang nơi khác.

”Willian đáng ghét!... Willian, để em giúp anh giải thích cho tòa hiểu. Dù gì cũng vì em, đừng chịu thay em nữa!”

”Nhắc mới nhớ, anh cũng không nghĩ em có thể vượt qua được kết giới ngoài kia. Nhưng chuyện đến tòa thì có được không? Dù gì em cũng là con người”

Willian lo lắng cho cô đủ điều. Meyami thật sự rất khổ cực để giải thích tốt cho anh hiểu. Cuối cùng qua một ngày bàn bạc, Willian chấp nhận, vì bề đềm các thần chết sẽ đi trực nên anh để cô ở lại phongg mình.

”...Phòng anh rộng quá há^^”

”Ngủ đi, đừng đi lại lung tung nữa, thịt em anh chưa ăn vội đâu!”

”...”

Meyami cứ thế mà lui, lui và lui.

”Em còn lui nữa thì chết với anh. Mau qua đây anh ôm ấm này!”

”...”

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 107: Ngày Trở Về

Tòa án thần đã thẩm tra, mất thời gian hơn một tiếng để xác nhận tốt dòng máu trong người cô đang chảy. Họ biết rằng loài người có thể xuyên qua kết giới thần, cơ bản đã không phải dòng máu người thuần chủng. Một tuần sau, Meyami nghe tòa án tuyên bố xin lỗi với Willian và phục hồi chức vụ cho anh. Thế mọi việc đã xong, bây giờ trong người cô có dòng máu nào đi chăng nữa thì điều đó đã không phải việc bận tâm quá với cô.

Meyami bắt đầu sắp xếp trở về với mọi người, cô rất nhớ họ, rất nhớ.

Và cô chắc lần này sẽ không còn trốn tránh nữa rồi. Sẽ đáp ứng họ, sẽ bên họ. Sẽ mãi mãi không khiến họ đau khổ nữa. Vì cô biết, tim cô bây giờ chứa những tình cảm gì. Mặc dù không thể biết rõ chúng một một, tuy vậy cô sẽ biết chúng thể hiện ra sao khi cô bên các anh.

Sau đêm đó, kí ức được hạ xuống, quyền chủ tó giữa cô và Willian trở thành người dung. Và Meyami chỉ cho cái hôn kia là giải trừ khế ước bằng một cách ngọt ngào.

Đêm đã khuya, trăng lên cao, gió từ những cánh đồng xa thổi qua còn mang hương hoa nhài ngàn ngạt. Xa xa, những ánh sáng lập lờ chớp hiện chớp

nở điểm thêm như dây đèn trang điểm cho cửa hàng ở hiện đại. Những mùi hương ngọt ngào bay lên, nhẹ nhàng xoáy sâu vào tâm hồn của Meyami như một thuở kí ức. Nói đó, Meyami được học cách cười, cách quan tâm, và được đùm bọc bên vòng tay của những người quen.

Cô sắp gặp họ, gặp đến những con người đó.

”Tiểu thư Travel thật có nhã hứng ngắm trăng, không biết nàng có phiền khi đi cùng tôi?”

”Cái gì? Á...”

Khi cô chưa kịp hiểu, Under mới chớp nhoáng xuất hiện trước mặt cô, liền nhảy qua cửa sổ ôm gọn cô biến mất trong bóng đêm.

Đến khi cô tỉnh lại cũng là chuyện hai tiếng sau đó, một chiếc quan tài đầy hoa, hương hoa cùng hương sát ướp hòa lẫn vào trong không khí, quện vào nhau tạo ra thứ mùi gì đó chua chua, khó ngửi. Ngồi dậy, nhìn quanh, điều đầu tiên cô nhận ra, bộ váy của cô bị đổi, thay vào đó là bộ váy trắng thuần khiết.

Mây đẹp liền cau lại, trước giờ cô không thích màu trắng, dù không kì thị nó, nhưng nhìn như nó quá thuần khiết và mong manh. Cô lại không thích thì không thích thôi.

Nhìn quanh căn phòng, ánh nến lập lòe rọi trên tường, bộ xương người, đầu lâu, hình thủy tinh, chất lỏng chứa những con mắt, chiếc lưỡi, nội tạng người.

Những thứ này lại thu thập chứ? Ai lại quái gở...À không, cô quên mất, kiếp trước cô cũng có một phòng thí nghiệm như vậy đây. Và bây giờ nhìn lại, cũng chỉ là cảm giác quen thuộc. Đứng dậy khỏi quan tài, tiếng động ngoài cửa cọt kẹt mở ra, một bộ xương người lặc cộc bước vào, trên cánh tay dài khoảng, khăng khi của nó bung theo chất gì đó lỏng lỏng đựng trong cái bình thủy tinh dạng ống phễu.

Tên Under kia đừng nói biến cô làm vật thí nghiệm đấy chứ? Không phải kẻ đó ngày một ngày hai là tỉnh đâu. Bây giờ cô là con mồi của hắn.

”Em đã tỉnh sao?”

Under đi phía sau bộ xương kia, rồi nhẹ nhàng, đem khay trên cánh tay bộ xương kia chuyển qua cho mình. Đến bên cô, ngồi xuống bên cạnh chia lọ chất lỏng kia trước mặt cô. Mỉm cười.

”Uống đi, nó sẽ giúp em ngủ cjo đến khi đóng nắp quan tài”

Nhìn anh lại nhìn lọ thuốc trước mặt mình, Meyami cảm nó lên nhìn kĩ, lắc nhẹ vỗ thuốc, một ít bọt xi ra như dạng ô zinga cho vào vết thương.

”Thuốc này là?”

”Là thuốc ngủ thôi”

”Ngủ mãi mãi?”

”...”

Đặt lọ thuốc sang một bên, nhìn vào anh. Đưa tay vén tóc mái anh ra một bên.

”Under nói tôi biết sắp tới có chuyện gì?”

Under quay đi không trả lời cô.

Meyami lắc đầu, không muốn hỏi thêm, đứng dậy rời đi.

”Em đi đâu đấy?!”

”Về nhà ngủ, không phải ở trong phòng này”

”Nếu em đi...Đừng đi...tiểu thư Travel...Đừng đi...Nếu đi em sẽ chết mất!”

Under không biết tại sao từ phía sau ôm chầm lấy cô, giữ lấy bàn tay nhí muốn mở khóa cửa kia. Meyami lúc này cũng khựng lại, cái chết đối với cô mà nói đã báo trước rồi. Cũng không cần quá bất ngờ. Cái chính tại sao, Under lại chạy ra nói với cô, hắn cũng không cần nói.

”Anh không muốn em đi. Ngoan, uống lọ thuốc này vào, em chỉ là ngủ đi, đến khi mở nắp quan tài, em sẽ thức tỉnh! Nào uống đi!”

Under nắm cằm của, bắt cô mở miệng để uống vào. Sức lực trước giờ cô luôn bị con trai kiềm hãm. Dù cố gắng vùn vẩy đến mức nào.

”Ặc...Ặc..”

Thuốc trong lọ đổ hết, chất lỏng có mùi gì cơ bản cô không biết, nó trôi tuột vào cổ họng của cô. Và trôi hết, khi Under bỏ cô ra, theo quán tính, thoát khỏi vòng tay anh, cô liền khụy xuống ho sặc sụa. Lọ thủy tinh trên tay Under bị cô gạt rơi xuống đất vỡ tan. Những mảnh vỡ tingle, bắt vào tay cô,

sướt qua mặt cô đau đớn. Under liền ngồi xuống vươn tay ra. Lập tức bị cô gạt ra, đổi lại anh là đôi mắt lạnh buốt. Meyami nghiêng từng chữ một nhìn tên gây chuyện nào đó.

”Anh làm trò gì vậy hả? Tôi ngủ, còn công xưởng thì sao? Gia tộc tôi như thế nào? Cô nhivien ra sao? Tất cả, tôi chưa sắp xếp ổn thỏa, công nhân ở đó, mấy đứa trẻ, còn những người làm trong gia tộc sẽ bị bà nữ hoàng kia hại biết không?!”

”Chỉ vì vậy em bỏ tính mạng mình sao?”

”Tính mạng của tôi không thể đổi cả linh hồn hàng vạn người như vậy...”

Con buồn ngủ liền ập tới, khi Meyami còn chưa nói hết câu, đã ngã xuống đất. Under vội đỡ cô, bế sóc cô nằm trong quan tài. Nhìn người con gái kia liên trầm tư, loại người kiên cường như vậy chỉ có duy nhất một người. Phantomhive sinh ra một đứa trẻ gan góc, còn Travel tạo ra được ranh giới của vị thần và người. Anh biết máu cô, từ dòng máu của vị thần. Nó rất giống máu của thiên thần, nhưng pha vào đó là dòng máu thom của một thần chết.

Từ đầu, anh biết cô sẽ không đồng ý, và anh cũng không biết những suy nghĩ của cô, trước khi cô nói ra. Nhưng anh không đón được suy nghĩ của cô, cho đến khi Meyami tự nói ra. Bây giờ cứ để cô nằm nơi này, anh chắc sẽ chẳng ai dám vào, vì vậy giấc ngủ của Meyami được an ổn. Xoay người rồi khỏi phòng.

”Rầm!”

Cửa do lực đập văng ra, một bóng đen lướt qua anh chạy đến quan tài nơi Meyami đang ngủ. Willian quỳ xuống bên nắp quan tài, nắm lấy tay cô bắt mạch tượng không sao, liền thở ra một cách nhẹ nhõm. Khi đến biệt thự, anh nghe Jacker báo lại cô bị bắt đi, do một thần chết làm. Lúc đó anh thật sự lo lắng, lo lắng khi cô gặp chuyện gì không hay, anh biết cô sẽ gặp tử thần, số của tử thần đã ghi lại tên cô. Vào đúng ngày này, Meyami sẽ chết, chết không rõ nguyên nhân. Anh sợ, sẽ để mất cô biến mất một lần nữa. Sẽ tự ôm đau buồn này đến hết đời.

Under nhìn người vừa bước vào phòng, anh chẳng bắt cứ hành động gì, khoanh tay trước ngực tựa lưng vào tường. Lúc này Willian từ mặt đất đứng dậy, đi tới nhìn anh.

”Tại sao lại bắt cô ấy? Anh làm gì Meyami?”

”Chẳng làm gì cả, tôi không muốn cô ấy ra đi”

Willian khựng lại, rồi im lặng quay lại ngồi bên cạnh cỗ quan tài. Anh hiểu, anh cũng không muốn cô ấy rời khỏi thế gian này, nhưng anh làm gì được đây? Chỉ biết đứng nhìn, còn Under đã hành động suy ra, dường như Willian nhận thấy, anh ta luôn quyết đoán hơn anh rất nhiều. Willian trước khi làm đã nghĩ về kết quả sau này nếu họ phát hiện ra sẽ nguy hại gì với cô. Rồi sẽ tìm mọi cách giấu cô ở đâu. Đến khi đã suy xét xong chạy đến gặp thì cũng đã muộn.

”Cô ấy có một yêu cầu cần chút ta giúp trong thời gian này, hãy làm trước khi để cô ấy thất vọng! “

”Được! “

-----phân cách-----

Khi Meyami tỉnh lại đã là chuyện một tháng sau, khi mùa xuân đến, băng tuyết dần tan chảy cả, hoa nở khoe sắc. Gió trời lồng lộng, mát rượi, tươi xanh. Tiếng chim hót trên cành, lộc non chớm nở, người đua nhau may cho mình những trang phục xinh đẹp đi lễ hội.

Ánh mặt trời ngập nhòe, làn hơi ẩm chiu vào làn da bạch ngọc nơi quan tài. Những đóa hoa trải xung quanh quan tài còn ướt đầm sương, long lanh dưới ánh nắng chiều.

”Tiểu thư, hôm nay tôi đem đến hoa lyly cho cô. Cô rất yêu loài hoa này đúng không? Là loài màu tím nhạt chứ không phải màu hồng. “

Willian bước vào phòng, ôm đóa hoa để cạnh cô. Hiện tại qua một tháng, ánh mắt kia vẫn nhắm nghiền thật khiến hấn lo lắng.

Ngồi bên cạnh cô, nắm lấy bàn tay mềm mại, nhỏ xinh lạnh buốt, sượt ấm. Đến khi nào cô mới có thể nhìn anh đây? Mở mắt mà nhìn anh?!

Cánh cửa cốt kết lại một lần mở ra, Under bước vào, trên tay cầm quyển sách đưa cho Willian, rồi đến bên cô ngồi xuống, xem lại những bông hoa xung quanh, rồi thay bằng những đóa hoa mới. Đưa tay vuốt lại loạn tóc cho cô, rồi ngồi đó im lặng.

Căn phòng lặn im, chỉ nghe tiếng lóc cóc của những giọt nước trong bình nhỏ xuống. Không nói nhưng ai cũng biết rằng, nếu bây giờ hết thời gian, Meyami không tỉnh lại thì cok đã đi rồi. Hai nam nhân ngồi trong phòng, người đọc sách, người lại ghi chép gì đó vào trong sổ, cơ bản họ không liếc về nhau một cái. Im lặng đến đáng sợ đến mức nào.

”Ừm”

Không biết đã bao lâu, hai người cứ ngồi đó làm việc của mình, không một ai nhìn đối phương hé răng một tiếng. Để khi cái trở mình của người trong quan tài đánh thức hai người.

”Tiểu thư”

”Meyami”

Nhắm mắt rồi mở ra, chợt ngán người ra, ôm đầu. Meyami giật mình kéo cổ áo Under.

”Anh... tôi ngủ bao lâu?”

”Một tháng”

Gia tộc của cô, công xưởng của cô, người ăn làm, cả những đứa trẻ cô nhi viện. Một tháng cô bị mất chúng rồi sao?

”Yên tâm đi, anh cùng Willian đã giải quyết ổn thỏa”

“.... khát”

Willian đem cốc nước cho cô, rồi đem khăn đưa cho cô.

”Các anh giúp sao? Thật cảm ơn, nhưng mà.. ờ như họ hỏi các anh là ai?? “

”Yên tâm a~ thân phận đã tự sắp xếp rồi. “

Meyami nghe rõ liên gật đầu.

Sau khi nghỉ được hai ba tuần nữa, Meyami lập tức bị hai người kia tổng thẳng về hiện đại. Under nhận nhiệm vụ đưa cô tới nơi. Maf thức chất, mới sáng sớm, sau vườn, Meyami không biết nhưng tất cả mọi người đều biết, quán gia Willian và phu quân tương lai của riều thư đánh nhau. Chỉ khổ cho bọn người ngoài cuộc như họ a~ dọn dẹp bãi chiến trường khủng luôn. Và cuối cùng Under đã cho Willian một liều thuốc ngủ, ngay lập tức anh chàng bị xuất thủ. Dù có lấy vợ hay lấy chồng, cũng chẳng ai hiểu hết về tên ưa sạch sẽ kia hơn cấp trên này!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 108: Cảm Ơn!!

Buổi sáng, ngày đầu tuần, luôn là những ngày tất bật nhất của mỗi người. Bầu trời cao xanh đầy nắng, gió mon qua làn tóc mát rượi, đầu năm luôn là những gì tốt đẹp nhất được đoán chờ. Những bông tuyết trên những cành cây khô đã nhẹ hoi sương, ngày nắng chim lú lo trên cành, những chồi non vừa nở, có cả động vật nhỏ xú quanh đường đi. Người qua đường không ghét bỏ chúng còn cho chúng ăn, chơi đùa với chúng.

Cất từng bước đi rời khỏi sân bay, trên người vẫn còn áo lông trắng dài với đôi giày cao cổ trắng buộc dây, Under bên cô đi bên cạnh, hiêng tại anh còn muốn bên Meyami thêm chút nữa, nếu con đường về nhà quá ngắn, sau này anh không thể gặp lại cô.

Gió se lạnh thổi qua cành lá, nhẹ nhàng vút lọt tóc hồng suôn mượt thả tự do của thiếu nữ. Ánh mắt Meyami chưa bao giờ rời khỏi những cành cây to tướng, dường như ở đó đường nào cũng có một con mèo đen chực chờ người đi ngang, rồi nhảy lên bệ tường để xin đồ ăn. Gặp những hình ảnh đó, Meyami chỉ đem xé mẩu bánh của mình chia nhỏ cho từng con một, cơ bản cô không để ý người đi bên cạnh mình.

”Tiểu thư có muốn uống chút nước không?”

Under nhìn sắc mặt cô ngày một tệ, liền kéo cô lại dừng bên ghế đá nghỉ ngơi, đúng dịp hai người đi qua công viên. Under vội đem nước từ máy tự động đến cho cô, nhìn cô uống từng ngụm lại thở ra, đem tay vén loạn tóc mái cô lên, ngồi bên cạnh nheo mắt nhìn cô.

”Willian nói em là ca sĩ nổi tiếng, không sợ người khác nhận ra sao?”

”Under nhìn như thế này ai nhận ra đây?”

Meyami cười chỉ tay lên gọng kính của mình, khuôn mặt nhỏ bị bao trùm một lớp kính sáng, trông cô có vẻ tri thức hơn hẳn, vừa đúng lúc che đi chút khí ngạo của người nổi tiếng.

Under không nói gì thêm tựa người vào ghế nhắm mắt, cô còn vui vẻ vậy sao?

Meyami nhìn sang chăm chú đánh giá Under, anh ta không khó là soái ca, một đầu tóc bạc vén lên ki lưỡng, một đôi kính che đi cặp mắt hổ phách sắc nhọn, chóp mũi cao, thẳng đứng, môi nhỏ anh đào, làn da trắng nhợt hơn người bình thường. Dù mặc trên người bộ vect trắng, nhưng cũng đủ tôn lên các vòng ngực, vòng eo, và các cơ bắp của anh, thân hình lại cao ngất ngưỡng, bên cạnh luôn là một khí chất cao lãnh phát ra. Khác với thường ngày, anh mang một nét thu hút rất đặc biệt.

Và rất tốt khi Meyami nhìn anh muốn khóc ròng.

Meyami lại bị ăn đạn lạc nữa rồi!

Cô vô tội mà.

Khóc không ra nước mắt, anh ta thu hút quá nhiều ong bướm, Meyami lên kế hoạch lùi về một góc ghế, ôm bàn tay mình cầu nguyện về tương lai tươi sáng hơn. Cứ vậy, đến trưa, người ra vào công viên lại thưa thớt hơn, mặt trời cũng đổ xuống qua bóng cây, trải những hạt châu sa trên nền đất. Meyami đưa mắt nhìn xa xa, một bầu trời xanh ngắt, với những áng mây trắng bồng bênh. Nhẹ mìm cười, thế giới cô luôn muốn trở lại, không xác định được vị trí nó quan trọng đến đâu, nhưng cô biết sẽ gắn bó với nơi này thật lâu.

”Tiểu thư, muốn về nhà?”

”... Bây giờ thì chưa vội, tôi muốn một vài chuyện cần anh giải thích”

”Được, tôi sẽ nói nếu như tôi biết. Không giấu giếm”

Meyami quay sang nhìn anh, rồi nhìn về khung trời trước mặt mình.

”Tại sao gia tộc Travel lại quen biết với thần chết?”

”Đó không phải là quen biết, mà là trong tộc Travel có người đứng đầu chúng tôi”

Meyami nheo mắt đợi Under nói. Under nhìn cô thờ ra, im lặng nhìn về bầu trời kia, anh chẳng thấy gì ngoài đám mây trắng đang trôi lơ lửng giữ trời kia.

”Dòng máu của người là từ cha truyền lại, cuộc sống nơi cổ hủ quá chật hẹp Karil bắt đầu thấy mệt mỏi khi phải làm việc trong không gian nghiêm khắc như thế ở thần, ông chọn đường bỏ việc, chuyện sau này tôi không biết lắm, nhưng khi tòa án nhận được tin cha mẹ người cưới nhau, liền đến ngăn cản, không nghĩ lại bị cả hai người thuyết phục và cùng dự lễ cưới đó”

Meyami chớp mắt nhìn Under, như có cái gì đó ngưng đọng trong mắt mang ý cười nhưng lại thôi. Meyami lại nhìn về khung cảnh bầu trời, im lặng nghe Under nói.

Qua hai canh giờ, Under kể cho cô nghe tất cả mọi bí mật gia tộc của mình, và Willian làm sao có thể tìm cô ở nơi này, thức chất một tử thần không phải vì cái chết đơn giản do đụng xe mà do từ trước vì công việc chán nản ông liền trở thành kẻ khát máu, tuổi thọ của một thần chết như thế cũng bị kéo xuống.

”Tại sao khi đó Willian trở thành mèo? Hẳn biết ta nơi này vẫn không nói ta về, chờ đến khi gia tộc bị đẩy đến bờ sao?”

”Tôi không hiểu suy nghĩ của Willian lúc đó, nhưng những điều tôi biết là anh ta thường đi qua lại hai khoảng không để xử lý tốt công việc của mình. Điều làm tôi bất ngờ, trước kia hẳn làm chỉ gọi là cho có nhưng bây giờ làm chính chu đến mức vậy”

”Trước kia Willian không phải rất quan trọng công việc của mình hay sao? Nhắc mới nhớ, tôi không nghĩ các anh lại gan đến vậy, một người nói là quân gia đã đành. Tôi nghe Doll kể anh dám đứng trước mặt nữ hoàng xưng mình là vị hôn phu của tôi. Chuyện đó rất làm cô bé ngưỡng mộ!”

Under chỉ cười vẩy tay, cho qua chuyện.

”Đó là tình thế cấp bách, là tình thế cấp bách!”

Thức chất anh muốn thế đấy, từ khi bị cô cho ăn không biết bao nhiêu cái luật lệ vô lý khi muốn khai thác thông tin của hắn, hắn đã tức đến ghen thờ, cho đến khi ngày đó, hắn nhàn rồi lật quyển sách tử thần, tên cô ghi rõ trong đó. Mặc kệ, nhưng từ hai ngày sau, hắn luôn bị ám ảnh. Hắn muốn có xác cô nhưng hắn lại muốn có thêm nụ cười tự nhiên kia. Under bị cô nhìn không biết bao lần gọi là tính kê, nhưng nếu là kẻ thù hắn chưa bao giờ xem sống chết. Lần này có lẽ ngược đời rồi. Hắn thật khao khát có cái thân xác kia, đáng tiếc trước đó hắn còn muốn tham lam giữ cô bên mình.

”Một cái xác xinh đẹp, thật làm ta mơ luyến”

Hắn đã luôn nằm mộng về nó, nằm mộng được vuốt ve thân hình, làn da trắng mịn mà xinh xắn kia, hắn còn muốn nghe giọng thủ thi của cô bên tai hắn, nghe hơi thở dốc trên người cô.

”Nè, Under! Anh nhìn tôi ghê quá đi, tôi còn muốn hỏi! Này!”

Nhìn ánh mắt bạc mà nóng rực kia thật khiến Meyami rợn da gà. Đùa gì vậy? Meyami nhớ chưa nói câu gì để chọc khùng anh ta. Nếu hiện tại anh ta nhìn cô bằng ánh mắt giết người thì người qua đường sẽ nhìn cô bằng mắt tía. Cô sắp chịu hết nổi rồi.

”Under, Under!”

”... Hả, à được rồi người hỏi gì thêm à?”

”Anh nói không thể người thường đi qua thời gian không gian, vậy sao Wataru có thể được đưa qua?”



”Wataru là một đứa trẻ, linh hồn và suy nghĩ trong sáng, ma thuật ít tác động vào cậu bé nhất, cộng máu của thần, thì chuyện xuyên qua rất dễ dàng. Với lại đây là điện thoại của cô, Willian đưa cho tôi, thời gian và không gian ở hiện tại khác xa với nhau, việc nhắn tin là không thể, từ những tin nhắn chỉ có thể chuyển qua bên này bằng thư viết tay. Đây là thư của cô”

Under lấy một lá thư đưa cho cô, rồi đem điện thoại đặt lại tay cô. Meyami cắt điện thoại vào túi, xé bức thư ra đọc, là lá thư của chị Lily, chị ấy hỏi thăm sức khỏe của cô, công việc cuar cô, vaf chị còn tin vui đã xinh được bé gái đáng yêu, có mái tóc đỏ rực như ánh mặt trời, chị nói mong cô về để được bé bé ngoan.

Chuyển mắt nhìn bức ảnh kia, một cô bé với mái tóc ngắn, đỏ rực, ánh mắt đỏ sắc bén. Chợt lại thấy buồn cười, con người luôn có sự tái sinh, khi cô đã luôn có cảm giác sẽ gặp lại bà.

Red Madam!

”Under, còn nữa chứ? “

“... Đúng là còn, nhưng những tin nhắn kia.. tôi lỡ tay đem chúng đốt theo xác ướp rồi”

”Đốt? Theo xác ướp? “

Meyami nghiêng đầu nhìn con người kia, những bức thư của cô làm sao lại rơi vào tay hắn mà lại còn bị đốt theo xác người ta?

Under liên tục gật đầu như gà mổ thóc, rồi lại tiếp tục gật đầu. Thực chất tin nhắn của đám nhóc kia toàn những tin ngứa mắt, ta khó chịu xé đi rồi. Meyami tốt nhất không nên biết chuyện này.

”À, tiểu thư, ta quên nói với người. Thời gian ở đây và nơi gia tộc sẽ khác nhau, cô ở nơi kia là hai năm thì nơi này đã là ba năm rồi. Nên mọi chuyện có đôi khác, cô thích ứng tốt chứ tiểu thư? “

”Ồn thôi, nhưng bên kia nữ hoàng đã bắt đầu hành động, tên thiên thần bị mất cánh kia chắc sẽ không l gì quá phân nhưng mọi chuyện vẫn trông vào các anh, mọi người ở đó đều nhờ các anh! “

”Được, tiểu thư an tâm. Khi hoàn thành chúng tôi sẽ quay lại nơi này. Cho tới lúc đó, tôi mong tiểu thư sẽ là lời đầu tiên tốt đẹp của tôi! “

”Có ý gì? “

Meyami liếc anh, khi Under không quan tâm, quay mặt nơi khác uống nước, môi bất tri bất giác nhếch lên nụ cười.

”Vậy giờ tiểu thư có thể cho tôi biết tại sao lại đổi ý nhanh vậy hay không? “

”Đơn giản có người nói cho tôi biết! “

”Thật tò mò đấy? “

Under nhìn cô cười, Meyami chỉ quay sang nhìn anh lắc đầu, không gian lại chìm vào im lặng, gió về chiều mát rượi thổi cả tâm hồn người đi và ở. Under biết rằng nếu anh đã bước vào vòng cấm sẽ không thoát ra được nữa, và trước giờ anh chưa từng mắc vào. Nhưng hôm nay, nếu là vòng cấm này, anh tình nguyện bước vào, không lo sợ, không e ngại, và tình nguyện ở mãi trong đó.

Under đưa tay vén loạn tóc của cô, mỉm cười.

”Tiểu thư này, sắp tới không có ai bên cạnh chăm sóc cần tự chăm sóc mình đấy, chúng tôi sẽ rất nhớ cô”

”Rồi rồi, nơi này có cả cha mẹ nuôi tôi, còn mộ phần ba mẹ ở đây, còn người bạn, các anh chị, xem này thế giới này luôn ở những người tôi quen, vậy nên Under không cần lo lắng. Cảm ơn anh đã giúp tôi trong thời gian trốn tránh cái chết kia, gởi giúp tôi lời giữ sức khỏe cho Willian, gọi hắn không nên làm nhiều quá, hắc miu sẽ sinh bệnh”

Under cùng cô đi tiếp một quãng đường nữa, đến ngõ gần nhà, anh liền xoay người chào tạm biệt. Meyami nhìn bóng lưng kia mất hút trong đêm, liền xoay người rời đi. Under cũng là một người tốt, nếu không nói tính cách kì lạ của anh ta. Làm một người thích ở với xác chết, sẽ yêu xác chết sao? Cô lại mong anh sớm có được hạnh phúc của mình, lần sau gặp lại không biết cô nên đáp lễ anh bằng quà gì đây? Có thể là một con maracanh dạng nội tạng nhỉ!

Đợi Meyami quay đi, Under đứng sau góc tường nhìn cô thật lâu cho đến khi bóng cô dần nhạt đi. Under liền biến mất, anh hứa sẽ quay lại.

Vừa bước vào sân nhà, cây hoa anh đào giữa nhà đã bắt đầu nảy mầm non, những búp hoa nhỏ xíu đã bắt đầu hình thành trên cành, dưới nách những kẽ lá xinh đẹp. Nhưng ngôi nhà trở nên khác lạ, có cái gì đó luôn nặng nề bao phủ lên cả nơi này, có chút buồn, chút cô đơn, cũng lạnh lẽo. Dù trong nhà vẫn bật đèn sáng nhưng vẫn không nghe được tiếng nói đùa hay bóng người nào. Cả nhà sao vậy? Cô về không báo trước với họ, có phải họ chuyển nhà đi rồi không?

”Riiiiing... riiiiing.. “

Tiếng điện thoại vang lên, thoát chốc làm cô giật mình, vội lục lấy túi xách mở ra, đem bắt máy.

Nhưng trả lời tiếng xin chào của cô là những tiếng thờ cổ nén từng đợt. Cho đến khi cô xin chào lần thứ 10 thì đằng sau có vòng tay, ôm chầm lấy cô, nhỏ giọng thủ thủ, rất nhỏ nhưng cũng đủ khiến cô thấy ấm áp

”Mimi, anh nhớ em!”

“...”

Meyami đứng lặng đó rất lâu, cảm nhận hơi ấm trên vành tay, cái ôm siết chặt ở trên eo, phía lưng dán chặt vào ngực người kia, cả cơ thể dường như đã ôm trọn vào lòng ai đó. Bỗng mắt nhòa đi, từng giọt mưa nóng hổi rơi xuống, chạy qua gò má, rơi từng giọt trên tay người kia.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 109: Cảm Xúc.

“Mimi, anh nhớ em!”

Trong bóng đêm yên tĩnh, gió lùa từng đợt vào người, lạnh buốt và rét run. Chỉ có bên vành tai Meyami, vẫn còn đọng lại hơi thở ấm kia, bàn tay ở eo cô lại riết chặt hơn, nhưng giọt nước ấm nóng từ đầu lăn xuống. Như những viên kim cương ngày đông, sười ấm cả tâm hồn.

Meyami nhẹ siết chặt bàn tay kia, bàn tay nhỏ lướt qua những vết chai sần ở ngón tay nhẹ nhàng miết chặt.

”Là em đúng không? Meyami nói anh biết đi”

Trong lúc cô định xoay người, liền bị người đằng sau kiềm lại, hoạt động nhờ đó mà cũng dừng lại. Ukyo không thể tin vào mắt mình được, đã bao lần anh nhận nhầm, nhưng chưa lần nào luống cuống như thế này. Anh trở về nhà cái cốt chỉ là ngủ một giấc, ngôi nhà này đã không còn nơi anh muốn trở về. Ukyo không muốn bị cuốn vào những đoạn kí ức mãi, kể từ góc nhỏ nhất của ngôi nhà, đến căn phòng của cô. Ngày đó đi, cô liền mất tích đến ba năm, không tin tức, Wataru lúc kì nghỉ đông lại được cô dẫn qua bên cô, nhưng rồi về cậu bé cũng chẳng biết nơi đó là ở đâu.

Từ đó, tất cả đều không còn tin tức nằng về cô nữa.

Ba năm trời trôi qua, tưởng chừng cô sẽ không quay về nữa. Ukyo đã nghĩ mình sẽ mãi ôm hình bóng nhỏ này chôn sâu nơi cuối lòng. Sẽ không mở ra, và cũng sẽ không xóa nó đi.

Ba năm trời anh nuôi hi vọng, rồi liền tắt đi. Bây giờ chính Meyami lại giúp anh bật lên nó không những thế còn sẽ đem nó làm mái ấm gia đình.

”Anh Ukyo!”

Vẫn chất giọng đó, lạnh lãnh như sương mai, rồi quyen vào lòng người nhẹ nhàng hút lấy. Ukyo bất giác lại riết chặt tay hơn. Từ khi nhìn bóng lưng của cô, anh đã nhận ra, khi đến ôm cô, người được hương thơm đặc trưng trên cơ thể, với chất giọng vang như tiếng nước lũ qua khe lá.

”Meyami, nói đi! Xin em, hãy nói cho anh biết là em! Làm ơn”

”Ukyo, em là Meyami, em gái của anh”

”Tốt quá, như thế em về rồi, thật sự đã về rồi!”

Như vỡ òa trong hạnh phúc, giống một đứa trẻ được kẹo. Ukyo bật cười thành tiếng, ngây ngô đến ngốc nghếch. Anh ôm cô thật chặt, cắt lên vành tai cô rồi liếm nhẹ. Điện cuồng áp Meyami vào tường mà hôn trụ.

Cái hôn nóng bỏng và bất ngờ, không kịp phản ứng, khi nhận ra, đã bị anh hôn đến mơ màng. Uyo cứ té mạt cắn nuốt môi cô, rồi lại dần trượt xuống chiếc cổ trắng mịn, mút lấy mút dờ. Đến khi môi anh trượt đến hai xương vai xanh của cô, liền há miệng cắn một cái rất mạnh.

”Á...đau”

”Em biết đau sao? Vậy khi em đi, biến mất không nói một câu. Nếu không có Rintoau-chan thì không chừng anh đã lục tung nơi này vì nghĩ em bị bắt cóc biết không hả?!”

”Ừm...em biết rồi mà, em xin lỗi..đau”

Ukyo nhìn bảo bối trong lòng nhẹ cười, thả cô ra, kéo Meyami vào trong nhà. Đẩy cô vào thẳng phòng, còn mình xuống bếp. Còn không quên để lại câu

căn dặn.

Meyami nhìn cánh cửa phòng đóng lại, liền tắt đi nụ cười. Cô đến bên cửa sổ, kéo ra, vén chiếc màn cửa qua một bên nhìn về khoảng không. Bầu trời đen lạnh, nó bao trùm cả con phố này chìm trong yên lặng, những ngôi sao bé tí chiếu rọi lên bầu trời bằng những ánh sáng mờ nhạt. Gió từ ngoài lùa vào, thổi qua mái tóc, rồi lại đùa giỡn màu hồng của tóc khiến gọn sóng.

Nơi này vẫn như vậy. Yên lặng, và xinh đẹp. Lần này Meyami sẽ bắt đầu quay lại, nhìn đúng hơn là sẽ làm những gì cả hai tiến đến.

Ukyo đưa tay kéo cửa, xoa đầu cô

”Sao không chịu tắm?em làm gì nhìn ra ngoài cửa?!”

”Chỉ làm xem có thay đổi gì về quan cảnh đâu”

”Gió đêm bây giờ còn độc lắm, đi tắm đi vào ăn cơm!”

Meyami không cãi liền cúi đầu vào phòng tắm. Một phút sau rời khỏi phòng xuống nhà. Trên bàn ăn chỉ còn một chỗ ngồi của cô được bày biện thức ăn, và nơi khác Ukyo cũng bày biện chỗ ngồi của mình. Meyami nhìn một lượt xung quanh nữa, nói liền sợ ngạo.

”Anh hai....mọi người..”

”Từ khi em rời đi, ngôi nhà này cũng không còn tiếng cười nữa.”

Meyami im lặng, Ukyo cũng chỉ biết thế dài. Anh chưa từng nghĩ sẽ có một ngày, anh em trong nhà yêu một cô gái, mà đó lại là cô em gái-con của cha dượng mình. Có thể, anh biết Mimi không cùng huyết thống với papa Rintou, nhưng như thế nào cũng không được phép. Huống hồ, đó còn là người yêu đơn phương của Fuutan.

Fuutan không thân với anh trong nhà, cũng rất ít gặp mặt nhau mỗi ngày vì mỗi người đều có công việc riêng. Tuy là buồn, nhưng với hai anh em ruột thịt mà nói Fuutan cư xử rất đúng mực một người em, không biết tại sao lần đó, khi mới từ công ty về, Fuutan lại len lén theo anh. Nếu lần đó, Fuutan không giải thích có thể anh nghĩ cậu ta đồng tính. Fuutan kể rất nhiều về Meyami, cô bạn thân trong ngành của cậu, cái cốt nhờ anh chỉ tỏ vẻ thế nào chừng chặc và quyến rũ. Nghe xong câu đó anh liền ngẩn ra. Không nghĩ cô gái nào lại nắm bắt được tên nhóc khó chịu này.

Cho tới tận bây giờ anh mới hiểu, tại sao Fuutan lại dễ dàng bị người ta cướp tình như vậy. Và anh bây giờ đã giống Fuutan trở thành nạn nhân rồi.

”Mimi, xem em không bôi thuốc sao?”

”À, dạ”

Meyami giật mình, chỉ kịp bắt lại cái bát sắp rơi xuống. Bàn tay ấm nóng của anh chạm nhẹ vào môi cô miết chặt, dịu dàng xoa nhẹ. Trước mặt cô là nam tử tóc vàng ấm áp như ánh mặt trời, con ngươi xanh ngọc khẽ nheo lại, tạo nên một ý cười vô hạn. Cứ thế ôm lấy lòng người.

”Mimi, sắc đẹp muốn xem cần có phí đấy!”

Ukyo mỉm cười, cúi sát bên tai, cổ tình phả ra hơi thở ấm nóng, rồi đưa lưỡi lướt qua vành tai. Vòng tay ôm cô vào lòng, riết chặt.

”Em sẽ không đi nữa phải không?”

”Vâng, sẽ không đi nữa”

”Thật tốt quá!”

Vòng tay anh ôm chặt cô, ấm áp, dễ chịu. Meyami dụi đầu vào lòng anh nhẹ cười, bên anh em được bình yên. Bàn tay nhỏ vòng qua eo anh, đáp trả cái ôm nghì của ai đó. Cơ thể người đối diện có hơi khựng lại, như chỉ giây lát liền thả lỏng, yên lặng đee cô ngủ trong lòng mình.

Ukyo nghe tiếng thở đều của người trong lòng liền cười, cúi người bế cô lên phòng, đặt cô ngay ngắn. Đắp chăn lại cho cô, sửa gọn loạn tóc rối, hôn trán cô. Anh ngồi bên giường cô rất lâu, đôi mắt nhìn chăm chăm về người con gái trên giường, như thể anh chớp mắt cô liền tan biến. Bàn tay anh đan vào bàn tay nhỏ kia, thích thú chơi đùa những ngón tay nhỏ nhắn, thon dài. Rồi lại đến ngón áp út của cô. Ukyo mỉm cười, từ ngón trỏ và ngón cái của anh cong lại tạo thành một vòng tròn đeo vào ngón áp út, nó vừa khít và xinh đẹp. Xong chuyện, lúc này Ukyo mới mỉm cười đứng dậy ra khỏi phòng. Đóng cửa lại.

Bây giờ anh cần chuẩn bị tốt tập tài liệu cho vụ kiện ngày mai, sau đó còn về nấu cơm trưa cho Meyami của anh.

--- -----phân cách-----

Giọt nắng từ cành hoa, e ấp nở nụ, những giọt sương long lanh trên nắng sớm, chạy theo kẻ lá rồi nhỏ từng giọt xuống đất. Hướng Đông, mặt trời mới tỉnh giấc, đỏ hóm hóm sau những dãy nhà cao tầng. Tiếng đi bộ, cười nói ngoài đường đã bắt đầu xôn xao, tuy không ồn ào, đông đúc. Nhưng vẫn khiến con người cảm nhận được bao nhiêu phần vui vẻ.

Một buổi sáng bình an!

Meyami thức dậy trên chiếc giường mình, cô vươn vai, dỗi người, rồi đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, nheo mắt vì bất gặp ánh sáng. Giống con mèo lười thức dậy, dỗi người, ngáp một cái thật dài rồi mới lười biếng bước đi, làm tiếp việc mình cần làm. Giải tỏa xong tin thần mơ mộng của một đêm. Meyami rời giường vào nhà vệ sinh vệ sinh cá nhân và thay đồ. Một lát sau, cô xuống nhà với chiếc áo phông và váy xòe xếp li. Mái tóc buộc đuôi rít, ở nửa hai bên tóc nhẹ nhàng, chuyển động theo từng bước chân cô. Chị Chi bây giờ đã kết hôn và ở riêng với các anh rể; Nastume, Lioris, Subaru, Yuuseke. Cuộc sống của chị dường rất vui vẻ và ổn định. Đó là lời của Ukyo khi ngồi vào bàn ăn nói cho cô hay.

Tự nhiên nghe xong cảm giác mình già nửa rồi.

”Bỏ hết mắt cái thứ linh tinh đó, đến đây.”

Ukyo nheo mắt nhìn cô, rồi vẫy tay cho cô lại. Meyami theo lời chạy lại bên anh, lập tức bị anh nắm tay ôm vào người mà hôn. Nước canh từ miệng anh chảy qua hết vào miệng cô, bắt cô nuốt xuống còn nuốt luôn cả nước bọt của anh. Sau đó mới chịu bỏ cô ra.

Nhìn hai gò má xin xắn xuất hiện hai rãnh mây hồng liền mỉm cười, đưa tay xoa nhẹ má cô.

”Mimi, buổi sáng tốt lành”

“...Vâng, buổi sáng tốt lành!..”

Ukyo mỉm cười, cúi người hôn lên môi cô. Đem tay bẹo lên chiếc má mìn màng kia.

”Tôi về anh sẽ nấu cơm, hôm nay anh có một cuộc đấu. Xin lỗi em”

”VẬY anh đi đi, em không muốn anh sẽ thua. Cố lên”

Meyami kéo tay anh đẩy ra cửa, nắm tay thành đắp gối ngang tầm ngực, ý bảo cố gắng. Ukkyo nhìn hành động ngốc nghếch của cô mà cười rộ, anh xoa đầu cô. Đến cửa, ôm cô thêm một lần nữa mới đi làm.

Meyami đứng đó nhìn chiếc xe ô tô biến mất hút.

Hôm nay, cô cũng cần việc làm

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 110: Đường Mòn Lối Cũ

Con đường đất, mòn dài và ngoằn ngoèo, rợp mát bởi những tán cây to lớn và xanh mướt, âm thầm che đi bóng nhỏ đi từng đoạn lên dốc.

Ánh nắng, lá cây và bầu trời, những chồi non xanh mướt khi mùa xuân đến vẫn còn đọng lại trên bãi cỏ ven đường. Con đường đất dài và thơ mộng, nơi này đã từng có bóng hình của ai đó đi bên cô vào buổi đêm, từng có người dịu dàng kéo tay cô đến trường và về nhà. Đi đến giữa rừng, tiếng suối chảy róc rách, tiếng lá xào xạc bị gió đùa. Meyami chợt thay đổi lộ trình đến con suối nhỏ đó, nơi cô từng gặp Kyo hóa thành quái thú, cũng từng nhìn thấy con mèo lông vàng đó khóc trên vai cô. Đường mòn sỏi đá, Meyami không hiểu nơi này không làm thành đường nhựa như ở ngoài kia, và nơi này lúc nào cũng trở về cái vẻ yên bình như vậy.

Meyami chỉ cười, đi tiếp con đường của mình. Có lẽ mọi chuyện không nên thay đổi vẫn tốt hơn.

Nơi này làm cho cô cảm giác yên bình.

”Meyami chết tiệt...”

Bước chân khựng lại khi nghe tiếng ai đó vang lên, đảo mắt nhìn quanh, chẳng thấy ai. Đưa tầm nhìn ra phía bờ sông, trên tảng đá to, trong ánh nắng, một chàng trai với mái tóc cam ngồi đó, thả những viên sỏi xuống nước. Miệng lại lẩm bẫm, cái gì đó thật khó chịu.

Meyami bước lại gần, khẽ khàn không muốn cậu biết đến. Vì cô nhận ra, bóng lưng quen thuộc kia, cậu con trai nóng tính. Kyo!

”Đã ba năm rồi...Meyami, cậu chết hay sống? Bên đó cậu vui vẻ không? Cậu nhớ mình không? Meyami, cậu tại sao mất tích như vậy?”

Kyo miết mạnh viên sỏi trên tay mình, gân xanh, những đốm sưng nổi lên từng trận xấu xí. Bây giờ cậu biết mình thế nào, khi cô đi, cũng là ngày cậu biết sau hai tuần đó. Cơ bản cậu không thể tiến cô và nói lời:”Quay về sớm, mình đợi cậu”. Bức thư của cô đến quá chậm, vì chủ nhân của nó đã cố tình giữ ở bưu điện cho đến một tháng sau. Nếu như cậu không vì lo lắng mà chạy đến nhà Asahina tìm cô, cũng không biết cô cứ như vậy âm thầm biến mất.

Không một nguyên nhân hay câu tạm biệt, dường như tất cả Sohma hay Tohru đều chẳng nhận được tin gì.

Cậu ghét cô.

Xuất hiện bất ngờ, rồi lại biến mất âm thầm

Meyami như một cơn gió thổi ngang qua đời cậu rồi lại biến mất khi chưa kịp chạm đến. Vì cô luôn như vậy.

Đã từng muốn quên hình bóng nhỏ kia, đã từng không muốn gặp mặt. Nhưng rồi trong vô thức, Kyo vẫn lục tung mọi thứ lên để tìm những bức ảnh cậu chụp lén cô. Để rồi sau đó thần thờ nhìn căn phòng bữa bột, ngón ngang giấy viết. Với chiếc vòng tay cô tặng ngày sinh nhật. Một kỉ ức khó quên cứ đeo bám bên cậu, cứ nghĩ sẽ chôn vùi, nhưng khi nhận những bức thư tỏ tình, lại nhớ đến cô. Meyami đã từng viết những mẫu giấy nhỏ, không phải cùng nội dung với những mẫu giấy này, cô viết vẽ toàn ra mèo những hình ảnh ngộ ngố, xí hoặc khi nhìn cậu buồn.

Và Meyami cũng đã là người xóa bỏ lời nguyện ghê tởm kia của loài mèo như cậu, không cần vòng tay, cậu dễ dàng tiếp xúc với mọi người trong cuộc sống. Cô như một lời nguyện mới đặt lên cậu, dù tác dụng xóa đi lời nguyện ghê tởm hóa quái thú thì cũng vẫn rất đau.

Nhưng lời nguyện này là một giấc mơ ngọt ngào, Kyo sẵn sàng chìm vào nó.

Tình yêu!!

"Minh vẫn sống, ở đó rất tốt, nhưng lại rất nhớ mọi người. Không thể vui vẻ khi không gặp mọi người"

Meyami đứng phía sau cậu, cúi người ôm cổ cậu, đặt cằm mình lên mái tóc cậu, cọ nhẹ.

"...M-Meyami...M-Mimi?!"

"...ừm..m..á"

Cơ thể bất ngờ bị đổ ụp xuống, đến khi cảm nhận được an toàn, mới hé mắt ra. Cô đã nằm trong lòng cậu khi nào, Kyo cứ thế đưa ánh mắt nóng rực nhìn cô. Rồi vội đứng dậy, đặt cô ngồi xuống tầng đất. Xoay người rồi đi.

Meyami nhìn cậu, rồi chớp mắt. Chợt hiểu ra, cậu ấy đuổi mình, vậy nên đứng dậy đi về.

"Đi đâu đấy?!"

Kyo gọi giật cô lại, liếc con mắt vàng nhìn cô, chân mày kiếm liền nheo lại. Meyami lắc đầu, định mở miệng lại bị Kyo chặn lại.

"Sao không đi luôn đi, đừng về! Cậu ra đi như vậy, để người ta nơi này có biết chờ cậu như thế nào không?"

"Minh xin.."

"Đừng xin lỗi với tớ, cảm giác như cậu vừa đánh tớ một bạt tai rồi nói xin lỗi vậy! Còn bây giờ cậu muốn đi đâu?!"

"Cậu đuổi..."

"Im đi, đừng nói chuyện như mình đúng rồi, tôi chưa bao giờ đuổi cô đi cả!"

Meyami giật mình, mở to mắt chớp động nhìn người con trai trước mặt. Cô nghĩ Kyo ghét cô nên không nói chuyện mà quay lưng bỏ cô. Những lúc như vậy, chẳng phải Meyami nên rời đi để chứng mắt của họ sao?

"Cậu vẫn ghét như vậy, Meyami."

Trong khi cô suy nghĩ, Kyo đã bước đến bên cô, mỉm cười xoa nhẹ đầu cô.

"Kyo chưa bao giờ đuổi Meyami, Kyo chưa từng ghét Meyami, Kyo nhớ, rất nhớ Meyami của Kyo!"

Cậu áp sát người cô vào mình, ghì thật chặt trong lòng, giọng nói thủ thỉ phát ra bên tai nhẹ nhàng như ru người vào giấc ngủ. Nhưng câu Kyo nói là sự thật, sự thật từ đáy lòng này. Cậu muốn bên cô, làm bầu trời của cô, dù không đủ sức cũng có thêm tán cây che chở cho cô đến hết cuộc đời này. Cậu chấp nhận, cậu chấp nhận chờ cô, để cô một lần nhìn về phía mình.

"Về nhà anh Shigune đã rồi cùng tớ đến gặp gia tộc Sohma. Có cậu về mấy đứa trẻ có lẽ sẽ rất vui"

"Trẻ con? Con của Tohru sao?"

"Ừm, là những đứa trẻ nghịch ngợm, như Shigune, Tohru cùng Shigune sinh được hai đứa sinh đôi. Còn với Hatorou là hai đứa, một trai một gái, bé gái có vẻ điềm đạm giống Hatorou hơn rất nhiều."

Meyami vừa đi, vừa nghe Kyo nói, ngắm nhìn khung cảnh xung quanh. Cô quên mất rằng bàn tay hai người vẫn đan vào nhau chặt chẽ. Điều vô tâm này

thật không khiến cô để ý, nhưng nó lại một tin vui cho Kyo. Cậu đã len lén đo kích thước của ngón áp út của cô.

-----phân cách-----+-

”Haru dẫn Tohrou qua ngoài chơi giúp mẹ!”

”Vâng”

”Xin lỗi nha Mimi, đã lâu rồi, bọn nhỏ cũng tinh nghịch hẳn. Nhớ lúc đó khi cậu bệnh Haru còn tí xiu nằm trong nôi, ngoan ngoãn cho cậu bế chứ không hỏi nhiều như vậy!”

”Được rồi, mình cũng vui khi thấy con bé lớn lên. Mà tinh nghịch, vui vẻ như vậy. Míng nó không giống mẹ nó quá hiền, để người ta ăn hiếp.”

”Này này, cậu muốn ăn đòn à, hay nhớ Saki?”

”Rồi rồi không nhớ hai bà chàng đó nữa”

”Chết nhá, mình ghi âm lại mách với Saki và Arisa”

Meyami đỏ hắc tuyến, khi nào Tohru trong sáng của cô thành ra thế nào? Ai đã dạy đen cô đây? Đưa mắt nhìn mấy đứa nhỏ của Tohru, nhỏ nhắn như thiên thần, xinh đẹp và hồn nhiên. Cô và Tohru cũng đã có một thời như vậy, chỉ tiếc Meyami đã đi quá xa nơi đó. Shigune từ trong nhà ra ngoài, chơi đùa với đám trẻ, rồi ngồi kể chuyện cho chúng nghe. Tohru bên tai luôn cười tươi kể về những chuyện nhỏ nhặt ở gia đình mình, từ cái chén, cọng cỏ, bữa cơm hằng ngày, đến chiếc áo, cái cặp, cây bút cho thành viên gia đình. Khung cảnh một gia đình liền hiện lên ánh mắt cô, Meyami lại nhớ về cha mẹ ruột của mình, khi còn là bào thai ở trong bụng, thì cô vẫn nghe thấy hai người nói chuyện. Nơi đó, có những mẫu chuyện nhỏ vụn vặt thường ngày, cũng có mẫu chuyện về tương lai trở nên tiếng cười cho gia đình. Chỉ tiếc cuộc sống hạnh phúc đó chưa được bao lâu liền bị đập nát. Bây giờ nghĩ lại cũng chỉ là một ác mộng đau buồn.

”Meyami này, mình nghĩ cậu cũng nên lập gia đình đi!”

”Mình mới 21 tuổi có cần gấp như vậy không?”

Tohru nhún vai, liếc nhìn Meyami.

”Cậu không lập gia đình sớm thì chẳng ai chịu nổi tính điên dại của cậu đâu.”

Meyami lắc đầu, cười nói với Tohru một lát cũng là buổi trưa, liền đứng dậy tạm biệt gia đình rồi rời khỏi nhà. Trước khi đi Tohru còn đưa cô hộp mực dầu, rồi nói:”Mình cùng bọn nhỏ ướp đấy, không phải sợ đau bụng đâu. Mimi này...đền thăm anh Akito đi, ngày cậu đi...anh ấy không còn sức sống nữa!”

Cô nhìn Tohru nhẹ gật đầu. Meyami sẽ đến, đến để gặp người con trai đó, cậu con trai kì cục muốn nhét cô vào lồng như thú nuôi.

Cô rất nhớ cậu bé mặt kimono rộng thùng thình, với đôi guốc gỗ quá khổ chân mà đi. Cậu bé e thẹn, ít nói.

”Mimi này!”

Kyo đi bên đường chợt dừng lại, xoay người hỏi cô. Meyami giật mình nhìn về phía cậu, con người ngọc khê động. Hình như cô vừa thấy giọt nước mắt của cậu.

”Kyo sao vậy?”

”Mình không muốn nói, nhưng...Meyami cậu nên đi thăm Akito. Mình có thể chịu đựng được, trong thời gian qua. Akito thật sự đã rất mệt mỏi rồi.”

Meyami chợt thấy lo lắng nhìn Kyo.

”Anh ấy bị sốc trở thành đứa trẻ, lúc tỉnh lúc mơ, chỉ ngồi một góc phòng nghĩ về những vỏ sò và kêu tên cậu”

Có cái gì đó vừa chạy qua ngực cô đau nhói. Nhìn Kyo, chần chừ. Cậu không nói chỉ mỉm cười, nói không sao, Meyami cúi đầu liền chạy đi đến nhà chính gia tộc Sohma. Cô không biết đốt tay Kyo đã rướm máu, cậu không muốn đẩy cô vào vòng tay người khác, nhưng cậu lại càng không muốn nhân tâm cô u rú cả ngày, hay dùng nụ cười giả tạo mỗi ngày, ít nhất Kyo mong muốn điều đó không xảy ra trước mắt cậu.

Kyo để cô đi, rồi vội chạy theo sau. Cậu cũng muốn ngăn cô đến khi có thể.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

# Chương 111: Ôn Nhu

Ở sân nhà căn nhà gỗ, tiếng nước đổ xuống từ hòn non bộ làm đầy cối giã sắn, vang lên tiếng cốc cốc. Nắng vàng rọi xuống bên tán cây, rải đầy dưới đất thảm hoa vàng, rải lên từng viên sỏi trong sân, lên cả sân nhà một dải lụa mỏng màu vàng chói rọi. Tiếng chim hót vang lên trên ngọn cây, chốc lát bên bờ hòn non bộ lại có vài chú sà cánh xuống mà uống nước rồi bay vút lên cao tiếp tục hòa trong tiếng hót của đồng loại.

Khung cảnh một nơi thật vui vẻ.

Chỉ là...

Trong căn nhà nhỏ, gỗ sơn hảo hạng, cửa đóng im lìm, tối om, dường như cách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài, những chiếc tủ nhỏ, con gấu bông được xếp gọn vào các cạnh tường, những viên sò đặt gọn trong hộp, rồi lại một chiếc lồng chim nhỏ màu vàng, rỗng tênh. Không nhốt một con vật nào, bên trong chiếc lồng bằng vàng khi là một vỏ ốc nhỏ sù, nằm trên chân lồng.

Một bóng dáng gầy ốm, chiếc áo kimono trờ xuống gần hết người, đầu tóc đen rũ rượi, ngồi một góc tối, tay ôm một chiếc vòng làm bằng sò, miệng lầm bầm gì đó với không gian vô định ở trước mặt. Con ngư đen vô hồn cứ trừng lớn nhìn thẳng vào bức tường gỗ như sợ nó biến mất, môi chốc lát lại nhếch lên nụ cười điên dại rồi tự động xòe tay về trước mặt lầm bầm một cách quái dị, sau lại cười sặc sụa, lạnh ngắt.

”Xoẹt...”

Cánh cửa mở ra, ánh sáng lọt vào, chiếu rọi người con trai kia, với vẻ mặt hốt hoảng, thân hình gầy yếu liền lui về một góc co ro, bàn tay khẳng khiu ôm lấy thân hình mình, cúi đầu ra vẻ sợ sệt.

Yuki nhìn anh, chợt khựng người. Gia tộc sắp mất đi một trưởng tộc tốt rồi. Đó là những gì cậu biết. Yuki đến bên anh, ngồi xuống, gỡ những dây vải lụa tua trên người Akito xuống, kéo anh ra chỗ sáng sưởi ấm.

”Anh Akito đừng ăn nó”

Yuki vội lấy chiếc vòng trong tay anh ra khi nhận thấy anh đang cố cho những vỏ sò vào miệng. Akito bị giật vòng liền hét toáng lên, Yuki phải đổi bằng bánh ngọt.

Dưới mái hiên, nhìn về hướng xa của bầu trời trong xanh kia, cậu lại nhớ đến một người, người ôn nhu quan tâm cậu nhất, không phải vì danh hiệu hoàng tử của cậu, mà cô gái đó nhìn thẳng vào linh hồn nhút nhác của cậu, vì cô hái đó không vì hấp dẫn, chỉ vì ánh mắt cô nhìn cậu đã biến thành một con chột cô độc.

”Yuki!”

”Akito anh...”

Giật mình quanh lại nhìn người con trai ôm nhom đầy bệnh kia, những lần tỉnh tỉnh mơ mơ thay đổi liên tục cũng đã như cơm bữa, Yuki cũng chẳng thấy gì lạ nữa. Ngày Meyami đi, chẳng ai chịu được cú sốc cả, với những thứ mà tự giác ngộ nhận là lỗi của mình. Akito liền nhốt mình trong phòng nửa năm trời, khi người nhà phát hiện cũng đã muộn, lúc Akito chỉ biết ngồi trong phòng này, nói chuyện với góc tường, vừa cười vừa nói. Hatou đã cố gắng rồi, bệnh anh không chữa được. Anh nói bệnh của Akito do tâm chứ không phải do tác động bên ngoài.

Yuki đã từng ghen tị, rất ghen tị với Akito khi quen Meyami trước, ghen tị vì anh thân rất thân với cô ấy, mà không phải mình. Nhưng khi Akito trở bệnh, Yuki chợt hiểu, không phải ai quen đều có quyền lấy được tâm người kia, còn cần thời gian. Thời gian cậu ở bên cô còn lâu hơn cả anh. Và cậu cũng biết, Akito yêu Meyami như thế nào, ngay cả lúc điên loạn cũng gọi lên tên cô, lúc tỉnh cũng hỏi: “mèo hoang về chưa?”

Yuki có thể chấp nhận việc này, cậu thừa nhận tình yêu cậu không nảy nở sớm giống anh, nhưng cậu vẫn có thể giống con người trước mặt này nếu cơ thể trở nên yếu đuối.

”Yuki, mèo hoang về chưa?”

”Anh...”

Những lúc thế này cậu cũng không thể mở lời, cậu nên trả lời như thế nào đây khi cậu đang hỏi chính mình có cần nói dối bản thân hay không? Câu trả lời mà Akito mong chờ cũng là niềm khao khát cậu muốn thấy nhất, chỉ cần cô ở đây thôi.

”Mèo hoang này, xem nè mình tìm được vỏ sò dưới gốc cây bồ đề nơi cái đền cũ ấy. Nhé xem nó như phát sáng kia. Đẹp quá nhỉ? ...Sao cậu không nói, hay là không thích? Cậu thích viên đá này không? Nó được nước mài nhẵn đấy nhé...”

Yuki lại nhìn con người kia nói chuyện một mình dưới góc tường. Mắt bỗng cay xè, cậu nhìn Akito không nỡ, nhưng buông tay, thôi mong chờ cô thì Yuki lại ích kỉ muốn giữ chặt hơn. Cậu nên làm sao bây giờ?

”Meyami????!!!”

”Xoẹt...”

Cánh cửa tiếp tục lại mở ra, lần này là do Kyo mở ra. Yuki đứng dậy, khỏi nâng thân thể mình dựa vào khung cửa, không buồn nhìn cậu, neho mắt nhìn người con gái đang đến sau kia. Mùi hương toả ra từ người cô rất quen. Bóng dáng màu hồng đỏ bước ra ánh sáng, nhẹ nhàng đẩy cả khung cảnh mờ nhạt. Yuki thần người đứng đó, nhìn bóng nhỏ bước vào, ngồi xuống bên Akito.

Trong ngực chợt có cái gì đâm vào.

Lại có vui mừng.

Meyami bước vào sau Kyo mỉm cười nhìn Yuki, xem như là cái chào hỏi. Rồi đem ánh mắt tìm kiếm xung quanh, tới bóng dáng gầy yếu kia. Cô đến ngồi xuống bên anh, đưa tay xoa nhẹ lên gò má sưng kia.

Thiếu sức sống!

Nhưng ánh mắt kia vẫn sáng khi nhìn về phía cô. Có cái gì đó trong con mắt tối sầm kia chợt trào ra, bàn tay suong khô cứng nhẹ đưa lên, run run sờ vào khuôn mặt trắng mịn của Meyami. Môi khô, Akito mấp máy gì đó, cô không nghe rõ, anh vừa khóc vừa kéo cô ôm vào lòng. Như đứa trẻ, ôm chặt cô mà khóc oà lên. Khóc đến nỗi ướt hết cả bờ vai cô, Akito cứ thế ôm ghì cô mà khóc, khóc rất nhiều, không nói gì, chỉ ôm trọn cô mà khóc.

Meyami bị ôm đến không nhút nhít được, chỉ biết trơ mắt nhìn Akito khóc sụt sướt. Càng không thể mở miệng, có cái gì đó chặn lại cổ họng, không thể nuốt trôi. Nó nất lên từng tiếng, từng tiếng một. Người này, cô đã làm anh khổ rất nhiều rồi, ngay cả bệnh tình cũng vì cô. Cô là người có lỗi, cô nợ anh rất nhiều.

Thế là Meyami khóc, cắn răng nất lên từng tiếng một, cố gắng không để nước mắt rơi ra, không nghĩ càng chặn nó lại rơi ra nhiều thêm. Cô dụi vào lòng anh mà khóc.

"Mimi..."

"Mimi..."

"Mèo hoang à..."

Ba nam nhân trong phòng sững người nhìn cô khóc, luống cuống tay chân không biết làm sao. Không phải vì lần đầu tiên họ thấy con gái khóc, mà là trước mặt họ là cô. Con người cố gắng mạnh mẽ bờ ngoài, chỉ cười, không bao giờ mở miệng khóc lóc. Bây giờ trước mặt họ, cô gái kia liền bộc lộ cảm xúc thật của mình.

Trong tâm có cái gì đó ngọt ngào chảy ra, bao trọn lấy trí óc.

"Mimi ngoan, đừng khóc, bên em luôn có anh mà"

Kyo đến bên cô, vòng tay ôm cô từ phía sau, ôm chặt cô vào lòng mình. Mỉm cười, nhẹ hôn lên má cô sùng nịnh.

"Và anh nói rồi, em lạc anh sẽ đi tìm, dù bất kể nơi đâu. Nhớ không? Anh luôn nhớ đấy mèo hoang"

Akito gạt nước mắt còn đọng lại con mắt mờ to kia, chớp động nhìn từng hành động những người trong này. Cô nhìn anh chăm chăm với ánh mắt khó hiểu. Akito nhìn cô cũng chỉ biết mỉm cười. Đối lại hai đôi mắt khác bất ngờ nhìn về anh, như là sinh vật kì lạ. Akito thờ ra, bẹo má Meyami.

"Tuy trí nhớ của anh không tốt, như vậy có mèo hoang đủ rồi!"

"Akito, anh đến giờ uống thuốc rồi!"

Yuki chợt xem bảo, đưa bịch thuốc cho Akito, rồi xoay sang Meyami hôn lên môi cô.

Hành động của anh ngay lập tức bị một cái đập của Kyo. Cậu ôm Meyami ngồi một bên hằm hằm đứng dậy nắm lấy áo Yuki. Và cả hai bắt đầu trận chiến khi còn nhỏ.

Meyami không biết nói gì hơn chỉ trơ mắt nhìn hai người như con nít kia. Cô chợt nhớ về những ngày mới quen họ, cô tích cực tránh xa hai người. Ai mà biết được khi cứ tránh, hoàn cảnh lại kéo thêm vào những trường hợp oái ăm.

"Mèo hoang...mém thuốc cho anh nha~"

"Akito!!!!!"

Akito vừa nói hết cậu, Meyami đang không biết từ chối ra sao liền bị hai giọng nói của chuột và mèo chặn lại, hét toáng lên.

Meyami đỏ hắc tuyến. Có phải cô ăn ở ác lắm không? Lúc nào họ phóng điện cũng là lúc cô chịu đòn nhiều nhất.

--- -----phân cách----- -----



Ở chơi cùng Akito và Yuki được một lát, Momiji chạy về ôm chầm lấy, cậu bé bám cô như xám. Những người trong gia tộc Sohma trở về nhìn thấy cô, liền vui vẻ cười tươi mời cô lại ăn cơm. Lúc cô từ chối là tiếng bụng kêu lên. Meyami lúc đó thật muốn đào huyệt chôn mình, chứ không dám nhìn thấy nét mặt culiwf hiện hậu của bà lão trong gia tộc, nghe hình như là bà của Momiji.

Cho đến sớm chiều, Meyami liền xin đi về, thật nếu cô không kịp thời chờ lúc bà lão dùng câu chuyện thì sợ họ sẽ mời cô dùng cơm tối. Trước khi đi, Meyami được gửi một bức thiệp mời dự tiệc sắp tới, còn kèm theo hộp bánh do chính tay bà làm. Thật khiến cô gượng đỏ mắt, cô vào nhà làm khách mà ở lại lâu như vậy, còn ăn nhờ cơm trưa rồi đến lấy hộp bánh này.

"Dạ thôi ạ, bà để lại cho Momiji ăn đi ạ. Cháu làm phiền nhiều rồi"

"Ày da, cháu ngượng cái gì chứ? Đường nào cũng có con dâu, con cháu trong nhà!"

"..."

Meyami ngẩn đầu nhìn bà chớp mắt, thức chất đầu óc bắt đầu sần lọc về con dâu với từ con cháu trong lời bà nói. Người ta nói con cháu là do con mình sinh ra, gọi ta bằng bà, còn con mình gọi là con,...chồng con mình gọi là con rể, vợ con mình...

"Tooong..."

"Bà này, đừng chọc cô ấy nữa. Meyami không cần tự hiểu đâu, này bà cho thì cảm ơn đi."

Yuki, cùng Kyo đi lại đúng lúc nghe hết những lời đối thoại, rồi nhìn sang Meyami, đứng ngẩn ra đó, chớp mắt phân tích. Cả hai liền đỏ mặt.

Những lời nói của bà là có chủ ý cả, chỉ có cô bé ngốc kia là không hiểu. Cả hai không ai nói gì, liền đến đứng bên bà, tíu tít cười nói rồi đẩy bà ra xa Meyami, lấy quả biếu của bà đặt lên tay cô.

Cũng đúng lúc phá vỡ bong bóng suy nghĩ của cô.

"Kyo, đưa con bé về cẩn thận!"

"Vâng"

Bà lão quay đầu căn dặn rồi đi về hướng nhà bếp. Yuki đi theo bà tạm biệt cô, rồi dìu bà đi. Meyami không để ý hai ánh mắt của hai tên nào đó bắt đầu phóng điện. Chỉ cảm giác bị chập điện, quay đầu thì Yuki cũng đã khuất sau vách tường.

Nghiên đầu, có lẽ cô nghĩ quá nhiều.

"Về thôi, mình đưa cậu đến nhà"

"Ừm, mà lúc này nói là sao? Con dâu với con cháu ấy"

"Từ từ hiểu cũng được"

"Từ từ?"

"Rồi sẽ có lúc cậu sẽ hiểu mà!"

Kyo nhìn cô, nhếch môi. Rồi nắm tay cô cùng dạo bộ một đoạn trong rừng, ra đến ngôi nhà dưới núi lái ô tô đưa cô về.

Meyami nhìn khung cảnh dần lùi về phía sau, lại quay lại nhìn cậu.

"Bây giờ các cậu?"

"Yuki và tớ đã có công ty riêng rồi. Tuy nhỏ nhưng cũng đang phát triển"

"Oa nhanh vậy sao? Không ngờ đấy!"

Đúng, một học viên có bằng tốt nghiệp trong tay, chỉ trong một năm có thể lập ra một công ty của riêng mình là điều không thể. Đối với Yuki và Kyo lại là một điều bất ngờ. Cô nhận ra khi hai cậu học viên, có tài, có tiền, nhưng số tiền của các cậu không đủ trong một năm mở công ty mà còn mở một công ty riêng, trên đà phát triển. Đây có được xem là thiên tài không?

"Bất ngờ sao? Meyami đã là thiên tài từ nhỏ rồi, chẳng lẽ không muốn để bọn mình nổi tiếng?"

"Không phải, ý mình là thắc mắc, các cậu lấy tiền đâu ra để xây dựng công ty"

"Sao cậu không nghĩ bọn mình lấy từ công ty con của gia tộc?"

"Mình có thể nghĩ, nhưng mình biết hai cậu sẽ không bao giờ làm vậy"

Kyo nhìn cô, phì cười, lắc đầu. Rồi đem học xe mở ra, lấy cho cô một sấp giấy, đưa cho cô.

”Bọn mình giàu nhờ nó đấy!”

”Đây là...sáng kiến trong khu biệt thự sao?”

Trên tay cô là những dữ liệu về khu biệt thự mới xây gần đây, rất nổi tiếng, còn ăn khách. Meyami đã từng rất ngưỡng mộ người đã nghĩ ra nó, khu biệt thự này đầy đủ môi trường trong sạch, tất cả các thiết bị đều sử dụng năng lượng tự nhiên, ngay cả máy sấy tóc, rác được phân hủy chế tạo thành phân hữu cơ, đặt biệt không một chất hoá học nơi này, bộ máy lọc nước sạch và nước thải thu hàng trăm triệu đô la mỗi tháng. Nhưng các khu nhà tập thể nơi này rất rẻ và đảm bảo tốt an ninh khu vực. Những khu biệt thự như thế, bắt đầu xây dựng theo kiến trúc của hình mẫu nó, còn ngày một nâng cấp hoá mạnh mẽ.

”Oa! Các cậu giỏi quá đi”

”Tại cậu là cô gái không theo dõi thông tin thôi!”

Kyo cười rộ, liếc nhìn cô. Rồi đưa tay bẹo má cô khi thấy ánh mắt cô sụp xuống.

Cô mèo làm nũng với cậu ^^

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 112

Trong căn phòng nhỏ, ánh nắng trời rơi xuyên qua rèm cửa trải dài trên nền đất trắng. Gió lùa vào lật phất những tấm rèm che dày, che đi khuôn bàn gỗ sau cửa. Phòng của một chủ tịch được bố trí đơn giản nhưng không kém phần quyền quý. Nếu ai vào cũng sẽ không tin vào mắt mình khi có một vị chủ tịch với công ty lớn như thế này.

Nam tử ôm mèo nhỏ, đặt lên chân, lười biếng tựa vào ghế đệm, đem tay vuốt ve lông mịn. Con mèo dường như rất thích thú với việc chủ nhân cưng chiều, đôi mắt đen lầy to tròn nhắm lại, thiu thiu ngủ. Bàn tay chủ nhân của nó cũng nhẹ nhàng rời ra, đặt trên thành ghế, đôi mắt nam nhân mở ra nhìn về phía cửa sổ, môi khẽ nhếch lên. Từng giọt nắng rơi vào người nam tử kia như một phép màu hoá thành từng ánh hào quang xinh đẹp bao trùm lấy cậu.

Kyo đang sưởi nắng

Và trong đầu không ngừng dồn nén cảm giác muốn tìm gặp con mèo nhỏ nào kia. Hôm nay Mimi làm gì nhỉ? Có nhớ đến cậu không? Samvs nay cô ăn gì? Mặc gì nhỉ? Rồi đi đứng thế nào? Cô mèo nhỏ đó rất thích chạy bộ với cậu vào mỗi buổi sáng sớm, không biết 4 năm rồi, Mimi còn giữ thói quen đó không? Khi cô xuất hiện, cậu đã rất bất ngờ, nhìn cô đã ra dáng một thiếu nữ, thân thể thật sự khiến cho đàn ông thèm khát, chính cậu đã không kiềm nổi xúc động muốn cắn lên làn da kia. Không nghĩ vì nó mà cô bé kia lại nói cậu ghét cô. Đã bao năm rồi cô bé đó vẫn ngây thơ như vậy, vẫn dờ dờ ương ương như vậy. Và điều quan trọng là Meyami không chịu tăng lên tỷ số EQ nào.

Đối với cô hiện tại, Mimi chỉ có thể nói là đáp lại những gì mọi người gửi cho cô.

Kyo nên tìm cách cướp cô trước khi mọi chuyện bị mấy tên kia hót tay. Chỉ trong một ngày, nhìn Akito với Yuki cũng đủ biết họ muốn làm trò gì rồi.

”Mimi à, anh phải nhốt em lại không đấy?”

Với hiện tại, Meyami ra ngoài là trôi vào hoa đào, cơ thể hiện tại lại quyến rũ như vậy bọn người xấu sẽ...còn nữa, cô bé kia vẫn cứ không hiểu chuyện gì. Bị lợi dụng là ngày một ngày hai đấy!

Meyami!Meyami!

Nhưng mà...Kyo lại chống cằm nhìn ra cửa sổ, vì vậy cậu mới yêu cô. Chẳng phải sao? Con mèo thích xù lông đó, khi gặp thì trốn trốn tránh tránh, còn giường vuốt muốn đánh cậu. Rồi sao? Cô bé ngốc đó tự gieo hạt trong tâm cậu rồi vô tâm bỏ đi. Vô tâm biến mất, dù cậu có nói bao nhiêu câu tán tỉnh, ong bướm, bé con vẫn không thể tiêu hoá nổi. Giống nước đổ đầu vịt, chẳng còn động gì cả. Bây giờ suy nghĩ, Kyo muốn được gặp cô, xa cô không biết bao lâu rồi cậu lại nhớ cô rồi. Gọi điện lại lo cô đang bận. Cậu nên làm sao đây? Muốn chạm vào đôi má ửng hồng kia, muốn ôm cơ thể bé nhỏ kia, muốn nghe giọng nói như chuông gió, muốn thấy cô làm nũng với cậu à.

Kyo nhớ cô sắp phát điên rồi.

”Chủ tịch, cuộc họp đã bắt đầu”

Bên ngoài một giọng nói vọng vào, đó là thư kí bên cạnh cậu. Anh ta cũng thuộc gia tộc Sohma, là người hiền nhất. Đúng lúc nhờ anh ta mà Kyo mới dứt được suy nghĩ của mình. Trong đầu cậu chót loé lên một ý tưởng, phải nhanh một chút làm xong công việc rồi đến ôm mèo nhỏ kia.

”Được rồi, là chủ tịch Azuma Yunoki sao? “

Kyo đứng dậy, đem tài liệu trên bàn ra ngoài, nhìn lại hồ sơ, rồi hỏi thư kí mình. Bên đối phương liền gật đầu. Kyo không hỏi thêm đi thẳng vào phòng họp, trước giờ công ty của hắn và cậu không phải là đối thủ, cũng không phải là hợp tác, lần này thì chuyện gì? Mỗi lần gặp mặt, Kyo chỉ biết hắn ta rất hoàn hảo, rất nhiều hoa đào chạy theo, chấp nhận lót đường cho hắn giẫm lên. Chỉ là hắn từ chối, thanh danh là một vị bạch mã hoàng tử ôn nhu như nước, nhưng với cậu, Kyo biết hắn ta là cáo già chính hiệu, cười cười nói nói đưa người vào tròng, không bao giờ chạm vào bất kì cô gái nào.

”Cách...không biết ngài chủ tịch của Azuma đến tìm tôi là chỉ giáo việc gì á?!”

Nở nụ cười thân thiện, Kyo mở cửa phòng bước vào, nam tử với mái tóc đỏ như thác đang cúi đầu ghi chú gì đó trong quyển sổ. Nhìn Kyo bước vào Yunoki mỉm cười đứng dậy, đợi khi Kyo ngồi xuống anh mới ngồi. Vị trí của Kyo là đối diện với anh, cũng giống kiểu khi thách đấu và nghênh chiến. Cách chọn vị trí ngồi cũng khẳng định được con người cậu ta. Yunoki chỉ mỉm cười, đẩy sắp giấy cho Kyo.

”Đây là tất cả tài liệu và nguyên liệu hợp phải trong sản phẩm, không biết đối với ngài chủ tịch đây đã có gì trao đổi?”

”Vốn đầu tư, hiện tại hơn 7 căn hộ trung tâm bắt tay vào xây dựng, vật liệu xây dựng bắt buộc phải phù hợp yêu cầu. Anh chắc chứ? Đổi lại đủ điều kiện sẽ là đơn đặt hàng....”

“....”

Trong căn phòng rộng lớn, cuộc họp giữa hai vị chủ tịch đứng fđafafu trong từng ngành kiên nhẫn trả giá thách thức nhau. Qua gần ba tiếng đồng hồ, cuộc họp liền kết thúc. Hai người vui vẻ chia tay cho nhau bắt hợp tác. Những nhân viên xung quanh đã thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng kết thúc!

Nên biết khi hai người đấu đá nhau, khí áp rất lớn cho lớn nhỏ, trên dưới nhân viên nơi đây.!

”Nè họ ra kia”

Một nhân viên nữa đang bấm máy nhìn sang hai chủ tịch bước ra khỏi phòng, cô nhân viên gần bên cau mày khi bị thúc nói chuyện, lực thúc của cô bên cạnh đã làm hư chữ của cô.

”Lo làm việc đi”

”Này, cô không thắc mắc tại sao tới giờ một người đẹp mtrai, gia thế, quyền lực như bọn họ chưa có vợ hả?”

“...họ nói họ đã có người trong lòng, hiện tại đã đi xa, nhưng họ sẽ chờ đợi đến khi cô gái kia trở về!”

Cuối cùng cô nhân viên kia cũng bị kéo vào câu truyện bà tám của cô đồng nghiệp, bỏ công việc nhớ đến những cuộc phỏng vấn trên báo của hai người.

”Trùng hợp vậy? Giống nhau đi xa sao? Nhờ là cái kẻ sao?”

”Cô..”

”Đó có thể xem là một cái kẻ”

Một giọng nói đứng sau lưng họ từ khi nào. Hai nữ nhân viên quay lại liền thấy hai nam thần nhìn mình, một người tóc cam uy nghiêm, kiên nghị. Một nam tử ôn nhu như nước, nhẹ nhàng trả lời hai người. Tuy một mạnh mẽ, một hiền hoà, trai ngược nhau hoàn toàn. Nhưng thật khiến người ta có cảm giác chỉ nơi này hai người toả sáng, hai vị thần xinh đẹp vừa đến nơi này.

”Thật xin lỗi khi đã làm hỏng cuộc trò chuyện của hai cô. Nhưng nếu trong đó hai tôi là chủ đề cũng nên để chúng tôi nói rõ chứ?!”

”đừng có dụ dỗ nhân viên của tôi “

Kyo nghiêng răng nhìn vài rạn mây hồng trên má hai nhân viên nữ. Tên kia hắn đang chơi trò gì đấy? Đừng chọc khùng cậu! Trên công ty hắn dụ dỗ ai cũng được, tuy nhiên tuyệt đối không phải là nhân viên của cậu. Kyo không muốn nơi này sinh ra nội gián.

Yunoki cũng chỉ cười rồi của tay, tiếp tục nói.

”Có thể là cái kẻ để nói tôi quá nhát gan, dọa cô ấy chạy mất. Cũng là cái kẻ để tôi lẩn tránh hình bóng hình bóng cô ấy đã in vào trái tim này....Xin lỗi, chủ tịch Sohma Kyo, tôi có việc phải đi. Thất lễ rồi!”

Kyo nhìn anh, chỉ cười vẫy tay.

”Được vậy hẹn ngày chúng ta tiếp tục hợp tác!”

Nói xong Yunoki đã rời đi, Kyo đã rời khỏi nơi đó trở về phòng làm việc của mình. Cậu không quan tâm Yunoki kia có nói thật hay không, cậu hiện tại

muốn gặp Meyami. Rất muốn gặp, vậy nên công việc ời làm ơn đừng dồn nữa mà.!!!

--- -----phân cách-----

”Anh hai!”

”Huh?!”

”Ném thử đi, vừa miệng không?”

Trong căn nhà nhỏ của anh em Asahana, đã từ lâu rồi cái cảm giác yên bình, hạnh phúc này bao trùm nó rồi. Ở căn bếp của ngôi nhà, Meyami chăm chú với món súp của mình mở tiệc cho gia đình sắp hội họp, Ukyo cũng ở bên giúp một tay. Cô không biết, con sói nào đó rất thích ngắm cô vào những ngày thế này.

Nghe giọng gọi của cô, Ukyo mỉm cười đến gần ném thử nước súp, gạt đầu.

”Ừm, ờn rồi!”

”Oa thật, em chỉ ném theo khẩu vị của em thôi”

”Thật không biết em làm thế nào để dùng khẩu vị đều có của những người trong nhà”

Meyami cười, lắc đầu. Cô chỉ cho rằng đó chỉ là việc may mắn thôi. Ai nghĩ được. Hoặc là anh hai đang an ủi cô. Quay lại với nồi súp sôi, bỏ thêm hành, rồi tắt bếp. Chuyển sang làm bánh kem, sau hai tiếng đồng hồ chiếc bánh thật to ra lò. Xinh đẹp, Meyami bắt đầu làm kem, và dâu tây cắt nhỏ rải lên bánh.

”Ừm, xem nào, kem em thiếu vị này!”

Ukyo đến bên bát đánh kem ném thử, rồi nheo mắt nhìn cô. Meyami chớp động đôi ngươi xanh ngọc bích, ăn thử một ít kem. Rồi nhìn anh, cô thật không biết mình bỏ thiếu cái gì.

”Ừm...là ít sữa nữa nó cần sánh hơn”

Meyami vâng lời, thêm sữa vào, Ukyo đứng phía sau nhìn cô, khoé miệng nhếch lên một đường, anh nhìn bóng nhỏ kia tắt bật lại muốn kéo bóng nhỏ vào lòng.

”Xong rồi ạ!”

Meyami trang trí chiếc bánh kem xong, với dòng chữ xin đẹp. Trong lúc đó, Ukyo ngồi ăn mút ngon lành. Khi làm xong chạy đến bên anh xin chút mút thì..

”Anh hai, anh ăn hết mút rồi!”

”Ừm”

Cúi đầu, ừ rừ. Ukyo nhìn cô lại mỉm cười, nếu như có tai hoặc đuôi bây giờ anh sẽ nghĩ cô bé cụp tai, hạ đuôi, mắt lưng trông lười thúi vào bếp mát.

”Mimi muốn ăn mút sao?”

”Dạ thôi ạ”

”Có muốn ăn không? Vẫn còn này!”

Ánh mắt lập tức lấp lánh. Chạy đến bên anh, cầm lo mút, nhìn rồi lại nhìn.

”Làm gì còn ạ? Á...”

Chưa giải đáp được thắc mắc, cô liền bị kéo về phía trước, hụt đà, thế là cô ngã dúi về phía trước. Lâu này lại hôn đất mẹ...

”Mở mắt ra!”

Bên tai một tiếng lạnh tanh vang lên, rồi lại một nhiệt độ khác xâm nhập vào miệng. Meyami khó chịu đẩy ra, nhưng lại càng ghì chặt hơn, mùi vị của mút dâu chua chua đẩy vào khoang miệng, bắt cô nuốt xuống, tiếp đến là vị bạc hà cay xè, lạnh ngắt.

”Ừmm..,”

Môi bị cắn xuống một vết, cơ thể lại dầy dụa, môi lại dính càng chặt hơn. Bàn tay thô ráp đẩy lên ngực trần của Meyami mà chà sát.

”A...ừmmm...anh...hai...”

”Mút của em đây!”

”Không cần..á, anh bỏ tay ra đi!”

Vội tránh anh, ghì bị bàn tay trên ngực đè xuống, đem tay đẩy tay anh ra, bàn tay thô ráp lại đặt lên đầu ngực cô nhéo vào. Ukkyo nheo mắt nhìn bảo bối nhỏ chật vật bị mắc cạn.

”Đừng mà anh hai!”

”Vậy thì đưa nụ hôn đây!”

“... Ngô...ừm...”

Ukkyo chưa đợi cô chấp nhận hay không liền chồm người cắn lên môi cô. Tiếp tục với cái hôn sâu, lần này anh không cho cô chịu khuất phục thì sau này không phải hờn đấy!?

Meyami một hôn, một xoa, một cưỡng ép liền bị choáng váng, hơi thở cạn, cô liền ngất đi.

Ukkyo lại ôm cơ thể bé kia về phòng đắp chăn cho cô. Xoa lần lần môi sưng đỏ kia, nhẹ cười.

”Yên tâm, cô ngốc à! Anh sẽ giành cơ thể của em vào đêm tân hôn!”

Cúi người hôn lên làn môi nhỏ, rồi đắp chăn cho cô sau ra ngoài đóng cửa. Bữa tiệc hôm nay để anh làm tiếp đi, và đặc biệt phải hôn của cô. Anh khoonv muốn mấy tên kia ăn món này.

--- ----- BỎ SUNG THÊM -----

## CHƯƠNG 24:

Trong căn phòng nhỏ, ánh mặt trời rọi xuyên qua rèm cửa trải dài trên nền đất trắng. Gió lùa vào lật phát những tấm rèm che dày, che đi khuôn bàn gỗ sau cửa. Phòng của một chủ tịch được bố trí đơn giản nhưng không kém phần quyền quý. Nếu ai vào cũng sẽ không tin vào mắt mình khi có một vị chủ tịch với công ty lớn như thế này.

Nam từ ôm mèo nhỏ, đặt lên chân, lười biếng tựa vào ghế đệm, đem tay vuốt ve lông mịn. Con mèo dường như rất thích thú với việc chủ nhân cưng chiều, đôi mắt đen láy to tròn nhắm lại, thiu thiu ngủ. Bàn tay chủ nhân của nó cũng nhẹ nhàng rời ra, đặt trên thành ghế, đôi mắt nam nhân mở ra nhìn về phía cửa sổ, môi khẽ nhếch lên. Từng giọt nắng rơi vào người nam tử kia như một phép màu hoá thành từng ánh hào quang xinh đẹp bao trùm lấy cậu.

Kyo đang sưởi nắng

Và trong đầu không ngừng dồn nén cảm giác muốn tìm gặp con mèo nhỏ nào kia. Hôm nay Mimi làm gì nhỉ? Có nhớ đến cậu khoonv? Samvs nay cô ăn gì? Mặc gì nhỉ? Rồi đi đứng thế nào? Cô mèo nhỏ đó rất thích chạy bộ với cậu vào mỗi buổi sáng sớm, không biết 4 năm rồi, Mimi còn giữ thói quen đó không? Khi cô xuất hiện, cậu đã rất bất ngờ, nhìn cô đã ra dáng một thiếu nữ, thân thể thật sự khiến cho đàn ông thèm khát, chính cậu đã không kiềm nổi xúc động muốn cắn lên làn da kia. Không nghĩ vì nó mà cô bé kia lại nói cậu ghét cô. Đã bao năm rồi cô bé đó vẫn ngây thơ như vậy, vẫn dờ dờ ương ương như vậy. Và điều quan trọng là Meyami không chịu tăng lên tỷ số EQ nào.

Đối với cô hiện tại, Mimi chỉ có thể nói là đáp lại những gì mọi người gửi cho cô.

Kyo nên tìm cách cướp cô trước khi mọi chuyện bị mấy tên kia hốt tay. Chỉ trong một ngày, nhìn Akito với Yuki cũng đủ biết họ muốn làm trò gì rồi.

”Mimi à, anh phải nhốt em lại không đây?”

Với hiện tại, Meyami ra ngoài là trêu vào hoa đào, cơ thể hiện tại lại quyến rũ như vậy bọn người xấu sẽ...còn nữa, cô bé kia vẫn cứ không hiểu chuyện gì. Bị lợi dụng là ngày một ngày hai đấy!

Meyami!Meyami!

Nhưng mà...Kyo lại chống cằm nhìn ra cửa sổ, vì vậy cậu mới yêu cô. Chẳng phải sao? Con mèo thích xù lông đó, khi gặp thì trốn trốn tránh tránh, còn giường vuốt muốn đánh cậu. Rồi sao? Cô bé ngốc đó tự gieo hạt trong tâm cậu rồi vô tâm bỏ đi. Vô tâm biến mất, dù cậu có nói bao nhiêu câu tán tỉnh, ong bướm, bé con vẫn không thể tiêu hoá nổi. Giống nước đổ đầu vịt, chẳng còn đọng gì cả. Bây giờ suy nghĩ, Kyo muốn được gặp cô, xa cô không biết bao lâu rồi cậu lại nhớ cô rồi. Gọi điện lại lo cô đang bận. Cậu nên làm sao đây? Muốn chạm vào đôi má ửng hồng kia, muốn ôm cơ thể bé nhỏ kia, muốn nghe giọng nói như chuông gió, muốn thấy cô làm nũng với cậu á.

Kyo nhớ cô sắp phát điên rồi.

”Chủ tịch, cuộc họp đã bắt đầu”

Bên ngoài một giọng nói vọng vào, đó là thư kí bên cạnh cậu. Anh ta cũng thuộc gia tộc Sohma, là người hiền nhất. Đúng lúc nhờ anh ta mà Kyo mới dứt được suy nghĩ của mình. Trong đầu cậu chót loé lên một ý tưởng, phải nhanh một chút làm xong công việc rồi đến ôm mèo nhỏ kia.

”Được rồi, là chủ tịch Azuma Yunoki sao? “

Kyo đứng dậy, đem tài liệu trên bàn ra ngoài, nhìn lại hồ sơ, rồi hỏi thư kí mình. Bên đối phương liền gật đầu. Kyo không hỏi thêm đi thẳng vào phòng họp, trước giờ công ty của hắn và cậu không phải là đối thủ, cũng không phải là hợp tác, lần này thì chuyện gì? Mỗi lần gặp mặt, Kyo chỉ biết hắn ta rất hoàn hảo, rất nhiều hoa đào chạy theo, chấp nhận lót đường cho hắn giẫm lên. Chỉ là hắn từ chối, thanh danh là một vị bạch mã hoàng tử ôn nhu như nước, nhưng với cậu, Kyo biết hắn ta là cáo già chính hiệu, cười cười nói nói đưa người vào tròng, không bao giờ chạm vào bất kì cô gái nào.

”Cách...không biết ngài chủ tịch của Azuma đến tìm tôi là chỉ giáo việc gì á?!”

Nở nụ cười thân thiện, Kyo mở cửa phòng bước vào, nam tử với mái tóc đỏ như thác đang cúi đầu ghi chú gì đó trong quyển sổ. Nhìn Kyo bước vào Yunoki mỉm cười đứng dậy, đợi khi Kyo ngồi xuống anh mới ngồi. Vị trí của Kyo là đối diện với anh, cũng giống kiểu khi thách đấu và nghênh chiến. Cách chọn vị trí ngồi cũng khẳng định được con người cậu ta. Yunoki chỉ mỉm cười, đẩy sắp giấy cho Kyo.

”Đây là tất cả tài liệu và nguyên liệu hợp phải trong sản phẩm, không biết đối với ngài chủ tịch đây đã có gì trao đổi?”

”Vốn đầu tư, hiện tại hơn 7 căn hộ trung tâm bắt tay vào xây dựng, vật liệu xây dựng bắt buộc phải phù hợp yêu cầu. Anh chắc chứ? Đổi lại đủ điều kiện sẽ là đơn đặt hàng....”

“....”

Trong căn phòng rộng lớn, cuộc họp giữa hai vị chủ tịch đứng fđafu trong từng ngành kiên nhẫn trả giá thách thức nhau. Qua gần ba tiếng đồng hồ, cuộc họp liền kết thúc. Hai người vui vẻ chia tay cho nhau bắt hợp tác. Những nhân viên xung quanh đã thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng kết thúc!

Nên biết khi hai người đấu đá nhau, khí áp rất lớn cho lớn nhỏ, trên dưới nhân viên nơi đây.!

”Nè họ ra kia”

Một nhân viên nữa đang bấm máy nhìn sang hai chủ tịch bước ra khỏi phòng, cô nhân viên gần bên cau mày khi bị thúc nói chuyện, lực thúc của cô bên cạnh đã làm hư chữ của cô.

”Lo làm việc đi”

”Này, cô không thắc mắc tại sao tới giờ một người đẹp mtrai, gia thế, quyền lực như bọn họ chưa có vợ hả?”

“...họ nói họ đã có người trong lòng, hiện tại đã đi xa, nhưng họ sẽ chờ đợi đến khi cô gái kia trở về!”

Cuối cùng cô nhân viên kia cũng bị kéo vào câu truyện bà tám của cô đồng nghiệp, bỏ công việc nhớ đến những cuộc phỏng vấn trên báo của hai người.

”Trùng hợp vậy? Giống nhau đi xa sao? Nhờ là cái kẻ sao?”

”Cô..”

”Đó có thể xem là một cái kẻ”

Một giọng nói đứng sau lưng họ từ khi nào. Hai nữ nhân viên quay lại liền thấy hai nam thần nhìn mình, một người tóc cam uy nghiêm, kiên nghị. Một nam tử ôn nhu như nước, nhẹ nhàng trả lời hai người. Tuy một mạnh mẽ, một hiền hoà, trai ngược nhau hoàn toàn. Nhưng thật khiến người ta có cảm giác chỉ nơi này hai người toả sáng, hai vị thần xinh đẹp vừa đến nơi này.

”Thật xin lỗi khi đã làm hỏng cuộc trò chuyện của hai cô. Nhưng nếu trong đó hai tôi là chủ đề cũng nên để chúng tôi nói rõ chứ?!”

”đừng có dụ dỗ nhân viên của tôi “

Kyo nghiêng răng nhìn vài rạn mây hồng trên má hai nhân viên nữ. Tên kia hắn đang chơi trò gì đấy? Đừng chọc khùng cậu! Trên công ty hắn dụ dỗ ai cũng được, tuy nhiên tuyệt đối không phải là nhân viên của cậu. Kyo không muốn nơi này sinh ra nội gián.

Yunoki cũng chỉ cười rồi của tay, tiếp tục nói.

”Có thể là cái kẻ để nói tôi quá nhất gan, dọa cô ấy chạy mất. Cũng là cái kẻ để tôi lẩn tránh hình bóng hình bóng cô ấy đã in vào trái tim này....Xin lỗi, chủ tịch Sohma Kyo, tôi có việc phải đi. Thất lễ rồi!”

Kyo nhìn anh, chỉ cười vẫy tay.

”Được vậy hẹn ngày chúng ta tiếp tục hợp tác!”

Nói xong Yunoki đã rời đi, Kyo đã rời khỏi nơi đó trở về phòng làm việc của mình. Cậu không quan tâm Yunoki kia có nói thật hay không, cậu hiện tại

muốn gặp Meyami. Rất muốn gặp, vậy nên công việc ời làm ơn đừng dồn nữa mà.!!!

--- -----phân cách-----

”Anh hai!”

”Huh?!”

”Ném thử đi, vừa miệng không?”

Trong căn nhà nhỏ của anh em Asahana, đã từ lâu rồi cái cảm giác yên bình, hạnh phúc này bao trùm nó rồi. Ở căn bếp của ngôi nhà, Meyami chăm chú với món súp của mình mở tiệc cho gia đình sắp hội họp, Ukyo cũng ở bên giúp một tay. Cô không biết, con sói nào đó rất thích ngắm cô vào những ngày thế này.

Nghe giọng gọi của cô, Ukyo mỉm cười đến gần ném thử nước súp, gạt đầu.

”Ừm, ờn rồi!”

”Oa thật, em chỉ ném theo khẩu vị của em thôi”

”Thật không biết em làm thế nào để dùng khẩu vị đều có của những người trong nhà”

Meyami cười, lắc đầu. Cô chỉ cho rằng đó chỉ là việc may mắn thôi. Ai nghĩ được. Hoặc là anh hai đang an ủi cô. Quay lại với nồi súp sôi, bỏ thêm hành, rồi tắt bếp. Chuyển sang làm bánh kem, sau hai tiếng đồng hồ chiếc bánh thật to ra lò. Xinh đẹp, Meyami bắt đầu làm kem, và dâu tây cắt nhỏ rồi rải lên bánh.

”Ừm, xem nào, kem em thiếu vị này!”

Ukyo đến bên bát đánh kem ném thử, rồi nheo mắt nhìn cô. Meyami chớp động đôi ngươi xanh ngọc bích, ăn thử một ít kem. Rồi nhìn anh, cô thật không biết mình bỏ thiếu cái gì.

”Ừm...là ít sữa nữa nó cần sánh hơn”

Meyami vâng lời, thêm sữa vào, Ukyo đứng phía sau nhìn cô, khoé miệng nhếch lên một đường, anh nhìn bóng nhỏ kia tất bật lại muốn kéo bóng nhỏ vào lòng.

”Xong rồi ạ!”

Meyami trang trí chiếc bánh kem xong, với dòng chữ xin đẹp. Trong lúc đó, Ukyo ngồi ăn mút ngon lành. Khi làm xong chạy đến bên anh xin chút mút thì..

”Anh hai, anh ăn hết mút rồi!”

”Ừm”

Cúi đầu, ừ rừ. Ukyo nhìn cô lại mỉm cười, nếu như có tai hoặc đuôi bây giờ anh sẽ nghĩ cô bé cụp tai, hạ đuôi, mắt lưng trông lười thúi vào bếp mất.

”Mimi muốn ăn mút sao?”

”Dạ thôi ạ”

”Có muốn ăn không? Vẫn còn này!”

Ánh mắt lập tức lấp lánh. Chạy đến bên anh, cầm lo mút, nhìn rồi lại nhìn.

”Làm gì còn ạ? Á...”

Chưa giải đáp được thắc mắc, cô liền bị kéo về phía trước, huyệt đả, thế là cô ngã dúi về phía trước. Lâu này lại hôn đất mẹ...

”Mở mắt ra!”

Bên tai một tiếng lạnh tanh vang lên, rồi lại một nhiệt độ khác xâm nhập vào miệng. Meyami khó chịu đẩy ra, nhưng lại càng ghì chặt hơn, mùi vị của mút dâu chua chua đẩy vào khoang miệng, bắt cô nuốt xuống, tiếp đến là vị bạc hà cay xè, lạnh ngắt.

”Ừmm..,”

Môi bị cắn xuống một vết, cơ thể lại dầy dụa, môi lại dính càng chặt hơn. Bàn tay thô ráp đẩy lên ngực trần của Meyami mà chà sát.

”A...ừmmm...anh...hai...”

”Mút của em đây!”

”Không cần..á, anh bỏ tay ra đi!”

Vội tránh anh, ghì bị bàn tay trên ngực đè xuống, đem tay đẩy tay anh ra, bàn tay thô ráp lại đặt lên đầu ngực cô nhéo vào. Ukkyo nheo mắt nhìn bảo bối nhỏ chật vật bị mắc cạn.

”Đừng mà anh hai!”

”Vậy thì đưa nụ hôn đây!”

“... Ngô..ừm...”

Ukkyo chưa đợi cô chấp nhận hay không liền chồm người cắn lên môi cô. Tiếp tục với cái hôn sâu, lần này anh không cho cô chịu khuất phục thì sau này không phải hờn đấy!?

Meyami một hôn, một xoa, một cưỡng ép liền bị choáng váng, hơi thở cạn, cô liền ngất đi.

Ukkyo lại ôm cơ thể bé kia về phòng đắp chăn cho cô. Xoa lần lần môi sưng đỏ kia, nhẹ cười.

”Yên tâm, cô ngốc à! Anh sẽ giành cơ thể của em vào đêm tân hôn!”

Cúi người hôn lên làn môi nhỏ, rồi đắp chăn cho cô sau ra ngoài đóng cửa. Bữa tiệc hôm nay để anh làm tiếp đi, và đặc biệt phải hôn của cô. Anh khoonv muốn mấy tên kia ăn món này.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 113: Bảo Bối Ngoan Nào!

Khi Meyami tỉnh giấc cũng là ánh sáng của ánh trăng chiếu rọi trên không, những ngôi sao lấp lánh bao phủ lấy người thiếu nữ nằm trên nệm êm. Đôi ngọc biết mở ra, nhìn với bầu không gian tối tăm, phát sáng trên nền trời im tĩnh. Gió từ bên ngoài ùa vào làm xao động màn cửa.

Meyami đưa tay chạm vào bờ môi mình, nó cũng như thường ngày, chỉ là.. hương vị của Ukkyo vẫn còn đọng lại trên đó, quanh thân còn giữ mùi bạc hà từ anh. Cô không hiểu, đưa ánh mắt miên man nhìn về cửa sổ, bầu trời được những ánh sao lấp lánh se nhau lung linh. Cô rời giường, bước ra ngoài, đem tay vén màn cửa qua một bên, rồi đứng trước ngọn gió nhìn về phía xa. Nếu hai kiếp người cô trôi đi, thì có lẽ bây giờ, Meyami đang là một con búp bê không biết khóc, có lẽ cô vẫn còn là một kẻ máu lạnh chẳng biết ý nghĩ cuộc sống này ra sao.

Kiếp này cũng vậy, mọi chuyện đã không như cô dự định ban đầu, càng cố lảng tránh, cô lại bị hút sâu. Càng cố trở thành người dung, Meyami lại càng bị tình cảm con người cảm hóa.

Dần, bây giờ cô nhận ra. Có muốn dứt cũng không thể rồi.

Những người này, đã dạy cô cách sống, dạy cô cách cười, dạy cô cách yêu. Muốn bỏ lại họ, vô tâm quay lưng đi. Cô càng không làm được. Thà họ bỏ cô... như vậy sẽ tốt hơn chẳng phải sao! Nhưng làm sao để những người đó bỏ cô đây? Cô sợ, sợ sẽ có thể có Akito thần kinh thất thường, sợ sẽ trông thấy ngôi nhà vắng vẻ lần nữa. Nhưng cô có thể làm gì đây?

Vì thời gian của cô không còn nữa.

Có thể chỉ còn hai năm nữa thôi.

”Mimi, Mimi, em dạy chưa?”

Bên ngoài vang lên giọng nói quen thuộc, của Ema, đã lâu lắm rồi cô không còn nghe tiếng của người chị này nữa. Mắt đã bắt đầu nhòa đi. Người bỏ đi là cô, người quay lại cũng là cô. Người gieo rắc nỗi đau trong lòng họ cũng là cô, nhưng có phải cô là người sẽ xóa được chúng không?

Bước ra ngoài cửa, vặn khóa mở. Sau cánh cửa gỗ, chỉ một ngăn cách bởi cánh cửa mỏng manh, Meyami đã không kiềm được nước mắt mà khóc òa lên, khi nhìn thấy Ema, cô đã nhào lòng chị để khóc. Khóc òa, như một đứa trẻ mới lớn, khóc vì những việc mình làm sai, khóc vì xa cách chị quá lâu.

Ema ngăn người nhìn bóng nhỏ trong lòng, cô mỉm cười, ôm chặt Meyami vào lòng. Đã 4 năm trôi qua, dù vóc dáng thay đổi, Meyami vẫn là đứa em ngày nào thích khóc trong lòng cô. Vẫn đợi cô đến trước mặt rồi mới làm nũng. Ema đem tay xoa nhẹ vào lưng cô, cúi đầu hôn lên mái tóc cô, từng giọt



nước mắt cô cũng nhỏ giọt rơi trên lưng áo của em mình.

Dù cả hai người không nói, nhưng họ hiểu. Hai chị em vẫn là chị em, còn tốt là đằng khác, không cần cũng dòng máu, chỉ cần lòng họ luôn quan tâm đến nhau. Chỉ cần tìm họ vẫn còn tình thương yêu dành cho đối phương, dù đi xa, dù lập gia đình. Thì Ema và Meyami vẫn là chị em của nhau.

”Thôi nào Mimi, lớn rồi!”

Meyami bôi nước mắt nước mũi lên người của Ema, ngược mắt long lanh cười vui vẻ. Ema nhìn em mình, rồi nhìn lại bộ váy mới mua, đành thờ dài, cốc lên đầu cô.

”Lợi dụng nhĩ? Ăn đòn này!”

”Á, em không cố ý!”

”Đứng lại đó!”

Meyami nhìn Ema lấy cây chổi dưới góc tường, giật bản mình, vội chạy, miệng luôn cầu xin tha thứ. Nhưng Ema đã biết quá nhiều về con bé này rồi, tha thứ sẽ có ngày tiếp diễn, vì vậy...một bữa tiệc rước đuôi diễn ra. Người dưới nhà nhìn hai chị em quây nát nhà cũng chẳng nói gì, chỉ cười trừ nhìn nhau. Hôm nay bảo bối của họ phá, cái gì cũng cho qua.

Lát sau.....

”Chattttttttt.....Chattttttttt....”

Một âm thanh thanh thúy trong phòng khách quan lên.

”Ừm, có thể là chiếc bình cổ của Rintarou”

Yusuke nhìn về phía phòng khách, rồi phán đoán.

Tất cả gật gù rồi im lặng. Bảo bối họ đang chơi đùa.

”Chattttttt....chattttttt....”

Lát sau lại có thêm tiếng động, cách vài phút lại thêm tiếng động. Cả nhà đổi hắc tuyến, papa với Miwa cáo lui sớm về nhà. Hai người biết nên lánh mặt, hai quý nhỏ kia không chắc hôm nay sẽ yên ổn.

”Vậy các con nhớ ngủ sớm, chúc ngủ ngoan!”

Miwa cười, vẫy tay nhìn mấy đứa con mình đứng ngoài cửa. Khi Ema lấy chồng, hai vợ chồng bà đã bàn nhau mua luôn một căn nhà sống cố định, vì hai người làm chung một nơi, đi công tác cũng rất nhiều, vì vậy tránh làm bận các con và chạm vào những chuyện không nên có. Sau này có ngôi nhà kia, hai người sẽ nghỉ hưu giữ cháu là được rồi. Lúc đầu cũng bị ngăn cản, nhưng vì tương lai “hoạt động” của hai người, nên bọn trẻ có nói gì cũng không thể ngăn cản ý chí của hai ông bà lão tuổi già nhưng tâm hồn còn rất teen này.

”Hôm nay Meyami không chào được mẹ!”

”Không sao, con bé còn rất ham chơi, sáng mai mẹ xù tội nhóc!”

”Vâng...”

Masaomi chỉ cười nhìn hai người rồi tạm biệt, chờ hai người khuất, Masaomi quay sang bế Wataru lên phòng ngủ. Một lát sau, quay xuống nhìn hai bóng nhỏ trong phòng khách kia, lại quay lại gật đầu với anh em mình.

Lập tức, không ai cần nói thêm, mỗi người hướng về bảo bối của mình mà bắt lại.

”Mimi đứng lại chưa!”

”Không đâu!”

Meyami le lười treu đùa, rồi chạy tiếp, không nghĩ sau lưng liền đập ngay vào một màn chắn cứng rắn. Cô thật khóc ròng, ai nói cho cô biết bức tường đầu ra không. Chưa kịp hoàn hồn, trước mặt đã tối sầm, cơ thể bị ôm chặt. Mùi lyly phát ra trong gió, chui toạt vào cánh mũi, làm cô yên tĩnh lại. Giọng nói trầm thấp trên đầu cô phát ra, làm cô thật muốn nín thở.

”Bây giờ thì tiếp tục chạy loạn!”

Louris ôm cô vào lòng, nhẹ mỉm cười, kéo cô xa khỏi phòng khách, Dù Meyami dấy dựa đến mức nào.

”Mimi trốn đi đâu!”

Em được thể hùng hổ, chạy tới, liền bị giọng nói khựng lại.

”Chi, về nhà hay bị “ăn”?”

”Ấy, em về!”

Em lập tức vút chỗi, chạy đi lấy đồ, rồi ôm túi sách chạy vào xe của Subaki. Còn lại ai vào đó, chồng Em lên xe đưa vợ về. Còn Meyami....

(Tôi không biết/ What? Cô viết mà?!/ Không biết!/ Cô.../ Không biết \*nhún vai\*)

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 114: Yêu Em!

“Meyami, nói xem em đã làm sai gì?”

Iori nghiêm túc ngồi trên bàn khoanh tay trước ngực nhìn cô, còn Meyami hiện tại như cá nằm trên thớt, nhìn những người anh xung quanh mình. Chỉ duy nhất một người, là Hiruka cười vui vẻ nhìn cô. Nhưng tại sao? Làm ơn nói cho cô biết, nụ cười của anh dịu dàng như thế nhưng khi vào mắt Meyami nó lại trở thành tu la địa ngục. Meyami cúi đầu, không dám nhìn các anh ngày càng im lặng, như muốn chôn mình trong bóng tối. Giọng nói lại lí nhí đến đáng thương.

“Em xin lỗi, những chiếc bình đó do em đùa quá trớn. Làm bở”

“Phải không?!”

Meyami càng cúi thấp đầu hơn khi nghe giọng của Azusa có phần dè dặt. Cô có rúm người, thật sự cô không biết chuyện gì làm họ giận đến như vậy, có phải hay không cô cần đến tiền? Cô phải đến tiền hả?! Hiện tại tài khoản của cô không biết có hay không còn ở thế giới này, tiền đâu cô đến cho họ đây?

“Huh?!”

Meyami im lặng, chờ xét xử, đối với cô, cách phán quyết tốt nhất là cái gọi là mắng chửi chứ không phải là im lặng như bây giờ. Tất cả các anh ở đây nhìn cô đều có ân ý trong ánh mắt kia. Cô ngược mắt nhìn họ, rồi vội kéo xuống, họ luôn nhìn cô bằng ánh mắt cháy rực đó, mặt dù cô không biết ánh mắt đó là tức giận hay muốn xé cô ra, nhưng Meyami biết, cả hai nguyên nhân cô đều phải chết.

”Meyami!”

”À...Vắng”

Giọng nói phát ra trên đỉnh đầu, là Masaomi, anh hỏi cô liền đáp lại. Chẳng có gì lạ, cô đã chuẩn bị tinh thần để nghe chửi.

”Không vì những chiếc bình vỡ bọn này bực đâu! Mà là vì em đẩy Mimi!”

Ukyo cười nhẹ, ôm lấy thân nhỏ vào lòng, đặt ngồi lên chân. Lập tức cô nhận được không ít cái chuyện điện giật bên người. Mà chuyện đó cũng không quan trọng nữa, vì lúc này cô đã hóa đá.

Không chỉ mình Ukyo ôm cô, mà Tsubaki đã đến, đưa lưỡi liếm qua vành tai mẫn cảm của cô, Fuutan lại kéo tay cô nuốt vào miệng.

Cái này, có phải cô bị ăn đậu hủ không?

”Ừm...”

”Mimi, hay là chịu phạt đi!”

”Nhưng em vẫn chưa rõ nguyên nhân...đúng chưa rõ nguyên nhân!”

Meyami tìm đại một kẻ để đánh bài chuông, cái gì cũng phải chạy trước đã hẩn tính, không phải riêng cô, mà là các ông anh này đều là sói đói lâu năm. Cô không nghĩ gì hết, chỉ lo bảo toàn tính mạng cho mình thôi. Chạy là thượng sách a~, bây giờ cô không đủ máu để tiếp thu loại tình huống này.

”Mimi ăn com đi, lúc này Ema đuổi em, cả ngày cũng không ăn gì”

Kaname đem thức ăn bỏ vào miệng cô, mỉm cười, thành công kéo cô ra khỏi lòng đám sói kia. Anh cười thầm, nhìn ánh mắt sáng rực của con mèo nhỏ nào đó, kéo eo nhỏ lại gần, tiếp tục đưa đưa gấp đồ ăn rồi bỏ vào miệng cô. Khung cảnh này có thể rất hài hòa nhưng đã chọc vào một đám giẫm chũa bên cạnh. Azusa đẩy ghế của anh mình ra đưa cốc nước cam cho cô.

"Mimi, uống nước kẻo nghẹn!"

"Vâng cảm ơn anh"

Dù như vậy, bị kéo qua như một món đồ quý, Meyami vẫn ngây ngốc nhìn bọn họ, lại như con thú nhỏ đói bụng nhìn thấy đồ ăn trên tay họ mà mắt long lanh. Không biết nữa, nhìn họ như thế tại sao cô lại thấy đau lòng, phải vì do cô đứng không? Nếu cô không có ở thế giới này ngay từ đầu, còn bây giờ bỏ họ, quay về mặt dày muốn bên họ. Từ cho bản thân mình là cao sang sao? KKhông cô không nghĩ vậy nhưng nếu đúng hơn, có lẽ Meyami nghĩ hành động của cô các khác gì cho mấy đầu?

"Mimi....Mimi.."

"Mimi, em sao rồi!"

"Mimi!"

Ồn ào cũng đủ khi nhân vật chính vẫn im lặng, mọi người quay sang nhìn cô. Thiếu nữ tóc hồng đóm hướng về họ nhìn đến ngây người, nhưng lại trong con mắt kia không chứa bất cứ điều gì. Cái đích nhìn của cô là vô tận. Con ngư xanh ngọc, chợt lay động đổ ra từng giọt một. Như một con búp bê biết khóc, cô cứ ngồi đó nhìn về họ, nhìn về những điều họ đang làm và đối xử với cô, không nói, không phàn nàn, không cười, chỉ nhìn họ như những gì cô đi qua, một con búp bê trong tủ kính trưng bày trong cửa hàng, xinh đẹp, long lanh nhưng không biết cười biết nói, rồi năm tháng qua đi, con búp bê kia liền biến mất.

Nhìn người con gái kia khóc, tâm họ bắt đầu trùng xuống, đến gạt nước mắt cho cô lay cô tỉnh lại. Dù họ biết, những người anh em mình không thể làm tâm họ an tâm, nhưng với Meyami, họ lo lắng hơn khi thấy cô như một người mất hồn, trở về với con người không chút cảm xúc kia, mọi thứ đều được một chiếc mặt nạ bao bọc. Để nhìn họ, như thế...thà họ không thể yêu cô thì hơn. Nhưng một khi đã tình nguyện bước vào con đường này, tất cả đều biết, không thể thoát được nữa, chỉ có thể lún sâu thêm thôi.

"Mimi, đừng khóc được không? Anh sai rồi!"

Iori đau lòng nhìn người con gái kia như kẻ vô hồn, có lung linh đấy, nhưng nó lại không hồn. Anh đưa tay ôm trọn cô vào lòng, anh không biết làm sao để yêu cô, nhưng khi cô bước đến đời anh cũng đã có rất nhiều màu sắc. Cô gái này đã đưa anh những bông hoa đẹp nhất thế giới này, và cũng chỉ có những bông hoa đó tình nguyện nở cho cô. Không biết khi nào anh thấy thích cô nhỉ, khi anh gặp cô ở nhà chẳng? Hay chỉ vì theo các anh để tranh sức mạnh chinh phục?

Tất cả đều không phải.

Vì Meyami là một con mèo nhỏ kì lạ, chạy nhảy chơi đùa, còn là rất cái già khi cô bên cạnh anh. Luôn muốn lẫn tránh, còn dễ thương nhất ra sức nói những điểm tốt của Ema cho anh nghe, lúc đó anh không hiểu cho lắm về những cuộc nói chuyện ngắn gọn đó, sau này, chính anh cũng chẳng cần tìm hiểu. Chỉ cần anh biết, trong những cuộc đối thoại đó, có một cô gái đã đứng bên anh cho anh thấy thế giới muôn màu sắc, không phải là thế giới đầy đá và sỏi với những bông hoa khoe sắc thực giả kia. Có một cô gái vui cười với anh, không vì bản tính nhát của anh mà xa lánh, có một cô vô tư nắm tay anh kéo đi nhìn về vườn hoa nhỏ cô xin phép anh trồng vào ba tháng trước. Anh đã thấy cô gái đó tươi hoa vào những buổi sáng sớm khi chạy bộ về, mồ hôi nhỏ nhai, vẫn i ạch xách bình phun ra tưới những mầm non mới lớn. Con gió ủa qua, làm tung mái tóc rối, môi nhỏ kia khẽ cười, nước lại trở thành những giọt sương đọng trên cánh hoa trên vườn, mặt trời vừa ửng đỏ phía xa. Như một bức tranh yêu đã đi vào lòng người.

Đúng, anh thích cô khi mỉm cười, nó còn đẹp hơn cả những bông hoa trên nắng mai.

"Mimi!...."

"Em ấy ngủ rồi!"

Masaomi ngăn Hikaru không nói thêm, nhìn Iori gật đầu ý bảo anh bế cô về phòng. Rồi liếc nhìn Hikaru, cú sốc làm thẳng nhóc ôm yếu quá, nhưng nụ cười kia của nhóc chỉ có thể cho mình Meyami. Masaomi lại thần thờ nhìn bóng dáng trên tay Iori, rồi quay về phòng. Bếp để Ukyo cùng Fuutann dọn dẹp. Một số người khác đi dọn dẹp phòng khác.

Masaomi về phòng mình, thả người trên giường êm, đặt tay lên trán nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh là anh cả trong gia đình Asahina này, khi Ukyo sinh ra anh đã biết cuộc sống này không chỉ có anh để sống, mà còn có những đứa em như vậy. Mama Miwa sinh thêm những đứa em khác với những người chồng khác nhau, anh cũng không có ý kiến gì thêm, vì anh là con trai trưởng, mọi vấn đề của anh nên để hạnh phúc cho các em mình. Nhưng làm sao đây, khi hai đứa em gái khác dòng máu vào nhà mình. Điều tuyệt hơn khi anh thấy luôn có cảm giác lạ khi bên cô em gái nhỏ, nhưng rồi sao? Anh nhận ra, cái tình cảm kia đã trên hơn cả tình cảm anh em, lại càng tột tệ hơn khi những đứa em khác trong nhà cũng có tình cảm giống anh cho đứa em gái kia. Anh đã từng muốn thay đổi, muốn từ bỏ, nhưng ngay cả trong mơ anh vẫn luôn muốn nhớ đến giọng nói kia, dáng hình kia, cùng mùi hương kia. Và khi cô biến mất, anh đã điên cuồng tìm kiếm, đến khi tuyệt vọng về thông tin, anh không thể ở bên cô sau 4 năm, khi anh đã muốn từ bỏ thế giới này thì tin nhắn của người kia đến, kéo anh lại với thế giới thực. Anh từ bỏ được nữa sao? Khi nhìn thấy cô gái kia, nhìn thấy nụ cười kia.

Không! Không thể rồi!

Đã quá muộn. Meyami à, anh phải làm sao với em đây?

-----phân cách-----

Màn đêm đó kết thúc, Meyami tỉnh dậy nhìn quanh căn phòng, nơi cô ngủ tối qua, là căn phòng của cô. Nhưng có thể tối qua không do cô tự chân mình đến. Rồi giường, nhìn đồng hồ trên tường, mở laptop gửi mail cho chị Lily. Sau hai phút liền nhận được tin nhắn chữ tê tái. Meyami chỉ biết cười khổ, xin lỗi chị. Nếu không có việc đột xuất cô cũng chẳng muốn xa mọi người.

”Mimi em tỉnh chưa?”

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Meyami gấp màn hình lại ra ngoài phòng, trước mặt cô là Hikaru, anh trông gầy quá, với chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình, đuôi tóc cột về phía ai. Anh không mặc trang phục nữ nữa, ngược lại nhìn anh giống một người tiêu tụy khi vợ chết.

” Anh Hikaru!”

”Không biết anh có thể vào phòng em không?”

”Vâng ạ!”

Hikaru cố gắng nặn ra nụ cười thật tươi, hỏi cô. Meyami lại thấy bộ dáng chật vật của anh, liền mở cửa tránh sang một bên cho anh vào.

Hikaru ngồi trên mép giường, Meyami đóng cửa, bưng cốc nước lại cho anh. Hiện tại khi cô tỉnh trời cũng đã không sớm, có thể vì cô đã chuyển thành heo đi. Ngồi đối diện, nhìn Hikaru xoa ly nước trên tay, có điều gì đó khó nói.

”Anh...Hikaru, anh muốn hỏi em gì sao?”

”U\_Ừm, Mimi...anh hỏi em...”

”Vâng”

”Em đã ở đâu trong 4 năm qua? Điều gì đã xảy ra với em?”

”Anh...Hikaru..”

Meyami nhìn thẳng vào mắt anh, cô không biết nói gì. Nói cô trở về quá khứ, của thế kỉ 19 sao? quay về vòng thời gian gia tộc chuyện mẹ cô sinh ra sao?

”Mimi, trong mơ....anh thấy em bị thương, từ một viên đạn của khẩu súng. Trên người em...mặc trang phục rất kì lạ...”

Meyami nhìn anh, không nói, chờ anh nói tiếp nhưng bất ngờ Hikaru đứng dậy.

” Chắc em nghĩ anh bị thần kinh, xin lỗi!”

Hikaru vội bước ra ngoài cửa, mở cửa đóng lại, Meyami giật mình, chèn cửa kéo tay anh lại. Có chút bất ngờ, Hikaru ngã ra sau, kéo luôn cả cô ngã ra sàn.

”Mimi, không sao chứ?”

Meyami vội ngồi dậy, kéo anh lên, trả lời qua loa rồi kể chuyện khi cô trúng đạn, và mọi chuyện cho anh nghe. Hikaru sau nghe xong chuyện cũng không tỏ ra sắc thái gì, kéo áo cô xuống, lộ ra bả vai trắng nõn có vết sẹo nhỏ bên trên. Anh liền cau mày.

”Là khi nào?”

”2 năm trước!”

”Lúc đó em đau lắm?”

”Không ạ!”

”Đừng nói dối anh!”

Hikaru cau mày, kéo cô vào lòng, đặt môi lên vết sẹo cô rồi hôn nhẹ. Meyami nhìn anh, thật ra cô không nói, đây là vì vụ ám sát bắt ngờ do sát thủ của nữ hoàng lần đến, dù kết quả cuối cùng bọn chúng đều chết do một tay của William giết, nhưng cô cũng không tránh khỏi bị một viên đạn của tay nhắm tia bắn vào bả vai. Cô giấu điều đó vì sợ nói ra chỉ để Hikaru lo thêm.

”Hikaru, đừng thế nữa!”

Meyami đẩy anh ra, rồi chỉnh áo ngồi đối diện, dù anh không làm gì quá đáng, nhưng như thế cũng không tốt.

”Như vậy sẽ bị chị tư nhìn thấy mà ghen đấy”

Nở nụ cười tươi cô không biết điều này có đúng hay không nhưng cô hiểu được, với một người vợ thì không muốn chồng mình như vậy. Nhất là khi cô là em gái bên cạnh chồng mình. Và điều quan trọng hơn là... cô không dám đối diện với tình cảm của anh.

”Meyami, anh đã không cưới vợ khi em không về. Vợ anh chỉ duy nhất một người thôi, rõ chưa?”

Hikaru đứng lưng áp sát cô xuống sàn nhà, trùng mắt cảnh cáo. Anh bị lừa, quá cả tin cô gái này, đã vẽ thêm đường cho một con hồ ly chạy trốn. Lần này anh không nghĩ không kéo cô về được.

”Anh...”

”Meyami, anh yêu em,...rất yêu em, xin đừng trốn chạy anh nữa. Anh tìm em rất cực khổ, gần như bị tuyệt vọng đến tận cùng. Em là niềm duy nhất để anh sống, để anh cười. Xin em, xin em đấy Meyami, đừng bỏ anh nữa. Dù em không hướng về phía anh, thì xin em, chỉ cần để anh yêu em, yêu em là được rồi. Anh cầu em đấy Meyami!”

Hikaru nói như lời hết ruột gan mình ra nói, mặt anh đỏ như gấc, không đỏ bằng đôi mắt kia đỏ rực còn tràn trề nước mắt. Anh muốn cô hiểu nỗi lòng này, muốn cô biết và đừng bỏ anh lại một con đường buồn tẻ mà thiếu bóng cô. Đừng để anh chìm vào bóng tối để thứ nhe nhóm nhất cuốn lấy anh. Anh chỉ cần ở bên cô gái này là đủ rồi, dù cô chán ghét.

Meyami lại tròn mắt nhìn Hikaru, từng giọt nước nhỏ như hạt đậu rơi trên mặt, cô cô. Từng giọt ấm nóng mà mặt chất, trái tim cô đã bị ai đó sát muối. Đau lắm. Khi người cô yêu khóc, khi người cô nợ một lời cảm ơn lại cầu van cô. Đưa cánh tay run run đặt lên gò má sưng kia, thì trào bằng giọng nói nghẹn.

”Hikaru, em yêu anh!”

”...”

Hikaru mở to mắt, quên cả việc khóc nhìn Meyami, vừa rồi là anh nghe lầm đúng không?

”Hikaru, em yêu anh!”

”Mimi...em...”

”Em yêu anh!”

Ba từ “em yêu anh” bắt đầu quanh quẩn đầu óc của anh, là cô nói, là cô nói phải không? Là tình yêu anh khao khát từ cô, từ rất lâu, là cô nói phải không?

”Hikaru, đừng khóc nữa, mà. Em biết anh là con nít rồi.”

”Mimi...”

”Vâng....ừm...”

Nụ hôn ập đến, nhẹ nhàng, len lõi hút mật ngọt của cô. Dịu dàng ôm cô vào lòng. Chỉ có Hikaru đối xử như vậy với người mình yêu. Không thô bạo như Ukyo, không lớn phòn như Syo, cũng không như lúc trước bá đạo chiếm lấy, Hikaru đưa cho cô vị ngọt đầu mùa của những trái nho chín mọng. Chưa ngọt, hòa quyện với nhau tạo nên hương vị tao nhã.

” Anh rất yêu em Mimi”

Thả cô ra, ôm cô ngồi dậy. Hikaru hôn nhẹ lên má cô rồi ra khỏi phòng. Meyami đã trưởng thành, mật ngọt nơi cô đã rất quyến rũ rồi, càng ngày lại càng làm say lòng người thêm. Nếu không rời khỏi đó, ngay...

Anh sẽ....thật không thể được!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 115: Hủ Nữ Vẫn Còn Đây Chứ!

Sáng hôm sau, khi thức dậy khỏi giấc mộng, Meyami lập tức xuống nhà dọn dẹp. Hôm nay là đầu tuần, dù thế nào đi chăng nữa cô ở nhà chưa đến đi

làm. Công việc sẽ bắt đầu khi chị Lily gọi đến cho cô, chị bảo sẽ gọi chủ tịch Shimming để phân tốt hơn về công việc sắp tới. Bốn năm qua cô mất tích, bằng còn lưu trữ trong hồ sơ của chị, còn cần thời gian để kiểm soát mọi tình hình hiện nay. Lily có lẽ vừa sinh em bé chưa đầy hai năm nên có thể chị ấy chưa bắt tay vào việc ngay. Cũng có thể chị ấy lười làm, ở nhà chăm sóc cho gia đình nhỏ của mình. Meyami rất ngại khi nói với chị mình đã về, nhưng không nghĩ Lily chỉ dành thời gian để trách móc cô đi quá lâu, biết âm mà ngược lại không nói điều gì về công việc buồn phiền.

Điều này cô cũng nên cảm ơn chị.

Đã lâu như vậy rồi, 4 năm qua chị Lily có lẽ sẽ nhớ cô lắm, chị nằng ghê thế cơ mà. Nhưng có lẽ cô cũng rất nhớ chị, nhớ người chị rất thích phàn nàn về mọi thứ của cô, từ cách ăn mặc, ngủ nghỉ, ngay cả cách chọn đồ trang điểm. Chị như một người chị thứ hai của cô vậy, chăm lo cho cô từng chút một, dù đứa em của chị rất vô tâm!

"Em đã nghĩ gì? Mimi?"

Tsubaki và Azusa vừa trở về nhà liền nghe tiếng ồ ồ của máy hút bụi. Căn nhà dường như đã rất sạch sẽ, sáng bóng hơn so với trước đây, từ mỗi bước chân đều tỏa ra hương thơm thoang thoảng quanh người, như một giấc mơ làm say lòng người. Hai người nhìn nhau nheo mắt, anh Ukyo chưa bao giờ sử dụng hương hoa này để dọn nhà, mà dù có dọn thì anh ta sẽ hy động lực lượng cả nhà bắt tay vào làm, anh ta chưa bao giờ tự bỏ công dọn một mình. Nhưng hôm nay, ngôi nhà này, họ được biết Ukyo có vụ án sẽ không về nhà, các thành viên khác, trừ 4 người gia đình của Ema ra, thì tất cả đều có công việc vào đầu tuần. Trong nhà nếu còn, thì chỉ có duy nhất một người. Lúc hai người đi, Meyami còn chưa dậy, vì mới hai 2 giờ sáng công việc đã bắt đầu, đồ ăn sáng cũng sợ không thể nhìn cô em gái ăn trước mặt, cũng vì lo làm mất giấc mộng của cô bé nên cả hai không gửi lời tạm biệt. Sẽ nghĩ hôm nay cô cũng sẽ đi sớm để chào bạn cũ khi mới trở về, nhưng khi về hai người thấy cửa không khóa, đã vào nhà, chưa suy nghĩ đến cô bé sẽ ở nhà từ sáng đến giờ và dọn nhà đến tươm tất như vậy.

Tsubaki nhìn xuống đứng trên lầu nhìn xuống phòng khách, một bóng nhỏ đang cúi húi hút bụi dưới chân sofa, tóc bó cao, mồ hôi nhỏ từng giọt trên trán, thấm một lớp đậm trên vai cổ áo và sau lưng. Nhìn cô hiện tại còn đâu là cảm giác lạnh lùng xa cách, Meyami như một người vợ chăm chỉ làm việc nhà chờ chồng về hơn. Anh bỏ mặt Azusa đứng đó, rồi bước khẽ xuống lầu, đến đứng sau cô. Azusa nheo mắt nhìn người anh mình, rồi im lặng, đi phía sau, dù là anh ruột hay anh sinh đôi mặt kệ, Tsubaki dám chạm vào vợ tương lai của anh thì đừng hòng sống yên.

(Bá đạo v~/ Im đi!/ Ta chỉ nói đúng sự thật!/ Im ngay!/ ....)

Một hơi ấm, một cái thở vào tai khiến cô đỏ mặt. Meyami đang suy nghĩ miên man liền bị ai đó ôm về phía sau, giọng Tsubaki ái muội đến cực điểm, còn cổ ý vòng tay riết thêm một khoảng giam cô thẳng vào trong lòng. Cô hóa đá toàn tập, không gặp đã lâu, nhưng sao tính của tiểu công này không thay đổi vậy? Hay là muốn chọc tức diên tiểu thụ mới chịu đây?

"Tsubaki! Tôn trọng em ấy đi!"

"..."

Tsubaki không nói, liếc Azusa, rồi từ từ thả cô ra. Xoay người đem máy hút bụi tắt đi, ném cho Azusa. Với cái giọng trên tức, nhìn về phía em trai mình ra lệnh.

"Cất máy đi!"

"Tại sao không phải anh?"

Azusa đẩy gọng kính lên tiếng chỉ trích, bỏ qua anh trai đi đến trước mặt Meyami lấy khăn lau mồ hôi cho cô. Nhẹ mím cười hiện dụ

"Meyami lên phòng thay đồ đi, còn lạ cứ để bọn anh lo!"

Cô nhìn hai người, rồi chợt nghĩ ra điều gì đó, tròn mắt liền chớp động, gật đầu, ba chân bốn cẳng chạy te lên phòng mình. Hai người nhìn hành động của cô liền đỏ mặt hắc tuyến, cái này không phải cô bé lại nghĩ cái gì khác lạ rồi đi!

"Azusa, em nghĩ Mimi có phải..."

"Đừng hỏi, làm việc đi!"

"Này, lúc trước còn dám đòi đánh anh nhĩ?!"

"Chưa chạm vào!"

"..... Vậy thì yên bình đi, anh....không nhường cô ấy đâu!"

"Em sẽ không thua!"

Hai người nhìn nhau nảy lửa một hồi, nếu Meyami mà biết cuộc đối thoại giữa tiểu công và tiểu thụ trong lòng cô như thế này sẽ ra sao? Mà thực chất, quay lại với Meyami, cô đang chạy hút mạng về phòng, suy nghĩ của cô hiện tại ấy hả? Là đem máy quay xuống quay hai người anh mình oooxxx với nhau á. Chuyện gần năm có một thì làm sao bỏ qua đây, với lại hình như cô đoán các anh cũng hay ở nhà làm yên tĩnh giữa hai người thế này, cả nhà đi vắng vậy mọi thứ ở nhà là do hai người cai trị. Nếu tính xem... một tuần ít nhất là hai ngày cả nhà vắng tanh, nhiều nhất là cả tuần. Ấy vậy ai tiểu công? Ai thụ? 4 năm qua cô bỏ bao nhiêu cảnh đẹp rồi hả? Giờ mới phát hiện, ở nhà mình còn có phim xem này, thật là đau lòng cho hủ nữ mà.

Meyami vừa khóc vừa chạy nhanh về phòng, ôm máy quay lên lên chạy về lại phòng bếp. Hiện tại đầu óc đang suy nghĩ bậy bạ, không nên nghe ....biiiiing.....biiiiing....

"Ừm..."

Bước chân khựng lại, chưa gì đã nhanh vậy hay sao? Meyami ôm tim hủ nữ khóc than, tại sao như vậy chứ? Cô bỏ bao nhiêu đoạn rồi hả? Quyết tâm quay cận cảnh về còn xem đi xem lại nhiều lần, nên nhẹ nhàng, rón rén đến gần gần cầu thang, vào phòng bếp, đặt máy quay lên mắt quay quay.

Lúc này Tsubaki và Azusa đang bắt đầu nấu ăn, nồi súp hầm hừ hừ bốc hơi, không khí càng trở nên ấm nóng. Tsubaki đưa tay kéo cả vạc của mình nói lỏng, mở vài sợi nút áo trên cổ ra, neho mắt nhìn Azusa, đưa em của anh đang chăm chỉ thái thịt ra, cho vào đĩa, chốc lát lại đến nếm nếm nồi súp.

"Azusa cần khăn không?"

"Không cần, ờn!"

Tsubaki đến gần đưa chiếc khăn cho Azusa, liền bị cậu gạt ra, anh hơi thất vọng, cúi đầu, đứng nép gần nồi súp, cố ý chạm vào người Azusa, dùng kế cho thêm ột vào để đặt tay lên hông cậu. Azusa liền rên lên một tiếng, đỏ mặt, hai mắt rung rung liền cách xa anh ra, quay lại công việc sắp đĩa. Cả hai đều chìm trong yên lặng, Azusa tiếp tục sắp thêm rau vào đĩa, Tsubaki lập tức quay lại, tạt mạnh nước tương vào người em trai mình.

"Á xin lỗi"

Kiểu khuôn mặt rất ư là đáng đánh đòn, kiểu khiêu khích, nhìn Azusa. Cậu lại cau mày nhìn anh trai mình, liếc sang.

"Tsubaki thực sự anh muốn gì?"

"Nói thử xem!?"

Azusa neho mắt nhìn người anh ruột của mình đặt dao xuống, cởi bỏ các nút áo, để lộ cơ ngực săn chắc, liếc anh. Tsubaki cứ thế đứng bất động một khoảng, liền cười kiểu hồ ly quyến rũ.

"Azusa, đến đây. Tôi sẽ trả nợ cho cậu từ hôm trước!"

Giọng trầm thấp mang theo đe dọa người, Azusa bước lại gần, đưa tay lên.

"Anh muốn thì tôi..."

"Mimi, con làm gì trốn ở đây?"

Hóa đá, hóa đá. Ba người hóa đá, người bắt đầu vụng về ra là Meyami. Cô không ngờ trong phút giây cần lại bị phá hủy, phá hủy đến tột tệt, ngay cả hai cặp kia cũng biết cô quay họ. Lần này là xong rồi!

"Mimi?!!"

"Mimi?!!"

Tsubaki hồi phục tâm trạng đầu tiên, liền đẩy Azusa xa mình, môi treo nụ cười nhìn cô, lại dời mắt sang máy quay trên tay người nào đó, bắt đầu tỏa sát khí nguy hiểm. Azusa, thả lỏng bàn tay đang nắm chặt của mình, xoay người nhìn thoáng ra cô, rồi nhìn người phụ nữ phía sau Meyami, mở câu chào hỏi, lại dừng ánh mắt lại nơi Meyami.

"Mẹ hôm nay không đi chơi với cha Rintarou sao?"

"Ừm không, bọn nhóc các người làm gì để em út trốn thế kia?"

Miwa nhìn đứa nhỏ út của mình, cúi ôm cái máy quay như trốn tránh ai đó, hướng về phòng bếp mà nhìn, bà liền hiểu ý mà mỉm cười. Nhưng bà lại thích phá vui hơn, bà muốn biết những đứa con trai bà như thế nào tẩy não đứa bé đáng yêu này. Nhưng bà cũng nên chấp nhận một lần, từ ngày hai đứa bé đến sống cùng các đứa con bà, bọn chúng làm mấy đứa nhóc kia thay đổi hẳn, biết tự lo cho người xung quanh nhiều hơn, còn chăm chỉ hơn nữa. Quý như Yusike, đứa nhỏ kia chẳng bao giờ chịu tiến bộ và cố gắng nếu không có Ema, hay Subaru với Natsume, bọn nhỏ sẽ không chịu làm lành nếu không nhờ con bé. Và bây giờ, bà đang trông chờ đứa nhỏ út này làm con dâu của mình, bà thích nó ngay từ lần gặp đầu tiên, đôi mắt sâu thẳm, giọng nói trong vắt, cư xử lại chừng chặc hơn so với lứa tuổi, chỉ có mỗi tội quá ham đam mê. Chuyện này bà cần đảm nhóc kia lo rồi, còn nữa, con bé này nó còn tốt hơn cả chị nó, bà đang muốn có cháu bông lăm rồi đây.

"Mama, hôm qua con xin lỗi không chào ..."

"Ừm, không sao, hôm qua cũng do con mới về, mà này, con làm sao mò hôi mò cơ nhờ nhãi thế kia!"

"Áy con đi tắm ngay!"

”Ừm, nhanh một chút, mẹ muốn hỏi con chút chuyện, con. Mà này Mimi, để cái đó lại cho mẹ!”

Miwa chỉ vào chiếc máy quay của cô đang cầm trên tay, Meyami trân trối, đem ánh mắt ngập nước ra nhìn bà. Đáng tiếc người kia không nhìn vào mắt cô, mà quay sang nhìn hướng khác.

”Azusa, đi tắm rửa thay đồ đi, lớn to đầu còn như đứa trẻ vào bếp là làm rối tung lên! Tsubaki đem máy quay của em con đưa cho em ngay!”

”Vâng”

”Sao con còn đứng đó hả Meyami?!”

”Vâng con đi ngay!”

Thế là máy quay rời tay, Tsubaki còn nhìn cô bằng ánh mắt không có ý, mà làm sao cô trách anh được, mama ở đây ai dám trái. Có nhiều lúc Meyami tưởng tượng, mama Miwa như một bà hoàng khi xuất hiện trước mặt cô, rồi đem tay捏 má cô cho xưng đồ vì cách trừng trị của mình. Và nói ra một câu.

”Ai bảo xinh hơn mẹ làm chi!”

Những lúc như thế cô đã nhìn papa Rintarou cầu cứu, đáng tiếc ông chỉ đứng bên cạnh mỉm cười. Thế là từ nhỏ khi bắt đầu gặp mama, Meyami đã lần nhanh, cho đến khi vào khu ở của nghệ sĩ và chuyển nhà, cô cũng không còn bị捏 má nữa và cũng có chút nhớ.

Có phải cô là loại người thích bị ngược không vậy?

Meyami khóc ròng, đi lên phòng tắm rửa thay đồ, rồi lại nhớ về cái máy quay. Đường nào cũng bị xóa hết cho mà xem, thật là ....TT.TT

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 116: Chiến Trường Mở

Meyami xuống nhà với chiếc bộ trang phục mới sạch sẽ. Mái tóc mềm mại được buộc cao sau đầu, nhưng chẳng hiểu sao nó vẫn có khái niệm dài quá lưng mình, với chiếc áo phông, và quần short nhìn đen. Cô thấy thoải mái với bộ trang phục ở nhà này, mà cô cũng không nhớ trong tủ quần áo có những thứ này, có lẽ là do chị Ema bỏ vào hoặc là mama Miwa.

”Buổi trưa tốt lành Mimi-chan”

”Buổi trưa tốt lành chị Mimi”

”Buổi trưa tốt lành Mimi...”

Khi cô xuống nhà, tất cả mọi người đã vào bàn ăn, cô cúi đầu cười ngược, tại cô quá lơ mờ để mọi người đợi lâu. Thoạt nhìn khi cô xuống có lẽ họ đang nói gì đó, có phải cô làm họ mất hứng không?

”Em xin lỗi, để mọi người đợi...”

”Mimi trong bộ này thật quyến rũ nha”

Cô chưa nói hết câu, Kaname đã chen vào, ai biết ngoài nụ cười vui vẻ bên ngoài, thì trong lòng anh liền khó chịu, Meyami là đứa em gái anh thích nhất từ trước đến giờ. Ban đầu chỉ vì hứng thú mà chạy theo để tìm hiểu, trêu ghẹo, nhưng dần dần không biết tại cái gì thì anh lại càng cuồng hút vào cô, càng ngày càng lún sâu, anh vô tình để tình cảm của mình lên quá bậc anh em, anh không biết từ khi nào, trò đùa của anh bắt đầu trở thành cái bẫy để anh chui vào. Đến giờ này nhận ra? Có lẽ anh không thể bước ra được nữa rồi.

Và hình như, Kaname không muốn bước ra khỏi cái bẫy quyến rũ chết người này.

Điều anh không thích nhất ở cô là luôn xin lỗi người khác, những chuyện cô làm dù đúng hay sai luôn là cô xin lỗi đầu tiên. Meyami đã chạy nhảy trong ngành sân khấu từ rất sớm, nhưng anh không hiểu tại sao cô gái kia không học hỏi một chút gì về chuyện xin lỗi hay bắt ép người khác phải xin lỗi mình. Cô chỉ đối với họ bằng những lời xin lỗi chân thành, và sự quan tâm đáng có. Và có lẽ anh biết đối với anh, cô cũng vậy. Lúc trước Kaname không có cơ hội để nói với cô, bây giờ lại muốn bỏ qua cơ hội lần này sao? Không! Anh chưa từng muốn thế, cô biến mất gần ấy năm cũng đủ làm trái tim anh lạnh cong, và bắt đầu có những nỗi lo sợ vẩn vơ trong mọi giấc mơ hằng ngày. Kaname biết anh chính là thầy tu, tình cảm không thể có, giấc mơ trở thành ác mộng cũng càng khó hơn.

Nhưng từ khi gặp cô, anh bắt đầu nảy sinh tâm ma, luôn muốn có cảm giác khao khát được chiếm giữ cô về riêng mình. Không phải là nhường nhịn mà



là chiếm giữ cô về riêng mình! Chiếm giữ cô! Để cô chỉ nhìn một hướng, cười một nơi, chỉ có khi có mặt anh mới có thể trải lòng.

Đã từng như vậy.

Khi Kaname nhận ra tâm ma mình quá mạnh, bắt đầu kế hoạch. Thì ngày đó đến, cô biến mất không một lời tạm biệt, chỉ thông qua papa Rintarou để nói cô quay về gia tộc của mình, làm chuyện gì đó. Và ông còn nói cô có thể sẽ không trở lại nữa. Lúc đó Kaname như chết trân tại ghế mình, mở to mắt nhìn về hướng đối diện, anh không biết anh đang nhìn gì nữa, chỉ nhìn về phía trước, một cách vô thức, từng hình ảnh cô cười nói, những công việc cô làm hằng ngày ở nơi đây, rồi lại đến mùi hương quen thuộc trên người cô. Tất cả mọi thứ đều mờ nhạt, Kaname lúc đó đã lấy kế mệ để xin phép lên phòng, vào phòng rồi thì sao? Không gian yên tĩnh đến kì lạ, bên tai lại nghe văng vẳng tiếng nói cười của cô. Meyami từng nói

”Những lời cầu nguyện của anh sẽ không đến thánh thần đâu. Chi bằng hãy thực hiện nó để thánh thần thấy sẽ thực tế hơn”

Những lời cầu nguyện đó anh chưa thể chạm đến thánh thần sao? Kaname lại từ chế giễu mình, anh đã hiểu lời cô nói khi mỗi ngày cầu nguyện được gặp cô. Nhưng rồi sao? Thật vô ích, anh không hề thấy cô một lần nào, tuy vậy anh vẫn cố gắng. Kaname biết anh không thể làm gì khác ngoài chuyện cầu nguyện để mang cô về. Anh không thể đến gặp cô, giả như anh biết cô nơi nào, giả như anh biết cô hiện tại ở đất nước nào, anh chắc hẳn sẽ chạy qua đó ở bên cô. Và nếu như trên đời có sự thật gọi là giả như đó.

Những ngày đó anh biết, tim mình có cái gì đó vỡ ra, từng mảnh một, rồi lại quay lại cửa vào từng mảnh da thịt trên người. Người ta thường nói “tình đẹp khi tình không trọn”, nhưng Kaname không cần cái tình cảm đẹp để đó, anh yêu Meyami muốn được ở bên cô mỗi ngày, dù cô ghét anh cũng được, dù cô chê bai anh cũng được. Nhưng Kaname vẫn muốn ở gần cô.

”Cảm ơn anh, Kaname. Mama Miwa chưa xuống nhà ạ, vậy để em gọi ạ.”

”Không cần, Mimi. Miwa-chan lúc này nói bà muốn ăn cơm với Rintarou-kun nên đi về rồi”

”Vậy sao...”

Meyami hơi ngẩn người, cô không biết có làm Miwa-chan buồn hay không, nhưng từ khi trở về không một tiếng chào hỏi, chỉ có gửi quà biếu, mẹ có giận không? Papa Rintarou sẽ buồn khi lễ phép ông dạy cho chị em cô đã không được thực hiện đúng như trên người cô. Wataru đến gần cô, kéo tay cô lại bàn ăn ngồi gần mình, cậu bé chủ động kéo ghế cho cô, rồi đẩy cô vào ghế. Cư xử như một người đàn ông ga lăng, cậu bé ngồi bên cạnh cô gấp từng miếng thịt bỏ vào trong bát cho cô. Nhìn cô cười tươi, trước ánh mắt ngạc nhiên của Meyami lại chồm người hôn lên má cô

”Vì sau này chị Mimi sẽ là vợ em nên hãy làm quen với những hành động này đi!”

Meyami nhìn Wataru không thể nói thêm, cô nghĩ cậu bé sẽ không nhớ gì, với lại mới từng ấy tuổi đòi cưới cô sao? Đúng là một cậu bé láu lỉnh. Cô mỉm cười xoa đầu cậu, Meyami không biết sau lời nói của đứa em trai út là những vạch u ám xuất hiện khắp căn phòng.

”Được rồi, nhưng Wataru hãy cao hơn chị và phải thành đạt như các anh em đã!”

Meyami vừa cười vừa xoa đầu cậu bé, Wataru hiện tại còn thua cô một cái đầu, với lại khi cô trở về gia tộc Travel cậu bé mới lên lớp 8, sau này sẽ có những biến động trong cuộc đời cậu bé, nên Meyami cũng sẽ không lo lắng lắm về lời hứa này. Và cô cũng chỉ nghĩ đó là những câu nói đùa giữa hai chị em.

”Được, chị nhớ nhé! Chị đã hứa sau này làm vợ em, đã móc ngoéo còn có cả những điều kiện này đấy!”

Nhìn Wataru quyết tâm như vậy, Meyami chỉ thuận theo ý gật đầu mỉm cười. Thế cả nhà tiếp tục bữa ăn, sau bữa ăn trưa cô ở lại rửa bát cùng Ukkyo, rồi về phòng, lúc trở về nhìn Iori đang đứng trước cửa mình cô hơi bất ngờ, nhưng rồi cũng đến chào hỏi, vì sao anh cũng là anh trai của mình, với lại anh cũng rất quan tâm cô.

(p/s: nhắc nhé: Meyami chỉ biết tình cảm của những người đã biểu lộ, nói trắng ra là nói cho cô biết hai từ đại loại “anh yêu em” còn những người chưa nói và bao gồm cả nhóc Wataru cô vẫn xem họ như bạn, em trai và anh trai mình, và còn xem như tiểu công, tiểu thụ nữa đấy)

”Anh Iori”

Iori tựa lưng vào tường nhắm mắt dưỡng thần, tay khoanh trước ngực. Hôm nay anh ăn mặc cũng rất tùy hứng, với chiếc quần tây và áo sơ mi trắng, không biết cố ý hay vô tình không thắt hai nút áo, để lộ ra làn da trắng mịn và cơ ngực rắn chắc, cộng thêm mái tóc bạc kim, mi cong, mũi cao và khí tức xung quanh người anh luôn là lạnh lùng. Mọi thứ nhìn vào Iori như đang ra sức quyến rũ ai đó.

”Mimi sao?”

Iori nghe giọng nói cô, mi mắt mở, con ngươi hồ phách như cô ám áp, chưa từng tràn đầy cả dịu dàng, anh bước đến bên cô. Nhưng Meyami giật mình lại lùi lại bước nhỏ, nhìn hai cánh tay rắn chắc của anh giang ra trong không trung, hướng về phía cô. Iori nhìn cô, dừng hành động, tay thả lỏng ra, mỉm cười nhẹ, thờ dãi.

”Anh biết lúc nào em cũng tránh né anh cả”

”Anh Iori..”

Bây giờ Meyami cũng không biết nói sao nữa, nhìn anh như đang buồn chán chuyện gì ấy, còn con người kia đã bắt đầu đầy nước. Iori quay người đi, đem tay che mắt mình, anh không muốn để cô thấy anh như thế này.

”Anh Iori, anh không sao chứ? Đây khăn này, con gì vào mắt anh sao?”

Meyami vội chạy lại đứng trước mặt anh, chìa khăn tay của mình ra cho Iori, rồi chớp mắt nhìn anh, cô nhớ trong nhà Iori là người ít nói nhất, cả khi bên cô cũng không nói, những lúc Meyami thất vọng về trình độ hiểu con người của mình, đôi bàn tay lại bị anh nắm chặt. Iori cũng đưa ánh mắt ôn nhu dịu dàng nhìn cô như lúc này, giữa cô với anh không nói quá gần và cũng chẳng nói quá xa, nhưng cô biết Iori luôn quan tâm hết mực người em gái như cô đây, anh cũng như một người bạn chia sẻ những nỗi sợ hãi trong cô. Có lẽ trên đời này chẳng có một người anh tốt như vậy.

Iori nhìn cô gái trước mặt mình, đem khăn chạm vào mắt, chất lỏng ẩm từ khóe mắt trào ra, xong anh đem khăn bỏ vào túi mình.

”Để anh sẽ giặt giúp em”

”Thôi ạ, chỉ nước mắt em giặt cũng được.”

”Đừng cãi, nghe lời nào.”

Iori cúi người ôm eo cô, kéo gần khoảng cách giữ Meyami và mình. Từ trên nhìn xuống chỉ thấy đôi người xanh bích, mở to nhìn anh, rồi lại có cái gì đó xẹt qua mắt cô, Meyami bắt đầu vùng vẫy. Bàn tay anh lại xiết chặt thêm một vòng nữa, bây giờ để xem em trốn thoát khỏi tôi hay không.

”Iori bỏ em ra!”

”Không bỏ!”

”....Iori, nếu em làm sai thì bỏ ra rồi từ từ nói, em sẽ nhận lỗi”

”Được, vậy đi với anh đến vườn đi!”

Iori bỏ eo cô ra, thay vào đó là bắt lấy bàn tay nhỏ trắng mịn kia kéo đi thẳng về hướng khu vườn nhỏ mà cả hai người cùng chăm sóc nơi đó. Hai người không biết, người vừa đến, núp sau vách tường đã nắm chặt bàn tay thành quả đấm.

Về phía Meyami, bị Iori kéo đi, cô chẳng biết làm sao, bây giờ là buổi trưa, mẹ Miwa cũng về rồi, mọi người cũng đi ngủ. Lúc này ánh mắt của anh cô cảm thấy lo sợ, không biết đặc tính sát thủ bị tiêu hao rồi hay sao ấy, cô thấy sợ ánh mắt kia của Iori nhìn cô, nó nóng bỏng, nó hùng hục lửa, lại có chút lạnh giá. Một ánh mắt đẹp lại hòa tan hoàn hảo hai cảm xúc khiến cho nó không có vật thể nào so bì được. Và nó cũng mang cho Meyami một uy lực đáng có, không như ánh mắt Ukyo chỉ đe dọa. Iori mang ánh mắt đang muốn nói điều gì đó với cô, và Meyami nghĩ nó rất kinh khủng.

”Mimi, em thấy vừa hoa này hay không?”

”Vâng....oa...anh trông ạ.Iori?”

Trước mắt cô toàn những bông cúc trắng nhỏ li ti nở rộ một khoảng trời xanh. Meyami chợt thấy niềm vui ủa về, loài hoa nhỏ mà kiên cường là loài cô thích nhất từ trước đến giờ, và lần đầu tiên nó lại nhiều đến thế. Cô chạy đến ngồi xuống đưa tay vờn qua những cánh hoa kia, lại cảm giác nhẹ nhàng.

”Thích không Mimi?”

”Vâng đẹp lắm ạ.”

”Em còn nhớ khi nào anh tặng em những bông hoa này không?”

Iori ngồi xuống cạnh cô, rồi đưa tay vuốt nhẹ một cánh hoa cúc, nhìn cô mỉm cười. Meyami nhìn anh, rồi bắt đầu suy nghĩ.

”Lần đầu tiên là anh bỏ một chậu hoa cúc vào túi xách của em, lần thứ hai một chậu anh tặng để trang trí phòng, chậu thứ ba là búp giống hoa cúc.”

”Ừm, đúng rồi, vậy Meyami được tặng nhiều hoa như vậy có hiểu ý nghĩ của nó không?”

”Có chứ ạ, hoa cúc mang ý nghĩa chúc người đó sức khỏe tốt, vượt qua mọi khó khăn mà vươn lên. Anh Iori nhắc em phải giữ sức khỏe của mình, đúng chứ?”

”Ừm...nhưng chỉ với một nửa...”

Iori nheo mắt cười, vuốt nhẹ nhàng cánh hoa trên tay. Meyami chỉ biết nhìn anh, rồi tiếp tục suy nghĩ, cô nhớ Iori học không ít ý nghĩa của loài hoa nhưng đối với cô, thì hoa cúc lại không biết có ý nghĩ thứ hai.

”Anh Iori..”

”Hoa cúc có nhiều loại, nhiều màu sắc khác nhau, mỗi loại cũng mang trong mình theo một ý nghĩ khác. Nhưng đặc biệt là hoa cúc trắng, loài hoa này cũng như em nói nó chúc cho người đi xa về những điều tốt lành, và cũng có một ý nghĩ khác nói lên tấm lòng người tặng....”

Meyami nghiêng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh, mặt của Iori hình như đỏ lên, còn anh đang có dấu hiệu tránh né cô. Nhưng vì lý do gì lại không hiểu, bắt quá cô đưa tay ra, đặt lên gò má anh, mỉm cười. Iori lại quay sang nhìn Meyami, lời có chút run lên, nhưng lòng bàn tay đã bắt đầu nắm chặt.

"Người gửi...muốn nói...dù em đi bất cứ nơi nào, thì anh luôn dõi theo em..."

"...."

Meyami bắt đầu ngán người, cái này là....chạy đi trước đã.

"Mimi, nghe anh nói hết đã!"

Iori nhận định cô bắt đầu có hành động liền kéo cô vào lòng mình, ôm chặt. ANh bắt đầu thủ thi bên tai cô.

"Mimi, anh biết chuyện này nói quá trễ, có thể bây giờ em đã có người em yêu. Bốn năm trôi qua mà đúng không, có thể thời gian quá dài để em xóa đi người anh này, và cũng có thể em sẽ không nhớ đến anh. Nhưng anh muốn nói....ANH YÊU EM...Mimi, anh yêu em....."

"....."

KHông gian chìm trong yên lặng, tâm trạng cả hai bắt đầu rối bời, Meyami lại càng lo sợ hơn, vì lời nói này của anh cũng đã khiến cô động tâm, cô biết anh hi sinh nhiều, nhưng cũng không biết lòng mình nghĩ gì về anh. Iori trước giờ là người anh luôn ít nói nhất trong anh em nhà Asahina, lại là người âm thầm gần bên cô nhiều nhất, vậy tình cảm cô dành cho anh trước giờ là gì đây?

"Mimi....anh xin lỗi...có thể em không cần để chúng vào tai. Hay là xóa chúng đi, xem như anh chưa từng nói"

"Anh Iori..."

"Trưa nắng thế này lại bắt em ra đây, mau vào nhà kéo bị say nắng"

"Anh Iori..."

"...."

Iori nhìn thẳng vào mắt cô, rồi lại ôm chặt cô vào lòng, đầu chui sâu vào hòm vai của cô

"ANH xin lỗi, anh xin lỗi..."

".....Anh không phải là người có lỗi, là em. Ngay từ đầu em đã không nên bước vào cuộc đời của các anh, giả như là vậy, ngay từ đầu nếu em làm trái ý papa cũng sẽ không có chuyện đau lòng như hôm nay...và có thể các anh sẽ thích chị EMa..."

"Mimi....một khi em đã bước vào cuộc đời anh rồi thì đừng nói xin lỗi, anh gặp em, yêu em là anh tự chọn, không cần em quá gánh chịu như vậy. ANh biết, vậy để anh được yêu em, để anh được yêu em là đủ. Không cần em đáp lại....Haiz....biết sao được, muốn em biết tình cảm này mà tránh xa anh đi..."

".....Iori, hôm qua anh Hikaru cũng đã nói với em...và khi mới chuyển vào đây Ukyo cũng đã hỏi em....Sau những chuyện này, em nghĩ mình sẽ có một câu trả lời thích đáng cho các anh, nhưng em không nhận ra được con tim mình đang nghĩ gì, tất cả những lời nói của các anh em cũng có thể hiểu...Đúng có lẽ là EQ em quá thấp cho nên không giống như mọi người nhận ra chúng....Nhưng mà..."

"Mimi...suyt..."

Iori nhìn cô mỉm cười, đặt tay lên môi cô, hạ giọng ngăn cô nói tiếp.

"Bây giờ chỉ cần em trả lời một câu hỏi của anh thật lòng là được. Chịu không?"

Meyami nhìn anh như muốn nói gì đó, lại vội gật đầu, dù gì trong chuyện này cũng làm rõ.

"Được khi anh nói...anh tỏ tình với em...em có cảm thấy thế nào trong lồng ngực..."

"...Nó có chút đau, khó thở, như ai đó bóp nghẹn lại..."

Iori mỉm cười, ôm áp cô vào lòng: "Ngốc, đó gọi là yêu, trong tim em cũng có anh. Mimi à!"

Meyami ngơ ngác nhìn anh, cô thật sự không hiểu, Iori vẫn cứ thế ôm cô vui vẻ cười. Lát sau lại nhẹ nhàng cắn vào vành tai cô, tiếp đến lướn xuống bờ môi thơm mát, thưởng thức từng vị ngọt. Hương thơm từ mũi đẩy vào trí óc, làm anh càng say, cắn mạnh vào môi nhỏ khiến cô ắn đầu há miệng. Iori thừa cơ luôn lướn vào trong quần lấy chiếc lưỡi thơm tho mà ôm trọn, cùng nói xoay vòng. Tay lại ôm riết cô vào người mình, hạ thân đặc bên đùi cô cố gắng cọ sát, ngày một gần.

"Ủm...Iori thôi..."

Cảm nhận được dưới chân có vật cứng cộm cạ vào, Meyami liền giật mình kéo xa khoảng cách với anh. Đẩy anh ra, dưới bờ môi mọng lại có đường chỉ bạc khiến anh lại càng mê luyến. Ôm ghì cô lại, tiếp tục hôn lên

”Thôi, dừng lại Iori!”

“....Được rồi, anh sẽ chờ đến ngày chúng ta ở đêm động phòng..”

Iori đứng dậy ôm cô phui bụi, nắm tay cô vào nhà. Anh đi thẳng vào phòng bếp lấy cốc nước cho cô. Anh không nghĩ mình lại bị cuốn đến như vậy, bà xã đáng yêu của anh thật khiến người ta không dứt ra được.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 117: Liên Kết Tình Cảm

“Mimi, Mimi”

Ukyo từ trên lầu đi xuống nhà bếp vội gọi tên cô. Hôm nay anh quên sẽ chuẩn bị bữa sáng lại vì công việc quá mệt, sáng nay anh lại dậy muộn.

”Em ấy đi ra ngoài rồi”

Masaomi ngồi trên ghế sofa đọc báo lớn, chỉnh lại tư thế, nhìn đứa em trai mình vội vàng đi xuống, liền khinh bỉ. Ai xung phong giúp cô ấy nấu cơm? Cuối cùng là để cho bảo bối của anh một mình dậy sớm, tự mình làm toàn bữa sáng cho cả nhà.

Anh mới từ bệnh viện về vì ca trực đêm hôm qua, chỉ phụ giúp cô kịp việc dọn bát đĩa ra bàn. Xong tất cả, Meyami lại chạy đi mất, dường như chưa ăn sáng thì phải.

Có việc gì lại gấp gấp như thế chứ? Bỏ cả bữa ăn sáng!

Phải dạy dỗ cô bé này thật tốt đã.

”Mimi...”

”Em ấy ra ngoài không kịp ăn sáng, còn nói đỡ cho em vì làm việc mệt nữa!”

”Cô ấy có việc gấp?”

”Mimi trước giờ có bao giờ nói chuyện của việc mình với ai sao?”

Masaomi đặt báo xuống, về phòng, khi lướt qua Ukyo anh liền trầm mặt, liếc Ukyo một phút sau đó bỏ lên phòng. Ukyo nhìn anh trai mình, sau đó im lặng về phòng bếp, nhìn đồ ăn đã được trang trí đẹp đẽ, liền thở dài. Meyami vẫn luôn tự làm việc một mình chưa bao giờ tin tưởng vào ai.

”Anh Ukyo, mới sáng có chuyện gì?”

Iori vừa từ vườn vào, nghe được tiếng ồn ào trong nhà, anh chỉ có chút lòng tốt hỏi qua. Thức chất, mới sáng nay Meyami rời đi vội vã như vậy đã làm anh không mấy vui vẻ. Lần này anh cũng ít nói hơn hẳn mọi khi. Iori đến bàn ăn, đưa từng thìa thức ăn vào miệng. Ukyo nhìn em trai mình thì chẳng nói gì, một mình vẫn cứ từ từ ăn thức ăn của mình, sau đó rời khỏi bàn ăn tiếp tục đến công ty làm việc. Từ đầu buổi đến giờ dường như trong nhà chẳng nói được với nhau được năm câu, chỉ nhìn mặt nhau mà đi qua. Trước đây đã thế, khi Meyami đến và đi một cách đột ngột, căn nhà Asahina dường như cũng không còn chút hơi ấm nữa. Có chăng cũng chỉ là tình nghĩa anh em, nghĩ về ngôi nhà từ nhỏ mà quay về dọn dẹp.

Từ ngày Meyami đi, căn nhà này đã bỏ hoang rất lâu rồi.

--- -----phân cách----- -----

Trên con đường phố vắng người, đôi giày cao gót nện xuống nền đất phát ra tiếng cộc cộc quen tai, nhưng cũng có chút buồn tẻ. Cũng nhờ nó mà con đường đi vắng tanh này trở nên có chút tiếng động. Đưa tay vệt mồ hôi lên trán mình, Meyami nhìn trước mắt với bản hiệu to tướng, là đồ trang trí cho ngôi nhà. Lễ hội hoa anh đào cũng sắp tới, Meyami muốn đem lại hơi ấm cho ngôi nhà như trước kia. Từ sau khi trở về, cô luôn cảm thấy không khí trong nhà có gì đó rất khác lạ. Chính cô lại không thể nhận ra, nhưng có vẻ như nó thật sự trở nên trầm lắng, mọi người trong nhà dù là anh em máu mủ nhưng lại ít gặp mặt nhau hơn cả những dòng chữ chỉ chít trên trang giấy A3 trong công việc của họ. Nên sáng nay cô quyết định phải đem không khí gia đình lại cho ngôi nhà Asahina.

Mở cửa bước vào gian hàng trang trí, tiếng chuông nhỏ vang lên lanh canh, một cô gái tóc vàng mặc trang phục của nhân viên nhìn thấy cô niềm nở đến

cúi chào cô. Rồi tận tình dẫn cô đến các gian hàng Meyami cần tìm. Công việc có vẻ rất dễ dàng, nhờ sự tiếp đãi tận tình của nhân viên trong cửa hàng, còn một phần vì giá cả và chất lượng ở cửa tiệm này rất ổn định, đủ mặt hàng cho tất cả các loại khách hàng, và giải cấp. Thời gian chọn lựa cũng nuốt trọn nửa tiếng đồng hồ, Meyami rời khỏi cửa tiệm, nhìn lên trời xanh. Thở hắt ra, những túi đồ đầy cả một tay, tuy không nặng nhưng cũng không còn chỗ trống quá lợm thưng cho việc mang đi. Nhưng bây giờ cô phải mua thêm đồ dụng để làm bánh kem và các món ăn cho cả nhà. Thế là Meyami hướng phía chợ mà đi đến.

”Bây giờ...cần mua thêm một chút trái cây, bột làm thạch, bột hoa, bánh kẹo, trứng, hương liệu,...ừm....Một chút hoa đến thăm cha mẹ nữa á”

Meyami cười tủm tỉm, bước tiếp trên con đường mình, những kế hoạch của cô sẽ đi vào những khuôn mẫu sắp tới. Chỉ là cô mong kết quả của nó sẽ mỹ mãn thôi.

”Riiiiing...Riiiiing...”

Chiếc điện thoại trong túi lại rung lên. Meyami nhìn chiếc đèn lag nhấp nháy trong túi sách bên eo mình, liền cười trừ. Không biết tại sao, vì lâu không sử dụng hoặc vẫn giữ thói quen lúc trước. Mỗi khi điện thoại rung lên, Meyami lại bắt đầu một chút tâm trí hoảng loạn, sau định thần lại và nhắc mình là điện thoại kêu, mới thờ phào từ từ lấy trong túi ra mà nghe. Ngay cả tin nhắn và cuộc gọi đến, cứ hễ điện thoại rung mạnh thì cô lại giật mình. Và lần này cũng vậy, không ngoại lệ.

Meyami có nhớ lúc trước anh Tsubaki nói có thể chuyển điện thoại sang chế độ nhạc, như vậy sẽ dễ nhận biết cuộc gọi đến, và tránh việc giật mình đột ngột của cô. Nhưng rồi vài ngày cô cũng quên mất, lần sau chắc phải nhờ anh ấy chuyển giúp cô.

”Meyami, em bắt điện thoại lâu quá đấy!”

Bên đầu dây kia liền phát ra tiếng ngã ngón quen thuộc. Và cô chắc chỉ có một người dám sử dụng giọng đó nói chuyện với cô, mặc kệ trời có sập vẫn sử dụng cái giọng giết người và khiến người ta vô duyên bị ăn đạn lạc như vậy.

”Anh Tompa sao?”

”Này, đi không biết bao lâu quên luôn người anh này sao?”

”Nhớ làm gì?”

”Em...nhớ đấy nhé! Lần sau nhờ anh giúp thì đừng có nhào vào à!”

Tompa lại bắt đầu giọng vờ hờn dỗi, Meyami chỉ biết lắc đầu và xin lỗi anh. Hai anh em nói chuyện qua điện thoại một lát, rồi quay sang làm công việc của mình. Thực ra trước khi đi, Meyami đã xin dừng công việc làm luật sư rồi. Nhưng cô vẫn đồng ý nếu có vụ án cần cô giúp, Tompa lần này gọi điện cho cô chỉ để hỏi thăm, làm Meyami một phen lo sợ với những vụ án rắc rối sắp tới của anh. Như vậy qua cách nói của Tompa, Meyami lại không tìm ra chút sơ hở nào. Thật cô đang trấn an tâm trạng mình vì quá lo xa.

--- -----phân cách----- -----

”Mimi, em đang...”

”Trang trí cho mùa hoa anh đào á”

”Hoa anh đào mà cần gì đến những trái nho?”

”Cần á, sẽ cần mà!”

Masaomi, bỏ chùm nho lại đĩa. Đến bên cô, cúi người đặt tay lên trán Meyami, mỉm cười. Lúc trưa nhìn cô trở về với đồng đồ không rõ lai lịch, rồi lại dành cả buổi trưa soạn chúng ra mà không cho anh chạm vào. Mọi người trong nhà cũng đi làm hết, chỉ mình Iori, với Kaname, Fuutan ở. Nhưng hai tên nhóc đó đã ngủ hết rồi, có chắc là nhớ sự hiện diện của cô hay không chứ.

”Ừm...có chuyện gì ạ?”

Đối với hành động của anh, Meyami cũng có sững người, Masaomi hay tỏ ra quan tâm đến mọi người, như thế cô cũng hiểu vì anh là bác sĩ bệnh nhi. Nhưng lần này anh mắt kia nhìn cô như nước tan ra, muốn bao nhiêu chịu đựng thì có bấy nhiêu. Meyami có chút lúng túng khi nhìn vào mắt anh. Liền quay mặt đi.

Masaomi, lắc đầu, bỏ tay mình khỏi trán cô. Đến ghế ngồi xuống, tự mình mở những dây tuyến tuyến và cây trong hộp cô đem về, đem ra ngoài hiên nhà đặt xuống, đem chút nước tưới cho nó. Anh không muốn tấn công quá mạnh bạo, Meyami hiện tại cần từ từ thích ứng, anh sẽ để cô từ từ tiếp nhận anh. Vậy nên ngấm ngấm thấm dần còn hơn một trận mưa rào đổ xuống và không còn gì. Masaomi đã đợi trong 4 năm, và anh sẽ tiếp tục giữ tốt tinh thần trong những thời gian ngắn này.

TRong này, Meyami không biết suy nghĩ của anh, cô chỉ vô tư tiếp tục công việc nấu ăn của mình. Tối nay cô nghĩ đến một món bánh tráng miệng sau bữa ăn, nên bắt tay vào việc nhào bột và bỏ vào lò nướng, canh đúng thời gian. Cô quay sang làm việc khác, để sử dụng tốt bột ngon cần thêm chút béo, và nhậy của kem khiến chiếc bánh càng đẹp là ăn bớt chán hơn.

”Chà, Mimi-chan biết làm bánh đấy”

Đang chăm chỉ làm việc, giọng nói từ phía sau vang lên như bóng ma làm cô giật bản mình, xém một tí đã làm đổ hết khay bột vừa nhào tốt thành một núi tròn vo. Nếu không có tay người phía sau vội đỡ lấy, đặt lại lên bàn cho cô.

Kaname nhìn cô, nhẹ mím cười, cốc lên trán cô một cái rõ kêu, rồi đem khăn lau đi mồ hôi trên trán cô. Đẩy cô về ghế ngồi, chính mình lại xắn tay áo vào bếp.

”Anh...”

”Ngồi im đó đi, mọi chuyện còn lại để anh.”

Nhận thấy ý định muốn đến nhào vào làm việc tiếp của cô, liền đem giọng lạnh ngắt ra lệnh. Meyami nhìn anh, rồi ngồi im tại chỗ. Thức chất cô không phải giật mình mà là sợ. Lần đầu tiên cô nghe được một giọng nói khác lạ từ một hoa hoa công tử như Kaname.

Mà nhìn lại, thôi bỏ đi, có người làm giúp mắc gì không ngồi chơi, với lại cô cảm thấy rất buồn ngủ nữa là.

Meyami ngáp dài một đoạn, rồi chớp chớp vài cái trên đôi mắt. Giấc ngủ liền ập xuống, trong mắt bị một màn đêm bao trùm...

Đợi được vài phút sau, Kaname lúi húi trong bếp không nghe tiếng nói của cô nữa liền quay lại. Fuutan đã đứng bên cạnh cô cậu cứ im lặng thế mà nhìn cô ngủ. Bờ vai cậu để gần đầu cô, để cô mượn gối vào.

”Mimi...”

”SUYT ĐỀ cô ấy ngủ, em sẽ đưa cô ấy về phòng, rồi xuống hoàn thành nốt công việc còn dang dở”

“...ĐƯỢC...”

KHông ai nói gì thêm, Masaomi từ ngoài bước vào nhìn hai người, lại dừng mắt lại trên người con gái trong lòng Fuutan, anh liền nhú mày. Tuy vậy những vẫn thoáng chút, anh đến tiếp tục trang trí cho căn nhà. CHẳng phải là công sức của Meyami muốn anh em họ hòa thuận sao? Nhưng cách trang trí và ri băng, hình chữ cũng đủ cho họ nhìn vào mà nhận ra. Meyami tuy rất láo cá, nhưng có những sai sót không thể nào ngốc hơn. Cái đó cũng chính là một phần đáng yêu của cô.

Và nếu Meyami muốn như vậy, thì mỗi người trong họ nên tự hiểu mình sẽ làm gì.

”Em sẽ chuẩn bị một ít thức ăn lên bàn vào tối nay.”

Fuutan từ trên lầu đi xuống, sau khi để Meyami an ổn trên phòng của cô. Cậu tự nhận công việc của mình và bắt tay vào làm. Hai người anh lại nhìn nhau, chẳng ai nói gì thêm mỗi người làm việc đó. Tuy không khí hiện tại có chút ngưng đọng, và khó tiếp xúc như những ngày trước. Nhưng nếu không có tình anh em thì có lẽ họ cũng không lớn đến nơi này, và hiểu cuộc sống này như vậy

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 118: Tính Làm Sao Đây

Buổi tiệc ngày hoa anh đào cũng đến, ngày đó papa Rintarou cùng mama Miwa nói muốn đi ngắm hoa đào riêng, còn gia đình của chị Chi lại ồn ào nói muốn mở cuộc picnic hết tuần. Thế cả nhà chỉ còn cô, và các anh còn lại. Meyami thật không thể kéo họ về được, vì bây giờ ai cũng có hạnh phúc riêng rồi. Họ muốn đi chơi có thể sẽ không cần những người ngoài cuộc nữa rồi.

Bước xuống nhà, nhìn trên bàn tiệc bày sẵn đồ ăn. Ukyo trong bếp đang lúi húi dọn dẹp, Meyami liền xắn tay áo lên đến giúp anh, ai ngờ cô bị ai đó vòng tay vào cổ từ phía sau kéo ra.

”Fuutan, cậu làm gì vậy?”

”Ra ngoài, muốn bị đổ vào người nữa hả?”

”Nhưng ...ấy...”

Fuutan cơ bản không muốn nghe cô nói thêm, liền kéo cô ra ngồi trên ghế. Ukyo nhìn cô cười nhẹ rồi tiếp tục làm việc. Fuutan chạy lại nhà bếp phụ giúp anh trai mình, bên kia, Masaomi và Wataru đang trang trí cho cửa kính. Trên phòng khách cặp sinh đôi Tsubaki và Azusa bàn nhau về một quyển sách gì đó, còn anh Kaname, Hakaru và Iori lại không thấy đâu. Trong lúc cô nhìn quanh, chẳng có việc gì làm nên chống cằm ngáp một đợt. Cô không biết mình vụng về đến mức nào mà muốn làm việc giúp họ đều bị đuổi cả. Haizzz, không biết cô bị nhiễm tính tiểu thư rồi hay không?

”Tại sao phải chờ dài?”

”Anh Iori!”

Giọng nói từ phía sau cất lên, Iori cầm một chậu hoa anh đào nhỏ đặt lên bàn,

rồi lại nhìn về phía cô, đưa tay xoa khuôn mặt nhỏ. Anh cười dịu dàng, tăng lực trên má cô.

”Ngày lễ như vậy em còn muốn chờ dài vì chuyện gì?”

”Không có...tại vì em làm việc không tốt nên bị đuổi?”

Iori liếc mắt nhìn những người xung quanh, đúng lúc sau tiếng nói của cô, hành động trên tay của họ liền khựng lại, nhìn về phía này. Nhưng Meyami lại không hay biết suy nghĩ của họ chỉ mở to mắt nhìn xung quanh, và tự hỏi có phải hay không cô đã nói gì sai?

”Yên tâm, bọn anh chỉ lo lắng cho em thôi. Cả ngày nay em chuẩn bị chúng đúng không?”

Giọng Iori lại vang lên, anh đem tách trà mới pha để trước mặt cô.

”Uống đi là trà gừng đấy!”

Masami cũng đứng lúc đứng dậy, đặt Wataru vào bàn ăn, nhìn Meyami bụng cóc lên nhấm nháp từng ngụm. Hàng mi cong, dài như cánh bướm che đi con ngươi xanh biếc, làn tóc mái lại nửa che nửa hở lên đôi mắt kia, mái tóc xõa trên vai,

cùng, tán loạn phía sau lưng, ngón tay thon dài ôm trọn cốc sứ trắng như một bức họa xinh đẹp yên tĩnh ở nơi đó. Hôm nay Meyami mặc chiếc áo phông hở vai,

cùng với chiếc váy ngắn xếp li, càng tăng nên vẻ xinh đẹp, duyên dáng và cũng chắc không kém phần quyến rũ của cô.

Uống xong một ít trà, cô đặt cốc xuống nhìn trước mặt. Bắt gặp ánh mắt ngẩn người của Masaomi, rồi anh vội quay mặt đi chỗ khác. Lại nhìn sang người bên cạnh, Iori liền rời khỏi chỗ đứng của mình đến tủ lạnh lấy chai nước nóc từng ngụm một. Tsubaki và Azusa đã xuống bếp từ khi nào, đứng tựa vào tường nhìn cô cười đến nham hiểm, Ukkyo cùng Fuutaru vội đặt bát đĩa trên bàn, rồi gọi mọi người lại ăn. Nhưng hình như có tiếng thở dài của ai đó.

”Chị Mimi, chị Mimi”

”Hả? À ừm chuyện gì?”

Đang ăn, Wataru lại tuột khỏi ghế, rồi đến lay tay cô. Trong suy nghĩ miên man xém tí nữa, thức ăn liền bị sặc. Không đợi cô ăn hết, cậu bé liền kéo cô chạy về phía vườn, Meyami đành bỏ thìa lại bàn, theo bước chân của cậu. Wataru đã cao,

lại dễ dàng sai bước dài, cô chạy theo thật muốn hụt hơi. Vòng qua khu vườn,

Wataru liền dừng lại, xem đồng hồ, Meyami khó hiểu nhìn cậu, rồi lại nhìn đồng hồ trên tay của cậu bé. Tại sao đang ăn lại vội vàng chạy ra nơi này, rồi chỉ đứng đây xem đồng hồ sao? Đưa mắt nhìn xung quanh, toàn là hoa, vườn hoa của anh Iori, những bông hoa bắt đầu e ấp mở mắt chào đón ánh nắng xinh đẹp. Có một số loài hoa thường nở theo giờ, và thời gian nhất định, và chỉ có vào giờ đó chúng sẽ nở, và lụi tàn ngay sau đó.

Wataru muốn cô xem loại hoa gì đây?

”Chị Mimi”

”Ừm, chị sao?”

“....em...à hoa nở rồi kìa”

Wataru không nói hết câu, lại cúi gầm mặt, lại chỉ về phía những bông hoa sắc tím nở dưới ánh trăng. Từng nụ hoa nở ra với những giọt sương trên cánh hoa, lại bắt đầu lấp lánh dưới ánh trăng, khoảng đất rộng dưới chân lại khiến chúng nên sắc sỡ như đang múa riêng lẻ một mình trong ngàn loài đủ sắc màu, lại khiến nó nổi bật như một bức tranh để nó giữ làm nhân vật chính. Meyami nhìn sang, đứng ngẩn ngơ với sắc đẹp của những đóa hoa xinh đẹp, cô không biết tên của chúng, nó thật nhiều cánh và tầng, loài nhị và nhụy bên trong hoa lại có màu đỏ cam. Cô quay sang nhìn Wataru, cậu bé chỉ về loài kia, Meyami đi đến nhìn kĩ hơn. Loài hoa này rất kì lạ.

”Là loài hoa mới lại gen đấy, em nhờ anh Iori chỉ cách lai, rồi tự mình tìm hiểu và tạo ra chúng.”

”Oa, chị không nghĩ em trai mình lại giỏi đến thế đấy”

Wataru nhìn cô không nói gì thêm, im lặng ngồi bên cạnh nhìn Meyami chuyên chú ngắm nhìn bông hoa và ra sức tìm tòi. Cậu có thể nói sao?

”Mà Wataru này, thí nghiệm này của em đã thành công rồi đúng không? Tại sao không phân ra thị trường?”

“...Những loài hoa này, em muốn chị được nhìn thấy đầu tiên, phương pháp chế tạo đã có, nếu chị muốn em sẽ phân ra thị trường”

Meyami dừng nghiêng cứu nghiêng người nhìn cậu bé, Wataru nay cũng đã quá lớn rồi, cô không nghĩ cậu bé lại tài năng hơn cả các anh mình như vậy, ngay cả lai tạo mẫu mới của một bông hoa đối với một người trẻ tuổi như đứa em trai cô là điều không tưởng. Cô liền nghĩ đến Syo và Natsuki, hai người từ nhỏ cũng là thiên tài về vĩ cầm thì phải, rồi Yuno, chị ấy cũng là thiên tài á, ngay cả Tompa công sự ở tòa án của cô cũng chính là thiên tài chính hiệu. Thật lần này cô mới mở rộng tầm mắt, thế gian này không biết có bao nhiêu người gọi là thiên tài đây?

“Wataru, em phải đăng kí nó làm bản quyền của mình chứ? Không phải vì chị muốn thế, mà là vì quyền lợi của em, lỡ ai ác ý thì sao đây?”

Meyami nghĩ đến đoạn kí ức nhỏ của Natsuki, cậu bạn cũng bị thầy dạy nhạc của mình cướp đi tất cả bài hát của cậu yêu quý mà sáng tác ra, và biến mất. Nên hiện tại mới có Natsuki hai nhân cách như vậy, đã qua bao nhiêu năm rồi không gặp mọi người ở đó, không biết quay lại sẽ thế nào. Ngày đó cô đi quá đột ngột, và dường như sẽ không thể quay về, giờ nếu gặp lại họ còn xem cô là bạn? Hoặc là...từ lâu cô đã trở thành một đối thủ của họ.

“Chị Mimi..”

“Wataru thật sự em có chuyện gì kể cho chị nghe được hay không? Từ đầu buổi đến giờ em cứ ấp úng như vậy!”

Wataru ngẩn đầu, bắt gặp ánh mắt cô liền né tránh. Meyami không hiểu, lại kiên nhẫn đẩy vai cậu bé, hay cậu bé gặp vấn đề gì trong chuyện tình cảm chăng?

Thế thì hình như cậu tìm chuyên gia nhầm người rồi á, hỏi xem với một đứa EQ bằng âm độ như cô thì làm sao trở thành chuyên gia cho người ta đây.

“Chị...”

“Thôi nào, em trai nói chị nghe nè”

Meyami vui vẻ vòng tay qua cổ cậu bé, rồi ra sức xoa đầu Wataru có lẽ hơi đau,

nhưng cậu bé lại lảng tránh. Cô đành thả cậu bé ra, trẻ con khi có bạn gái cũng khổ thiệt há! Cái gì cũng ngại không nói ra, ngay đối với tính cách thường ngày ngoan hiền, hoạt bát như thế lại trở nên trầm tư hơn hẳn. Nếu Wataru quyết định không nói, vậy cô sẽ ngồi chơi với những bông hoa là thành quả của cậu em trai, kiên nhẫn chờ đứa em chia sẻ tâm trạng với mình. Dù sao hiện tại cô cũng là chị của cậu bé.

“Chị...”

“Chị đây em trai”

“Chị...”

“Chị đây em trai”

“Chị...”

“Chị đây em trai”

Cứ thế mất hơn cả gần nửa tiếng đồng hồ, một lần cậu nhóc gọi cô lại trả lời y chẵn một câu như vậy. Kiên nhẫn của cô tự nhiên trở nên đáng sợ thật, cậu bé chỉ mở miệng ra một lần thì cô lại đáp một lần, lâu dần tự nhiên thành thói quen cứ nghe trong gió, ước chừng thời gian cậu bé mở miệng cô liền đáp lại. Cho đến khi...

“Chị Meyami Rin”

“Ừm, chị đây”

“Wataru, gọi đi!”

“....Ừm...thì Wataru????!”

“Từ nay không được gọi em trai nữa!”

“Ừm....nhưng mà không gọi em trai thì gọi tên há Wata-kun”

“Cầm gọi như thế!”

Meyami cảm nín, không biết nói gì hơn. Tự nhiên nổi điên tức ai lại về đây đổ cho cô, rồi bắt cô gọi kiểu này kiểu nọ, nhưng cô nói ra kiểu gọi nào đều bác bỏ. Công lý nằm đâu? Riết rồi, Wataru dễ thương đâu mất rồi, trước mặt cô hiện tại chỉ toàn là một gương mặt đông lạnh còn quá nhỏ của đứa em trai.

“Chị à...”



Chốc lát Watatru mơ miệng thì thầm, Meyami định đáp lại nhưng rồi nuốt lời nói vào trong luôn, lỡ xưng ho sai lại bị giận các hết thốt lại khổ.

”Anh yêu em”

“...”

Một ngọn gió thổi ngang qua, khiến đầu óc cô lạnh buốt. Hóa đá toàn tập.

Cô nhớ lúc nhỏ hình như Wataru ngoan lắm mà tại sao tự nhiên học ai đem cô ra làm vật thử nghiệm để đi tỏ tình bạn gái đây?

”U-Ừm, này Wataru..e-em có đem chị ra làm vật thử nghiệm thì đừng chơi trò tính tâm lý được không?”

”Đừng có nhảm, nó là cho chị, không ai khác. Nói xong rồi tôi đi”

“....Ồ---cái này là sao?”

Nhìn bóng Wataru chạy đi mất, cô lại một mảnh rối rắm. Bắt đầu vò đầu bứt tóc mình, thật ra có ai nói cho cô biết chuyện gì đang xảy ra không? Các anh thay đổi đã đành, người cô không mong muốn nhất liền thay đổi như thế kia, phải làm sao đây. Cậu bé hiểu lầm gì không? Ví như tình cảm đối với chị gái mà hiểu thành là tình yêu thương gì đó? Dám lắm à. Ừ cứ thế đi.

Suy nghĩ đó, là một cách an ủi của Meyami cho tình huống lúc này.

”Riiiiiiiiing...Riiiiiiiiing...”

Chiếc điện thoại vang lên, Meyami lại bắt đầu mò mẫn dưới đất tìm điện thoại,

thật là lúc này hình như ngồi xuống điện thoại trong túi áo rơi ra mà cô không biết, giờ tìm lại mới phát hiện. Cũng may điện thoại cô còn bật sáng đèn nếu không tắt tối om không biết cô sẽ ra sao nữa.

”Chị Lily”

”Em đang bận sao? Bắt điện thoại lâu ghê vậy hả?”

”Dạ...hì hì...”

”Lại vứt điện thoại ở đâu giờ mới tìm ra?”

Meyami chẳng biết nói gì hơn ngoài việc cười trừ. Vì hiện tại cô cũng chẳng có gì có thể nói cho việc biện minh của mình. Thế là bị ăn một trang mắng của chị Lily,

xong sui, đã hả con giận rồi. Meyami mới mò đầu lên, khe khẽ giọng nói hỏi.

”Chị ...CHị gọi em có chuyện gì á?”

”Ngày mai, Thầy Shinning gọi em đến đấy. Vào buổi chiều đấy”

”Buổi chiều á?”

”Ông nói chuẩn bị roi đập em”

Meyami: -.-

Sau lời đe dọa, đầu bên kia liền nghe tiếng tút tút. CÒN Meyami ê chề, quay lại phòng bếp. Wataru đã trở về phòng rồi á.

”Mimi, còn đói không?”

Hikaru ngồi trên bàn trước bàn ăn, chờ cô bước vào. Kaname lại quay nhìn cô vẫy tay lại gần ghế mình.

”Anh Hikaru”

Cô liền nhào vào lòng anh, thở dài, dụi sâu vào ngực. Người của anh có chút cứng lại, rồi lại đem tay xoa đầu cô. Iori ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn cô liền thở dài. Đường nào cũng có chuyện nữa rồi, thật là, cái gì ngày một nhiều đối thủ thế này. Hay bảo bố của anh quá dư hoa đào đây?

”Mimi lên phòng nghỉ đi em”

”Để em dọn luôn ạ”

”Đi đi!”

Meyami định cãi lại, rồi nhìn thấy ánh mắt như lửa đốt kia của Masaomi liền lùi thui đứng dậy lên phòng. Lên á, nếu không ở đây cô không chết cũng bị thương, lẽ đâu họ tổ chức chiến tranh thì sao? Chạy nhanh đi á.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 119: Buổi Sáng

Sáng hôm sau khi vừa mới thức dậy, Meyami liền đi nhanh chóng làm công việc của mình và rời xuống nhà. Hôm qua cô nghĩ các anh đã mệt, nên cô muốn chuẩn bị bữa ăn sáng cho mọi người. Nhưng không ngờ, Meyami vừa bước xuống cầu thang đang nghe tiếng nôi sôi sùng sục, và tiếng lanh canh của thìa va vào vật mỏng nhôm. Meyami thắc mắc, bước chân hết bậc cầu thang. Có lẽ anh Ukyo thức dậy sớm để chuẩn bị cho bữa sáng và trưa của mình chăng? Hay hôm nay anh có ca tòa?

”Anh Ukyo...”

”U-Ừm, Mimi, còn sớm em có thể nghỉ mà”

Ukyo, nghe giọng nói cô, liền đặt đĩa xuống, xoay người, cười với cô. Meyami bước lại gần anh nhìn kĩ, là một bữa ăn cay vào buổi sáng sao?

”Em sẽ làm giúp anh chứ?”

Ukyo đứng bên cạnh cô, chống tay lên eo, hỏi cô bằng ánh mắt nghiêm túc. Đáng tiếc Meyami không để ý, chỉ chăm chú nhìn nồi canh, rồi gạt đầu. Ngay cả ánh mắt cũng không để vào anh. Ukyo thờ dài.

”Em thật là...”

”Anh Ukyo, anh đã nê nê chưa?”

Meyami quanh sang nhìn anh, rồi lại nhìn nồi canh, lát sau cô lại nhìn anh khi không nghe trả lời. Ukyo đã đến rất gần cô từ khi nào, đến nỗi khi cô ngẩng lên thì đã chạm vào chót mũi anh. Anh không quan tâm Meyami có để ý ra sao, vòng tay qua eo cô, tay kia đem giá thổi nguội nước canh trong nó, rồi đưa mắt nhìn Meyami.

”Muốn biết nê nê hay chưa em có thể tự kiểm nghiệm mà!”

”Em?...Ừm, ngô...”

Ukyo uống một muỗng canh, khi canh chưa kịp nuốt xuống cổ họng đã quanh sang khóa đôi môi nhỏ kia, truyền hết nước canh vào miệng cô, ép cô nuốt xuống. Meyami mở to mắt nhìn anh, thật sự mới sáng ra cô đã làm gì cho anh tức giận chứ? Cô thật không hiểu, nhưng dù có hiểu hay không thì đối với Ukyo thì chẳng cần, mỗi cô bị khóa chặt, hương vị của anh lại truyền vào cuốn họng, ngay cả nước canh vị ngọt đắng ra sao đã trôi mất. Mùi vị của anh lấp đầy khoang miệng, chiếc lưỡi to tướng của anh cứ thế tiến vào, lôi kéo lưỡi cô xoay vòng tròn, rồi tiếp tục khiêu vũ, hơi bị anh mạnh bạo hút cạn ngay cả bờ môi cũng bị anh cắn cho đau đớn. Hai tay chống trên ngực anh cực tuyệt, thì khoảng cách ngày càng một gần, cho đến khi Ukyo đẩy hoàn toàn người cô vào lòng mình, nụ hôn bá đạo bắt đầu cô ngã ra phía sau, bàn tay to tướng của anh đặt sâu gây cô, vừa đỡ vừa ấn mạnh vào môi anh, vòng tay trên eo của tiếp tục cuốn thêm một vòng, khiến người cô trở thành sương tủy của anh.

Trước tình cảnh này, Meyami thật không biết làm cách nào thoát khỏi anh, chỉ còn cách chịu bị anh dày vò, chờ đến khi anh thỏa mãn. Nhưng Ukyo càng hôn càng say, động tác càng mạnh bạo, có lúc Meyami thật cực khổ ngăn được hành động muốn lún vào áo trong của mình từ bàn tay khó chịu kia. Cố sức kéo anh ra khỏi mình, Meyami thoát được lòng anh liền hít lấy hít thở không khí xung quanh mình, cơ thể như đổ xuống đất, cô ngồi bệch dưới đất mà ôm ngực thở hồng hộc.

Ukyo đứng trần người, nhìn bóng nhỏ quỳ rạp dưới đất, lại liên tưởng đến hình tượng mạnh bạo của mình. Anh chợt sùng người, có phải hay không bây giờ anh trở thành ác thú? Mỗi lúc anh bên cô, chỉ mỗi lúc anh muốn bên cô như thế. Bước đến một bước, ngồi xuống bên cô. Đợi cho Meyami đã hít no đủ khí bị mất đi, Ukyo vòng tay qua người cô ôm thật chặt. Im lặng chuẩn bị tinh thần để nghe cô cự tuyệt.

”ANH xin lỗi”

Meyami không trả lời, đáp lại anh chỉ có không gian im lặng và trống vắng. Ukyo liền tâm trầm xuống, vang vọng lời nhắc nhở không ổn. Bàn tay muốn rết cô, nhưng lại không dám. Meyami im lặng như thế ngồi trong lòng anh, nhắm mắt tiếp tục hít không khí của mình. Cho đến khi Ukyo hốt hoảng đến sốt vó, muốn bế cô đến bệnh viện, thì cô mới dùng giọng nói trong trẻo để lên tiếng.

”Lúc nào anh cũng mạnh bạo như vậy!”

“...”

”Kê ngốc thích dùng vũ lực đấy!”

Ukyo mở to mắt nhìn đôi môi sưng đỏ, lại cố gắng mỉm cười kia. Mắt bắt đầu hoa đi, anh biết bây giờ cô đã hiểu được tình cảm của anh, nhưng chính anh lại có tính còn hơn cả ích kỉ, luôn muốn đem cô giấu đi mà không cho ai chạm vào.

”Lần sau sẽ không có như vậy nữa”

”Còn có lần sau sao?”

”Anh...hahahahaha..”

Meyami lắc đầu, thở ra, nhói người hôn lên má của anh. Ukyo chột khựng người, rồi lại vui vẻ vòng tay ôm cô vào lòng, để lưng cô tựa vào người mình, cầm anh đặt lên mái tóc cô, cọ nhẹ. Meyami cũng chỉ để anh ôm, im lặng như vậy, thời gian trôi đi, trong sự yên bình và nhẹ nhàng trong không gian bếp. Tiếng nồi canh sôi sùng sục liên đánh thức hai người, họ chỉ biết nhìn nhau cười ngượng. Ukyo với tay đến tắt bếp, Meyami quay người đem bát đĩa dọn lên bàn.

”Mimi, buổi sáng tốt lành”

”Fuutan, buổi sáng tốt lành”

Trên lầu Fuutan đột nhiên đi xuống, đến bên bàn kéo ghế ra ngồi xuống. Meyami đối diện cậu chăm chú dọn chén, đột nhiên cậu đứng thẳng người, nhói người về hướng cô, canh đứng đôi môi kia hôn lên. Một cái rồ kêu, trong ánh mắt to tròn của cô và bình dấm chua đang chuẩn bị mút đồ ăn ra bếp. Fuutan không giải thích, chỉ nháy mắt với cô

”Chẳng phải đây là cách chào hỏi tốt nhất sao?”

Meyami cũng chẳng phản bác, dù sao cậu ta đóng phim lâu vậy có thể là nhiễm từ phim những cách chào hỏi của nước ngoài đi.

”Mimi, mới sáng môi cậu lại sưng đỏ thế kia?”

Fuutan nhăn mày, lướt qua bờ môi cô, rồi liếc qua người nào kia trong bếp. Một luồng điện chạy qua, ngay lập tức luồng điện khác đáp trả. Fuutan trực tiếp bỏ đi luồng điện kia, nắm tay Meyami kéo cô lên phòng mình. Khi cô kịp hoàn hồn đã ngồi trên giường trong phòng cậu. Nhìn Fuutan đang lục tìm gì đó trong chiếc hộp giấy.

”Ừm...Fuutan này... mình”

”Ngồi đó đi, mình có cái này cho cậu!”

Fuutan không muốn để Meyami nói thêm liền đẩy lời nói cô một bên, liếc một cái rồ đáng sợ khiến Meyami im lặng ngoan ngoãn ngồi một bên. Thật sự cô muốn ra khỏi phòng, ở trong phòng của ai đó Sakura-kun thì không ổn chút nào. Fuutan không để ý đến suy nghĩ của cô, lục tung tất cả mọi thứ trong phòng cuối cùng lấy ra chiếc hộp nhôm, rồi tự động xé nhãn giấy, hiệu và băng keo dính đầy trên miệng nắm.

”Lại đây Mimi”

”U-Ừm...”

Cô nghe lời đến ngồi bên ghế gần cậu, Fuutan từ trong hộp gỗ lấy ra lọ thuốc nhỏ, đổ một ít lên tay, đặt tay lên môi cô miết nhẹ. Nhìn cậu bạn chăm chú tha gì đó trên môi cô, khuôn mặt khác hẳn với những câu đùa cợt lúc trước, nghiêm nghị, và đôi mắt chăm chú hơn hẳn những khi làm việc.

”U-Ừm..Fuutan để mình tự tha”

”Im lặng!”

Meyami liền ngậm miệng. Khuôn mặt Fuutan tức giận rất đáng sợ, và có phần muốn giết người nữa.

”Ừm...”

”Đau sao?”

Ngón tay cậu sơ ý chạm vào vết sưng, cô liền cau mày, mắt xoay tròn ước đoán lệ. Fuutan lo lắng nhìn cô, hỏi han rồi lại dùng ngón trỏ xoa dịu chỗ đó đi, giọng nói cậu hạ xuống đến mức nước chảy.

”Mình sẽ nhẹ tay hơn, yên tâm nhé!”

“...”

”Là do anh Ukyo đúng không?”

“...”

”Đây là mùi kẹo ngọt, thuốc này chữa vết thương rất nhanh. Và mình không muốn môi người yêu của mình bị thâm khi mình hôn đến!”

“...”

Fuutan thoa xong xuống liền đứng dậy, cất đi hộp thuốc, đem một cái khác đưa cho cô: “Giữ nó, đó là thuốc dưỡng môi, giữ môi mình cẩn thận tránh xa lão UKyo ra!”

“....Cảm ơn...”

”Mình muốn môi cậu vào ngày đêm tân hôn!”

Meyami ngán người, ngược nhìn cậu, Fuutan cau mày, cúi người xuống liền ôm lấy cô, đè xuống giường. Mình lại leo lên giường, chân cậu vắt lên người cô, đè xuống.

”Fuul...”

”Đề đó!... CHỈ một chút thôi!”

“...”

”Bốn năm qua cậu ở đâu hả Mimi? Cậu sống như vậy có tốt không? Có ở đó mà nhớ mình không? Có hát những bài hát cậu và mình sáng tác hay không?...Đã rất lâu khi cậu mình đã rất sợ như vậy, luôn hỏi những câu đó không biết bao nhiêu lần, có lúc mình còn không tin mình có thể nhìn bầu trời hàng giờ khi nhớ về những câu trả lời.”

Fuutan vuốt loạn tóc trải trên giường phía sau lưng cô, ôm ấp người ngọc dịu dàng vào lòng. Cúi người nhìn Meyami

”Hạnh phúc của cậu luôn tốt với mình Mimi à. Nhưng khi cậu quay trở về, mình lại thật ích kỉ. Mình không muốn nhường cậu Mimi à.”

Cô dụi vào lòng cậu, nhắm mắt. Sáng nay cô mất ngủ, vậy nên để hơi ấm của cậu cho cô đi!

Fuutan đợi nghe tiếng thở đều của cô mới thở dài, đặt cô xuống giường, kéo chăn đắp cho cô. Cô bé này vẫn không chịu thay đổi, luôn suy nghĩ cho người khác nhiều hơn mình sao? Cậu quý xuống bên giường cô, đưa tay xoa khuôn mặt mềm mại đang ngủ say kia, rồi nắm lấy tay cô hôn lên.

”Ngủ ngon, năng công chúa của tôi”

Xong Fuutan rời khỏi phòng, lần này cậu không cần phải tìm kế lảng tránh nữa rồi. Bây giờ cô ấy đang ngủ, đó ai dám vào phòng cậu đấy!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 120: Vô Đề

”Fuutan, cô ấy đâu?”

”Đã ngủ!”

Fuutan vừa bước xuống lầu, Masaomi ngồi trên ghế liền hỏi vọng lại, trên tay anh cầm một tờ báo to tướng. Wataru ngồi bên ghế khác, ôm mốt xem phim, tai lại luôn hướng về cuộc đối thoại theo dõi. Fuutan không quan tâm, đi vòng vào nhà bếp, đến bên tủ lạnh lấy chai nước lọc giữa đầu ra uống. Ukyo ngồi trên bàn gấp đồ ăn vào miệng. TSubaki đứng ngoài lang thang nhìn những giọt nắng mai mới sớm, đưa tay che đi trán mình. Azusa lại ngồi một bên tựa lưng vào cửa kính nhìn trời. Iori ở vườn ngồi bên những chậu hoa mới nảy mầm, ngón tay thon dài rắc từng giọt nước nhỏ trên chúng, tạo ra những giọt sương óng ánh trên từng nụ hoa. Sau anh đứng dậy xoay người vào nhà.

”Mimi muốn chúng ta hòa thuận”

Kaname ngồi trên bàn ăn nhìn thức ăn, giọng nói đột ngột vang lên. Lời nói vừa hết, mọi người đều dừng lại hoạt động của mình. Đợi một lát, Masaomi cùng Wataru bỏ đồ vật trên tay xuống, Fuutan quay lại phòng khác, mọi người còn lại đều dừng hoạt động, đi đến phòng khách mà ngồi xuống.

Đây là cách gia đình Asahina bàn chuyện với nhau, các thành viên trong nhà bắt buộc phải ngồi lại một chỗ khi một thành viên trong nhà đưa ra đề nghị gì đó, liên quan đến vấn đề trong gia đình. Nó cũng chính là cách tối thiểu để anh em trong nhà giữ mối tôn trọng nhau. Đáng tiếc, đã không biết bao lâu gia

đình không còn tụ họp đông đủ như trước, hiện tại Natsume, Loris, Subaru, Yusuke có nhà riêng và sống chung với Ema, cũng rất ít khi gặp mặt. Thậm chí người trong nhà lại càng ít gặp mặt hơn, kể từ khi ngôi nhà này vắng đi bóng của một người.

Và hôm nay cũng chính vì người đó mà anh em họ lại ngồi lại một chỗ, cùng bàn về một vấn đề gì đó.

”Anh nhìn thấy ngôi nhà nay đã lâu lắm rồi không còn cảm giác ấm áp nữa”

Masaomi đan hai tay vào nhau chống lên bàn, đặt cằm mình ở giữa hai tay, đôi mắt nghiêm túc nhìn thẳng về phía trước.

”Nếu cô bé không nhắc có lẽ chúng ta vẫn cứ thế quên đi một ngôi nhà!”

Tsubaki tựa người vào ghế, ánh mắt vô hồn bất định nhìn đến. Từ đầu đến giờ, anh là người không có bất kì hành động gì đối với Meyami, thậm chí còn ít khi đối diện với cô nhiều nhất. Tsubaki dường như trầm tính hơn hẳn cả Azusa-đứa em trai song sinh của mình. Anh hoàn toàn trở thành người khác, không cười ít nói hơn bất cứ khi nào khác, điều quan trọng anh không còn thể hiện thái độ quá khích đối với các hành động thân mật. Những cô gái trước kia anh tán tỉnh cũng dần bị anh lánh xa và bỏ rơi.

Azusa vẫn ngồi trên ghế, đẩy đẩy gọng kính không nói gì, giữa Meyami với cậu, chỉ sợ cô luôn cho là tình cảm anh em. Trước giờ cô có chỉ số EQ thấp ai cũng biết, nếu không đủ dũng cảm nói ra chuyện tình cảm, thì Meyami luôn là người phủ nhận nó không phải tình yêu mà chỉ là người quan tâm cô, và là người tốt. Còn có tất luôn tin tưởng với người đối tốt với mình tuyệt đối. Và, mấy hôm trước, dường như cô bé vẫn nghĩ cậu và anh trai song sinh-Tsubaki có tình cảm gì đó gọi là mập mờ.

”Không thể đóng kịch trước mặt cô ấy”

Fuutan lên tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ của từng người. Vấn đề cậu đưa ra là thật, Meyami không thích giả tạo, và cách giả tạo của những con người rất ngượng ngùng, rất dễ bị nhận ra. Đến lúc đó, sợ cô gái đó sẽ bị shock đến mức nào có lẽ chẳng ai đoán được.

”Chúng ta đã từng vui vẻ khi còn nhỏ”

Hikura lên tiếng, nhìn sang Iori, cậu đang ôm quyển album ảnh đặt lên bàn.

”Lúc nhỏ, tất cả mọi người đều rất khăng khắc, rồi lớn lên thêm chút nữa. Công việc bắt đầu cuốn đi, Natsume ra ngoài sống, Fuutan lại không có ở nhà, anh lại đi công tác rất xa. Còn lại những người khác cũng chẳng có thời gian ở nhà”

”Đó chính là nguyên nhân anh ủng hộ mẹ đi bước nữa”

Masaomi nhìn về album hình, lên tiếng, mấy anh đã cau thành một đoàn. Không gian lại trở nên im lặng, đúng vì lúc trước sợ bà mẹ già luôn ở nhà một mình sinh bệnh hoặc có nguy hiểm nên tất cả anh em đều âm thầm chấp nhận hoặc gạt đầu ủng hộ. Nhưng họ sẽ không nghĩ sau lần kết hôn này, đường họ đi liền rẽ lối. Mẹ Miwa có nhà riêng, làm việc chung với cha Rintarou, những đứa con trai như họ sẽ không lo nghĩ mà bỏ nhà đi suốt đêm thậm chí là suốt tháng. Rồi mọi kế hoạch tan ra, khi hai đứa em của cha mới đến, Ema hiện tại đã an ổn, còn Meyami?

Tất cả ở đây không muốn cô bị tình mạch, rồi đến mắc phải bệnh gì.

”Vậy thì ổn rồi, chuyện này không khó nếu chúng ta vẫn là anh em ruột thịt, vẫn chảy trong người chung phần dòng máu!”

”Từ hôm nay, tất cả hãy giữ đúng lịch trình cố gắng sắp xếp về ăn bữa cơm tối gia đình!”

”Như vậy xem như Meyami sẽ không buồn”

”Chị út cũng sẽ cười nhiều!”

Mọi người đều đồng ý gật đầu, rồi đưa ra thêm một chút ý kiến về căn nhà và sắp xếp lại. Chốc lát lại vang lên tiếng cười rộ, rồi cả tiếng cãi nhau, đến cả tiếng đồ vỡ cái gì đó. Gia đình Asahina hôm nay thật nhộn nhịp, nháo nhào, và còn có chút lộn xộn. Nhưng nếu là mỹ nam tài giỏi thì chẳng sao, một thoáng mọi chuyện đã được giải quyết xong, mọi người tản nhau ra làm công việc của mình.

Masaomi có buổi phẫu thuật trước ca sáng sớm, Ukyo ở nhà chuẩn bị bữa cơm trưa một chút rồi sẽ đến tòa án, Kaname và Hikura xoay người đến công ty sẵn tiện đưa Wataru đến trường, Iori có lớp tập huấn kinh tế cũng cáo từ rồi đi, Fuutan cũng vừa bị quản lí gọi đến giục đi sớm để quay album nhạc.

Mất nhìn cái nhà mới một phút trước ồn ào, bây giờ vắng tanh. Azusa thờ dài, Tsubaki ngồi trên ghế sofa nhìn ra vườn, với cây hoa anh đào đang nở rộ kia.

”Cái nhà này cũng thật lạnh đi”

”Lúc trước Miwa-chan như thế nào? Meyami nếu bị...”

”Sẽ cam đoan không có chuyện đó xảy ra!”

Tsubaki cắt đứng lời em trai mình, rồi đem điện thoại ra bật video xem. Đoạn anh xem là lúc chiếc máy quay kia bị cô quay lên ở nhà bếp, anh cũng

chẳng hiểu trong trí óc cô nghĩ gì lại nhìn bộ dạng khi bắt gặp thơ thắm, mắt mở to, tay bấu vào tường, đầu tóc thì rối rịch, khóe miệng còn chảy ra nước dãi.

Mất đi một người khiến anh không còn cười được nữa.

Ngày đó, Tsubaki lại cười, cái cười chảy cả nước mắt khi bóng của cô gái nhỏ kia đi khuất. Cái cười sau suốt 4 năm trầm lặng. Azusa hiểu tình cảm của anh dành cho cô, nhưng cậu cũng muốn cô, cũng muốn bàn tay nhỏ, cũng muốn đôi mắt, muốn giọng nói, muốn nụ cười, muốn mái tóc,... muốn cô thuộc về cậu. DÙ là anh mình, cậu cũng sẽ nhất quyết sẽ không nhường.

”Mimi vừa ngủ, có lẽ sẽ không phụ được rồi!”

”Tập tập”

Tsubaki cảm thán, Azusa lại nhăn mày ra hiệu. Không gian lại bắt đầu chìm vào lời thoại, hai người lần này muốn cô ngủ thật tốt, nên cho chút ...gió đó vào cốc nước cô uống thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 121: Chương 32

Tsubaki nhìn ra ngoài cửa rồi lại quay vào nhà, lên phòng của mình lấy kịch bản. Hôm nay anh và em trai mình cần phải tập xong cho đoạn kịch này, nếu không công ty sẽ không hài lòng lắm. Azusa nhận lấy quyển sổ của mình rồi, gạch các lời thoại trong sổ và những câu cần ghi chú, Tsubaki ngồi đối diện cũng chăm chú nhìn vào trong sổ, từng dòng một để học thuộc lời thoại.

”Riiiiiiiiing....riiiiiiiiiing...”

Điện thoại trong tủ rung lên, Azusa đặt quyển sổ xuống ra ngoài nghe máy. Tsubaki ngẩn đầu nhìn em trai mình một chút rồi tiếp tục làm việc đang dở, đối với anh Azusa hiện tại tiền đồ cũng phát triển rất nhiều, con đường sự nghiệp của anh cũng không tệ. Chỉ là khi tập kịch thể này, anh hiểu tâm cả hai đều nhớ đến cái gì, vậy nên một số đoạn dành cho lời nữ nói khá quen thuộc cả hai bất giác lại trầm ngâm một chút. Đến khi giật mình nhìn lại, chỉ nhìn nhau rồi cầm cuối vào quyển sổ.

Nghe xong điện thoại Azusa đi vào nhà, ngồi trên ghế sofa, nhìn anh mình.

”Là công ty gọi, họ nói sẽ đổi kịch bản.”

Azusa dừng lại một chút nhìn sắc mặt của anh trai mình, thấy ánh mắt kia vẫn yên tĩnh như vậy, cậu lại nói tiếp.

”Là kịch bản nàng tiên cá, chúng ta sẽ đóng vai hoàng tử”

”Ừm”

Azusa không nói nữa, bỏ kịch bản xuống, đứng lên hướng phòng của Fuutan mà đến, cũng đã gần trưa, họ muốn xem Meyami như thế nào. Thường lệ cô sẽ không ở trong phòng mình suốt như vậy, với lại hôm nay cô chẳng phải cần đi gặp bạn hay sao? Cả hai đi lên hành lang, chẳng ai nói với nhau một tiếng nào, bước chân vội đi đến phòng Fuutan, tiếng bíp bíp của chân nên trên nền đất rất nhỏ, nhưng cũng đủ chứng tỏ họ đang rất vội. Vượt qua các hành lang, đi thang máy lên hai tầng để đến phòng của thằng em áp út, hai người đứng nhìn cửa gỗ đóng chặt im lặng. Tsubaki có chút khó xử, nếu Meyami mệt thì anh như thế này có phải làm phiền giấc ngủ của cô không? Azusa cũng chẳng có hành động gì, cậu nhẹ đẩy gọng kính nhìn đồng hồ nhúu này, đã gần 8 giờ sáng, cô gái đó vẫn không chịu dậy sao?

Chần chừ một lát, Azusa liền đưa tay đẩy cửa vào, tiếng cửa vang lên tiếng lạch cách rồi mở ra. Căn phòng này Fuutan đã không ở rất lâu rồi, nó trở nên vắng vẻ cũng là chuyện bình thường, gió lạnh từ cửa sổ thổi vào làm phát phờ màng cửa trắng mỏng đục đục, lọt những hạt nắng xinh xắn xuống nền gỗ, bên cạnh là chiếc học sách, những quyển sách đủ kích cỡ được xếp gọn gàng trên từng ngăn nhỏ, không phân chia, màu sắc cứ lộn xộn như vậy giống hệt tính cách khác người của Fuutan, đối diện với học sách là bàn học của Fuutan, nhìn trông rất gọn gàng, thực chất chẳng khác gì một quyển sách nào trên bàn, toàn là giấy được sắp xếp tốt, và một con ghim để lên chống gió bay tứ tả. Trên tường toàn là những tấm ảnh của đứa em trai với những trang phục rực rỡ trên sân khấu đỉnh cao và những fan hâm mộ hò hét, đèn lấp lánh, nụ cười rạng rỡ. Nhưng ai thấy được sâu trong ánh mắt kia là một tiếng động vọng vào màn sương đêm, âm trầm, u tối, tĩnh mịch. Fuutan đã không cười thật lòng. Trên tường còn treo những loại đàn ghita đủ loại kích thước. Gió một lần nữa lay động nền cửa, đẩy các tờ giấy sắp bay là tả trên bàn rơi xuống đất. Tsubaki vào phòng, nhấc chúng lên, Azusa nhăn mày khi nhìn vào những trang giấy chỉ chít đầy nốt nhạc và dòng chữ nhỏ xíu.

Tsubaki đem sắp giấy nhỏ nhặt được, đặt lên bàn đem hộp để bút để xuống, nhìn thấy biểu cảm của em trai mình, anh nhìn vào những tờ giấy. Tâm tình có chút rơi xuống một chút, sau lại im lặng, xoay người ra khỏi phòng. Azusa không nói gì cũng rời đi, đóng cửa cẩn thận.

Căn phòng tất cả đều tốt chỉ không tốt là người họ cần tìm không có ở đây!

Rời khỏi phòng, Tsubaki rẽ hướng qua phòng cô, còn Azusa cũng kiểm tra một chút nếu Meyami đi ra vườn. Đường rời khỏi nhà, bước ra vườn, có vẻ không gian ở đây vẫn là ổn nhất, gió mát, nắng ấm, hương hoa, còn màu sắc của hoa, xem như rất đẹp chẳng phải sao, chỉ tiếc nó lại trở nên quá yên lặng như vậy, Azusa nhận ra, nơi này đã được bàn tay chăm sóc rất tốt của chủ nhân nó, nhưng tâm trạng của người trồng vườn cũng lay sang hoa. Đứng một hồi, Azusa lại quay người rời đi, những nơi như thế này lại càng khiến anh cảm giác được hoàn cảnh lúc đó của anh thôi. Những anh em trong nhà ngoài chồng của Emma ra thì còn ai có đủ vui vẻ hay sao?

Tsubaki đi chậm lại, hướng mắt nhìn ra cửa sổ kính, với những áng mây trắng trôi lững lờ, ngôi nhà trở nên yên tĩnh một cách lạ thường, lúc trước đâu như vậy, anh biết nơi này đã từng rất ồn ào, rồi đến khi đó Meyami đi, anh nhận ra cũng đã không được níu cô bé ấy ở lại rồi. Bây giờ Meyami trở về, sau 4 năm qua, cô bé chẳng một chút thay đổi, chỉ có phần là sắc sảo trong đó liền dừng lại. EQ gốc của cô bé vẫn không bao giờ ổn.

”Anh Tsubaki?”

Meyami từ phòng đi ra nhìn thấy Tsubaki đứng trước cửa phòng mình lại đưa mắt nhìn ra ngoài trời, bóng của anh đứng một mình nơi lang thang có chút đẹp, nhưng phần lớn đối với một bóng hình thon dài tóc trắng trước mặt cô là sự cô đơn, lạnh lẽo. Cô nhìn anh đến gần người, đứng chẳng phải thời gian qua Azusa và Tsubaki không có cách nhau ngày nào sao? Hôm nay tự nhiên lại đứng trước phòng cô thờ dài nữa chứ.

”Mimi?”

Chưa kịp phản ứng, Tsubaki chỉ quay lại nhìn cô liền kéo tay cô ôm trọn người vào lòng mình. Anh đã muốn như thế này lâu lắm rồi cơ thể bé nhỏ gói trọn vào cơ thể của anh. Mỗi những hành động của cô như mèo cào vào tim anh thật ngứa ngáy. Cô đứng chẳng phải con người tốt lành gì, đến rồi lại đi, không nói trước cũng chẳng từ biệt, cứ thế đến và lại đi. Meyami luôn biến mất khỏi tầm tay anh nhanh đến kì lạ.

”Sao vậy ạ?”

Giọng nói nhỏ trong trẻo, từ lồng ngực anh phát ra, Meyami có cọ quây để ngăn đầu lên nhìn con người nào kia. Bất gặp ánh mắt tròn to, con người xanh ngọc xinh đẹp đầy hút hồn kia. Tsubaki liền ngăn người, Meyami rất đẹp, đẹp từ khi còn nhỏ khi cô chuyển nhà đến đây ở, từng hành động cử chỉ của cô luôn lọt vào tầm mắt của từng người đàn ông trong nhà này, ngay cả cách ngăn ngăn ngó ngó nhìn về chân trời trong góc tối nào đó một mình. Và anh cũng thừa nhận, đã rất nhiều lần bị đánh về cô hút hồn mà không biết từ khi nào anh đã bỏ mất rất nhiều cơ hội để kéo khoảng cách giữa hai người. Từ khi gặp đứa em gái này, điều ấn tượng nhất của anh là vẻ đẹp lạnh lùng, Meyami từ khi vào nhà rất ít nói, lại thêm một số thành viên trong gia đình lần đầu tiên có đứa em là khác giới trở nên lúng túng và cư xử không khéo léo. ANH nhận ra nhiều lần, Meyami có ý định rời khỏi nhà để cho cô chị gái của mình ở lại, có những lần anh còn thấy cô ngồi khóc một mình. Bên ngoài cô luôn tỏ ra mình thật mạnh mẽ, không quan tâm đến cuộc sống xung quanh nhưng khi một mình, rõ ràng vỏ bọc kia cũng chỉ có cô biết nó giả tạo đến mức nào.

Tsubaki còn nhớ, ngày đó, khi trở về nhà quá muộn, anh từ phòng ngủ của mình xuống bếp tìm nước uống. Ánh đèn trong phòng cô lại sáng lên qua khe cửa thu hút anh khá nhiều, vì có chút lo lắng, anh nghĩ đứa em gái này có thể thức khuya thì sẽ làm gì, bước đến nhìn xuyên qua lớp khe nhỏ. Tsubaki đã ngăn người nhìn bóng nhỏ hồng phấn kia ngồi ôm cây đàn ghita khẽ đánh từng nốt nhỏ, từng nốt là những bài hát buồn nhớ về một nơi xa xôi nào đó chính anh cũng không thể nhìn thấy mà ngược lại chính anh lại cảm thấy vô vọng trong những câu hát kia. Từng giọt nước mắt rơi tanh tách xuống nền đất rồi lặng im hòa theo những tiếng nhạc của đàn. Lúc đó, anh đã rất muốn ôm cô vào lòng, rất muốn an ủi đứa em gái bé nhỏ kia. Nhưng rồi...anh không đủ dũng cảm, anh là một người anh trai lại nghe lên, còn nhìn vào phòng đứa em gái nhỏ. Đó chỉ sợ đứa em gái kia càng dè chừng và tránh xa anh thêm thôi. Những ngày đó trôi đi, Tsubaki tìm mọi cách để tiếp cận cô, ới âm thay trong đầu của đứa em gái anh toàn là những cái thứ hư cấu, đem anh ghép cặp với Azusa. Anh không nói gì, vì khi đó trông cô rất vui, vui như một đứa trẻ được kẹo, Tsubaki đã không nỡ bỏ đi niềm hạnh phúc đó trong em gái mình, rồi dần dần, anh lại có tình cảm tốt với cô hơn, nhìn cô lại càng thuận mắt, ý nghĩ sẽ tìm hiểu bí mật của cô liền bị xóa sạch, thay vào đó là tình yêu thương đối với đứa em gái bé nhỏ.

Rồi khi công việc đổ vỡ, anh đã trốn tránh, lần đó anh thật sự muốn đi nơi nào đó thật yên tĩnh để suy nghĩ. Cái kẻ để khuyên Azusa là giả, còn anh trốn chạy là thật. Nơi công viên tối om đó, anh ngồi trên bãi cỏ, nhìn về dòng nước lấp lánh trên mặt hồ kia, tâm trạng liền trầm xuống. ANH đã nghĩ giả như anh là nước, đi đến nơi nào mình muốn thì sẽ tốt biết mấy, giả như anh sinh ra không phải là con người. Lần đó anh thật sự đã tuyệt vọng về chính bản thân mình, đem mê trong tầm tay phút chốc bị phá hủy, đứng trên bước đường như thế liền phá hủy. Meyami đến, cô chẳng phải là ánh sáng, cũng không phải tia hi vọng đời này, Meyami cho anh cảm giác tự tin vào chính mình, cảm giác muốn được khẳng định mình một lần nữa. Và cảm giác sẽ tốt hơn nếu cô luôn bên cạnh này, làm cuộc đời nhỏ của cô cũng được, nếu Meyami hiểu điều đó, cô là người anh muốn gặp nhất lúc bấy giờ. Muốn được cô an ủi như khi đó, còn muốn được ôm cô thật chặt.

”Mimi em dậy khi nào sao không xuống ăn cơm?”

Tsubaki cố chấn định mình tỉnh táo lại, đưa tay bọ lên má Meyami. Cử chỉ trách yêu rất nhẹ nhàng, nhưng lực đạo trong tay cũng không kiềm chế được mà tăng lên khi xúc cảm chạm vào làn da mềm mịn.

’Á, đau lúc này em ở trong phòng có công việc mà, đừng bọ nữa”

”Được, vậy xuống ăn cơm đi, trưa nay chỉ có Azusa và hai anh em ta ở nhà.”

”Vâng”

Tsubaki cười, nắm tay cô dắt xuống lầu. Meyami nhìn bóng người cao to ở trước mắt đi, thì chính cô lại nghiêng đầu nhìn người phía trước. Tsubaki có cái gì đó khác, đúng là khác nhưng cái gì đó lại không phải để cho cô nhận ra, và đó là cái gì? Cứ thế, Tsubaki dắt cô xuống nhà, trong lúc Azusa bước vào. Nhìn thấy trước mặt một hình ảnh chẳng đẹp chút nào, anh liền bước lại đứng chắn giữa hai người, đẩy Tsubaki về phía sau, nhìn cô mỉm cười.

"Mimi đồ ăn đang ở trong bếp, vào ăn đi, anh mới hâm lại"

"À..vâng.."

Meyami liền tủm tỉm cười, rút sớm, nếu không cô nghĩ lại chọc bình giấm chua Azusa đổ đầy lên người mình lại thật khô a~.

Hai người liền cau mày khi thấy ánh mắt sáng rực đỏ của cô. Azusa liền đứng chắn trước mặt, cúi người nhắm vào môi hôn xuống.

"Anh không phải kẻ đồng tính, anh còn biết làm phụ nữ có thai đây!"

"..."

"Azusa không phải kẻ đồng tính thì anh phải làm sao đây Meyami, thôi anh lấy em làm vợ vậy!"

Meyami đổ thêm hắc tuyến, theo cách suy luận rất ư là lô gic của cô đây có phải là đem cô ra để chọc bình giấm chua của người kia hay không? Nếu đúng lỡ bình dấm đó vỡ ra, người ăn mề vờ sẽ là cô chẳng ai khác. Thật khổ mà.

"Ồ..."

"Mimi, anh yêu nữ không yêu nam!"

Azusa hắng giọng, nhấn mạnh từng chữ khi nhìn thấy vẻ mặt thoáng lúng túng, rồi lại ánh mắt sáng rực đỏ. Tsubaki từ phía sau giang tay ôm lấy cô, nhẹ thổi hơi vào vành tai dịu dàng.

"Mimi, muốn anh bị đồng tính?!"

".....Á...Không có..."

Thực chất là rất muốn.

Tsubaki, Azusa nhìn về phía cô thở dài. Azusa đến vuốt lại loạn tóc rối cho cô, gỡ vòng tay của anh trai mình rồi khỏi người cô.

"Mimi vào ăn cơm đi, chiều nay em sẽ đi làm đúng không? Mau đi ăn lấy dinh dưỡng!"

"Vâng"

Thế là mỗi nữ nào đó nghĩ mình đã thoát được, liền ba chân bốn cẳng chạy vào bếp.

Khi Meyami đi khuất, Azusa liếc sang Tsubaki, anh cũng chẳng kém đáp trả lại anh trai mình.

"Nếu lỡ cô ấy chạy mất?!"

"Vậy em cúi xuống vừa nãy chẳng phải muốn đưa em gái bé bỏng chạy nhanh hơn sao?!"

Azusa đẩy gọng kính của mình, lát sau liền xoay người rồi đi.

"Mimi vẫn còn bị nhiễm quá nhiều chất nho"

"Sẽ bị tẩy, nhưng không phải bây giờ!"

Tsubaki nói, không nhìn em trai mình đi thẳng vào nhà bếp. Azusa buộc phải đổi lộ trình đi theo. Ai biết lão cáo già này sẽ làm gì được trên tay anh chứ!

-----phân cách-----

Trong căn phòng với kiến trúc hiện đại, mọi thứ toàn gỗ và gỗ, còn có một tủ huy chương khen tặng vàng bạc, đủ kích cỡ óng ánh. Bên nó còn là tủ rượu thượng hạng to lớn. Giữa phòng đặt một chiếc bàn vuông to tướng, người ngồi trên ghế xoay lưng về phía cửa, tựa người vào ghế sô pha mìm mĩm nhắm mắt.

"Cốc...cốc..."

"Vào đi"

Shinning mở miệng, môi mấp máy. Lần này đứa trẻ trở về, ông muốn xem bước đột phá mới cho thể giới, ngày Meyami lột xác hoàn toàn trên sân khấu. Ông đặt kì vọng vào đứa nhỏ, Meguri lần đó cũng vậy, ông không muốn đứa nhỏ đáng thương này lại biến mất trong vô vọng của một người thầy như ông.

"Chào chủ tịch"

"Là Meyami Rin?!"



Giọng ông hạ xuống, khúc nhạc trầm bổng du dương không phải là giọng ồn như lúc thường ngày, nhưng khi lọt vào tai người nghe nếu sinh lực yếu liền có cảm giác rung sợ. Và Meyami hiện tại cô thật sự muốn vuốt ngực của mình và thở ra nhẹ nhàng.

Xem như là cô dai hơn đĩa đi

”Vâng thưa chủ tịch”

“...ừm...ừm...ừm...”

“...”

Meyami đứng chết người, này đừng nói nữa đêm ông ta lại muốn nhảy múa hát, và hét trong nơi này a~? Thật sự cô không muốn người khác hiểu nhầm là ám sát chủ tịch đâu.

Đúng như dự đoán, Shinning nhảy lên bàn, đập tay, nhịp nhịp chân, tung hoa tung bông, tung ri băng, hét to :Chúc mừng bạn đã về. Cứ mỗi một câu như vậy là xong trọn buổi chiều của cô. Meyami thật sự khốc rùng, sau khi ăn xong bữa tiệc mừng cô trở về, cô lại lếch xác đến nơi chuẩn bị. Nơi đó có thầy Ringo và thầy Huyga-sensei. Cô không biết gặp rồi họ có đập cô toi tả không thì chưa chắc a~. Mà số phận cô an toàn cũng chẳng được 0,001% nữa là đằng khác.

”Cạch...cạch...”

Đứng trước phòng truyền thông, Meyami thở dài mở cánh cửa gỗ cao to tưng ra. Nó nặng nề thật a~, nếu lỡ đổ xuống đè bẹp cô sao nhỉ? ừ như vậy vẫn chắc chết.

”Cọ cọ cọ, lau lau lau, ta lau cho mày sạch đều.”

”Này Ringo, có thôi đi ồn ào không hả!?”

”Sao nào sao nào, này này anh còn chưa lau chỗ kia nữa kìa Huyga, mau đến đó đi”

Meyami sững người, trước mắt cô là cái gì đây? Là Ringo-sensei và Huyga-sensei hay sao? Nhìn họ....sao có mấy năm cô đi họ rút chức ghê vậy.

”Haiz...này lão Shinning, như thế.....Meyami Rin?!”

Huyga-sensei sau khi lau sạch xong cái sàn nhà, liền ngẩn dậy thở dài tay ôm gáy mình. Giọng khàn khàn hỏi về phía cô, à không đúng hơn là nói với thầy Shinning, và Huyga-sensei đang nhắm lẫn Meyami với chủ tịch. Hình như Huyga-sensei cũng không phải kẻ ngốc lằng mà không nhận ra cái khác lạ, đến khi thấy mở to mắt nhìn Meyami đứng trước cửa, thì đã thấy Ringo-sensei sấp lại gần từ phía sau ôm chặt cứng cô rồi, trong miệng còn không ngừng la lên in ỏi.

”Meya-chan, Meya-chan em đi đâu bỏ cô ở một mình. Thật sự tàn nhẫn, em có biết không có em Huy-kun ăn hiếp cô lắm không. Hà hà! Không biết lần này đã trở về thì đòi công đạo đi!”

”Nói nhảm, tôi với cậu chẳng có gì gọi là công đạo”

”Đấy đấy, em thấy chưa Meya-chan, thật ác độc mà”

Nói xong không biết Ringo từ đâu rút ra cái khăn giấy chấm chấm nước mắt. Đầu Meyami tiếp tục đỏ hắc tuyến. Cô thật không hiểu làm sao mà cứ vào ngôi trường này, trán cô liên tục đỏ hắc tuyến, lời nói thì chỉ mở miệng và nuốt lại, còn suy nghĩ lại cứng đơ. Hay rồi, ngôi trường này rất biết cách tẩy não học sinh a!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 122: Chào Mừng Trở Về

Meyami không biết tại cái gì giờ cô trở thành người làm công việc dọn dẹp. Thật ra lúc trước cô đứng đó ngăn cản hai thầy lại, ai biết được hai ông ta cãi nhau một chặp liền nhanh chóng rút lui, để lại tàn cuộc cho cô dọn trước mặt. Cô liền nhanh trí chuông, đáng tiếc đối với người muốn gài bẫy thì sẽ không bao giờ tha cho con mồi của mình.

Khi cô quay lại thầy Shinning đã ở đó, đứng tựa người vào cửa, với cái bụng to hơn bụng cóc ếch ra, tay chống lên cằm, xoa xoa, ra bờ suy nghĩ cái gì đó. Meyami đỏ đẫy hắc tuyến cầu xin đó không phải điều tồi tệ mà cô đang nghĩ. Nhưng đáng tiếc trời lâu nay không chịu lòng người, sau khi suy nghĩ được một hồi. Shinning liền gặt đầu, môi dày mấp máy, và phát một câu xanh trời.

"Hyuga và Hingo thật vô trách nhiệm. Bây giờ ta sẽ đi tìm hai người kia vô trách còn con hãy làm những việc còn lại nhé"

"Ồ...thầy..."

Hắc tuyến bắt đầu đồ dài, cơ thể cứng người trong phút chốc. Meyami bây giờ thật muốn khóc rống. Ai nói thầy Shinning có vấn đề mặt thần kinh? Thực chất, ông ta là một lão cáo già có rất nhiều kẻ sách, còn là một kẻ rất thích hành người. Cô đề ý thấy từ đầu năm khi cô bước chân vào ngôi trường này lão đã không tiếc lời hành cô rồi. Dù cho những câu đó có ngọt như thế nào. Meyami thật muốn khóc, biết rằng ông ấy muốn cô tiến bộ cũng không đến nỗi...bất cô đi dọn một căn phòng rộng hết sức lớn như thế này đi chứ?

"Thật là..."

Cơ bản Meyami vừa nghe xong câu nói của chủ tịch thì đã không còn bóng dáng đâu. Cái này là nhờ cái gì? Là bắt buộc à~ Ông già kia có nghe lời cô nói bao giờ. Meyami lùi thui đến với cái cây lau nhà, nhún vào chậu nước lau qua các sàn nhà. mà nghĩ cũng lạ, tại sao một ngôi trường, công ty lớn có nhiều nghệ sĩ nổi tiếng như thế này lại thuê được nhân viên dọn dẹp hay sao lại bắt cô làm thế này.

Thật khổ mà.

"Cách...Meyami Rin?"

Tiếng mở cửa, bước chân lại gần. Một bàn tay giặt lấy vai cô kéo xoay người lại. Trước mặt Meyami là một cô gái sành điệu, môi son xinh đẹp, phụ kiện đắt tiền, mái tóc được chải chuốt quý phái, con ngươi đỏ nhìn cô cười vui vẻ.

"Đúng là cậu rồi Mimi, cậu đi đâu cả 4 năm nay, mình nhớ cậu lắm đấy. Ngay cả điện thoại cũng không gọi được"

"Là...Shibuya. Mình nhớ cậu quá đi"

Meyami đột nhiên nhào đến ôm chầm lấy cô, khiến Shibuya đột nhiên cứng người, cũng theo quán tính sức Meyami đẩy tới, ngay lập tức cả hai người ngã ra đất. Shibuya cau mày, ngồi dậy xoa xoa móng mình, cốc lên đầu Meyami.

"Cậu đó lúc nào cũng như con nít hết."

Meyami cười rộ lên, vui vẻ. Vì cô bạn cứng đầu như Shibuya cách chào hỏi như vậy mới là màng mở đầu tốt nhất để nhận lỗi. Ừm thực chất cô đang trốn tránh lỗi lầm đấy, chỉ riêng chị Lily nắng thôi đã cả một buổi trời cô nhức đầu, còn Shibuya hôm nay liên sẽ cam đoan không làm nổ công ty này không thôi.

Cả hai nhìn nhau rồi tự cười rộ lên. Ai đó nói cho họ biết vì tình bạn trải qua bao nhiêu lâu thì họ vẫn sẽ không biến nó làm những thanh sắc mà đâm vào nhau. Trên nghệ thuật, đầu đó cũng có thể là loại tình cảm bạn bè. Meyami bị Shibuya kéo đi ra khỏi phòng truyền thống, cô bạn có vẻ chán ghét khi nhìn thấy đồng đồ lau chùi kia, rồi quay sang liếc xéo Meyami, Shibuya hăng giọng

"Tại sao cậu mới về lại thích lau trường như thế hả?"

"Là thầy SHinning nói mà"

"Cậu điên hả, công ty đã có người làm rồi, cơ bản những việc như vậy không cần chúng ta quan tâm. Với lại...Cậu bị mắc bẫy rồi, lúc trước mình cũng chơi cả ngày trong căn phòng đó với đồ dùng đó đấy, sau hơn tiếng đồng hồ, công nhân dọn dẹp đứng trước cửa nữa kia."

Meyami chớp mắt nghĩ nghĩ, rồi chợt tỉnh ra. SHinning là một kẻ có thù tất báo, đúng là cô đi không nói với ông lời nào, và ông ôm thù đến tận bây giờ. Biết thế thì cũng đã không dám về gặp ông già đó trước rồi. Với lại hình như trong cơ hoạch báo thù, hay trả vốn gì đó đây này có sự tham gia của hai ông thầy kia. Có lẽ là thế, nhưng cũng chẳng có sự trùng hợp hai người kia là giáo viên, cũng là nghệ sĩ trong công ty này lại không hề biết. Và cũng do sự xuất hiện của Shinning cũng quá đúng lúc đi.

"Đang nghĩ cái gì?"

Shibuya, nhìn cô bạn đang suy tư, bước chân lại không ngừng đi theo mình. Cô liền nghĩ ra một cái trò vui vui để chọc người này, thật ra cô cũng thù cô bé này lắm đấy. Học giỏi, bờ ngoài lại hoàn mỹ, lâu lắm mới có một người bạn hiền dịu mà quái lạ như Meyami, Shibuya bắt đầu vui vẻ mở lòng mình, bỏ qua những tính cách tiêu thư, công chúa của mình mà chạy theo Meyami và Nanami mà chơi đùa. Nhưng ngày đó, tự nhiên khi từ công việc trong một ngày trở về, cô nhìn thấy bức thư trên bàn, cô không hiểu, Meyami đi cũng có thể mở một buổi tiệc nho nhỏ để chia tay bạn bè cũng được, nhưng tại sao...lại đi im lặng như vậy? Trước khi đi còn làm ra vẻ rất bí ẩn, Shibuya không chạy đi hỏi chủ tịch vì có hỏi, cô biết cũng không nhận được gì, cô đành tìm số điện thoại của cô bạn mà hỏi cho ra lẽ. Nhưng tất cả đều như bị xóa khỏi thế giới này, ngay cả thông tin cũng không còn Trong thời gian qua, 4 năm trôi, Shibuya luôn mong sẽ có ngày so tài được với người bạn kia, rồi lại chiêm trong tiết vọng. Cứ thế Meyami tự nhiên xuất hiện rồi biến mất vô tình vô tức. Cô không biết phải làm thế nào, rồi công việc ngày càng dày đặc, cô tiếp tục với cuộc sống của mình, luôn suy nghĩ về tương lai và mong người bạn đó trở về. Meyami và Nanami là hai người bạn cô đối xử thật lòng nhất trong cuộc sống này, sống trong thế giới nghệ thuật này, không cáo sẽ chết, nụ cười luôn là giả dối, nhưng hai người bạn của cô như là một thế giới khác, sống thật với bạn bè, sống lòng tin với bạn bè. Điều bất ngờ nhất là Meyami, đối với Shibuya, cô lần đầu gặp đứa bạn này là cảm giác quen thuộc, cô nhớ đã gặp ở đâu rồi, rồi đến khi Meyami sáng tác nhạc, những bài hát của cô bạn thật sự làm cô bất ngờ, những bài hát mang cả linh hồn của cảm xúc của người nghệ sĩ và người nghe. Meyami như một thiên tài, nghe nói nhạc và tự nhớ lấy, có khi còn tự sáng tác ra những bản nhạc khác nhau, từ một bản phổ. Cô bạn ấy làm cho Shibuya càng bất ngờ hơn nữa là độ nhạy với các nốt nhạc, và công cụ nhạc. Đường như tất cả mọi công cụ âm nhạc đều thành thạo trong tay cô.

Đến khi những sự việc liên tiếp xảy ra Shibuya thật sự đã công nhận Meyami sinh ra là vì âm nhạc trên thế giới này.

”Mimi, mấy năm qua cậu ở đâu vậy? Tại sao không nghe máy của mình? Ngay cả Nanami cũng không gọi được cho cậu?”

”Mình trở về gia tộc, điện thoại của mình bị tịch thu trong thời gian đó. Vậy nên có có muốn cũng không thể sử dụng”

”Phải không? Hay là cậu vứt điện thoại đâu đó đến khi có cuộc gọi hay tin nhắn đều không thể nghe?!”

Meyami cười hi hi, lắc đầu. Nhưng Shibuya nhìn lên trời thở dài.

”Ai biết được.”

Trán Meyami lại đỏ mỗ hôi hột.

”Mà Mimi, bạn đã gặp nhóm Starish hay chưa?”

”Starish?”

SHibuya im lặng, tròn mắt lớn nhìn cô. Mắt đối mắt, Meyami rõ ràng yếu thế, còn ngay cả lựa giận trong lòng bùng phát ra bên ngoài. Cô liền quay đi chỗ khác, Shibuya liền đưa tay đập lên trán Meyami một cái.

”Cậu đừng nói đã quên nhé!”

Meyami khua tay khua tay. Làm ơn đi, cô quên làm sao được mấy tên dờ ưon kai chứ, chẳng phải cô trở về đây một phần vì muốn biết họ đã phát triển ra sao hay sao? Shibuya đem tay phone gắn lên tay cô bạn mỉm cười, rồi ấn nút play trên điện thoại.

”DOKI DOKI de koware sou sen PERCENT LOVE HEY!!

(10) ARE YOU READY?

(9) ARE YOU READY?

(8) ARE YOU READY?

(7, 6)

(5) ARE YOU READY?

(4) ARE YOU READY?

(3) ARE YOU READY?

(2, 1)

Saa LET'S SONG!!

Yume wo utaou (LET'S SHOUT!)

Sora ni utaou (LET'S GO!)

Hajikeru monogatari ni shichainashou

Mirai no chizu wo (YES YES)

Kimi to egakou

Kono REVOLUTION (WE ARE)

Ikimashou (STARISH!)

Ai wo CHANGE THE STAR

CHECK IT OUT!

GIRIGIRI na mune no kodou

UH BABY Gouin ni naru koi no shoudou

Douchi wo erabu? PRINCESS

KURA KURA shichau kurai sen PERCENT LOVE

Naze ka?

Kimi de

Afireteru

Kokoro

Sawagu

Fushigi na RAVE

Mada minu seiza wo

Futari de tsumuide

KISU yori

Sugoi

Uta de sekai wo tsukurou

Saa LET'S DANCE!!

Yume wo odorou (LET'S SHOUT!)

Sora ni odorou (LET's GO!)

Yarisugi na kurai ga ii sa

Junbi wa OK?

Ikkai kiri no (YES YES)

SPECIAL jinsei

Kyoukashou ni wa (WE ARE)

Nottenai(STARIS H)

Ai wo CHANGE THE STAR

CHECK IT OUT!!

Koyoi wa hora futari de sen PERCENT LOVE

Nanairo no COMPASS ni

UH HONEY jibun dake no

BRAND NEW MELODY

Mitsuketa yo “rashisa” tte yatsu

Dakara tsutaetainda sen PERCENT LOVE

Tsuyoku

Hibiku

KNOCKING ON THE MIND

BELIEVE HEART

Soshite

Toki hanatsu SING

Otokogi Zenkai

ORION koete

Niji yori

Kagayaku

Hana wo sakasemashou

Saa LET'S PEACE!!

Yume wo toubou yo(LET'S SHOUT!)

Sora wo toubou yo(LET's GO!)

Nee saikou na jikan wo tabi shimasen ka?

Hyakuman kai no (YES YES) shippai datte

Kono LOVE PASSION (WE ARE)

Kujikerai (STARISH)

Ai de CHANGE THE STAR

Ima sugu ni kimi wo dakishimetai yo

Datte kimi wo maji de mamoritai kara

Saa LET'S SONG!!

Yume wo utaou (LET'S SHOUT!)

Sora ni utaou (LET'S GO!)

Hajikeru monogatari ni shichai mashou

Mirai no chizu wo (YES, YES)

Kimi to egakou

Kono REVOLUTION (WE ARE)

Ikimashou (STARISH!)

Ai wo CHANGE THE STAR

CHECK IT OUT!

Koyoi wa hora futari de sen PERCENT LOVE”

Meyami ngán người...Cái này là... âm nhạc của nhóm sao? Âm nhạc mà Nanami sáng tác ra? Ngược mắt nhìn lên Shibuya, cô bạn cười vui vẻ. Gõ lên đầu Meyami.

”Đừng nói với mình bài hát cậu và Nanami sáng tác cậu cũng quên nhé! Bài này đã là bài đầu tiên mà nhóm ra mắt hát đấy! Chỉ trong hai ngày thôi đã lang truyền khắp cả nước, MV cũng bán hết sạch và phải sản xuất liên tục ấy nhé!”

”Vậy thì tốt rồi!”

”Không đâu!”

Meyami nhìn Shibuya khó hiểu, tuy cô nghe bài hát đó, cũng đã quen rồi, nhưng có một cảm giác lạ lẫm, đó là những nguyên nhân vì sao cô không nhận

ra được đó là bài hát cô đã từng đánh máy nốt đầu cho nó. Shibuya nhìn cô thờ dài, lắc đầu.

”Thầy Shinning nói âm nhạc của họ vẫn còn thiếu, một cảm xúc gì đó. Họ vẫn chưa hoạt động được bài hát!”

Meyami im lặng, Shibuya cũng im lặng, hai người vài căn tin công ty mua ít bánh và đồ uống ăn và nói chuyện. Đúng lúc hôm nay Shibuya cũng chỉ mới đi làm về chưa kịp nghỉ ngơi, cuộc nói chuyện cũng trôi qua nhanh và với lời khuyên của cô, Shibuya quay về phòng mình đi ngủ. Sau khi Shibuya rời đi, Meyami chọn cách tản bộ xung quanh công ty này, chắc sẽ không sao đâu, vì nếu đi vòng tròn. Lúc này Shibuya nói nhóm Starish đã rất nổi tiếng, đạt được thành tích danh giá nhất trong cuộc thi âm nhạc, nhưng tại sao cô lại nói thầy Shinning nói họ vẫn thiếu cái gì đó. Meyami dừng bước, đem túi xách lục tung lên, và tìm được điện thoại trong túi áo khoác, cô mở những bài của nhóm hát trong những năm qua, đó không phải là những bài hát rất quen thuộc, có vui nhộn, có dịu dàng, có trầm ấm. Nhưng đúng là nó thiếu một thứ gì đó rất lạ, cảm xúc trong tim họ vẫn chưa bộc lộ ra hết và hoàn toàn. Có cái gì đó khiến họ kiềm chặt lại nó và cố gắng che dấu nó sau những nốt nhạc lên cao, và hiện rõ nó trong những nốt nhạc trầm thấp, hay nốt lặng.

Cô cau mày mình nghe đi nghe lại tất cả những bài hát của họ, đúng là cái gì đó kia đang hiện ngày càng rõ trong những bài hát sau đó của họ. Vui nhộn cũng chẳng còn nữa, mà đó là đang cố sử dụng giọng điệu mà tiến lên nụ cười. Âm nhạc của họ là không thật.

Meyami tắt nhạc, đem điện thoại và tai phone cất trong túi xách, rồi tiếp tục bước đi. Chợt bước chân cô khựng lại, nhìn về xung quanh, và đầu bắt đầu gào thét.

”Cô lạc đường rồi!”

Nơi này là đâu là đâu a~, toàn là cây và cây, con đường mòn dẫn về phía trước, vậy cô đã đi kiểu gì mà vào trong nơi này vậy? Nếu bây giờ cô hướng về phía trước mặt, vậy cô sẽ đi ngược lại, may ra có thể tìm đường ra.

”Lạc cộc...”

Tiếng giầy cao gót giẫm lên những viên sỏi kêu lên lóc cóc, Meyami xoay người, nhắm mắt nhìn, bóng dáng màu cam đỏ.. Là Nanami. Ừm đúng cô bạn là Nanami, trên tay còn đeo túi xách và có cả tờ giấy gì đó trên tay, cô cầm cúi vào tờ giấy mà bước đi, ngón tay lại chỉ chỉ tứ phương. Bước chân định đến với cô bạn liền khựng lại, nhảy vào gốc cây to cao gần đó. Cái cảnh nào thấy quen quen để cô trốn đi, lỡ đâu lại phá hư kịch tình trong truyện mình cô ăn cho hết. Ngay cả anh Tsubaki và Azusa cũng bị đảo lộn vì cô rồi, giờ muốn gì nữa?!

Trước mắt, bóng dáng Nanami đã hiện dần rõ, cô bạn đứng tại chỗ cô nhìn quanh, Meyami lại tận lực trốn. Đến khi Nanami bỏ cuộc giải đầu.

”Thật lạ lúc này mình còn thấy có bóng người!...Nhưng mà...hướng này...hướng kia....chết rồi bây giờ mình đi đường nào đây?”

”Soạt..”

”Hừm cái gì vậy?”

Nanami đứng bật dậy, nhìn vào bụi cây đờ phòng, nhưng Meyami nấp sau gốc cây liền nín cười, tay chân cô bạn đã run như cây sậy rồi kia. Ở đó nếu lỡ con cún con chạy ra thôi cũng đủ cho cô nàng chạy té khỏi đây.

Bên tai luôn nghe tiếng gọi the thẽ của Nanami hỏi ai đó, Meyami lại tận lực núp vào. CỐ bản vì cô biết Nanami không gọi mình, và cũng không biết cô sẽ trở về, và hướng Nanami đang nhìn không phải là chỗ gốc cây của cô. Meyami nín thở, nhìn tình huống trước mặt. Đúng là tình huống này thật sự rất quen thuộc đối với cô, và hình như đã từng gặp ở đâu rồi đấy.

Bên bụi cây mà Nanami nhìn, liền xuất hiện một bóng đen, nhanh chóng tiến lại gần Nanami, cô bạn giật mình mà hét toáng lên. Jtto liền vội che miệng cô bạn lại, thờ dài, cười rộ lên.

”Thật là chỉ định dọa bạn chút thôi, không cần hốt hoảng như vậy!”

”Jttoki-kun? Thật là cậu đừng dọa mình như thế chứ!”

”Mình xin lỗi!”

”Cái đó..là đàn ghita sao?”

Nanami chỉ tay đến túi to sau lưng cậu, Jtto quay lại liếc mắt nhìn một chút liền gật đầu

”Là cây đàn mới, mình muốn để một người xem đầu tiên. Thôi mình đi nhé!”

Nanami vui cười tạm biệt cậu bạn, rồi bước đi tiếp. Meyami liền vội chạy theo sau, hình như Nanami có thể tìm được đường về phòng truyền thống a~. Cô sẽ bám theo sau và chắc chắn sẽ không phá vỡ kịch tình của người ta là được rồi.

Hai người một đi trước, một lén lút theo sau. Không ai biết, Jtto vừa rời khỏi rừng, ngửa mặt lên trời nhìn khung cảnh ban đêm rực rỡ, một làn gió mát thổi qua làm bay khuôn tóc đỏ rực của cậu. Jtto đem cây đàn kỹ lưỡng an toàn, rồi gắng chặt lại trên lưng, bước về phòng mình. Cậu thật sự mong chờ ngày đó, người đó sẽ quay lại, sẽ ở bên cậu, cậu muốn những gì của cậu đều để cho người đó nhìn thấy đầu tiên.

Trong rừng đêm, hoa anh đào đã nở tràn cây, rải rác dưới đất xinh đẹp, bầu trời đen không ngăn nổi ánh sáng hồng phấn của hoa anh đào tươi mát tưới

cả một vùng đất trời. Ngày xuân hoa anh đào nở rộ, không e ấp cũng không thẹn thùng, nở như chưa từng được nở. Nở để tô đẹp lên bầu trời đầy sao đêm nay.

Cây hoa anh đào mọc giữa bãi đất trống, trung tâm của khu rừng, một nam nhân tóc vàng đứng dưới gốc cây nhìn lên. Nanami từng bước đi đến, gọi khẽ.

”Shinomiya-san”

Người con trai kia giật mình xoay người mỉm cười với Nanami, vẫy tay về hướng cô ý bảo cô lại đây. Nanami không hiểu nhưng vẫn bước đến bên cạnh, Shinomi hướng ngón tay thon dài chỉ về một búp non xinh đẹp đang nở rộ giữa khe cành, Nanami liền nheo mắt nhìn lên.

”Oa, nó dễ thương quá”

”Ừm, nó cũng giống như một người vậy. Cô gái đó luôn che giấu cảm xúc của mình!”

”Shinomiya- san, đừng buồn rồi cô ấy sẽ hiểu mà!”

Shinomi không nói gì, đẩy gọng kính nhìn lên. Có chắc cô sẽ hiểu, khi bây giờ cô dường như biến mất khỏi thế giới này hay không?

Nanami hỏi đường đi tiếp, Shinomi chỉ đường cho cô, rồi đứng im tại chỗ. Nanami tạm biệt liền rời đi. Đi tiếp được một đoạn, Meyami mệt rã rời, thật là ai nói cho cô biết Nanami tại sao lại có sức dẻo dai vậy không? Thực chất không phải Meyami mà là do Nanami đã đứng đó nói chuyện với Cecil-chan của cô rất lâu, một con người cứ cúi cúi trốn trốn như cô cũng đủ gây lung rồi. Meyami thật muốn khóc rống mà, cô đang cầu xin cho cuộc nói chuyện của hai người kia qua nhanh đây.

Ước nguyện của cô lần đầu tiên được thực hiện, Meyami thật cảm ơn trời đất đấy. Đến nỗi cô thật muốn khóc rống mà. Nanami đã chào tạm biệt và tiếp tục đi tiếp. Đến bên bờ sông, tiếng kèn trumpet vang lên trên nền không gian yên tĩnh, người con trai tóc vàng, dáng tia kiểu cách, với chiếc kèn to trên người ôm và hy vọng. Âm nhạc của cậu ta, Meyami nhìn rõ cơ bản đó không phải là âm nhạc vui vẻ gì. Nhưng Nanami vẫn vỗ tay.

”Nó thật tuyệt ạ!”

“...”

Meyami đứng hình trong 3 giây, cái âm nhạc mà lạc nhách về tình cảm như vậy cô bạn của Meyami cho là tuyệt a? Giỡn nhau hả? Cơ bản Nanami biết nói dối từ khi nào?

Jinguji nghe giọng nói nhìn sang, anh mỉm cười với Nanami, dừng tiếng nhạc , đến đối diện cô.

”Buổi tối tốt lành Haru-chan”

”Vâng.”

”Âm nhạc này em không nghe thấy gì sao Haru-chan?”

”Chuyện gì ạ? Có vấn đề ạ?”

Nanami mở to mắt hỏi lại, Jinguji lắc đầu, không nói. Rời đi. Anh không cho là nó tuyệt đâu. Nanami dường như không nhận ra, anh biết điều đó. Và anh đã từng nghe nói chỉ có những người được tâm trạng người khác gửi đến mới cảm nhận được điều đó trong một số cách, thì người ngoài cuộc dù có cố gắng sẽ không nhận ra. Nhưng nếu người đó ở đây và cảm nhận được thì..

Jinguji đi rồi, Nanami cũng gãi đầu rời đi. Meyami cũng không đi theo cô nữa, trước mắt cô đã là tòa nhà chính của công ty, con đường tới đó cô cũng đã nhớ rõ hơn một chút khi Shibuya đã dẫn cô đi vòng vòng hồi chiều. Vậy nên chờ cô bạn đi, Meyami đi vòng qua sân hoa đào trước cổng đến thẳng phòng truyền thống.

Nơi đó Shibuya và chủ tịch với hai ông thầy đã đứng chờ sẵn với khuôn mặt rất ư là cáo già, nhìn về phía cô Shibuya liền cau mày liếc chủ tịch SHinning.

”EM nhớ trường chúng ta có thuê nhân viên dọn dẹp ạ. Nhưng sao hồi chiều lại nghe thầy bảo Meyami trực ạ?”

”Thì ta muốn cho con bé vận động chân tay thôi mà”

”Nhưng cũng không phải đến mức phải đi dọn trường chứ ạ?”

”E hèm.. ta xin lỗi chỉ là đùa quá lỗ thôi. Meyami sắp tới đây sẽ có nhóm đàn anh đến em nên chuẩn bị một bài hát để chứng tỏ thực lực của mình đối với đàn anh. Và không làm xấu mặt nhóm Starish.”

Meyami nhìn thầy : “Vâng”

Thầy Hinggo chỉ đợi có thể liền kéo cô lên lầu trên, SHibuya cũng bị thầy Huyga bắt trốn góc tối, đợi đến khi có người mở cửa bước vào. Là Nanami, cô bạn nhìn xung quanh rồi lại nhìn về phía trước, tìm công tắc điện. Đèn sáng lên căn phòng chẳng có ai, Nanami nghĩ mình bị nhầm giờ hay không,

nhưng rồi cửa mở, nhóm Starish và Quarternight bước vào. Họ nói họ cũng được gọi đến đây. Không gian bắt đầu yên lặng, Shibuya mới xuất hiện thờ dài, gần đầu. Chủ tịch lại muốn chơi trò xuất hiện hoành tráng nữa đây.

Đúng như dự tính, từ trên không vang ra giọng nói ồ ồ, và một cơn gió, Shinning từ trên cao bay xuống với sợi giây an toàn phía sau, ông xoay người nhảy múa và đáp đất, phía sau là Huyga-sensei và Hinggo-sensei cũng bay theo với đôi cánh thiên thần, lúc bấy giờ ở dưới không ai không đổ hắc tuyến.

”Chủ tịch lúc nào cũng vậy!”

”Sao nào, chẳng lẽ chàng trai này không thích sao?”

Shinning sắp lại gần Mikaze nháy mắt, anh liền lập tức tránh ra. Syo nhìn ông lắc đầu.

”Không biết hôm nay chủ tịch..”

”Suyt...còn một người nữa, im lặng nào!”

Shinning liền chặn lời nói của Syo lại, che tay lên miệng một cái. Nhìn hướng lên trên, Natsuki nheo mắt suy nghĩ. Nơi này đã đủ người, nhưng đây là cuộc họp cá nhân chắc chắn sẽ không có tổ chức khác, đứng ở đây chỉ còn thiếu một người nhưng người đó....

”Hoàng hôn thay màu áo mới lên bầu trời

Thị trấn chuyển mình thành bóng hình phía xa xăm

Hai ta nhìn vào nhau

Và cùng nhau đến vùng đất buổi ban mai

Nè, em yêu anh, em yêu anh

Cảm xúc đọng đây này như đài phun nước rơi lệ

Nếu tình cảm trong anh không thể quay lại

Hãy về như không để ý

Cho đến khi những giọt nước mắt này cạn khô..

....”

Aishiteiru Kara - Kokia

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 123: Nhiệm Vụ Mới

Tiếng nhạc dứt, mọi người chỉ nhìn thấy một bóng nhỏ ngồi gần bên cây đàn piano im lặng. Không gian chìm vào trong yên tĩnh, bài hát vừa rồi là gửi đến ai? Là ai đã có cùng người kia những kỉ niệm đẹp như vậy? Còn là lời ca rất quen thuộc, ở đây ai từng biết cũng có thể liên tưởng đến một người. Điem đáng tiếc cô đã biệt tích không hẹn gặp lại, trải qua 4 năm rồi, cô vẫn như thế đến tự do bước vào đời sống của bọn họ, học chung cười đùa, lại lười nhát vô tình cướp đi luôn cả trái tim kia. Nhưng cô không trả lại nó, và họ cũng muốn tìm cũng không được.

Meyami đàn hát xong, thở ra. Cô thật sự không biết lão già hiệu trưởng Shining lại thích hành người như vậy, có thể để cho cô bình thường bước ra được rồi. Họ cũng đã đủ bất ngờ, nhưng đằng này lại cứ thích làm nổi lên, khi cô từ chối những đôi cánh tuyên truyền, thì ông bắt cô nhảy....Cho cô xin đi, có ai từng thấy nghệ sĩ không lên sân khấu, không có nhạc đang đi tự nhiên thích đứng giữa chốn đông người hát không? Nhạc sĩ đường phố họ cũng không khùng đến vậy đâu. Nhưng Shining chủ tịch không có từ bỏ mà là bắt cô không nhảy không trang phục phải tự thể hiện tài năng của mình. Vì muốn cô khẳng định lại tài năng của mình với đồng nghiệp.

Meyami sẽ làm theo.

Đường nào từ chối cũng chẳng thoát được ải. Tránh nắng lâu cũng không tránh được, với lại đây là bước phát triển cho công việc kiếm tiền sau này của cô, không nên bỏ qua.

Thế là cả gần 1 tiếng đồng hồ, trong khi chờ các lao công dọn dẹp sạch sẽ phòng, Meyami lại ngồi đàn nháp lại mấy nốt nhạc. Âm nhạc lần này có chút



vui vẻ, ừm có lẽ cô cảm giác được nó có thêm sức sống rồi. Cùng lắm là nó không còn nhảy vào khuôn khổ buồn tẻ hay quá quy tắc nữa, xem như là một bước phát triển tốt đi. Nhấp xong một đoạn nhạc, cô lại ngồi thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ suy nghĩ ý nhạc. Cô không phải con người lẩn tránh, cũng chẳng phải con người yêu vắng vẻ, và cũng chán ghét toán học. Nói chung cô có thể là kẻ khó ở, cùng lắm nhiều lúc thật sự cảm thấy buồn thì lời tâm trạng mình ra viết thành nhạc. Cũng có lẽ vì vậy âm nhạc của cô lại khá đặc biệt với những người khác chẳng?

Ai mà biết được.

Đưa tay xoa trán mình cười tự giễu, nếu như có thể tự cảm nhận được cảm xúc thì Meyami cũng sẽ không bỏ quá nhiều thời gian đẹp của mình ở thế giới này, sau cùng lại muốn bù đắp. Nhưng sẽ bù đắp như thế nào đây? Cô từng nghĩ sẽ yêu lại họ, nhưng liệu yêu được không? Cuộc sống yêu với mệt, hoặc thích là các từ rất khác nhau, và chỉ giống nhau một chỗ nó xuất phát từ bản tâm, lúc lần đầu gặp không thì qua vài lần tiếp xúc. Có thể là thế vì...EQ của cô không được tự nhiên như người ta.

Meyami cứ ngồi suy nghĩ miên man đến khi Shibuya đập một cái thật mạnh vào vai cô, về trách.

"Bạn không nghe mình nói, lại thả tâm hồn đi đâu?"

"Xin lỗi"

Thức chất hồn cô không ở trong xác thì nó bay đi đâu thì làm sao cô biết được mà trả lời. Thật là, Shibuya rất thích hỏi bí người khác, nhưng nếu thoát nhìn cô bạn rất kiêu căng và ăn diện, sau vài lần tiếp xúc với cô, Meyami mới biết cô bạn này luôn làm tất cả những gì tốt nhất có thể cho bạn bè. Chân chính là người bạn nên kết thân, và liên hệ giao tiếp gần gũi trên đời. Meyami thì ít nói, lại hay trầm mặc, nhờ Shibuya mới có thể dễ dàng đem Nanami cùng cô xóa đi khoảng cách. Từ khi bước chân vào trường Saotome âm nhạc này, công việc học hai trường trở nên rất bận rộn, nhưng nếu gặp được Shibuya, cô bạn sẽ cau mày, vĩnh viễn kéo cô nghe "hát cái lưng" cả buổi trời, sau cùng là đưa cho cô hộp sữa và bánh mỳ ngọt.

Nanami lại là một đứa trẻ dịu dàng, nhút nhát. Làm bạn với cô bé, Meyami chân chính nhìn rõ cái gì gọi là bạch liên hoa thật sự. Nói chuyện trên trời dưới đất đều một mực nghe...lâu lâu mới hiểu....Nhưng lúc cô đi, Nanami liền tỏ ra mình là một nhà bác học tài ba về y thuật, liên miên giảng về các bài thuốc, hay cách chữa bệnh cho Meyami, cái kiểu dạy đời ngộ nghĩnh của cô bé có thể Meyami không quên được. Ăn nói thì rất lưu loát, nhưng khi đến lượt cô ngăn người nhìn Nanami thì giọng nói liền im bặt, còn có thể là co rúm.

Meyami cô đã làm gì đáng sợ đến thế chứ?!

Trở về hiện tại, Meyami cúi đầu nhìn xuống các phím đàn đen trắng, rồi đưa tay khẽ vuốt ngực mình. Tuy mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió, chỉ có điều...sau khi hoàn thành công việc, cơ thể cô liền trở nên lạnh lẽo lại. Ừm, là không còn nhiệt độ nữa, lâu lâu tim liền nhói lên một nhịp dừng lại, thì tất cả cơ quan, tứ chi liền cứng ngắt. Đem hơi mình thở ra, đứng dậy. Bệnh tật của mình, cô biết không thể ngày một ngày hai, thôi thì đã đến thì làm sao tránh, cô sẽ từ từ tận hưởng những ngày sắp tới thôi. Bất quá, thời gian của cô thật sự không biết là khi nào mới dừng lại.

Dù sao thì cũng phải xuống chào hỏi mọi người một tiếng đã.

Suy nghĩ xong, Meyami bước từng bước ra ngoài ánh sáng. Tia sáng chiếu từ đèn điện rất nhanh đã bật sáng, soi rõ lấy khuôn mặt mềm mại của cô, với đôi mắt xanh ngọc như nước hồ liêng sáng rõ, êm ả trôi nhẹ nhàng.

Chỉ là khi nhìn rõ khuôn mặt cô, hình dáng kia. Ở nơi này một số người đã hít một hơi lạnh, nín thở đưa mắt như không tin nhìn đến. Meyami đối chọi với ánh mắt đó chỉ với vẻ ngoài cười hiền dịu.

"M-Meya..."

"MEYAMI!"

Nanami không để người kia nói hết câu liền hô to, chạy lại ôm chầm lấy cô nước mắt dâng dụa. Meyami đau khổ lắm mới kéo được đầu của cô ra, tránh nước mũi cùng khóc ẩm ướt. Thật sự không phải là cô kì thị mà là ở nơi này không phù hợp.

"Meyami, cuối cùng cậu cũng về!"

Hijirikawa Masato bước lên một bước, nắm lấy tay Meyami mỉm cười dịu dàng, ánh mắt ôn hòa như nước liềm làm tâm người nhìn vào tan chảy. Nhưng đáng tiếc thật không phải là cho đứa EQ thấp như ai đó.

Lúc này Starish đã tập trung lại xung quanh cô, mọi người đều chào đón cô rất nồng nhiệt. Trái ngược với tinh thần chịu trách móc của Meyami đã chuẩn bị tốt, cô nhận mình có lỗi trong chuyện thành lập nhóm, có thể nhóm Starish bước đầu thành lập sẽ có những thành viên khác ý tưởng, trong thời gian đó Meyami lại quá ích kỉ trốn tránh nơi cho riêng mình, nhóm thành lập đến bước này cũng là tất cả nhờ vào sự cố gắng của mọi người.

"Cảm ơn, mọi người."

Meyami cúi thấp đầu hướng mọi người trong nhóm cùng hai cô bạn Shibuya và Nanami cảm ơn. Không gian lại yên tĩnh trở lại...

"Mimi-chan, cậu trở về cùng với nhóm xây dựng tương lai mới nhé!"

Itoki Otoyia bắt lấy bả vai cô nâng dậy, cười cười như mặt trời sáng sớm. Syo cũng bước lên một bước xoa lấy đầu cô, nắm đấm giờ trước mặt, nhìn cô, quả quyết.

”Cậu về rồi, phải trả cho tớ bản soạn nhạc trong 4 năm qua đấy!”

”Này này nắm lùn, cẩn thận tiểu thư mệt. Mèo con! em còn nỏ anh một lần thách đấu!”

Jingguji Ren bước đến, đưa cho cô bông hoa hồng tím trước mặt, cười lẳng tử.

”Trước đó, Mini-chan phải cùng tớ đi ngắm mặt trời mọc”\_ Shinomiya Natsuki hét lớn, kéo cô ra đằng sau anh liền có ý tranh giành.

”Thật là các cậu không thấy cô ấy mới về sao? Trước đó hoa đào đang nở, vậy...Meyami phải thực hiện đúng lời hứa của mình”

”Này này, thôi đi các cậu lâu rồi không ngủ hả. Mông du ghê vậy?”

Nhìn thấy mọi người có chút tranh cãi, Ichinose đứng bên cạnh Nanami lắc đầu liếc sang khinh bỉ. Lập tức cả bọn nhìn sang bắn ánh mắt tia đạn cho anh, lăm cả hai, ngay cả Shibuya cùng Aijima Cecil đang ngẩn ngơ chẳng hiểu gì cũng bị ăn đạn lựu.

Cả bốn người đều đỏ mặt hắc tuyến cùng mồ hôi lạnh nhìn cả đám khủng bố trước mắt. Mà là....Meyami lại từ từ, từ từ rút lui, từ từ, từ từ tránh mình khỏi nơi đó, ra đứng gần bên chỗ thầy Ringo khi ôn vẫy tay gọi lại.

Nhìn Meyami đã yên vị đúng vị trí của mình, Shining tăng hắng giọng, cười ha hả, kéo cả không gian trở lại yên tĩnh như vậy. Ông vừa nhảy, vừa xoay vòng, vừa tự mình làm nhạc nền từ miệng, nhảy đến mệt, cười đến hả hê, rồi ông mới nghiêm chỉnh nói. Meyami nhìn hành động của ông từ chối cho ý kiến.

”Cuộc gặp mặt như thế là được rồi. Bây giờ ai không biết về cô gái này giờ tay?”

Hai phút trôi qua, tất cả đều im lặng. Chẳng có một bàn tay nào giơ lên cao, ông nhìn gật đầu. Nhóm Starish lại bất ngờ nhìn về phía họ, lại nhìn sang cô. Rồi quay ánh mắt một vòng lại tập trung lên người Cecil đáng thương, đến khi cậu không chịu nổi nữa mới lên tiếng.

”Có gì hãy nói đi, các cậu nhìn tớ như thế không mỗi mắt sao?”

”Cậu, Cecil-kun. Biết Meya-chan khi nào?”

”Mình được biết từ nhỏ cậu không có ở nơi này, trung học cũng không thấy?”

Otoya là người lên tiếng đầu tiên, bước đến là Syo kèm thêm vào. Cả bọn lại một nhao nhao đồng ý. Cecil lúc này mới cau mày, khó chịu.

”Các cậu không thấy, cũng không có nghĩa mình không có mặt ở trường này. Với lại Meyami và tớ quen biết khi cô ấy bắt đầu vào Saotome một buổi, cô ấy còn giúp tớ chữa thương. Ân nhân của tớ sao quên được”

”Huh? Ân nhân?”

Cả bọn lại đưa ánh mắt dò xét về Meyami, mà cô hình như lúc này....đang cố lực tung trong ký ức mình có gặp cậu ấy một lần nào, khi ở đâu, rồi mấy giờ. Mà tìm không được lại ngủ đứng như thế. Ringo có hào cảm đầy đầy tay cô để cô tỉnh lại, nhìn đứa nhỏ lớn lên tương mạo càng giống Megumi học tỷ, hẳn lại tự cảm giác thân quen với đứa nhỏ này hơn.

Sau cuộc tranh luận kéo dài không có hồi kết, Shining lại tiếp tục cắt đứt không gian chèn vào vài lời nói xanh ròn.

”Nếu đã đủ, không nên tốn thời gian...Ta có vài thông báo quan trọng đây!”

“...”

Mọi người hiện tại liền rĩa tai nghe.

Hyuga-sensei nói tiếp: “Chắc các em đã biết hội thao quốc tế sắp diễn ra, là Super Star Sporis. Gọi tắt là Triple S”

”Hội thao đang cai, được mọi người ủng hộ năm nay được tổ chức ở Nhật”

”Một trong những nước nghệ sĩ chủ nhà được biểu diễn cho toàn bộ lễ khai mạc của năm”

”Buổi biểu diễn được khai thác trên toàn quốc tế, mọi người toàn thế giới đều nhìn thấy..”

”Chúng ta đưa những ứng cử viên...Kotobuki Reiji, Kurosaki Ranmaru, Mikaza Ai và Camus. Bốn người nói cách khác là Quartet Night.....Cuối cùng....Meyami và Nanami...!!!”

”V-Vâng ạ!”

“...Có...”

Tâm trạng cô đang chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, đừng đùa nữa có được không? Đáng tiếc, cái thế giới này nó không thể không giỡn được. Cô chỉ thấy Shining chỉ tay vào mặt cô, gằng giọng.

”Tôi muốn các cô viết cho họ- Quartet Night”

”Sao ạ?”

Nanami bất ngờ, còn Meyami a~...Ừ cô đang muốn tìm cái sô xem thử mồ hôi mình đang màu đen hay trắng. Tại sao lại là cô, Nanami cô bạn có thể đến vì cũng làm việc với họ gần mấy năm trời, còn cô....ĐỪNG giỡn mà....

”Chủ tịch... Nanami còn có thể, nhưng còn Meyami Rin...”

”ĐỪNG rồi! Chủ tịch nhầm lẫn đúng không?!”

Nghe Ai lên tiếng, e ngại nói về mình. Meyami liền hòa theo, trên mặt nhóm Quartet Night lại không ngừng khó hiểu, cứ tưởng cô gì đó sẽ kèo kệt muốn đi theo họ, không ngờ lại tìm cách từ chối sao?

”Quartet Nigh có vấn đề gì với cô bé?”

Shining nheo mắt, Ringo chỉ cười cười, Hyuga thì liếc qua liền rời mắt đi.

”Thật ra là... không phải chê bai, nhưng cô bé mới trở về, còn các thành viên trong nhóm không có khả năng thích ứng được cho nốt nhạc hay bài hát của cô bé....”

”Vậy Meyami soạn một bản nhạc cho họ đi”

“...”

Nói như dễ nuốt vậy? SOạn một bản nhạc cho họ, liền cố gắng làm xấu sao? Được cô rất giỏi chuyện đó, nhưng bắt quá...không phải là cô sẽ mất việc và mất chén cơm mưu sinh a~... Cuộc đời dễ chịu ghê.

”Chủ tịch người có thời gian không?”

”Chuyện này nên dành cho Quartet Night quyết định!”

”Ừm... vậy đi em có thể viết bản nhạc, chủ đề thỏa thích khi nào viết xong hãy mang đến cho chúng tôi. Thời hạn của em rất dài!”

Reiji suy nghĩ một chút liền lên tiếng.

”Hey, vậy cảm ơn tiền bối!”

Meyami như được cọng cỏ cứu vớt liền nắm lấy, được a~ thời gian dài, có thể thi xong đưa cũng được. Lúc đó đời mình rất hạnh phúc rồi.

”Này này, Mini-chan rất có ý muốn trốn việc nha~ Phải là cái gì đó, như quy định thời hạn nếu không sẽ vẽ đường cho hươu chạy đấy!”

Ringo lên tiếng, Huyga liền đưa tay tán thành, Shining liền cảnh cáo đến nhóm đàn anh. Meyami lại đỏ hắc tuyến.

Không làm cũng chẳng trốn được.

Trò hạn thầy. RINGO!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 124: Kế Hoạch

Ban đêm, trời trở nên lạnh hơn rất nhiều. Cứ thế mùa hè cũng đến gần rồi, nếu lúc trước thời gian này có lẽ Meyami đang vui đùa vào đồng sách để thi lên trường âm nhạc này. Lúc đó cô không nghĩ gì về cuộc đời tiếp theo, ý nghĩ duy nhất là chẳng màn thế sự, cứ đâm đầu mà chạy. Ưm đâm đầu chạy về đích, có thể nói đúng hơn là cuộc sống này sẽ kết thúc.

Meyami đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ đưa tay hứng cánh hoa đào theo gió rơi xuống, cánh hoa dịu dàng chao đảo rồi nằm gọn trong lòng bàn tay của cô.

Meyami đem thỏi cánh hoa kia tiếp tục trở về với trận gió, hòa vào những cánh đào khác. Con gió mạnh vội thổi qua, đem cánh hoa đào kia bay đi, cũng nghịch ngợm làm xòa tung mái tóc như thác nước hồng phấn xinh đẹp.

Nheo mắt mỉm cười, cánh hoa kia một khi đã rời đi thì chẳng bao giờ nhận ra nó một lần nữa.

Meyami cũng vậy, một khi đã rời đi, thì có lẽ ở thế giới này đã đổi rất khác rồi. Vẫn còn là những lời chào đón nồng nhiệt, vui vẻ. Nhưng hiện tại cuộc sống của cô không phải là nữ sinh chạy nhảy, vội vàng tất bật với công việc ở trường lẫn nghệ thuật. Bây giờ, cô chân chính trở thành một người trong ngành giải trí, có địa vị và còn cả danh tiếng. Chỉ có điều, một số thứ còn quá xa với tâm vói của mình.

"Mimi-chan!"

"Natsuki? Mọi người? Không phải các bạn về nghỉ rồi sao?"

"Bọn mình này giờ tìm cầu suốt đấy Meyami!"

"Chuyện gì sao?"

Cô nghiêng đầu nhìn nhóm Starish với Nanami, liền chưa kịp hiểu lại bị họ đẩy một cái, cả đoàn chạy đến phòng chủ tịch. Lúc này Meyami mới nhớ, họ cũng muốn tham gia Triple S. Đúng như vậy thì có lẽ cô nên giúp, dù sao nhóm cũng đã cố gắng trong nhiều năm như vậy, chỉ còn một bước nữa cô lại tách khỏi họ thì cô cũng chẳng phầu đem lương tâm vứt đi. Họ dù sao cũng đã cùng cô vượt qua một năm của trường đại học.

"Mimi này, cậu đã đi đâu vậy?"

Syo người đứng gần cô nhất, nói thầm bên tai cô, ánh mắt cậu có chút chờ mong, cùng ngập nước. Cảm xúc của cậu lúc này chỉ cần ôm chặt cô trong lòng đã rất đủ, Meyami biến mất lòng cậu cũng sụp đổ, bài hát có hát, đóng phim có đóng, sáng tác có làm, nhưng tất cả mọi chuyện đều khiến cậu nhớ đến cái nốt nhạc kia. Meyami lần đầu dùng âm nhạc, từng nốt nhạc diễn tả sinh động nhất cuộc sống cùng tâm hồn cậu khi thuyết phục hợp thành một nhóm. Bản nhạc đó khiến cậu in rất sâu, rồi...cái bài hát buồn khi cô để lại nơi trường học cái ngày nhận được bức thư đó...Có lẽ đã khắc vào tâm trí của cậu những bài hát của cô. Những bài Nanami viết ra không phải là không hát được, nhưng một khi bạn đã quen với cái gì liền trở nên khó khăn khi tiếp nhận một cái khác vào cuộc sống. Và bốn năm trôi qua, linh hồn của Syo vẫn không thể có trong nốt nhạc.

Lúc này Meyami ngẩn đầu nhìn cậu, khẽ mỉm cười. Lắc đầu, cô không trả lời, cậu cũng không ép buộc nhưng có một câu cậu vẫn luôn muốn hỏi cho ra ngay từ bây giờ.

"Meyami, cậu....cậu sẽ không đi nữa chứ?"

"Ừm, không mình sẽ không đi nữa. Ở đây là nơi mình sống rồi!"

Meyami lại nắm lấy tay cậu khi có cảm giác Syo luôn cố ý để tay mình khều khều vào tay cô. Như một đứa nhỏ muốn dắt đi nhưng lại không thể mở miệng nói với người lạ.

Ren liếc mắt nhìn sang cô nhẹ cười, ánh mắt đã bắt đầu nhu hòa hơn rất nhiều, lại còn cả đem những đóa hoa trong lòng như nở ra, và tính kế thật tốt để hình phạt của cô. Mọi người ở đây luôn có một suy nghĩ riêng ngoại trừ Ichinose, Nanami và Cecil liền im lặng tránh xâm nhập vào không gian riêng của mọi người, ba người dẫn đầu đi lên trước.

Đến phòng SHining chủ tịch, chỉ thấy ông đã đứng sẵn đợi mọi người, liếc sang Meyami một chút rồi xoay người vào phòng, mở ra bảng kế hoạch ghép cặp. Meyami đưa mắt nhìn ông, rồi lại nhìn bảng kế hoạch...KHông phải tình huống này đúng không? Nhưng thực sự nó xảy ra trước mặt cô, không có tranh cãi, không có thuyết phục, chỉ có bảng kế hoạch và các tên ghép cặp. Meyami chớp mắt nhìn, Shining chỉ cười hà hà chẳng nói.

Hắc tuyến đồ.

Tại sao cô luôn cảm thấy nó có cái gì đó đen tối!

"Chỉ với một câu thôi! CỐ MÀ THUYẾT PHỤC TÔI TRƯỚC KHI VÒNG LOẠI ĐIỂN RA!"

"E-E? Cái gì.....Hà...."

Nanami thật sự bất ngờ. Meyami cắn cắn răng giữ hình tượng, Ren lại cúi xuống chỉ chỉ vào môi cô treu tức. Lập tức liền bị ăn một cú đá ngoại ngục vào chân. Cậu khóc không ra nước mắt, bẹo lấy má cô.

"Mèo con! Lâu như vậy đã trở nên bạo loạn"

"Thôi Ren!"

Masato lập tức đứng giữa hai người tách ra, cái kiểu thân mật thật khiến anh ngứa mắt, đẩy cô về phía trước, quay lưng về tên nào đó, xoa nhẹ má cô hỏi hang ân cần, và...trực tiếp bỏ qua những cái bình dấm chua xung quanh.

Shining thấy thế cũng không nói gì, bàn chuyện kết thúc ở đó. Ai về phòng nấy, Meyami rời khỏi công ty, đến bên cổng gặp Ukyo đến đón mình. Hôm nay cũng khá mệt rồi, ngày mai không biết có gì nữa đây.

”Ừm, Mimi lúc trước em có tin nhắn đấy, trong hộp thư nữa em không ở nhà. Nó chuyển phát nhanh!”

Ukyo vừa lái xe, vừa đem bức thư đưa cho cô, trông nó trang trí khá đặc sắc...còn có tên công ty nổi tiếng về làm phim.

Meyami tò mò nhìn ra, đó là của chị Lily. Công việc chị đã sắp xếp xong, ngày mai cô sẽ không ở nhà được. Meyami thở ra, quay người ôm chồng lấy Ukyo, tay lái có chút loạn, liền giữ bình tĩnh. Anh quay sang nhìn cô, Meyami liền cười hì hì.

”Muốn chết chung thì phải đợi khi cưới nhau đã!”

“...Nói nhảm, không có!”

Meyami liền đỏ mặt bỏ anh ra, liền một tay Ukyo giữ lại, để một tay giữ lái.

”Im nào,nếu không rất nguy hiểm. Nói đi, chuyện gì?”

”Không được ăn cơm của anh hai nấu rồi, ngày mai ...huhu...”

Ukyo nhìn sang lại để đến bức thư cười hiền. Gõ lên đầu cô

”Ngốc, anh sẽ dậy sớm chuẩn bị cơm cho em được không?”

”KHông cần, mai em không có ở nhà, chính xác là ra ngoài ốc đảo. Như vậy anh dậy sớm liền mất giấc ngủ của anh còn có ...”

”Im! Em nói nhiều như vậy từ khi nào?!”

”Em...”

”Nhóc con, anh làm thì anh chịu.”

Đúng đấy, anh làm thì anh chịu. Với lại,...chẳng phải đang trên đường truy thê sao? Cô gái này có biết viết hai từ yêu không? Đương nhiên là không, từ nhỏ đến lớn cô bé luôn chỉ xem anh là anh trai, và nếu anh không chịu tấn công chắc chắn nó sẽ cứ chai lì thế để các tên khác cướp mất!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 125: Một Ngày

Sáng hôm sau, Meyami rời khỏi giường rất sớm, cô vội chạy vào nhà tắm sau đó rồi đi thẳng xuống phòng bếp chuẩn bị bữa ăn sáng cho cả nhà. Ừm bây giờ họ là gia đình của cô.

Đêm hôm qua, tự nhiên muốn bộc phát tính nhõng nhẽo với anh hai, ai ngờ khiến anh lại vui như vậy, đến khi nửa đêm còn gõ phòng cô đưa cô cốc nước. Hình như cô còn thấy môi anh nhếch lên rất cao a~ Thật là...Nhưng mà, nghĩ lại....thật là ớn lạnh,

tính cách cô không bao giờ làm những trò như thế...

Hay là cô bị đa nhân cách?

Ấy chết không được đâu, như vậy sẽ quên mất nhanh a~...Và còn chết sớm nữa.

Đùa thôi.

Thực ra thì nếu có chết cũng là chuyện sớm muộn rồi, bất quá cô không muốn quên đi những người trên thế giới này. Nghĩ đi nghĩ lại cũng không muốn buông bỏ ký ức tốt đẹp đó mà đi mãi mãi. Nhưng mà đến một lúc nào đó, cô lại muốn rời đi thì sao nhỉ? Chắc lúc đó chỉ cần xóa hết trí nhớ của họ về cô là rất ổn rồi. Mọi chuyện ở thế giới này sẽ vẫn lại như cũ, Meyami chưa bao giờ hiện diện.

Nếu được như thế thì tốt đẹp biết bao!

Chuẩn bị xong bữa ăn sáng, cô xoay người lên nhà đem đồ ra phơi trên sân thượng, nhưng trước tiên phải giặt nó đã. Vì mỗi người trong nhà chất liệu vải,

và kiểu cách ăn mặc khác nhau nên khi giặt cũng phải chia ra từng đoạn để giặt tránh bị hư vải, và nhuộm màu khác trên chất vải với lại tránh bị mất của cái.

Dù gì họ cũng là những thanh niên trưởng thành rồi, việc có tiền hay bóp tiền trong túi đồ là chuyện thường ngày, và họ còn rất hậu đậu khi dễ quên. Và nhiệm vụ của cô bây giờ là kiểm tra túi đồ trước khi cho vào máy giặt.

”Bắt được rồi! Cậu chạy xa quá Mimi”

Một vòng tay vòng qua người cô ghì chặt, lưng cô liền tựa vào lòng ấm áp, với tiếng cười sáng lạng và trêu chọc. Giọng nói này cô rất quen, và có thể biết được ngay chủ nhân của nó. Mà cũng phải, vì chỉ có cậu là người cô quen từ nhỏ trở thành đồng nghiệp, cho đến bây giờ là gia đình của cô.

”Đây không nói gì hả?”

Fuutan kẻ sát bên tai cô nhẹ thở ra hơi nóng, Meyami liền run lên. Ai cũng vậy, điểm mẫn cảm nhất của con gái là vành tai, riêng với Meyami lại càng mẫn cảm hơn khi phải nghe nhạc bắt đầu từ rất nhỏ, ngay trong bụng mẹ Melody.

Thực là, hết môi lại tới tai sao?

Đừng giỡn nhau mà.

Meyami xoay người đẩy đẩy Fuutan tránh xa một chút, bẹo lấy má cậu, chống nạnh.

”Fuutan cậu chơi trò gì thế? Buồn\* (nhột) lắm biết không?”

Nhìn cô mỉm cười, đem tay gỡ bàn tay tác quái trên mặt mình ra, xoa đầu cô, kéo cô lại vào lòng, tiếp tục vòng tay lấy vòng eo mảnh khảnh của Meyami. K-Hông biết tại sao cậu lại thích cảm giác được ép cô trong lòng mình, cảm giác được hương thơm với hơi thở của người nhỏ trong lòng, tâm cậu dường như hạ xuống đến mức bình yên và thoải mái.

Fuutan đưa mắt nhìn quanh, rồi đảo một chút đến giỏ đồ của các anh và mình. Mặt lập tức nóng lên, nhìn cô.

”Mimi, cậu định làm gì đây?”

”Chuẩn bị giặt đồ, chuyện gì sao?”

”K-Không được! Đi ra ngoài làm chuyện khác đi, chuyện này để mình làm!”

”Hả? Tại sao? Mà cậu làm sao? Lúc trước cậu phá hư...”

”Nghe lời đi, cái này không được chạm vào. Đi đi!”

Fuutan vội khua tay, ôm cô nhất lên đẩy ra khỏi phòng giặt là, xoay người vào trong đem giỏ đồ của mình đổ vào máy giặt, đóng nắp. Meyami nhìn cậu liền lập tức ngăn cản.

”Fuutan, cậu phải kiểm tra thử còn có đồ gì trong túi áo hay túi quần đấy!”

”Cậu cứng đầu! Đi ra ngoài!”

”Tại sao chứ? Mình chỉ giặt đồ, cậu có cần tức giận như vậy không?”

Meyami cau mày, ngẩn đầu thắc mắc hỏi, đương nhiên đây không phải là ương bướng tranh cãi mà là cô muốn hỏi thật sự lý do. Cô làm sai, biết sai mới có thể sửa, mà Fuutan rất giữ kính miện, thật ra là chuyện gì cơ chứ?

Riêng cậu nhìn lại cô liền cau mày, thở dài, ép cô vào tường, đem tay nâng cằm cô lên, cố gắng ngắt từng chữ một.

”Meyami đồ thường mặt sẽ có gì?”

”Thì là áo, quần, nếu có áo khoác hay tất và mũ. Có gì đâu?”

”Tất cả thứ khác không quan trọng nhưng là áo và quần!”

”Thì ai mà chả mặc?”

Hắc tuyến lăn dài, có phải nói cô gái này là thông minh cả đời, đại một lúc không? Tới nỗi cậu nói đến điểm này vẫn không liên tưởng được cái gì sao? EQ thấp cũng có lúc cái độ thông minh cũng giảm hả? Có kiểu lấy truyền như vậy sao?

Cắn cắn răng, cậu cũng không tiện nói với cô, nói trắng ra cậu ngại không muốn người trong lòng mình phải nhìn đến mấy cái bản đó...

Chính xác là ngại.

Có ai cứ để người mình yêu đem mấy thứ đó đi giặt không chứ? Còn không phải mối quan hệ vợ chồng nữa!

"Fuutan...Fuutan..."

"Kẻ ngốc như cậu có nói cũng chả hiểu!"

"???"

Meyami ngẩn người, suy nghĩ suy nghĩ, rồi lại suy nghĩ. Cái vấn đề gì về quần áo? Quần áo bị làm sao? Ừm chắc chẳng cậu ấy bỏ gì trong túi nên mới giấu, ừm...

"Này, Fuutan"

"Cái gì?"

"...Cậu kiểm tra đồ xong chưa? Nếu không cho mình giặt, thì mình chỉ cậu giặt"

"...Nhảm, mình mà cần cậu hướng dẫn sao?"

"Vậy ai làm hư áo khoác mình ấy nhỉ??"

Fuutan lại cứng họng, liếc cô một cái rồi im lặng cho cô hướng dẫn mình thành thực làm theo. Meyami cười cười chẳng nói gì thêm, ông tướng này rất hay nổi nóng nên không cần chọc giận thêm. Thật ra về vấn đề giặt đồ... Meyami đem đồ của mình chuyển qua tiệm giặt ủi cả, một số lại chuyển qua nhà nghệ sĩ khi trước cô ở từ nhỏ. Còn một số đồ lột tự mình tự giặt, tự sấy khô, rồi mới cất đi cẩn thận.

Ở trong ngôi nhà có nhiều con trai mà chỉ có chị Chi và cô là con gái, một số vấn đề như vậy để các anh giặt giúp cũng là vấn đề ngại ngùng. VỚI lại hai chị em đều là thiếu nữ, để cho một nam nhân giặt như vậy không dẫn tới về mối lạ.

Nhưng mà thực chất...Ema đã dẫn tới về rồi. Haizzz...

( \*liếc liếc\*/ Hả?/ Không có gì \*xoay người đi\*/ ?)

Mà khoảng....hình như cái này....À cô cũng quên mất. Chết.... tự nhiên...

Fuutan đang thực hiện công việc lại không nghe được tiếng líu ríu của cô bên tai, đưa mắt nhìn lên liền thấy gương mặt nhỏ đỏ như gấc. Cậu lại tự mình cười, như vậy mới "tiêu" được. Tự nhiên cậu có cảm giác muốn trêu cô.

"Ừm...Mimi này, tự nhiên mình thấy mệt, cậu làm đi được không?"

"...KHông có đâu, mình đi làm đây. Tự làm đi"

"Khụ....hahaahaaha..."

Nhìn mèo nhỏ cục đuôi bỏ chạy, như bị quỷ đuổi, trong lòng liền dâng lên cảm xúc lạ. FUutan cố gắng nén cười cuối cùng lại tự mở miệng cười lớn. Thật là, lại thấy thêm một điểm đáng yêu của cô rồi.

Haizzz Mimi cứ thế làm sao anh dám thả em đi đây?

-----phân cách-----

Công việc hôm nay cũng không nhiều, Meyami chỉ việc chọn cho mình chất giọng tốt nhất để thử vai của mình, sau đó là tự bàn bối cảnh quay như thế nào. VỚI ý nghĩ của đạo diễn thì không biết, chỉ thấy ông chỉ phát phát tay. Bên cạnh cô cũng có những nữ đồng nghiệp và diễn viên tốt hơn cô. Meyami thờ dãi, rời khỏi đoàn quay khi đã xong nhiệm vụ, mọi người cũng đều ra về. CHi mình cô đứng bên đảo hướng mắt ra biển lắng nghe tiếng sóng biển rì rào. Chủ tịch SHining nói ở đây có người sẽ đến đón cô trở về, nên Meyami đứng đợi thôi.

"Meyami-chan!"

Xoay người nhìn đến người phía sau, chủ nhân của giọng nói. ĐÓ là một cô gái tóc đỏ xinh đẹp cùng với bộ váy liền màu đỏ, nhìn cô hiện tại như một nhà quý tộc đứng nghĩa. Tuy nhiên chất giọng và đôi mắt kia thật sự khiến người ta một lần gặp liền không quên được. Ngay cả nụ cười như ánh nắng ban mai.

"Hino"

Hino chạy lại ôm chầm lấy cô, riết thật chặt vào lòng, với chất giọng vui tươi, và những giọt lệ nhỏ từng lên vai của Meyami. Hino nghẹn giọng

"M-Mimi, thật nhớ em, tại sao em biết mất như vậy? Thật cũng không để lại gì cho mọi người biết, ngay cả một bức thư báo bình an. Em thời gian qua đã đi đâu?"

"Em đến gia tộc mình, giải quyết. Xin lỗi."

Nhẹ đưa tay vỗ lưng an ủi chị, thả chị ra đem khăn lau nước mắt cho Yuno. Mỉm cười, đã lâu như vậy rồi tính cách Yuno mạnh mẽ cũng trở nên mít ướt lắm đấy.

”Mimi-chan, cậu sao không chết ở đó luôn đi?!!!”

”???”

Meyami nhìn về phía sau Hino, cô gái tóc xanh dương, với ánh mắt xanh đầy giận dữ, với mái tóc ngắn, và chiếc áo kính cổ cộng chiếc quần jeans dài, đi dưới chân là đôi guốc màu xanh. Dáng vẻ của cô hiện tại muốn xinh đẹp và lạnh lùng bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Cơ mà...

Fuyuumi rung rung nước mắt, rồi khóc òa lên. Tay thì lờ mờ lau lấy nước mắt, nhưng lại càng làm cho nó lem luot hơn nữa.

Meyami nhìn vậy liền buồn cười, chạy lại lấy khăn sạch đưa cho cô. Lập tức bị hắt ra, Fuyuumi nhìn cô bằng ánh mắt oán trách.

”Mimi cậu lừa mình, nói sẽ cùng dự lễ tốt nghiệp, nói sẽ cùng mình hòa tấu. Cuối cùng lễ tốt nghiệp đại học. Chỉ có mình tớ tự ôm kèn tự biểu diễn. Mimi cậu lừa mình...”

“...Fuyuumi...Thực ra mình có chuyện cần phải đi, mình không cố ý...”

”Mimi mình nhớ cậu!”

Fuyuumi lập tức vỗ đến ôm lấy cổ cô, vui đầu vào ai cô mà khóc, mà vết nước mũi, nước mắt. Meyami đỏ hắc tuyến, cái này...là cố ý!

”Khụ...hahaahaha..Fuyuumi đừng phá nữa, em vết vậy cũng đủ rồi!”

Đến nỗi Hino không chịu nổi nữa liền ngửa mặt lên cười lớn, kéo tay Fuyuumi, cô bé mới chịu thả Meyami ra. Nhìn lại chỗ áo mình bị hành hạ, cô chỉ đành thở dài, từ chối cho ý kiến.

”Meyami, cậu về khi nào? Tại sao không nói cho mình biết? Mà cậu ở đây làm gì?”

”À mình về vào hai tuần trước, công việc bắt đầu lại vào ngành nên có chút bận, mình có gửi tin nhắn cho cậu mà?”

”KHông có!”

”Mình đến đây để đóng thử vai, quản lí của mình nói vậy. Mà cậu?”

”À, hai chị em đến đây để biểu diễn trong lễ hội kỉ niệm trường sắp tới. Muốn gặp mọi người không Meyami?”

Hino cười cười, chỉ tay về phía trước. Nơi đó có một căn nhà gỗ, còn sáng đèn, có có chút khói mờ nhạt bay ra.

”Thôi để lần khác, em gặp mọi người sẽ mở tiệc tạ tội”

”Như vậy tiếc đó phải nhanh lên, nếu không mình không biết bạn bị sao đấy nha!”

Fuyuumi liếc cô một cái, Meyami liền rùn mình. Fuyuumi do ai dạy hư vậy? Cô bé bạch liên hoa của cô đâu rồi? Sao lại thành ra thế này. Hino lại đập đập vai cô cười ha ha. Meyami lại đỏ hắc tuyến, cái này...có phải là hành người không? Đường đường đã trở thành nghệ sĩ violon lại có sức tay đánh xuống muốn gãy đi lưng người. Có phải trái đời lắm không?!!

”À vâng, em đã biết rồi Fuyuumi-senpai”

“..Ngoan..”

”Mình đập cậu bây giờ!!”

Cả ba nhìn nhau ngẩn người cùng cười rộ lên, họ nhớ đến kí ức khi nhỏ còn là nữ sinh trong trường chạy nhảy và cười đùa, còn rất vui vẻ chạy bên nhau trên đùa, mà....đập nhau nữa...haizz

Rời khỏi nơi đó, chiếc xe trắng chờ cô ở góc đường, mở ra là SHibuya, cô bạn đến đón cô. Meyami hơi ngẩn người, cứ nghĩ sẽ có xe công ty đến, nhưng cô bạn nói vì xe cô giữa đường bị hư, không thể trở về, lúc này SHibuya cũng đi qua đường này nên đón cô. Meyami biết ơn nên mới vào xe, đi được một quãng, xe này liền hư.

Meyami quay sang nhìn Shibuya, cười khổ.

”Có phải là mình là khắc tinh với xe không?”

”Đùa gì đấy? Cái xe này vì đi vội nên chưa bảo quản lâu rồi, xe công ty có cái nào đâu mà tốt lành..”



Shibuya hát tóc, sang chảnh khinh thường, Meyami lại từ chối cho ý kiến, nếu nói xe này không tốt chắc chẳng xe nào tốt lành....Thật là...

Lúc này cô bạn liền kéo cửa xe đi xuống, kéo theo cả tay Meyami đang ngồi ngơ ngẩn trên xe, nhìn quanh, Shibuya liền mỉm cười. Chỉ về căn nhà lớn phía trước, có ánh sáng mập mờ, rồi đi tiếp. Meyami cũng chẳng hiểu gì hết, lơ mơ đi theo. Hành động của cô bạn này rất thất thường, cô cũng lười quăng đến chuyện này, cứ làm theo thôi, dù sao cô bạn cũng chẳng có ý làm xấu cô.

”Đến nơi rồi!”

Shibuya thò ra một tiếng liền xoay người kéo tay cô vào trong, bên ngoài vườn hoa liền xuất hiện một bóng đen cao lớn, tiến về phía hai người nhìn tới. Có chút chần chừ rồi bước đến gần...

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 126: Bảo Vệ Em Trọn Đời

Trong không gian yên ắng vào buổi đêm, bên chiếc bàn nhỏ ngoài vườn xuất hiện một bóng người ngồi đó, cầm trên tay quyển sổ ghi chú, bên trang mỏng dày còn xuất hiện vài mảnh giấy đủ màu dán trên từng mếp nhỏ. Gió ban đêm khẽ thổi vào làm dịu nhẹ một chút không khí căng thẳng trên người kia, một chút nùng nịu đùa nghịch với mái tóc vàng óng kéo sự tập trung của anh ra khỏi cuốn sổ kia.

Đáng tiếc chúng không làm được.

Syo ngồi trên bàn từ sáng sớm đến giờ, không gian nơi này khá yên tĩnh giúp anh dễ dàng học lời thoại, với lại ở đây không khí cũng khá mát mẻ, không ít lần làm tâm trạng của anh dễ chịu. Lời thoại lần này đạo diễn cho thật sự là làm khó anh, một tuần nay, anh chẳng thể tìm được cảm xúc để mở miệng đọc câu lời thoại.

”Hãy để anh bảo vệ em!”

Nói ra khỏi miệng cảm giác trong tim liền up đến, khó chịu, trống vắng và còn lạnh lẽo. Câu nói mở miệng của cậu từ đầu đã không đủ cảm xúc để thốt ra. Cái thứ cậu muốn bảo vệ kia là cái gì? Cậu sẽ làm sao để bảo vệ nó?

Tìm một con thú nuôi mà nói : “ Hay để anh bảo vệ em!”

Giống đứa bị thần kinh lắm đấy.

Thờ dài, đưa tay xoa mi tâm. Lần này thì thật thiết thoải rồi, đạo diễn cũng ít ác quá đi.

Lúc này một bản nhạc vang lên, túi quần bên trái rung kịch liệt đủ khiến cậu giật mình. Điện thoại của cậu lại bị tên Natsuki tháy máy mà lại đổi bài hát, cơ bản bài hát cô viết cho cậu luôn bị đánh đồng thay sang bài hát nhóm của Nanami viết ra.

Tên thần kinh!

”Này, chuẩn bị đến gặp bé ma đi!”

”Huh? Nói gì vậy?!”

”Quên sao? Hôm nay Ai-senpai cũng diễn thăm quan hang động bị ma ám đấy!”

”Đùa sao?”

”Nhanh lên, sắp đến giờ rồi!”

Tiếng túc túc vang lên trống vắng, Syo thò ra, anh là người không thích chỗ tối lại luôn bị gánh bên Natsuki-kẻ lập dị, lần này có tiền bồi đi trước không biết sẽ đỡ hơn được bao nhiêu.

Syo đứng dậy cầm quyền sách vào nhà, ánh mắt xoay tròn một chút dừng lại ở đường chính hai bóng đáng đĩ về hướng này, cảm nhận được hình bóng quen thuộc, Syo xoay người đi đến phía trước.

Trong tâm đã sớm phát họa hình ảnh người đó, trên môi lại bắt gặp mỉm cười. Bóng đen dần mờ đi cho đến khi ánh trắng ló dạng soi sáng bóng người kia. Tâm liền nhảy dựng, vui vẻ, ba bước gộp một bước càng nhanh hơn.

”Meyami. Shibuya? Sao hai cậu lại?!”

"Cái xe của công ty bị chạm mạch giữa đường, bọn mình không biết làm sao. Nhớ các cậu cũng ở đây nên đến nhờ giúp đỡ, quanh đây đi bộ cả nửa ngày trời cũng không gặp cái nhà nghỉ nào. Chờ xe sửa xong thì sáng mai mới tới"

Shibuya lúc này nhìn Syo liền lên tiếng. Kể hết mọi sự tình. Meyami đứng nhìn cô bạn mình nói chuyện rồi trầm ngâm nhìn xung quanh nơi này. Lúc sáng cô không biết là địa điểm ở vùng đảo này lại gần nơi làm việc của nhóm, tới giờ mới biết. Nhưng nghe trong lời nói của cô bạn như là xin phép vào ở, nhưng mà... phía sau hai người còn có bác tài xế và các anh chị trang phục và phụ kiện gì đó, của Shibuya. Có chắc là đủ phòng không? Với lại, nơi này tuy là công ty xây dựng và cho các sao ở, tuy vậy ở đây là hai ông thầy Hyuga và Ringo, còn có nhóm Quater Night, cả nhóm Starish. Điều quan trọng nữa là họ đều là con trai đấy. Dù hai cô vào xin ở nhờ cũng có chuyện đấy, với lại nếu mượn xe đi về sợ sáng hôm sau nhóm này sẽ uốc bộ thẳng đến thành phố mất.

Biết trước Shibuya kéo đến đây thì đã từ chối rồi.

"Ra thế. Nơi này còn rất nhiều phòng trống, vào đi. Gặp cậu ở đây mình cũng bất ngờ đấy Meyami"

"Này, này. Syo cậu vứt mình ở đâu?"

"Xin lỗi bà cô, biết rồi cậu vào đi Shib-chan."

Syo đến đây Meyami vào nhà, quay sang nhìn Shibuya cười xã giao. Trong đầu cậu lúc này đã xuất hiện một ý tưởng mới.

"Ồ khoan. Shibuya, vậy còn các anh chị..."

"Yên tâm họ đều được công ty lo rồi, lúc trước Shinning chủ tịch gọi điện đến nên mình mới dẫn cậu đến đây đấy!"

Shibuya hiểu sự lo lắng trong lòng cô, không để Meyami nói hết đã trả lời. Nhưng Meyami không hiểu, một đường đi theo cô bạn, cô không nhìn thấy có cuộc gọi nào đến. Nếu có là trước khi xe hư có một lần, còn lại Meyami không thấy cô bạn nghe điện thoại mà.

Vậy chủ tịch nói trên xe với cô bạn. Nhưng làm sao ông ấy biết trước vì xe hư?

Suy nghĩ miên man cô cũng bị kéo đến phòng khách, Syo bưng tách ca cao nóng đặt trước mắt cô. Ngồi xuống, bên cạnh nhóm Starish đã tụ tập thành một nhóm. Shibuya ngồi một bên im lặng nhìn sang, trong lúc Meyami khó hiểu nhìn cô, thì cô bạn lại rất vô tội nhìn nơi khác.

"Mimi, mình nghe nói cậu sẽ đóng phim?"

Ren mở lời trước, với chất giọng khá nhẹ, một chút quan tâm thành công đánh tan không khí im lặng.

"À có, là bộ phim cổ điển nàng tiên cá"

Meyami lại rất phối hợp tiếp diễn bầu không khí. Cô nghĩ chuyện này cũng không cần phải giấu.

"Cậu đóng vai gì?"

"Không biết, mình chỉ đọc lời thoại thử vai thôi"

Itoki đứng phía sau ôm lấy vai cô.

"Mimi cậu sẽ là vai chính đấy!"

"Ngược lại mình nghĩ sẽ là phụ nữ thủy"

"Tại sao cậu chắc như thế?"

"Vì mình thích vai đó!"

"Với chất giọng của cậu... làm phụ nữ hơi khó"

Masato lắc đầu. Meyami liền cúi đầu thờ ra, dù gì cô cũng thích vai đó nhất. Ít cảm xúc, không bạch liên hoa, mở đầu thi oanh liệt đầy quyền năng, dù mạng tiếng xấu cũng đóng vai dễ dàng.

"Meya-chan thì làm gì không được nhĩ? Chỉ cần nữ hoàng chúng ta cố gắng thôi!"

Một bàn tay vỗ xuống đầu, giọng nói đùa ngọt lịm cổ vũ cô. Xoay người lại là thầy Ringo, mà... trên tay thầy ấy có rất nhiều túi sách, và túi giấy mang đầy nhãn hiệu của các shop thời trang nổi tiếng.

Cả phòng đều nhìn thấy thầy đến, bất quá thầy chỉ ra hiệu im lặng rồi đứng sau lưng Meyami. Phía sau thầy còn có Hyuga-senpai.

Meyami vội đứng dậy cảm ơn thầy, phía trên ầu liền vọng ra giọng nói vui vẻ.

”Thì ra là hai nàng tiểu thư của công tử, thật bất ngờ khi đi đến đây cũng có thể gặp”

Người bước xuống, đưa tay ra phía cô cười tươi như hoa là một chàng trai mái tóc màu hạt dẻ, đôi mắt lyiwx liêm vì cười biến dạng.

”Lúc trước không giới thiệu, anh là trưởng nhóm Quater Night. Kotobuki Reiji. Người phụ trách chủ dạy hai thằng nhóc Oto-kun và Tokiya-kun.”

Rồi anh chỉ vào từng người trong nhóm giới thiệu.

”Tên tóc nhím này là Kurosaki Rammaru”

”Cậu nói ai là nhím hả?”

”Đây là Mikaze Ai một tên mọt sách”

”Reiji cậua bớt nói sâu tôi đi”

”Còn tên nhím quý tộc kia là Camus”

”Phiền phức! Nếu cô ta muốn làm người viết nhạc cho chúng ta đã biết nó từ lâu rồi. Cần một màn giới thiệu này không?”

Camus liếc nhìn cô từ trên xuống dưới đầy khinh thường. Reiji xin lỗi cô liền xoay người giải thích cho thành, Meyami lại thở ra. Những người này...sợ cô muốn ôn hòa cũng chẳng được, nhất là tên bị dạy hư từ trong trứng quý tộc kia.

Sau này đừng nói cô phải sử dụng ngôn ngữ quý tộc với hắn. Đây là thế kỉ 21 không còn là 18 hay 19 ở thế giới hắc quản gia niwã, những người tòa thái độ như thế nếu ở đời thực đã sớm bị tẩy chay đến tự ti đi từ vẫn rồi.

Khẽ cúi người đứng chuẩn chào hỏi. Lúc đầu cô còn nghĩ sẽ hợp tác với nhóm này một thời gian, cũng nên bỏ chút thời gian để họ không nghĩ mình kiêu ngạo mà khinh thường họ. Nhưng bắt quá là họ khinh thường cô trước, với lại không cho cô vào mắt thì cô phải nghe họ nói móc suốt ngày như đũa bằm đuôi họ để làm gì.

Đừng quá coi trọng mình mà đánh giá thấp người khác!

”Shibuya, cậu định đi shopping sao?”

”Ừm, đi với mình cho vui”

”Mình đến cửa hàng thú bông”

Vì muốn tặng nhóc Wataru với Momija. Cũng lâu rồi không gặp cậu bé tính nghịch đó, kế hoạch lúc trước muốn hai đứa nhóc kết bạn cũng bị lãng quên. Tối bây giờ cô cũng nên thực hiện nó.

Shibuya cũng rời đi với thầy Ringo. Cô một mình ở phòng cầm tở giấy trắng ngăn người. Cảm xúc mỗi bài hát là một cung bậc, mỗi nốt nhạc vẫn là một cái âm thanh gây chú ý. Âm nhạc là tình yêu, cũng là nỗi nhớ, phá chúng vì mặn đắng, ngọt bùi cho đời. Khi cảm xúc lên cũng khi nó dừng lại, muốn cô động nó cũng như viết một bài thơ. Đường dây âm nhạc là vô tận, nếu dừng nó lại... chắc sẽ cắt đứt được âm nhạc không?

Có phải nốt nhạc là cuộc đời cô?

Cin đường nghệ thuật gắng liền với cô qua từng kiếp người, cứ ngỡ là sẽ chết thật, sẽ tiêu tán, nhưng rồi tất cả cô vẫn nhớ, vẫn giữ. Và sợ hãi sống trong đó, lâu dần cũng biến nó là bạn mình.

Mồ hôi trên trán bắt đầu rịn ra, hơi thở bị chèn gộp. Tứ chi bị đông cứng đến bất ngờ. Mắt trọng lực Meyami ngã nhào xuống đất, cơ người thành một đòn, cố gắng hít lấy không khí. Bờ môi đã tím tái từ khi nào, mắt nhắm nghiền. Tim ngừng đập....

”Cốc...cốc...Mimi là mình, Syo. Cậu ngủ chưa?”

Trả lời cậu là một không gian yên tĩnh. Syo đoán thăm cô đã đi ngủ, nên xoay người đi. Nhưng được hai bước, tâm cậu liền dấy lên bất an. Vội đến gõ cửa lần nữa, cũng bầu không gian yên tĩnh đáp lời, vịn nắm tay cửa. Cửa liền bật mở.

”Meyami không đóng cửa?”

Trước mắt cậu là một mái tóc hồng buông xuống nền đất lạnh, rù rượi bao trùm lấy người nhỏ nằm dưới. Hốt hoảng, cậu chạy lại lay mạnh cô dậy. Cơ thể lạnh ngắt càng khiến cậu hốt hoảng hơn.

”Mimi!”

“...”

”Mimi mau tỉnh”

“...”

Syo cau mày, tâm trạng khẩn cấp, bắt đầu sơ cứu bằng nén ngực và hô hấp nhân tạo. Một lát sau, Syo nghe nhịp đập trái tim của cô yếu ớt bắt đầu đập mạnh. Hơi thở của cô liền trở lại, chỉ có phần hơi yếu. Syo bế cô đặt lên giường, đem cốc nước thấm vào môi cô một ít, đem tay xoa bóp lấy ngón tay nhỏ.

”Mimi, mau tỉnh đi!”

Meyami mờ mịch đưa ánh mắt nhìn bóng hình quen thuộc trước mặt, nhắm chặt mắt cau mày đến khi tỉnh táo mới nhìn rõ người kia là Syo.

”Syo-kun..”

”Mimi cậu bị hen xuyên đúng không?”

”Không có..”

”Cậu còn nói dối! Lúc trước ở trường cũng vậy, mình tình cờ thấy cậu chật vật, mồ hôi đầy người, mặt tái ngắt từ gốc cây ở ranh giới trường đứng lên. Cậu nói không chuyện gì, nhưng tình trạng vẫn như thế này bây giờ!”

“...”

Nói sao được, bệnh hen xuyên là do khó thở mà thành, vid cơ tim yếu đập không lưu thông máu, còn của cô là như tình trạng đông cứng mà chết, toàn thân bị rút máu đến đáng sợ mà chết. Làm sao biết được đây là bệnh gì.

”Syo, cậu tìm mình làm gì?”

”Đánh trống lảng! Nói cậu bị sao?”

”Không biết, nhưng nó sẽ không nguy hiểm đến tính mạng”

”Vậy chuyện lúc này. Tim không đập! Dám nói dối nữa!”

”Mình không biết thật...”

”Được rồi. Mimi cậu nghỉ đi, có chuyện cứ gọi mình”

”Syo-kun cảm ơn”

”Cô ngốc! Hồi này muốn rủ cậu đến hang động mà ám chơi, vì mình thấy cậu hứng thú với nó. Nhưng...nghủ đi”

”Cho mình đi với!”

Syo ám trán lên trán cô, trừng mắt.

”Cơ thể thế này còn ham chơi?!”

”Cho đi với, Syo mỹ nhân!”

Meyami cười tí mắt kéo kéo áo Syo, tránh ra một chút khoảng cách. Lần này lại một trận, chẳng bao lâu nữa cô chết sẽ không xem được cái hang động kia hơi bị tiếc nuối. Nên dùng mọi thủ đoạn để đi.

”Được. Nhưng phải đi bên tớ!”

”Ừm”

”Vậy thay đồ đi, mình ra ngoài đợi”

”Ừm”

Syo bước ra khỏi phòng, đóng cửa. Nhìn khoảng không trước mặt, cậu ngồi sụp xuống, đưa tay đặt lên ngực mình. Lúc đó...cậu thật sự hoảng sợ, càng rón rón. Nghĩ đến cảnh không có cô trong 4 năm qua. Lại như muốn khóc khi cô dường như tuột khỏi tầm tay của mình. Cảm giác thế giới này toàn màu đen, chỉ mình cô độc liên ập tới. Đến khi cô tỉnh lại, cậu thật sự nhận ra đã thả bỏ phần nào sợ hãi. Nhìn mèo nhỏ trong lòng, tâm cậu liền chạy ra một dòng nước ấm, ôm ấp cô trong vòng tay, nguyện che chở bảo vệ cô suốt cuộc đời này.

Lúc này cậu đã nhận ra.

”Hãy để anh bên em, bảo vệ em đến hết cuộc đời”

## Chương 127: Syo Yêu Meyami

Trời về hạ, bây giờ cảnh đảo đã ropy lá xanh urom. Không gian cũng thoáng đãng còn có chút nóng nực hơn, có chút gió cũng trở nên nóng ẩm. Kế hoạch của chủ tịch Shining cũng gần đến hồi kết, ai mà không biết hiện nay Starish trở nên nổi tiếng khắp quốc, còn có thể là có lượng fan khủng ở khắp thế giới nữa. Chuyện lưu diễn của Masaoto với Ichinose cũng đã bắt đầu, hôm nay là ngày họ rời đi trên sân bay.

Bất quá gần đây Meyami lại ít ra ngoài rất nhiều, trước đây những công việc khó khăn, hay tình hình căng thẳng trong nhóm đều là Meyami dùng vài câu khiến mọi người yên tâm. Nhưng lần này dường như Meyami không ở nhà thì cảm cái vào trong công việc của mình, những sếp giấy lớn, ít nói chuyện hơn rất nhiều. Starish liên tục nhận được những bản nhạc họ thấy vui vẻ, nhưng có điều gió đã bắt đầu thay đổi của Meyami mà họ đang dần dần cảm thấy không thể vui vẻ được. Có lúc Nanami cùng Shibuya tới hỏi vu vơ lại chỉ mỉm cười rồi đưa câu nói đuổi khách.

“Ren, cậu nhìn thấy Mimi...”

“Mèo con bị cảm rồi”

“Mình thì lại không nghĩ vậy. Mimi gần đây dường như rất ít đi gặp người, ngay cả những thời gian rảnh cùng chạy xe thẳng về nhà”

“Thật là! Mimi bị sao ấy nhỉ, cô bạn này thật khó hiểu mà”

Hiện tại cả nhóm Starish đang ngồi uống trà, chỉ thiếu hai người Masaoto và Ichinose, trên ghế là Nanami và Shibuya. Họ không nghĩ thì lại cùng một chủ đề, lúc trước Meyami luôn dùng những câu nói tránh những lời cãi và không đáng. Nhưng đằng này, dường như họ nhận ra, cô không những vui vẻ mà còn có lạnh lùng và cao ngạo. Chẳng ai biết nguyên nhân gì vì sao cô thay đổi như thế. Riêng Syo lại khiến cậu nhớ đến đêm hôm đó, cái kiểu ngắt đi kì lạ của Meyami khiến cậu đứng tim. Lúc đó Meyami dường như không có hơi thở, cơ thể vô cùng lạnh, lạnh đến nổi... cậu có thể cảm giác được cơ thể của một người chết.

“Lúc trước mình nhớ nhóm chúng ta cãi nhau, hình như Meyami đứng phía sau ghế im lặng, đến khi phát sinh, thì lại vỗ nhẹ vai Ren. Cười”

“Không những thế cô ấy còn nói một câu: “Nếu được thì đem ra ngoài đánh nhau có hơn không!”. Cô ấy nói như thế đấy”

“Vậy thì sau đó các cậu cũng ngưng cãi mà đứng không?”

Shibuya nhún vai khoác tay nhìn về phía cửa sổ, cô biết gần đây Mimi có chuyện gì đó khó nói, nhưng với bạn như cô lại không thể nói ra được hay sao? Lúc trước nghe nói Meyami một lần biến mất, cô cảm thấy khá khó khăn với cô bạn này rồi, lần đầu tiên gặp là ánh mắt có phần thân thiện cũng chút xa lạ. Cái cảm giác cô bạn đem đến cho cô là một người đáng kết bạn, nhưng dù kết bạn đến thế nào thì Meyami không bao giờ để cho Shibuya thấy được cảm giác thật của con người Meyami. Nhưng cô biết cô bạn không phải loại người sống ích kỉ chỉ nghĩ cho bản thân mình, Mimi giúp cô rất nhiều trong công việc cả trong đời sống, dù là cách quan tâm vun vờ nhất, một phần nào đó khi kết bạn với cô gái này Shibuya hiểu trên thế giới cũng cần một người bạn tốt không phải là đối thủ của riêng mình trên chiến trường nghệ thuật này.

“Shibu-san cậu đang nghĩ gì?”

Nanami nhìn cô bạn bên cạnh này giờ không nói lời nào có chút phần lo lắng, nhìn một chút hỏi vài câu lại thấy cô bạn không trả lời. Nanami đành đẩy khế tay cô bạn gọi Shibuya thức dậy trong giấc mộng. Lúc này Meyami cũng từ phòng đi ra nhìn thấy mọi người, cô chỉ thờ dãi, đứng trước mặt Nanami đưa cho cô sếp giấy, rồi xoay người rời đi. Bất quá bước chân cô khựng lại vì tiếng gọi của Syo.

“Meyami mình có chuyện muốn nói riêng với cậu!”

“Được”

“Vậy chiều nay 5 giờ ở quán While”

“Ừm”

Meyami thở ra rồi, đi thẳng một đường ra ngoài công ty lái xe về nhà. Khi vượt qua hành lang cô dừng lại nhìn ra ngoài cửa kính thờ dãi, đưa tay chạm vào khung cửa vô hình kia. Nếu cô không làm thế sẽ có một ngày nữa, mọi người cũng sẽ quên hết cô. Cô không chắc, nhưng có lẽ một khi cô chết đi, cái lạnh đông cả nhịp đập của trái tim, có phải hay không mọi câu truyện đều có thể xoay lại theo chiều hướng đó của nó.

“Chào, Mimi-san, lại làm xong công việc về hả?”

“Reiji-senpai, một ngày tốt lành”

“Này này, bây giờ là buổi sáng sao còn chút câu đó chứ? Em không vào ăn bánh nói chuyện với nhóm Starish sao?”

“Là em có chuyện, xin lỗi các tiền bối em đi trước”

Khi Meyami định quay đi lại có một giọng nói lạnh tanh cất ra

“Thời gian viết nốt nhạc cũng sẽ đến. Meyami, cô vẫn không đưa một bản soạn nhạc nào cho chúng tôi”

Camus lạnh tanh với chất giọng của mình, một phần nào đó khiến giọng nói của anh căng trở nên uy nghi không tình. Meyami trước tình cảnh đó chỉ cười, đúng thật cô quên rồi, mấy bữa nay cũng chỉ có một chút việc của bản thân lại dễ dàng quên mất trách nhiệm của mình. Thật là...

“Xin lỗi, em sẽ cố gắng đưa sớm cho các tiền bối”

“Meyami-san, nghe nói em bước vào giới giải trí khi mới 10 tuổi sao?”

Ai lên tiếng, cậu cũng tìm hiểu về thông tin cô rất nhiều, cũng nghe qua vài bài hát của cô từ khi mới bước vào và đến bây giờ, có khi cậu còn nghe các bài hát cô sáng tác trong trường. Đúng ra cậu nên nói, Meyami là một cái tài năng thật sự, thiên phú, khi sinh ra đã có âm nhạc. Cảm xúc trong tất cả các bài hát của cô không quy riêng về một cảm xúc, mà là bao gồm cả thế giới vào trong lòng bàn tay. Bài hát của cô không phải là quá trong sáng như của Nanami, cảm xúc không hề ngây thơ mà còn ngược lại là những cảm xúc thật của con người, không phải là đôi cánh thiên thần mà bạn có thể thấy trên đời, mà là một con mắt quý, một đôi cánh dơi bao quát những gì có trong cuộc sống ở trong bài hát.

Meyami nghe Ai nói vậy cũng không cho là quá bất ngờ, tài liệu về nghệ danh và thời gian của cô vẫn đang lưu trữ khá nhiều, nếu cố ý tìm tòi một chút cũng có thể tìm ra một núi sập giấy nói về cô. Nhưng bất quá, cô lại không nghĩ Ai lại quan tâm nhiều về vấn đề âm nhạc vậy, ngay cả thông tin của người viết nhạc cho họ như cô cũng phải tìm đến tận gốc rễ hay sao? Tuy vậy, ngoài mặt vẫn giữ được nụ cười bình tĩnh, từ từ tiếp chiêu của các ngài tiền bối này thôi.

“Vâng, chính xác hơn lúc 10 tuổi em chỉ chấp chững vào nghề”

“Một người không được đào tạo qua trường lớp, một đứa trẻ đứng trên ngành giải trí, giành được không ít danh tiếng trong thời gian đó. Meyami cũng hiểu được em giỏi đến mức nào”

Ai mỉm cười, nhìn sâu vào ánh mắt xanh biếc của cô. Anh lần đầu tiên không có số liệu về cảm giác này đối với một con người mà đúng hơn là một cô gái, cảm giác như một bài hát muốn chiếm riêng nó là của mình, vì nốt nhạc trong nó mà viết lời, và cũng vì nốt nhạc trong nó mà hát lên. Ai có thể hiểu hay không cảm giác bây giờ của anh đây.

“Em sẽ xem nó như một lời khen của tiền bối. Cảm ơn. Về phần nhạc, em sẽ cố gắng giao cho các tiền bối sớm. Xin phép”

Meyami nhẹ cúi đầu rồi rời đi, để nhóm Quater Night nói chuyện với mình một chút nữa, cô không có cảm giác vui vẻ, họ luôn xem người bằng nửa con mắt. Nhất là đối với người như cô đã ăn danh lâu năm không quay lại giới nghệ thuật. Trong lời nói của Ai cô có thể hiểu được đó là ý châm biếm, anh ta nói cô cáo đến mức nào để sống được trong môi trường đó. Cô cũng lười cãi, Meyami cáo đến mức nào thì chỉ có cô biết thôi đúng không? Với lại cô cũng âm thầm vỗ tay khen ngợi kỹ thuật thời nay thật sự rất tiên tiến, đến nỗi ngay cả một người máy như anh ta có thể nói ra những câu châm biếm muốn chọc người. Meyami không biết do bộ máy của anh ta lỗi thời hay là do người thiết kế ra con chip của nhà thiết kế rất nhiều tình cách.

Đội bóng Meyami đi khuất, Reiji quay lại nhìn Ai mỉm cười, nhưng cậu bạn chỉ liếc anh một cái sai bước đi.

“Đưa ánh mắt không đàng hoàng đó nhìn tôi”

“Này này, Mikaze-kun nói xem nào, có phải đã để ý đến cô bé rồi không?”

“Thật ồn ào”

“Này Ai-kun rất lạnh lùng”

“Reiji im đi”

“Camus thật lạnh lùng”

“Cậu ồn quá Reiji!”

“Ngay cả cậu sao Kuro-kun?!? Thật bất công”

Mỗi người không nói gì thêm, hướng đường đi của mình đi tiếp. Bất quá bên ngoài chỉ có một Reiji ồn ào không chịu nổi còn bên trong, Ai bây giờ đã rồi thành một đoạn, cậu vừa làm sao vậy? Cậu là người máy phải không?

-----phân cách-----

“Mimi, từ sau lần ở chuyển đi ra đảo đó. Cậu lạ lắm, có phải bệnh cậu...”

“Syo, đừng nói nó cho ai biết được chứ?”

“...”

Trong quán cafe buổi hẹn, Syo nhìn Meyami ngồi đối diện mình ánh mắt nhìn cậu đầy lo lắng, trong lòng cậu không những hạ xuống mà còn bất an hơn gấp bội lần.

“Mimi, nó là căn bệnh thế nào? Cậu nói cho mình biết được không?”

“Syo, mình không sao thật mà”

“Meyami Rin, cậu đang nói dối mà không biết chớp mắt đấy. Nhưng biểu hiện của cậu ngày qua đừng tưởng mình không biết!”

Syo nhìn cô đầy khó chịu, với cậu, cậu muốn Meyami có thể trải lòng ra với cậu, không phải là cảm giác giấu giếm điểm điểm trong đáy lòng mình để một mình cô chịu, cậu yêu cô, cậu muốn chia sẻ với cô. Điều này một thằng con trai nào cũng muốn được người mình yêu chia sẻ hết nỗi niềm cho mình, họ có thể cảm giác được cô gái họ yêu xem họ là bầu trời, Meyami đối với Syo, cậu cũng muốn cô như thế. Cậu không muốn thấy vỏ bọc mạnh mẽ của cô ở bên cậu, vì nó giả tạo lắm, cơ bản chẳng phải Mimi cậu yêu chẳng mạnh mẽ chút nào, chỉ có thể dịu dàng, còn rất hiền lành nữa khi ở một mình. Khi còn ngồi trên ghế ngồi trường âm nhạc, cậu có nhiều lúc thấy người con gái đó ngồi thẩn thờ một mình dưới gốc cây, hay bên ô cửa sổ vắng người, cô cứ thẩn thờ như vậy cho đến khi một tiếng động quá lớn làm cô hồi phục lại trí nhớ. Lúc đó Syo hiểu, Meyami không phải mạnh mẽ như bờ ngoài, cô cũng cần một bầu trời, một con người bên cô để cô chia sẻ bầu tâm sự riêng mình. Và Syo cậu sẵn sàng làm chuyện đó.

Syo vừa tay nắm lấy bàn tay nhỏ đang run lên trước mặt kia, ánh mắt nhìn cô dịu dàng.

“Mimi, nói cho mình nghe được không? Mình lo cho cậu lắm, mình không muốn mất cậu lần nữa đâu. Mình cũng không muốn cậu chịu một mình, nói ra cùng chia sẻ bên mình, tin tưởng mình được không Mimi?!”

“...Syo...nó là căn bệnh không có thuốc chữa...là khí lạnh trong người mình đến một ngày nó sẽ bộc phát, làm tê cứng tim, sau đó ngừng hô hấp mà chết...”

“Mimi...”

“Syo, mình biết thời gian qua đã để mọi người lo lắng, nhưng SYo nếu với một con người tự cao tự đại muốn chết cũng sẽ gọi trong mắt người là kẻ đáng chết, sau vài ngày nữa họ sẽ quên. Ngược lại đối với những người luôn in sâu vào trái tim về một mặt tình cảm nào đó, khi chết họ sẽ làm mọi người căng đau thôi...”

“Mimi vì vậy cậu muốn tránh mặt tất cả mọi người đến khi cậu ...”

Meyami im lặng, không có nói ra thêm tiếng nào, lại mở miệng nhưng rồi nuốt vào. Nhìn ánh mắt SYo thật sự cô rất không đành lòng, cậu bạn là người tốt, khiến cậu bạn lo lắng cô cũng không thể nào tranh được nỗi áy náy trong lòng.

Bỗng Syo đứng dậy, nắm lấy tay cô tươi cười.

“Đi Mimi, mình đưa cậu đi dạo đôi bầu không khí!”

Meyami đứng dậy cùng cậu bạn rời khỏi quán, đi dạo loay hoay một chút trong thành phố. Syo cũng đeo kính vào, nên có thể ít ai nhận ra với lại nhóm Starish từ trước đến giờ không có thành viên đi riêng lẻ một mình trên đường phố, nên mọi nghi ngờ cũng được cho qua khuất. Syo dẫn cô đến công viên gần hồ nước, nơi cây hoa anh đào màu trắng toát nở muộn, rơi từng cánh dưới mặt nước xanh thẳm, còn có thể nhìn thấy những chú cá chép ngó đầu lên đón mồi do thực khách thả xuống. Meyami đứng bên Syo nhìn ngắm khung cảnh trước mắt, hít một hơi thật sâu liền thở ra, thoải mái, môi nhỏ bất giác vẽ lên một nụ cười vui vẻ. Syo nhìn cô như vậy, nhẹ nhàng đưa tay đến gần, nhặt cánh hoa anh đào rơi trên mái tóc cô đặt trong lòng bàn tay.

“Syo...Cảm ơn cậu, mình hiểu rồi. Mình sẽ trân trọng những thời gian quý báu còn lại ở bên mọi người, vì Syo là bạn mình, những người khác cũng là người mình quan tâm nhất.”

“Cậu có thể nghĩ vậy mình thấy vui lắm Mimi. Nhưng Mimi này...”

Meyami nghiêng đầu nhìn cậu bạn, có thể vì Syo không cao, nhưng với chiều cao chuẩn của cậu cũng đã là chiều cao mơ ước của các chàng trai, nói có thể là Syo cao với mức trung bình với những người khác, trong nhóm Starish ai cũng là thân hình người mẫu, vậy nên không thể nói Syo là nham luân được, với chiều cao của cậu hiện nay được xem là chiều cao lý tưởng đúng chuẩn của các chàng trai. Vậy nên Mimi chỉ bằng ngang với cậu, còn có chút...thấp hơn. Vừa vịn với chiều cao, khi Meyami nhìn qua liền chạm vào ánh mắt xanh lam của cậu đầy ôn nhu, có thể làm người nhìn chảy ra nước chỉ với một cái nhìn.

“Mimi, làm bạn gái mình đi! ...Mình...M-Mình...Mình..S-SYo yêu Meyami!”

“...Syo...”

Cô giật mình nhìn khuôn mặt đỏ gấc của Syo, lại những lời nói kia. Có phải là tỏ tình không? Có phải là...

“Meyami làm bạn gái mình đi!”

Như sợ cô không nghe thấy, Syo lại lần nữa nắm chặt vai cô, bắt cô nhìn thẳng vào mình lại cố giữ giọng nói của mình rõ ràng hơn. Meyami lúc này thật sự trống rỗng, môi ập ứng.

“Ngay cả cậu cũng...mình...”

“Ngay cả?! Mimi ai trong nhóm đã nói lời này với cậu sao?”

“Không có...là những người khác...mình...mình...”

“Meyami cậu có thích mình không!!!”

“...”

“Là có hay là không?”

“...Thật sự là... không biết...”

“Vì EQ cậu thấp trước giờ rồi ha hả..”

“Syo đừng trêu mình!”

“Sau này Meyami là bạn gái của mình, cậu nói xem mình có nên cười không đây?”

“Mình chưa nói...”

“Huh? Vậy ai đo mặt thế kia?!”

“Rõ ràng là Syo”

“Meyami không cảm thấy mặt cậu nông sao? Huh?”

Syo vui vẻ đặt tay lên má cô âm thầm cười trêu, cả hai người đều có tình cảm cho nhau lại ngại ngùng nói ra đến thế này, thật nếu cậu không nói chẳng lẽ để mặt cô sao? Trong lời nói vụng về của Meyami lúc này cậu biết cậu đã muộn hơn những tên khác rất nhiều, bất quá, thuyền chưa cập bến, cậu không tin không đem trái tim cô về bên cậu được!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 128: Chương 39

”Meyami, nhím Quater Night tìm cậu kìa”

Shibuya vừa bước vào phòng nhìn Meyami đang cầm cúi tỏ vẻ cái gì đó lên lên tiếng nhắc nhở. Meyami nhìn cô bạn chỉ gật đầu một cái lại tiếp tục cầm cúi vài bản vẽ của mình. Lần này cô cần làm xong nó, nó dành cho công ty thời trang của cô. Gần đây cô bỏ bỏ nó nói chng là...cũng hơi bị nhiều.

Tính ra cô lãng trí quên mất nó. Hoặc là lo chuồn khỏi phiền phức mà quên mất nó.

Lần này thì chuộc lỗi.

Shibuya nhìn cô bạn mình chăm chú vào công việc, bước lại gần nhìn xem. Trên bàn là mẫu giấy A4, dày kín các hình vẽ về váy dạ hội, hay trang phục quý tộc, còn chú thích rất rõ về từng chi tiết một trên từng góc nhìn, sau đó là những loài phân biệt được tô một mảnh nhỏ trên ảnh, ngoài tờ giấy ra còn có bản màu từ đỏ đến đen theo kiểu 108 màu, đủ loại nhạt đến đậm. Shibuya cũng từng là người nhìn thấy những thứ này khi cô đến các nhà thiết kế, nếu cô đốn không nhầm thì...

”Mimi, cậu thiết kế sao?”

”Ừm. Lâu lâu muốn thay đổi chút khẩu vị. Mà cậu nhìn xem, cậu thích trang phục nào?”

Meyami đem một sấp giấy vẽ bên cạnh đặt vào tay cô bạn rồi nói. Dù sao chúng cũng là ý tưởng của cô, vẫn chưa công nhận về chủ quyền chất xám, mặt khác đối với cô không sợ mất hay cướp đi nếu rơi vào tay Shibuya nên cô rất dễ dàng đưa ra. Meyami tin tưởng cô bạn này, không phải người xấu muốn cướp đoạt chuyện tốt của bạn bè. Nếu Shibuya có tính đó thì đã từ lâu không có chạy cùng làm bạn với cô và Nanami trong khi cả trường này đều không thích hai cô. Nói đúng hơn là họ ghét về những người tài giỏi hơn họ.



Con người là thế, khi bạn tệ hơn họ. Họ chỉ cười chê phỉ báng. Bạn bằng họ, họ thù địch mà muốn vượt qua bạn. Khi bạn vượt qua họ, họ ghen ghét chỉ muốn nhân chìm chúng ta. Và cuối cùng bạn cao hơn họ đến mức “thần thánh” thì họ mới có thể thần tượng với bạn.

Chính vì vậy từ khi vào trường âm nhạc, Meyami rất ít khi đi ra ngoài tranh luận hay đùa vui với người bạn khác. Cũng chắc thế, cuộc sống đưa đẩy cô gắn liền với số phận nữ chính và nam chính trong truyện.

Trở về với cô bạn gái trước mặt Meyami đây, Shibuya đang mở to tròn đôi mắt nhìn về phía cô, rồi lại nhìn bản vẽ. Cái kiểu như người ngoài hành tinh mới xuất hiện nơi này vậy. Đứng ánh mắt cô nói hết đây, Shibuya trán căng đỏ mồ hôi hột một dầy hơn, có phải không chứ, cô kết bạn với những người gì thế này. Nanami là kẻ tiền bối vượt bậc trong âm nhạc, dù không biết nốt nhạc vẫn sáng tác nhạc được (Nanami sáng tác nhạc cho Jto phần 1 ấy). Bây giờ thì lại tới cô gái đa tài này, cộng với tính tình cô quái.

Không biết gọi may hay sui nữa đây. Thật là!!

Đánh một tiếng thở dài nhìn cô bạn tóc hồng ngồi trên ghế cặm cũi tô tô vẽ vẽ để hoàn thành bản thiết kế của mình. Shibuya đem một bộ trang phục trên giấy vẽ đến chi tiết xinh đẹp hợp với phong cách của cô đưa cho Meyami. Shibuya vẫn âm thầm thở dài, hai con nhỏ biển dị này thật luôn làm con bạn như cô có thật nhiều bất ngờ mà. Nhìn bản vẽ của Meyami thôi, cũng đủ hiểu cô bạn này giàu đến mức nào, tất cả mỗi bản vẽ của cô, nếu tùy tiện đem ra một cái may mặc hợp cho công chúng, cũng đủ để cho cô ăn sống cả đời này.

”Mimi, cất giữ mấy bản vẽ này kĩ vào. Đừng để lọt ra ngoài hay vào kẻ khác, nó là cả một kho báu đấy!”

Meyami nhìn sắp giấy xếp ngay ngắn kẹp trong bản vẽ lại nhìn lại cô bạn, nhẹ mỉm cười gật đầu.

”Cảm ơn”

”Không có gì, cậu trước giờ hậu đậu lại còn hay quên. Cái này của bạn có thể làm giàu một tên ăn may thành tỷ phú đấy. Vì vậy mình khuyên cậu nên đi đăng kí chất xám đi để tránh tình trạng bị đánh cắp.”

Meyami chỉ biết cười gật đầu. Dần dần cô cảm giác luôn Shibuya có thể trở thành mẹ cô, hoặc bà cụ non trước tuổi như chị Lily chẳng hạn. Shibuya nói đi nói lại một chủ đề rất nhiều lần khi lo lắng cho Meyami và căn dặn rất kĩ, nhấn mạnh thật nhiều trọng yếu. Đối với chất giọng Shibuya tự nhiên cảm thấy đối người nghe là một bài thuyết trình, vận động trong một buổi lễ nào đó. Nghe rất ư là dễ chịu tai.

”Được rồi, mình sẽ cẩn thận về những bản vẽ đó. Tháng sau là sinh nhật cậu nhí, lần đó cậu có “số” không?”

”Ừm tháng sau cũng là tháng ca sĩ tranh nhau thi vào giải SSS trong hội thể thao quốc tế sắp tới. Chắc sẽ bận suốt”

”Ừm, nhưng cậu sẽ thi sao?”

”Chủ tịch muốn tổ chức cuộc thi trong công ty và các công ty khác chọn ra ca sĩ tham gia hát trong lễ hội quốc tế này.”

”Ừm, chỉ có thể là vậy. Shibuya cậu chọn được trang phục nào chưa?”

”Này, mình thấy nó hợp với màu tóc mình lại rất dễ dàng mặc, điều tất nhiên đó là nó đơn giản nhưng lại đủ quyến rũ người nhìn, phụ kiện đi kèm lại lấp lánh đúng với mẫu mình thích.”

”Ôi, mặt cậu tỉnh thật nha. Nó là trang phục mình tặng cậu đấy, nó tên Sapphire”

”Tại sao?”

”Né quyến rũ của nổi loạn”

Shibuya nhìn Meyami không hiểu lúc này, điện thoại cô vang lên, Shibuya phải ra một góc phòng nghe máy. Meyami nhìn trang phục trên giấy mỉm cười, nó được phát triển theo bộ váy của Madam Red. Từ khi bà còn sống, bộ váy trên người bà khiến cô ấn tượng nhất là nét đơn giản nhưng đủ để nâng cao địa vị tử tước của mình. Trang phục cô cách tân chỉ là cổ sen, để hở phía vòng ngực no tròn phía trên, hai bên gắn liền với vùng ngực nối với gần cánh tay, trỏ vai, tay dài một bên, một bên khác là tay áo của áo ba lỗ, dưới váy là cách bông bênh của hoa hồng khi nở, đường váy xéo xếp lớp lên nhau, dài đến bắp đùi. Lễ phục của Shibuya là đủ quyến rũ, đủ nổi loạn, đủ ngầu.

”Mimi, ra ngoài gần nhóm của senpai đi, mình đi làm việc đây.”

Shibuya bước đến đập vào cô nói rồi xoay người ra cửa. Trước khi đi cô chợt quay lại nhìn cô bạn trong phòng.

”Mimi, cuộc thi này sẽ tranh đấu đấy. Mình mong chờ cuộc thi đó mình và bạn sẽ đối đầu!”

Meyami nghe vậy ngẩn đầu cười tươi.

”Tất nhiên, tới lúc đó đấu hết mình đi!”

”Được. Tất nhiên là hết mình. Hèn gặp lại!”

”Ừm”

-----

Trong căn phòng rộng, lấy bản màu trắng làm chủ đạo, cửa kính bao quanh chứng tỏ là vật mắt tiêng, trang trí bố trí trong phòng rất đơn giản nhưng vẫn toát lên khí khái thân nhiên quý tộc của nó. Bên cạnh là căn bếp nhỏ, đồ vật đơn giản từ tất cả các công nghệ tốt chế biến ra.

Nơi chỗ ở của Quater Nights đủ mơ ước.

”Đây là cacao nóng. Hôm nay các cô biết chúng tôi cần gì!”

Meyami được gọi đến, đã thấy Nanami ngồi trong phòng. Cùng với nhóm bốn người, Ranmaru đặt cốc cacao nóng trên bàn rồi ngồi lại vị trí của mình, bắt chéo chân nhìn cô như kẻ tội đồ. Đối diện với ánh mắt kia, Meyami không tránh nhìn lại anh. Thật là có đẹp trai lắm đâu mà lên mặt ghê vậy.

(Khụ, chị hai người ta là Idol! / Thì sao? Tôi cũng vậy mà/ Idol không đẹp có nhiều fan không? / Đương nhiên có/ Huh? / Có đấy! /...)

”Được rồi, Kuro-kun, cậu không cần trừng cô bé đâu. Meyami, Nanami, sắp tới sẽ có lễ hội mùa hè, nhóm anh cần bài hát để lên đó diễn trước công chúng tuy không phải cả thế giới thấy nhưng là cả nước nhìn thấy...”

Reiji vỗ vai Ranmaru cười cười. Rồi lại nhìn sang hai cô giải thích, ánh mắt liếc qua Meyami một chút rồi chuyển đi. Cô bé kia chưa từng đưa họ một bản nhạc hay nốt nhạc nào tuy vẫn còn nhiệm vụ. Mặc khác, bài hát của nhóm Starish luôn ra đều đều, đây là ý gì?

”Ừm...em có ý kiến, với các anh em chưa thật sự nắm chắc các dòng tâm trạng khi hát. Nốt nhạc của em cũng ít nhất có thể tránh lạc tông. Nếu có thể em muốn theo để hiểu hơn”

Nanami lên tiếng, công việc của cô muốn lấy được cảm xúc trong từng nốt nhạc một. Riêng Meyami ngồi nhìn đến bốn người kia, buổi nhạc lễ hội? Không phải họ thường có người soạn nhạc sẵn cho các buổi như thế sao? Đằng chi còn hai tuần mới cho hai cô biết, đối với một chủ đề cho buổi lễ, họ ắc hẳn đã chuẩn bị xong trong vòng một tháng rồi chứ?

”Thật ra em thắc mắc, các senpai không phải đã có người soạn nhạc cho buổi lễ này trước một tháng sao?”

”Thật ra là có, chỉ cảm giác không thích. Nó không đúng mạch cảm xúc”

Ai ngồi bên cạnh lên tiếng tiếp lời Reiji, ánh mắt xanh biếc chuyển con người nhìn về phía cô.

”Meyami có ý kiến gì sao?”

”Các anh muốn chủ đề thế nào? Là lịch sử truyền thống hay hiện đại?”

”Tự do thôi, nhưng có phần vui tươi một chút!”

Reiji lên tiếng. Nanami lại ghi ghi chép chép vào trong sổ. Meyami thở dài.

”Tại sao các anh không thích bản nhạc kia? Không đúng cảm xúc hay không đúng ý các anh?”

”Là nó không đúng cảm xúc”

Ranmaru cau mày, Meyami chỉ biết cười trừ. Cô trở thành phóng viên rồi.

”Vậy nếu là các anh nghĩ bài nhạc sẽ ra sao?!”

”Phải mang tính chất lễ hội thật vui nhộn”

Reiji cười vui vẻ vỗ tay. Trong khi Camus bình thần uống trà.

”Ngu ngốc, phải mang tính quyền quý!”

Meyami nâng mắt nhìn anh ta. Cái lễ hội thu hoạch mùa màng mà quyền quý với anh ở đâu vậy?

”Lễ hội thu hoạch mùa màng đủ cho ta ca tụng về vụ mùa bội thu, ăn chơi. Đây là lúc mọi người vui vẻ cầu nguyện một mùa màng sắp tới và tạ ơn thần linh”

Ai theo dữ liệu nói ra, ánh mắt không rời Meyami một chút. Anh muốn tìm hiểu tại sao cô lại có thể thu hút anh. Bất quá chẳng có câu trả lời, còn tệ hại hơn khi bắt gặp ánh mắt khi Meyami nhìn anh liền thấy mặt mình nóng ran. Chuyện gì vậy?

”Vậy chơi một bản nhạc rock trong lễ hội thì sao?”

”Lễ hội không phải trò nổi loạn!”

”Cái này không tôn nghiêm”

”Tôi không tán thành, nó phải vui chơi!”

Meyami cùng Nanami nhìn nhau, rồi nhìn ba đàn anh tranh cãi kia đổ hắc tuyến. Có còn giữ thể diện của mình cho các đàn em ngưỡng mộ không vậy?.

”Reiji, các anh cứ tranh cãi. Bọn em về trước!”

Meyami lập tức đứng dậy nắm tay Nanami chuồn gấp. Đùa sao, trâu bò đánh nhau ruồi mũi chết, Meyami vẫn yêu đời chán. Hai người song song đi trên hành lang dài, Nanami nhìn đến cô bạn gần bên, có chút khó hiểu.

”Mimi cậu không thích nhóm Quater Nights?”

”Sao cậu hỏi vậy?”

”Từ khi nhận nhiệm vụ, cơ bản cậu không có bàn bạc chuyện âm nhạc với họ một lần!”

”Có thể, bản tính của họ quá cao xa khiến mình ụt tiếp xúc được. Nhất là Camus và Ranmaru, hai người luôn giấu trong mình cái gì đó mà mình không hiểu. Camus quá cao ngạo, còn Ranmaru quá thẳng tính. Hai con người đó vẫn ở thế giới nghệ sĩ đứng vững thì đã quá đại tài.”

”Cậu ghét họ?”

”Không đến nỗi nặng vậy. Họ cũng là các đàn anh, mình thấy khoảng cách xa thôi. Nói về ghét mình không có, với lại Reiji và Ai senpai dễ thương hề hề như thế mình nghĩ vui lắm ý”

”(Vui lắm ý) mong cậu đừng nghĩ theo lối truyện đồng tính...của cậu...”

”Khụ...Nanami mình đói rồi đi ăn thôi!”

”À ừm...”

Nanami không nghĩ nhiều liền xoay người đi, Meyami thoát nạn. Vừa rồi bị nói trúng tim đen, đau lắm..

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 129: Chương 40

“Meyami hôm nay em không đến công ty à?”

”Vâng, hôm nay em được nghỉ”

Meyami đem cốc nước đặt xuống bàn, đưa tô cháo lớn lại bên giường Masaomi. Ông anh này nói ra thật vui khi ông là bác sĩ. Ngược lại là không chăm sóc được bản thân mình. Meyami ôm gối tựa chông lên cao cho Masaomi ngồi dậy ngã lưng vào. Vài ngày trước, Meyami từ công ty trở về gặp Masaomi nằm giữa cửa, lúc đó khá hoảng khi cô nghenịp thở anh rất yếu nhà chỉ có một mình cô. Meyami cực khổ lắm mới đưa được anh về phòng rồi đem thuốc cho Masaomi.

”Anh thấy sao rồi? Để hơn chưa?”

”Ừm...khụ..khụ...”

Masaomi chưa nói hết câu con ho đã thay giúp anh nói chuyện. Meyami đưa tay vỗ nhẹ vai anh, rồi đưa cho anh cốc nước. Không nghĩ khi chưa để giọt nước vào cổ họng anh lại phun ra vì gất cổ. Meyami nhìn anh, thờ dài.

”Anh không cần nói nữa, nhà đi hết rồi. Giờ chỉ còn em với anh, để em giúp anh”

Meyami đỡ Masaomi nằm xuống, rồi rời khỏi phòng. lát sau đem một hộp thủy tinh đến, rồi đem viên kẹo bạc hà từ trong hộp mở ra đưa vào miệng anh.

”Masaomi anh thật khó chịu đấy, ngoan ăn đi”

”Anh không thích mùi bạc hà khu...”

”Trên người anh đầy mùi bạc hà đấy. Lại nói không thích”

”Khu...khu...”

Masaomi không nói xoay đi, Meyami nhìn anh hết nói nôi. Ai đời nào cho cô thấy mặt trái của lão anh này đây. Masaomi ôn nhu dịu dàng, ấm áp khi đồ bệnh liền như một đứa trẻ con.

”Được rồi, anh cả à. Anh muốn em là gì á”

”Đưa thuốc cho anh...khu...”

”Thuốc anh uống rồi mà. Thuốc không phải kẹo đâu đấy!”

”Không phải thuốc đó”

Meyami chớp mắt nhìn anh, rồi đem muỗng cháo thổi nguội từ từ đưa lên môi Masaomi. Anh còn rất phối hợp mở miệng ra ăn sạch muỗng trên tay cô. Tâm trạng hiện giờ của Masaomi làm sao ai hiểu được đây. Cảm giác...rất hạnh phúc. Ngược lại đối với Meyami thì...

”Masaomi à, anh không còn nhỏ nữa đừng cần muỗng đi”

”Meyami anh muốn uống thuốc”

Cô nhìn anh, đầu bắt đầu suy nghĩ. Là thuốc, lúc nãy là cô cho anh uống rồi. Rất rõ ràng gói thuốc còn trên khay kia, cô còn nhớ anh ấy chê đắng nữa. Uống thuốc chưa đầy một tiếng nếu uống thêm sẽ bị say. Nhưng Masaomi là bác sĩ chắc chắn là biết chuyện này, ngược lại tại sao anh ấy đòi uống thuốc, nó lập đi lặp lại rất nhiều lần rồi. Hay cơn sốt khiến anh chân động gì đó về thần kinh?

Meyami nhìn sang Masaomi, vội vén mái tóc đặt tay lên trán anh, cau mày lo lắng.

”Anh cả, anh thấy khó chịu chỗ nào không? Anh nhớ tên mình không đấy?!”

”Meyami...”

Masaomi nhìn hành động ngốc lẩn của cô gái này chỉ biết phì cười, đưa tay gõ lên trán cô cái chóc. Lắc đầu, cúi xuống hôn lên má cô.

”Thuốc của anh nói là nộ hôn. Nộ hôn từ người con gái anh yêu, và chỉ có Meyami có thuốc đó. Rõ chưa đầu gỗ”

Meyami nhìn anh, khoảng cách giữa hai người rất gần, nếu không cách tô cháo chắc chắn người ngoài nhìn vào như Meyami đã ngồi vào lòng Masaomi rồi.

Và cơn sốt kia nhận ra vật cản đường nên nhân đầu gối nữ không để ý, tâm trạng còn đang thả nơi nào liền đem tô cháo kia bỏ lên bàn, đem người nhỏ ôm chặt hơn.

”Meyami cho anh thuốc”

Meyami ngược lên nhìn đến chiếc cầm thon dài của anh, hơi nóng phả ra trên người, mùi hương anh quanh quần chót mũi. Bất giác mặt đã có chút nóng lên một tầng. Giọng nói Masaomi nghe rất dịu dàng, nhưng cũng chứa chút bùng cùng chút ra lệnh. Meyami bất giác rơi vào bẫy, hành động không điều kiện cứ nhốt người lên hôn lên má anh. Sau hành động đó Meyami mới bắt đầu hiểu được sức hấp dẫn của lão đại nhà mình ra sao. Và điều cô hối hận sau nói là bị hắn ta làm gấu bông cả đời.

”Masaomi, anh lừa em”

”Vì Meyami rất đáng yêu”

”Lão đại anh muốn ăn đòn sao?”

”Nào dám. Em không nhẫn tâm nhìn người bị bệnh như anh chết đói đấy.”

”Em có nhẫn tâm đấy”

”Meyami cho anh nộ hôn đã rồi muốn làm gì anh thì làm”

”K....um...”

Masaomi rất cáo, không thể nhận hắn được từ về ngoại ôn nhu. Nếu người khác nói hắn là người hiền lành chăm vợ, thì ai vào cuộc thì hầu biết. Masaomi không phải rất thương vợ mà còn rất chiều vợ, rất nghe lời vợ và đặc biệt, Masaomi rất vũ phu...chỉ ở trên giường.

Tất cả đều là tương lai sau này của một nữ.

Meyami rời công ty chuyển việc về nhà được nửa tháng, trước đó cô hoàn thành nhiệm vụ soạn nhạc của mình trong kì nghỉ rồi gửi mail qua cho nhóm Quater Nights. Thời gian rảnh còn lại cô trở thành nội trợ thật sự. Điện thoại Meyami không ngừng đổ chuông gửi đến từ các thành viên, gần đây quan hệ giữa nhóm đàn anh cũng dần tiến bộ. Chỉ đặc biệt cô không thể ưa được Camus, cái kiểu lạnh lùng quý tộc của anh ta dường như trở nên lỗi thời với cách hành xử ở thế kỉ này. Nhưng nếu Camus ở thế kỉ XIX như Ceil thì cô có lẽ sẽ không kì thị.

Camus cũng thế, anh hình như cũng không có thích cô, những ý kiến cô đưa ra đều là bị anh bác bỏ đầu tiên, dù cho nhóm có đồng ý, chỉ có anh là bác bỏ và không thay đổi ý kiến. Dần Meyami cũng rất ít kế hoạch bàn bày nói chuyện với anh ta. Vì cô biết nhu giữ người không thích mình có giải thích như thế nào cũng chỉ như thế thôi.

Lần này sau bài soạn nhạc, Camus bất ngờ mời cô đi dự tiệc. Cô không thể hiểu cũng không thể từ chối. Vì sao hả? Hẳn nói như thế trước mặt phần đông fan. Meyami không đồng ý sẽ ra thế nào?

”Anh cả, anh ổn không?”

”Ừm, đi đi. Anh lo được, lần này bữa tiệc lớn đúng không, đừng để trễ”

”Anh cả, bếp em nấu đồ ăn rồi, chỗ ngăn tủ có nước ép trái cây anh lấy uống đi. Anh Kaname nói anh ấy sẽ rời chùa tới 7h có lẽ sẽ đến 7 rưỡi hẳn sẽ về đến nhà. Anh cả anh tới?”

”Huh?”

Masaomi nhìn người con gái đang loay hoay trên bàn ăn, bước nhẹ đến ôm lấy người cô, một tay giữ bàn tay nhỏ đang hoạt động trên bàn lại.

”Meyami đi chuẩn bị cho em đi, anh rất tốt rồi”

Cúi đầu nhẹ cắn lên vành tai nhỏ, liếm láp. Nhưng trước tiên, hẳn muốn bảo bồi bồi thường cho hẳn đã. Vết hôn ngày một rơi xuống đến má, cổ, nhẹ cắn trên vai, rồi dừng lại ở môi với cái hôn sâu, vất kiệt hơi Meyami.

”Đi sớm về sớm được chứ?!”

”Em biết rồi”

”Ngoan..”

Masaomi hôn lên môi cô một chút mới nhả ra. Cười mỉm, thả tay khỏi vòng eo của cô, đẩy Meyami lên lầu.

Meyami cắn cắn môi mình, lên lầu. Từ ngày trở thành người yêu, Meyami không biết sao luôn bị cắn môi, lúc nào cũng vậy đỏ tấy bờ môi. Khi ở nhà với Masaomi anh còn không biết bao nhiêu lần lập kế cắn lấy môi cô. Thật quá đáng.

”Giờ mới tới sao?”

”Xin lỗi tiên bối, vì có việc một chút”

”Khoác lên tay tôi, rồi vào”

Meyami rất nghe lời khoác lên tay Camus mà đi vào. Dù sao tiệc là của anh, “nhà” cũng của đàn anh này.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 130: Bữa Tiệc Quý Tộc

Căn phòng lấp lánh, sáng giá. Đồ vật trưng bày tinh tế, khuôn viên xung quanh nhà rộng, bữa tiệc ngoài trời tự phục vụ của giới cao sang, có thể nói là thế giới của những kẻ quyền lực. Nền đá xinh đẹp, tron nhẵn, lớp hoa văn, tiếng giày nện lên nghe thật thanh thúy. Ở nơi này, một thứ bạn đem bán đi đủ cho bạn có thể sống hết quãng đời còn lại, và nó chắc chắn không trừ một chiếc muỗng ăn bánh kem. Món ăn tự phục vụ đủ màu sắc, mùi thơm nhẹ nhàng, dễ chịu, lại kích thích tất cả các giác quan người ngồi phải. Mùi hương của bánh, của đồ ăn, của rượu, toàn bộ đều hòa quyện vào một không gian tập nập, và vui vẻ này. Nhưng dường như không gian này không đáng giá đến mục đích của những người đến đây, họ cũng không quan tâm lắm.

Các vị khách đến đây đều trang cho mình những lễ phục đắt tiền nhất, có một không hai, vòng cổ, nhẫn tay hoa tay. Đây là những thứ xa xỉ mà người nghèo không thể tìm thấy được. Họ đều tập trung thành một nhóm nhỏ khắp không gian rộng lớn này nói chuyện về công việc. Phải là công việc chứ không vui chơi, mục đích họ đến đây chỉ để xã giao.

Và Meyami chán chường về điều đó.

Meyami cô biết đến các buổi tiệc như thế này đều có chuyện để nhìn và ....ngáp.

Lúc trước, Meyami hay đến các bữa tiệc tổ chức party hay sinh nhật của giới đồng nghiệp. Dần cô liền cáo bệnh luôn, thực ra đối với cô các bữa tiệc như thế nào cũng được nhưng tránh khỏi mất báo chí và mấy cái phong tục lễ nghi này. Mà buổi tiệc này, không có báo chí cũng là lễ nghi của quý tộc, mọi người đều khoác lên cho mình cái khuôn mặt đầy vui vẻ, mà tính toán kia.

Nếu Shinning không nói thực hiện nhiệm vụ thì Meyami chắc chắn sẽ gỡ thói dùng đũa cho Nanami đi cái bữa tiệc này.

Dù sao thì Nanami là một thiên sứ, đến cái bữa tiệc này thì sẽ tỏa sáng hơn là người bình thường như cô.

Thật là..haizzz..

”Đem bộ mặt ủ rũ đó cất đi. Tôi không muốn người đi cùng tôi với bữa tiệc lại như đến đám ma”

“....”

Meyami liếc nhìn Camus rồi, nhanh chóng thay đổi sắc mặt khi nhận thấy có hai người dẫn đến chỗ này. Camus nhìn lại cô, thâm cảm thán quá là cáo già trong ngành nghệ thuật, bây giờ anh cũng không có thắc mắc tại sao sự nghiệp của cô vẫn nổi tiếng đến bây giờ, ngay cả khi cô rời khỏi ngành giải trí 6 năm trời.

”Ồ ngày bá tước, thật vui khi ngày đến. Nghe nói ngài sẽ ra bài hát mới trong bữa tiệc này. Cậu thật tài giỏi”

”Thật cảm ơn King tổng đã đến đây. Ông quá khen rồi.”

”Thật là nếu con trai tôi có thể bằng một nửa như cậu thì lão đây cũng yên lòng.

Không biết quý cô đây là...có phải là bạn gái của cậu?”

King tổng vừa nói vừa thúc cánh tay người con trai bên cạnh mình, rồi nhìn sang Meyami. Cái nhìn của ông cũng mang theo khuôn mặt xoay lại, lúc này cô mới nhìn rõ ông có bộ dáng ra sao, có thể nói là đẹp lão. Vết nhăn trên mi mắt có thể nói ông đã già, nếu không có chứng ai nghĩ ông đã có một gia đình và hai đứa con trai. Camus cười liến giải thích, Meyami ở bên theo lễ nghi chào một tiếng rồi,

tiếp ít lời khiến cuộc nói chuyện rôm rã hơn. Cô cũng không thích ở nơi này nói chuyện quá nhiều với hai người này, tất cả đều là đẳng cao thượng lưu, công ty cô đầu tư cũng không ít vào công ty họ, cạnh tranh cũng không ít. Nhưng hiện tại chủ tịch công ty cả thế giới chưa biết mặt, thì cô cũng không muốn đem lời nói ra khoe khoang với người, và ánh mắt khiến cô khó chịu nhất ngay lúc này là của anh thanh niên kia. Người cha trông có vẻ rất tốt bụng và phúc hậu, ngược lại với đứa con trai lại là ánh mắt không che giấu nổi sự dâm tà.

Có nên nói ông ta quá bất hạnh không?

Nói được một chút, Camus liền viện kế thăm mọi người khác, hai cha con kia cũng buông tha. Anh dẫn cô đến bàn ăn, nhìn cô cau mày.

”Cô cũng đói rồi ăn đi.”

”Ngày tôi làm gì sai anh cứ đem bộ mặt than đấy ra thế hả? Không muốn giữ hình thượng quý ông nữa sao?”

Meyami đem một đĩa bánh lên ăn từ từ, lại nhìn sang bản mặt không chịu nổi của tên kia. Hôm nay cô đứng ra ngoài không xem ngày âm dương mà, thì lúc trước cãi lời chủ tịch thì giờ có thể ở ngôi nhà xem phim kinh dị cùng anh cả rồi. Nghĩ đến lại lo, không biết lúc này Masaomi đã khôi chưa nữa. Khi nãy đi có bảo anh uống thuốc, mà tên đó lại sợ thuốc đắng...có thể bỏ uống luôn cũng nên.

Camus nhìn cô ngẩn người không nghe lời nói anh lọt tai lại khó chịu. Lần đầu tiên anh thấy được cô gái lơ anh như vậy đấy. Khẽ đẩy tay Meyami, Camus, đem chút nước đưa cho cô, nghiêng răng nghiêng lợi.

”Meyami, cô ăn uống kiểu gì thế hả? Lau ngay cho tôi!”

Meyami từ khi học được phong cách quý cô ở gia tộc Travel, thì cách ăn uống trong các bữa tiệc lại càng từ tốn và cao quý gấp bội lần, một ít kem dính trên mép miệng là chuyện bình thường ai cũng có thể bị như thế, mà nó rất nhỏ, cơ bản là không đáng chú ý đến. Nhưng Camus là kiếm kế gây chuyện muốn phá hư tâm trạng đang lúc bay trên mây của cô mà anh từ tốn đem đĩa bánh bỏ xuống bàn,

nắm lấy tay cô nhét vào ly nước, tay kia lại đem khăn lau miệng giúp cô. Hành động của anh người ngoài nhìn vào rất được xem là cung chiêu, và sủng nịnh.

Trong mắt mọi người lại có thể nhận định Camus có sự quan tâm đặc biệt với cô gái bên cạnh này.

Tuy nhiên, nếu người trong cuộc chỉ có thể nói một chữ, không phải vui, cũng chẳng phải mừng, mà là...khó. Hắn ta đem bàn tay chắc khỏe bóp nát tay cô,

những hành động xem dịu dàng như cưỡng bức, giặt đĩa, bắt cầm ly, khăn lau lên miệng là cách vụng về... đến hư da. Camus là cáo giả không hơn không kém,

mà còn là lão cáo giả tu luyện ngàn vạn năm. Hành động vừa rồi thành công tăng hình tượng của lão, cũng thành công “đập” Meyami toi bời, mà không thể phản kháng. Phản kháng làm sao được khi người ta nhìn thấy một người đàn ông trong mơ dịu dàng với cô gái khác, mà cô ta chảnh chọe nhảy dựng lên trả đũa anh ta.

Meyami còn rất biết lượng sức mình.

Nhưng Camus thù nay không trả không phải lão nương!

-----

Bữa tiệc kéo dài đến đêm khuya, Meyami lúc này chân không quen giữ giày cao gót liền thấy đau ê ẩm, ngồi vào một chỗ xoa chân, nhìn người trong phòng vẫn như thế tấp nập thờ dài. Camus vừa đi bên kia, không biết hắn làm gì. Mà thôi mặc, cô cũng không trông mong nào về hắn có thái độ đối tốt với cô. Meyami chân đau, cũng lười đứng dậy, cô nghĩ lát nữa Camus về nhờ hắn chở về công ty rồi,

lái xe mình về. Còn bây giờ cô chỉ có thể ngồi nhìn cái căn phòng không biết nghĩ là gì này.

Meyami tháo giày cao gót, ngồi đung đưa chân, gót chân của cô đã tróc da và sưng đỏ. Cô bây giờ thật sự khâm phục các đồng nghiệp, lẫn chị Lily và các nàng người mẫu, họ đi giày cao rất cao còn có thể đi suốt từ khi thức dậy đến khi hoàn thành công việc. Mà trong ngành cô biết, công việc những người tấp nập khi chạy sô bắt đầu từ 4 giờ sáng, và kết thúc đến nửa đêm. Cứ thế, ngoài ra còn chưa kể đến một số người trong ngành đã có gia đình. Họ chịu nổi những áp lực đó cũng khó là thiên tài. Meyami ngồi trên ghế đung đưa chân mình, tựa người ra sau nhắm mắt.

”Mỹ nhân, lại gặp nhau rồi.”

”Xin lỗi anh là?”

Meyami nhìn người con trai trước mặt, tâm cô nảy lên không mấy thiện cảm với người này, còn có thể cảnh báo nguy hiểm. Meyami nheo mắt nhìn đến, người này cô chưa gặp qua khi nào.

”Mới vừa gặp đã quên sao? Sao rồi tên mặt than đi với em đâu?”

Hắn ta không nói gì, cũng không hỏi ý kiến của ai đã ngồi bên cạnh cô. Meyami tránh người ra một chút, tránh kiểm khoảng cách thân mật. Cô nhìn hắn, rồi nhìn về phía ngoài kia.

”Anh nói Camus sao? Anh gặp anh ấy thì đến bên kia, hình như Camus đi qua nơi đó thì phải”

”Thật sao? Vậy người anh gặp là em chứ không phải là hắn”

”Xin lỗi, tôi không quen anh. Anh nhận nhầm người rồi. Xin lỗi, tôi đi trước”

Meyami không muốn nói chuyện với hắn, và đoán nhận cặp mắt dâm tà kia. Ngồi gần hắn cô đủ khiến nổi da óc, vậy nên mang giày cao gót vào, dù đau cũng nên thoát khỏi bầu không khí ô nhiễm này. Đối với bộ lễ phục kính cổ hắn có thể nhìn với cô bằng con mắt đố kỵ với các bộ váy ở đây có thể hắn đã nhìn không biết bao nhiêu lần, vì nơi này nữ đa số đều là váy cúp ngực.

”Khoan như thế em bỏ đi sao?”

Hắn ta không nói, chỉ nắm chặt lấy tay cô mà kéo lại. Meyami nhìn hắn cắn răng,

dùng sức rời ra, như không được, lại nghĩ đến muốn dùng võ, nhưng nơi này là quý tộc, huống hồ đi theo bên Camus khiến danh tiếng của anh ta bị giảm xuống cô càng không muốn, cũng không có gì để xin lỗi hắn, muốn làm ấm lên lại càng khó khăn khi hắn chắc chắn sẽ lạnh miệng hơn cô, với lại ở trong góc tối này thì ai biết được sự tình gì xảy ra cơ chứ....Ai biết được sự tình gì xảy ra....

”Vị thiếu gia này, mong tôn trọng một chút”

Giọng cô lạnh xuống đáng kể, không gian một góc không kiềm chế mà hạ nhiệt.

Meyami đứng trong góc tối, ai mà biết được sẽ là ai xử ai đây. Tên này thiên đường có lối không đi địa ngục không lối lại thích nhào đầu vào. Cô rất vui về chỉ đường giúp hắn tiếp tục hành trình.

”Chà giận rồi sao? Nhưng bắt quá nhìn em lại cảm thấy thật thích thú. Đi ăn tối với anh nhé”

”Lời mời thật khiêm nhã, đáng tiếc tôi đã hẹn với Camus rồi”

”Hắn ta sẽ không đi với em, lúc này anh nhìn thấy hắn đã bị đám con gái bao quanh lấy kia”

”Ồ ra vậy, nên anh mới dám đến đây. Mong anh bỏ tay tôi ra...” ( trước khi tôi bẻ gãy tay anh)

Đó là những lời nói cô chưa kịp nói đã bị một bóng vàng chạy đến, đổ lên người kia không ít thức ăn. Hắn ta nhìn trang phục của mình bị bẩn, liền cau mày, thả lỏng tay Meyami ra, nhân cơ hội cô liền thoát ra, giữ khoảng cách đối với hắn. Tiện tay kéo đứa bé, thủ phạm của đồ ăn ra ngoài ánh sáng bên cạnh mình. Có vẻ rất thích thú, hoặc là cố tình, Meyami cảm giác vai cậu bé này run lên, còn cố ghen cười.

Đây cơ bản là một trò quỷ của cậu bé này.

”Xin lỗi anh, em không cố ý. Anh ổn chứ?”

”À...không sao....”

Người con trai kia cắn răng ken két mở miệng, hắn cần giữ hình tượng với người đẹp bên này. Đứa nhỏ đáng chết phá hư chuyện tốt của hắn.

Người thanh niên trầm nghĩ mà không biết đứa nhỏ hắn trách kia đã cứu hắn một mạng sau này tránh bị tàn phế cả đời. Meyami nhìn trang phục bẩn của người kia mỗi mím nhẹ vạt tất. Phát hỏa, cố kìm nén, đúng có thể nói công tử đào hoa không từ bất cứ thủ đoạn nào cả, với lại, nhìn bộ dáng hắn bây giờ có vẻ...đào hoa nữa sao?

”Thiếu gia này nên thay trang phục đi. Tôi nhìn thấy bên kia có phòng nghỉ cho khách”

Một giọng nói phát ra từ đằng sau lưng cô, đúng hơn là sau lưng cậu bé. Giọng nói có chút dịu dàng, lại rất ôn nhu, lại không kém phần thương xót, cộng thêm chộc.

Hòa quyện vào đúng một câu khiến cho thanh niên kia khuôn mặt chuyển biến màu rồi xoay người đi.

Meyami lúc này, mới xoay người, cúi đầu cảm ơn. Nhưng mà cô cảm thấy vóc dáng cùng lời nói của hai người này có thể quen. Ừm có thể, bởi vì gần đây trí nhớ của cô cũng dần mất rồi.

”Chị Mimi, chị quên em rồi sao?”

”Em là....”

”Chị đi 4 năm, đã quên Momiji rồi sao?”

Cậu bé tóc vàng xưng mình là Momiji lại kéo tay cô nũng nịu, giờ nhìn lại. Có thể thấy đứa nhóc này cao bằng cô, lại nhìn đến khuôn mặt là thanh niên học phổ thông rồi. Meyami nhìn đầy thắc mắc, lúc cô đi, Momiji chỉ mới có ngang eo cô.

Khi cô trở về nhìn Wataru đã cao lớn thì cô lại nghĩ đến cậu bé tóc vàng này.

Nếu như chỉ qua 4 năm mà mấy đứa nhóc này cao nhanh đến vậy, sau này...chẳng phải cô là người lùn rồi sao...Mà chuyện này không quan trọng mà là sau 4 năm bộ đồ vest thay cho các trang phục lolita mà cậu bé hay mặc dần biến mất, giọng nói cũng bớt không ít, có phần mềm nhẹ của trẻ con nhưng khi nói ra lại mười phần là mèo con đòi người khác cưng chiều.

Sau 4 năm mọi thứ thay đổi đến bất ngờ, chẳng ai mà biết trước được, còn có....nhưng người bạn lúc cô chưa gặp. Bây giờ họ như thế nào?

”Em cao hơn rồi nhỉ Momiji”

Meyami đưa tay xoa đầu cậu, chỉ nhận lại là ánh mắt có phần khó chịu. Cô lập tức rút tay, cô quên mất đứa trẻ lớn lên đến độ tuổi này thì có lòng tự trọng rất cao.

”Meyami cậu làm gì ở đây? Sao lại dây vào cái tên đó?”

Yuki nhìn cô không để ý đến mình liền khó chịu, kéo lấy tay cô nhìn mình.

”Yuki, cậu...Mình đến đây với đồng nghiệp, vì là công việc nên mới đi chung.

Yuki cậu sao thế? Sắc mặt cậu không tốt?”

”Cậu rất ít khi mang giày cao gót.”

”Ừm”

”Bây giờ chân có đau không?”



Meyami mỉm cười lắc đầu, cảm ơn Yuki đã quan tâm cô. Cậu bạn quá ám áp khiến cô có thể chìm vào trong đó, nhưng nếu là nơi này cô không muốn. Yuki hiện tại là chủ tịch công ty lớn, nếu để danh tiếng cậu bạn bị bàn tán vì mình hay vì lời nói gì đó sẽ khiến cô áy náy. Đường nào cô cũng không muốn gây rắc rối cho bản thân với lại, không gian riêng thì không phải quá phô trương cho người khác biết, đặc biệt là giới báo chí lăm miệng lưỡi về ra.

”Meyami tôi rồi về với mình đi”

”Camus đi cùng mình, nếu mình về trước cũng có phần hơi ngại nên xin lỗi”

”Vây ngồi xuống nghỉ đi, đưa chân mình xem. Momiji đi lấy nước đi!”

”Tại sao anh không đi chứ?”

”Em có biết chữa vết thương không hả?”

”Được em học qua rồi đấy!”

”Đưa cho em vết thương loét thêm thôi”

”Anh...”

Meyami cười vui vẻ, đưa tay ngăn hai người kia có hành động muốn nhào vào đánh nhau. Hai người này, Yuki và Kyo đã là một ngay cả Yuki với Momiji thành ra thế này cũng không phải là kì lắm, chuyện kì là Momiji trước giờ không có ghét Yuki khi còn nhỏ, lại có thể dám lớn tiếng như thế đối với anh trai mình.

”Thôi, để mình đi lấy cho. Hai cậu cứ ngồi đi”

”Chị Mimi ngồi đi, em lấy giúp. Ông anh, chữa thương đàng hoàng đấy!”

”Anh mày không đến nỗi vô dụng như chứ”

”Anh...”

Momiji vừa xoay lưng bước đi đã bị Yuki đâm một nhát, thật cậu hiện tại muốn bạo hóa. Ông anh lâu ngày cậu thương yêu trở thành lão anh quá sức quý quyết,

ngay cả trên thương trường lẫn lẫn này. Chết tiệt cậu không bỏ qua đâu.

Nhìn bóng lưng Momiji đi khuất, Meyami ngồi lên ghế, Yuki quỳ dưới chân cô bỏ giày, đem đá thoa nhẹ lên gót chân xung quanh vùng rách. Meyami chăm chú nhìn phía cậu, lại mỉm cười. Quả không hổ với danh hoàng tử của trường mà,

mà là còn hoàng tử bạch mã nữa. Yuki khi cô gặp lần đầu đến bây giờ chẳng có gì khác, ngoài tính cách trầm hơn, và chừng chắc không còn nét trẻ con hay yếu đuối khi xưa thôi. Cậu bạn thuộc tiếp người ôn nhu sao? Dễ thương lắm đấy.

”Meyami, công việc của cậu gần đây bận rộn lắm đúng không?”

”Không có, mình chỉ viết nhạc thôi.”

”Vài lần mình đến nhà cậu đều bị mấy ông anh (khốn nạn) của cậu nói cậu đi vắng”

”À có lẽ mình ở công ty rất nhiều nên không có ở nhà”

Yuki đem một ít khăn mềm lót vào đế giày của cô, rồi nhẹ thả chân cô xuống.

Chẳng ai như cô gái này cả, bàn chân như búp bê, thon lại nhỏ, chạm vào thật có cảm giác rất dễ muốn xoa nắn, bàn chân như thế làm sao đi? Yuki ngồi vào ghế nhìn cô, lại nhìn về không gian trước mặt.

”Trước đây mình gặp cậu là khi mới bắt đầu bước vào lớp, một trong những cái lớp mình sợ tránh xa nữ nhất. Cô gái khiến người gia tộc Sohma chạm vào không bị chuyển biến, đó là cách ẩn tượng của mình với cậu. Rồi mọi chuyện trôi nhanh qua, đến khi cậu chuyển đến nhà mình ở trọ. Lúc đó có chút khó xử, nhưng dù sao Tohru cũng đã ở đó rồi, nên không có gì phải sợ. Nhưng cậu lại rất ít cười,

mình không hiểu tại sao, mình thật sự tìm hiểu nó. Đáng tiếc tới khi nụ cười cậu là thật lòng thì mình vẫn không tìm ra, nhưng càng thăm hại hơn khi lại bị cuốn hút vào men say....”

“...”

”Là men say tình, mãi mãi không thể thoát được”

Yuki nhìn sang cô gái bên cạnh, đôi mắt to tròn mở lớn vì bất ngờ. Lại có chút ướt át khó giải thích. Meyami thật sự có cảm giác với cậu.

“....Mình biết rồi...Nguyên nhân cậu có thể hiểu sau này mà. Còn có...hỏi này có phải là tò tình không?”

“...khụ...sao Momiji về lâu..”

”Không cần đánh trống lảng đâu”

“....là muốn cậu làm người yêu mình...”

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 131: Part Sinh Nhật - Khóa

Camus vừa bước ra khỏi bàn tiếp tân lại nhìn thấy bóng cô cùng với bóng một người con trai khác. Anh lo lắng bước nhanh hơn, lần trước ở King tổng con trai ông ta nhìn cô chăm chăm không phải là anh không biết, mà là không thể dừng lại buổi nói chuyện. Hành động của con trai ông ta khiến anh liền không mấy thiện cảm,

chỉ có thể tận lực kéo cô nắp sau bóng mình, cuộc nói chuyện cũng vội vàng và không cần lý do anh rời đi sớm hơn mọi khi là vì cô. Lúc trước Meyami nhìn anh không mấy thiện cảm, đứng hơn là nhìn vào nhóm Quater Nights cô không thích,

càng khẳng định hơn khi cô không viết nhạc cho nhóm trong thời gian trước. Và anh cũng thừa nhận anh không mấy thiện cảm với cô, nhưng về sai Ai tự nhiên lại đem mấy bản nhạc Meyami hát, sáng tác cho nhóm Starish mở ở phòng khách, anh không biết đó là tác phẩm của cô chỉ nghe hay và không có dị nghị, về sau mới thấy giai điệu lạ thường không giống với nhạc của Nanami viết mới hỏi lại.

Sau này Ai cũng không mở nhạc của cô ở phòng khách nữa, Camus không biết ma sui quý khiến thế nào lại mua cả bộ đĩa album của cô về phòng chất đóng. Từ những bản nhạc, nốt âm, cả lời nhạc dần Camus mới hiểu được cảm xúc trong nó được bao nhiêu. Cái giai điệu của Meyami như rất lạ, không như Nanami là một đôi cánh thiên thần thanh khiến mong manh dễ vỡ, trong bản nhạc của Meyami có cả địa ngục và thiên đường, có máu, bóng tối, ánh sáng, lẫn hào quang.

Có thể nói, nếu bạn muốn nghe một bản nhạc hay đúng với tình cảm của bạn thì chỉ có những bài hát đó dẫn bạn nhìn lại cuộc đời quá dài mà mình đã đi qua.

Và Camus đoán chắc đây cũng là nguyên nhân khiến Meyami chưa bao giờ lui tàn trong mắt khán giả.

Gần đây, sau thời gian cô trở về. Meyami cũng không xuất hiện trước công chúng trừ những bài hát mới ra một hai bài, nhưng nó lại là nguồn lợi thu lớn của công ty,

đĩa ít lại được công chúng đoán chờ và săn mua nhất. Camus làm nghề bao nhiêu năm cũng trở nên nỗ lực về việc này. Càng chứng tỏ hơn Meyami không phải tài mọn như họ từng nghĩ, khi bản nốt nhạc cô đưa gần đây khiến họ bất ngờ. Và nhóm bắt đầu nhắm vào nó mà viết nhạc, nhưng tạm thời nó vẫn không ra được lời nào thích hợp. Như bản nhạc bị thiếu đi cái gì đó, mà họ những đàn anh đi vào nghệ thuật sớm nhất lại không biết.

”Meyami, chân cô hết đau chưa? Tôi tìm băng gạc giúp cô!”

Camus bước lại gần hai người, đưa băng keo cá nhân và một chút thuốc giảm đau cho cô, rồi anh mới quay lại chào Yuki một tiếng. Yuki nhìn anh không dị nghị,

cũng không tiết lời chào hỏi. Dù sao cũng là những bộ dáng máu mặt trên ngành thị trường của đất nước này họ cũng sẽ không muốn khiến mình lên trang đầu báo vì tiếng xấu nào.

”Meyami về chưa? Tôi nghĩ cũng không còn sớm đâu!”

”Được, tôi cũng muốn về. Yuki mình về đây, cậu với Wataru về cẩn thận đấy!”

”Biết rồi, yên tâm đi. Bá tước ngài về an toàn, giữ an toàn Mimi giúp tôi”

Camus nhìn Yuki lại nhìn Meyami, nếu bây giờ anh ngốc cũng có thể hiểu được đây là ý tứ gì. Nhưng anh có thể bỏ mặc không quan tâm, cậu ta chỉ là ngựa con háu đá, muốn đấu với anh thì chưa tới. Anh chấp đến làm gì, với Meyami chắc chắn anh sẽ giữ an toàn, vì cô cùng anh đến nơi này. Còn về việc có quan hệ hay không, anh khó chịu, quan hệ thì mặc cậu ta, Meyami cũng có quan hệ với anh chứ!

(Anh trai, hai cái này có liên quan gì nhau?/ Có liên quan rồi sao?/ Nó không cùng nghĩa/ Tôi thích thế, ờn!/...)

”Chị Mimi đem cái này về, quà em tặng chị”

Wataru đem một hộp bánh gửi cho cô, khi cậu quay lại mang nước thì Meyami cũng sắp về rồi. Cô còn đứng bên một nam nhân cậu không quen, nhưng Wataru biết nơi này có tầng lớp đều là quý tộc, chuyện cậu không muốn biết vẫn nhiều lắm, và nhiều hơn là cậu lười phải dính vào. Dù người kia là ai, cậu không quan tâm, nếu người đó không gây hại cho chị Mimi của cậu thì cậu cũng sẽ không làm khó dễ. Lấy lòng chị ấy trước rồi hãy cứ tính sau, hộp quà này cũng do cậu đề nghị đem ra.

Meyami nhìn khuôn mặt tươi cười của Wataru, mỉm cười nhận lấy hộp quà. Cậu nhóc này từ nhỏ đã đáng yêu rồi, lớn lên dù thế nào tính cách như thế vẫn không thay đổi, hộp bánh là bánh kem nho, xinh đẹp, lại trông như có hình con thỏ trên mặt. Dù là một cái bánh nhỏ nhưng cũng đủ tinh tế...giống như nhóc Wataru tự làm khi hồi nhỏ. Meyami ngược nhìn cậu bé, vẫn giữ khuôn mặt đó, cái ánh nhìn tự nhiên ngây thơ vẫn không thay đổi.

Wataru nhìn chị hồi lâu lại nhìn vào mắt Mimi, cậu hiểu những gì cô đang suy nghĩ.

"Là em tự tay làm, tiệc bánh lần này là do em làm ra."

"Wataru...em giỏi thật!"

"Ồ đây chắc là hoàng tử bánh ngọt nổi tiếng khắp nước Nhật này rồi. Không ngờ tôi vinh hạnh được gặp cậu ở đây! Tôi là Camus"

Meyami cảm than một câu, lại bị Camus tiếp lời không cho nói tiếp. Wataru nhìn anh có chút khó chịu, mày hơi nhíu lại liền giãn ra, tươi cười chìa tay.

"Bá tước Camus thật nổi tiếng, ngay cả trong ngành nghệ thuật tôi vẫn thua xa.

Một dòng dõi hoàng gia hoàn hảo"

"Dòng tộc Sohma cũng chẳng kém luôn sinh ra những thiên tài đầy tự hào!"

"Haha thật bá tước đã đề cao"

Nói xong ba người đều cười rộ lên, Meyami lại nhìn ba nam nhân trước mặt không hiểu gì hết, nhưng đại loại cô nhận được thông tin cậu bé Wataru ngày nào đã trở thành người nổi tiếng, còn là thiên tài về bánh ngọt, như thế tốt rồi. Nỗi đau của cậu bé chưa nguôi nhưng nếu có thêm động lực về một ước mơ chắc chắn, Watary liền vui vẻ nhận lấy và cố gắng

"Được rồi, hẹn khác gặp lại. Tôi xin phép đưa Meyami về nhà, trời tối tôi nghĩ không tốt cho cô ấy!"

"Được lần sau gặp lại.. Bảo trọng!"

"Bảo trọng"

Camus chào hỏi một chút cũng nhanh đưa cô rời khỏi bữa tiệc, Meyami vừa ngồi vào xe cả người mềm nhũn thở ra. Anh nhìn cô lắc đầu, kéo cửa kính xuống, lái xe rời đi. Chiếc xe ô tô màu trắng nhãn hiệu đại nhất thời nay chạy nhanh trên đường cao tốc, đèn điện sáng vụt qua như những cánh chim phát hào quanh chạy vọi qua dòng người, tiếng gió ù ù bên tai, tiếng còi cây thăm thì. Meyami nhắm mắt hưởng thụ, không gian thế này cô luôn nghĩ đến nơi đó, nơi từ nhỏ ông bà đã bên cô, cũng với chú chó nhỏ chạy quanh khắp góc vườn, cả trong nhà lẫn trên con đường mòn đầy sỏi đá. Nắng chiều là thời khắc đẹp nhất khi đứng trên sân nhà nhìn về hướng xa, một không gian đỏ rực và đầy an tĩnh, đẹp để, nó luôn ru cô vào những thế giới giấc mơ.

"Chủ tịch công ty nhất nhì thành phố Tokyo này là gia đình Sohma, mà người đứng đầu lại là hai người Yuki và Kyo. Cô quen họ khi nào?"

"Từ rất lâu rồi..."

Rất lâu từ một con mèo hay nổi cáu trở thành con mèo ấm áp, hay đồ mặt. Rất lâu từ một con chuột trầm tính, luôn tỏa ra quan tâm, trở thành một con chuột vui vẻ,

nỗ lực hết mình từ ước mơ lẫn nguyện vọng. Rất lâu từ lời nguyên đau khổ, đến khi phá tan nó đem những con người kia hòa nhập với cuộc sống, và cũng rất lâu để gặp được cậu bé Akito loài rồng cao ngạo nhưng cũng đầy dịu dàng.

Camus nhìn cô như thế cũng không hỏi nữa, với anh Meyami quen ai anh không có quyền cấm cản, nhưng không biết tại sao gần đây anh lại đặc biệt quan tâm đến các mối quan hệ của cô. Nếu không chịu cường chế cảm xúc của mình anh đã cho người theo dõi cô rồi. Chính anh dần không biết mình đã bị làm sao nữa.

-----

Mùa đông năm nay đến gần, cũng tuyết rơi cũng rất muộn, ngày tuyết đầu mùa rơi là ngày sinh nhật của Meyami, ngày cô mất đi hai người ruột thịt. Là ngày mỗi dây ràng buộc thế giới này bắt đầu gắn kết cô vào những con người thế giới này.

"Tuyết năm nay đến muộn nhỉ!"

Hino ngồi trên sofa ấm bên bếp lò, tay ôm tách trà nhìn ra cửa sổ. Buổi sáng nhìn đến, cô đã nhìn thấy tuyết rồi. Hôm nay là ngày họp mặt của nhóm nhạc, cô đã gửi lời mời cho Meyami, chỉ sợ con bé không đến. Gần đến kì nghỉ đông, công việc ở nơi con bé làm cũng rất nhiều, có khi cô nhìn thấy Meyami chạy vụt qua, định đuổi theo lại thấy con bé tắt bậc mua đồ ăn nhanh rồi vừa ăn lại ôm tập tài liệu gì đó vừa xem rồi đi đến xe. Chiếc xe con bé

lại vội vàng chạy đi mất, cô lo con bé sẽ bị bệnh mất nếu cứ lao đầu vào công việc thế này.

”Tuyết đầu mùa đến muộn nhưng cũng rất đẹp mà”

Fuyuumi ngồi đối diện tay chống cằm nhìn ra cửa sổ, lại quay vào nhìn cây thông giữ phòng chưa được trang trí. Nhìn đám nam nhân đang bàn chuyện ngoài kia, lại nhìn ra cửa sổ, lắc đầu. Sợ mùa đông năm nay lại thiếu một người.

”Chị Hino, chị đã gửi lời cho Meyami chưa?”

”Ừm đã gửi rồi, chỉ sợ lần này lại không đến”

”Bốn năm trước, Meyami biết mất lại không ai biết, mùa đông hợp mặt lại thiếu đi một người. Lần này Meyami đã về, nhưng lại là công việc cuốn cậu ấy đi. Hino...em thấy Meyami càng ngày càng cách xa chúng ta”

“...Chị không biết...khi biết em ấy theo cả hai dòng nhạc truyền thống lẫn hiện đại chị khá bất ngờ. Nhưng rồi lại nhìn thành quả và hành động của Meyami suốt thời gian qua chị nhận định em ấy sinh ra là vì âm nhạc. Meyami còn giúp chị cố gắng, nỗ lực đạt được thành quả hôm nay. Nói như em khoảng cách xa, nhưng chị chắc không quên cô bé, nhưng về hiện tại chị lo lắng Meyami đã quên chúng ta”

Fuyuumi trầm mặt không nói gì, lại nhìn về phía cửa sổ tuyết lại rơi, mưa tuyết đầu mùa không ngờ rơi lại to thế. Giống như có bão tuyết, nhưng kì lạ nếu là bão tuyết thì cũng chưa đến tháng đầu. Vậy tuyết đầu mùa làm sao có bão tuyết được? Hay do khí hậu thay đổi đây?

”Hino em vào nghỉ đi cũng khuya rồi!”

Tsukimori nhìn trời ngả tối, liền bước lại khoác thêm áo lông cho Hino, khuyên cô tay cúi người xoa lên bụng cô, ôn nhu khuyên bảo. Fuyuumi nhìn đến liền tiếp lời.

”Chị Hino nghỉ đi, chị cũng đang mang thai đừng hại đến sức khỏe đứa bé!”

”Ừm...chị biết rồi, nhưng nếu Meyami đến thì kêu chị!”

”Vâng”

Hino đứng dậy lên phòng, Tsukimori nhìn vợ mình rồi quay lại nhìn Fuyuumi, cô nhìn anh hiểu ý gật đầu. Anh lại thờ dài, nhìn ra cửa sổ rồi xoay người đến bàn bên kia của mọi người ngồi xuống. Fuyuumi không quan tâm đến bóng anh lại tiếp tục ăn chiếc bánh kem của mình rồi chờ đợi, cô hy vọng Meyami sẽ đến.

Tuyết rơi ngày một dày hơn, đêm cũng về khuya. Con lạnh cũng dần hạ xuống, lò sưởi liền bật ấm lên, Fuyuumi ngủ ngục lên ghế, Tsukimori đem chăn đắp lên người cô, rồi lại quay vào bàn với nhóm.

”Hino, em ấy ngủ rồi?”

Hinara đặt ly rượu xuống nhìn Tsukimori ngồi vào bàn.

”Ừm ngủ rồi!”

”Fuyuumi đâu, nói em ấy đến ngồi chơi cùng để một mình tội nghiệp”

”Em ấy ngủ trên ghế rồi.”

Tiếng ly thủy tinh lại chạm vào nhau, mọi người lại nhìn ra cửa sổ, không phải mùa đông nào cũng như vậy. Meyami rời đi 4 năm, họ không nhìn thấy cô ấy 4 năm, đúng hơn là hơn 4 năm. Sau khi Meyami đỗ cuộc thi âm nhạc lần đó thì không còn thấy bóng dáng đâu nữa, cùng lúc họ cũng biết Meyami theo hai thể loại âm nhạc còn là nghệ sĩ rất nổi tiếng hiện nay. Dần họ chỉ nhận được tin nhắn chúc mừng, hay những lời an ủi cho các cuộc thi hay mỗi ngày, bóng cũng không thấy. 4 năm tin tức Meyami cũng biết tích không còn nhận tin nữa, chỉ là hình ảnh trên màn ảnh, hay ngoài đường.

Năm nay chỉ sợ cũng vậy, nhóm lại thiếu mất một người.

”Này các cậu nói đến Meyami cô ấy là ai vậy?”

”Là một cô gái lạnh lùng, tính tình lại dờ dờ ương ương”

”Thiên tài về âm nhạc, đặc biệt màu chủ trong nhóm””Cậu ấy có đủ tâm để đưa người khác lên cao cũng có đủ tâm để ném người trên thiên đường xuống địa ngục khi đã bước vào nhạc”

Yukino xoay ly rượu trên tay tựa người nhìn ra cửa sổ, trả lời. Tiếp theo là Tsuchiura tiếp lời, riêng Shimizu nghĩ ngợi gì đó ánh mắt liền dụi đi chưa đầy ôn nhu, nhìn đến cây sáo nhỏ trên tay. Kaji Aoi nhìn đến ba người như thế lại nhìn sang hai người còn lại họ chẳng liếc anh mà gật đầu.

”Tại sao mấy năm nay không thấy cô ấy?”

”Aoi, Meyami đột nhiên biến mất không có tin tức đến năm nay mới trở về. Vì vậy cậu không thấy là phải. Với lại Meyami đoạt chứng chỉ về âm nhạc của trường mới bắt đầu năm đầu, sau đó liền rời đi. Sớm hơn mọi người kết thúc kì, kì hai cậu mới đến không thấy được hay biết là đúng rồi”

Tsukimori giải thích, lại đem một chút rượu uống vào.

”Meyami, lúc trước tôi có nghe đến nổi tiếng ở trường không ngờ thuộc trong nhóm của ta!”

”Ừm, Meyami là thành viên trong nhóm lâu rồi, chính cô ấy đã lập nên nhóm”

Hinara vừa ăn vừa nói gật gù. Aoi nhìn đến ba người kia.

”Nếu tôi đoán không nhầm, ba người đã thích cô tên Meyami đó?”

Ba người liếc sang Aoi nhìn đến, nếu không phải là bạn từ thời học thì chưa chắc cậu ta còn có thể giữ tính cách này. Từ đó đến nay cậu ta luôn là kẻ tinh tế nhất trong nhóm, và cũng là kẻ hay chọc nổi điên nhiều người nhất.

”Pingpooong...”

”Gì vậy?”

”Là tiếng chuông cửa nhà. Aoi cậu làm chủ nhà gì kì thế? Ngay cả tiếng chuông nhà không biết sao?”

”Cũng biết tôi đi công tác luôn, chỉ có anh và Hinara ở nhà với Hino, nếu không giờ tôi đã có một đứa nhỏ rồi.. Còn trách tôi!”

Aoi liếc lại, uy nghiêm không kém. Ba con sư tử trong nhà cắn nhau, Hino cũng không ít lần mệ vì bọn họ.

”Có khi nào là Meyami?!”

Shizumi đứng bậc dẩy bước ra mở cửa, Yukino cũng đặc ly rượu xuống rồi khỏi bàn hưởng khỏi cửa, Tsuchiura đã đứng dậy từ lúc nào trước cả Shizumi.

”Này ba người trời đang tuyết lớn đấy!”

”Hai người cứ ở đó đánh nhau, em không muốn để Meyami ngoài đó một mình với tuyết!”

Shizumi thân nhiên nói như chỉ trích, rồi xoay người rời đi. Fuyuumi lúc này đã ngồi dậy khỏi ghế, nhìn ra ngoài cửa sổ, cô chỉ thấy có ba người hình như là Shizumi, Yukino với Tsuchiura ra ngoài hưởng công đi. Họ đi về sao? Vào lúc mưa tuyết lớn thế này? Thường họ ở đây lâu lắm mà... hay là Meyami đến?

Suy nghĩ thế Fuyuumi bậc dậy khỏi ghế chạy ra phòng khách, nhìn ba người Aoi, Tsukimori, Hanara ngồi đó.

”Meyami đến phải không?”

”Không biết là tiếng chuông có lẽ là Meyami!”

Lát sau, cánh cửa phòng mở ra, chiếc ủng trắng cao cổ bước vào, một cô gái tóc hồng với chiếc áo ấm lông trắng ngang bắp chân xuất hiện trước mặt bốn người. Hino từ trên lầu đi xuống khẽ kêu.

”Meyami!”

”Xin lỗi đã đến trễ, em mong bữa tiệc chưa hết!”

”Thiếu một người bữa tiệc làm sao hết được. Vào đi Meyami!”

Tsukimori đáp lời, nhìn Fuyuumi đang kéo tay cô. Cậu đem chút cacao nóng đặt trên bàn cho cô. Hanara nhìn cô cười toe toét.

”Anh nghĩ em sẽ không đến, ngoài trời tuyết rơi rất mạnh”

”Làm sao không đến được, em không gặp mọi người 4 năm rồi!”

”Còn biết 4 năm không gặp sao? Meyami em về vào đầu năm đến cuối năm mới gặp mọi người đấy!”

Tsuchiura hiện tại đã có việc để năng dạy cô gái này, cậu nhìn cô đến vui lắm, 4 năm rồi, đã không gặp. Cô thiếu nữ ngày nào đã trưởng thành, nhưng bộ dáng vẫn không khác xưa là bao, Meyami vẫn là cô ngày trước. Dòng người, thời gian chưa bao giờ thay đổi được ở cô.

”Thôi Tsuchiura, ông chỉ được nhiều đó. Meyami lạnh không? Đưa tay đây anh giúp em!”

Yukino ngồi gần cô mỉm cười, nắm lấy bàn tay nhỏ lạnh ngắt kia hà hơi vào rồi xoa nhẹ. Bàn tay nhỏ, bàn tay thối sáo, cũng bàn tay anh chạm vào chẳng

khác là bao cảm giác lại thêm phần dễ chịu và yên bình. Người ta nói chỉ cần ở bên người mình yêu chỉ một cái nắm tay thôi cũng đủ khiến cho cả thế giới này yên tĩnh hẳn đi. Hiện tại Yukino hiểu về điều đó, trong tay anh giữa lấy đôi bàn tay nhỏ của cô, mềm mại mà không phản kháng. Anh có thể đợi cô quay về cũng có thể đợi cô đến khi chết đi, nhưng anh không thể đợi được khi đứng yên để cô quay lại nhìn anh, anh phải bước đến chỉ cần anh bước đến để cô nhìn thấy trong đây rầy những người khác, anh có thể đi vào tìm cô. Anh chỉ cần có thể.

Shizumi không nói gì, chỉ âm thầm ngồi vào ghế ánh mắt dịu dàng nhìn cô. Đợi sau khi Hino, với Fuyuumi hết màn chào hỏi, liền giới thiệu Aoi với Meyami. Sau đó Shizumi mới lên tiếng

"Meyami lần này cậu về sẽ đi nữa không?"

"Không nơi này có người thân của mình, mình sẽ không đi nữa."

"Cậu nhớ những gì mình nói với cậu trước khi cậu đi?"

"....Không nhớ, à mà Shizumi cậu cao lên đúng không? Đã cao hơn mình rồi"

"Cậu đang đánh trống lảng!"

"Shizumi sao thế? Meyami mới về mà em, hôm nay lại là ngày họp nhóm nữa, sao lại muốn nói về quá khứ!"

Hino nhìn Shizumi khó hiểu, là người xem cậu bé như em trai cô biết cậu bé dành tình cảm cho Meyami ra sao, khi cô bé biến mất, Shizumi không những thay đổi mà âm nhạc cậu đánh lên nghe càng buồn bã nhè, mất một tháng để cậu có thể quay lại tâm trạng cũ, chỉ là không ngủ mà chăm chỉ đánh đàn. Hino nghĩ đó cũng là cách để cậu giải tỏa nên không nói. Fuyuumi sau này cũng cưới chồng, điều bất ngờ Shizumi đàn bản nhạc vui vẻ trong ngày cưới không để tâm trạng lẫn vào âm nhạc. Nhưng rồi bất ngờ là thế, nhưng mọi chuyện vẫn đầu vào đây, Shizumi cũng đã trốn trong góc khóc một mình khi nhìn ảnh nhóm chụp trong cuộc thi cuối cùng.

Shizumi đem một chiếc hộp nhỏ màu vàng đưa cho cô.

"Nó liên quan đến câu nói của tớ, giữ lấy. Và sinh nhật vui vẻ!"

"Á quên mất hôm nay là sinh nhật Meyami"

Hanara ngậy thơ vỗ tay, tiếc nuối, Hino vỗ vai anh cười.

"Là sinh nhật Meyami em gửi rồi, cho cả phần anh yên tâm đi!"

"Mimi, sinh nhật vui vẻ. Lần này mình cứ nghĩ cậu không đến ai ngờ...cậu đội tuyết mà đến xin lỗi nhé!"

Fuyuumi đem một chiếc hộp trái tim màu hồng có nơ cho cô. Meyami mỉm cười đoán nhận lấy. Tiếp theo là Tsuchiura, và Yukino...chỉ có khác là Yukino đeo một chiếc nhẫn vào ngón út của cô từ khi nào, rồi mới nói. Khi Meyami muốn tháo ra xem kĩ bất quá nó như in luôn trên ngón tay út mà không chịu rời ra, Meyami nhìn Yukino, anh chỉ mỉm cười.

"Quà sinh nhật là một trò ảo thuật nếu em giải được anh tháo nó ra!"

"Ảo thuật sao? Được em chơi!"

"Như thế này, trong tay anh không có gì. Em nghĩ anh sẽ biến ra gì nào?!"

Meyami nhìn anh, đùa cô à làm sao biết được, lại nhìn sang Shizumi, Hino, Fuyuumi, Tsuchiura cầu cứu. Đáng tiếc hai bà kia không có ý định muốn giúp đỡ cô, chỉ còn hai người, một người chọn hoa, một người chọn con vật. Meyami nghĩ nghĩ, lại nhìn Yukino. Cẩn cẩn môi, biết trúng kế như thế sẽ không để tên này nắm tay, tên này quá quý quý.

"Meyami em chưa chọn đấy!"

"Là socola..."

"Socola?"

Yukino nhướn mày cười cười, như muốn khẳng định mình nghe gì. Meyami gật đầu.

"Là socola"

"....Haizzz...được rồi em thắng. Cho em này, ăn đi!"

Yukino đem tay mở ra, một mẫu bánh nhỏ bọc giấy bạc bên ngoài hiện ra, anh bóc vỏ nhẹ nhàng đút vào miệng cô đẩy vào. Sau khi nhìn thấy Meyami ăn hết mới cầm tay cô, đem chìa khóa mở chiếc nhẫn ra.

"Chìa khóa?"

”Ừm”

”Anh có nó..”

”Không nói, đừng hỏi nhé!”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 132: Đợi Em

Meyami nhìn Yukino cô không hiểu tại sao anh lại có thể thiết kế được chiếc nhẫn có móc khóa đó, cũng không biết anh đã đeo vào ngón tay cô khi nũ. Nhưng mà, khi anh nắm tay cô, hà hơi vào bàn tay lạnh buốt, cô có xúc cảm hưởng thụ. Yukino là điển người cáo già ẩn sau lớp vỏ bọc ôn nhu, điều đó nếu người tinh tế có thể nhận ra, nhưng trước mặt cô, anh chưa bao giờ che dấu những gì mình có, ngay cả lời nói dối. Điều này khiến Meyami thấy mình được anh tin tưởng. Yukino lúc đối với cô luôn dịu dàng, và đây ảm áp như thế, mối quan hệ giữ cô và anh phát triển đến đâu Meyami không biết được, khi muốn gửi lời chúc hay tin nhắn gì đó cô chỉ gặp Lili-em họ của Yukino, nói chuyện sẵn tiện hỏi thăm. Một phần vì cô bé Lili rất tự hào về anh mình nên suốt buổi nói chuyện toàn là đề cập đến Yukino, ngay cả đi ăn cũng vậy. Dần giả Meyami cũng quen chịu theo tính đũa bẻ mà hỏi về thần tượng ca ca cô bé sùng bái. Vậy nên mối quan hệ giữ anh và cô có thể gắn kết từ đó.

Ngược lại đối với Yukino là cố tình, ngày qua ngày với lớp vỏ của mình anh luôn thể hiện nhiệt huyết trước mặt đứa em họ, nhất là sau khi biết Lili quen cô lại càng vui vẻ bám theo con bé hỏi ít tin tức nhỏ về Meyami. Sau đó mới dụ dỗ con bé nhắc đến anh trước mặt Meyami, cứ như thế Yukino lại tiếp tục tìm cách có số điện thoại của cô, và gọi cô khi nhớ, đại loại trong cuộc trò chuyện đều là cảm ơn qua lại, khách khí của cô với lời vui vẻ của anh, nhưng dù sao vẫn có thể nghe được giọng nói thật tốt rồi.

Yukino không chịu nổi khi Meyami đột nhiên im lặng mất tích như vậy, ít ra trong cuộc đối thoại cô cũng đề cập sẽ rời đi nước Nhật này để về gia tộc.

Nhưng điều lạ là lúc anh qua Phápdu học, các trường âm nhạc hiện đại chưa bao giờ anh bỏ qua, bắt quá không thể tìm thấy được tên cô như thế nào, càng có người nói chẳng ai quen cô. Như vậy có phải hay không cô hoàn toàn biến mất vô tung vô tích?!

”Được rồi, xin lỗi đũa dai nhé!”

Hanara lớn tiếng hô, cùng lúc đánh thức suy nghĩ Yukino. Anh ngăn người nhìn một vòng tròn dưới đất, Meyami ngồi giữ Tsuchiura với Shizumi, không đứng hơn cô chọn chỗ ngồi hai tên kia theo sau. Hino ngồi trên ghế sofa chăm chú nhìn vào văn bài chồng mình-Aoi, còn Meyami với hai tên kia cùng một nhóm. Fuyuumi đã được chồng đến đoán về sớm, vì giờ giới nghiêm, với đường xa, cậu ta lo Fuyuumi bị cảm lạnh. Chỉ có Meyami ngồi đợi người nhà đến đón hiện giờ tuyết rơi, xe điện ngừng cũng không còn hoạt động.

”Mimi, em ở lại đây ngủ qua đêm đi, tối rồi em về có chuyện gì thì sao?”

Hino nhìn đồng hồ,mở miệng khuyên cô. Meyami ngẩn đầu nhìn đồng hồ mới biết đã 10 giờ hơn, đường cũng xa, lúc cô đến đây cũng đã 7 giờ rưỡi, cứ nghĩ sẽ đợi tuyết ngưng rơi một chút mới đi về, không nghĩ ngồi đợi tuyết càng rơi dày. Ngày mai cô có lịch trình với nhóm Starish, dự án ghép cặp của họ thành công Nanami lại nói không nghĩ được nốt nhạc nào cho nhóm điều đó khiến Meyami lo lắng, cứ như mọi thứ không đúng nguyên tác vậy. Chỉ còn hai tuần nữa nhóm Staish với Quater Night đã bước vào vòng thi, khúc nhạc họ chưa hoàn thành thì thật không dễ dàng gì.

”Không cần chị Hino, em sẽ đoán xe về nhà, ngày mai em không thể bỏ”

Hino nhìn cô lại áy náy, lúc này cô còn trách con bé vì sợ ánh hào quang làm Meyami quên mất nhóm từng là bạn,nhưng giờ nghĩ lại, Meyami đợi tuyết tới đây khi đã khuya, trong trời bão tuyết và đường xa không dễ dàng gì, huống hồ có thể cả ngày em ấy đã tối mất trong công việc, đến đêm mới có thời gian rảnh, vậy phải chạy đến để họp mặt nhóm. Ngày mai còn là lịch quan trọng không thể bỏ, cái này là do Hino với Fuyuumi quá ích kỉ gây ra. Hơn một năm học cùng trường, Meyami là người như thế nào hai người như các cô biết rõ, con bé luôn quan tâm tới người khác trước bản thân mình, dù những hành động con bé gọi mình là ích kỉ nhưng thực chất, nó là ích kỉ với bản thân con bé chứ không phải đối với mọi người, trong tình bạn con bé luôn đặt tình bạn trước công việc, dù bạn thế nào Meyami cũng luôn quan tâm đến bạn mình trước, điển hình như lúc trước gần đến ngày thi, Meyami dù bận gấp mấy cũng giữ lời đến giúp Hino đàn. Sau ngày thi, Hino mới biết lúc đó Meyami bị bệnh vì phải hoàn thành bản nhạc trong trường hiện đại, đi kiểm tra bộ thiết bị âm nhạc cho trường truyền thống, còn giao lưu làm người đại diện cho trường trong lễ đến thăm của chủ tịch trường.

Những việc đó Meyami chưa bao giờ kể cho mọi người nghe, cô cứ âm thầm làm, mọi người muốn biết thì tự tìm hiểu không muốn biết thì Meyami cũng không có bận tâm.

Dường như Meyami luôn coi nó như điều tất nhiên.

”Meyami mình đưa cậu về!”

Shizumi bỗng lên tiếng ssu một hồi suy nghĩ, dù sao cậu cũng không muốn cô vợ mình đi về một mình như thế, rất nguy hiểm!

”Shizumi nhà cậu ngược đường với nhà mình đấy, đi xa lắm. Không được đâu.”

”Không sao, với chuyện này mình dễ làm được hướng hồ mình hứa với cậu rồi!”

Rất ít khi Shizumi sử dụng ánh mắt kiên định và nghiêm khắc để nhìn người khác, cậu hay ngủ nói chuyện với nhiều người có thể nói là từ trên trời rơi xuống, nhưng một khi ý cậu quyết dù hiểu hay không hiểu thì cậu vẫn làm như vậy. Và giờ Meyami bị ép buộc lên xe Shizumi đưa về.

”Không cần đâu, để anh đưa em ấy về, dù sao cũng tiện đường”

Yukino lên tiếng, ngăn ý chí kiên định kua. Hấn đùa à? Để cho cậu nhóc này đưa về rồi cướp luôn vợ tương lai của hấn sao? Mơ đi!

”Anh Yukino em nhớ hiện tại anh ở riêng, cũng không có cùng đường!”

Tsuchiura không chịu thua mở miệng, cậu chưa cho phép thì không cần đem cô rời đi, cậu là người chưa khiến cô gây sốc trước giờ, Meyami chọn cậu đưa về cũng là chuyện đương nhiên. Suy nghĩ kĩ quái của cô gái này cậu không hiểu, nhưng tính cách của cô cậu hiểu, những thứ càng ít rườm rà Meyami lại càng yêu thích. Lời yêu là lời khó nói qua miệng cậu, nhất đứng trước mặt cô cậu luôn là người chịu thua đầu tiên, Meyami luôn vô tình khiến tâm tình cậu nhảy dưng từng đợt tim gia tốc, cô đủ đáng yêu đủ gây thơ, cũng đủ điều kiện khiến Tsuchiura ngại ngùng khi lời nói muốn ra khỏi miệng liền chẹn ngay ở cổ họng nuốt không được, nhả ra không xong, cho dù đó là lời tỏ tình cậu tập diễn rất lâu trong gương từ trước.

Không khí phòng khách bắt đầu tia lửa điện, Hino kéo áo ba người chồng mình mau rời khỏi, cái này cô từng trải qua nên cô hiểu, sóng điện sẽ giạt chết người, cô nghĩ nên để phòng khách lại cho bốn người này, trong lòng âm thầm cầu phúc cho Meyami được an lành. Hino nhớ lúc trước, cả ba người chồng này đầu đá bằng mắt không phân biệt thắng thua liền đẩy cô ra giường quyền rũ lấy. Sau này mới đám cưới, cô hận mấy ông chồng khiến trình tiết của cô mất trước dự định, lại tới đó đêm tân hôn ba ông chồng rất phúc phận chịu cô cho đến khi Hino ngất đi vẫn chưa dừng lại, cái bi kịch ấy để lại hậu quả sau đêm đó Hino không thể xuống giường cả tuần, trong cả tuần đó ba người thay phiên nhau cắn nuốt cô.

Hino nghĩ lại càng rùng mình, nhìn lại Meyami, âm thầm thở dài, đào hoa con bé nhiều lắm như vậy có chịu nổi hay không?.

”Tiiiiing...”

Tình hình cấp bách, bốn người chủ nhà đã rời đi, Meyami nhìn ba người trước mặt đầu mắt với nhau liền cố gắng chặn lại, bất quá đều vô dụng. Thờ ra, ngồi nhìn họ, cho đến khi điện thoại rung lên cứu sống cô cả một mạng.

”Alo”

”Mimi, anh Hikaru đây, anh đang đứng trước cổng em ra đi”

”Vâng”

Cúp điện thoại, Meyami ngẩn đầu nhìn ba cặp mắt sáng như chim ưng nhìn về phía cô khiến cô rùn mình lần nữa, ba đôi mắt như uy áp hỏi về cuộc điện thoại. Meyami đảo mắt một vòng, vội đứng dậy

”Cảm ơn mọi người, anh trai đến rồi em đi trước ạ”

Meyami cúi đầu, xoay đầu chào Hino với ba người kí rồi đi ra cửa. Nhưng giọng nói của Tsuchiura khiến cô dừng lại.

”Meyami em không cho số điện thoại hiện tại sao?”

”Meyami, cậu định trốn nữa hả?”

”Meyami anh muốn gặp em thì thế nào? Đưa điện thoại đây!”

Ba người đồng thanh yêu cầu, Meyami nghiêng đầu nhìn về phía sau Hino, thấy cô chị gật gật đầu, Meyami cũng không từ chối đưa điện thoại cho ba người nhân số. Sau cô mới được thoát ra. Vào trong xe Meyami ôm ngực thở ra.

”Đi gặp bạn cũ mà áp lực thế sao?”

”Không có ạ. Anh về khi nào? Không phải tới đầu tuần sau mới về sao? Chuyện gì sao anh?”

”Mimi lo lắng cho anh sao?”

“...Ừm...”

Hikaru nhìn cô phì cười một tay giữ lái một tay kéo cô vào lòng, xoa nhẹ đầu

”Vi hôm nay là sinh nhật của em, anh muốn về sớm chúc mừng cô vợ đáng yêu này”



”Vợ gì chứ? Ai làm vợ của anh?”

”Haha...Mimi anh nhớ em”

Hikaru ôm cô vào lòng siết chặt, thả phanh dừng xe, đem cô đặt lên đùi mình ôm lấy, ngấn đầu hôn lên môi cô dịu dàng. Dường như anh đã say trong men tình này, sự dịu dàng, sự quan tâm, hành động vô tâm trẻ con của cô khiến Hikaru cảm thấy yếu đuối hơn cả lớp vỏ lạnh tanh bên ngoài.

Nhẹ nhàng và ôn nhu, những thứ anh cần diễn tả hết qua nụ hôn này. Anh nhận ra thế giới sẽ nhiều màu sắc hơn khi cô đến, và chỉ trắng đen khi cô đi. Những thứ anh có vẫn không đủ tốt đẹp khi ở bên cô, đương nhiên anh đủ sức mạnh về mặt tiền tệ để lo cho cô suốt đời, nhất là ca sĩ đặc biệt như Meyami, không son phấn, lại còn giữ tốt bản chất không biến hóa ngay từ nhỏ của mình, là đủ thông minh để đối phó các tình huống bất ổn, nhưng lại khiến Hikaru yêu nhất cô chịu thể hiện mình với anh. Không sùng bái tiền bạc, không cầu kì danh vọng, nhìn anh bằng đôi mắt trong suốt, lại quan tâm anh đến âm áp. Chỉ có duy nhất mình cô là thế, chẳng cô gái nào gần anh khi anh thoả phần hay trang phục phụ nữ. Dù anh nói mình là nam, Meyami vẫn dám cứng đầu nói anh là nữ, dù biết thế lực của anh đủ sự nghiệp của cô tiêu tan.

Thật cô vợ này sau này cần sửa lại nào.

Môi lưỡi truyền miên, Hikaru thả cô ra khi nhận biết cô hết khí, nhìn vật nhỏ cúi đầu trong ngực thờ dốc, Hikaru cười, đưa tay vén mái tóc rối loạn của cô, nhìn cánh môi sưng đỏ. Đàn ông các anh đều là sói, đúng hơn là sói đói, nếu anh không biết kìm chế có thể dễ dàng ăn cô mọi lúc mọi nơi. Hikaru cảm nhận thân thể mình phát run, và anh biết là nguyên nhân gì nếu không nói đến tiêu huynh đệ kia. Nhưng hiện tại anh không muốn khiến cô lo lắng, Hikaru sẽ đợi đến ngày họ được nhận là vợ chồng.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 133: Tranh Sủng

Hikaru lái xe đưa cô về nhà, tại nhà, Meyami cần dự một bữa tiệc sinh nhật nữa do các anh tổ chức ra. Meyami đã nói cô về muộn, nhưng họ vẫn cứ thế tự nấu tự trang trí và tự tổ chức. Hôm nay ở nhà gia đình chị Ema lại đi du lịch, chỉ có thể gửi quà cho cô. Riết Meyami thấy Ema bị nuông chiều sắp hư rồi, mấy ngày trước chị Chi có đến nhà chơi, cô đang ở trong phòng viết nhạc, Chi chạy lên lầu khoe đủ mọi nơi cô đi và sắp tới sẽ có chuyến du lịch khác. Meyami chỉ có thể nhìn cô chị mà thờ dài.

Tội nghiệp cho mấy ông anh rể.

”Mimi vào nhà đi, hôm nay Wataru ở kí túc xá nên không về được, thằng nhóc có gửi quà lại cho em này.”

Anh Hikaru đẩy nhẹ vai cô khi đến phòng, anh không muốn để cô phải mệt mỏi, đưa tay mở cửa phòng cho cô đợi cô vào mới đóng lại. Là do anh quá sơ suất hay là ngu ngốc không nhớ ngày mai cô còn có công việc quan trọng chạy lên công ty? Thật là hôm nay không được nghỉ sớm, em ấy có bị sao không đây!

Hikaru cau mày nhìn đến cánh cửa, rồi chậm rãi xoay người đi về phòng. Anh cần nghĩ cách gì đó khiến cô đỡ mệt hơn khi công việc ngày mai ập tới.

Phần Meyami cô đẩy vào phòng, lập tức khóa cửa, chạy vào nhà tắm thay đồ, tắm rửa lại thân thể. Làn da bị tiếp xúc với nước ấm liền đỏ lên, hồng hào. Hít một ngụm khí tự nhiên rồi thở ra nhẹ nhàng, không biết bao lâu rồi cô cứ ôm sấp tài liệu chạy đi chạy về suốt giữa công ty của mình với nhà, cô chưa quay lại công ty ca sĩ ấy một lần nữa. Meyami không biết hiện tại nhóm Starish ra sao rồi, còn có nhóm Quater Nights, cô lo lắng khi những bài soạn nhạc của cô không hợp ý họ, và không thể bán được. Vì khi Meyami sáng tác chỉ dựa theo cảm xúc của mình lúc nào đó tùy hứng mà viết, có thể soạn nhạc quá dễ hoặc cũng có thể soạn nhạc không có tốt không thích hợp với sở thích hay dòng nhạc của những người trong nhóm thì mọi chuyện sẽ trở nên khó khăn, tuy gần đây những bản nhạc do cô và Nanami sáng tác ra khá nhiều nhưng tất cả đều rất khó lọt qua, đa phần là mấy bản nhạc lắt léo của cô chạy được, còn lại tất cả đều bỏ lại chỉnh sửa âm tiết, Nanami còn chịu cực hình hơn cô, khi mỗi ngày bắt buộc phải tạo ra một bản nhạc. Hiện tại, cuộc sống fan yêu cầu càng tăng cao, nếu không có bộ trợ giúp về chỉnh âm, chắc chắn cô và Nanami không thể hoàn thành xong nhiệm vụ của mình trong một tuần nữa, và cũng không đủ sức làm, nhóm Quater Nights bây giờ nổi như cồn, ngay cả nhóm Starish cũng không bao giờ chịu thua kém, đến nỗi Meyami sợ là mình không viết ra hết những tâm huyết mình cho nốt nhạc. Gần đây áp lực công việc cứ đẩy cô xoay vòng vòng đến chóng mặt, công ty thời trang quý tộc của cô bắt đầu lộ ra nhiều mặt hào quang, thể những tay nhà báo bắt đầu săn lùng, những đối thủ trong công ty càng cần trọng đến đáng gờm. Còn gần đây anh Tompa bị bệnh liên nhờ cô kiểm tra vụ án sắp tới.

Meyami làm việc chưa bao giờ có thời gian nghỉ ngơi.

Cứ thế về nghỉ, cô lại chìm vào giấc ngủ. Bóng tối đen kịt vẫn có những con số, mọi thứ tính toán, và sắp tài liệu nhảy xong giấc mơ của cô.

”À quên ngày mai mình phải chuẩn bị thiết kế...mới”

Trong mơ Meyami vẫn có thể nói mơ về công việc, công việc của cô dày đến chất đông. Thực chất Meyami cũng không muốn, cũng không có tham công tiếc việc, chỉ là Tompa lâu rồi là bạn đồng nghiệp của cô, Meyami dừng công việc cũng có nghĩa anh cũng sẽ tập thêm công việc thay cho phần

cô. Meyami còn nghe nói, sau khi cô rời đi, anh không có nhận bất cứ đồng nghiệp nào khác, cái chính là vì anh lười dạy dỗ, nhưng cô lại biết, anh không thích những người mới lóng ngóng, hay quá nhiều chuyện. Cô cũng vậy, ở trong đội anh bao lâu cũng quen rồi, chuyển qua đội khác gặp người lạnh lùng ít nói cũng khiến không gian trở nên tẻ nhạt rất nhiều. Vì công việc tấp nập như thế, mà Tompa lại không chịu nhận thêm người mới nên anh đã ngã bệnh, đây cũng một phần là do lỗi của cô.

Còn việc về công ty hiện tại, Meyami không thể liên lạc được với anh Wiliam không được càng không thể liên lạc đến cho Under, cô nghĩ mọi chuyện trong tình tiết truyện đã bắt đầu, nếu Under triệu tập đội quân sát sống để đánh với Ciel Phantomhive thì có lẽ cô sẽ mãi mãi không gặp được hắn lần nữa. Cùng lắm đối với hai vai chính kia, cũng là thành quý, có thể bọn họ đã đi chu du nơi nào đó cũng nên. Thật là lâu lâu Meyami cũng rất muốn gặp lại bộ mặt như nai con của nhóc Ceil kia, cũng với ánh mắt sắc liệm của hắc quân gia Sesbatian kia. Còn nhớ đến đoàn xiếc đầy kĩ năng kia của cô một lần nữa muốn xem đoàn xiếc Circus làm xiếc nha. Thật là không biết đến khi nào mới được.

“Được rồi, Mimi cậu không cần lo lắng, Nanami đã đưa bản thảo cho nhóm Quater Night rồi! Sẽ không chậm trễ đâu, yên tâm!”

Shibuya khoác tay lên vai cô vỗ nhẹ, cười cười an ủi. Lâu rồi không gặp cô bạn này, giờ nhìn lại càng ngày càng không có thịt đấy. Lần này phải bồi bổ thêm mới được.

“Mimi, chờ Nanami đi ra cùng đi ăn nhé!”

“Ăn sao? Giờ là buổi sáng mà!”

Meyami ngạc nhiên nhìn ngoài trời, Shibuya lại đem khoét miệng giắc giắc, hung ác giáng một cái gỗ xuống đầu cô.

“Làm riết rồi bị vẩn đề à. Bây giờ là buổi trưa đấy! Gần tới giờ nghỉ rồi!”

“À...À buổi trưa”

Shibuya lo lắng nhìn cô, lại nhìn ánh mắt cô, đem tay kiểm tra nhiệt độ ở trán. Tất cả đều bình thường, ngoại trừ thân nhiệt của Meyami khác người thì mọi thứ thật sự không có gì bất ổn. Hay là Meyami làm nhiều quá bị stress rồi? Có thể, cả tháng nay không thấy bóng dáng, tháng trước từ khi cái tuần gặp mặt rồi lặn mất tăm, gọi điện đều là máy bận, còn có giọng nói càng ngày càng lạc, cảm giác như sức khỏe Meyami thật sự yếu ớt.

Đội Nanami đi ra, cũng có nhóm Starish nghe tin Meyami xuất hiện ở công ty cũng đòi đi chung một chút, họ biết ba người chuẩn bị đi ăn, nên họ đề nghị ăn lẩu luôn. Nhưng điều bất tiện khiến Meyami lo là, ở đây ai cũng là người nổi tiếng, kéo nguyên cả đám đi ra ngoài đường, tấp vào một quán nào đó bên vỉa hè thì sợ các fan nhìn thấy, nhưng vào nhà hàng sang trọng liền bị các nhà báo soi mói, và nhà hàng thường dân lại bị các kiểu ghét họ soi mói là ki bo bùm xìn. Bất kể đi đâu cũng không được, kiểu như là tất cả mọi chuyện của mình đều bị mọi người soi mói, mà soi mói khi ăn Meyami càng không thể nuốt cho trôi được. Dù sao thì cô không thích như vậy.

“Đi thôi Mimi, không cần lo, công ty chúng ta có mở một nhà hàng lớn cho ngôi sao. Nếu không được thì nhóm Quater Nights đã có một buổi tiệc đội chúng ta rồi!”

Shou nhìn cô vẫn đứng ngẩn người ra đó liền tốt bụng kéo tay lên tiếng. Bài hát mà Nanami và cô hợp lại soạn ra cậu và nhóm đã nghe qua rồi. Thật sự không thể tưởng tượng được, nó là bài hát thi đấu đấy! Thật không có kiểm soát mà, nó như nhập vào đầu từng người, rồi tự viết ra lời nhạc cho các thành viên. Trong một tuần này, cậu chắc rằng bài hát đó sẽ được hoàn tất, Meyami cũng đã vất vả nhiều rồi, đã hơn một tháng không gặp được cô, cậu có thể nói nhớ tha thiết, ngoại trừ những tin nhắn ngắn ngủi, hay máy camera trên video quay lại khi cậu gọi trực tuyến mới nhìn thấy được mặt cô. Chỉ là cô cứ xoay vòng vòng trong công việc suốt không có thời gian nói một câu nào với cậu. Thế buổi nói chuyện trực tuyến đó, Shou chỉ có thể nhìn Meyami không trao đổi bất cứ thứ gì, không gian cũng trở nên yên lặng hơn. Nhưng đối với cậu, như thế cũng tốt, chẳng hiểu sao khi nhìn cô nghiêm túc trong công việc lại càng thêm xinh đẹp vậy?!! Cái bí mật này cậu nhất định phải giữ kín.

“Mèo con à! Em mệt sao? Tựa vào lòng anh này, anh đưa em đi!”

Ren bước tới kéo cô vào lòng ôm từ phía sau, cằm anh đặt trên đầu cô, hít lấy hít đỡ mùi hương trên người cô. Đã lâu rồi anh không có gặp cô, cũng chưa có thể phóng phi tiêu với cô đâu, cuộc thi đó vẫn chưa kết thúc Meyami lại cứ thích chạy qua lại trước mặt anh thật làm anh luôn có suy nghĩ đem cô về nhốt trong nhà sớm nhất. Mèo con cứ chạy lung tung, trêu ghẹo đào hoa thì anh lại thật khổ tâm nhìn cô tiếp tục chạy trốn đấy. Meyami luôn thế, nhìn anh bằng ánh mắt thờ ơ, lại nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng. Hai ánh mắt tất cả đều trong các tình huống khác nhau, lúc anh suy sụp nhất lại gặp cô với những câu nói quang tâm, cùng lúc là lời nói thật lòng: “Anh quá nhút nhát!”. Cái câu đó cũng là cô tạo ra, tờ giấy vụn anh xé đi của bản nhạc đó là do cô lấy đến. Là cô giúp anh mở ra thêm một cánh cửa của thế giới này, thế giới của ước mơ và thế giới ở bên cô.

“Ren tốt nhất thì đừng tự tạo Scandal cho mình!”

Masato bước tới nắm chặt tay Ren kéo ra, để Meyami thoát khỏi lòng cậu, trừng mắt nhìn nam nhân đối diện, cậu ta vẫn luôn không thay đổi. Chỉ có điều anh mất cậu ta chỉ dừng lại nơi một người, mà người đó lại là tim cậu khắc bóng, rất khó chịu. Ren từ nhỏ cậu gặp trở thành hai tính cách khác nhau, nhưng Masato biết cả hai đều có chung một chí hướng, và niềm tin. Sau này vì mẹ mất, cha cậu gây áp lực nên Ren mới trở lại bộ dáng như thế này, Masato cũng mong có một ai giúp cậu ta có thể vượt qua, cậu cũng mong bạn thân mình cố gắng trong truyện, hai người có cuộc xung đột cãi vã với nhau chỉ vì về ý niệm nhập vào ngôi trường này. Từ đó, giữa hai người như có bức tường ngăn cản, cũng chẳng còn nhìn mặt nhau, nhưng trong lòng vẫn hiểu đối phương là bạn thân của mình. Masato không nói, nhưng nhìn thấy bạn mình như thế cậu cũng đã bắt đầu khó chịu, một kẻ không có tương lai, sống mãi trong tuyệt vọng. Masato đến nơi này vì muốn chứng minh cậu có thể xây dựng sự nghiệp bằng con đường cậu thích, còn Ren đến trường là vì có hay không cũng như vậy, cho đến một ngày Meyami xuất hiện, nhạc của cô làm cậu ấn tượng đầu tiên, lại muốn tìm hiểu về âm xúc phong phú đó, đáng tiếc có muốn tìm hiểu thì không thể được, nhưng càng đi cậu càng dính đến cái chữ tình. Ren gặp Meyami thay đổi ước mơ của mình, những bản nhạc bắt đầu có tương lai hơn, còn Masato gặp Meyami đã chuyển hướng cả tương lai sự nghiệp của mình để bên cạnh cô. Masato chỉ không muốn Meyami

thuộc về bất kì ai khác ngoài cậu.

Thế là tia lửa bắn tung tóe!

“Mimi, đến nhanh đi nhóm tiền bối có thể chờ khá lâu!”

Otoya nhìn hai người kia cau mày, liền đến bên nọ nụ cười vui vẻ tỏa nắng, nắm lấy tay Meyami kéo đi lên trước. Giữa đường liền bị Natsuki ôm lấy cô đẩy lên trước, tách khỏi tay Otoya, hiện tại cậu nhìn bóng lưng Natsuki chỉ muốn đạp cho hắn một đạp té nhào, tên cơ hội, đáng chết!!

“Mọi người mau đi thôi, Nanami, Shibuya, Anjima, Ichinose đều đi hết rồi!”

Thật là mấy người này có nên dừng lại hay không vậy!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 134: Vẫn Tìm

Meyami nhìn bốn người tranh cãi về vấn đề gì đó cơ bản cô chả hiểu, họ nói về đồ vật hay đúng hơn là một người nào đó mà họ kêu là “người ta”. Meyami chảy hắc tuyến, có thể hay không cho cô một lời giải thích, trước giờ cái nhóm Starish này cũng rất hay tranh cãi, nhưng chủ đề cô hiểu rõ, và tất nhiên cô biết những gì họ tranh cãi có lý do, còn đằng này, lý do của họ cô không biết, cả chủ đề là gì cô cũng đơ nốt. Cứ như Meyami là người từ trên trời rơi xuống vậy.

(Ủ, đúng mà, người trên trên mới xuống áy/ Lại là bà tác giả! Có hay không đừng nói xấu nhân vật của mình?/ Sorry nhé, vì người tự nhận trước mà/... bà già....)

Nhưng Meyami phải dừng lại cuộc tranh cãi này, biết làm sao được cô không dừng thì họ không ngừng, ngoài cô ra chẳng có ai ở đây nằm ngoài cuộc tranh cãi Nanami đi với Aijima và Ichinose đi trước một đoạn rồi, còn nếu tranh cãi nữa thời gian sẽ trôi qua, mà nhóm Quater Night có người không thích trễ hẹn, họ sẽ bị ăn mắng, thực ra là không ăn mắng mấy đâu chỉ có những câu móc họng thôi à. Và Meyami cũng không thích bị người ta nhìn vào mặt mình mà chửi tới tấp như thế, nhất là đại bá tước trong thời @\_Camus kia, anh ta thực sự sẽ dùng những câu như “Thật là kẻ khiêm nhã”, “Loại người luôn thích trễ giờ sẽ chẳng bao giờ thành công”,... Vân vân và mây mây, Meyami không biết quý ngài Camus kia lấy đây ra những câu chữ hay như thế để “giết” người.

“Thôi đi mọi người, dù là nguyên nhân gì thì không nên cãi nhau nữa. Nhóm Quater Night có người không thích người đến trễ đâu”

Meyami đi đến, kéo lấy tay áo Shou, sau ngày đi dạo đây, quan hệ giữa cô và cậu phát triển lên rất nhiều, cô cũng không có e ngại gì khi đứng gần cậu, hay nhận ra những cử chỉ thân mật, dịu dàng của cậu cho mình. Cả tháng nay, cô không có đến công ty, tin nhắn của thành viên nhóm Starish cũng nhóm Quater Night có thể nói là liên tục, một phần vì công việc, một phần họ lo lắng cho cô. Nhưng riêng tin nhắn của Shou cậu không bao giờ nói về công việc cực khổ ra sao, đối với cậu tin nhắn gửi cho cô chỉ quan tâm đến sức khỏe, giờ giấc ăn uống, còn có giờ đi ngủ. Shou cũng gửi cho cô những bản nhạc cậu hát, sau mỗi đêm để chúc cô ngủ ngoan giấc.

Meyami đã từ từ đón nhận và hiểu được tình cảm của Shou.

Vì Meyami là của cậu không được ai chạm vào, Shou không muốn tranh cãi, cậu thích hành động chứng tỏ hơn, trong khi cả đám phát điên cậu cũng bực không kém. Có thể cậu sẽ không kiềm chế được đánh nhau, bên kia đã có vài tên muốn rục rịch, như Masato. Nắm đấm nắm chặt lại có cái gì đó mềm nhẹ, mát lạnh chạm vào, tâm cậu bất giác thả xuống, cơn bực tức cũng không còn, đưa mắt nhìn đến là bàn tay thon dài, da thịt mịn màng đang nắm lấy tay cậu. Shou biết chủ nhân của bàn tay đó, chẳng ai khác Meyami, mùi hương trên người cô đã thấm vào trí nhớ, dù là bàn tay nhỏ vẫn là một mùi hương dịu nhẹ ngọt như mật và tươi mát như oải hương. Thả nắm đấm, đan vào bàn tay cô rồi xoay người đi, cậu hiện tại cũng chẳng muốn cãi nhau với đám điên kia nữa. Bây giờ không đến với nhóm tiền bối đường nào cũng bị ăn mắng cho xem

Meyami cùng Shou sóng vai nhau rời đi, nhóm tranh cãi cũng dừng ngay tại đó, họ đi phía sau hai người, Natsuki chạy lên trước một bước, vui vẻ nắm lấy tay Meyami kéo chạy đi.

“Chúng ta trễ giờ rồi, không nhanh sẽ không còn đồ ăn cho Mimi-chan mất”

Natsuki nháy mắt, kéo mạnh hơn, Meyami bị giật tay, bàn tay của Shou liền bị rút ra, cô cố vều vào lại nhưng không được, Shou lại càng cố nắm lấy tay cô hơn, đáng tiếc Natsuki biết ý đồ của Shou nên vừa kéo, vừa chen vào giữa tay hai người, cậu giữa mắt trước cảnh này, Meyami về không bao lâu, cũng chẳng có thể gặp thường ngày, cậu gặp cô qua tin nhắn rồi nhận lại chỉ là tin nhắn thoại. Nhìn sao thật khó chịu, Shou trước cậu một bước đi tỏ tình với Meyami, điều này cậu nhìn thấy rõ khi mối quan hệ gần đây giữa hai người ngày càng phát triển rõ rệt, Ren gần đây bắt đầu tỏ thái độ sát khí nhiều hơn trước mặt cô, Masato càng ngày càng đóng băng người ta khi muốn ở độc chiếm, còn về Jtoki...hắn ta bán manh không kể ngày đêm rồi! Đồng thời cậu nhận ra, càng sâu nụ cười của tên kia là đây cạm bẫy, Natsuki cậu nếu không nhanh tay nữa thì chắc chắn sẽ mất cô.

Thời gian chạy đến phòng nhóm Quater Night cũng chỉ mất 15 phút, chạy đến cũng là lúc nồi lẩu sôi sùng sục, AI nhìn người bước vào liền đi đến kéo

ghé giúp cô, Camus lướt qua cô khiển trách, Reiji vẫn giữ được nụ cười thường ngày, còn châm thêm vài câu châm chọc, chỉ riêng Ranmaru chăm lo cho nồi lẩu của mình. Meyami cũng vậy, chẳng khác gì Ranmaru đâu, vừa vào nhìn thấy nồi lẩu là lòng đã nhảy nhót, múa may, bên tay dù có nghe mắng nhưng cô vẫn nhìn nồi lẩu như nhìn một thú cưng, nghe tai này lọt qua tai kia gió bay mát, tâm trí hiện tại chỉ là lẩu hải sản. Nó ngon lắm đấy, cô thích ăn tôm, ăn mực, á có cá kia...

(-.-)

Thời gian ăn cũng bắt đầu sau khi cả nhóm nghe mắng no say, chỉ có Meyami không quan tâm, tình bơ ngồi ăn no cái bụng mình. Ai nhìn cô chỉ cười, theo số liệu cậu cho thấy, cô gái này chẳng có để tâm đến bất kì lời nói nào trong phòng này hay của ai, cái thứ khiến đây thân kinh cô phản ứng mạnh nhất đó là nồi lẩu ngay giữa bàn kia, cậu nên nói thế nào về cô bé Meyami này đây....Có thể là sâu tham ăn.

Ăn xong một bữa ăn cũng là xong thời gian nghỉ trưa, cả hai nhóm cũng không có chuyện về buổi chiều nên cũng ngồi trong chung cư của nhóm Quater Night chơi nhạc, nói truyện và bàn về các bản soạn nhạc gần đây của cô và Nanami, chủ đề chính đi một vòng vẫn không thoát đó là cuộc thi sắp tới, mở đầu vòng loại cho nhóm diễn trong chương trình SSS.

“Vậy các anh muốn Nanami sắp xếp lại bản soạn nhạc sao?”

“Đúng thế, nhưng không phải Nanami còn có Meya-chan nữa nhé! Vì em cũng là tác giả của bản nhạc này đúng không?”

“À, Nanami cậu hỏi gì không?”

Meyami nhìn sang Nanami đang muốn mở miệng lại thôi, cô nghĩ nên dẫn một lối cho cô bạn, cái bản soạn nhạc chỉ có thể làm xong trong hai ngày trước, sáng nay mới đem ghép lại với bản của Nanami, bây giờ nói thay đổi, hay sắp xếp Meyami cũng không quá bất ngờ, vì cái bản nhạc này cô chưa có xem qua. Nanami được câu mở lời của cô bắt đầu nói về những thắc mắc của mình, đa phần là những cái điều cơ bản cho bản nhạc, với những lời hát trong đoạn nhạc có cần thay đổi hay không. Đến đây Nanami bàn chuyện, nhóm Starish đứng dậy cúi chào rồi đi, họ cần giành thời gian để tập luyện, Shibuya cũng rời khỏi ngay sau đó vì cô có buổi kí tặng cho fan club của mình, chỉ còn Nanami và Meyami ở trong một phòng với nhóm Quater Night bàn chuyện, công việc cũng đến tối mới kết thúc, Nanami rời khỏi chung cư của nhóm đàn anh cùng Meyami, cô nói Meyami rời đi trước cô cần sắp lại một chút bản thảo về buổi hòa nhạc vào ngày mai. Meyami nhìn đồng hồ cũng đã 7 giờ tối, từ khi ăn trưa đến giờ cô cũng không có đi ăn, nên gật đầu với Nanami, tạm biệt cô bạn rồi ra gara lấy xe để chạy về nhà, có lẽ anh Ukyo đã nấu đồ ăn để lại cho cô.

“Mèo hoang!”

Một giọng nói từ bóng đêm phát ra, cái bóng đèn bên góc ở nhà xe có chút nhấp nháy, nên góc đó có thể tối, nhà xe im lặng, có chút lạnh bả vai. Meyami cũng chẳng sao, cô luôn gặp những hồn ma xung quanh mình nên nếu có một cái linh hồn nào đấy cô cũng biết nó ở đâu, với lại nơi này khá sạch sẽ, có những linh hồn đi qua rồi biến mất như là một đoạn đường, có thể thấy nơi này không có oán khí. Người gọi tên cô đứng trong góc tối, cô cũng không có tò mò mà lại gần, với một nghệ sĩ như cô nguy hiểm luôn có ở nhiều nơi, nếu không cảnh giác. Meyami nhanh chóng mở cửa xe, rồi ngồi vào, đưa xe rời khỏi nơi đó, bậc đèn sáng rọi vào bóng đen đó.

“Anh Akito”

“Trưởng em quên anh rồi chứ! Huh?!”

Akito rời khỏi ánh đèn, Meyami cũng mở cửa xe đến chỗ anh. Akito mỉm cười, xoa đầu cô.

“Em xin lỗi..”

“Tại em quên mất đúng không?”

Meyami chưa nói xong đã bị Akito chen ngang nói đến câu sau, cô ngẩn mặt nhìn anh chớp mắt một chút, lại là nụ cười. Cô không có quên, nhưng mà lỡ anh biết cô chạy theo công việc mà chùng ỳ không có thời gian đến thăm anh đường nào cũng bị anh mắng cho một trận. Akito trước giờ không giống như Yuki, anh có dịu dàng có ôn nhu nhưng không phải là loại gió mát nhẹ nhàng như em họ anh-Yuki, mà là Akito có sự cứng rắn trong dịu dàng, quyết đoán trong mọi lời nói, Meyami biết anh là tộc trưởng của gia tộc nên cô cũng không có ý kiến gì, càng lớn Akito càng có những biểu hiện tốt của một tộc trưởng hơn, nhưng cô nhận ra cậu bé Bọt Vẽ ngày nào vẫn chưa bao giờ thay đổi. Vẫn là một con rồng nhút nhát sợ gặp người ngoài, nhưng khi cô biến mất vẫn chạy đi tìm cô đấy thôi.

Và Meyami đã đứng, Akito vẫn như vậy, vẫn chạy đi tìm cô khi cô không xuất hiện trước mặt anh, mười mấy năm trước cũng như vậy từ một cậu bé 6 7 tuổi đến khi biết cô còn sống, và đang sống tại nhà của Shigure, đến khi cô biến mất 4 năm anh vẫn tìm- tìm trong trí óc, và anh vẫn tìm cô ngay trong cả thành phố này khi cô nhào đầu vào công việc của mình.

“Mệt không? Đi uống nước với anh lát nhé!”

“Bệnh của anh, không nên ra ngoài nhiều gió đâu”

“Yên tâm, anh đã khỏe rồi. Bệnh của anh cũng đã hết, Hatori đã công nhận rồi”

Meyami nắm lấy tay anh, người này luôn đau ốm như vậy, lời nguyện của anh còn kinh khủng hơn là khi anh chết đi lời nguyện của gia tộc đều có thể xóa bỏ, cơ thể như thể Akito từ khi nào có động lực như vậy. Con người sinh ra đã định sẵn cái chết có vẻ như tất cả đều muốn một kết cục, thà rằng không sinh ra. Akito giống cô, có thể chết bất kì lúc nào, và cũng có thể sống bất kì lúc nào. Nhưng Meyami có lợi thế hơn anh là về mặt tinh thần, cô buồn vui

hay những cảm xúc khác không có hại đến cái chết, mà Akito thì ngược lại, căn bệnh cộng với bản tính trầm cảm khiến cho anh dần dần đến cái chết hơn. Chính vì vậy khi biết anh là Akito tộc trưởng của gia tộc Sohma, Meyami không có tránh anh đi, cô muốn giúp đỡ anh được một chút, có thể vui có thể buồn thay cho cuộc sống này, căn bệnh của anh mong nó mất đi. Không ngờ nó liền mất đi như thế.

“Tốt quá rồi, Akito hết bệnh rồi!”

Akito nhìn cô mỉm cười.

“Vào xe đi, anh đưa em về. Cái này anh đoán không nhầm là của công ty em đi”

“À là công ty em!”

“Công ty tặng em thì giữ lấy dùng vào việc khác, còn đi với anh, anh dẫn em đến nơi này”

Akito nói xong không để Meyami phản ứng đã kéo tay vào trong xe, trong xe có người cầm lái, là Hatori anh vẫn như thường ngày chỉ là có chút hồng hào trên nét mặt, ánh mắt qua gương chiếu cô nhìn thấy có chút dịu dàng hơn trước kia. Có lẽ Tohru đã làm rất tốt trong công việc của người vợ.

“Lâu rồi không gặp anh Hatori”

“Ừm, lúc trước Tohru nói em đến nhà anh chơi, lúc đó không có anh ở nhà. Lâu rồi không gặp, Meyami lớn quá nhỉ!”

Meyami chớp mắt nhìn gương mặt anh qua gương chiếu hậu, lúc trước cô ở thuê nhà anh Shigure là cũng trở thành thiếu nữ rồi, anh Hatori nói lớn có nghĩa là cô già đi hả?”

“Ý của anh ta là em càng ngày càng ra dáng thiếu nữ đây!”

Trước kia cô không phải thiếu nữ sao?

“Hồi trước đi đánh nhau với Kyo suốt, nghĩ thử con gái nào như em!”

Akito liếc mắt qua một chút, khi ở nhà Shigure nói chuyện một chút, qua năm tết, lúc đó Meyami cũng đã đi qua gia tộc mình giải quyết gì đó. Shigure kể anh nghe về cuộc sống của cô khi còn ở nhà của anh ta-Shigure, có lúc anh nghe nói buổi sáng sớm Meyami rất hay chạy bộ, rồi cùng Kyo đánh đấm gì đó vào buổi sáng, tuy vậy sức cô khá dẻo hơn cả với Kyo, nên Meyami ít lần bị thua. Trừ những ngày mưa, thì Meyami gặp Kyo vào buổi sáng sớm là đánh, đi học về trên sân nhà, vắng cặp ở via hè hay hòn đá nào đó là đánh. Không biết trình độ kỹ thuật Kyo phát triển vượt cả sư phụ của cậu ta có khi nào là nhờ cô gái này không đây.

“Hatori, đến cánh đồng đó đi!”

“Hoa oải hương sao?”

“Ừm”

Hoa oải hương?

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 135: Không Cần Đợi

“Cánh đồng hoa Oải Hương?”

“Akito cậu ta mua một căn đất nhỏ ở ngoại thành, rồi nhờ tôi đem một số hạt giống mới của hoa Oải Hương đem về trồng. Cậu ta nói, sau này cánh đồng này là quà tặng của người nào đó!”

Hatori vừa cầm lái vừa thả lời thắc mắc của cô, cho đến khi Akito ho khẽ một tiếng, anh liền im bặt. Meyami chớp mắt nhìn Akito rồi nhìn Hatori. Hai người họ đang làm gì vậy? Tặng ai? Nếu là quà tặng thì cũng không nên để cô xem, nhưng nói là tặng cô thì không phải. Vì trước giờ Meyami chưa nói với cậu bạn này ngoài hoa Cúc cô còn thích Oải Hương. Trong xe phủ đầy một không gian im lặng, Meyami đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, dòng người từ những vệt sáng xe cộ đều lướt qua rồi biến mất ngay sau đó, có những ch iếc đèn đường chớp nháy, chỉ để lại một cơn gió không thấy được hình ảnh của nó. Con đường cao tốc dẫn ra ngoại thành cũng mất nửa tiếng đồng hồ, Meyami gọi điện cho Ukyo báo cô sẽ về trước 9 giờ tối, anh không trách chỉ mỉm cười đồng ý. Meyami lại quay người nhìn vào Akito, từ cửa kính xe, cô biết anh nhìn cô suốt từ khi lên xe đến giờ, có thể anh có điều gì đó khó nói sao?

“Akito, anh có chuyện nói với em ạ?”

“Không, anh chỉ đang ngắm thành phố về đêm, cũng lâu rồi anh không được ra ngoài”

Akito nói rồi quay mặt đi, Meyami nhìn anh, bên cửa kính anh cũng có, mà lại ở sát đó, sao anh không ngắm mà nhìn qua cửa kính bên em làm cái gì? Thật ra cũng không trách, Akito sống trong gia tộc đó cũng rất lâu rồi, với lại còn mang bệnh trên người, người trong nhà Sohma không cho anh ấy ra ngoài cũng đúng, gần đây chức trách của anh lại phát triển, là do cô không quan tâm đến anh, cứ để ngày qua ngày như thế. Tuy từ nhỏ cô không biết gì về tung tích của anh, hay chức vụ của anh, nhưng sau khi gặp Akito ở nhà Sohma, mà Kyo nói đó là tộc trưởng, cô có bất ngờ. Cô không biết người kia quen cô hay không nhưng ánh mắt anh nhìn cô thật sự là oan ức, tủi thân.. còn có... oán trách. Nói thật lúc đó, Meyami nhìn vào Akito chỉ có hai từ: “Oán Phụ”. Và người gây ra lỗi lầm cho oán phụ đó lại là cô, tuy rằng cô không biết chuyện gì đang xảy ra hết.

“Akito, ngày mai anh rảnh không? Cùng đi công viên được không?”

Meyami nhìn anh, đưa tay lay bả vai gầy kia. Cô phát hiện, Akito thật sự rất gầy, còn có chiều hướng suy dinh dưỡng. Là do Hatori không chăm sóc, hay là do anh không muốn ăn đây? Nghe được giọng nói của cô, lại là lời mời đi hẹn hò, Akito dường như giật đầu, còn mở mắt sáng rực nắm lấy tay cô kéo vào lòng, cổ ý cọ cọ má mình vào má cô. Trông anh không khác gì sủng vật muốn được vuốt ve. Vì hành động của anh gây nhột, hai má của Meyami đã đỏ lên rồi, đưa tay đẩy Akito ra, trước xe còn có Hatori, hành động thân mật quá khích của anh tuy dễ thương, nhưng cô vẫn thấy ngại khi người bên ngoài nhìn vào. Hatori là bác sĩ, cô biết anh ta không có ý nghĩ gì gọi là khinh rẻ, nhưng cô cũng không muốn đời tư mình soi như trên báo chí, đối với cô công việc là công việc, tình cảm, gia đình, là hai thứ khác nhau, không thể lộn tình cảm vào công việc cũng không thể để công việc lấn chím lấy gia đình mình. Và có lẽ Meyami nên nhận ra một điều, công việc của cô đã lấn chiếm quá nhiều vào thời gian cho gia đình mình, và cô đã bỏ quên mất bao nhiêu người rồi. Hôm nay nhìn Akito như thế này cô thật sự mới nhớ ra, hai tháng qua cô chỉ lao đầu vào công việc không có để ý đến cảm xúc của những người xung quanh, cô quên mất cuộc hẹn của Kyo với cô sẽ đi câu cá, cô quên mất Yuki nói cùng đi mua sắm với cô, Wataru cô nợ nhóc một lời hứa để gặp cậu bé Momija của nhà Sohma, cô còn không biết khi nào anh Masaomi hết bệnh nữa là...

“Mèo hoang, em vẫn hay tự trách mình như thế sao?”

Nhìn bảo bối trong lòng mình trầm ngâm, Akito nhẹ cười, xoa má cô, ôn nhu nói. Meyami nhìn anh rồi lắc đầu.

“Thực ra, em thấy mình nợ rất nhiều ở thế giới này... Không biết thời gian sau có bù đắp được không...”

“Sai rồi! Cái nợ của em không phải thế giới, mà là nợ tâm người. Em đã trả quá nhiều cho thế giới này, mà quên mất em đang suy nghĩ gì, có tình cảm ra sao đối với mọi người.”

“Akito nói đúng, Meyami, cách sống hiện tại của em không ổn đâu. Tuy công việc là tốt nhưng không cần lao đầu vào quá nhiều như vậy, em có ngày sẽ kiệt sức đấy! Ngoài em ra, có biết bao nhiêu người lo lắng khi em bị bệnh hay gì đó không hả? Tohru khi nghe tin em bị bệnh núp ở nhà hai tháng qua, có ấy định bỏ công con đến nhà em chăm sóc đấy”

Meyami nhìn Hatori đang lái xe, gương mặt anh qua gương chiếu hậu hiện lên chút bất đắc dĩ, ngược lại đối với cô Tohru đã quá tốt rồi, cô biết chuyện này nên đã gọi điện ngăn cô ấy lại, thật là. Tohru luôn làm thế khi biết tin cô bị bệnh khi còn là nữ sinh, chỉ cần cô hắc xì thôi đã bị ăn mắng vì tội để bản thân mình bị bệnh, cô xem Tohru như một người bạn tốt, và Tohru xem cô hơn cả người bạn thân. Tình cảm bạn bè gắn khít với nhau như thế suốt thời đi học, Meyami không biết khi trở về từ gia tộc Travel, Tohru có còn nhớ cô không, nhưng khi gặp cô bạn, mọi chuyện chứng tỏ, cô bạn chưa bao giờ quên cô. Trưa hôm đó, Tohru vẫn cứ cười, nói chuyện vui vẻ, nhưng cô nghe Kyo nói, sau khi Meyami rời nhà, gần hai tiếng sau cậu quay lại đưa bánh từ bà gửi qua, mới nghe anh Shigure nói Tohru khóc khi gặp lại bạn mình.

Meyami là người có lỗi.

Nhưng bây giờ cô cũng có đủ thời gian mà, cô sẽ dừng lại, gặp họ nhiều hơn. Cũng lâu rồi các cô gái không họp lại thành một nhóm để đi chơi, lần này Meyami muốn đem các nữ chính, các nữ phụ gặp mặt nhau, cô muốn biết các nàng ai là người tuyệt nhất, rồi đem các nam chính họp mặt. Khụ anime đảo loạn không phải là lỗi của cô đâu nhé!

Ngồi trong xe, hai người anh nói chuyện với cô về những gì họ gặp trong những năm qua khi cô đi. Hatori đa số là kể về cuộc sống hạnh phúc của anh với Tohru, còn Akito và cô chỉ ngồi nghe, lát Akito lên giọng lạnh tanh, trêu chọc. Hai người một nói, một vờ, một trêu chọc, một tránh né. Cứ thế đến khi chiếc ô tô nhỏ chạy ra khỏi thành phố, đến một căn biệt thự nhỏ giữa cánh đồng đầy hoa. Hatori ngồi trong xe từ chối ra ngoài, còn Akito vội kéo cô xuống xe khi vừa dừng lại. Hai người một trước một sau chạy trên con đường đất giữa cánh đồng đầy hoa Oải Hương đang khoe sắc, rồi đến cổng căn biệt thự. Ngôi nhà này, à không căn biệt thự này thiết kế theo phương Tây, cổng và tường đều có hoa văn đặc sắc. Trông chẳng khác gì một cung điện nhỏ là bao. Meyami xoay người nhìn Akito, nhìn ánh mắt anh không gọn sóng, không biết vui buồn, cô không hiểu ý nghĩ ánh mắt kia bèn đến nhìn các bông hoa đang nở, gần cô nhất có một nụ hoa đang từ từ khoe sắc. Meyami nhìn nó, im lặng, gió thổi qua, hoa lay động, cánh hoa như e sợ hé nhụy hoa, rồi từ từ bung ra, sau đó là nở rộ ra rất nhanh. Một làn gió khác kéo đến, những cánh hoa mỏng rơi cánh bay lên, từng cánh nhỏ tí tí nhảy theo ngọn gió rồi cuốn mất. Gió một mạnh hơn, cánh hoa từ những cành hoa khác ngày càng nhiều, lại bị thổi thành một trận mưa cánh hoa, không gian nhuộm đầy màu sắc đẹp.

Meyami ngăn người nhìn những màn trình diễn của hoa cùng gió mà vui vẻ. Gió với hoa vện vào nhau nhìn đến thật sự rất xinh đẹp, dịu dàng, cứ như cặp phu thê quấn quýt bên nhau không thể buông, trên đời có mấy ai được như chúng. Dù gió ngừng thổi, hoa vẫn chờ, dù hoa không nở, gió vẫn lượn lờ quanh cánh đồng, đợi khi hoa nở. Một hoàn cảnh, nếu diễn tả theo một tình cảm của đôi lứa đúng thật là hay, nhưng bọn chúng dù thế nào đời thực vẫn là vô tri vô giác.

“Mèo hoang!”

“Akito anh làm gì vậy? Đứng dậy đi!” Meyami nhìn Akito quỳ dưới đất, hốt hoảng, căn bệnh khiến anh kiệt sức sao? Anh lại ra ngoài gió mạnh như

thế...

“Chúng ta nên vào xe đi, Hatori chắc đem theo thuốc cho anh. Anh như thế còn dẫn em ra ngoài gió này, rất có hại sức khỏe anh đấy!”

“...Meyami, em có nhớ anh nói đã hết bệnh rồi hay không?”

“Nhưng anh như thế này là hết bệnh á?!”

Meyami vội đỡ anh đứng dậy nhưng nhất quyết cô bị anh cự tuyệt, Akito không muốn đứng dậy, anh đã bỏ công ra thiết kế cái vườn hoa này, bỏ công sức tính tới thời gian này, ai lại biết chỉ vì một câu nói của cô đường như mọi thứ tan luôn. Anh không chấp nhận được, muốn có cô vợ EQ thấp tốt cùng như thế này chắc chắn anh phải dùng cách mạnh bạo!.

Akito đứng thẳng dậy, bắt lấy tay Meyami, cô không tránh không giẫy dụa, nhìn anh không biết anh muốn làm gì, đôi mắt kia có thần trí, cô chắc không phải là kẻ điên, anh dùng những hành động của mình đều có mục đích và cô biết nó sẽ không gây tổn hại cho cô. Meyami cau mày nhìn anh, đem tay anh bắt lại.

“Akito, anh bị làm sao vậy?”

“Meyami em đeo nó rồi”

“Đeo? Deo cái gì?”

“Trên ngón tay em..”

Akito đem bàn tay cô đưa lên, chỉ vào chiếc nhẫn lạ hoặc xuất hiện trên ngón tay kia. Meyami nhìn anh lại nhìn nó, cô không có chiếc nhẫn này cũng không đeo nó vào, và chưa chạm vào nó khi nào. Akito đeo vào cho cô? Không có, tại sao cô không có cảm giác gì về da thịt khi chạm vào chiếc nhẫn hay bàn tay anh? Meyami tái mặt, sờ lại bàn tay của mình, nó không còn cảm giác nữa, y như nó là bàn tay không thuộc về mình, cảm giác lạnh buốt của xác người.

“Meyami, cưới anh đi! Anh đợi em bao nhiêu năm thế là quá đủ rồi! Anh không muốn em bị cướp đi!”

“...”

Nếu anh đã đợi thì sẽ không cần đợi nữa, chẳng ai cướp em đi cả, bởi vì nó không có nghĩa lý gì khi mạng sống không còn. Akito em xin lỗi, em không muốn làm anh khổ thêm.

“Akito, tại sao anh phải chờ?”

“...Anh không biết...”

“Akito, với chức vụ của anh thì sẽ không cần chờ em. Nhiều cô gái tốt hơn em sẽ xứng đáng đứng bên anh hơn”

“Vậy câu trả lời của em là?”

“Em sắp chết rồi, không cần đợi nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 136: Chương 47

Meyami vừa nói vừa khóc, cô không thương cho mình mà là thương cho anh. Từ khi cô bước vào câu truyện này mọi thứ đều thay đổi, đáng lẽ cô nên biết cậu bé khi đó là tộc trưởng của gia tộc Akito, cô sẽ tránh xa, chứ không để tình trạng bây giờ xuất hiện. Cũng không có chuyện dây dưa như thế này, ngay từ đầu Meyami không biết, cô bất tri bất giác cái kiếp người muốn lao đầu mà đi có lẽ không thực hiện được kể từ khi gặp được cha Rintaou, và khi gặp được cậu bé kì lạ đó.

Akito không nói, nắm lấy tay cô kéo vào lòng. Mọi chuyện, tất cả mọi chuyện anh biết, kể từ khi Hatori nói rằng máu của Meyami có gì đó rất kì lạ khi anh xét nghiệm giúp cô ấy. Đến bây giờ, Hatori kết luận máu cơ thể Meyami rất ít so với người thường, cơ thể cô luôn lạnh tanh là một chức mình như vậy. Mấy ngày nay không gặp được cô, Akito thật sự lo lắng về điều đó, anh sợ không thể gặp cô lần nào nữa. Cái chết đối với cô là anh luôn là người bạn phía sau lưng, không biết khi nào chúng vượt qua mặt mình rồi chặn đi ánh sáng nhỏ nhoi đó, nhưng Akito vẫn luôn hi vọng Meyami luôn sống vui vẻ, cái chết đối với anh ngay từ nhỏ đã không còn là mối đe dọa nữa, cũng không có cái gì gọi là ràng buộc khiến anh khó chịu, nhưng khi gặp cô, Akito biết thế giới này vẫn đẹp, vẫn xanh như vậy, chuyện anh chết là ngày một ngày hai, nhưng những chuyện vui buồn trên thế giới này anh chưa bao giờ biết đến. Chính vì thế từ nhỏ anh xem Meyami trở thành một người bạn, là cầu nối của anh đến với thế giới bên ngoài, dần dần bên cô những ngày yên bình và



ít ỏi đó, anh lại càng khao khát khi muốn cô có thể bên cạnh anh nhiều hơn, dạy anh tất cả tình cảm bên ngoài kia có. Meyami bên anh có lâu lỉnh, có vui vẻ, cũng có nỗi buồn. Cũng chính vì thế bao nhiêu năm qua anh tìm cô, tìm khắp mọi nơi chỉ nuôi hi vọng được gặp lại, cho đến khi gặp được cô bạn đó, anh không biết được tâm mình đã từ lâu trao cho cô, trao cho một cô bé nhìn anh với đôi mắt hiền, nụ cười mỉm, còn cứ chỉ ôn nhu chăm sóc anh khi anh lỡ chân làm mình bị thương. Bao nhiêu đó cũng đủ để Akito nhớ về cô, nhớ về một cô bạn không xa lánh anh vì bộ dạng nhếch nhác, như một đứa tự kỉ khi đó, với chiếc áo kimono rộng thùng thình, đôi mắt thâm quầng, con ngươi không có sức sống, với bộ dáng như bộ sương khô biết di động kia. Lúc đó chính là lúc, Akito không còn hi vọng gì về tương lai của mình, cũng không còn chút kí ức nào về quá khứ ở hiện tại, Meyami là người khai sáng thế giới của anh từ khi đó.

Bây giờ ôm người nhỏ vào lòng, anh không biết Meyami sẽ ra đối với tương lai, nhưng anh biết cô hiện tại không muốn người khác chịu khổ vì mình, anh còn biết Meyami quan tâm anh hơn tất cả những người khác. SUốt một đời, tuổi thanh xuân anh đi tìm cô, tìm đến khi đạt được anh càng không muốn để cô rời xa mình. Căn bệnh của cô chắc chắn có thể chữa trị, dù dùng cách nào Akito vẫn muốn chữa cho cô. Thân thể Meyami không giống người thường, ngay cả máu cũng như vậy, cái nguy hiểm của cô luôn là nỗi đe dọa ngầm, nó nguy hiểm gấp bội lần hơn cái chết của anh. Cái chết Akito từ chứng bệnh trầm cảm mà phát triển, còn chứng bệnh của Meyami ngay từ nhỏ đã có, chứng bệnh không do tác động bên ngoài mà cấu hình bên trong cơ thể.

Akito cảm nhận được hơi thở của cô trong lồng ngực mình, bàn tay vòng qua eo cô siết thật chặt, một tay khác đặt trên lưng vỗ nhẹ, ít nhất bây giờ anh biết Meyami vẫn luôn có tình cảm với anh.

“Meyami, anh đã tìm em mười mấy năm, chờ em thêm bốn năm nữa, còn cộng thêm 2 tháng này đến nhà em không thấy tìm em khắp nơi mới biết em chạy đến làm việc ở công ty. Bây giờ, em nhận lời tỏ tình của anh bằng bộ dáng này, thì anh biết làm sao đây?”

Meyami thúc thít trong con nấc, khi nghe lời anh vội ngăn người lên, cô không biết, Akito nói gì vậy? Cơ bản cô chưa nói nhận lời, cô sắp chết làm sao yêu với đương được đây?

Akito nhìn cô như thế liền mỉm cười

“Em không hiểu sao? Anh biết em lo cho anh sợ anh lại đau lòng nhiều thêm nữa. Nhưng Meyami, em từ chối anh em có biết tâm anh đau lắm không? Trong khi đó, em vẫn còn rất lo lắng cho anh!”

“...”

“Meyami, anh biết thời gian thường sẽ dần xóa đi kí ức, nhưng nó sẽ không xóa đi vết sẹo khi đã khắc dấu, nhất là bỏ qua một cô gái tốt như em, thì làm sao anh quên được đây?”

“...”

“Em không hiểu hay hiểu mà không nhận? Em yêu anh, anh yêu em, cả hai bên nhau là chuyện không thể chối được. Hiểu không? Và nếu anh thay lòng thì cần gì phải bỏ bao nhiêu ấy năm để gặp em hả?”

Meyami im lặng nghe những lời anh nói, tâm cô trùng xuống. Cảm giác như có ai đó đang cầm lấy trái tim cô mà xoa nhẹ, dịu dàng. Lời nói của Akito bay theo gió, lọt vào tai, ôn nhu, là 9 phần khẳng định, cử chỉ của anh dịu dàng khuyến khích cô đến nỗi, Meyami không nhận ra lúc này đã diễn ra một trận nước mắt, hay to tiếng với nhau. Cô không biết, đúng cô không hiểu gì hết khi một người nào đó đến tỏ tình hay tặng món quà gì đó đối với cô, dù có biết món quà đó có hai ý nghĩ thì cô cũng chọn ý nghĩ là bạn chứ không phải là tình, vì vậy mọi thứ trên đời cô bỏ qua rất nhiều lần, và cũng không thể quay lại. Như ở kiếp trước, một người bạn chết vì cô, Meyami đã sống để thực hiện nguyện vọng của cô gái đó, rồi ở kiếp này, cô lại làm chịu khổ không biết bao nhiêu người, có phải tất cả đối với cô đều là trách nhiệm hay bồn chồn?

Meyami đã từng nghĩ vậy khi gặp họ, nhưng không, tìm cô có cảm giác thắc lại, hay vui mừng đập liên hồi khi nhìn thấy họ vui hoặc buồn. Cô ra sức giúp mọi người không phải xem là trách nhiệm của mình mà là vì tình bạn bè, cũng là vì tình cảm riêng mình. Meyami đã không biết cho đến khi Akito thật sự thức tỉnh cô, anh có vẻ ngoài thay đổi khá xa đối với những năm trước cô gặp anh, không còn là cậu bé gầy yếu, thiếu sức sống nữa. Akito đã trưởng thành và cao rất nhiều đối với cô, tuy anh không còn chơi đùa như khi ở quê nhưng vẫn luôn xem những món đồ nhỏ khi còn bé tìm được là báu vật. Akito đúng, cô sai rồi, thời gian giúp người khác quên đi quá khứ nhưng vẫn có thể nhớ lại, Akito vẫn luôn là người điển hình như thế.

“Akito...”

“Muốn xin lỗi sao? Không cần như vậy đâu, anh nghe rất nhiều lần rồi, anh muốn đổi câu khác cơ”

“Cảm ơn anh” “Không phải câu đó nhé!”

“Vậy là câu gì mới được chứ?”

Meyami chớp mắt nhìn anh, cô không biết ngoài hai câu xin lỗi, và cảm ơn thì không biết nói gì nữa, trong tình huống này cơ bản cô cạn lời. Tấm lòng Akito quá rộng, còn Meyami quá ích kỉ chỉ nghĩ đến riêng mình, ngoài việc biết ơn anh, cô còn quên gì nữa sao?

Akito nhìn cô thì ngăn người, anh không thể chấp nhận được cái kiểu EQ cô xuống âm như thế, anh không biết cô được ai dạy dỗ lại để EQ mình tụt dốc đến thảm thương, trong khi IQ lại cao lên đến tận trời. Cô chỉ biết ơn anh quên luôn cái cảm giác thật sự trong mình sao? THật cần anh nhắc nhở hả?

Akito không nói, kéo cô lại gần cúi xuống hôn lên môi cô nhẹ nhàng cẩn trọng, anh không muốn làm cô đau, nhưng một khi chạm vào đôi môi phần nộn đó thật sự anh không thể kiềm chế cảm giác muốn thêm nhiều hơn, nó như một cơn nghiện rồi, từ cái lần đầu chạm vào đôi môi đó, tới bây giờ anh kiềm



chế quá nhiều. Nghĩ lại anh thật thảm thương.

-----

Ở bệnh viện

Masaomi đang kiểm tra lại sắp tài liệu của mình, chính xác anh muốn kiểm tra lại tình trạng sức khỏe khi trước của Meyami, lúc này anh thấy cô càng ngày lại yếu đi, công việc bù đầu không để anh dư dả chút thời gian nào để ở bên cạnh cô, đành nhờ Ukyo nấu những món ăn bổ dưỡng khi đưa em trai về bồi dưỡng cô giúp anh. Masaomi biết đứa em Ukyo này rất biết lợi dụng tình thế, nhưng anh chẳng quan tâm, đường nào Meyami cũng là vợ anh ngày tân hôn, vì vậy Ukyo đừng hòng chạm đến, với lại gần đây Meyami cũng bắt đầu lao vào công việc của mình, không có thời gian nghỉ ngơi, Masaomi cũng không muốn đánh đòn tâm lý thêm cho cô, những đứa em trai trong nhà gây nháo nhào đó cũng đủ rồi, có nhiều lúc anh dờ ý Meyami vì ngại cũng không có về nhà trốn ở công ty làm việc suốt ngày, về đến nhà lại chạy lên phòng đóng kín cửa. Dù gì anh vẫn không muốn vợ tương lai anh xảy ra bất cứ chuyện gì bất trắc, sức khỏe hiện tại là quan trọng nhất, cơ thể Meyami ngày một suy nhược.

Masaomi đem từng trang hồ sơ bệnh ra xem xét, rồi dừng lại trên trang xét nghiệm máu, máu của Meyami chỉ bằng 50% cơ thể? Điều đó là không có nghĩa, cơ thể con người lượng máu phải đủ 4.5-5.5 lít, đồng nghĩa là 99%, trong đó chiếm 60-70% là nước, hiện tại Meyami chỉ có bao nhiêu đó máu, bằng với lượng máu của trẻ em vậy nước cô ấy chứa nơi nào? Chuyện này dù gì thật vô lý, hay xét nghiệm sai sao? Không đúng mấy lúc đó mới nhập về, chứng minh rất tốt. Meyami lượng máu chỉ nhiều đó, cũng đồng nghĩa cân nặng cũng rất là nhẹ, nhưng mà là... Meyami em bị làm sao vậy?

Masaomi đem tất cả kiến thức đã học ra để tìm hiểu nguyên nhân, nhưng tất cả đều không thể giải thích được. Tin nếu xuất hiện ở báo truyền thông lại sợ ảnh hưởng không hay đến Meyami, anh nên làm sao đây? Anh nên đi hỏi khéo những người bạn khác? Không được, họ sẽ vẫn trả lời như thế thôi, bây giờ chỉ có duy nhất một người có thể giúp anh.

Masaomi nhất điện thoại, bấm số rồi áp vào tai.

“Ukyo, đến bệnh viện chúng ta có chuyện cần bàn.”

“Chuyện gì đấy anh trai, liên quan đến Meyami à?”

“Uh. Nhanh lên!”

“Được”

Masaomi đặt điện thoại lại bàn, cau mày, nếu anh biết chuyện gì đang xảy ra với Meyami thì anh mới có thể cứu được em ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 137: 48: Bài Hát Cần Cảm Xúc

Sau hai tuần, khi nhóm Starish đã thành công vang dội với những dự án mà chủ tịch Shinning bắt đầu lên kế hoạch từ đầu mùa hạ năm trước. Bây giờ nhóm Starish và Quaters Nights có fan hâm mộ đáng để nói là ông hoàng, nhiều nhất là sự mong đợi của khán giả về hai nhóm nhạc này. Meyami chạy đôn chạy đáo lo hai phần việc của mình ở hai công ty khác nhau, cô hoàn thành một bản nhạc đáng tiếc đối với bản nhạc của nhóm Quater Night thì cô chưa bao giờ thấy hài lòng. Đúng là lời nhạc, các nốt nhạc của Nanami thật sự rất lay động lòng người, nhưng Meyami lại thấy nó không đủ sức thuyết phục về mặt tinh thần như người viết ra những nốt nhạc như cô, Meyami luôn cảm giác chúng thiếu rất nhiều câu từ khi Quater Nights bắt đầu tập diễn thử. Meyami đã đứng ở một góc phòng và nhìn thấy những gì họ làm, họ nhảy múa và đương nhiên cô biết tâm trạng cô chưa bao giờ nói là vui vẻ khi những nốt nhạc đó vang lên. Nanami dành quá nhiều tâm huyết vào một bài của nhóm Starish mà không để tình cảm xen vào được của nhóm Quater Nights, vì thế Meyami chắc dù họ có cố gắng rất lâu, rất nhiều nhưng bài hát đó vẫn không thể chạm được hay đến đỉnh của ngọn sóng của cao trào. Giống như cảm giác bạn bị dâng lên cao, rồi bất ngờ thả xuống một cách bất mãn và tự do, bài hát cả Quater Night không phải là bài hát Meyami muốn có.

Dù cô biết đó là tác phẩm do mình viết ra, cùng với sự góp sức của cô bạn thiên tài Nanami, nhưng nó chưa bao giờ là kết quả tốt cho tâm trạng cô bây giờ.

Quater Night đã yêu cầu sắp xếp các nốt nhạc lại rất nhiều lần, cho đến khi họ cho là tốt nhất, nhưng Meyami nhìn họ luôn cảm giác thấy điều gì đó ngượng ngạo, cảm giác không thoải mái chút nào. Vì vậy, hai ngày sau khi buổi diễn tập nhóm Quater Nights kết thúc, Meyami lại chôn mình trong mớ bài hát nốt nhạc hỗn độn ở trên bàn bắt đầu lục tìm những gì còn thiếu, nhưng cô vẫn không biết nó đang thiếu cái gì...

Sáng hôm sau, khi buổi ứng cử bắt đầu tổ chức. Meyami rời khỏi phòng mình từ lúc 3 giờ sáng, xuống dưới nhà chuẩn bị bữa cơm cho các anh, sau đó vội xách túi đi đến công ty, cô cần gặp chủ tịch Shinning gấp. Nhưng khi vừa ra đến cổng Meyami bị chặn lại bởi anh Iori, anh đang mang theo chìa khóa gì đó ở trên tay, hướng phía cô vẫy tay, cười. Meyami nheo mắt nhìn anh, rồi từ từ bước lại gần.

“Anh Iori, anh thức dậy sớm quá”

“Ừm, Mimi em cầm theo cái này nhé!”

Iori đưa cho cô chiếc chìa khóa màu vàng, được tạo thành một kiểu hình hồ điệp, trông khá nhỏ và cũng khá gọn gàng. Meyami nhìn chìa khóa trên tay rồi ngược mắt nhìn anh

“Cái này là gì ạ?”

“Là một bí mật, xong buổi ứng cử của nhóm, anh muốn em đến gặp anh ở khu chung cư Toyu, tầng 12”

“Ồ đó?”

“Yên tâm anh không ăn thịt em đâu!”

Nói xong Iori xoay người vào nhà, Meyami nhìn anh rồi nhìn đồng hồ, thời gian gấp rút cô cũng không để ý nhiều, vội vàng đến gara lấy xe mình chạy đến công ty.

Đường đến công ty cũng không phải xa, Meyami lựa đường cao tốc mà phóng xe, nên chuyến đến mất ít thời gian là rất dễ dàng, hoặc có thể nói là như com bữa. Với lại tại lái xe, lượn lách trên đường chẳng ai bằng Meyami đâu, nhất là khi trí não của người ngoài hành tinh tập trung chú trọng duy nhất vào một chỗ. Nghĩ xem, một án từ mười mấy năm trước, từ khi cô còn là một đứa bé sơ sinh, những bằng chứng đều bị chôn vùi mà Meyami lại moi móc lên để tên ác nhân kết tội tử hình là một chuyện không phải nhẹ nhàng, hay dễ dàng đâu. Và chắc chắn trong lịch sử của tòa án, sẽ ghi lại bằng chứng về vang của cô một thời như thế.

Quay lại với chuyện chính, Meyami gõ cửa trước khi vào phòng chủ tịch Shinning, vì cô biết chắc ai bỏ mất phép lịch sự của mình dù người đó có thân đến mức nào, và người trên cao cũng đánh giá một con người từ những cử chỉ và mức độ lịch sự của mình đến đâu. Tiếng gõ cửa vang lên trong không gian tĩnh lặng, khuấy động một chút rồi chìm vào không gian, hành lang lại trở về với cái vẻ tịch mịch trước đó.

“Chủ tịch Shinning, cháu có thể vào không ạ?”

“Là Meyami à? Vào đi”

Meyami nhận được lời chỉ thị của ông, liền đẩy cửa bước vào bên trong, lần này không phải như người nhện, cũng không ri bằng tung tóe, Shinning chỉ ngồi xoay lưng về phía cô, im lặng tay đan vào nhau đỡ cằm, suy nghĩ, ánh sáng mặt trời bắt đầu lên cao, chiếu rọi qua khung kính làm cặp kính trên mặt ông sáng lóe lên, không thể đoán được suy nghĩ hiện tại của ông ra sao. Meyami mở cửa bước vào, rồi khẽ đóng cửa lại, đến gần bàn ông rồi cúi đầu. Lúc này Shinning mới xoay ghế về phía cô, đứng dậy đến bên bình nước lọc.

“Ngồi đi, cháu đến có chuyện gì?”

Shinning đem cốc nước lọc đặt lên bàn tiếp khách, Meyami cũng ngồi trên ghế sofa đối diện ông, đưa tay nhận lấy cốc nước trước mặt mình, cô cúi đầu.

“Là chuyện về bản nhạc Quater Nights...cháu thấy nó không được hoàn hảo”

“Ồ, vậy sao? Vậy nói cho ta biết, nó không hoàn hảo chỗ nào?!”

Shinning hiện tại rất khác với Shinning ngày trước, không hồ nháo, không trẻ con, cũng không có những điệu nhảy điên rồ làm mỡ bụng lắc qua lắc lại, càng không có những lời trêu chọc pha chút hài hước khi rít lên theo một bản nhạc nào đó mà không rõ âm thanh. Ông nhìn Meyami dưới đôi mắt đầy già dặn và trải qua sự đời, trong đôi mắt đó như chưa luôn cả những điều ông đã biết khi cô muốn mở miệng nói. Mặc khác Meyami dù biết ông hiểu, nhưng vẫn giải thích.

“Là các nốt nhạc còn quá lộn xộn, những bản nhạc đó không thực sự đem cảm xúc con người hay nghệ sĩ dâng lên cao”

“Còn gì nữa?!”

“Cháu...không tìm được cảm xúc của họ trong bài hát!”

Shinning im lặng, rồi kho ghế ngồi, đến đứng trước cửa kính sau bàn làm việc nhìn ra ngoài thành phố. Nơi ông đứng là tòa nhà công ty Shinning được xây dựng đào tạo các nghệ sĩ lừng danh rất vang vọng nhất thế giới, cũng là nơi ông bắt đầu sự nghiệp ca hát của mình về mấy chục năm về trước, và cũng chính phong cảnh này ông muốn dựng phòng làm việc tại đây, chỗ ông đứng là tầm nhìn bao quát tất cả thành phố trên không trung. Meyami nhìn Shinning, không nói, ông cứ trầm ngâm hồi lâu sau đó dùng giọng khàn khàn, trầm ổn mở miệng.

“Nhưng bài hát lần này, sau khi cháu về đã không còn sử dụng nhiều trong từng nốt nhạc, tất cả mọi công việc đều là do Nanami làm đúng không?”

“Đúng ạ, cháu không góp nhiều công sức vào trong đó” “Công việc của cháu đã dày kín lịch rồi Meyami! Ta nên khuyên cháu một điều, thường thức cuộc sống tư đời này đi, đến khi không thể hối tiếc gì cả”

Shinning chấp tay sau lưng, ngơ ngác nhìn về phía khung cảnh bên dưới, mây xanh nước biếc, Meyami cơ bản không hiểu ý ông đang nói gì. Lát sau ông lại mở miệng tiếp.

“Cháu không cần quá lo lắng cho mọi chuyện, ta thấy tác phẩm như thế đã ổn rồi. Chúng đã là những tác phẩm tuyệt nhất của thế giới nghệ sĩ hiện nay, nhưng sức của cháu vẫn chưa hết! Ta muốn cháu đem hết sức mình cho một bài hát này!”

Meyami im lặng chậm chậm tiêu hóa những lời ông vừa nói. Shinning không tức giận, cũng không quát mắng cô, nhưng ông biết những cảm xúc trong từng nốt nhạc của Meyami vừa mới sáng tác đầy quá mờ nhạt nên cô mới cảm giác như thế. Meyami khác với Nanami một chỗ, âm nhạc Meyami là một thứ thoải nhiên chứ không phải là âm nhạc sùng bái, ước mơ như của Nanami. Tiết tấu, âm điệu, nốt nhạc thăng trầm của Meyami là một vũ điệu, cũng có thể là một con quỷ một khi đã đặt bút xuống thì chắc chắn nó ở đó, dường như không ai có thể dịch được một nốt nhạc nào đi hay thay thế nốt nhạc khác vào cho những nốt nhạc trong một tác phẩm Meyami viết ra. Làm trong nghề bao nhiêu ấy năm, Shinning nhận ra những người có tài năng vượt bậc luôn thất vọng với những tác phẩm mình tự làm mà cả thế giới cho là tuyệt nhất. Đến một ngày nào đó, Shinning chắc chắn, tài năng của Meyami không chỉ dừng lại tại nơi nước Nhật này.

Meyami rời khỏi phòng chủ tịch lúc 9 giờ, buổi diễn của nhóm Quater Night và Starish bắt đầu từ 4 giờ, cô còn có rất nhiều thời gian ở nơi này nhìn một chút cấp dưới tập luyện, công ty Shinning cùng nằm gần bên trường âm nhạc hiện đại lúc trước Meyami theo học, nên muốn qua đó là chuyện dễ dàng.

“Ồ Meya-chan, cuối cùng cũng gặp được em rồi!”

Phía sau phát ra giọng nói, có phần quen thuộc. Meyami xoay người nhìn lại, là hai ông thầy lúc trước bắt cô lau dọn phòng tập hợp khi cô mới về nước. Thật thù cô còn nhớ rất đậm.

“Thầy Ringo. Thầy Hyuga”

“Hình như gặp được chúng tôi, em không vui sao?!”

“Dạ không có...(ngược lại các thầy muốn hành gì nói luôn đi ạ!)”

Những câu sau cô nuốt vào họng không dám nói ra, hai ông thầy này mỗi ông một chỗ cô còn chơi khăm được chứ một lúc hai ông song kiếm hợp bích thế này cơ bản Meyami chịu trận không chết cũng bị thương. Thật là...

Nói chuyện với hai thầy được một chút, Meyami đến đi vòng quanh khu trường học, lần này không những nhiều sinh viên biết mặt cô, mà còn fan ở nơi này, họ đi theo xin chữ kí với bắt tay hay cái ôm cũng khá đông. Meyami vội trốn bên ngoài vườn, dưới những gốc cây bên công viên đầy cỏ gần trường, ngồi đó nhìn trời, hít thở lại bầu không khí yên tĩnh. Có những lúc Meyami luôn muốn cuộc sống như thế này thực sự.

Đúng 4 giờ chiều, Meyami cùng Nanami đi chung xe đến buổi ứng cử, nơi này cũng có rất nhiều nhóm nhạc khác, nổi tiếng trong nước xuất hiện, còn có khá nhiều người máu mặt trong nước. Nhóm Starish lui ở trong phòng đợi cùng Nanami, Meyami đến phía sau khán đài, tìm nhóm Quater Night chuẩn bị lên sân khấu.

“Meyami ở đây này!”

Reiji vẫy tay về phía cô, đứng ra Meyami nói tìm họ, nhưng họ tìm ra cô trước khi cô kịp nhận ra họ đứng nơi nào. Cô nghe tiếng gọi liền xoay người đi đến, nhìn bốn chàng trai cao to trưởng thành, soái ca, mẫu hình lý tưởng của các chị em hiện đại trước mặt. Meyami không biểu tình cảm xúc, nhẹ nhàng phun ra một câu nói thẳng.

“Bài hát này, em muốn các anh cố gắng hết mình. EM biết các anh trong thời gian qua tập luyện rất chăm chỉ, nhưng nó là cách quyết định của các anh vượt lên tân binh hay ở lại dưới chân. Em muốn các anh biểu diễn nó bằng mọi sức lực của mình!”

“Đương nhiên là thế rồi!”

Kurosaki lên tiếng với chất giọng ồn ồn kiêu hãnh. Tiếp đến là Camus.

“Chuyện đó không cần nói, chúng tôi đã làm được.”

“Hết mình luôn là từ điển của chúng tôi!”

Ai âm thầm nhìn cô một cái, khẳng định trong lời nói chất nạt. Reiji đưa tay xoa đầu cô, cười vui vẻ.

“Đội bọn anh đốt sân khấu nhé!”

Bên ngoài đã bắt đầu tiếng giới thiệu, Meyami xoay đầu nhìn ra phía ngoài, rồi nhìn về phía nhóm. Ánh mắt sâu thẳm, lạnh lùng lên tiếng.

“Không cần biết đó là ai, chỉ cần các anh đạp nát sân khấu cho em!”

“Ok!”

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 138: 49: Người Thành Quỷ

Meyami đứng sau cánh gà nhìn một màn biểu diễn của nhóm Quater Nights, mày nhỏ bắt đầu chau lại từng mỗi bước chân, giọng ca, lẫn thể chất của họ. Cô có thể thấy họ đã tập luyện rất nhiều, ngay cả có người kiệt sức, nhưng nó vẫn có ngọn lửa bên trong họ, nhóm Quater Nights đã thành công đốt cháy khán đài, và ban giám khảo nhưng đối với Meyami nó thật tồi tệ. Nhưng nốt nhạc kia, những giọng hát kia, những lời hát kia, tất cả đều hòa làm một, tuy rất hoàn hảo, nhưng tác động với cô toàn là những cảm giác chìm vào hố băng lạnh lẽo. Âm nhạc đó không khiến Meyami có cảm xúc.

Khi nhóm Quater Nights hoàn thành xong bài nhạc của mình, Meyami vẫn đứng đó, đứng nhìn nhóm từ từ rời khỏi sân khấu và đến cánh gà, đứng gần cạnh cổ thờ hỗn hển. Cô xoay người đưa bịch nước cho mỗi người, ánh mắt nghiêm túc nhìn họ

“Đó là tất cả những gì các anh thể hiện!”

Đây không phải là câu hỏi, nó chỉ đúng chất là một câu khẳng định khi suy nghĩ của cô có đúng hay là không. Meyami vẫn muốn khẳng định lý trí của họ. Reiji ngăn người đưa mắt nhìn cô một lượt, cảm giác đôi mắt kia rất bình tĩnh và không chút gọn sóng, anh mới từ từ mở miệng.

“Đây là tất cả những gì nhóm đã thể hiện”

“Cô có chuyện gì sao?!”

Kotobuki liếc mắt nhìn cô, vẫn với ánh mắt cao ngạo từ bề trên đó nhìn phía dưới, nhưng dưới đáy mắt kia, Meyami nhận ra anh đang lo lắng. Cùng lúc hai người trong nhóm cũng đưa mắt nhìn tới phía cô, Meyami thờ dãi, từ chối cho ý kiến. Nếu bây giờ cô nói thẳng bài hát của họ không đủ sức thuyết phục với tác giả của nó thì có phải họ sẽ nghĩ cô quá đều? Chắc chắn là vậy, khi họ bắt đầu với những thời gian hoang phí từ những ngày tập luyện, thì kết quả đổi lại bài hát không hay. Như vậy Quater Nights sẽ không còn tin vào Meyami hay Nanami nữa.

“Không có gì, các anh làm tốt lắm”

“Chuyện đó là đương nhiên rồi, đều nhờ bài soạn nhạc của em và Nanami hết đấy! Bọn anh chỉ cần cố gắng cho qua thử thách này mà thôi.”

Reiji cười tí mắt, vỗ vào vai cô an ủi. Camus đứng một bên nheo mắt nhìn cô, rồi với chất giọng của một nhà quý tộc nói

“Meyami tôi thấy cô không được khỏe, hay là chuyện gì về tâm trạng cô sao?”

Meyami nghe được đến đó vội xua tay, từ chối trả lời, cô liếc sang nhìn đồng hồ, cô muốn đến phòng chờ để gặp nhóm Starish chúc họ thi tốt, dù sao hai nhóm đều do cô và Nanami viết lên vì vậy nếu chỉ quan tâm đến một nhóm thì thật không công bằng, với lại là một tác giả cảm xúc trong bài hát luôn chân thật nhất chứ không phải là nghiêng về phía nào nhiều hơn. Chỉ có một trải nghiệm của tác giả khi soạn nhạc, đó là bạn có hoặc không đem hết sức của mình để viết lên nó, với người nghệ sĩ, lời nhạc của bạn phải bắt nguồn từ cảm xúc, ăn khớp với nốt nhạc mà người soạn nhạc đã giao cho. Hai quy tắc bất di bất dịch khi muốn kết hợp với ca sĩ khi bạn là người soạn nhạc.

Meyami cúi chào nhóm Quater Nights rồi đến phòng chờ nhìn một chút nhóm Starish. Khi thấy cô bước vào mọi người đều khá ngạc nhiên rồi họ vẫn đổi lấy nụ cười tươi, mời cô ngồi. Meyami nhìn nhóm, những chàng trai cô quen biết từ những cậu học nam sinh ngổ ngáo mỗi người một tính, kẻ thích đánh nhau, kẻ lại thích lãng tử, kẻ khác lại thích yên tĩnh. Bây giờ nhìn lại, họ đều trở nên trưởng thành và chính chắn hơn hẳn, những người ca sĩ được tời rèn trong giới, giọng nói uốn dẻo luôn lách tránh scandal, người khôn khéo của giới nghệ thuật là đây.

“Các cậu chuẩn bị xong chưa?!”

“Sẵn sàng”

Itoki nắm chặt nắm tay giơ lên trời, Shou đứng bậc dậy đến gần người cô.

“Mimi-san, cảm ơn”

Meyami còn chưa hiểu ý cậu là thế nào thì bên cánh tay đã bị một người nắm lấy, đó là Masato, cậu bạn với ánh mắt xanh biếc chăm chú nhìn cô, môi tựa tiểu phi tiểu.

“Ngày hoa đào nở, mình vẫn muốn đi ngắm với cậu”

“Mình còn muốn chơi phi tiêu nữa đấy!”

Ren xen vào, tiếp đó là Nastuki vỗ vào vai cô một cái nhẹ.

“Bài hát viết lên rất hay”

Meyami cười nhìn họ, rồi đưa ánh mắt lướt qua ba người còn lại là Ichinose, Aijima, và Nanami. Cô gật đầu cười nhẹ, rồi xoay người nhìn những người đứng gần mình.

“Cũng như vậy thôi, nếu các cậu không cố gắng thì đầu tiên đừng làm, nhưng các cậu đã bỏ chừng ấy thời gian thì nếu các cậu muốn bỏ, cũng không có đường lui đâu!”

Meyami lạnh lùng, nghiêm túc nói từng chữ một, đây là lời nói thật, đối với Starish cô không lo lắng quá nhiều như ở nhóm Quater Nights, vì bài hát hai nhóm thuộc về cung bậc cảm xúc khác xa nhau, một trời một vực, và nếu người viết để ý rằng nốt nhạc của hai nhóm có sự cấu tạo thay đổi khá giống nhau, cơ bản những nốt nhạc thay đổi nhanh chậm và thứ tự sẽ ra một bản nhạc mới. Vì vậy những bài hát đó thực chất là không quá cố định trong một khung khổ nhất định, cũng có nghĩa cung bậc cảm xúc của bạn ở nơi nào cũng được, bạn thể hiện tùy thích, cái kiểu như khiến bạn dễ chán khi nghe một hai lần, hay nhiều hơn là ba bốn lần gì đó rồi bạn nhận ra ý nghĩa của bài hát và bỏ nó luôn.

Vì đây là cuộc sống thật của con người, luôn tiến không bao giờ thực lùi.

Nhìn nhóm Starish hôm nay, cũng là công sức của từng thành viên dựng lên, là sự quan tâm của Nanami, và Meyami vô trách nhiệm, họ có đủ bảy thành viên, bảy màu sắc cầu vồng của trời cao. Meyami đứng một bên nhìn họ quả quyết chiến thắng, và cố gắng, cô cười tươi, cúi đầu chào họ. Thế là đủ!

Meyami rời khỏi phòng, không đi theo Nanami, cô quay vào ghế khán giả ngồi xem, nghe họ hò la về từng tên thành viên, trong lòng cô cũng thấy vui lây. Cứ thế cho đến khi kết thúc bài hát, MC dẫn chương trình bắt đầu bước ra, nhưng trong sân khấu đột nhiên có sự cố.

Tất cả các đèn ở đó đều cúp tối, màn hình phía sau lưng sân khấu bắt đầu pha ra mây mù khắp nơi, sau đó là giọng cười quen thuộc. Meyami nheo mắt nhìn về khán đài, im lặng lắng nghe từng cử chỉ của một nhóm lạ mặt xuất hiện buổi cuối cùng của cuộc thi ứng cử này. Ai đó bên tai nói với cô rằng

“Đó có phải là nhóm Heavens?”

“Đúng họ nhì, họ quay lại rồi kìa!”

Bên cạnh đó là những tiếng bàn bạc, Meyami đang cố gắng nghe thêm một chút thông tin gì đó về họ nhưng thật vô vọng. Nhóm Heavens kia vừa xuất hiện đã bước vào bài hát độc quyền của nhóm, rồi sau đó làm lặng im cả khán phòng, Meyami nghe xong bài hát của họ chỉ đủ một cái nheo mắt, và cau mày, trong suy nghĩ của cô hiện tại thực sự nên nói hai từ.

“Nhạt nhèo!”

Không gọi là quá nhạt nhèo, lời bài hát không cô đọng lại một chút nào trong trí nhớ của người, đúng hơn chỉ có nền nhạc pop khiến lời bài hát trở nên hay, đúng là trở nên hay chứ không đáng nhớ. Nó như một bài hát nghe để vui tai, vui tai chứ không để thưởng thức và hiểu nó ra sao. Nhóm Heavens này, Meyami không biết, đúng hơn là không nhớ họ có xuất hiện trong kịch bản truyện hay không, đến mức cô có thể nói họ là người xuyên không nữa mất, nhưng suy nghĩ đó mâu thuẫn với lập với suy nghĩ về bài hát nhóm Heavens thật sự cần được cải thiện! Cải thiện để vươn lên đứng chất nhạc.

“Tiểu thư Travel đúng không?!”

Bên tai lại vang lên giọng nói, lần này là giọng nói tôn kính nhưng có phần kinh hi. Meyami xoay người nhìn lại, thất sắc khó tả, chưa ai biết được dòng họ thật của cô ở giới này.

“Sesbatian???”

“Thật mừng khi tiểu thư nhớ đến tôi!”

Vẫn với chất giọng trêu tức đó, anh nửa cười nửa không nhìn về phía cô, khẽ cúi đầu cung kính tránh nhiều ánh mắt nghi ngờ. Meyami liếc mắt nhìn sân khấu, đến phần công bố kết quả cho ba nhóm nhạc, khi nghe xong nhóm Quater Nights trúng tuyển, những khán giả dưới đây nổi lên như boom nổ chậm. Meyami biết kết quả đó không thuyết phục vậy nên cũng rời đi, ra mắt nhìn Sesbatian rời khỏi chỗ ngoài khán giả, đi đến ngồi ghế đá bên ngoài tòa nhà ứng cử. Nơi đó còn có một cậu bé đang ngồi, cúi đầu chờ đợi, phía sau lưng họ còn có một người thanh niên tóc nhím màu hồng, cúi người chăm sóc. Meyami nhìn Sesbatian, anh chỉ cúi đầu, mỉm cười rồi bước đến bên hai người, cô cũng đi theo anh không hỏi nhiều. Cho đến khi cậu bé kia ngẩng mặt nhìn cô Meyami mới thực hiểu ra, ai đang ở nơi này.

“Ciel Phantomhive. Joker.”

Hai người nghe giọng nói liền quay lại nhìn chủ nhân nó, rồi nở nụ cười. Ciel đứng dậy, đến gần cô, ra dáng một bá tước khi xưa bỏ mũ cuối đầu. Meyami nhìn cậu không đáp lại, chỉ ngăn người hỏi

“Các người đến được nơi này cơ bản không còn là người rồi đúng không!?”

“Tiểu thư, người rời đi như thế chúng tôi cũng thật vất vả nhớ người”

“Cô nhi viện Hạc sao rồi? Gần đây tôi không có liên lạc được với Willian và Under”

“Tất cả mọi thứ đều ổn, ổn và phát triển mạnh hơn”

Joker vui vẻ đáp lời, tiểu thư hẳn khi được nhìn thấy mặt vẫn là tính cách đó có thay đổi gì đâu. Ciel nhìn cô thả bơ mình này giờ tâm cũng có tức giận.

“Bá tước Travel chẳng lẽ quên tôi sao?!”

“Là một bá tước làm sao quên được ngài chứ bá tước Phantomhive, lúc trước còn có biệt danh là chó canh cổng cho nữ hoàng!”

Meyami cười đến giễu cợt, thực chất cô chỉ đối lại với quá khứ trên choker của nhóc này thôi. Ciel nghe xong cũng không tức giận, ngửa mặt lên trời cười sặc sụa.

“Cũng lâu rồi không bị cô trên choker như thế này bây giờ gặp lại cũng thấy nhớ!”

Meyami cười

“Bây giờ là thời hiện đại không nên xưng bá tước nữa. Các người nhìn với trang phục có lẽ đã ở nơi này lâu rồi nhỉ?!”

“Bây giờ Ciel Phantomhive thiếu gia là chủ tịch cụm sản xuất bánh kẹo lớn ở Pháp. Chúng tôi vì nghe có tin về cô, nên đã đến đây!”

Sesbatian tiếp lời, trong khi Ciel kéo tay cô mời ngồi xuống, Joker rất thành thực đưa cốc trà sữa cho cô. Tiếp theo anh giải thích tiếp.

“Tôi cũng để ý có một công ty thời trang giống tên khi trước, nên mới tìm hiểu sự thật là nó cùng một người chủ xuất ra, chỉ có tiểu thư mới nhận được những trí tưởng tượng sáng tạo đó.”

“Joker anh không nên quá khen tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 139: 50: Không Ai Là Không Thể

Meyami nhìn Joker rồi lại nhìn Ciel và Sesbatian, cầm ly trà sữa trên tay cô có phần hơi thắc mắc vì tại sao họ ở nơi này. Có những chuyện cô không nên biết quá nhiều, nhất là những người này quá nguy hiểm, hoặc là những chuyện này cô cần biết mà chẳng ai nói với cô một lần, ngoài mặt khác, đối với Meyami, thì ba người này xuất hiện ở nơi này là lợi hay hại đối với cô đây?!

“Tiểu thư không cần lo lắng, cậu chủ và chúng tôi chỉ muốn đến đây thật sự xác nhận cô còn sống và sống thế nào, và chúng tôi cũng biết cô đang rất bận trong công việc của mình!”

Sesbatian cúi đầu giải thích khi nhận thấy thái độ của cô thể hiện bàn tay mãi miết nhẹ trên miệng ly trà sữa. Đúng là cậu chủ Ciel của anh chỉ muốn tới đây để gặp lại bạn cũ, ít nhất cậu ta cũng cảm nhận được một thế giới người thân sau chừng ấy năm lưu lạc khắp nơi, nhìn những chuyện đời thay đổi và cả sự phát triển phồn hoa cho đến bây giờ. Nhưng một điều anh thắc mắc, đối với cô gái này, Meyami thực sự không có phép thuật, không mang dòng máu quý, không có sức mạnh nào gọi là của thần, nhưng khi gặp cô anh thật bất ngờ, cô vẫn giữ được nét xinh đẹp lúc trước khi mới bắt đầu gặp cô lần đầu tiên, bữa hẹn đầu gặp mặt hai công ty bàn về trang phục và sự hợp tác tối ưu. Meyami không thay đổi chút nào, còn có phần... trẻ hơn. Đúng là Meyami đang trẻ ra hay là anh hoa mắt? Đối với một con quý không kể về thời gian như anh chỉ sợ không dám hoa mắt, mà là mọi chuyện đều là sự thật.

Meyami nghe anh nói lại nhìn sang bên Ciel, rồi nhìn Joker.

“Mọi người đâu rồi? Hay chỉ có anh thôi Joker?!”

“À tiểu thư, người bình tĩnh, mọi người đều ở công ty giúp làm việc rồi”

“Huh?”

Giọng nói Meyami lạnh xuống, Joker biết mình đang vào vòng nguy hiểm lập tức gãi gáy cười trừ, vội vàng xua tay giải thích

“Thực ra chúng tôi muốn cho cô một sự bất ngờ. Cô cùng đừng phạt chúng tôi”

Meyami nhìn anh trong bộ dạng lúng túng, với cái kiểu vội vội vàng vàng phân minh thì cô chắc chẳng bao nhiêu thời gian qua, Joker với những người khác không chỉ để làm việc chăm chỉ và còn bị William giáo huấn thực sự vào một nội quy nghiêm khắc.

“Được rồi, Case nó thế nào rồi?”

“Tốt, mọi thứ đều tốt đối với nói, ngay cả... (ngày càng béo lên)”

Câu sau Joker không nói thêm, chỉ là một vài vấn đề, Willian nói nên bỏ nó ở lại biệt thự kia, nếu Case gặp cô thì không hay cho lắm, bởi vì con rắn kia, vài năm qua... Nó được bồi bổ rất tốt từ thịt người, và trở nên khổng lồ đến lạ kì, Willian nhìn nó to hơn cả con sói kia, thì anh cũng chẳng an tâm cho lắm với kẻ háo ăn như nó mà gặp lại chủ nhân sau bao nhiêu năm. Có phải là quán cô đến chết hay không là một vấn đề. Joker nghĩ đến thân thể của Case bây giờ, và đến lời của Willian nói, sống lưng đã bắt đầu lạnh buốt và đồ đầy mồ hôi. Ai nói cho anh biết tại cái quái gì tiểu thư nhà hắn đã kì quái, còn có cả tên quản gia thân chết kia còn lập dị hơn không?!

Meyami không nói nhiều được với họ, vì thời gian nhóm Quater Nights và cả nhóm Starish đã nên trở về, họ còn đối thoại một chút so với nhóm Heavens sau đó mới đến phòng đợi. Meyami cũng đứng dậy cúi chào ba người rồi rời đi, trước khi đi Sesbatian còn đưa ra một hợp đồng hợp tác các nhân hành của họ trên bộ trang phục. Meyami lần nữa từ chối.

“Đây không phải công ty, với lại nếu các người muốn hợp tác thì nên đến công ty quan minh chính đại đọc qua tờ hợp đồng này, có lợi cho hai bên rồi hãy bắt tay làm việc sẽ không muộn.”

Giọng nói của cô là nghiêm túc, và lạnh lùng, cứng rắn, cơ bản trên thương trường đứng mặt chỉ có bao nhiêu nam nhân có thể đối mặt cứng với cô đây? Và Sesbatian và Ciel không phải số nam nhân đối mặt trực diện lúc này, họ nhìn cô rồi liếc mắt nhìn nhau khẽ gật đầu. Joker là người đứng hẳn bên cô cũng không có liên kết với họ, cậu cúi đầu sau đó vội đi trước và rất nhanh mất hút trong dòng xe giữa đường. Lát sau, Sesbatian cười nhẹ, cúi đầu, đặt tay lên ngực cung kính.

“Vây theo ý của cô, một ngày nào đó chúng ta chắc chắn sẽ có một cuộc kí hợp đồng tốt này!”

Meyami xoay người vào bên trong tòa nhà ứng cử, đi thẳng đến phòng chờ của nhóm Starish.

Khi cô đi khuất, Sesbatian và Ciel vẫn đứng đó nhìn bóng cô, đến khi một người trong số họ lên tiếng phá bỏ không gian u ám này.

“Cậu chủ cậu đang nghĩ gì?”

“Lâu không gặp, tiểu thư nhà Travel chưa bao giờ thay đổi.”

“Không là thay đổi đấy chứ!”

“Huh?!”

“Tiểu thư Travel đang bắt đầu dần thân vào thương trường nghiêm túc chứ không phải như lúc trước ra sao thì ra, còn có không đùa giỡn với chúng ta nữa”

Ciel không trả lời, neho mắt nhìn bóng lưng cô sau đó mỉm cười. Trong bóng đen, hai chiếc bóng một lớn một nhỏ dần khuất vào không khí, tiếng gió lẫn tiếng cây, nghe xào xạc đến não lòng. Ngay tại nơi hai người vừa đứng, vắng vẻ và lạnh ngắt, như chưa bao giờ xuất hiện cuộc đối thoại vừa rồi.....

Cuộc ứng cử kết thúc ngay sau đó, họ đình chỉ kết quả lại sang năm sau sẽ bắt đầu trả lời. Bây giờ cũng lập đông, chuyện chờ đợi ba tháng nữa cũng là chuyện bình thường, nhưng quý giá nhất là kì nghỉ đông của họ, lần này nhóm Quater Nights và nhóm Starish sẽ bắt đầu những kì nghỉ tốt đẹp. Và Meyami cũng vậy, nhưng trước tiên đó, cô không nên quên lời hứa với anh Iori đến chung cư Toyu, tầng 12 của tòa nhà.

Cô rời khỏi tòa ứng cử cũng đã 7 giờ tối, Meyami cũng hơi lo ngại khi đến nơi của Iori đã hẹn, thức chất không phải vì cô ngại anh, mà là ngại khiến anh gặp phiền phức hay vì gì đó như làm phiền anh khi đang làm việc. Và Meyami đã nghĩ lại một chút về lý do anh đưa cô chìa khóa này, rồi cuối cùng cô lại không hiểu được tại sao Iori lại có cách cư xử kì lạ như thế.

Đứng trước tầng 12, Meyami lấy điện thoại nhấn số Iori gọi đến, điện thoại bật sáng, đồng thời tiếng chuông điện thoại cũng vang lên phía sau cô. Điều khiến cô giật mình không ít là Iori đứng phía sau cô, hoặc đã đi phía sau cô từ khi nào? Và tiếng bước chân của anh nhẹ đến mức nào mà cô không thể nghe hoặc cảm nhận được?

Iori đem điện thoại đưa lên trước mặt cô, huê qua huê lại, rồi đưa tay đẩy lấy bả vai cô.

“EM sao vậy Mimi-chan?!” “À... Anh đi phía sau em sao?”

“Ừ, từ khi em thất thần vào đây, và anh gọi đến cả không nghe được!”

Iori cất điện thoại, nắm tay cô đi thẳng trên hành lang. Bây giờ Meyami mới nhìn quanh và để ý, nơi này là khu chung cư cao cấp, điện máy tự nhiên chạy bằng năng lượng vô hạn như gió, bóng đêm, cơ bản không cần trả bất kì phí gì khiến tốn tiền lương. lối hành lang nơi này được thiết kế khá rộng đủ cho bốn người đi qua hoặc ngược lại, với lại nền nhà lát gạch có cấu hình gò gề nhưng nhẵn bóng, cách này cũng tránh được khi trẻ em chạy qua lại. Nhưng Meyami nhìn bàn tay Iori cứ nắm chặt rồi dẫn cô đi hết hành lang này đến hành lang khác cơ bản là không hiểu đích đến anh muốn dẫn cô đi là ở đâu.

“Anh Iori. Anh dẫn em đi đâu vậy?”

“Đến món quà lớn anh tặng em, như thế nào?!”

“Nhưng hôm nay không phải sinh nhật của em, cũng không có phải là lễ gì hết tại sao anh tặng quà làm gì?!”

Iori dừng lại, xoay người nhìn cô, rồi đưa tay nắm lấy cảm nhô của Meyami chạm rảnh đầy mắt cô nhìn thẳng phía anh, Iori chỉ mỉm cười.

“Thế nào? Khi chồng tặng quà cho vợ cần có lý do sao?!”

Meyami sững người, “chồng vợ” hai từ này có phải hơi... có phải hơi là...

“Iori đừng trêu em nữa, nói cho em biết vì cái gì?!”

“Là quà cầu hôn... Ừ là quà cầu hôn đấy, em đã đến đây rồi thì đừng có hồng chạy đằng trời!”

Iori vẫn nắm chặt tay cô dẫn đi, Meyami hóa đá tại chỗ. Anh lại ra sức kéo, rồi hết cách khi con người kia cứ nhất từng bước lên như vậy, Iori cúi người, vòng tay qua eo cô, bế phốc cô lên, vác trên lưng bước tiếp. Lúc này Meyami thực sự mới hốt hoảng mà kêu la. Đáng tiếc tất cả đều vô dụng, Iori vẫn vác cô như thế cho đến khi đến sân thượng của khu chung cư, anh mới từ đặt cô xuống.

“Thế nào?!”

Meyami nghếch mặt, thế nào là thế nào? Người vác em lên đây là anh, cũng hỏi nơi này cũng là anh, kêu em đến cũng là anh, nếu muốn nhìn phong cảnh em còn có chỗ tốt đẹp hơn cả nơi sân thượng của một tòa nhà cao cấp này, với lại gia đình cũng đang chờ cô về, Iori bắt cô ở nơi này thực sự khiến họ lo lắng.

“Anh hỏi em thấy cảnh vật khi này em đi qua thế nào?!”

Iori không nhận được câu trả lời của cô, Meyami đứng trước mặt anh gió cứ thổi lung lay ngọn tóc, cơ thể mềm yếu lại mặt với chiếc áo rộng thùng thình, thật là... Iori không biết cô biến mất trước mặt anh đã bao nhiêu lần rồi nữa, bây giờ lại do con gió muốn đem cô đi mất. Như thế không dễ dàng gì đâu.

Iori đưa tay kéo lấy bả vai Meyami rồi ôm vào lòng, nhẹ nhàng làm ấm bàn tay nhỏ của cô, rồi đặt cô ngồi xuống ghế đá gần đó. Meyami nhìn hành động của anh liền ngoan ngoãn không phản kháng, đơn giản cô thích người anh này, chiều chuộng trong sự yên tĩnh và ôn nhu. Cơ bản Iori thích cô là một điều may mắn. Nhưng hình như cô quên gì thì phải.

“Mimi-chan em còn chưa trả lời câu hỏi của anh, em nghĩ thế nào về khu chung cư này?”

“Là khu chung cư tốt, cải tiến mạnh, còn có rất tốt cho người già trẻ em ở.”

“Vậy em thích ở nơi này sao?!”

Iori mỉm cười, ngược khuôn mặt lên nhìn cô. Meyami gật đầu, không chút để phòng cười vui vẻ.

“Đúng là rất thích!”

“Vậy cả khu chung cư này tặng cho em, thế nào?!”

“Hả?!”

Meyami cô nghe nhầm rồi phải không? Cô đang nghe nhầm rồi phải không? Cô chỉ nghĩ là Iori làm việc một phòng nào đó ở khu chung cư này, với lại Meyami không nhận ra ý đồ của anh khi dẫn cô đi cả vòng khu này để nhìn ngắm khung cảnh. Và cuối cùng cũng hiểu.

“Iori, anh muốn nó hay sao?”

“Là dự án của anh hoàn thành. Rất tốt đúng không? Nó hoàn thành sớm hơn anh dự định. Nhưng như vậy cũng tốt, anh có cơ hội nói hết với cô gái anh yêu!”

Iori đến gần cô, cúi xuống một chút chạm môi cô, sau đó là nhẹ nhàng liếm lấy cánh môi hồng kia, và cuối cùng là cắn mút và ăn ngấu nghiến lấy vị thơm ngọt từ khoang miệng nhỏ phát sinh ra. Tay trái anh vừa giữ chặt gáy cô không cho Meyami cự tuyệt, tay phải nhẹ nhàng xoa nhẹ lưng kích thích cảm giác của cô em gái này.

“Anh không muốn có thêm một người em gái, nhưng nếu em đồng ý chú rể là anh, thì anh lại tình nguyện bám em suốt đời!”

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 140: Chương 51

Mùa đông tuyết rơi rất dày, gió se lạnh từ ngoài cửa thổi ngoài cửa sổ kéo vào. Meyami ngồi nhìn trời đầy tuyết ngẩn người. Rất lâu rồi ở đây cô không



còn nhìn thấy tuyết như thế nào nữa, cảm giác lạnh ngắt của tuyết cô cũng chưa bao giờ nhận ra được nữa.

Cơ thể của Meyami ngày lại càng yếu ớt.

Mùa đông năm nay cũng là xuất phát từ một khởi đầu mới, và cũng là kết quả khi đợi chờ cuộc thi xem ai sẽ là nhóm thắng cuộc trong vòng đấu loại này. Và là dù nhóm nào đi nữa, Meyami chắc sẽ không thua kém gì các nhóm khác, và còn sẽ rất mạnh mẽ.

Và Meyami đã dự sẵn một kế hoạch tốt cho chính mình về những bản nhạc soạn sẵn cho các thành viên cũng như ba nhóm. Lần này Meyami sẽ tự thủ tách khỏi Nanami để viết lên những bài hát mà mình âm ỉ bấy lâu nay. Không biết nữa, cô không chắc có thể đem lại cảm xúc gì đó cho con người, nhưng Meyami luôn mong chờ một kết quả hoàng mỹ.

Như cái ngày đó, khi mọi người đều vứt bỏ cô. Meyami vẫn là Megurine Luka, một ca sĩ ảo, và cũng là một niềm tin một ngày nào đó sẽ có người nhìn cô, sẽ có thể nghe lại những bản nhạc của chính cô hát. Chính vì điều đó không xảy ra cô mới thực sự thất vọng, thất vọng nên trốn tránh, trốn tránh để che đi nỗi đau buồn của mình.

Lần này đã tạo cho cô một cơ hội có thể khiến cô đứng lại trên sân khấu, cũng có thể khiến mọi khán giả nghe được lời hát của cô lần nữa. Meyami cũng không cần trốn tránh nữa, khi bên cạnh đã có những người bạn, những người thân luôn sẵn sàng chào đón cô khi cô vấp ngã. Cô những bờ vai ấm, nụ cười dịu dàng khi cô đau lòng.

Những năm qua khiến Meyami hiểu ra một điều, nơi này đã gắn bó với cô như thế nào. Và cô đã nảy sinh cảm tình với nó từ khi nào. Và... Meyami cũng không còn thời gian nữa.

“Khụ..khụ..”

Một con họ kéo đến, Meyami vội lấy khăn che lại, rồi đưa tay vuốt ngực mình. Sức khỏe ngày càng yếu, cơ thể lại càng lạnh đi. Có thể nếu người không biết chạm vào cô có thể cảm nhận được cái xác chết.

“Cạch”

Cánh cửa phòng cô mở ra, Azusa cùng Tsubaki bước vào, nhìn cô gái gầy gò trên bên cửa sổ liền cau mày. Tsubaki đến gần cô, ôm lấy cô vào lòng đưa cô ngồi trên giường, Azusa ra bên ngoài lập tức đóng cửa sổ lại, rồi đến đốt chút hương lên cho ấm căn phòng, sau đó mới ngồi bên cạnh cô, đem áo khoác trùm cô lại.

“Meyami, em biết mình ốm yếu, lại thích ngồi ngoài trời đông tuyết này!”

“Em ớn mà!”

“Ồn cái gì! Lúc này còn nghe tiếng ho của em đấy! Em cứng đầu quá!”

Tsubaki cau mày, nói lớn, anh tỏ vẻ tức giận bên cô. Thật cô gái này chẳng thể nghe lời ai hết cả. Nhưng chỉ được đôi mắt tròn xoe đó, khi nhìn người khác thật sự mùi lòng. Meyami, em tại sao lại mang bộ dáng này cơ chứ.

“Em xin lỗi!”

Giọng nói Meyami nhỏ xiu, cô cúi đầu. Chỉ là cô quên mất rằng gió lạnh không tốt thôi, nhưng nhìn tuyết cô cảm thấy lòng thật yên bình. Những đứa con của Ema đang chơi đùa với tuyết ngoài kia làm cô muốn chơi thật sự ở đó. Cô muốn có cảm giác chơi trong nền tuyết lạnh ra sao, nhưng mà nhiệt độ cơ thể này cũng xem như là không thôi.

“Anh Tsubaki, ngoài kia tuyết chắc rất lạnh nhĩ!”

“Đúng vì nó sẽ làm bệnh của em bệnh nặng thêm. Thật là, đã biết cơ thể yếu lại thích những trò chơi hay hại đến cơ thể mình.”

Tsubaki xoa đầu cô, cười nhẹ, Azusa nhìn cô không nói gì, nắm lấy tay cô, kiểm tra như nhìn thật kĩ từng ngón tay một. Nó tuy lạnh nhưng vẫn rất trắng mịn, không tái, làn da không giống người chết mà hồng hào lên hẳn đi, còn có những đốt ngón tay thon dài, nhỏ xinh như muốn chọc vào lòng người khiến người ta khó chịu. Ngắn đầu nhìn về phía Meyami, Azusa thở dài, ôm trọn cô vào lòng, không nói. Meyami chỉ biết dựa đầu vào hòm vai anh thiếp giấc.

Hơi ấm của Azusa rất tuyệt, nó mang theo chút mùi sách mới.

“Em mệt rồi, ngủ đi Meyami. Đến giờ cơm anh gọi em dậy!”

“Vâng!”

Và cứ thế Meyami chìm dần vào giấc ngủ trên vai Azusa, đợi khi cô ngủ say, hai người mới từ từ đặt cô xuống giường, rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng tránh phá hư giấc ngủ của cô. Điện thoại của Meyami Tsubaki đã lấy đặt trên phòng khách, lúc bấy giờ tất cả những người anh em nhà Asahina quan tâm đến cô đang ngồi ở đây, bao gồm: Massaomi, Ukyo, Kaname, Hikaru, Tsubaki, Azusa, Iori, Fuutan và Wataru. Họ nhìn điện thoại trên bàn ra vẻ khó chịu.

“Hikaru, anh chắc chuyện này sẽ không khiến Meyami khó chịu chứ?”

“Yên tâm đi Iori, vì chuyện này chúng ta sẽ không nói cho em ấy biết. Đúng chứ anh cả?”

“Anh nghĩ nó là một vấn đề khác, nhưng bây giờ phải kiểm tra thật kĩ danh bạ của em ấy. Chúng ta đều không muốn kẻ khác cướp mất em ấy đi, thì đó là chuyện thật sự nên làm, còn một chuyện nữa. Ukyo, gần đây em tra được thông tin gì về công việc ngoài lề của Meyami?”

“Meyami là chủ tịch công ty thời trang đang đứng nhất nhì hiện nay”

“Cái gì?! Ukyo anh không phải đang đùa với em đi. Công ty lớn nhất nhì hiện nay chỉ có công ty em nắm giữ, ngoài ra còn một công ty đối thủ là Gare Fashion, chẳng lẽ là nó?!”

Hikaru đập bàn đứng dậy, không phải chứ? Vậy năm qua là do hắn đang đối đầu với người mình yêu chiều hết mực sao? Đừng giỡn hắn chứ! Nếu Meyami muốn đứng thứ nhất hắn sẽ không tranh giành mà còn dâng luôn cho em ấy nữa, nhưng phải làm gì bận tâm đến chuyện không giành được chứ. Còn có tại sao Meyami phải giấu đi tên mình, không lộ diện để hắn biết chứ? Đúng là một thông tin bất ngờ, vì trước giờ chẳng ai biết chủ tịch đứng sau công ty Gare Fashion cả.

Đây không phải là một thông tin động trời.

Nhưng trái ngược với sự mong mỏi sai sự thật của Hikaru, thì Ukyo đẩy gọng kính gật đầu.

“ĐỪNG nghi ngờ về cách làm việc của anh Hikaru!”

Fuutan thì ngồi im lặng, cầm máy điện thoại lên xem danh bạ, tin nhắn của cô đa phần là những lời nói trắng hoa của những tên khác gửi đến, những cái tên có thể quen cũng có thể lạ, nhưng tin nhắn Meyami đáp lại chỉ là mặt cười, hay là chấm ba chấm cô không nói qua nhiều.

Như cách cô trả lời với anh.

Nhưng có một phần hắn vui vẻ, vì Meyami chưa có đối xử đặc biệt với ai cả trong tin nhắn, chỉ trừ hai cái tên.

Massaomi và Akito!

Fuutan không bất ngờ khi Meyami nói nhiều với Massaomi và có vẻ rất thân thiện, vì lão anh cả này luôn biết cách cho những câu tán tỉnh ẩn ý vào từng lời nói. Meyami không nhận ra là chuyện đương nhiên, nhưng cái tên Akito này... Đường như Fuutan không nói đến với anh bao giờ. Nhưng có vẻ rất quen thuộc, hình như anh gặp cái tên này ở đâu rồi thì phải. Tin nhắn của Akito gửi đến rất thân mật, còn cảm giác gần gũi, có vẻ hai người đã quen biết nhau khá nhiều.

Và cái chính, những tên này luôn gửi tin nhắn cho Meyami liên tục, Fuutan chỉ ngồi một chút đã nhận được không biết bao nhiêu tin nhắn rồi.

Ngoài ra còn có những người bạn là nữ, nhưng đó là tiểu số, hình như Meyami luôn ưu tiên trả lời những tin nhắn đó trước những tin nhắn khác, điển hình như tin nhắn có cái tên Hino. Meyami luôn trả lời sau đó một phút, nhưng những tin nhắn khác như Fuutan nhắn đến đều bị chuyển đến phút sau mới có tin trả lời.

Thật bất công.

Hôm nay anh em còn lại ở gia đình Asahina đang bắt đầu lập kế hoạch giữ vợ tương lai, trong khi ngoài trời tuyết lớn, dự báo thời tiết thông báo có bão tuyết cũng chả hề hấn gì, và người tình nhất chính là Meyami.

Cô không biết chuyện gì xảy ra, chỉ yên bình nhắm mắt say trong giấc mơ. Và cơn sốt của cô ngày một nặng hơn.

—

Hai ngày sau đó, khi bão tuyết đã qua.

Ở gia đình Asahina chào đón thêm một vị khách không mời đến. William! Anh đến để xem tiểu thư nhà mình đang sống thế nào và đoán về biệt thự. Nhưng với hình dáng nhỏ gầy yếu khi đứng bên cửa kính nhìn anh thì cảm giác luôn ôm cô chiếm hữu ở trong lòng.

William mặc kệ những ngăn cản của anh em nhà Asahina mà ôm chầm lấy bóng dáng nhỏ anh đã nhớ nhung bao lâu. Meyami chỉ biết vòng tay phía sau lưng anh vô nhẹ.

Trong nhà chỉ có mình Wataru nhận biết được William là ai, và bắt đầu mọi tình nghi của các thành viên khác trong nhà đều nhìn sang cậu bé. Wataru không nói gì chỉ nhún vai kéo lấy cánh tay Meyami tách khỏi William nhìn anh cảnh cáo.

“Tiểu thư...”

“Anh là ai? Nếu anh không trả lời thì tôi sẽ lập tức kiện anh vì tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp!”

Ukyo đẩy gọng kính, đứng chắn giữa hai người. Lúc này Hikaru vội chen vào, kéo tay William qua một bên quay lại nhìn Ukyo.

“Anh ta là giám đốc trong công ty Gare Fashion, em gặp người này rất nhiều lần trong các cuộc đối tác!”

Hikaru xoay người nhìn William cho hắn ta bằng một ánh mắt hình viên đạn, sau đó xoay người vòng qua người Ukyo cô, ôm Meyami đặt cô ngồi xuống ghế.

Meyami từ khi ở nhà, như một con búp bê, các anh làm sao nghe vậy, nói thế nào làm theo thế đó. Cô không phản bác, vì do Meyami là người đang bệnh, với lại những việc nhà do các anh thay phiên nhau làm, cô không có thời gian chạm vào khi bắt đầu lo cho bản thiết kế cho công ty. Vậy nên cô cũng không dám cãi lại, và Meyami cứ thế biến thành một con búp bê nhỏ, được yêu chiều.

William cũng cúi chào trân trọng, tự giới thiệu bản thân mình.

Và hôm nay ngày trọng đại của một người hán đến đây. Anh em nhà Asahina cũng đã im lặng khiến cô bất ngờ.

Và Meyami không ngờ, hôm nay thật sự góp mặt rất nhiều nam chính, cùng nữ chính trong một lúc. Mà cô không cần phải tốn công nghĩ cách để các câu chuyện gặp nhau.

Anh em nhà Asahina đã làm thay cô việc đó rồi.

Fuutan chỉ có chút không thích khi nhóm Starish đến đây, nhưng biết làm sao được, bọn họ là bạn của Meyami. Và một trong số chúng chính là kẻ thù.

Mặc khác, ngoài Fuutan ra, cũng có vài người không thích về ý tưởng để những tên ve vãn bên cô đến đây. Điển hình như Tsubaki và Wataru, hai người thể hiện khó chịu ra mặt.

Còn một số khác, chứng tỏ hôm nay sẽ là một người anh gương mẫu bảo vệ em gái, mà ngược lại, họ chính thức gặp tình địch của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 141: 52: Bắt Đầu Một Năm Mới.

Meyami tỉnh dậy sau giấc ngủ đông.

À không nên nói Meyami rất hay như vậy kể từ khi tuyết bắt rồi đầu mùa, và tới sinh nhật cô cũng là giấc ngủ ít nhất khi Meyami tỉnh dậy nhìn các nhân vật trong truyện rời khỏi truyện của họ mà tụ thành một nhóm lớn. Như trong mơ, thế ra cô cũng không cần tốn quá nhiều sức cho chuyện gặp mặt của tất cả, và cô bất ngờ một chút có nhiều tính cách nhiều người rất hợp nhau, như Akito với Masaomi và Sebastian còn có cả Masato, rồi đến Fuutan với Shoi và Jto, Hinara với Yuki và cả Cell,... và các nữ chính đương nhiên sẽ rất hợp nhau rồi. Meyami nhìn tiệc sinh nhật của mình thành một bữa tiệc gặp mặt của các nhân vật đi nhằm truyện cô cũng không nói gì nhiều, chỉ ít Meyami cũng có ngày sinh nhật vui vẻ.

Và mùa đông đó, Meyami bắt đầu chìm vào giấc ngủ đông. Cô có thể ngủ cả buổi nếu không bị các anh trai đánh thức để ngồi dậy ăn chút gì đó vào bụng, sức khỏe Meyami không có nhiều thể lực, cũng không cho phép cô đi lại quá nhiều vào mùa đông, những ngày đó, ngoại trừ Meyami chịu ôm máy tính để làm việc của mình còn lại chẳng có cái gì khác của cô là ngủ. Nhà cửa để các anh dọn dẹp, giấc đó Meyami chỉ lệch thấy giấc đó mình một chút rồi để các anh lo liệu, xem như những ngày đông Meyami được xem là người được nương chịu nhất, với lại cơ thể cô dần giảm nhiệt vào ngày đông nên luôn có một hoặc hai người trong nhà luôn túc trực bên cạnh cô.

Anh Kaname mùa đông không đi làm nên ở nhà chăm sóc cô rất kĩ, anh Iori lại đưa những bông hoa cây gen mới chỉ nở trong mùa hè cho cô, anh Masaomi luôn tìm cách cho cô uống những thứ tốt nhất, và những người khác thay nhau nấu ăn và canh chừng Meyami giữ ấm.

Vào ngày mùa đông, cơ thể Meyami hoàn toàn như rắn lộn da, nên có muốn từ chối cũng không thể được.

Chính vì vậy mấy ông anh ma quỷ bên trong nhà luôn có cơ hội là tìm cách ăn đậu hủ, bồi đắp tình cảm với Meyami.

Nhưng người khác, biết Meyami hiện tại ở tại nhà Asahina luôn đến chơi với cô một buổi rồi mới đi về, và luôn xuất hiện thường xuyên.

CHI là Meyami không có thời gian chơi với họ mà ngược lại Meyami phải chôn mình trong giấc ngủ tối tăm.

Và cứ thế, ngày qua ngày, tuyết rơi rồi ngừng, đến gió lạnh, tuyết dày rồi lại tan. Rồi nhường chỗ cho mùa xuân ấm áp, Meyami cũng hồi được một chút sức lực mà tiếp tục công việc chính của mình, cô rời khỏi phòng từ sáng sớm, cùng hẹn với anh Kaname sẽ chạy bộ, vì thế mới mang giày ra ngoài trời nhìn khung cảnh, vận động một chút. Vừa lúc Kaname chạy ngang qua dừng lại nhìn cô, anh cười dịu dàng đến vuốt lấy tóc con phía sau cô cổ còn chưa sót.

“Meyami, buổi sáng tốt lành!”

“Vâng, Kaname, hôm nay anh cũng sẽ đến chùa nhỉ!”

“Ừm, em đi với anh chứ Meyami? Nếu em đi thì anh thật sự rất vui đấy!”

“Vâng, em sẽ đi chứ ạ”

Meyami cười nhìn anh, Kanami ánh mắt sâu thẳm nhìn phía cô rồi cười trừ, lắc đầu, nắm lấy tay cô xoa một chút không khí lạnh hà hơi thổi vào bàn tay cô rồi chà sát. Cơ thể Meyami vẫn lạnh như thế, anh tự trách tại sao không dành thời gian gần em nhiều hơn, biết mình động tâm với em từ đầu thì không nên cố tình lãng tránh, đây thời gian đến bây giờ, để rồi Meyami dần sẽ không còn cơ hội nhiều ở gần anh nữa.

Ánh mắt Kaname xẹt qua một chút ý buồn, nhưng liền nhìn cô đổi thay ánh mắt ôn nhu, nắm lấy tay cô chặt hơn.

“Meyami, đi thôi. Sau khi chạy bộ xong anh muốn là người gửi lời chúc của các vị thần đến với em”

Meyami gật đầu, rồi theo bóng anh chạy. Hai người sóng vai nhau chạy ra ngoài phố, chạy một vòng ngôi nhà rồi mới chuyển hướng chạy ra công viên và ga tàu gần đó, bất quá, khi chạy qua ga tàu hai người gặp tới Kyo.

“Meyami, cậu tập thể dục nhỉ?”

“Chào, Kyo, mình chạy cùng Kaname, cậu đi đâu vậy?”

“Đến tìm cậu cùng chạy thôi, nếu hai người chạy bộ thì mình chạy chung chắc chẳng là được nhỉ!”

Kaname nhìn thấy bóng Kyo đã xẹt qua chút bất đắc dĩ, và càng không có hào cảm, tên này luôn mọi lúc mọi nơi tìm đúng cơ hội phá dip tốt của anh.

Và điều Kaname không biết, Kyo luôn phá chuyện tốt tất cả những kẻ đến gần Meyami chứ không ngoại trừ anh.

Kyo nhìn Kaname cười cười, rồi nắm tay Meyami kéo đi trước.

“Còn chờ gì nữa, Meyami, chạy thôi nào. Đúng như vậy lạnh lắm đấy”

Kyo mỉm cười dịu dàng đặt tay lên bả vai cô đẩy nhẹ đi trước ngăn trở khoảng cách giữa cô và Kaname. Meyami nhìn sang Kaname, rồi muốn nói lại bị Kyo cắt ngang mà đẩy đi nhanh lên. Và Kaname cũng không chịu bỏ cuộc được, bây giờ Meyami đang bệnh không có chuyện tranh giành, nên sáng nay anh xem như không chấp được.

Sức khỏe của Meyami vẫn là trên hết.

Và Kyo cũng không ý tranh chấp, chỉ là thấy ngứa mắt với khung cảnh Meyami thân mật với một tên nam nhân khác, và anh cũng chẳng thích điều đó. Meyami tuy bệnh nặng, nhưng vẫn có sức hút với nhiều đàn ông, cơ thể cô lại yếu lờ xảy ra chuyện gì đó không may, Kyo đau lòng nhất. Nên dù là anh trai trong nhà đi chăng nữa, Kyo luôn muốn giữ thật sự tốt khoảng cách an toàn cho riêng Meyami.

Buổi sáng đó kết thúc, khi Meyami chạy đến một người.

Thật nực cười lúc trước cô là sát thủ, bây giờ vì căn bệnh kì lạ lại không thể giữ nhiều thể lực cho mình, và Meyami cũng chỉ ngồi ở nhà đợi người chăm sóc, cô không có khả năng di chuyển nhiều, cứ hành động gì đó Meyami cảm giác như choáng váng, rồi chóng mặt như thiếu máu.

“Meyami, em cũng không nên chạy quá nhiều như vậy. Này uống chút nước Việt Quất cho lại sức, này còn cháo nữa, ăn đi!”

Ukyo liếc sang Kyo và Kaname, hai tên này, biết rõ hai tên có tình địch với nhau cuối cùng lại hành Meyami như thế này, chuyện này không thể tha thứ! Với lại sau bữa, tiệc chẳng phải anh đã nói rõ Meyami đang bị bệnh và cơ thể rất yếu sao? Dẫn cô đi chạy bộ cũng phải biết chăm sóc đi chứ?

“Kyo! Kaname! Các người...”

“Anh Ukyo, anh lấy em thêm một bát nữa được không ạ”

“À..Ừm, em đợi anh một lát”

Ukyo bị Meyami chặn lời, anh không có ý tức giận nhìn cô cười ôn nhu, trước mắt anh là người anh yêu thương hết sức, anh nấu thức ăn cho cô, nhìn cô ăn ngon anh cảm giác vui lắm rồi. Nhưng anh không quên đưa ánh mắt chấy lura nhìn sang Kyo và Kaname rồi mới rời đi.

Hai người kia cũng hiểu mình có lỗi gì nhìn sang Meyami ý muốn nói, nhưng nhìn cô gái kia chỉ mỉm cười nhìn hai người, cái vẻ không cần biết các anh có sai sót gì, cô vẫn không phàn nàn, như vậy lời nói muốn nói cũng đã nuốt lại. Lát sau Kyo chào rồi rời khỏi nhà để về nhà thay đồ đưa Meyami đi chùa.

Một ngày đầu năm khá là tốt lành đối với Meyami.

-

Sắp tới 8 giờ sáng, Tsubaki cùng Azusa đưa Meyami đến công ty làm việc, hôm nay cô phải dự lễ quyết định thông báo cho cuộc sơ tuyển của cuộc thi

ứng tuyển cho lễ hội SSS sắp tới của năm ngoái khi giám khảo đình chỉ kết quả và để xem xét lại cuộc thi cho cả ba nhóm Starish, Quarter Night, Heaven. Và Meyami sẽ trông chờ kì tích sẽ nổ ra, cô không biết được cuộc sống này bao nhiêu màu, nhưng cô lại thích tài năng đủ màu sắc của cả ba nhóm.

Và từ đó một ý nghĩ kì cục trong trí óc của cô hiện ra.

Ừ, có thể đó là ý nghĩ cuối cùng của cô trong kiếp người này.

“Meya-chan, lâu rồi không gặp!”

Bên vòm hoa kia, Nanami đang vẫy tay chào mừng cô với bộ váy hình cánh bướm xếp gọn, còn có vẻ như rất đáng yêu với chiếc nơ trên cổ. Hôm nay Nanami thật sự là quý cô hoàn hảo.

Meyami rời bước đi lại chỗ cô bạn, lúc này Shibuya cũng đi lại chỗ Nanami quang tay lên cô bạn trên đầu, quay đầu nhìn Meyami liền quấy quấy tay vui vẻ gọi lớn.

“Ồ nữ hoàng của tôi. Tới đây nhanh lên”

“Shibuya, hôm nay cậu không đi với bọn mình sao?”

Meyami dừng bước lại nhìn trang phục diễn viên của Shibuya có hơi bất ngờ, cô đoán hôm nay xem như cô bạn lại chạy xô nữa rồi. Cô gái này thật chăm chỉ trong công việc, chả bù cho Meyami.

“Xin lỗi nhé, Meyami, Nanami. Mình không thể bỏ được, các bạn đi chơi vui vẻ nhé!”

“Ồ mà này, Shibuya... công ty mình có xe đưa không?”

“Huh? Bà hỏi xe đưa làm gì?”

Shibuya sau câu hỏi kì quặc của Meyami, không phải đi dự kết quả sao? Còn muốn đi xe đưa làm cái gì? Còn có sức khỏe như thế còn muốn đi xe đưa, Meyami có bị làm sao không đây?

Meyami ngược lại cái nhìn kì lạ chỉ cười trừ, thực chất là cô muốn đi xe đưa, lâu rồi không được thử cảm giác đó lại, công việc lâu nay cũng quá lu bu. Meyami còn có ý muốn lái xe từ đây trở về nhà ông bà nội, nghỉ đó một thời gian. Dù sao sau cuộc thi này của ba nhóm nhạc, Meyami cũng muốn xin nghỉ một thời gian nhìn ngắm thế giới yên bình mãi mãi không thay đổi ở quê nội, rồi ngồi thần người ra đó nhớ về vị bánh mật ong rồi đến vị bắp non hấp, mùi mưa rơi trên đất, đến mùa hoa nở. Tất cả đều là kỉ ức đẹp nhất của Meyami sống những ngày tháng yên bình đó. Và kể từ khi công việc kéo cô đi, thì thời gian yên bình đó chỉ còn ở trong những giấc mơ chấp chùng, chưa bao giờ thành hiện thực.

“Meyami, Nanami, tới giờ mình đi rồi...Ồ xe đến rồi, các cậu đi vui vẻ nhé”

Shibuya vẫy vẫy tay lên xe rồi đi, Nanami nhìn Meyami vẫn đứng sững người nhìn bóng xe đó liền phì cười.

“Meya-chan, cậu không cần buồn, Shibuya sẽ vẫn có thể xem được trên truyền hình. Kia, xe đến rồi chúng ta đi thôi”

“À...Ừm...Mình nghĩ xe đó là cho cậu, còn mình là xe khác thì phải”

“Ừ vậy mình đi trước đây.”

Nanami bước lên một bước, Meyami lại lui về phía sau hai bước, rồi chui tọt vào bóng đêm, xoay người đến xe của thầy Ringo và thầy Hyuga. Cô thả đi với xe với hai ông thầy chồi chồi này hơn đi với những soái ca tính tình chưa bao giờ được gọi là hoàn toàn bình thường.

Nhưng mà trước mặt cô liền xuất hiện chiếc xe đời mới, kiểu dáng bắt mắt, sang trọng lại quý phái. Người trong xe dần bước ra, cúi đầu mỉm cười dịu dàng với cô, ánh dương hắt vào người anh, rồi nhẹ nhàng đẩy anh về phía cô. Anh như một thiên thần dần dang đôi cánh rộng ôm trọn cô vào lòng, hít hơi thở nhẹ nhàng trên người cô, với âm thanh trầm trầm dù hoặc.

“Tiểu thư, anh đến đoán em đây”

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 142: 53: Lời Tỏ Tình Dễ Thương

Meyami đi cùng xe William đến hậu trường công bố kết quả, nghe đầu chủ tịch Shinning đang lên kế hoạch cho lần thi sắp tới. Trên hết Meyami thừa biết

cuộc thi này sẽ bắt đầu thi lại, với áp lực của các fan đang ráo riết săn lùng tin tức hiện nay, cộng với thông tin lá cải, những nghệ sĩ dù có trứ danh nhất nhưng cũng phải sợ đến miệng đời, và đương nhiên nếu họ không chuẩn bị đủ kết quả cho buổi kết quả này thì sau cuộc thi danh tiếng của họ như thế nào sẽ không ai biết. Và Meyami biết còn một số người khác đã đoán được kết quả này như cô quý như Shinning, và chủ tịch công ty nhóm Heavens.

Chỉ là họ không biết Nanami sẽ chuẩn bị viết cho họ vài bài hát cho cuộc thi này thôi. Meyami đến với chương trình này cũng chỉ đại diện cho có mặt, cô vẫn sẽ ngồi dưới ghế khán giả nhìn. Như vậy cô cũng bớt phiền.

“Tiểu thư, lâu rồi cô vẫn không đổi tính”

William nhìn qua kính chiếu hậu, nhìn cô gái chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ kia, sắc mặt tái nhợt, có chút hồng nhưng vẫn yếu ớt như vậy, mỗi lại tự nhiên mỉm cười. Nói có thể lâu rồi anh không gặp cô, sức khỏe của cô càng ngày càng giảm sút càng ngày lại khiến anh luôn muốn cảm giác giữ lấy cô. Meyami không thay đổi nhưng với anh, sức khỏe của cô đang thay đổi, anh biết điều đó từ rất lâu, kể từ khi lên lút gạch tên khỏi sổ tử thần của chức vị.

Meyami mỉm cười, xoay người nhìn anh, lắc nhẹ đầu.

“Anh cũng không thay đổi nhỉ William? Lâu rồi không gặp vẫn phong độ khi đã cách mấy vạn năm như vậy”

Meyami cười khúc khích, lắc nhẹ đầu. William không nói chỉ lắc đầu, rất khó những ngày trước Meyami dễ dàng nói chuyện với anh hòa nhã như vậy, có thể cô đã suy nghĩ về chuyện gì đó mà xuất hiện cảm giác lạnh lùng, hiện tại không có cấp bậc, William cũng được cô chấp nhận tình cảm, dù Meyami không thể chăm sóc anh thường xuyên được, nhưng cô luôn đem cho anh những thức ăn mà anh thích, như vậy cũng đủ rồi. Gần đây ở gần nhà Asahina anh nghe được tin tức về bệnh tình của cô, cái thứ làm anh lo lắng khiến anh lần nữa rung mình. Nó thực sự khiến anh sợ hãi, Meyami không thể sống ở một thế giới nào ổn định, với dòng máu của tử thần do cha ruột cô truyền lại, cùng với dòng máu con người, có thể Meyami sẽ mãi mãi để linh hồn lưu lạc bên ngoài.

“Under nói với anh, anh ta sẽ đến gặp em trong thời gian tới. Hẳn sẽ không quên lời hứa với em đâu!”

Meyami nhìn anh qua kính chiếu hậu, gật nhẹ đầu. Under không xảy ra chuyện gì như thế cũng khá ổn rồi. Nếu hẳn còn quay lại được cũng như được xem thù oán của Cell và Under cũng có thể xóa bỏ. Nhưng nếu còn, thì ở thế giới này để cô che chở cho anh đi, Under làm tử thần cũng đã quá cô đơn. William tính tình cứng rắn cô đơn có thể đến với anh khiến anh chăm chú vào công việc như vậy, Under vì cô đơn lại trở thành tính cách biến thái, như vậy xem ra cái cô đơn quá đôi lớn mạnh đi. Ngay cả Meyami cũng biến cô đơn làm bạn còn gì, xem gia giữa ba người đều có một điểm chung, hoặc ở cô có điểm chung với một số người khác nữa mà cô không biết.

Meyami ngả ra ghế nhìn lên trần xe, mưa bên ngoài bắt đầu rơi, rơi tầm tã, ánh nắng liếc ra ngoài cửa sổ, ý vị thâm trường.

“Là mưa đầu mùa nhỉ?”

“Ừm, mưa của mùa xuân.”

-----

Chiếc xe dừng lại ở sân công ty điện ảnh, Meyami rời đi trước để William đỗ xe vào bãi. Anh đi theo sau cô đến ghế khán giả ngồi, phía trước cô đã có mọi người đến đông đủ, trên sân khấu ba nhóm Quarters Nights, Starish, Heavens đã xuất hiện ở đó và nói những lời tế nhị khiêu khích lẫn nhau. Meyami cũng không quan tâm lắm, những con ngựa háo đá lúc nào cũng vậy, chỉ cô nhìn được mắt Quarters Nights vẫn có một chút trầm ổn kiềm chế. Meyami cùng William chọn một góc khuất, ít người để ý ngồi xuống, im lặng nghe được một chút sự viển vông xảy ra. Theo đúng như kịch bản, sau khi công nhận kết quả của cốt truyện cả ba nhóm sáng giá nhất do khán giả bình chọn, tất cả sẽ thi lại một lần nữa. Và Nanami sẽ làm nhân vật viết nhạc cho cả ba nhóm. Chỉ là không biết tại sao ánh mắt của Shinning hay liếc qua đây làm cô cảm giác ớn lạnh.

“Tiểu thư, anh không chắc, nhưng hình như em cũng sẽ viết nhạc cho họ đấy!”

William nhìn ánh mắt của người nam nhân tóc đỏ với tuổi trung niên kia, anh cũng không phải người quá hiền lành, gặp được đời ăn muối hơn ăn cơm, cũng trải qua không ít cuộc sống từ trước đến nay, nên nếu nói anh không hiểu anh mắt của ông ta thật sự quá mắt mặt. Chỉ là anh nghe nói danh tiếng của Meyami rất nổi tiếng không nghĩ cô lại có chỗ đứng trong giới nghệ thuật như vậy. Nếu một khi cô làm công việc này thì xem ra anh lại không có nhiều thời gian ở bên cô nữa rồi. Công việc ở công ty Travel vẫn còn nhiều, Meyami lại cật lực trong việc sáng tác lẫn ở công ty, anh không muốn để cô khổ. Với lại sức khỏe của cô không cho phép cô phải làm việc như vậy, đối với Meyami được xem là quá sức. Lúc trước anh hóa mèo đi phía sau cô, cũng biết phong thái làm việc của cô ra sao, và mỗi ngày làm việc đến bao lâu. Khi anh chắc một đứa trẻ như Meyami sẽ không như vậy quá chăm chỉ, thì Meyami trở thành người lớn trước tuổi, tuy bên cạnh có cô gái quản lý tên Lily bên cạnh chăm sóc nhưng mọi chuyện đối với cô dường như là do cô tự làm tự quyết định. Meyami lại có tính lo người khác hơn cả bản thân mình nên rất dễ khiến thân thể mệt mỏi.

William đây là lo lắng về sức khỏe của cô.

Meyami không nói gì, chỉ mở to mắt nhìn Shinning với nụ cười đầy quái gở, ông lại lần nữa khiến cô rung mình. Vài ngày trước Shinning có đến gọi điện cho cô nói cô sắp có việc làm, thời gian nghỉ ngơi cũng nên dừng lại rồi. Chẳng lẽ ông ấy muốn cô chuẩn bị cho bài hát này sao? Không phải chứ?

Chưa nghĩ xong chỗ ngồi của cô đã bậc thẳng trên không, Meyami khóc ròng, cô đã lựa chọn chỗ cách xa Nanami rồi nhưng tại sao ghế vẫn bật lên? Và sau này cô mới biết cái sân khấu đây là một phần tiền do Shinning bỏ ra thiết kế, ở những bộ ghế đều có những thiết bị trang điểm, hay đại loại cái bất ngờ nào đó mà ông nghĩ ra.

Chỉ là khi Nanami xuất hiện đó là chuyện hiển nhiên, nhưng khi người ta thông báo Megurine Luka làm nhà sáng tác nhạc cho cuộc thi lần này thì một số

khắc hơi ngạc nhiên, ví dụ là nhóm Heavens. Một số ý vị thâm trường cùng chút vui vẻ. Và Meyami không biết trong nhóm Heavens đã có một số người cô đã gặp qua lúc trước.

Xong buổi họp cũng là gần 10 giờ hơn, William muốn đưa cô về nhưng đúng lúc Fuutan lái xe đến ngăn chuyện đó lại, vì William khiến cậu ngứa mắt, cùng là hân quá thân cận và dùng ánh mắt trêu mến quá nhiều, hơn cả tình cảm của giám đốc và chủ tịch đối với Meyami. Ở nhà cậu có mấy ông anh, một thằng em cũng đủ rồi, bây giờ đi ra ngoài với vài tên phía trước, vài tên phía sau. Fuutan tự nghĩ có nên giết vài tên phiền phức hay không. Tuy vậy cậu không tiện thức hiện, Meyami trong tình trạng sức khỏe xuống dốc, nhưng lúc không có cậu bên cạnh cô cũng không thể làm việc quá nhiều cần người chăm sóc và nhắc nhở, nên cậu đành nhẫn nhịn một chút. Với cậu cô gái trước mặt này không bao giờ chịu nghe lời, một khi ý tưởng hoặc một quyết định nào đấy xuất hiện trong đầu thì bắt đầu là làm không kể ngày đêm, không kể mình ra sao và thời tiết như thế nào. Và cậu ý thức được điều đó nên nếu không có Fuutan bên cạnh cũng được vài người khác chăm sóc cô kĩ lưỡng cậu cũng yên tâm đôi phần.

Chỉ là cậu phát điên khi mất tên đó thích ăn đậu hủ mà cô gái EQ xuống âm độ kia thì không hiểu chuyện!

William nhìn Meyami một chút cũng để cho Fuutan đưa cô về, công việc công ty đang trong đà phát triển anh không muốn Meyami khó khăn với đồng tài liệu khó nhằn, cũng lộn xộn, vậy thì cứ để anh lo. Với lại FUutan đã trưởng thành không ít, tính cách cũng chín chắn hẳn, quan trọng hẳn đối với Meyami là nghiêm túc. Tuy lòng có chút nhói cùng ngành tị khi thời gian ở bên cô không lâu, nhưng anh chắc thời gian sau này còn rất dài, anh vẫn có cơ hội. Hôm nay anh vẫn nhẫn nhịn ăn dấm chua, nhưng về sau thì đừng hòng, Meyami là của anh!

Thế nên Meyami tạm biệt William, Fuutan đưa cô về, đến nhà sau khi cô tắm rửa sạch sẽ, Ukkyo đã về sớm chuẩn bị thức ăn cho cô. Cảm giác làm một nữ hoàng được mọi người nâng niu, Meyami lại không có chút vui, cứ như họ đang giấu diếm cô điều gì đó, trước giờ cô không nói về suy nghĩ của người khác cũng như những chuyện họ không muốn nói. Nhưng đối với những người này, cô muốn có chút tin tưởng của họ, tuy một số chuyện không nên nói, nhưng cô cảm giác về chuyện họ luôn hướng về cô và khiến họ lo lắng.

“Các anh có chuyện gì muốn nói với em không?”

“...”

Trong phòng bếp, những người nhìn nhau một chút rồi im lặng. Lát sau Iori thở dài nhìn cô nói.

“Bọn anh biết về bệnh tình của em”

“...Cảm ơn, em sẽ không sao”

-----

Meyami bắt đầu làm công việc của mình khi đến công ty cách đó hai tuần sau, gặp được Masato anh đã kéo tay cô chạy về phía đào hoa của trường. Cô nhìn anh không nói, anh im lặng nhìn lên tán cây hoa đào nở muộn kia.

“Meyami, em đã nói sẽ giữ đúng lời hứa với anh, đến bây giờ mới thực hiện được nhỉ”

“...Masato, lúc đó...bây giờ vẫn có nhớ sao?”

“Vì đó là lời hứa của Meyami”

Masato xoay người nhìn cô, Meyami mỉm cười kiêu hãnh lên má anh một chút, như chuồn chuồn nước lướt qua.

“Cảm ơn”

Masato vì bất ngờ với hành động của cô mà cứng người, chỉ cảm giác trên má có cái gì đó mềm mại, hương thơm ngọt chạm vào, sau đó là hai má nóng rang lên. Anh cúi đầu cầm lấy đôi tay nhỏ của cô, cười ngây ngô, vòng qua ôm cô vào lòng cạo lên mái tóc hồng nhạt, ánh mắt ôn nhu thành nước cười đến nở hoa. Anh là con người cổ hủ, từ khi gặp cô như khiến anh mở mang ra từ bài nhạc, không phải vì chức vị mà là vì tình yêu. Anh đợi cô thực hiện lời hứa vì chính cô nói ra, cũng chỉ biết chính cô nói anh không cần gì hết. Nếu với anh Meyami vẫn như vậy nên Masato yêu. Vẫn khắc hình bóng cô trong lòng, nhẹ nhàng và êm ái. Masato yêu Meyami lặng thầm, chỉ dám lẳng lặng nhìn cô và bảo vệ, anh không dám mở lời, đến ngày hôm nay cũng chỉ dám giữ lại một chút kỉ niệm, vì anh sợ anh không thể sánh với những người bên cạnh cô, nhưng người đàn ông thực sự tốt hơn anh rất nhiều. Meyami quan tâm anh, anh cũng không thể quan tâm được cho cô những gì, chỉ có thể cảm nhận sự quan tâm của cô như vậy thật nhẹ nhàng.

“Cảm ơn Meyami! Mình vẫn luôn thích cậu!”

p/s: Các nàng cmt bằng face nói chuyện với mình nhá. Buồn quá.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 143: 54: Trầm

Meyami rời khỏi phòng mình khi trời còn tờ mờ sáng, cô xuống nhà lấy một cốc nước ấm uống một ngụm. Thật xui xẻo, hôm nay ngày đi mộ đến thăm nhà, cô không thể để các anh trong nhà thấy bản, với lại cô cũng khá ngại về chuyện đó. Thử hỏi có đứa con gái nào dám để cho các anh trai mình thấy những thứ đó chứ? Chắc chắn sẽ không dám, đó chưa kể là anh trai ruột, còn tình trạng hoàn toàn không cùng chung dòng máu, hoặc có bất cứ mối quan hệ họ hàng nào. Gần đây, Meyami cảm thấy cảm xúc của mình đối với mọi người đang dần tăng lên, và theo đó sức khỏe lại càng giảm đi. Cô không thể quên được mình chính là con búp bê bằng sứ kia, thật sự không thể tin được cô đang sống ở thế giới làm người, do cô làm người làm chủ mọi hoạt động của mình. Meyami đã cố gắng rất nhiều trong mỗi kiếp người của mình, lạnh lùng có, tàn nhẫn có, sống cho qua thời gian cũng có, nhưng Meyami nhận thấy ở thế giới này thật sự có những con người làm cô luyến tiếc, thật sự luyến tiếc với họ và những thứ cô gặp từ họ. Yuki, Kyo là những chàng trai tính cách đối lập nhưng đủ thực nhẹ nhàng, và ấm áp khi bên cạnh cô, Meyami hiểu tình yêu, nhưng không thể phân tích nó, cũng không biết mình có cảm nhận được nó hay không. Nhưng cô biết một điều là cô có thể tự học hỏi, và đoán nhận dần dần từ những người họ. Gần đây Kyo, Yuki hay qua nhà Asahina rất nhiều lần, đa số đến hỏi thăm cô về sức khỏe và đem một số thứ về cho cô. Cộng với cách chăm sóc cẩn thận của các anh trong nhà, Meyami được xem như là báu vật của họ, hiện tại có thể biết ai ghen tỵ hơn ai rồi. Chính Ema cũng mở miệng nói ghen tỵ với Meyami thì chắc chẳng cũng chẳng ai khác nói chuyện đó. Meyami bắt đầu làm công việc trong công ty Travell sử dụng những mặt hàng, mẫu mã mới để tiếp thêm cho sản phẩm của mình, hiện tại công ty cô đứng gan tằm với công ty Kaname, đứng thứ nhất trong vòng mẫu mã cũng chất lượng, cùng lúc đó công ty của nhà Phantomhive cũng đứng đầu về mềng kẹo ngọt, hai công ty có thể nói là bạn đồng hành cùng với nhau, một mối liên kết chắc chẽ không tách ra được. Meyami nhìn tình hình bây giờ cũng không có ý kiến gì, cô chỉ chậm rãi gạt nhẹ đầu rồi rời đi. Ciel hay đến nhà thăm hỏi cô, trước mắt là công việc, nhưng thẳng thốt lại thích cách uống trà của cô là nhiều, cậu nhóc luôn nhắc đến câu.

“Lần sau hãy uống trà nữa nhé!”

Lúc đó Meyami cũng không nói gì, uống trà đàm đạo là phong cách của một quý tộc, Ciel là người đã trải qua hàng chục thế kỉ để đến hiện đại này, thì mọi thứ trên đời này cậu nhóc có thể nắm bắt bằng đôi mắt thông thường, cứ như một con cái già trên thương trường, nhà Phantomhive khi xưa nhóc quản lí, bây giờ cả ngôi chủ tịch nhóc cũng đã thành thạo như một ông hoàng nằm trong lòng bàn tay, trên tin tức báo hiện nay, Ciel là một ông hoàng trẻ tuổi nhất là tin hot của từng đợt, còn chủ tịch công ty Travell luôn giấu mặt không ai biết được ngay cả giới tính lại trở thành một đề tài bình luận xôn xao. Còn có người cảm thán.

“Đầu năm nay nhân tài cũng nhiều thật!”

Và đương nhiên, những chuyện đó Meyami không quan tâm, chuyện hiện tại bây giờ là ngày đi mộ cô phải làm sao đây? Ai cũng biết, tính tình con gái khi đến ngày này thật sự rất khó chịu và dễ nổi nóng, nhưng Meyami lại càng khổ hơn là con đau bụng, vừa có vừa đau bụng, đau đến như thắt ruột già của mình. Có thể không biết, nhưng chuyện này, tình cảnh này Meyami sẽ không làm việc được.

“Mimi! Cậu bị sao vậy?”

Fuutan từ trên lầu đi xuống, chả hiểu tại sao cậu ta lại thức dậy sớm hơn hằng ngày, nhưng Meyami không biết, Fuutan luôn thức dậy sớm kể từ khi rất lâu để kịp nhìn một chút bộ dáng cô gái nào đó đang ngủ trong phòng, hôm nay vì không nhìn thấy cô trong phòng, công việc lại phải đi vào buổi sáng sớm, Fuutan muốn nhìn cô thêm chút nữa, trông bộ dáng ngủ của Meyami thật yên bình, khác hẳn với bức tường đá cô luôn ngăn cách với mọi người xung quanh. Ý định muốn đi xem cô chạy đi đâu, nhưng khi xuống phòng khách lại nhìn Meyami ôm bụng, cong người, mặt mày cổ kéo lại thật sự tự nhiên.

“À không sao”

Meyami chỉ cười xua tay, Fuutan liền không tin chạy đến gần, gọi xoa lên bụng cô. Ánh mắt lo lắng nhìn cô.

“Sao rồi,? Cần mình mua thuốc không?”

“Không cái này chỉ là bệnh thường gặp”

Fuutan nheo mắt nhìn Meyami nói trong ngượng ngạo, mặt có chút đỏ lên vì nhin đau, bàn tay anh đưa lên xoa nhẹ khuôn mặt cô, ánh mắt sâu hoắm nheo lại nghiêm túc nhìn cô.

“Ngồi đợi ở đây, anh Ukyo có giữ chút đường đó. Để mình đem cho cậu”

“Hả? Khoan, Fuutan”

Meyami định giữ cậu lại, nhưng Fuutan đã kịp biết ý định của cô nắm lấy bàn tay cô muốn kéo anh lại, cười phì xoa đầu cô

“Không cần phải giấu, sau này cũng vậy. Con gái khi đến ngày thường luôn bị đau như vậy... Ừm... mình xem trong sách đừng hiểu lầm... Với lại... với lại mỗi khi nhìn cậu có nên đau mình cũng lo lắng, tính cậu lại không chịu mở miệng. Mình không biết làm sao, nhưng người ta nói nước đường đỏ sẽ làm giảm bớt giúp cậu”

Meyami hơi bất ngờ với Fuutan, trước giờ cô được biết cậu bạn kiêm đồng nghiệp này rất có triển vọng trong âm nhạc, tính tình khá tốt, nhưng lại rất nghịch ngợm, hôm nay Fuutan thể hiện tâm lý như thế... Meyami nói thật là bất ngờ hoàn toàn, không phải vì cô không hiểu Fuutan, mà là vì cậu giấu Meyami rất nhiều, cậu là người luôn âm thầm dõi theo cô từ phía sau, im lặng giúp cô. Giống như William, Fuutan dễ dàng chìm vào bóng tối, tính tình bên ngoài và bên trong hoàn toàn là khác nhau. Meyami nghe nói vậy cũng bỏ tay cậu ra, Fuutan nhìn cô mỉm cười rồi vào phòng bếp. Lúc này Ukyo cũng bước xuống lầu, công việc đêm qua khá ít, anh cũng không muốn nghỉ nên dậy sớm, không ngờ lại gặp một đoạn đối thoại giữa Fuutan và Meyami,



anh khó bờ một chút, rồi cũng bước xuống đến chỗ Meyami..

“Anh hai”

Meyami vừa lúc nhìn thấy anh cũng chào mỉm cười, cô cười khá ngượng ngao, với cơn đau bụng ở đường ruột thật sự khiến cô khó chịu. Ukyo cũng nhận ra điều đó, nên đến gần, đưa tay xoa bụng cô, hành động Meyami thoáng giật mình một chút, nhưng Ukyo đã sớm mở miệng nói trước khi lời cô cự tuyệt.

“Để yên một chút, anh nghĩ nó sẽ bớt đau đi. Trong khi chờ Fuutan đem nước đường đỏ ra thì em nên uống một chút nước ấm. Masaomi chắc sắp xong ca đêm của mình, anh ấy cũng sắp về, để xem anh ấy có đem chút gì về cho em không?”

Ukyo xoa bụng cô cho đến khi cảm thấy đủ độ ấm, sau đó đưa cốc nước ấm cho cô, nhắc điện thoại gọi đến Masaomi, lúc này Fuutan cũng đem nước đường đỏ cho cô. Azusa cùng Tsubaki từ trên nhà bước xuống, cười vui nhìn cô, vẫn là những cái ôm nhẹ nhàng của Tsubaki, mấy ngày rồi thật sự hai người vì công việc không có ở nhà, Meyami lại ít khi gặp mặt họ, khi họ về đến nhà thì cô cũng đi ngủ do tác dụng phụ của thuốc, nếu muốn gặp chỉ có thể đến âm thầm nhìn gần giường cô sau đó đi ra. Cái ôm của Tsubaki rất nhẹ nhàng, không phải là cái ôm tán tỉnh, hay chào hỏi như khi mới gặp mà là cái ôm của một bầu trời khằng định đủ rộng lớn cho người con gái kia dựa lưng vào, an toàn đảm bảo trông chờ được. Tsubaki tính tình tuy có chút quái gở, nhưng một khi biết yêu ai đó thì chắc chắn đó là tình si, không muốn dừng lại. Meyami cũng chính là mục đích của anh, cô không cần nói anh cũng đủ biết suy nghĩ của cô.

Một người không cần nói, chỉ cần biết suy nghĩ của nhau, yên bình như vậy là đủ rồi. Sáng hôm đó, Meyami một lần nữa cảm giác vòng tay của bọn họ trong thời gian ngắn ngủi này.

== =====

“Meyami, cậu ổn chứ? Có cần nghỉ không?”

Nanami ngồi trước bàn trang điểm có chút lo lắng quay sang nhìn cô, Meyami chỉ mỉm cười xua tay không sao. Dù gì ở nhà Meyami đã được các anh chăm sóc khá kĩ, tuy Masaomi không cho cô uống thuốc giảm đau, nhưng những thức ăn anh đưa ra tương đối khá ôn với Meyami, bây giờ tuy còn đau âm ỉ một chút nhưng vẫn là đỡ hơn khi sáng. Meyami hôm nay phải gặp cuộc họp tác với nhóm Heavens, vài ngày trước công việc viết nhạc cho nhóm Quarter Nights đã hoãn lại, tuy mọi người không biết chuyện gì nhưng Meyami nhìn vào lại hiểu đó là lục đục nội bộ. Hoặc ít nhất nó cũng chính là như vậy, từ trước Meyami cảm giác tính tình của bốn đàn anh này không hợp nhau nhưng vẫn không hiểu tại sao có thể hợp tác trong thời gian lâu đến vậy. Nhưng về sau cô nhận ra câu nói giữa họ, người đó khiến cô không có ý kiến gì, một nhóm trưởng tốt chỉ cần nhiều đó. Và Reji đã hoàn thành tốt công việc của mình, nhưng anh ta đã ôm hết gánh nặng về mình, đã có một đoạn thời gian nhóm tan rã khi bị áp lực. Vậy Quarter Nights có sẽ bỏ cuộc sao? Đang đứng trên đỉnh cao sao?

Meyami thật sự một biết về điều đó!

Lúc trước vì công việc bận, Meyami không đi cùng với Nanami đến bài hát của hai người Ichinose, và Eiji. Cô có chút nghe về một số quyết tâm của Ichinose, một thanh niên lý tưởng, Nanami sau này cô không chắc, nhưng mà Meyami không có trông mong gì về những anh chàng quá lý tưởng đó, có thể Ichinose nhận được rất nhiều lời đánh giá tốt, nhưng với Meyami anh ta đang thực lùi so với một số người trong nhóm Starish hiện tại. Điều này làm Meyami suy nghĩ một chút về Shinning, ông ấy với vàng lập ra một đội sau đó, để mặt nó phát triển khá cao như vậy...Meyami có chút cảm giác mọi mưu kế đều do ông ta tính toán từ trước, hoặc là ông ta đang chạy đua với một ai đó, và chính xác là chủ tịch bên nhóm Heavens.

Meyami đến phòng thu âm sau Nanami một chút, lại nhìn phòng thu âm đang phát ra tiếng lớn cãi cọ. Cô cau mày, Shou tính tình thẳng thắn, bức thì nói thẳng, cơ bản nhóc này không sợ gì giấu trong lòng, cuộc cãi cọ bên trong đang dần hội tụ. Cô xoay người đi vào trong, tiếng giấy cao gót lộc cộc của cô khiến cuộc cãi cọ dừng lại và nhìn sang, lực chú ý bị cô hút sang, cuộc cãi cọ cũng tạm dừng ở đó nhưng Yamato lại chất giọng khinh thường.

“Ai đây?!”

Shou nắm chắc quả đấm dưới tay mình, nhìn cừ chỉ Meyami anh đành dừng lại, cô đã ra hiệu với anh dừng lại những gì anh muốn làm. Shou đành im lặng xoay người nhìn bản nhạc, Meyami nhìn thấy anh yên tĩnh như vậy, xoay người sang nhìn Yamato, ánh mắt xanh ngọc dò xét anh một chút lại mỉm cười.

“Một thần tượng, chắc nhóm trưởng của Heavens biết gì đó về cách họ đang làm nhì!?”

Meyami nói bóng nói gió một chút, lại nhìn sang Yamato muốn mở miệng lại bị cô chặn lại.

“Anh không đủ năng lực? Hay không thích?”

“Cô nói cái gì?!”

Yamato bắt đầu hầm hực, Shou vội đẩy Meyami ra bên ngoài, cau mày nhìn cô. Meyami ra hiệu anh im lặng, còn có lại đi gây sự với Yamato? Đùa với anh sao? Nếu cô có trút giận giúp anh chọn đúng cách đi chứ! Nếu Yamato không kiểm soát được hành động của mình đánh cô thì sao đây? Với cơ thể yếu ớt thế này, cô nhắm đánh lại hần không? Thật là.

Nhưng sự thật, Shou có chút vui khi Meyami muốn xả giận cho anh. Cơ bản anh rất quan trọng với cô. Shou từ đầu có chút không quan tâm lắm về việc ghép cặp, thật sự nhìn Ichinose ghép cặp như thế không hay tạo náo, nhưng vì học hỏi thêm kinh nghiệm anh chấp nhận, cộng với việc này. Shou lần này quyết tâm cảm hóa được tên nhóc cứng đầu Yamato này.

Nhưng trước hết, để cho nữ hoàng an toàn đã.

“Mimi! Đừng gây sự với Yamato làm gì. Về thôi! Sẽ có cơ hội khác”

Shou dùng chất giọng rất nhẹ nói với Meyami, cô cũng không nói gì, xoay người rời đi, Nanami cũng đi phía sau. Yamato chỉ đứng đó tức giận, cơ bản anh không hiểu ba người đang giờ trò gì với mình, nhưng lời nói Meyami thật sự khiến anh tức giận, tức điên người!!

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 144: 55: Tìm Cách Bắt Em

Meyami xoay người về công ty, Shou còn chút việc sau chuyện này nên anh để cô cùng Nanami về trước, nhờ cô bạn chăm sóc bảo bối của anh rồi mời an tâm xoay người đi. Đứng trước cổng công ty Shou còn không quên hôn lên trán của ai đó một cách thân mật để đảm bảo kia ghen đỏ mặt rồi, mới mỉm cười dịu dàng coi Meyami rời đi.

Meyami vào phòng mình bật máy tính, xem xét một chút tài liệu, lại nhìn đến hộp email hiện lên tin nhắn. Là của William, anh gửi cho cô bản dự thảo buổi họp sắp tới. Meyami nhìn một chút lại lần con chuột xuống dưới nhìn thấy một bức thư mời của nhà Masato. Cô neho mắt, Masato không phải là đồng họ của Hijirikawa Masato sao? Người đang quản lý là cha cậu ấy, và hình như giữa hai người vẫn còn chút xích mích gì đó với nhau về công việc và là người nổi dòng. Meyami chống cằm ngồi trước bàn máy tính, suy nghĩ cái gì đó rồi lại mỉm cười lắc đầu, tắt email đi, sau đó lên trang cá nhân tạo mẫu thiết kế mới cho công ty.

Công việc của cô kéo dài không bao lâu ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ nhẹ, là tiếng của Ren. Ở phòng nghỉ ngơi và làm việc, công ty có quy định không cho các idol đến đây, thứ nhất vì danh tiếng của họ, thứ hai vì sự an toàn cho công việc và danh tiếng công ty. Nhưng phòng Meyami lại khá đặc biệt, dường như nhóm Starish đến gõ cửa có thể được coi là hợp lệ, cái này công ty cũng không quản, vì ngoài việc là nhà soạn nhạc, Meyami cũng chính là idol nổi trên sân khấu truyền hình, lẫn nghệ thuật. Nên một số việc cấm kỵ sẽ không phải là chuyện quá khó khăn với cô. Ren đứng chờ cửa mở ra rồi cứng người xem xét cô một chút, lúc về phòng, Meyami đã kịp tắm rửa một chút, và thay lại đồ đơn giản ở nhà, nhưng mà chỉ là cái đơn giản đối với cô, còn một số người khác là lột xác hoàn toàn khi ở nhà. Meyami không phải là người thích hở hang, nhưng cũng vì cái body quá hút người kia, dù mặc thế nào nó vẫn mang theo hai chữ quyến rũ. Ren thật sự bị sốc khi biết chuyện này, và có nghĩa nếu mèo nhỏ của anh bị phát hiện trong hình dáng này thì không biết chừng bùng luôn góc hoa đào mà không biết. Trước mặt anh vẫn dáng người bé nhỏ vậy, nhưng chỉ khác chiếc áo len cao cổ, và chiếc váy trắng xếp ly dài đến gót chân với đôi ủng màu đất chỉ làm thêm đường cong rõ nét hơn thôi. Cơ bản là Meyami mặt khá thoải mái, cũng không phải là đồ ôm, nhưng người khác nhìn vào cũng chỉ có thể nhận là đồ ôm.

“Khụ...xin lỗi, anh vào được chứ?”

“Vâng, cậu vào đi, để mình lấy nước”

Meyami mở cửa đứng nhìn anh cả buổi, anh không mở miệng cô cũng không nói, đợi đến khi Ren nói, mới chịu tránh qua một bên để anh vào, vẫn để cửa mở không đóng lại, xoay người đi lấy nước

“Cậu uống cà phê chứ?”

Ren neho mắt nhìn cô gái đang lục đục ở bên bàn cà phê, đứng dậy đến gần cô nhìn đến, đưa tay nắm bàn tay muốn xé bao cà phê ra.

“Sức khỏe của em như vậy vẫn uống cà phê sao?”

“Thỉnh thoảng thôi, cà phê giúp mình một số việc “

Ren cau mày ra bờ khó chịu, kéo Meyami ra phía sau, đem gói cà phê cất đi, rồi tìm kiếm trong tủ lạnh ít đồ. Nhưng làm anh thất vọng là tủ lạnh phòng cô trống trơn, đương nhiên cũng sẽ chẳng có đồ gì ăn hoặc uống, chỉ có duy nhất là...nước lọc.

“Em ăn uống kiểu này sao Meyami? Sức khỏe em hiện tại có biết là...Không thể để như thế này được!”

“Ren đang lo cho mình sao?”

Meyami nghịch ngợm nghiêng đầu nhìn cậu, cô đưa tay chọt chọt vào má cậu, cười vui vẻ. Xúc cảm thật sự rất tuyệt, không ngờ da của một chàng playboy lại dễ chịu đến vậy a~. Thật ngưỡng mộ, đúng là hơn cả da con gái í. Ren nhìn hành động của cô, neho mắt âm trầm, đưa tay nắm lấy cổ tay cô, kéo lại bên mình, đợi cho đến khi gương mặt cô chỉ cách mình vài mili mét liền nhếch môi, cười khê.

“Thế nào? Shou hôn em được, còn anh ngay cả nắm tay hay cái ôm cũng không dám làm quá phận. Bây giờ ngay cả lo lắng cũng không cho luôn hay sao? Mèo con, em muốn bị phạt sao?”

Meyami ngừng đùa, cảm nhận được nghiêm nghị trong giọng nói của anh, cô bắt đầu đưa mắt cô khác, cơ bản Ren đang dùng mỹ nam kế dụ dỗ cô

hành động, cậu ta biết rõ ràng cô là sắc nữ, biết từ khi nhìn thấy cuốn sách đam mỹ của cô kia, nhưng mà Meyami không ngờ lần này Ren lại dùng trò này đối phó với cô. Ren nhìn người trong lòng đang bắt đầu trốn tránh, như mèo nhỏ gặp nạn, anh nói lúc trước gặp cô đã muốn đặc tên là mèo nhỏ rồi không phải là sai đi. Nhưng mà cơ hội ngàn năm, bỏ mất cũng hơi uổng a~, Dù sao nghe nói nhà Travell đã có hôn ước từ xa xưa với nhà anh, dù sao vẫn chưa thực hiện được, vậy để anh biến mối hôn ước đó thành thật vậy. Hôn mèo nhỏ, ăn đến xương tủy, anh đã có ý định đó lâu rồi, đáng tiếc bây giờ chỉ dám kiềm chế.

Môi kề môi, vị ngọt trong khoang miệng bắt đầu ập đến, hơi thở ấm áp, mùa đông lạnh cũng chẳng biết khi nào đã nóng đến mức khó thở. Meyami cắn chặt răng, lại bị Ren cắn cho bầm môi mới chịu mở miệng ra, cô thật hối hận vì không chịu được một chút đau mà để Ren vào, chiếc lưỡi càng quấy càng vào càng điên cuồng cuốn lấy lưỡi cô cắn nát, không khí thiếu chút nữa bị Ren lấy đi hết cậu mới chịu buông ra. Meyami mất đường khí lập tức ngã sấp vào ngực anh, Ren giang tay ôm trọn cô vào lòng vút nhẹ lưng, mỉm cười, xoay mặt đi nơi khác. KHụ. . .Ren chưa muốn phạm tội, sẵn vạ phải từ từ, trời luôn một thế thì có ngày đứt dây cô chạy mất anh phải làm sao!

Sau khi hồi phục tinh thần, Meyami lập tức né cậu, cách càng xa càng tốt. Thế là Ren nhìn bộ dáng cô tự cảm giác mình uy khuất trong lòng, có phải là anh muốn đầu chữ, ai bảo Meyami như vậy làm gì. Thật vô tội mà.

“Ren, cậu đến làm gì?”

Meyami đặt cốc nước xuống bên cạnh, ngồi đối diện cậu, Ren hút hết khí của cô, đến bây giờ sức lực của cô vẫn chưa hồi phục lại hoàn toàn, nhìn hai má đỏ ửng, bờ môi ướt át như động tình của người đối diện Ren thật sự muốn hung hăng chà đạp lần nữa. Nhưng mà nếu muốn thì về sau sẽ không ăn được, vậy nên.. bình tĩnh.

“Đến xem em làm nhạc ra sao rồi. Không ngờ vẫn lưỡi ăn như vậy”

“Được rồi, đến khi cuộc họp của cậu mình sẽ đưa bản nhạc, vậy nên về đi”

“Này..”

“Gi?!”

Có cần vô tình thế không chứ?! Ren bịt môi thở ra, rồi lắc đầu đứng dậy ra khỏi phòng, ánh mắt luyến tiếc như cún con uy khuất nhìn cô. Chỉ là thay vì đến dỗ dành, Meyami mặt lạnh.

Rầm!

Cánh cửa đóng lại ngay trước mặt, cô tuyệt tình bỏ mặt Ren bên ngoài, cô cần không gian yên tĩnh làm việc, công việc của cô vẫn chưa xong. Vậy nên Meyami ném những chuyện lúc này phát sinh ra sau đầu sau đó, đến bàn máy tính tiếp tục ngồi xuống gõ. Nhưng điện thoại lại reo lên réo rắt. Meyami nhìn màn hình điện thoại lại thờ dài, cô không có chộc đào hoa, đâu lắm người thế chứ? Đáng lẽ các bác nên đi theo nữ chính sao cứ thích quấy rầy cháu thế nhỉ?

“Mimi, em đúng không?”

“Ai vậy?”

“Mimi, em..”

Đầu dây bên kia có vẻ trầm xuống. Meyami im lặng nghe một lát rồi, lại nhìn sang màn hình điện thoại. Cô quên mất không nên troll người này, người này tinh thần cũng rất yếu ớt.

“Ryotaro Tsuchiura, sao không nói nữa?”

“Mimi, cậu..”

“Chuyện gì vậy?”

Tsuchiura thở ra, đầu dây kia mỉm cười, anh vút lại nắp đàn piano của mình, rồi dựa lưng vào bàn nhìn ra ngoài cửa sổ. Vài ngày sau khi họp xong buổi họp nhóm gặp Meyami, anh đi công tác viết cho bản soạn mới, bây giờ mới trở về, bất ngờ hơn anh lại nhìn thông tin của cô trên truyền hình máy bay, thật sự qua rất nhiều năm rồi, Meyami cũng không còn nữ sinh ngày nào nữa, cô đã có vẻ hiểu đời hơn với đôi mắt của chính mình, và anh cũng không quên lần chạm mặt ở cầu thang đó, và cuộc tỏ tình bị bãi bỏ vì tính nhút nhát của anh. Tsuchiura đã lẫn trốn, cơ bản là không dám nói với cô, nhưng anh không thể điều chỉnh được tình cảm của mình, và hôm nay mới đặc chân vào nhà anh lại muốn gặp cô gái đó. Không ngần ngại gọi điện cho cô, thời gian cũng làm thay đổi về vẻ ngoài của Tsuchiura, nhưng cái tính nhút nhát không dám mở miệng ra trước mặt cô anh vẫn giữ như vậy cho đến bây giờ.

“Mimi, gặp anh được không? Tới nay em có rảnh không?”

“Gặp mặt? Được thôi, tới nay cũng không có chuyện gì bận lắm”

“Thật sao? Vậy em làm việc đi, anh sẽ gửi địa chỉ cho em”

Meyami mỉm cười, cảm ơn rồi tắt máy. Không biết đầu dây bên kia chàng trai nào đó nhìn màn hình điện thoại cả buổi mới chịu rời đi, nhưng mục đích

anh ta rồi đi là tìm đồ, tìm bộ đồ nào gây ấn tượng với cô gái mới gọi điện kia. Thật sự là như vậy đây! Khi thích ai đó người ta hóa đại rồi.

Meyami soạn xong bản thiết kế của mình William cũng gọi đến trò chuyện với cô, sau đó cô mới rời khỏi phòng về nhà, đường đi đến bãi đậu xe lại gặp xe của Reiji, anh vẫy tay chào cô. Meyami cũng không ngại đi lại chào anh một tiếng.

“Yo~ Meyami vẫn chăm làm như mọi khi nhỉ?”

“Reiji em nên chúc mừng anh trở về lại mới đúng?”

Reiji không giận cô chỉ cười: “Thì ra là em biết rồi!”

“Vâng, biết rồi. Vì vậy, con đường sau này của các anh nên cố gắng hơn nữa đây!”

Reiji bật cười rồi lắc đầu, nói với cô một tiếng yên tâm, xoa đầu cô rồi vào công ty, khi Meyami xoay người thì Ai đã đứng ở đó, anh nhìn cô với đôi mắt trong suốt, nhìn rõ từng tận mọi sự việc, cô chỉ mỉm cười chào anh, rồi vòng qua anh đi về xe mình, Ai lại lên tiếng.

“Gần đây, Reiji với em khá gần gũi nhỉ?!”

Meyami đứng bên xe tra khóa vào ổ, nhìn anh: “Gần gũi sao?”

Ai lại liếc sang cô, rồi đi tiếp, không quên để lại một câu

“Yên tâm, tôi không ghen vì chuyện đó, không cần dùng ánh mắt khó hiểu nhìn.”

Meyami đứng gần cửa xe lại nhìn sang bóng lưng Ai, khó hiểu gãi đầu. Thật ra là anh ta đang nói cái gì vậy?

Căn phòng được thắp nến huyền ảo, những chùm đèn pha lê sáng bóng khiến người khác phải ngỡ ngàng, những cây nến đỏ đốt cháy phập phồng giữ bàn ăn, mùi thơm của món ăn ngào ngạt, bay khắp nơi, khăn trải bàn trắng lại làm cho không gian thêm huyền ảo.

Meyami nhìn căn phòng này lại nhìn sang Tsuchiura đứng trước mặt mình. Hôm nay là mở tiệc sao?

Tsuchiura không nói, đưa tay về phía cô, mỉm cười. Meyami đặt tay lên tay anh, rồi đi phía sau anh. Anh liếc nhìn cô bé sau lưng lại mỉm cười, dẫn cô đến phòng ăn kéo ghế giúp cô, rồi mời đến chỗ ghế mình ngồi xuống, anh gọi người hầu đem lên thức ăn, trong khi Meyami vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tsuchiura nói cô dẫn đi uống cà phê, bây giờ lại...

“Đây là nhà anh”

Meyami chớp mắt nhìn anh, biệt thự? Nhà? Hai từ này giống nhau chỗ nào? Với lại cô chỉ tưởng nhà hàng phục vụ, trang trí theo phong cách biệt thự, mới bước vào cô hơi ngỡ ngàng, nhà hàng có phòng khách. Nhưng chuyện này hay xuất hiện ở các nhà hàng lớn nên cô không suy nghĩ nhiều, điều kì lạ là biệt thự không thấy một vị khách nào được tiếp đãi như Tsuchiura và cô.

“Cô chủ ăn đi, không khéo thì thức ăn lại nguội, cậu chủ đã tự tay làm cho cô đây”

“Dạ?”

Cô chủ? Cậu chủ là sao? Một người già có vẻ là vú nuôi giống hơn đến đưa chén súp cho cô. Sau lời nói của bà ấy, Tsuchiura lại nhăn mặt, lắc đầu, bà ấy liền lui vào bên trong. Meyami nhìn Tsuchiura cần một lời giải thích.

“Tsuchiura gần đây cậu trở thành một nhạc sĩ piano tài ba rồi!”

Người nam nhân trước mặt nhìn cô cười, vì bản ăn là hình tròn Meyami ngồi đối diện với anh cũng không phải là khoảng cách xa lắm, khi nhìn gương mặt trắng nõn như ngọc mịn màng trước mặt. Anh mỉm cười, đưa tay vuốt mái tóc cô.

“Nhờ em cả đây Meyami!”

Tsuchiura cử chỉ hành động cô không đón được, vì không đề phòng Tsuchiura, cô cũng tin anh ta sẽ gọi thêm người đi, vì trước giờ vẫn vậy. Nhưng không ngờ anh chỉ đi một mình, Meyami cũng không nói với các bạn mình để đi cùng, lần này Tsuchiura làm cô đứng hình thật sự.

“Sao đây? Lại nghĩ lung tung rồi đúng không?”

Chất giọng Tsuchiura khá ấm, kết hợp với cử chỉ dịu dàng thì đúng mẫu soái ca lý tưởng, bây giờ hành động này trước mặt của Meyami, cô thấy chút không quen. Tsuchiura nhìn ra biểu cảm của cô rút tay về, bảo cô ăn sớm. Vì vậy lần ăn đó không gian thật sự yên tĩnh, Meyami vì ngại không nói chuyện, Tsuchiura im lặng thưởng thức cảm giác bên cạnh cô gần nhất. Bệnh tình của cô Tsuchiura biết, nhưng không nói ra miệng, anh chỉ có thể cố gắng tìm bác sĩ giỏi để giải quyết bệnh này, nhưng vô vọng. Họ nói đây là trường hợp đặc biệt, máu trong người cô chỉ bằng trẻ nhỏ, cơ bản không bằng

một nửa của người lớn, vậy thời gian qua Meyami sống bằng cách nào? Cơ bản anh không biết, cũng không thể hiểu, Meyami đã chịu bao đau đớn đến mức độ nào. Thời nữ sinh, Meyami vẫn nhìn đời bằng ánh mắt thâm trầm đó, đến bây giờ cũng vậy, thật sự cô gái này có bao nhiêu bí mật không thể nói?

“Meyami no rồi chứ?”

Tsuchiura nhìn cô gái đang ngắm nghía cây đàn piano của mình lại mỉm cười, đến gần cô, kéo cô ngồi xuống trước đàn, mở nắp hộp.

“Chơi với anh lần nữa chứ?”

“Được!”

Tsuchiura đạt được ý muốn của mình, nên bây giờ ăn đậu hủ thoải mái. Anh vòng tay qua eo cô, nắm lấy đôi tay phải tay kia lại cầm lấy bàn tay trái, gương mặt hai người hiện tại đã sát vào nhau, chỉ cần cô ngẩng đầu lên một chút lập tức sẽ là nụ hôn. Tsuchiura mỉm cười, anh nói không được trước mặt cô vậy thì dùng bằng hành động thể hiện vậy, rồi xem Meyami hiểu được không? Chẳng phải trước giờ cô là người hiểu rõ về âm nhạc nhất sao?

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 145: 56: Hoa Đào Nở Muộn

Meyami nhìn Tsuchiura trước mặt, ánh mắt anh ôn nhu lại cộng với phần uy khuất, thực sự họ đang đứng ngoài đường, những người đi qua chắc chắn sẽ nói cô đang ức hiếp một tiểu bạch thỏ. Mà tiểu thỏ họ nói chắc ai khác là Tsuchiura, người vừa phá việc của cô. Meyami thờ dãi, thực sự là khi ngày gặp Tsuchiura cách đó vài hôm, cô quên mất cô sẽ lại gặp anh ở trước quán cà phê để chỉ cho anh thêm vào bản nhạc hay mà cô muốn nghe, anh nói sẽ giúp cô chọn và đàn cho cô nghe. Nói về âm nhạc, cô không có hứng thú, nhưng Tsuchiura đã quyết định, cô cũng không có ý muốn phá đi niềm đam mê của họ. Âm nhạc đối với cô từ lâu đã là cuộc sống rồi, nó đi bên cô, nên nếu ai đó nói về một bản nhạc nào mới, Meyami lại dường như đã gặp nó ở đâu rồi thì phải, cô không cảm thấy đặc biệt cho lắm, những bản nhạc, nốt nhạc cô sáng tác là bắt đầu từ tâm trạng, tâm trạng cô ra sao thì những nốt nhạc lên xuống trầm bổng cũng giống nhau như vậy. Meyami hôm nay lại xoay người vào công việc, cuộc hẹn của Tsuchiura cô lỡ quên mất, và khi anh hẹn cô đứng trước quán cà phê đó, là ánh mắt vô tội như vậy nhìn cô.

“Được rồi, Tsuchiura. Em thật sự xin lỗi đã quên buổi hẹn”

“Em nói quên là quên được sao? Cơ bản Meyami không để buổi hẹn với anh vào tâm”

Lại tiếp tục khuôn mặt uy khuất đó. Meyami muốn đập bàn, đừng bán manh nữa, cô đủ ánh nhìn muốn giết người rồi, anh trai trước mặt này là ai? Là một nhạc sĩ piano nổi tiếng, với những ngón tay thần thánh được nước nhạc biết đến đây, trên đường đi cùng anh cô cũng không gặp ít fan của ông thần này đâu. Nếu anh không thấy cô đủ chết thì bán mạng cho ai xem đây?

Trong khi Meyami hắc tuyến đầy đầu, thì Tsuchiura bên này âm thầm mỉm cười. Thỏ đã vào bẫy tội gì không xoi? Nữ thần thể giới, thông minh, bí ẩn đây sao? Chưa chắc a~, đối với anh, Meyami chỉ là một cô gái nhút nhát, lại ít nói, ít cười, còn hay ẩn mình trong bóng tối, cái gì chán sống? Ngày thơ của cô đều bộc lộ hết ra bên ngoài như thế lại nói bí ẩn? Buồn cười hơn cả báo chí nói nhảm nói cùi. Tsuchiura nhìn về mặt bức rút của cô, cuối cùng cũng không muốn làm cô gái này đáng thương hơn nữa, vì vậy dừng diễn trò, đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô. Lúc trước, anh đi công tác, không gặp được cô trong buổi sinh nhật, là Yukino gọi cho anh biết về tình hình bệnh trạng của cô. Tsuchiura nghĩ đến đây ánh mắt trầm xuống, họ nói Meyami dễ dàng mất trí nhớ nhiều hơn, vậy cô sẽ quên anh đi đúng không? Quên anh đi, và không còn nhớ tất cả những gì hai người gặp nhau, và kỉ niệm anh áp ủ bên cô bấy lâu? Tsuchiura nhớ như in cái ngày cô chạy khỏi cửa hàng “Tiệm nhạc Miami”, bóng lưng cô trông có vẻ rất lo lắng, cứ tưởng sẽ không gặp lại cô gái đó hồi tội, cuối cùng lại là do cô đến xin lỗi, rồi bỏ của chạy lấy người. Hơn 4 năm biến mất, Meyami xoay người trở lại, cô gái đó không thay đổi, chỉ có danh tiếng của cô không ngừng tăng lên, có thể nói ở thế giới này, Meyami vẫn có lượn fan đông đảo nhất, đối với anh lại khác, cô vẫn luôn đứng trên cao và im lặng như vậy. Tsuchiura nhìn cô gái trước mặt, con người xanh ngọc nhìn anh tìm tòi khó hiểu, trông chả khác với nàng mèo con là bao.

“Meyami, em nghĩ sao về việc hay bị ngã cầu thang?”

“Anh bị ngã sao?”

“Không, anh lại nhớ lần nào đó có cô bé vì chạy nên xem ngã ra cầu thang đấy!”

Meyami nhìn anh, Tsuchiura mỉm cười, ánh mắt hiền hòa nhu thuận đến đáng yêu, anh đang trêu cô gái này, đồng thời anh cũng không muốn mất đi cô trong những kí ức. Meyami quên? Không sao, sau này có anh rồi, anh sẽ luôn nhắc cô nhớ lại là được, nhưng anh vẫn sợ, đáng thương anh luôn lo lắng Meyami sẽ quên mất đi khuôn mặt của anh.

Sau thời gian này, gần đến buổi biểu diễn của ba nhóm nhạc, Meyami bắt đầu sáng tác những bài hát mới, lần giúp Nanami sáng tác những bài hát cho

dự án ghép cặp của các nhóm. Nhờ đó lượn fan ngày một lên cao ngút ngút, khi hậu phương đủ mạnh thì tiền tuyến bắt đầu hành động. Shinning đang bắt đầu kế hoạch mới cho tất cả các dự án sau này, Meyami cũng biết việc chủ tịch đang làm, nhưng cô im lặng, cứ để tiếp tục Starish vẫn là Starish ngày này nọ như thế cũng đủ rồi. Thời gian của cô dừng lại được rồi. Và ngay sau khi viết xong ba bản nhạc cuối cho ba nhóm. Meyami rời khỏi công ty, cũng lâu rồi cô không đến gặp Akito, anh chỉ nhắn tin cho cô, gần đây tất cả đều bận rộn trong công việc, Akito bắt đầu tiếp quản công ty gia tộc mình, trở thành một tộc trưởng đúng nghĩa, nhưng anh vẫn rất kiên nhẫn dành thời gian nói chuyện với cô, công việc áp lực nhưng mỗi người đều đem cho nhau không gian riêng để vui cười. Akito chính là màu sắc nhỏ trong cuộc sống của Meyami, vì vậy tại sao cô đặt nhóc tên Bột Vẽ, và cô cũng mong muốn anh tự vẽ ra một sắc màu mới cho cuộc đời mình. Lần này cô nghĩ nên gặp lại anh một chút, hoặc có thể là lần cuối, cô đưa mắt nhìn lại lòng bàn tay mình. Những lời hứa, cô hứa rất nhiều cũng thất hứa, và Meyami chắc chắn cũng sẽ không thực hiện được nữa. Hứa với Ren sẽ cùng cậu so tài phóng phi tiêu, hứa với Masato cùng cậu ngắm hoa đào mỗi năm, hứa với Shou nhìn cậu nổi tiếng như thế nào, hứa với Nanami sẽ viết ra nhiều sáng tác mới, hứa với Hino, Fuyuuni, Ema, chị Lily... sẽ cùng họ đi shopping một lần nữa,...Hoặc là hứa sẽ sống khỏe mạnh...Tất cả chấm hết rồi. Hoặc là cô chỉ còn một chút thời gian để làm công việc cuối cùng, nhìn thấy ba nhóm với những nốt nhạc thật sự.

“Meyami? Đứng đây làm gì?”

Meyami xoay người, cô không biết từ khi nào Ai đã đứng sau lưng cô, anh ta vẫn thườn xuyên như vậy từ khi gặp cô, và luôn đứng phía sau. Cô nhìn anh, cúi đầu. Ai lập tức đỡ cô lên.

“Nanami đang tìm cô, lần sau không cần tỏ thái độ như vậy đối với tôi. Tồn thọ”

Meyami không hiểu anh, khi Ai đã xoay người rồi đi, cô mới từ từ đi hướng đó, lập tức Ai đứng lại, đợi cô. Meyami không hiểu lại nhìn anh.

“Đi chung đi, dù sao con đường này cũng dẫn đến duy nhất một nơi. Với lại lần sau phải đi ngang hàng,tôi không muốn bị người khác nói đàn anh ức hiếp ma mới.”

Meyami không hiểu, Ai càng ngày càng khó tính. Từ “Tồn thọ” chắc chắn không phát ra từ miệng của một Ai người máy, nhưng lần này là cô nghe đối với cô, và từ khi nào Ai lại sợ báo chí hay người khác đồn đại? Nhóm Quarter Nights vượt qua nhiều sóng gió, mới có cơ hội hiện nay, nhưng Meyami không biết nếu giữ những gì người khác nói thì chắc chắn họ không thể vượt qua được, còn đối với Ai, một thế nhợ của loài người chắc chắn sẽ không lo lắng gì về điều đó. Meyami có chút khó xử, muốn hỏi, nhưng cuối cùng cô không mở miệng, phép lịch sự tối thiểu nhiều lúc ép con người im lặng những gì mình muốn nói.

6 giờ sáng hôm sau.

Meyami rời khỏi giường, chuẩn bị đồ ăn sáng cho các anh, chuẩn bị đến công ty làm việc. Nhưng đứng trước cửa lại gặp Masaoto đi vào, anh có vẻ khá mệt mỏi sau cả đêm trực ca. Meyami đến đỡ lấy cánh tay anh dìu anh vào nhà, để anh ngồi trên ghế sofa.

“Anh cá, anh đau rồi?”

Trán của Masaoto rất nóng, Meyami lo lắng đặt anh nằm xuống ghế, xoay người đi lấy thuốc cho anh. Masaoto vẫn trong tình trạng mơ màng, Meyami đem khăn ẩm đắp lên trán anh, rồi giúp anh uống thuốc. Sau đó hơn một chút, Masaoto mới tỉnh táo nhìn cô, đến khi hiểu rõ mọi chuyện, Meyami đã nhờ Ukyo đưa anh lên phòng riêng. Meyami vội chạy đi đến công ty, đến đúng lúc nhóm Quarter Nights đang thu âm bài hát, là bản nhạc Nanami và Meyami gửi cho họ, và tự viết nhạc: “Da-little - Gishinanki / 疑心暗鬼 “. Meyami mỉm cười khi nghe từng nốt nhạc của những giọng ca cất lên, thành công mỹ mãn, đây mới đúng là trình độ tốt của nhóm Quarter Night, bây giờ chỉ cần đợi nhóm Heaven ra mắt bài hát nữa là được.

“Meyami!”

Ở trong căn tin, Nanami đẩy khủy tay về cô. Meyami đặt cốc cao xuống, nhìn sang cô bạn, ánh mắt của người đối diện có chút lo lắng.

“Chuyện gì vậy?”

“Nhóm Heavens đang gặp rắc rối về công ty mình, hoặc gì đó, mình lo rằng họ sẽ không tham gia vào trận cuối này”

“Vậy cậu muốn ba nhóm đấu nhau sao? Nanami?”

Meyami nghiêng đầu mỉm cười, Nanami nhìn cô lại vội lắc đầu: “Mình không có ý đó, chỉ là...”

Meyami không đợi Nanami nói hết, đã đứng dậy rời khỏi bàn.

“Yên tâm, với những chuyện này những người nghệ sĩ sẽ biết cách giải quyết, cậu không cần quá lo lắng, đây là thử thách của nhóm họ. Người ngoài không nên động vào, mình chắc hẳn họ sẽ có cách tham gia được trò chơi này”

Meyami mỉm cười, ánh mắt sâu xa rồi rời đi. Nanami lần đầu tiên không hiểu được cô bạn này, Shibuya ngồi bên cạnh Nanami, chống cằm nhìn bóng lưng của cô, lại mỉm cười. Meyami rời khỏi công ty, lái xe đến gia tộc Sohma, cô vẫn để xe dưới đường dưới, và đi bộ từ từ lên. Con đường đến tộc Sohma dường như không thay đổi, vẫn đường đất, và cây ngập bóng mát như vậy, Meyami tự hít thở một chút, rồi rào bước đi, rồi đến con sông gần nhà Shigure, cô dừng lại một chút, im lặng nhìn những giọt nước lăn tăn trên sóng, những con cá nhỏ bơi lội khắp xung quanh. Là bờ sông này cũng có một chút gì đó về giấc mơ đẹp khi thời đi học, cô còn nhớ chút gì đó về những buổi tập võ với Kyo ở đây, có thể nói khi nào chưa thành người bần thì nhất quyết chẳng ai chịu về. Tohru hình có một khu vườn bắp cải và hành ở gần đây, cô cũng muốn đến đó thăm lại, cũng quá lâu rồi. Đi được vài bước đến gần khu vườn thì cô nghe tiếng đứa trẻ vang lên, là đứa bé gái, Meyami nhìn kĩ dường như cô bé có nét khá giống với Tohru, không chỉ ánh mắt ngay cả giọng nói cũng tựa tựa, nếu cô đoán không nhầm đứa trẻ này là đứa bé thứ hai của cô bạn. Meyami im lặng nhìn con bé chơi đùa cho đến khi nó

nhìn thấy cô, con bé có vẻ rất lạnh lợi, nó nhìn cô liền nhận ra ngay, không, đúng hơn nó nhận ra mặt cô trên truyền hình, con bé nói mẹ nó hay nói đến cô là bạn của mẹ. Meyami mỉm cười không nói gì, nhìn lại những cô bạn bây giờ và lúc mới quen, cô cảm giác họ có phần hiền đời hơn không còn như nữ sinh khi xưa nữa. Cô lại mỉm cười nhìn đến thời gian dài thay đổi hiểu biết con người, dần cô biết được cái gì mới ngon cái gì nhanh hơn.

“Cô đến chơi ă! Mẹ cháu đang ở ngoài vườn”

“Ừm, cảm ơn cháu. Cháu đến lớp mấy rồi nhỉ?”

Cô bé rất hoạt bát, cười vui vẻ đáp lời Meyami, hai cô cháu nói chuyện cho đến khi Tohru làm xong công việc quay vào nhà, cô bạn khá bất ngờ với sự có mặt của cô. Meyami chỉ mỉm cười, nhìn cô bạn.

“Tohru, lâu rồi không gặp”

“Quá lâu mới đúng, mấy ngày nay mình gửi tin cho bạn thì tin nhắn cứ bị trả lại miết thôi. Hình như điện thoại của bạn chưa bao giờ được nghỉ ngơi nhỉ?”

“Là sao?”

Tohru mỉm cười không nói, chuyển chủ đề khác. Con bé cũng đi ra ngoài chơi rồi, ý Tohru nói với Meyami là có quá nhiều người theo đuổi, cô thấy thương cho cái điện thoại Meyami. Còn về việc cô bạn gốc này vẫn cứ xa lánh họ, cô cũng biết một phần, Meyami bệnh lạ, việc chết sống trong nay mai. Tohru hiểu Meyami, cô bạn nghĩ cho người khác rất nhiều, nhiều hơn cả chính bản thân mình, chọn cho mình cái xấu, để họ được sống tốt. Chính vì bản chất ấy, Tohru mới làm bạn với Meyami, những cách làm bạn khác cô không hiểu, nhưng làm bạn với Meyami, Tohru thực sự thấy mình vui vẻ hẳn, hoặc một phần nào đó Meyami có giống Tohru, đều mở cõi.

“Anh Shigure và Hitori đi làm lát mới về. Cậu ở lại ăn cơm chung với mình nhé!”

“À thôi, lát mình phải đến gia tộc Sohma thăm Akito nữa. Lâu rồi mình không gặp anh ấy. Cảm ơn nhé, Tohru”

“Bạn bè cậu không cần cảm ơn đâu, với lại nếu cậu nói thế mình sẽ giận đấy. À đợi mình lát... Cho mình gửi giỏ bánh này đến những người trong gia tộc. Nhưng mà... có nặng quá không?”

Tohru e ngại nhìn giỏ bánh cô xách không nổi nhờ con gái, Meyami lại phải mang theo giỏ bánh đến lên núi, còn phải xách nặng. Meyami mỉm cười, lắc đầu, nhận lấy giỏ bánh rồi ra về, Tohru vội kéo lại, đưa cho cô thêm túi nhỏ kẹo và bánh nữa, mang lên vai cô.

“Nhớ ăn đấy, lần sau phải cùng mình làm bánh!”

“Ừm, cảm... Minh sẽ đến làm phiền cậu”

Meyami rời khỏi nhà, mang theo giỏ bánh đến gia tộc Sohma, thật sự nó khá nặng, bánh cho cả gia tộc không phải cho một người nên Meyami mang đi cũng khó khăn, Tohru ái ngại, Meyami cũng ái ngại khi từ chối, cuối cùng cả hai không dám nói một người nhờ, một người nhận mà đi. Hai cô gái này hỏi tại sao làm bạn của nhau, cũng vì tính cách này.

“Meya... mi? Ở chị Meyami, lâu quá rồi em không gặp chị!”

“Momiji sao? Cũng lâu rồi nhỉ. Em cao hơn cả chị rồi này”

Cô gặp Momiji trên đường, cậu nhóc chắn đường cô, nhất quyết phải nhìn cho bằng được gương mặt của cô. Nhìn được rồi, rồi bắt đầu giành xách nặng trên tay cô cầm đi, Momiji càng lớn càng bảnh trai, còn hài hòa. Meyami nhìn cậu, âm thầm thở dài, gia tộc Sohma đều là những nam thần hại nước hại dân, cô còn nhớ lúc ở trường bị vụ Yuki làm một vô khi những nữ sinh khác nghe Yuki mời cô đến nhà chơi, may lúc đó Meyami ít khi đến trường, còn trốn tiết liên miên nên không đụng độ các chị đại nếu không cô cũng sẽ bầm dập có một ngày, nhìn lại Momiji, rồi khác gì Yuki đâu? CŨNG đều là mã hại người. Còn nhắc đến trạng thái Kyo nữa chứ, nếu cô không nhảy vào CLB đó chắc chắn Meyami không cần trốn học cũng đủ thù tiêu cô. Lúc đó, hình như họ nghĩ cô tay ba thì phải, họ nói quen Yuki tại sao lại qua nhóm của Kyo, cô phải nhờ sự trợ giúp của Saki và Arisa mới thoát nạn được, thật đúng là lần đó Meyami chính thức biết sợ. Momiji im lặng nhìn người đi bên cạnh, ánh mắt set qua chút ánh sáng rồi tắt lại, đúng lúc trước cậu có thích chị, nhưng chị một mực cách xa cậu, cộng với việc anh Kyo và Yuki đã chiếm sự sở hữu, Akito đã phân biệt ranh giới, Momiji tự mình bỏ cuộc, cậu không đủ hoàn hảo để đối đầu với các anh, bây giờ sự nghiệp không có, công việc cũng không, chỉ có thể làm ra những mẫu bánh ngọt như vậy vẫn không đủ năng lực bên cạnh chị. Nhưng cậu sẽ cố gắng, nếu một cơ hội nữa, cậu sẽ không bỏ cuộc thăm hại như thế này.

“Chị Mimi, đến một lúc nào đó... chị có thể quay lại nhìn em không?”

“Hả? Em nói gì Momiji?”

Một cơn gió thổi qua, chẳng ai nghe được lời ai nói. Momiji chỉ nhìn môi người bên cạnh mấp máy, rồi mỉm cười, lắc đầu nắm tay cô đi hướng nhà gia tộc. Cậu không nghe được lời cô nói, cũng chẳng hiểu cô mấp máy kiểu gì, nhưng cậu vẫn không muốn nghe, vẫn muốn nuôi chút hi vọng sau này làm việc gì đó được bên cạnh chị.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 146: 57: Bí Mật Giấu Kín

Meyami đến gặp Akito khi anh đang làm việc trong phòng, Hitori không còn ở bên cạnh anh thường xuyên để theo dõi bệnh nữa, bệnh tình của gia chủ của tộc Sohma đã dần khỏe lại, Hitori chỉ cần đến kiểm tra vào cuối tuần sau đó là đến bệnh viện của mình để làm việc, và về với Tohru. Meyami nhìn người nam nhân ngồi trên bàn với đồng giấy tờ, chăm chú từng chút một làm việc, cô đứng im lặng giữ không gian yên tĩnh cho anh đợi đến khi anh đã làm xong công việc, Meyami không muốn phá vỡ bầu không khí chăm chú của anh, việc đó có thể khiến anh mất tập trung. Momiji đã đem giỏ bánh mà Tohru gửi đến cho gia tộc, cậu nhóc rời đi khá lâu sau đó cũng vì công việc mà tạm biệt cô. Mà Meyami cũng không biết một điều Momiji đang cố gắng chứng tỏ bản thân mình trong mắt cô ra sao, cậu lao đầu vào công việc để tìm cho mình một lối thoát khi thấy mình quá bất tài. Về phần Meyami, cô không biết điều đó ở cậu nhóc, cô chỉ xem nhóc như em trai của mình, không hơn không kém, mà nói trắng ra lúc trước cô còn muốn ghép cặp cô với Wataru nhà Asahina. Nhưng nhiều năm trở lại đây, những nam nhân nào đó chính thức thành công kéo cô nâng hũ nào kia ra khỏi mộng tưởng của mình, nếu họ biết như vậy chắc chắn sẽ nhảy cẫng lên, nhưng Meyami vẫn còn là hũ, hoặc đầu đó ở trong người cô.

Meyami lặng yên nhìn Akito chăm chú vào công việc của mình, chiếc áo kimono màu xám rộng thùng thình được anh mặc lại gọn gàng, nhẹ nhàng khoác lên người anh như một bộ áo choàng của những ông vua. Giọt nắng kéo trên người anh khiến Akito chìm vào trong ảo diệu gì đó, thật mỏng lung cũng thật dịu dàng, yên bình, ngọn gió thổi vào đây nhẹ mái tóc đen của anh tung bay, lạnh lẽo, cô đơn. Những bản chất đó xuất hiện trên người anh như một cách cô thức, nhưng ít ra nó không đủ bóng tối khi anh ngồi ở đó, khác với những lần cô gặp anh ngày đầu, ánh mắt đó vô hồn, suy nghĩ lại khó hiểu, lại tính nhút nhát rụt rè, không ai biết Akito đã thay đổi nhanh như thế nào là vì chuyện gì, nhưng họ chắc chắn, gia tộc đều biết gia chủ của họ thay đổi tính tình chỉ vì một cô gái. Điều này khiến gia tộc Sohma càng yêu quý cô hơn, thêm vào đó, lời nguyện Kyo hóa quái vật dần mất đi, thành viên trong gia đình khi gặp người khác giới khác gia tộc cũng không thể thay đổi hình dáng nữa, ẩn hiện nào đó họ biết lời nguyện đang dần biến mất. Cũng với nó, cái giếng bên trong nhà đang bắt đầu cạn nước dần. Giếng cổ khá cũ rồi, cũng không ai dùng đến nước trong giếng nữa, dần nó được đầy kín nắp và để đá lên, mấy tháng trước khi người ta đem nắm mớ ra mới thấy chút đất ló ra trong miệng giếng cổ. Meyami không nghe tin tức đó, vì chuyện này gia tộc dần dần đi, nhưng Akito lại hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nếu là thật Akito đoán giếng cổ đó liên quan đến lời nguyện, và lời nguyện của gia tộc kia có phải giống như bà của Meyami kể lúc đó hay không thì anh không chắc chắn.

Akito làm xong công việc của mình, mời thử dài, ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa. Ánh nắng tắt dần ở đó, và anh luôn có cảm giác người đó luôn nhìn mình. Anh có cảm giác quen thuộc, nhưng công việc còn đang dở dang anh không thể dừng lại, nhất là khi ý tưởng trào ra, có nhiều lúc anh lại nghĩ đến bóng dáng của một cô bé tóc hồng đứng đợi mình, nhưng cuối cùng cũng không dám ngẩng mặt lên nhìn. Anh sợ lần nữa phải thất vọng. Akito vui đầu vào trong công việc quên nỗi nhớ, công việc dày đặc anh không thể đến thăm cô, cũng là vì Akito không đủ thời gian, và chỉ gửi cho Meyami những tin nhắn, anh sợ lại làm phiền cô khi cô đang bận bịu công việc. Nhưng lần anh nghĩ Meyami đến tìm anh, nhưng ngẩng đầu lên lại là bóng hình khác. Nên lần này, anh không đủ can đảm, vì sợ lại tiếp tục thất vọng, mỗi lần như vậy anh luôn cảm thấy khoảng cách giữa hai người xa dần ra. Meyami giờ đã là người công chúng, công việc ổn định, tiền lương có thể nói là triệu phú, không những nhờ là nghệ sĩ còn là diễn viên, người dẫn chương trình, nhà sáng tác nhạc. Có nhiều lúc Akito nghĩ cô thật sự quên anh rồi. Nhưng lần này khi anh ngẩng lên, hình bóng quen thuộc đó đứng bên cánh cửa, nhìn anh yên lặng chờ đợi như vậy, trong lồng ngực anh đập một cái đau nhói.

“Meyami! E...Em mới đến sao? Không...Anh...à đến ngồi đi”

Akito vội đứng bật dậy nhưng thấy mình lúng túng lại gãi đầu chân tay luôn cuốn, cuối cùng là chỉ mở miệng mời cô ngồi xuống. Meyami nhìn anh lắc đầu, bước đến gần anh đưa tay xoa má anh.

“Akito làm việc rất chăm chỉ rồi!”

“Anh...Mèo con, đừng trêu anh nữa”

Akito đỏ mặt, gãi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt cô, Meyami nhìn anh chỉ mỉm cười, chuyển người đứng đối diện với anh, cô không phải đùa dai nhưng chuyện này là thường xuyên khi cô cùng anh chơi đùa khi nhỏ, lúc trước gặp lại là vì Akito mắc bệnh, trêu chọc anh, cô không dám nhưng lần này cô có dám hay không là chuyện khác, Akito đỏ mặt rất đáng yêu. Hỏi làm sao sắc nữ như cô bỏ qua đây.

“Sao nào, gia chủ của Sohma thích đỏ mặt rồi.”

“Không có...”

“Có kia”

Meyami cười tùm tùm đáp lại, Akito tranh cãi với cô phản bác ý kiến, cuối cùng không ngăn được cô, phản bác ý kiến lại không thể ngừng được cảm xúc, anh mạnh dạn đan tay kéo cô vào lồng ngực ôm ấp, siết chặt vòng tay lấy hơi ấm, nhẹ nhàng hít thở hơi ấm trên người cô, thực sự là yên bình.

“Anh nhớ em.Meyami!”

Cô không nói, mỉm cười, tựa đầu vào vai anh, vòng ôm anh, dụi vào lồng ngực. Yên bình, mỗi khi ở bên nhau hai người cảm giác được yên bình như thế là quá đủ rồi, người yêu nhau không phải vì câu nói, anh yêu em, em yêu anh mà yêu có thể yêu. Đối với con người, hành động vẫn quan trọng nhất, khi hai người viết sự quan trọng, quan tâm của đối phương trong tâm trí và một cách thường xuyên như vậy, bắt đầu họ cho nhau một điểm tựa và dần đến tình yêu, cơ bản Akito nắm giữ đúng chiến thuật đó lấy lòng Meyami. Từ đầu, anh biết Meyami xem anh là bạn, cơ bản là một người bạn đúng nghĩa hơn là yêu thương, nhưng quan tâm của cô, Akito không muốn để mất, cũng không thể dừng lại tìm mình bắt đầu đập loạn khi ở gần cô, khi gặp lại Meyami, dáng hình lúc nhỏ và bây giờ khác đối với tưởng tượng của anh nhiều lắm, nhìn nữ sinh kia như một hình dáng điêu khắc của tiểu mỹ nhân trong tương lai,



khác xa với con búp bê bằng gốm sứ bị bầm khi cậu gặp, tuy ánh mắt không thay đổi. Bây giờ cảm nhận được hơi ấm của cô trong lòng, cơ thể gần nhau đến mức có thể cảm giác tim đập ý loạn như vậy Akito thật sự chưa dám nghĩ. Nhưng chuyện đến sẽ đến, anh không thể ngăn được hành động của mình, có rồi bởi nhưng rồi nếu không cố gắng giữ cô lại, Akito sợ một ngày nào đó cô lại biến mất như 4 năm về trước.

Hai người ôm nhau rất lâu sau đó, chẳng ai nói với ai lời nào, nhưng họ đủ hiểu chính họ đang tìm sự bình yên bên cạnh nhau.-----  
-----

William đến đón Meyami đến công ty sau giờ ăn trưa. Gia tộc Travel hiện nay phát triển công ty thời trang cũng thiếu người không biết, nhưng chủ tịch người đứng đầu, con cáo già của ngành vẫn chưa ai biết đó là ai. William nói có đối tác muốn gặp mặt cô cho bằng được, cuối cùng vì khuyên không được anh đành nhờ sự cầu cứu của cô. Và Meyami quyết định gặp mặt đối tác đó, nghe nói đây là đối tác của ngành kinh tế thị trường, gia tộc của đối tác này cũng khá lớn mạnh và có truyền thống lâu trong ngành, nghe William nói người này còn am hiểu về âm nhạc, có thể cô sẽ quen. Vì tính tò mò, Meyami tất nhiên sẽ chấp nhận ra mặt. William nhìn cô chỉ biết thở dài, trên đường đi đến công ty, xe của hai người dừng lại một chút ở quán cà phê quen đường, Meyami thắc mắc nhìn sang William, anh chỉ nói sẽ có người muốn gặp cô, và cuối cùng bước vào cửa. Cách bố trí của quán cà phê này đương nhiên cô biết, và còn rất quen thuộc, không nghĩ nhiều về lý do của tên quán là ” Lord death”, có vẻ nghe thật rùng rợn nhưng khách trong quán là thật sự đông, nhân viên chạy bàn đều là trai xinh gái đẹp, mở cửa bước vào câu nói đầu tiên của họ là: “Chào mừng chủ nhân đã trở lại”. Câu chuyện này Meyami khá bất ngờ, người chủ quán nghĩ ra ý tưởng độc đáo đó là ai, William không nói, bàn bên này cũng đã đông nghịt người, một nhân viên dẫn họ trực tiếp đi vào phòng phía sau quán, đó là phòng nghỉ. Meyami được William hầu hạ chu đáo, ngồi yên vị trên ghế, ôm tách trà nóng, chờ đợi điều bất ngờ gì đó dành cho cô. CHợt cả hai người chỉ nghe tiếng cách, tiếng cách cửa mở ra và một làn gió. Meyami nheo mắt, huê tay tạt ngay tách trà ra đằng sau nhưng tay vừa cử động, cổ tay bị một người giữ lại, tách trà nóng rơi vài giọt bắn lên tay người kia, nhìn sang Meyami giật mình, móng tay dài có màu đen, từng đốt tay khá thon, như làn da lại trắng bệch, trắng hơn mức người bình thường, William vẫn ngồi yên không cử động, không có chút động tĩnh nào về chuyện này, nhưng ai biết được sau trong đáy mắt của anh thật sự muốn giết người.

“Under, làm ơn đừng đùa nữa!”

Giọng William cất ra, liếc mắt nhìn về phía sau lưng Meyami, cô bị giữ chặt không thể cử động chỉ nghe tiếng khàn khàn, trêu chọc phát ra từ bên cạnh, với làn hơi ấm nóng phả vào tai.

“Bình tĩnh nào William, người không cần lo lắng ta sẽ làm hại cô gái này chứ. Ta và người đều có chung một mục tiêu, cũng không cần nói nhỉ?”

“Mục tiêu sao?”

Meyami hơi ngẩn đầu nhìn Under, anh cũng thả lỏng cô ra, xoay người ôm cô đặt trên chân mình.: “Đúng rồi, là một cô gái bé nhỏ, hay trêu chọc anh”

Meyami thật sự vô tội mở mắt nhìn Under, William nhìn cô rồi lại thở dài. Thường những kẻ điên sẽ không biết mình làm những gì, và người hay quên cũng chẳng thêm nhớ quá khứ làm cái quái gì đâu, vậy nên anh không quên với cảm giác sốc toàn tập khi có lần ở biệt thự Travell, Meyami đã từng thức dậy và hỏi anh là ai. Under cũng là thần kinh thép mới có thể từ tốn giải thích một chút về Meyami khi cô gặp anh lần thứ hai đứng trong tiệm quan tài của anh. Meyami nhìn hai người nam nhân này không nói gì nữa, lại mở miệng.

“Under anh về khi nào vậy? Còn cái quán này nữa, anh làm sao có, còn những người nhân viên kia..”

“Yên nào cô bé, em hỏi như vậy làm sao anh trả lời hết đây. Từng câu nhé, Anh đến cũng vài tháng trước rồi, ngay khi cuộc thi tuyển chọn trên truyền hình âm nhạc kia tri hoãn, anh chưa muốn gặp em vì muốn làm em điều bất ngờ, cửa quán cà phê này là do anh làm, là do thần chết tối cao giúp đỡ anh, và vì anh là thần chết nên có tất cả”

Meyami chớp mắt nhìn anh, muốn nói gì đó lại thôi. William nhìn sang cô lại liếc mắt nhìn Under, anh chỉ nhún nhún vai nhìn lại chàn quán gia nào đó, rồi xao đầu cô, cọ cọ đầu vào vai cô.

“Anh sẽ không gây chuyện khi ở cùng thế giới với Meyami”

“Không phải, em có ý đó mà là...Việc Ceil đến bây giờ giữa hai người...”

William nhướn mày nhìn y, thực chất là vẫn chưa giải quyết xong, nếu chuyện này luyên lụy đến tiểu thư thì Under chết chắc rồi. Under cảm thấy lạnh sống lưng với ánh mắt của William, người ta nói đừng chọc William nổi giận đó chính là đây, trận chiến lúc trước, Meyami không biết nhưng lúc đó chính những vuron giả trong ngành ma thuật thực sự bộc lộ tài năng hoàn hảo nhất của mình, ai sống sót đến bây giờ chính là kì tích của một thế kỉ, và nếu những người ở đây đang gặp Meyami, chính là vuron giả thần thánh.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 147: Chương 58

“Được rồi, Tiểu thư đến giờ phải đi rồi, chúng ta mau đi thôi”

William nhìn đồng hồ, rồi xoay sang nhìn lại Meyami đang bắt đầu chuẩn bị uống thêm chút cà phê nữa, anh cau mày liếc nhìn sang Under.

“Tiểu thư giấc ngủ gần đây không được tốt, người muốn giờ trò gì?”

Tiếng nghiêng răng nghiêng lời từ khe miệng William phát ra, chỉ đủ cho hai người nghe thấy, Under nhìn anh nhún vai, gật đầu chắc chắn sẽ không sao, đương nhiên đối với William, Under còn lo lắng cho cô gái này hơn cả hân. Ai nói hân đưa cho cô gái này cà phê chứ? Thứ hân đưa là một chút thuốc an thần, cà phê chỉ là vỏ bọc ngoài, thật chất ca cao nhiều hơn, vì Meyami thích ca cao hơn cả cà phê, gần đây anh biết một Từ Thần nghe tin gì phong phanh và bắt đầu biết được những việc làm gì của trên quản gia điền này ở trong sổ sinh tử đối với tên cô. Joker đã nói Meyami sợ nếu không bắt ghi lại sổ sinh tử cái tên cô sẽ bắt đầu gạch bỏ ra ngoài tất cả thế giới, lúc đó chính thế giới cô đầu thai và sẽ là kẻ thù của cô, Meyami sẽ bị thế giới đó tiêu diệt dần. Và Under đang nhìn nhận cảm giác đó là thật, nó đang dần xảy ra. Chưa nói đến bệnh tình của Meyami kì lạ, nhưng gần đây anh luôn âm thầm bên cạnh cô nhìn những gì xảy ra xung quanh cô mà lo lắng, thế giới đã bắt đầu muốn diệt cô ra ngoài vòng. Điều khiến anh lo lắng hơn, sợi danh kết nối với quá khứ của cô gái này ngày càng yếu ớt, dần đang dần quên mất đi tất cả những người cô quen biết, cả quá khứ của họ. Và Meyami đang bắt đầu đứng trước ngưỡng cửa từ già cõi đời, cô gái này đã lờn trước được tất cả, hành động của cô sau việc tuyển chọn nhóm để hát cho đại hội thể thao, ngày bị trì hoãn cũng chính là ngày Meyami bắt đầu gấp rút tìm cách đạt được mục tiêu của mình nhanh nhất.

Under nhìn cô gái nhỏ trước cửa quán, ôm cô vào lòng, hít sâu hương thơm trên người cô, rồi mới đối diện cô bằng ánh mắt vui cười: “Meyami, anh sẽ đến thăm em thường xuyên, vậy nên giữ sức khỏe cho mình được không?”

“Vâng, Under, anh cũng nhớ giữ sức khỏe. Tạm biệt!”

Meyami vẫy tay với anh, rồi xoay người vào xe khi William đang đợi ngoài cửa, cô nhìn anh qua cửa kính xe vẫy vẫy tay rồi kéo màng kính lên, chiếc xe bắt đầu chạy, William đưa xe hai người chuyển bánh chạy thẳng đến công ty, Under đợi chiếc xe khuất bóng mới thả tay xuống, ánh mắt thâm trầm. Thế giới này muốn loại bỏ cô, thì anh sẽ là người loại bỏ thế giới này đầu tiên, nhất quyết không cho cô biến mất thêm lần nữa. Nhiều năm như vậy xa cô với anh cũng đã đủ rồi. William ngồi trước ghế chính lái xe, lát lại liếc mắt nhìn người bên cạnh, không gian này giờ vẫn yên tĩnh như vậy, tính Meyami ít nói anh biết, nhưng lạnh nhạt như vậy là vì đâu, anh không rõ.

“William, chuyện Under với Ceil chưa giải quyết xong đúng không?”

Anh không nói, cũng như ngầm trả lời cô chuyện này là thật, Meyami lại trầm mặt xuống. Under đến nơi này lần nữa muốn thực hiện kế hoạch của mình hay có ý khác? Cô không đoán được vị thần chết này đang nghĩ gì. William nhìn cô, trầm ngâm lát rồi lại mở miệng.

“Thực ra, Under đến đây vì em. Anh ta sẽ không gây chuyện nữa nếu Phantomhive không tìm cậu ấy, và Sebastian không nỗ lực lên muốn có một cuộc chiến va chạm Under đang bảo vệ em khỏi thế giới...”

“Bảo vệ khỏi thế giới?”

William nói nửa câu lại lấp lửng, lời nói của anh Meyami đã dễ dàng tóm lại ý chính. William bị ánh mắt của cô nhìn đến nỗi tay lái cũng rung lên, cuối cùng anh cũng tập vào lái nói chuyện với cô.

-

8 giờ tại công ty Travel. Meyami được William đưa vào công ty đứng vào phòng làm việc, trên đường đi đến công ty, những nhân viên nhìn cô như là một bạn gái của William và một mặt của idol hiện nay, họ có thể xin chữ kí, và mỉm cười chào cô, không có bất cứ kiểu cách gì khi chào chủ tịch của mình cho đến khi William giới thiệu chức vị của cô với họ. Cách làm việc của William khiến cô yên tâm khá nhiều, anh chuẩn bị cho nhân viên công ty những cách cư xử tương tác tốt để bắt đầu cho những cuộc chiến sau này, đây mới chính là công ty cô muốn xây dựng. Mỗi người công ty đều có con bài riêng của mình để góp sức giúp công ty này, chính nhờ vậy nề nếp nhân viên ở công ty Travel vừa được đánh giá cao, lại vừa được xem là nghiêm khắc nhất trong mọi ngành. William dẫn cô đến phòng họp theo thang máy, đến khi trong thang máy chỉ còn hai người, anh mới nhìn cô ái ngại.

“Tiểu thư, chuyện này...”

“Yên tâm William, em sẽ không sao khi chuyện này đến. Em cá với anh là như vậy”

“Tất nhiên.”

Thang máy mở, ra Meyami rời khỏi thang máy, đến phòng họp, thư kí của William đưa nhanh cho cô một bản tài liệu để thuyết trình với đối tác, thực ra công việc này William đã làm, chỉ là vị đối tác khó tính này muốn gặp cô cho bằng được mà thôi. Meyami ngồi đợi trong phòng làm việc nửa phút sau đó mới tới buổi họp, William luôn ngồi bên cạnh cô im lặng nhìn cô từng chút một sau đó là xoay người đi căn dặn gì đó với nhân viên. Ở cùng không gian với cô, anh cảm thấy đã quá đủ rồi, quan sát cô làm việc quan sát cô từng cử chỉ như vậy xem ra William thật sự vui vẻ vào cả ngày hôm nay, đây không phải lần đầu tiên anh thấy mình yếu đuối và nhát gan như vậy, nhưng biết làm sao được khi bên cạnh là Meyami anh không thể cư xử cứng nhắc đúng mực của một quản gia hay một nô lệ chờ phục tùng được.

“Cách”

Nửa tiếng sau, tiếng cửa phòng cuối cùng cũng đẩy ra, tiến vào là một nam nhân tóc tím, có cột hè về phía sau, rồi nhẹ nhàng bước đến bên ghế do thư kí đã kéo sẵn ra ngồi xuống, đường nét khuôn mặt anh thực sự chính là một mỹ nhân không hơn không kém, cộng với ánh mắt hồ ly càng khiến anh đắm chìm trong ánh sáng hào quang của mình ngày một tỏa sáng. Yukino nhìn cô chống cằm mỉm cười.

“Thế nào, nhiều năm như vậy không gặp, thấy anh đẹp hơn rồi sao?”

“Yukino? Anh là người đối tác của em sao?”

“Đừng ròi đấy! Xem ra anh đoán không sai đâu, Meyami là chủ tịch của tập đoàn này, thấy anh giỏi chưa?”

Meyami mỉm cười nhìn anh, Yukino cũng chỉ mỉm cười. Trong ánh mắt của hai con cáo lúc bấy giờ chính là ngầm hiểu ý nhau, Yukino tìm mọi cách gặp cô nhưng điện thoại Meyami không thể gọi được, đầu dây bên kia luôn bận, và cuối cùng anh chỉ có thể nghĩ ra cách này, cũng quá lâu rồi cô không có gặp anh nữa, nhưng anh thì dù xa đến mức nào vẫn nhớ đóc nhất một dáng hình nhỏ này. Bữa mê sao? Là anh cố tình bị mê hoặc, ai biết được khi một cô gái có quá nhiều bí ẩn thì sẽ sinh sự hiếu kì của nam nhân và họ bắt đầu muốn chinh phục, nhưng một điều khác giữa Meyami và tất cả các cô gái khác là sức hút vô hình, một khi đã đặt chân vào tìm hiểu thì bạn sẽ không thể thoát ra được, đây chính là nguyên nhân tại sao hoa đào dưới chân cô cứ rụng thành đàn. Yukino nhìn Meyami lâu ngày, cô càng ngày càng ốm đi đến tội, làn da trắng mịn đã bắt đầu xanh xao đi rồi, dù cơ thể thế nào nhưng cô chắc chắn không chịu chăm sóc tốt cơ thể mình..

“Meyami, em không chịu ăn uống đầy đủ đúng hay không?”

Yukino nhìn thư kí ý bảo cô ra ngoài, người kia lập tức nghe ròi ròi đi. William thì có chết cũng không ròi, vì vậy Meyami cũng không có đuổi anh, nếu anh muốn ra thì đã ra ngoài từ khá lâu rồi, William ngồi bên bàn uống tách trà của mình nhìn hai người. Yukino? Anh có gặp tên này khi ở bên cô, lúc ấy tên này hay làm khó dễ của cô đủ điều, cơ bản là anh không muốn hấn gần cô chút nào. Một cáo già sẽ làm hư mất tiểu thư của hắn. Meyami cảm nhận được nguồn điện đầu đó bắt đầu nổ tí tạch xung quanh căn phòng, cô hơi nổi da gà, bắt đầu phá bầu không khí mới.

“Yukino, gần đây anh làm gì?”

“Làm gì sao? Ừm...anh chỉ việc đến công ty rồi về nhà, ăn rồi ngủ. Tất cả chỉ có thế, còn tâm trí lúc nào cũng nhớ tiểu thư như em”

Meyami mỉm cười, nhìn anh: “Ồ vậy xem ra anh quá tốt rồi.”

“Đương nhiên là tốt, chỉ là tâm bị tổn thương khi người nào đó không nhắn tin với anh thương xuyên nha”

Meyami hắc tuyến, có phải không Yukino bắt đầu mặt dày lên? Cô luôn cảm giác là như vậy, gần đây một nhắn tin thì toàn những câu gì đó cô không hiểu, hai là không gặp mặt, lần này gặp mặt rồi cô mới biết thời gian thay đổi luôn bản tính con người sao? Meyami bắt đầu không biết nói gì, William định mở miệng nhưng rồi để Yukino chặn lại, bàn về việc kí hợp đồng, nhắc đến công việc Meyami dường như sôi nổi gấp mấy lần so với thường ngày, Yukino nắm trúng điểm mấu chốt đó mà nói chuyện nhiều hơn với cô. Công việc kéo dài trong thời gian một tiếng, chuyện này khá nhanh, nhưng đối tác đều có lợi nên chẳng ai phản nản về nó. Yukino trước khi từ biệt đã kịp ôm bảo bối của mình rồi mới ròi đi, lâu quá rồi không còn cảm giác như thế này nữa, anh thực sự nuôi tiếc với hơi ấm và mùi hương nhỏ của cô.

“Meyami, em sẽ đến buổi tiệc công bố kết quả của ba nhóm bình chọn hiện nay chứ? Anh nhớ không nhầm em thuộc nhà soạn nhạc của họ đúng không?”

“Đúng, em sẽ đến đó”

“Vậy thì anh sẽ tham gia với em, đến lúc đó rồi đừng chê anh, mà đến gặp anh được không?”

“Vâng”

Yukino nghe câu trả lời của cô mới chịu bỏ tay ra, nhẹ đặt lên trán cô một nụ hôn rồi xoay người đi. William xoay người đi lấy xe, đủ rồi, anh chịu như vậy đủ rồi. Chẳng có thằng đàn ông nào nhìn người yêu của mình trong tay kẻ khác mà không điên tiết được, nhưng đó là chuyện phải chấp nhận. William biết sau này sẽ có nhiều chuyện như thế nữa xảy ra, anh vẫn phải âm thầm đứng nhìn, nhưng một khi anh đã chọn anh sẽ không từ bỏ, mặc dù cho đó khiến anh phải mất cả mạng sống.

Trong chiếc xe, không gian khá yên tĩnh. Meyami cảm giác được khí tức bên cạnh William càng ngày càng tăng lên, cô xoay người nhìn sang anh.

“William, anh không sao chứ?”

“Có, có sao đấy! Hoàn toàn là bất ổn”

Meyami nhìn anh có chút lúng túng, William nhìn cô, dừng xe một đoạn đường vắng, tấp vào lề, xoay người kéo lấy tay cô.: “Meyami em nói thử xem, nếu như một cô gái khác nắm tay anh em có tức hay không, cô ta còn hôn anh trước mặt em thì em thấy thế nào?”

“Em tin William, vậy nên chuyện này em không quan tâm, anh sẽ có cách giải quyết mà đúng không?”

“Vậy nếu anh tỏ thái độ không chống đối còn hưởng thụ thì sao?”

Meyami nhìn anh, hơi có chút không hiểu, nhưng cô không phải kẻ ngốc khi William nói đến như vậy cô sẽ không liên tưởng đến chuyện gì. : “Anh đang ghen sao William?”

“Đúng vậy, không được sao? Em đồng ý bên anh trước, tại sao những kẻ khác luôn có quyền bên em còn anh chỉ cái nắm tay thôi cũng không dám?”

“William bình tĩnh đã, em biết rồi, đừng nóng.”

Meyami vội đem tay lau đi giọt mồ hôi của anh nặn thành hạt và rơi xuống, không khí thức sự ám đạm đến ngột thở. William ngẩn người nhìn cô, rồi cúi đầu.

“Em biết cái gì?”

Cô không nói đưa tay nâng cằm anh lên, cười nhẹ, trông như cô đang dụ dỗ con gái nhà lành vậy, Meyami trừng người hôn lên môi anh.: “Xin lỗi, em không nghĩ đến cảm nhận của anh”

Bất được cơ hội, William lập tức ngấu nghiến lấy môi cô, ôm cô thật chặt vào lòng, nụ hôn đầy dục không muốn dứt. Thật sự anh chính là chờ Meyami chủ động, anh không muốn bắt ép cô, cũng biết tại sao hiện tại chính mình cũng thả cho cô phạm đào ho nhiều đến thế, tất cả vì việc chăm sóc cho cô. Meyami không phải là cô gái đủ nhiều việc một lúc, mỗi một công việc cô làm đều vắt hết sức của người bình thường nhưng chính Meyami đã kiêm luôn khá nhiều công việc trong một lúc, lúc trước cô còn là luật sư, công việc của cô ngoài lo cho gia đình, phòng trọ ăn uống, học hành, còn là chuyện đi khắp nơi để lấy lập luận cứu nhân chủ của mình. Và chắc chắn một điều cô chưa bao giờ ngủ đủ giấc, ăn uống điều độ thậm chí Meyami đã như người ăn kiêng trong cả tuần liền. William thật sự không thể ở bên cạnh cô thường xuyên để nhắc nhở, công việc trên công ty William còn có thể giúp cô, nhưng vào nhà Asahina anh phải leo tường =.=

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 148: Chương 59

“Được rồi, Luka, hôm nay cháu vất vả rồi”

“Cảm ơn mọi người ạ. Mọi người vất vả rồi”

Meyami trịnh trọng cúi người tỏ lòng biết ơn đối với những người làm việc với cô cả buổi sáng hôm nay, cô quay một đoạn mv cho cuộn nhạc sắp tới. Meyami tự biết sức mình ra sao để tiếp tục viết những bản nhạc mình yêu thích. Under luôn đứng đợi cô bên cạnh cán gà để chăm sóc đưa nước, hôm nay không ngoại lệ, nhiều người nhìn thấy anh cũng từng hỏi có phải là mối quan hệ người yêu hay không, nhưng Under vẫn không nói, chỉ vì anh muốn đợi Meyami chính miệng trả lời, anh không muốn bắt ép cô về bất cứ điều gì hết. Đối với một thần chết, luật lệ rất nhiều, và nghiêm khắc, anh đã trải qua như vậy một cách cô độc, và anh cũng không muốn Meyami lại phải tái diễn cuộc sống của anh lần nữa. Under đưa cốc nước lọc cho cô rồi ngồi bàn chuyện một chút, William đến đưa cô về công ty, Under cũng quay lại quán cà phê của mình. Meyami rời khỏi khu vực quay phim, trở về phòng nghỉ tạm của nhân viên công ty ngôi sao, nhìn căn phòng rộng rãi ít đồ của mình, cô vứt túi xách sang một bên rồi ngã lưng xuống giường. Chợt...

“Choang..”

“Chết...Hư rồi!”

Meyami bỏ điện thoại trong túi xách, túi xách rơi xuống đất, điện thoại nặng ở dưới đáy túi xách, và cô gián tiếp đập điện thoại. Cô thật khóc ròng, tính hay quên của cô lại tái phát, người ta gọi là não cá vàng còn Meyami chắc chắn còn hơn cả não cá vàng nữa. Bờ rồi phải làm sao hàng gần lại đây, là màn hình điện thoại đúng không? Hình như có thể thay được, nhưng mà cái này sợ lâu rồi không có phụ kiện thay. Thật là bây giờ thì khó chữa.

“Cốc...cốc...Meyami, mình Nanami này. Mình vào được chứ?”

Ngoài cửa vừa phát ra tiếng gõ cửa lần tiếng nói quen thuộc, nghe giọng nói cô bạn, Meyami giật mình đem điện thoại cất vào túi, vội bỏ túi xách trên giường rồi chạy qua mở cửa. Trước cửa, Nanami với đôi mắt vàng, nhìn cô chăm chú, đáng vẻ của cô bạn có vẻ như...muốn nuốt sống cô. Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

“Nanami...Thật ra là chuyện gì. Cậu vào phòng đi nói được không? Đừng nhìn mình như vậy”

Nanami không nói đi vào phòng, ngồi trên ghế làm việc của cô, đưa ánh mắt nhìn xung quanh, Meyami đóng cánh cửa lại rồi đi lấy nước cho cô uống. Nanami nhận lấy cốc nước trên tay mình rồi giọng hơi rung rung nhìn Meyami.

“Thật ra mình có chuyện này...Mình muốn nói...”

“Cậu muốn nói yêu tớ sao?”

Meyami mỉm cười trêu chọc, ai nói những nữ chính sẽ không làm gì trong cuộc sống của bạn? Bạch liên hoa cũng có cái giá của bạch liên hoa, mà bạch thỏ cũng có cái giá của bạch thỏ. Meyami từ ngày quen biết với Nanami, Tohru, Ema, Hino,... cũng không kém phần bị phiền phức, xèn lèn vào đó là niềm vui về khi gặp những tình bạn thật sự. Cô không biết tại sao họ quý cô, nhưng Meyami biết cô quý họ ở điểm nào, chính là luôn lo lắng nhiều cho mọi người hơn cả mình, cô chấp nhận mình không phải một kẻ ngây thơ, cũng chẳng thích những cô gái bánh bèo, nhưng thật ra khi tiếp xúc với họ, Meyami nhìn thấy đâu đó ở họ có một điểm khác, không phải yếu đuối, duyên dáng là yếu đuối, cái mạnh mẽ của họ như con dao sắc giấu sau tấm vải mềm nhẹ đó. Điều này chứng tỏ vì sao Nanami có thể trở thành nhà soạn nhạc nổi tiếng như hiện nay, Tohru cũng là một giáo viên tốt, Ema, Hino đều là

thành công trong sự nghiệp, đứng trên đầu một số người,...hàng ngày như vậy chính là một cách tồi tệ của những nữ chủ cứng đầu này. Và Meyami bắt đầu khâm phục họ. Nhưng Nanami khi gặp cô hầu hết sẽ không bị áp dụng, nếu hôm nay cô bạn có điểm khác chính là cô không dám nói ra của miệng. Meyami đành chọn cách trêu chọc để Nanami chịu nói, cách này có thể phản ngược tác dụng, nhưng cô hiểu tính của Nanami, nên chấp nhận sự dụng phương pháp này. Và hoàn toàn đúng với ý tưởng của cô, Nanami cuối cùng cũng đặt cốc nước nước nói nghiêm túc.

“Hai ngày trước mình cùng Natsuki đến họp bàn về việc viết bài hát mới, và công việc đó không đơn giản chút nào khi xảy ra mâu thuẫn. Natsuki bỏ kính ra rồi, cậu ấy muốn rời đi, tất cả mọi người đều không ngăn được cậu ấy”

Nanami nói đến đây lại ngẩn ngẩn nhìn cô, Meyami chớp mắt nhìn lại. Nhìn cô làm gì, cô cũng không phải thần thánh để giúp họ như vậy, còn có cô không phải dễ dàng thích như vậy kêu Natsuki quay về lại với nhân cách của mình, dù sao giữa hai nhân cách thì cũng chỉ do một người sinh ra, Meyami cũng không nghĩ ai sẽ rời bỏ ai, mà là hòa quyện lại như ban đầu, chỉ là nhân cách kia thiếu đi phần cơ thể. Như vậy nếu nhân cách kia rời đi, Natsuki sau này cơ bản không còn sức sống, vậy phải làm sao đây? Không những như vậy, cậu ta còn là bạn của cô, đúng hơn một người bạn dễ thương cứ như thể cô mất đi con người như cậu ta mất. Vậy cô sẽ giúp, nhưng bằng một cách nào đó.

“Nanami, cậu đến đây để?”

“Meyami, cậu ấy nói không cần bất cứ ai cản trở, cậu ấy sẽ đánh bất kì ai dám làm vậy. Nhóm Starish đã cố hết sức rồi. Mình mong cậu là người duy nhất giúp cậu ấy được”

“Tại sao là mình?”

“Lúc trước nhân cách thứ hai của Natsuki lộ ra, chính cậu là người để cậu ấy tự đeo kính vào”

Nanami nói nhỏ trong họng, nhưng cô cũng đủ nghe thấy cô bạn nói gì. Meyami gật đầu, Nanami nhận được đáp án lập tức ra về, còn mình cô trong căn phòng vắng, ánh mắt hơi trầm xuống. Lúc trước? Meyami đã gặp nhân cách thứ hai của Natsuki sao? Khi nào? Cô không nhớ, lúc trước cô có làm cậu ta tự đeo kính vào sao? Không phải là chuyện đùa đi, cô làm sao có khả năng đó ngoài Nanami? Dường như một phần kí ức nào đó ở bên trong cô đang dần xóa đi. Trong khi cô suy nghĩ, điện thoại trong túi xách kêu in ỏi. Rất may vụ va chạm lúc này chiếc điện thoại không sao, nếu không Meyami khóc ròng rồi, phải tốn tiền mua thêm cái mới a~. Là nhóm Quarter Nights, họ thấy gì về bản nhạc không hợp lệ sao? Không phải, cô nhìn họ đâu có vẻ gì bức xúc với những nốt nhạc khó đâu?

“Xin chào, Meyami đây ạ”

“Tốt quá, em bắt máy rồi Meya-chan, mau đến phòng nhóm bọn anh có chút việc cần nhờ em. Gặp em ở phòng âm hưởng. Bọn anh đợi, chào nhé!”

Meyami chưa trả lời, ngoài trừ câu xin chào ra, cuộc điện thoại chóng vánh làm Meyami hoang mang, có phải là họ gọi nhầm số, nhưng giọng là của Reiji, chất giọng tính cách không khác, có chuyện gì khiến anh vội vàng đến vậy chứ? Không biết được, vậy nên cô đành vội vàng đến gặp họ.

--

Đêm xuống, công việc ở cửa phòng nhóm Quarter Nights dừng lại vì những nốt nhạc khó họ không hiểu ý nghĩa, Meyami là người cần phải nhiệm vụ giúp họ, cô cứ tưởng họ sẽ bắt cô viết lại một bài khác nữa cơ đấy, nhưng rất may chuyện đó không xảy ra. Meyami dừng công việc tạm biệt nhóm Quarter Nights khi mọi chuyện đã xong, Natsuki đứng dưới gốc hoa anh đào đợi cô đi qua đã lâu, khi gặp cô cậu mỉm cười vẫy tay. Meyami cũng thắc mắc đi đến gần cậu, dù không biết là nhân cách nào, nhưng cô không cảm giác thấy nguy hiểm bên người cậu vậy nên đi thôi. Meyami đứng dưới gốc cây đào, đối mặt với cậu bạn thắc mắc muốn nói chuyện nhưng cậu bạn không nói gì, đưa ngón trỏ lên môi cô ra hiệu cứ im lặng như thế là được rồi. Hành động lạ của cậu chính là ôm cô siết vào trong lồng ngực mình, yên bình nhắm mắt. Meyami không dây chỉ thật thận trọng quan sát cậu bạn này, rồi nhìn cậu, Natsuki không để cô nói đã chen vào.

“Lâu rồi tôi không gặp em. Lúc trước tôi nói sẽ gặp lại, không ngờ sẽ là lúc này”

“Nghe nói anh muốn rời đi phải không?”

“Em muốn khuyên tôi sao?”

“Đúng vậy, vì nhóm Starish có được như hiện tại không phải chỉ nhờ một người, nhờ màu sắc của các cậu mới tạo ra được một cầu vồng đẹp. Mất Natsuki, Starish không còn là Starish nữa”

Natsuki đẩy cô ra, nắm lấy vai cô: “Tôi đã từng nghĩ em sẽ khác với bọn họ, cuối cùng chỉ cùng một duet. Tránh xa tôi ra! Xem như tôi nhìn nhầm!”

Meyami nhìn bóng lưng Natsuki, vội kéo lấy tay cậu: “Anh nghĩa đến cảm nhận thật sự của Natsuki chưa? Anh đã từng chịu dừng lại bỏ hết gánh nặng mà nhìn cuộc sống này bằng đôi mắt khác không?”

“Bỏ ra!”

“Anh đừng đợi tôi để nói như vậy thôi sao?”

Natsuki im lặng, Meyami kiên nhẫn đợi câu trả lời, một cơn gió thổi qua làm bay mái tóc dài hồng phấn của cô, cơn người xanh ngọc hơi chuyển động. Cuối cùng Natsuki cũng quay lại nhìn cô, suy nghĩ cảm nhận sao? Natsuki nghĩ gì tại sao anh không biết, chỉ là suy nghĩ của cậu ta quá ngây thơ, qua quá khứ vừa qua rồi, cậu không muốn bạn mình sẽ mất niềm tin nào nữa.

“Tôi sẽ rời đi, sẽ chìm vào giấc ngủ say để Natsuki sẽ được tỉnh lại”

“Không cần, linh hồn của các cậu là một, chìm vào giấc ngủ, bỏ lỡ tất cả những gì tốt đẹp trên đời này quá nhiều rồi. Đến lúc linh hồn cô tịch phải đối mặt với tương lai thôi”

Natsuki nhìn cô, không nói thêm điều gì, anh thực sự muốn đến tạm biệt cô, nhưng sẽ thật sự mong cô giữ cậu lại, nhưng thực mong cô cũng sẽ không làm cho chính mình thất vọng về những gì cậu sẽ làm, và lời cô nói ra. Và cuối cùng kết quả không được như mong muốn, Meyami nửa tỉnh nửa say, câu đầu nói mặc kệ, câu sau chính miệng cô lại nói ở lại. Natsuki lần đầu tiên không nhìn thấu một con người như vậy, cậu đưa tay xoa lấy gò má lạnh ngắt của cô, nâng gương mặt cô lên cố ý nhìn sâu vào đôi mắt kia, cuối cùng chẳng gạt hái được chút tạp chất nào, cậu bỏ cuộc.

“Meyami, anh không hiểu em!”

“Hiểu làm gì, cứ mãi đi tìm bí mật của nhau như thế không phải mỗi ngày là một chuyến phiêu lưu sao? Sao nào? Chàng trai, đã quyết định được hay chưa?”

Natsuki không nói xoay người rời đi, còn không quên để lại một câu: “Nghe nói, em chuẩn bị ra MV cho mùa này. Anh thật mong chờ thưởng thức đấy!”

“Na...Tsu...ki????”

“Chuyện gì sao?”

“Không có gì”

KHông phải hiểu nhanh vậy chứ? Nhanh như vậy có thể cũng dựa nhau cùng nghe thấu hiểu tất cả. Natsuki mới đúng là đầy vô tận cô không thể nhìn ra. Nhưng có một điều Meyami không cần lo lắng mà cô không nhận ra, dù Natsuki sâu hay cao thâm đến mức nào cũng chính là không làm hại đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 149: Chương 60

Ngày cuối cùng cũng đến, ba nhóm Starish, Quarter Nights, Heaven là những nhóm nhạc được cộng đồng dân mạng gần đây xôn xao nhất. Meyami cũng sẽ đến khi có mặt ở đó, ngoài ra,...cơ thể của cô dần cảm thấy vô hồn. Ceil đến gặp cô trước ngày mở bữa trình diễn bắt đầu lúc 4 giờ ngày trước đó, cậu cùng Sesbatian đến giao dịch với cô, bằng một cơ hội rất lịch sự.

Meyami nhìn hai người chủ tế đến công ty mình bàn công việc lại nhắc đến chủ đề sống chết của mình, cô bắt đầu có phần khó chịu.

“Ceil Phantomhive, nếu ngài đã bàn công việc xong mời trở về làm công việc của mình. Tôi không ở đây nói chuyện khác!”

“Bình tĩnh nào, tiểu thư Travel, cô cũng biết thời gian của cô sắp hết, nếu không trừ trợ giúp của tôi cô chắc chắn sẽ không còn sống ngay cả linh hồn. CÔ không sợ sao?”

Sesbatian cúi đầu nói thay chủ nhân của mình, William đứng bên cạnh im lặng, thứ nhất vì là mệnh lệnh của Meyami, còn chuyện thứ hai anh khinh thường khi nói chuyện với cấp thấp hơn mình. William trực tiếp bỏ luôn hai người đối diện, William chuẩn bị thức ăn trong không gian dần quen thuộc với Meyami, nên chuyện này khá quen đối với cô. Meyami bắt đầu từ tốn ăn đồ ăn của mình, không quan tâm đến hai chủ tử nào kia, cho đến khi William xong việc bước vào bên cạnh cô, chính anh cũng mở miệng, muốn đuổi khéo khách.. Ceil cuối cùng cũng là đứa trẻ mặt dày cũng chưa tốt, vì Sesbatian chính quý nên mới nán lại khá lâu, việc công kích chuyện này có phải hay không tự lấy đá chọi dưới chân mình, và đó là cách Ceil khó chịu nhất. Tập đoàn công ty lớn của bá tước Travel không phải một sớm một chiều, nên biết từ một đứa trẻ kéo vạt dây cà gia tộc, sống cuộc sống an ổn, và giàu có đến bây giờ không phải là cáo mà là thành tinh rồi. Thâm tàng không do kỹ năng hay vóc dáng, Meyami chính là nhân tài trong nhân tài, có thể nếu vội vàng chắc chắn sẽ bị thương tích đầy người. Ceil xem như cuộc đàm phán này thất bại.

Và một ngày sau đó, Meyami bắt đầu có triệu chứng đứng hình, ngắt xiu bất cứ lúc nào, ngủ đến li bì, có nhiều lúc cô không dám nhắm mắt tưởng chừng khi nhắm mắt tất cả mọi thứ đều biết mất, nhưng cô trân trọng cảm xúc ở thế giới này, từng giây khiến mọi người quên cô đi, quên đi tất cả.

“KHụ...”

“Tiểu thư”

William nhìn cô đứng trong góc tối ho sặc sụa, anh cau mày, sức khỏe cô còn yếu nhưng vào thì không vào, bước nhanh ba bước gộp, đến đưa cô ôm vào trong lòng: “Meyami, chúng ta đến chỗ bác sĩ đi đã”

“Không sao, dù sao tôi muốn xem họ diễn

## Chương 150: Chương 60.2

Ngày cuối cùng cũng đến, ba nhóm Starish, Quarter Nights, Heaven là những nhóm nhạc được cộng đồng dân mạng gần đây xôn xao nhất. Meyami cũng sẽ đến khi có mặt ở đó, ngoài ra, ... cơ thể của cô dần cảm thấy vô hồn. Ceil đến gặp cô trước ngày mở bữa trình diễn bắt đầu lúc 4 giờ ngày trước đó, cậu cùng Sesbatian đến giao dịch với cô, bằng một cơ hội rất lịch sự.

Meyami nhìn hai người chủ tế đến công ty mình bàn công việc lại nhắc đến chủ đề sống chết của mình, cô bắt đầu có phần khó chịu.

“Ceil Phantomhive, nếu ngài đã bàn công việc xong mời trở về làm công việc của mình. Tôi không ở đây nói chuyện khác!”

“Bình tĩnh nào, tiểu thư Travel, cô cũng biết thời gian của cô sắp hết, nếu không trừ trợ giúp của tôi cô chắc chắn sẽ không còn sống ngay cả linh hồn. CÔ không sợ sao?”

Sesbatian cúi đầu nói thay chủ nhân của mình, William đứng bên cạnh im lặng, thứ nhất vì là mệnh lệnh của Meyami, còn chuyện thứ hai anh khinh thường khi nói chuyện với cấp thấp hơn mình. William trực tiếp bỏ luôn hai người đối diện, William chuẩn bị thức ăn trong không gian dần quen thuộc với Meyami, nên chuyện này khá quen đối với cô. Meyami bắt đầu từ tốn ăn đồ ăn của mình, không quan tâm đến hai chủ tớ nào kia, cho đến khi William xong việc bước vào bên cạnh cô, chính anh cũng mở miệng, muốn đuổi khéo khách.. Ceil cuối cùng cũng là đứa trẻ mặt dày cũng chưa tốt, vì Sesbatian chính quỹ nên mới nán lại khá lâu, việc công kích chuyện này có phải hay không tự lấy đá chọi dưới chân mình, và đó là cách Ceil khó chịu nhất. Tập đoàn công ty lớn của bá tước Travel không phải một sớm một chiều, nên biết từ một đứa trẻ kéo vứt dây cả gia tộc, sống cuộc sống an ổn, và giàu có đến bây giờ không phải là ảo mà là thành tích rồi. Thâm tâm không do kỹ năng hay vóc dáng, Meyami chính là nhân tài trong nhân tài, có thể nếu với vàng chắc chắn sẽ bị thương tích đầy người. Ceil xem như cuộc đàm phán này thất bại.

Và một ngày sau đó, Meyami bắt đầu có triệu chứng đứng hình, ngắt xiu bất cứ lúc nào, ngủ đến li bì, có nhiều lúc cô không dám nhắm mắt tưởng chừng khi nhắm mắt tất cả mọi thứ đều biết mất, nhưng cô trân trọng cảm xúc ở thế giới này, từng giây khiến mọi người quên cô đi, quên đi tất cả.

“KHụ...”

“Tiểu thư”

William nhìn cô đứng trong góc tối ho sặc sụa, anh cau mày, sức khỏe cô còn yếu nhưng vào thì không vào, bước nhanh ba bước gập, đến đưa cô ôm vào trong lòng: “Meyami, chúng ta đến chỗ bác sĩ đi đã”

“Không sao, dù sao tôi muốn xem họ diễn cho buổi cuối này!”

William không nói gì, chỉ im lặng vuốt lưng cô mong cơn ho của cô giảm xuống đôi phần, Meyami sẽ không đến gặp mặt ba nhóm, dù cho ngày cuối để chúc mừng họ, với tình trạng hiện tại của cô chắc chắn sẽ không để họ an tâm mà thi được, cô chỉ gửi vài tin nhắn chúc họ may mắn. Thật ra từ khi vòng chung kết dừng lại, trì hoãn đến bây giờ cô luôn có ý định muốn cả ba nhóm trở thành một, nhưng có lẽ cô sẽ không kịp bàn việc này với Nanami, vì cô biết mình cũng không còn ở đây được lâu nữa. William đã nói, nếu xong chương trình này, anh và Under sẽ đưa cô trở về với thế kỉ 19 ở đó sẽ kéo dài thêm chút thời gian sống sót của cô, và sẽ tiếp tục tìm cách giải quyết, nhưng thật sự, cô không có ý định muốn quay về quá khứ phân biệt tầng lớp quá nặng nề đó nữa. Trại trẻ mồ côi bây giờ ngày xưa khác xa nhau, cô cũng chuyển nhượng trại trẻ cho một người yêu trẻ con khác, họ là người đủ tốt bụng lo lắng nhiều hơn cô cho những đứa trẻ. Và bắt đầu sau đó, Meyami đã không còn gặp ai ở thế giới này rồi.

“William, đợi em ở sân ga điện ngầm sau khi kết thúc chương trình”

“...Được!”

William không hỏi lý do, chuyện của Meyami quyết định luôn có ý kiến bất ngờ, anh chấp nhận cho việc cô muốn tung hoành, ngang ngược mọi thứ nhưng anh sẽ không để cô biến mất khỏi anh, dù là linh hồn lẫn thể xác. William chịu đủ nỗi cô tịch khi biết tâm mình rung động, dù cô đơn khi biết công việc không còn vui vẻ khi nó không có ý nghĩa cho ai. Anh im lặng nhìn cô ngồi bên cạnh đưa mắt hướng về sân khấu cùng tiếng hò hét của mỗi người, cảm giác khí xung quanh cô càng ngày càng cách xa anh rất nhiều, hơn vài dặm.

“Meyami, em chắc sẽ đi đúng không? Đừng bao giờ đổi ý!”

William âm thầm nói bên tai cô, cùng lúc đó tiếng nhạc nổi lên, Meyami không nghe được một chữ, William biết như vậy nhưng cố ý không nói lại, chính vì anh không muốn nhìn thấy ánh mắt lưỡng lự của cô. Under cũng đến ngồi góc khuất nhìn chăm chăm về một bóng người, im lặng nheo mắt, khí tức trên người cô ngày càng giảm đi đáng kể, có thể xem là khô hạn. Meyami đang dần yếu đi, yếu có thể chết bất cứ lúc nào. Cùng lúc đó, bên các ghế ngồi khác, cũng có vài bóng người đang lén lút tìm kiếm hình dáng của người nào đó trong biển người này, mong sẽ gặp được cô lần nữa.

Quay lại trong cánh gà, Nanami và Shibuya bắt đầu nhìn xung quanh tìm kiếm bóng Meyami, nhưng vô vọng, cô bạn này đã mất tích hai ngày nay nữa



rồi. Shibuya có điện thoại có hỏi thông tin nhưng không trả lời, nhóm Starish chỉ nhận được đúng tin nhắn của Meyami mới sáng nay về cuộc thi ngoài ra không hơn gì khác. Bắt đầu từ đó, ai đó bắt đầu tự nhen trong mình sự lo lắng đến sợ hãi tột cùng, âm nhạc dần biến mất trong trí của họ, thực sự họ muốn chạy đi tìm Meyami ngay lập tức. Nanami nhìn ra hàng ghế khán giả, lướt qua rồi vui vẻ chạy vào, cô nói nhìn thấy Meyami ngồi cùng quán gia của mình trên ghế khán giả, cũng cứu vớt được phần nào sự lo lắng trong lòng mỗi người. Bài đầu tiên của nhóm Quarter Night, lần này Heaven sẽ không đến trễ vì có sự nhiều chuyện của ai đó nhún tay vào. William nhìn Quater Nights trên sân khấu mỉm cười.

“Tiểu thư, em đã làm gì với chặn đường của Heaven?”

“Chẳng làm gì cả, chỉ muốn một cuộc đấu công bằng thôi. KHÔNG nên tốn thời gian vàng bạc của mọi người không phải sao?”

“Thật không? Anh lại thấy tài khoản trong thẻ của em thất thoát đi một chút đấy”

“Chuyện nhỏ thôi, vì sau này số tiền này cũng không mang theo được”

Meyami mỉm cười, William liếc mắt nhìn cô rồi im lặng, “không thể mang theo được” câu nói này có luôn cả bóng lẩn đen, William theo cô nhiều năm rồi làm sao không hiểu được chứ. Nhưng anh vẫn chọn cách im lặng và bỏ qua, cái chính anh không muốn một lần nữa lại thất bại. Những lời đối thoại giữa hai người cùng bắt đầu chuyển qua phần giới thiệu dài dòng của MC và chuyển thẳng qua màn trình diễn của nhóm Heavens. Meyami chống cằm nhìn họ, đây không phải là bản nhạc của Nanami, mà là Meyami viết cho họ, và cô nhớ nó có hai phần của những vị thần đấy. CÔ muốn xem họ thể hiện như thế nào.

“Anh sẽ đến và ước thêm lần nữa vào thời gian vô tận

Gửi đến mưa sao băng

Vừa tỉnh trong lành

Anh đưa tay mình ra

Đến với vô số kẻ nguyện cầu

Nếu anh là người dẫn lối

Họ sẽ chạm được đến em chẳng?

Trong tĩnh lặng

Tia sáng trải rộng

Lấn khuất trong tim anh

Lời thề anh thốt ra

Vương trên cánh hoa kia

Bay theo cùng gió

Anh chỉ muốn được nhìn thấy em thôi

Nhưng không thể gặp được

Đối trá và thật lòng nói tiếp nhau

Với mỗi lần thờ dài

Đó là lời nói dối

Nó bóp chết trái tim anh

Anh chưa bao giờ cảm nhận được

Nỗi đau đến thế này

Cho đến khi tìm kiếm

Anh nhận ra một trái tim

Em nên yêu anh



Anh không thể nào quên  
Đóa hoa bạc trôi trên bầu trời  
Anh không thể nào quên  
Anh sẽ nắm chặt lấy nó và không để nó phân tán  
Anh chờ đợi em  
Bỏ đi những suy nghĩ vẩn vơ  
Đến một thế giới mới, và giờ cùng đôi tay ấy đến một thế giới tận cùng nhé!”  
“Hãy để anh nghe khao khát hiện hữu trong trái tim em, anh sẵn sàng lắng nghe đây  
Và giao phó ước mơ em vào những bầu trời đầy sao  
Giây phút những ngôn từ trần trụi bắt đầu tỏa sáng  
Là lúc em nhận ra những gì mình mong đợi đã trở thành hiện thực  
Nụ cười em tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ  
Kể cả những tháng ngày bất tận cực nhàm chán  
Bởi vì có thứ đang chậm chạp tan chảy  
Và nó không thể đo lường bằng những lý luận  
Xúc cảm một, một cảm xúc quý báu  
Tình yêu là thứ có thể khiến em rơi lệ  
Cứ bay tò đi, mang theo nó với đôi cánh của mình  
Tất cả những lo lắng của em, anh sẽ ôm lấy bằng đôi tay này  
Nỗi đau không thể nói được thành lời  
Lần đầu tiên anh cảm nhận được xúc cảm của mình  
Nhịp tim của anh đang mạnh mẽ phản hồi  
Anh muốn nó chỉ tỏa sáng, vì em mà thôi”  
 (“Kamigami no Asobi” nhạc nền mở đầu và kết thúc của anime này”

William nhìn sang Meyami khi cô nghe hết bài nhạc, anh không nói thêm đứng dậy rời đi. Anh biết kết quả cố gắng của cô đã thành hiện thực rồi, vì vậy anh không cần nán lại thêm nữa, với lại Meyami đã bảo anh ra sân ga chờ ngay lúc này. Meyami ngồi đợi cho đến công bố kết quả, và cô liền rời đi. Meyami chạy ra đến sân tòa nhà chính tin nhắn điện thoại rung lên, Meyami dừng bước mở điện thoại nhìn.

“Ceil Phantomhive?”

“Chị đang ở đâu?”

“Chuyện gì thế?”

“Chị đừng đi có được không? Tôi không muốn chị đi”

Meyami hơi có chút khó hiểu, rồi tắt máy, không phải vì cô vội ra sân ga mà trong cổ họng cô bắt đầu tức nghẹn, sau đó là mùi nồng nặc, Meyami lập tức ói ra máu, hơi thở áp rút cô vội ôm lấy ngực mình. Tim cô đập rất nhanh, chân tay như không còn cách điều khiển muốn thả bất cứ và ngã ra lúc nào, Meyami chống tựa vào thân cây, cuộn tròn ôm lấy cơ thể của mình. Starish chắc sẽ không phát hiện cô khi họ đã vượt qua cuộc thi, hai nhóm còn lại sẽ chung vui với họ, xem ra lần này sẽ là đêm vui nhất của nhóm sự nghiệp của nhóm từ đây sẽ bắt đầu phát triển mạnh mẽ hơn. Nhưng Meyami lại không thể cùng bước với họ nữa rồi, tính ra cô cũng chưa bao giờ cùng họ đi cả, gặp họ vì Nanami, còn từ bỏ họ khi mới lập nhóm quá sớm, những chuyện này Meyami hiểu mình vô tâm như thế nào, nhưng cô vẫn phải làm, và bây giờ thì kết thúc. Meyami ngã ra đấy, hơi thở của cô yếu dần, và mệt mỏi, cô nhớ quá khứ của chính mà, và nhớ cuộc sống của mình khi đến thế giới này, cuối cùng cô sẽ dừng lại ở nơi này. Và chết, hơi thở không còn, cô không còn nghe tiếng đập của tim nữa, như vậy mi mắt cứ khép lại dần khép lại dần khi bóng tối bao trùm hết cả thế giới. Meyami chìm vào hố sâu vô tận, cuốn vào

nó và nhìn nó trở thành một người bạn thật sự, đầu đó có giọng nói bên tai mình.

“Tất cả kết thúc, một con búp bê học được tình cảm của con người như thế là đủ rồi!”

Meyami bỏ đi, biến mất, xung quanh cơ thể cô sáng lấp lánh màu đom đóm, làn gió nhẹ thổi qua tung bay tóc dài. Cô gái đó như ngủ quên trên bãi cỏ, nhắm mắt một giấc ngủ vĩnh hằng.

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 151: Ngoại Truyện.

“Tít..tít...tít...”

Trong căn phòng trắng tinh mịch, âm thanh sôi động dường như không còn trong không gian nữa, thay vào đó là tiếng nhịp tim từ máy đo, tiếng tí tách của nước nhỏ giọt trong ống truyền dịch, và tiếng thở chậm chạp của người con gái trên giường bệnh trắng xóa, mái tóc dài hồng phấn của cô đã xõa tứ phía trên ga nệm trắng, từng giọt mồ hôi rơi xuống trên khuôn mặt nhợt nhạt. Bác sĩ bên cạnh đo lường nhịp tim cho cô sau đó nhìn y tá, nhẹ gạt đầu rồi ra khỏi phòng. Cô gái này không đến bệnh viện thường xuyên, nhưng ông cũng gặp khá nhiều lần khi cô bé đưa cơm cho bác sĩ nội khoa Masaomi, cô bé rất dễ gần, cũng hòa đồng, ông thừa biết con bé nổi tiếng như thế nào nhưng ông lại phải nói con bé sống giản dị đến không ai ngờ. Lần đầu tiên gặp đứa bé này ông khi đó mới tan xong ca phẫu thuật tim, nhìn con bé ngồi đợi hàng ghế chờ từ trưa đến tối muộn vẫn không chịu về ông tò mò lại hỏi, thì mới biết con bé đưa cơm cho Masaomi, vì lúc đó cậu nhóc có ca phẫu thuật liên tiếp nên kéo dài thời gian, nhưng như thế con bé vẫn kiên nhẫn chờ đúng là kì tích lắm rồi, có nhiều cô vợ cũng không chờ chồng đến hư vậy, đằng này lại chỉ là em nuôi. Nhưng ông không hiểu tại sao con bé lần này không có bệnh gì lại vào đây, khi kiểm tra máu lại nhìn thấy lượng máu trong cơ thể cô khiến ông bất ngờ, nhịp đập của tim dường như là không có, ông thật sự không biết con bé sống sao trong thời gian qua với cơ thể yếu đuối như vậy, nhưng nhìn thành tích của con bé ông thật sự nói con bé quả là một nhà vô địch chịu đựng về thể chất và linh hồn. Sống trong cuộc sống này chẳng mấy ai đủ tỉnh táo để có thể giữ được tâm trí lẫn suy nghĩ mình luôn tỉnh táo đến mức này đâu. Ông thờ dài bước ra ngoài cửa, nhìn những cậu con trai đứng ngồi không yên trên ghế hàng chờ, ông lại mỉm cười. Cô bé ấy như thể sẽ không phải vì đào hoa quá nhiều sao?

“Bác sĩ, cô ấy sao rồi?”

“Bác sĩ, bệnh tình của cô ấy”

“Bác sĩ, em tôi..”

Chưa ra hết cửa đã bị những câu hỏi như bão táp vào mặt, bác sĩ cũng đành thở dài, kiên nhẫn trả lời từng câu một..

“Yên tâm đi, hiện tại tuy còn rất yếu nhưng đã kịp thời thoát chết rồi. Nhưng hiện tại máu của cô bé quá yếu, lượng lớn máu trong bệnh viện e là không có. Không có máu tim sẽ không đập nữa, hoặc có đập nhưng con bé sẽ thành người thực vật.”

“Ngài Kiuto, cháu mong ngài nghĩ cách giúp em ấy. Nếu cần xin hãy lấy máu cháu cũng được ạ”

Masaomi đứng trong đám người đột nhiên lên tiếng, bước lên một bước, cúi đầu cung kính như một lời khẩn cầu. Theo hành động của anh, những người có mặt ở đây đều cúi đầu, hùa theo ý muốn của Masaomi. Kiuto làm nhiều năm trong nghề cũng không gặp tình huống khó xử như vậy, thẳng thốt Masaomi từng là học trò của ông, ông biết bản tính của nó ra sao, ngay cả Ukyo ở đây cũng như vậy ông cũng không thể ngăn được, xem ra con bé đã có phúc lắm mới được những cảnh đào đo như này, cuối cùng Kiuto quyết định chấp nhận, nhưng chuyện khác ông lại yêu cầu.

“Tôi sẽ không phải là người quyết định việc hiến máu hay không, nhưng con bé cần những người có nhóm máu B, nếu không đúng nhóm máu của con bé thì tôi không thể lấy được. Vậy nên đi xét nghiệm trước đã. Đi theo y tá, cô ấy sẽ giúp các cậu”

Kiuto nhìn sang y tá đứng sau lưng mình, cô y tá kia cũng rất ngoan ngoãn cuối đầu nghe theo, Masaoto nhìn cô, cô y tá này là con gái của Kiuto, không phải vì cha mình làm bác sĩ mà trèo cao, ngay từ nhỏ cô gái này đã tự lập, lúc trước anh còn nhận được thư tình của cô, nhưng anh lại hững hờ. Cuối cùng hôm nay lại nhờ họ giúp đỡ, anh có chút ngại, mặc dù chuyện đó sẽ khiến nhiều người ghét anh hơn, nhưng làm sao chứ, dù sao mạng sống của Meyami vẫn quan trọng với anh hơn. “Anh đã từ bỏ tất cả để nắm lấy tay em lần nữa. Liệu em chắc sẽ mở mắt nhìn ra anh không?”

1 năm sau đó.

Trong khu vườn nhỏ của căn biệt thự, những cánh hoa cẩm tú cầu bay lượn trong gió toả mùi hương nhẹ nhàng, những đóa hoa đỏ quỳên khoe sắc dưới ánh mặt trời, trong đình nhỏ gần hồ non bộ, Meyami ngồi trên chiếc ghế đá, nhắm nháp ngụm trà nóng, đưa mắt nhìn Ceil thao thao bất tuyệt về chuyện gì đã xảy ra trong năm vừa qua. Cô không ngờ mình được cứu sống bằng tất cả lòng thương của mọi người, có những cô bạn mọt ước cô từng quen đã khóc đến sưng cả mắt đến nỗi chồng của họ cũng chuyển sang mắng vốn cô. Meyami cũng hết cách rồi, làm sao cô biết được nhiều chuyện như vậy khi tưởng mình đã chết, nghe đâu khi truyền máu vào người cô bắt đầu có những ngăn cách không chịu hòa nhập, họ mới bắt đầu dùng máu thật lọc hết máu trong người cô ra mới có thể chuyển sang truyền máu mới vào trong người, tái tạo lại hồng cầu. Trong quá trình đó cô thật sự đã làm tổn rất nhiều máu của mọi người, và bây giờ cơ thể mình bắt đầu có sức sống vì tất cả ai đó. Chị Lily sau khi sinh đứa trẻ được một năm đã chuyển qua nói chuyện với cô thường

xuyên, hiện tại Meyami mới dung nạp máu mới còn rất yếu, cơ thể của cô như đứa trẻ, rất dễ ngủ, và ít ăn, nhiều lần cô làm những chàng nào đó sợ sót vĩa khi bỏ ăn cả ngày, và ngủ li bì, họ còn tưởng cô lại phát bệnh. Nhưng vấn đề ăn thêm để giữ chất dinh dưỡng cho cơ thể Meyami phải nghe theo, vì có một số người không cho cô trái lời bác sĩ, và điển hình như Under và William, trong đó có thêm sự nhúm chằm của Masaomi và Ukyo, Meyami hoàn toàn bắt đầu trở thành sâu gạo cho cuộc sống. Sesbatian bắt đầu đổ hắc tuyến đầy trán khi nhìn thấy chủ nhân mình bắt đầu thay đổi tính nết khi trước mặt cô gái này, anh không hiểu, càng ngày anh càng không nắm bắt được Ceil đang muốn gì, làm cái gì, hoặc là có thể suy nghĩ những gì, đã quá lâu rồi Sesbatian cảm thấy mình già đi, đến lúc để cậu chủ mình tự lập. Ceil vẫn vui vẻ nói chuyện với Meyami như vậy cho đến khi trời về chiều, ánh mặt trời dần lặn bóng mới đứng dậy tạm biệt, Ceil dừng bước khi bước ra cửa đình, im lặng xoay người nhìn lại cô, nhẹ mỉm cười.

“Tiểu thư Travel, tôi có thể gọi chị bằng tên Meyami không?”

“Có thể”

“Vậy Meyami, chị có biết thế giới này tại sao tôi chọn dừng chân lại hay không?”

“Tại sao?”

“Thế giới của tôi tìm, yêu quái và loài người bình đẳng đã xuất hiện. Vì vậy, Meyami cảm ơn chị đã dạy tôi rất nhiều điều trong thế giới này mà tôi không gặp được.”

“Tôi không làm gì cho nhóc cả, vậy nên đừng cảm ơn nhé”

“Chị có làm đấy, nhưng những việc đó chị không nhớ đành thôi vậy. Meyami sau này sẽ gặp lại tình duyên tốt đi, máu trên người chị thơm lắm đấy!”

Meyami nhìn theo bóng lưng của Ceil cùng Sesbatian dần biến mất, cô lại quay mắt nhìn về hồ nước xa kia, căn biệt thự này do William thực hiện theo mệnh lệnh của cô mua về sông một nơi yên tĩnh, nhưng khi cô chuyển qua đây thì có vài người lâu lâu lại chạy sang làm phiền, thật sự thì nói là không phiền, ngôi biệt thự này rất rộng, đi ra đi vào một mình cũng thấy buồn, họ đến cũng tốt, Meyami vẫn thích nhìn nụ cười của những người cô quen hơn. Under chuyển đến chấp nhận làm quân gia cho cô, cùng với đó cả những người hầu lúc trước như Joker, Dagger..cũng chuyển sang ở trong biệt thự để giúp công việc. William nhìn hai người đã rời đi, mới bế cô vào trong phòng, đặt cô ngồi xuống ghế sofa.

“Tiểu thư, lần sau có nói chuyện ở trong phòng đi, nếu không sẽ rất nguy hiểm cho sức khỏe của em đấy”

“Được, em biết rồi”

William mỉm cười xoa đầu cô, rồi xoay người rời đi tiếp tục làm việc, Under đã qua công ty chuẩn bị một số hồ sơ cho bài thảo với đối tác sắp tới, Kyo cùng Yuki cũng chuyển thẳng qua biệt thự chăm sóc cô, Akito tuy muốn đến nhưng công việc quá bận bịu, anh chuyển hết đồ đạc qua chỗ hiện đại chỗ ở của cô, nhưng tới nay vẫn không thấy bóng dáng. Meyami cũng chỉ ở nhà, hôm nay họ đều đi làm hết rồi. Sau khi tôi thức dậy đây là lần đầu tiên chúng tôi thấy có người giúp việc thật tốt.

“Cần cốc sữa không?”

Kyo đưa cốc sữa trước mặt cô, Meyami nhận lấy cậu mới ngồi xuống im lặng nhìn anh.

“Meyami càng ngày càng xinh ra!”

Kyo mỉm cười, vén loạn tóc rối trên vai cô, chống cằm nhìn cô uống nước. Có đôi khi hạn phúc chỉ như vậy đã quá đủ rồi, nhiều người lại không dám mơ ước quá cao sang rồi lại phải bỏ qua, Meyami bắt đầu sống với cuộc sống yên ả, nếu không đến một ngày những người đó cầu hôn cô thì căn biệt thự sẽ không quá chật rồi xây lại cho họ.

4 năm sau.

“Will, con lại chưa học thuộc bài?”

William khoan tay trước ngực khó chịu nhìn một đứa bé mái tóc màu xanh trắng, con người xanh đập thật đang yếu, với bộ dạng đang khúm núp thật đáng thương. Meyami rời khỏi phòng làm việc, đến gần với phòng của William, cuối cùng là vì nó dẫn đến tiếng ồn.

“Mẹ!”

Thằng nhóc vừa gặp cô vội lên tiếng cầu cứu, chạy nhanh lại ôm lấy cổ cô, William nhìn con bé cau mày.

“Nên để nó sau này học từ từ cũng được thôi”

Meyami xoay người đón quyển sách lại: “Hai người cũng mệt rồi, ra ngoài chơi đi. William đừng quá nghiêm túc.”

William mỉm cười nhìn cô rồi dẫn Will đi ra ngoài vườn, Under sau lưng cô xuất hiện ôm lấy eo cô, mỉm cười, Meyami không nói gì, nắm lấy tay anh xoa nhẹ rồi im lặng tựa vào người anh, Under rất vui vì chuyện này, Thằng đến nếu hôm nay nhóm Starish chuyển đến nữa, rất may vì chạy số nên về khá trồn. Meyami cùng rời đi ra vườn nhìn những người thân quen bên cạnh mình và những đứa con từ họ, Meymi mỉm cười vui vẻ, thầm cảm ơn cuộc đời này.

END

Bạn đang đọc truyện *Cúc Trắng Trong Mưa* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.